Giới thiệu Khuynh Tẫn Thiên Hạ

Tác phẩm Khuynh Tẫn Thiên Hạ là một trong những truyện ngôn tình full của Thương Hải Di Mặc mở màn với y tài trí vẹn toàn nhưng không thể đi lại được được người đời ca tụng là công tử vô song.

Hắn thanh niên hào hoa phong nhã, nam chinh bắc chiến, về sau bước lên cửu trùng bảo tháp quan tâm đến mọi vấn đề của thiên hạ chúng sinh

Y cã đời thanh quý vô hà , được gọi là phong lưu nhất thiên hạ cũng không có gì sai.

Hắn nắm quyền thâu tóm cã thiên hạ, Thế như lại vì y mà từ bỏ cã giang sơn để được gần y như tướng phủ ngốc thê

Một cuộc gặp gỡ dưới vườn đào , đã tạo nên một tác phẩm về truyện hay tình yêu lưu truyền nghìn năm

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Chương 1

"Tiểu hầu gia chậm thôi! Chờ bọn thuộc hạ! Coi chừng nguy hiểm!"

Đám gia đinh la hoảng, con tuấn mã đen tuyền phóng vút đi, bỏ lại phía sau đám khói bụi mù mịt cùng gia nhân phì phò đuổi theo.

Hồng cân thiếu niên (1) ghìm ngựa quay đầu, đảo mắt ra sau, mắt sắc tựa kiếm, kiêu dũng như lửa, dung mạo tuấn mỹ tôn quý toát lên vẻ đoan chính nghiêm nghị, thần thái uy phong đầy ngạo mạn của người trẻ tuổi khinh cuồng. "Hừ! Năm xưa tổ tiên ta trên lưng ngựa đánh Nam dẹp Bắc, bình định thiên hạ, bát nghệ tinh thông, bao nhiêu công phu đó đến đời con cháu hóa thành hư danh sao?"

Giữa lùm cây có động! "Hươu sao!" – Thiếu niên nhanh tay lẹ mắt, lập tức quay đầu, hai chân thúc mạnh, một mình một ngựa bám sát đối phương.

Hươu sao cảm nhận nguy hiểm cận kề, cuống cuồng như điên tung chân chạy trốn.

"Tiểu hầu gia!!!!" – Tiếng gọi của đám gia nhân mau chóng mất hút sau lưng chàng thiếu niên đang hiếu thắng đuổi theo con mồi, càng lúc càng xa.

Đường càng lúc càng khó đi, rừng cây quá rậm rạp, cành lá đâm chìa ra ngoài cản bước tuấn mã, càng đuổi càng chậm. "Chết tiệt!" Thiếu niên nhảy khỏi lưng ngựa, thần câu hiểu ý, chậm bước song song.

"Ha, thấy được mi rồi!" – Thiếu niên thoáng thấy bóng hươu sao đang nhảy nhót không xa phía trước, liền khoan thai lắp tên, giương cung, nhất cử nhất động lộ ra ý chí kiên quyết chắc thắng, dồn tất cả áp lực lên đôi tay kéo căng dây cung.

Đột nhiên, đâu đó trong thung sâu, tiếng tiêu u uẩn vọng đến. Thiếu niên giật bắn mình, suýt đánh rơi cung xuống đất! Định thần nhìn lại, con mồi đã biến mất từ lúc nào, vô ảnh vô tung.

…

Thiếu niên nhíu đôi mày kiếm, nhãn thần kinh ngạc tột độ. Hắn vốn không giống những vương tôn công tử bình thường quen sống trong nhung lụa, từ nhỏ bản tính đã phóng khoáng, thích ngao du đây đó, hòa lẫn với nhân gian, do đó kiến thức cũng tự nhiên mà phong phú. Nhưng hắn chưa từng nghe trên đời này lại có người thổi tiêu đến xuất thần nhập hóa như vậy, "Âm thanh của trời đất cũng đến thế này là cùng! Các nhạc công vương phủ mà nghe được, chỉ e bọn họ xấu hổ đến tự sát mất!"

Nghĩ vậy, thiếu niên không nén nổi tò mò, nhẹ bước lần theo tiếng tiêu trong thung sâu mà đến…

Nếu lúc đó không tìm đến tận cùng…

Nếu lúc đó không ngây ngất trước tuyệt thế dung nhan…

Nếu hai người chưa từng quen biết…

Nếu thời gian có thể chuyển dời

Thì họ có thể lựa chọn lần nữa không, hay vẫn chọn bước vào tử cục?

Hoa bay đầy trời, lạc anh rực rỡ, hoa rời khỏi cành, những vệt hồng nhạt nhè nhẹ phiêu phiêu trong gió, đậu lại trên mái tóc đen nhánh, trên vạt áo trắng như tuyết của vị thiếu niên thanh quý lãnh đạm dưới gốc cây. Không gian tĩnh lặng bao trùm khung cảnh mỹ lệ đến nghẹn lời. Y ngồi lặng lẽ trên một cỗ luân y hoa quý, đầu hơi cúi, hai mắt khép hờ, chỉ thấy ở đó đôi mi dài cong vút mà lãnh đạm buông rủ trên khuôn mặt thanh tú, mong manh, trong suốt như một hư ảnh dễ tan, giữa vầng trán kiên nghị cao quý, điểm một vệt chu sa thắm đỏ.

Phương Quân Càn không dám thở mạnh, cảm thấy mình giống như một kẻ phàm phu tục tử đang run rẩy khi sấm động bên tai, theo bản năng, lùi lại náu mình đi, hốt nhiên đạp phải vật gì đó, 'tách' một tiếng, rất khẽ, rất nhẹ, cành cây khô đã gãy thành hai đoạn.

"Ai đó?" – Bạch y thiếu niên lập tức cảnh giác, đầu không hề quay lại, tay phải y khẽ động, từ lòng bàn tay lóe lên một tia kim tuyến, kim tuyến như độc xà vun vút lao thẳng đến chỗ vị khách không mời.

Phương Quân Càn ngay lập tức vung kiếm đỡ, liền sau đó xoay người tránh kim tuyến sát chiêu lần thứ hai. Đến khi hắn tạm hoàn hồn thì đã bị làm cho sợ hãi đến nỗi mặt mày tái nhợt, lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi lạnh.

"Ra đây cho ta!" – Bạch y thiếu niên có vẻ không tiện hoạt động, y nhắm mắt, cúi đầu một chút rồi bất thần vung hai tay lên cao. Chỉ nghe 'phực!!!' 'rắc rắc rắc!' vài tiếng lớn, những thân trúc trước mặt Phương Quân Càn lần lượt đổ gục. Mặt cắt của cây trúc tề chỉnh trơn nhẵn, rõ ràng là do kim tuyến cắt đứt.

Y mở mắt, quay đầu nhìn lại, một thân tuyết y trắng muốt không vướng bụi trần. Hắn hồng cân như lửa, khinh cuồng ngạo nghễ. Từ nay, vận mệnh của cả hai đã đan cài cùng nhau, ấn định kết cục thê lương một kiếp…

Bạch y thiếu niên phát ra thanh âm trầm tĩnh, ôn nhuận như nước, song ngữ khí cao ngạo, lạnh băng: "Ngươi là ai?"

Phương Quân Càn nhướng đôi mày kiếm: "Ngươi là ai?"

Bạch y thiếu niên mím chặt đôi môi xinh đẹp, tỏ ý khinh thường, không muốn tiếp tục nói chuyện nữa.

Phương Quân Càn cảm thấy hình như đã đường đột mạo phạm, làm y phật lòng, lại nhìn dường như y không tiện đi lại, bèn tự giác hành lễ: "Tại hạ Phương Quân Càn."

"Thì ra là Phương tiểu hầu gia!" – Bạch y thiếu niên thủ lễ, nhưng thần sắc không được mấy phần tỏ ra cung kính hay nể sợ.

Cả thiên hạ không ai không biết, đương kim thiên tử có một người anh cùng cha khác mẹ, năm xưa vì phò trợ thiên tử lên ngôi đã đoạt không biết bao nhiêu công lao hạng mã, được sắc phong Định Quốc Vương gia. Người có độc một đứa con trai, chính thê mất sớm, tiểu hài tử mới mười sáu tuổi đã được phong hầu, chính là kẻ duy nhất đương triều, Phương Quân Càn, Phương tiểu hầu gia.

"Vậy các hạ là…?"

"Chỉ là người nơi thôn dã, không dám với cao." – Bạch y thiếu niên lễ độ đáp lời, nhưng ngữ khí không thay đổi, vẫn lạnh như băng.

"Cái gì với cao hay không với cao? Danh vị Hầu gia chẳng qua do Hoàng thượng khoan cùng khiêm hậu trong lúc cao hứng mà ban cho, có gì ngoài hư danh?" – Hắn đang nói chợt im bặt, vì thiếu niên kia mỉm cười.

Nụ cười rất nhẹ, mà cũng rất lạnh, mang theo một chút đùa cợt ẩn tàng trong nét lạnh lùng, y nhìn hắn chăm chú, không khỏi khiến hắn cảm thấy trong lòng bồn chồn, bối rối…

Phương Quân Càn nhíu mày: "Ta nói sai sao?"

"Không…" – Thiếu niên vẫn cười nhàn nhạt, "Chỉ có điều trước đây ngũ long đoạt vị, đương kim thánh thượng 'khoan cùng khiêm hậu' của chúng ta không hề mềm lòng mà thí huynh sát phụ, chỉ trừ lệnh tôn, còn lại bốn vị vương gia hoặc là chém đầu thị chúng, hoặc là ngũ mã phân thây, có ai thoát khỏi kết cục bi thảm thân thể bất toàn? Giả như lệnh tôn không nắm giữ binh lực trọng yếu, uy danh lừng lẫy có một không hai trong thiên hạ, thì không biết Phương gia sẽ bị xử trí ra sao… A ha, khá khen cho một câu 'Bệ hạ 'khoan cùng khiêm hậu' đó…"

"Ngươi xàm ngôn!" – Phương Quân Càn giận dữ, "Hoàng gia uy nghiêm há để ngươi ăn nói bá đạo vậy chứ?"

Bạch y nhân quả nhiên không đáp lại, trên gương mặt thanh tú chỉ có nụ cười ngạo mạn, bỡn cợt Phương Quân Càn.

Gió thổi, hoa rơi, một trời lạc anh hồng rực… Dưới trời hoa phiêu phiêu sái sái, hai thiếu niên kinh tài tuyệt diễm đối diện nhau, chăm chú.

Một thanh âm con trẻ vang lên, phá ngang…

"Công tử, người ở đây sao? Gió lớn ở ngoài không tiện, con đưa người về nha!… Công tử, vị này là…?" – Tiểu thư đồng phấn điêu ngọc trác (2) chăm chăm nhìn họ Phương một cách kinh dị, ý tại trong mắt rõ ràng là: Ngươi từ cái chỗ nào mọc ra vậy?

"Chỉ là bình thủy tương phùng! (3) Tẫn Nhai, ta về thôi!" – Tiểu thư đồng vội thưa: "Dạ, công tử!"

"Tiểu Khuynh Vũ, tìm được huynh rồi!" – Cô gái nhỏ mặt đầy nước mắt trong rừng lao ra, chạy đến chỗ bạch y thiếu niên, gương mặt xinh đẹp như đóa sen biểu lộ bất bình: "Huynh nỡ bỏ lại biểu muội thanh mai trúc mã này, bảo đi là đi sao?"

“Tiểu Khuynh Vũ… Tiểu Khuynh Vũ…” Phương Quân Càn tâm niệm trong lòng cái tên sẽ gắn kết một đời với mình, hốt nhiên nhảy phốc lên lưng ngựa, nói lớn: “Tiểu Khuynh Vũ, Phương Quân Càn ta sẽ nhớ kỹ ngươi!!”

Mười bảy tuổi, sơ ngộ dưới tán đào hoa…

Nếu gặp nhau là khởi đầu bi kịch…

Vậy thì kiếp trước, kết cục đau thương này đã được ấn định…

Tình này, nếu có thể trở thành hoài niệm…

Thì chỉ có ngươi, chính là số mệnh cả đời không đổi – của ta…

Hai tuyệt thế nam tử, một cưỡi ngựa, một tọa luân y, một động, một tĩnh trong cơn mưa hoa đầy trời ngày hôm ấy, tuyệt mỹ tựa hồ một bức thủy mặc khiến thế gian đảo điên, khuynh chuyển…

—oOo—

(1) Hồng cân: tấn khăn đỏ mà Tiểu Càn quàng lên cổ, dịch sát ý thì ko hay nên tôi giữ nguyên

(2) Phấn điêu ngọc trác: điêu khắc từ phấn, tạc nên từ ngọc: ý nói tư chất thông minh

(3) Bình thủy tương phùng: bèo nước gặp nhau

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Chương 2

Tiết Thanh minh, Đại Tướng Quốc tự du khách như nêm..

Sau khi bái tế tổ tiên, mọi người trẩy hội đạp thanh, thăm viếng bằng hữu, ai ai cũng xiêm áo rực rỡ đón xuân, giai nhân tài tử dập dìu, yêu đương ước hẹn. Nơi nơi đều thấy rộn ràng phấn chấn, rực rỡ sắc màu.

Đại Tướng Quốc tự nằm ở ngoại vi Hoàng thành, trụ trên Phật Đà sơn quanh năm tiên khí bảng lảng, u cốc tiên tuyền, sơn thanh thủy tú, suối chảy róc rách, chim hót líu lo. Nơi núi cao rừng thẳm lại tồn tại một ngôi cổ tự hùng vĩ danh chấn thiên hạ. Đứng trên đỉnh núi phóng tầm mắt về dưới, cơ man là thiện nam tín nữ chen vai tiếp bước, thành kính hành lễ ba quỳ chín lạy suốt một quãng sơn đạo cheo leo, gập ghềnh hiểm trở, cúi đầu, từng bước lên cao, cổ tự dần dần hiện ra trong mắt.

Phương Quân Càn vai quàng hồng cân rực rỡ, nhưng chỉ mặc y phục thường ngày, tự nhiên bước vào Đại Hùng bảo điện, đi bên cạnh chính là trụ trì Tướng Quốc tự – cao tăng đắc đạo Liễu Trần đại sư.

Trong Đại Hùng bảo điện, một bức tượng Phật Tổ bằng vàng với khuôn mặt nhân từ hiền hậu trang nghiêm tĩnh tọa trên tòa sen.

Phương Quân Càn khoanh tay mà đứng, ngước mắt nhìn thẳng tượng Phật, chỉ cảm thấy gương mặt của tượng toát lên vẻ đoan chính đường hoàng, phong di tú mục, tọa trên tòa sen chín tầng, đầu tượng hơi cúi đang nhìn xuống chúng sinh bằng ánh mắt từ bi thương xót, ẩn hiện sự lãnh đạm xa cách của bậc đại trí minh triết, thấu triệt cõi nhân sinh.

Phương Quân Càn tự nhiên nghĩ: Phật nói cho cùng cũng là cô độc tịch liêu mà thôi…

Nhất nhất Phật tử gần đó đều phủ phục trước điện tiền, thành kính bái lạy, hoặc chắp tay trước ngực, hoặc thì thầm trong miệng, hết thảy đều là cầu nguyện Đức Phật ban cho hết thảy những điều mình mong muốn.

Chỉ độc Phương Quân Càn không quỳ cũng không bái, trái lại còn đứng ngạo nghễ khoanh tay nhìn thẳng, càng hiển hiện rõ phong tư trác tuyệt, độc lập tự tôn không lệ thuộc bất kỳ ai, bất kỳ việc gì của hắn.

Liễu Trần đại sư đứng cạnh thấy vậy, nhịn không được bèn hỏi: “Tiểu hầu gia sao không lạy Phật?”

“Vì sao phải lạy?”

Liễu Trần phương trượng bình thản đưa tay: “Thế nhân hết thảy đều có tham niệm, đã có ái, hận, hỉ, nộ, si, sân, cuồng, điên, thì hoặc cầu danh, hoặc cầu lợi, hoặc cầu duyên, hoặc cầu an… Chẳng lẽ Tiểu hầu gia không cầu chuyện gì ư?”

Phương Quân Càn lộ tiếu ý, nhàn nhạt trả lời: "Bổn hầu một khi đã muốn, tự khắc thân chinh tranh đoạt, cần gì phải cầu thần bái phật?"

Dung mạo tuấn tú tươi cười cùng sự cuồng vọng tự tin có thừa không cần khoe mẽ trong thanh âm khiến cho trong nháy mắt, bao nhiêu thiện nam tín nữ có mặt trong bảo điện đều nhất loạt kinh ngạc xoay người lại, chăm chú nhìn hắn không chớp mắt.

Thiếu niên tao nhã, tuyệt đại phong hoa thu hút mọi ánh nhìn, làm cho tượng Phật trong bảo điện bị lãng quên trong giây lát.

Liễu Trần thở dài: "Phương thí chủ tâm cao tận trời!"

"Đại sư quá khen!" – Phương Quân Càn chỉnh lại hồng cân trước ngực, "Bổn hầu không tin thần phật, chỉ tin bảy chữ…"

"Là bảy chữ gì?"

"Mệnh, ta, bởi, ta, không, bởi, trời." – Lời nói rõ ràng như chém đinh chặt sắt, khí thế ngút trời. Một từ nói ra, thể hiện rõ khí phách áp đảo thần hồn. Đại điện lặng phắc… Phương Quân Càn thấy không khí có vẻ nghiêm trọng bèn cười, phá tan sự ngột ngạt trong điện do mình gây ra, "Bổn hầu chỉ đùa, đại sư đừng cho là thật!"

Liễu Trần đại sư không cười, đăm đăm nhìn con người trước mặt, mơ hồ nhận thấy kẻ này hoành đồ đại lược, cơ trí cường ngạnh, uy phong lẫm liệt, so với đương kim Thái tử thì vượt xa, xét tướng mệnh, hắn thừa khả năng quân lâm thiên hạ. Người này nếu sinh ra trong hoàng thất thì số mệnh đã định hắn là minh quân, là phúc của bá tánh…Nhược bằng không, hắn sẽ không cam lòng khuất phục một ai, ngày sau nhất định khởi binh đoạt vị. Chỉ thương cho bá tánh thiên hạ lâm họa đao binh, sinh linh đồ thán…

Thôi, thôi, thôi! Âu cũng là số mệnh!

Liễu Trần đổi đề tài: "Mười lăm ngày sau mừng thọ Thánh thượng, không biết Tiểu hầu gia có tham dự chăng?"

Phương Quân Càn thở dài có vẻ mất hứng: "Mừng thọ thì năm nào cũng có, chẳng mới mẻ gì, có chi thú vị đâu?"

"Lão nạp nghe nói năm nay bệ hạ đặc biệt mời một vị tiêu sư danh tiếng đến giúp vui."

"Tiêu?" – Phương Quân Càn nghe vậy xoay người lại, hứng thú ra mặt, đầu óc không hề do dự hồi tưởng đến cơn mưa đào hoa hồng rực, giữa trời lạc anh phiêu sái là tiếng tiêu tuyệt diễm như thanh âm của trời đất ngày nọ, "Nói đến tiêu nghệ, ta dám chắc trong thiên hạ không ai qua được y!"

Ngay cả chính hắn cũng không thể giải thích vì sao lại có ấn tượng sâu đậm như thế đối với vị thiếu niên chỉ mới gặp gỡ có một lần ngày ấy.

"Ha!" – Phương trượng nhíu mày, "Không biết cao nhân nào có thể khiến Tiểu hầu gia thán phục như vậy?"

"Một kẻ rất lý thú!" – Phương Quân Càn nhớ lại, vừa thấy phẫn nộ, vừa buồn cười.

"Nói về tiêu nghệ…" – Liễu Trần khẽ ho, "Thiên hạ không ai sánh nổi với Vô Song công tử."

Phương Quân Càn khăng khăng: "Ta chẳng biết ai là Vô Song công tử, nhưng ta dám khẳng định tiếng tiêu của người đó không hề kém cỏi so với hắn!"

"Ha…" – Liễu Trần ngạc nhiên, "Chẳng biết người Tiểu hầu gia thán phục quý tính đại danh là gì?"

Phương Quân Càn còn nhớ rất rõ, rõ ràng đến nỗi mỗi khi liên tưởng đến hắn cũng có chút giật mình: "Y họ Tiếu, tên gọi Tiếu Khuynh Vũ…" Hắn chợt phát hiện lão phương trượng đang nhìn mình rất cổ quái, "Có vấn đề gì sao?"

"Tiểu hầu gia à…" – Phương trượng thoáng do dự rồi nói, "Người không biết Vô Song công tử chính là Tiếu Khuynh Vũ sao?"

Trầm mặc, trầm mặc, trầm mặc.

Thấy Phương Quân Càn có vẻ xấu hổ, Liễu Trần liền ôn tồn nói: "Vừa khéo, mọi năm Tiếu công tử đều đến đây trẩy hội đạp thanh, lúc này y đang ngắm hoa ở hậu viện, hay để lão nạp đưa Tiểu hầu gia tương ngộ cùng y?" Phương Quân Càn không giấu mừng rỡ: "Y đang ở đây?" Liễu Trần thấy hắn vẻ mặt kích động, hình như không thể chờ đợi được nữa, "Đúng vậy!"

"A a a…" – Phương Quân Càn thầm độc thoại: Cái gì gọi là "Đi mòn thiết hài tìm chẳng thấy. Vô tình tìm được chẳng tốn công" (1) ha…Ta còn tưởng muốn tìm ngươi giữa biển người mênh mông kia phải một phen gian nan vất vả, nào biết ngươi cũng đến đây phó hội…! Là trời cũng giúp ta mà!"

Tiếu Khuynh Vũ ơi Tiếu Khuynh Vũ, kiếp trước hắn là ngươi nợ ta rất nhiều tiền rồi…

—oOo—

(1): Nguyên văn 'Đạp phá thiết hài vô mịch xử, đắc lai toàn bất phí công phu': đi mòn thiết hài tìm chẳng thấy, vô tình tìm được chẳng tốn công (Hà Hoa Khứ dịch)

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Chương 3

"Tiểu công tử, vị này là Phương Quân Càn Phương Tiểu hầu gia, tiểu hầu gia đối với người từ lâu đã có lòng ngưỡng mộ. Tiểu hầu gia, Tiểu công tử đây tài hoa tuyệt thế, thiên hạ vô song. Nhị vị đều là nhân trung long phụng (1), chắc chắn trò chuyện sẽ rất thú vị, xin cứ tự nhiên chuyện trò, lão nạp mạn phép đi trước, cáo từ!", Phương Quân Càn cười, không giấu vẻ đắc ý: "Đại sư đi thong thả!"

Hoa viên tự viện trăm hoa khoe sắc, muôn tía nghìn hồng, nhưng chỉ cần Tiểu Khuynh Vũ ngồi đó, trong cỗ luân y hoa quý nghiêm nghị, tự nhiên toát ra một loại khí chất khiến cho trăm hoa bên cạnh cũng ảm đạm thất sắc, xếp cánh ủ ê.

Phương Quân Càn cười tà chẳng chút hảo ý: "Tiểu công tử, đã lâu không gặp. Từ lần đó tại hạ thật tình ngày nhớ đêm mong, nhưng ta không nghĩ sẽ được gặp huynh ở đây, chẳng lẽ giống như cổ nhân vẫn hay nói 'Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ' sao?"

Sắc mặt Tiểu Khuynh Vũ tuyệt đối không hề giống vẻ vui mừng của kẻ đã lâu không gặp lại cố nhân. Trái lại, đôi chân mày khẽ chau, có vẻ đạm mạc mà ngưng trọng. Tâm tư y như nước lặng thâm trầm, ánh mắt khẽ chuyển động, vẻ thanh cao, lạnh lùng có thừa trong đáy mắt.

Phương Quân Càn không thấy tiểu thư đồng vẫn luôn bên y thì lấy làm lạ, bèn hỏi: "Tiểu thư đồng của huynh sao ta không thấy, nó không lo cho huynh sao?"

"Ta không cần ai chăm sóc!" – Thanh âm lẳng lặng, nhàn nhạt của y lạnh lẽo mà thản nhiên xác nhận một sự thật, "Luôn luôn là ta chăm lo cho người khác!"

"Hai chân huynh có vẻ không tiện…"

"Tiểu mỗ đúng là thân thể có biến, từ nhỏ đã không thể tự đi lại…", "Vậy…" Làm sao có thể nói là không cần ai chăm sóc?

Tiểu Khuynh Vũ có chút trầm mặc, rồi nói: "Có đôi khi, 'tàn' không hẳn đã 'phế', ta không vì đi đứng bất tiện mà hận trời trách người, hay tự cho rằng mình đáng thương, thua kém người khác. Trên thế gian này, kẻ 'không tàn mà phế' còn nhiều lắm."

Khi nghe Tiểu Khuynh Vũ trầm tĩnh nói ra những lời đó, Phương Quân Càn lập tức nghiêm túc nảy sinh kính phục thật sự. Phương Quân Càn không hề nghĩ người thiếu niên có vẻ nhu nhược yếu đuối kia, không thể tự hành, cả ngày chỉ ngồi bất động trong luân y lại có thể hiểu nhân tình thế thái đến vậy, quả là một nam tử đầy kiêu hãnh, tự trọng hiếm có trên thế gian. Bên trong thân thể tàn tật ấy, Phương Quân Càn nhìn thấy toát ra một khí chất kiên nghị, cứng cỏi đến đáng sợ.

Phương Quân Càn xưa nay đánh giá con người có xứng đáng cho hắn kính ngưỡng hay không có tiêu chí riêng. Đối với hắn, một người để hắn kính phục phải hội đủ hai tiêu chuẩn. Một, kẻ đó tài hoa hơn người, khiến cho mọi người kính nể; hai, kẻ đó thắng không kiêu, bại không nản, đứng trước gian nan thử thách tuyệt không chùn bước. Trừ hai điều trên, không có tiêu chuẩn nào khác. Ngay cả người có thân phận cao quý, bạc tiền dư dật, trong mắt Phương Quân Càn mà nói so với một lão nông bình thường ngày ngày cần mẫn trên đồng ruộng cũng chưa chắc giành được của hắn nhiều tôn kính hơn. Cao quý như đương kim Thái tử, cũng khó lòng có được chút kính phục trong mắt hắn. Mặc dù đứng trước bất kỳ ai, Phương tiểu hầu gia luôn luôn tỏ ra khiêm nhường, hòa nhã cười nói, đối với mọi người thập phần cung kính, lễ độ.

Nhưng rất ít người có khả năng lấy được sự tôn kính của hắn.

Vậy mà Tiểu Khuynh Vũ làm được, không phải chỉ tỏ vẻ bên ngoài, mà kính ý thực sự xuất phát từ nội tâm Phương Quân Càn.

Phương Quân Càn tự hỏi, đổi lại là mình hai chân vĩnh viễn không thể đi lại, hắn có thể có được cái kiên cường mạnh mẽ, thanh cao khoát đạt của thiếu niên kia không?

Mỉm môi cười gượng, đáp án… thật khó mà nói…

Nhìn y, Phương Quân Càn hít một hơi sâu. Thật sự là… quá đáng tiếc…

Người này nếu có thể đứng lên được, thật sự là hoàn hảo không tỳ vết. Có lẽ ông trời trớ trêu, đố kỵ anh tài nên chẳng có gì trở thành toàn vẹn. Vậy nên mới cướp đi đôi chân của y, hại y phải trầm luân trong bể khổ phàm trần, kiên cường mà sống chăng?…

Gió lặng, không khí trở nên ngưng trọng, hoàn toàn thinh lặng. Khi mà thế gian không còn âm thanh thì không biết chứa trong đó là bi ai nghẹn ngào, hay bởi đang vật vã đấu tranh vì thương thế…

Tiểu Khuynh Vũ mặc trên người trang phục màu trắng xanh rất nhạt, tựa như màu của ánh trăng, ngoài ra không có phục sức gì khác, bàn tay phải của y quấn một vòng dây kim tuyến. Vẻ mặt bình tĩnh ôn hòa, mắt khép nhẹ, hàng mi rậm và dài buông rủ làm Phương tiểu hầu gia thoáng nhớ đến loài bướm lạ bắt gặp ở tự viện vài ngày trước.

"Tiểu huynh còn nhớ hôm chúng ta sơ ngộ, huynh đã nói gì không?"

Cả gan bình luận hoàng gia, tội xử lăng trì…

Tiểu Khuynh Vũ sắc mặt trầm xuống, khuôn mặt thanh tú ôn nhuận dường như có một lớp băng sương bao phủ, mỹ lệ mà lạnh lẽo. Y chăm chú nhìn Phương Quân Càn: "Dường như Tiểu hầu gia đang có ý 'nhắc nhở' tại hạ thì phải?". Đôi khi, 'nhắc nhở' và 'uy hiếp' cũng cùng một ý tứ. Nhưng Tiểu Khuynh Vũ cố tình không nhắc tới hai chữ 'uy hiếp'.

"Không, Bổn hầu chỉ muốn nói là…" – Hắn đến gần, cúi xuống thật sát "Huynh lúc đó nói những gì, ta thực không có nghe rõ, Tiểu công tử ạ!". Tiểu Khuynh Vũ thoáng bật dậy, rồi mỉm cười: "Ta cũng quên rồi!"

Hai người chăm chăm chú chú nhìn đối phương, rồi bỗng nhiên cùng bật cười…! Cả hai đều là nhân vật thông minh tuyệt đỉnh trong thiên hạ, mà những kẻ thông minh nhiều lúc không cần ngôn ngữ cũng thấu hiểu được nhau. Nói ít mà vừa đủ để hiểu, không cần ngôn từ dông dài thừa thãi. Nói cho nhiều cho lắm, có khi còn mang họa sát thân.

Một thiếu nữ xinh đẹp từ phía sau giả sơn đi ra: "Biểu ca!"

Phương Quân Càn đã từng gặp qua, chính là tiểu cô nương ở rừng đào bên hồ Bích Thủy. Lúc này đây, thiếu nữ mặc trang phục màu xanh nhạt bằng lụa mỏng, môi cười ngọt ngào, da trắng tựa tuyết, vẻ xinh đẹp tinh lệ khiến người ta phải lóa mắt.

"Lại là ngươi?" – Thiếu nữ đương nhiên nhớ rõ Phương Quân Càn.

Thực tế là, rất ít người có thể quên Phương tiểu hầu gia.

Có thể nói trong kinh thành, Phương tiểu hầu gia là tình nhân trong mộng của biết bao tiểu thư khuê các, là mẫu trượng phu lý tưởng để thành thân.

"Ngươi là bằng hữu của biểu ca sao?" – Thiếu nữ lạnh nhạt hỏi hắn.

Phương Quân Càn đối với thiếu nữ nhan sắc mỹ lệ khả ái này rất có cảm tình. Mà thực sự hắn đối với nữ nhân thanh nhã xinh đẹp đều có cảm tình. Hắn cũng rất được nữ nhân yêu mến, đối với phụ nữ luôn nho nhã lễ độ, lúc thì thân ái quyến luyến, lúc lại lạnh lùng chừng mực.

"Đúng rồi! Ta là hảo bằng hữu của Khuynh Vũ. Hôm nay gặp cô nương đây thật là tam sinh hữu hạnh (2), chẳng biết phải gọi cô nương là chi?"

Thiếu nữ nghênh cái mũi xinh xinh: "Cái gì hảo bằng hữu? Mở miệng ra là thấy không đàng hoàng rồi. Bằng hữu của biểu ca luôn gọi huynh ấy hai tiếng 'Công tử', chưa từng nghe ai gọi thẳng 'Khuynh Vũ' như ngươi. Ngươi đối với biểu ca thân thuộc lắm sao? Dám nói năng thân mật như vậy?" Thiếu nữ này đối với Phương Quân Càn hoàn toàn không chút khách khí.

Chẳng biết vì sao, từ lần đầu tiên nhìn thấy hắn và biểu ca đứng cùng nhau, trong lòng nàng đã nhen nhóm một cảm giác bất an lạ lùng. Bởi vì sự lo lắng khẩn trương đó nên nàng càng trở nên ác cảm.

Nam tử tướng mạo anh tuấn cao quý, vai quàng hồng cân này dường như đã định để trở thành kẻ thù suốt kiếp của nàng.

"Y Y, muội thất lễ rồi!" – Thanh âm Tiểu Khuynh Vũ nhỏ nhẹ, thậm chí có thể nói là ôn hòa, mềm mỏng cũng không sai, nhưng là loại lời nói kiên quyết, không giận dữ mà vẫn đầy uy lực, khiến cho người nghe không cách nào chống đỡ nổi. Y Y lập tức im miệng.

"Đây là biểu muội của Tiểu mỗ, Lâm Y Y – ái nữ của đương kim thừa tướng Lâm Văn Chính Lâm thừa tướng. Y Y, vị này là con trai duy nhất của Định Quốc Vương gia, Phương Quân Càn Phương tiểu hầu gia, muội không được vô lễ!", "Dạ!", Y Y miễn cưỡng, giả bộ làm mặt quỷ hù dọa Phương Quân Càn, nắm tay dứ dứ tỏ ý không phục.

Phương Quân Càn không khỏi buồn cười, hắn cảm thấy tiểu cô nương này thực sự rất đáng yêu. Nàng đối với Tiểu Khuynh Vũ thực luôn tỏ ý yêu thương và bảo vệ, nhìn từ xa cũng thấy được điều đó.

"Biểu ca ta về thôi! Huynh xem, trời đã về chiều rồi kìa…" – Lâm Y Y làm nũng, "Y Y, muội về trước đi!", Tiểu Khuynh Vũ phủi nhẹ cánh hoa rơi trên áo, tư thái cao quý tao nhã, "Trời chiều rất dễ chịu, ta muốn cùng Tiểu hầu gia trò chuyện một lúc nữa!", "Biểu ca…". Nàng không chịu, nhưng bắt gặp Tiểu Khuynh Vũ đang trầm mặt xuống, lập tức ý định chống trả bị kềm hãm lại, đành ngoan ngoãn rời bước.

Phương Quân Càn tinh nghịch phán: "Nàng thích huynh!"

"Ta từ nhỏ hai chân đã không tiện, Y Y vì thương hại mà luôn bên cạnh, chăm sóc cho ta, hai chúng ta thanh mai trúc mã, tình thân như huynh muội." – Y mân mê vòng kim tuyến trong tay, một cơn gió nhẹ thoảng tới.

"Huynh giả vờ!" – Phương Quân Càn cười gian, "Huynh biết rõ nàng đối với huynh không phải thứ tình cảm đó!". Tiểu Khuynh Vũ nén giận, nói: "Phương Tiểu hầu gia, ngươi thật hơi bị nhiều chuyện nha!", "Quá khen rồi!", Phương Quân Càn da mặt rất dày, lơ đễnh nói: "Kỳ thực ta thấy mình cũng có ít nhiều tiềm chất của bà mai đó!"

Tiểu Khuynh Vũ hết nhịn nổi, đôi môi xinh đẹp nhếch một nụ cười lãnh đạm: "Những lời này để cho Định Quốc Vương gia nghe được, có phải bức người tức chết không?". Nụ cười của y dường như có thể xua tan mùa đông giá rét, xuân đáo hoa khai, trời đất đang âm u liền trở nên quang đãng sáng sủa, trăng sáng cũng phải nhoài khỏi mây. Vết chu sa đỏ thắm giữa trán càng thêm long lanh tiên diễm, làm sắc nét mi thanh, làm lung linh mục tú.

Trong giờ khắc này, Phương Quân Càn dường như có ảo giác một đóa u lan đang nhẹ nhàng chui ra từ băng tuyết, làm sương tan tuyết rã, mây thẫn thờ trôi.

"Huynh nên cười nhiều hơn một chút" – Hắn nói rất thật lòng, "Ta thấy huynh cười thực rất đẹp, cũng rất đáng yêu. Tuy ta cũng biết huynh rất không thích ai đó hình dung huynh kiểu như vậy!"

"Phương Quân Càn…" – Nụ cười trên môi họ Tiếu tắt lịm, y ngồi lại ngay ngắn trên luân y, trầm tĩnh, lạnh lùng như thanh bảo kiếm nghìn năm giấu dưới đáy hồ, "Ngươi biết không, có nhiều lúc ngươi thực khiến người ta thấy không thể ưa được!". Nói xong không thèm để ý tới biểu cảm của Phương Quân Càn, phất tay áo bỏ đi thẳng!

Phương Quân Càn cấm khẩu.

—oOo—

(1): rồng phượng ở giữa người: ý nói tư chất thanh quý, cao nhã nổi bật.

(2): sinh ra 3 lần mới được vinh hạnh đó.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Chương 4

Trăng sáng.

Tiếu viện.

Tiểu viện.

Dưới ánh trăng, có Tiếu Khuynh Vũ.

Ở tiểu viện, có công tử Vô Song.

Lúc này, Tiếu Khuynh Vũ ngồi một mình một góc sân, thổi tiêu. Tiếng tiêu không liền lạc, đang thổi, bỗng đứt, rồi tiếp tục, lại đứt quãng… Dường như người thổi không có chủ định, nhưng tiêu âm cứ theo gió mà ngân lên, thành vần thành điệu.

Tiêu thanh u oán, êm ái du dương, thật động lòng người.

Tiếng tiêu mang theo tịch mịch cùng sầu thương, ẩn hiện trong đó là sự chống chọi cô độc, bế tắc cùng sự vùng vẫy tranh đấu tuyệt vọng đến tóe máu tươi. Người bình thường nghe một lúc, không hiểu sao chợt thấy nổi da gà, kinh tâm động phách. Nhưng mà, trong sự bi thống đau thương, cũng thoáng mơ hồ một chút âu lo, hoảng hốt.

Này phong hoa tuyết nguyệt, này gió xanh đùa giỡn, này mưa hoa tuôn rơi, này sông băng núi tuyết.

Tiếng tiêu kia như oán, như thương, như than, như khóc, lúc thắt ngặt, khi bình thản, nửa như đoạn tuyệt, nửa còn vấn vương, tình tang tha thiết, nhấn nhá ngân nga, mong manh như sợi tơ mành, tĩnh lặng tựa chỗ hồ sâu, mơ hồ tiếng sênh hòa nhịp, thấp thoáng bóng dáng múa ca, thì thầm chuyện viên khuyết tam sinh, vui buồn tan hợp.

Đang lúc cao trào, tiêu rời khỏi môi, ngưng bặt.

"Công tử, đêm đã về khuya, nên về phòng nghỉ thôi!" – Một đại hán đến bên cạnh Tiếu Khuynh Vũ. Người cao bảy thước, tráng kiện cao lớn, gương mặt chất phác hiền từ, tròn trịa mà đôn hậu. Hai thái dương nhô cao, hơi thở đều đặn, chân bước nhẹ nhàng dường như không chạm đất, bước đi không nghe ra đến nửa tiếng động nhỏ, thật sự là cao thủ hiếm thấy trên đời! Tiếu Khuynh Vũ trầm ngâm suy tư, bàn tay phải quấn vòng kim tuyến chậm rãi vuốt lọn tóc dài, tư thế ung dung mà tịch mịch. "Công tử…" – Đại hán muốn nói gì đó, lại thôi. "Lao thúc, đêm nay trăng sáng quá, ta muốn ngắm thêm một chút nữa!". Y xem người hầu này như phụ thân, như huynh trưởng, do vậy ngữ khí cũng khách khí dị thường. Lao thúc thấy dường như đêm nay, ánh mắt Tiếu Khuynh Vũ ngắm trăng càng thêm cô tịch…

"Công tử, người phải chăng đang nghĩ đến Phương tiểu hầu gia?" – Lao thúc từ tốn hỏi, "Phương tiểu hầu gia là nhân tài hiếm có đương thời. Còn công tử bên cạnh không có mấy bằng hữu thân thiết, giả như Phương tiểu hầu gia có thể cùng công tử kết thành tri âm, lão bộc thật sự là mừng thay cho người!", "Loại ý nghĩ này có nghĩ cũng chớ nói ra, mà tốt nhất là đừng nên nghĩ tới…". Khuôn mặt Tiếu Khuynh Vũ trở nên lãnh đạm, trầm giọng: "…nếu không sau này chúng ta ngay cả chết như thế nào cũng không biết đâu!"

Tiếu Khuynh Vũ thoáng chau mày, bộ dáng y khi chau mày suy tư cũng phảng phất như minh nguyệt rọi thiên nhai.

Lao thúc than thầm, ông hiểu rất rõ công tử của mình. Y sở hữu trí tuệ tuyệt đỉnh, có thể đổi thay thế sự, đồng thời là ý chí mãnh liệt, kiên định quật cường, vậy mà từ nhỏ hai chân đã có biến, di chuyển bất lợi, làm sao khiến người ta không khỏi tiếc cảm mà thở dài?

Tiếu Khuynh Vũ hai tay đan vào nhau, ngồi lặng lẽ, cô độc một góc, ngẩng đầu vọng nguyệt.

Dưới trăng, y im lìm lặng lẽ.

Thanh tĩnh.

Thần thái cao ngạo mà đoan trang, y phục thanh nhã chỉnh tề.

Kiên định đường hoàng, không chút xao động bối rối.

Y nhìn trăng tròn vành vạnh, đột nhiên se sẽ thở dài…

"Đêm dài dăng dẳng, chẳng có lòng dạ nào dỗ giấc. Ta còn tưởng chỉ có mình ta lo âu phiền não không thể ngủ được, nào ngờ cả Tiếu huynh cũng theo ta, đồng bệnh tương lân. Chẳng rõ điều gì khiến Tiếu huynh vọng nguyệt thở dài?" – Một nam tử hồng cân rực rỡ, phong thái tiêu cuồng xuất hiện giữa ánh trăng. Hắn tà tà ngồi trên nóc nhà. Áo trắng, choàng bên ngoài một lớp hắc sa, hồng cân thật dài tung bay trong gió. Ánh trăng thật lớn và tròn lẳng lặng tỏa ra thứ ánh sáng yêu dị phía sau nam tử ấy, có cảm giác hắn từ trong ánh trăng mà bước ra vậy.

"Thiếu gia!" – Lao thúc có vẻ căng thẳng, nhưng Tiếu Khuynh Vũ đã khoát tay ngăn lại, y bất động thanh sắc, lên tiếng: "Nửa đêm, gió thổi trên ấy rất lạnh, Tiếu hầu gia không lạnh sao?", "Hahaha…" – Phương Quân Càn cười ha hả chẳng chút hảo ý, trên người hắn toát ra sức cuốn hút mê hoặc khó ai bì kịp. Vẻ đẹp của hắn có lẫn nét tà mị, nhưng không phải kiểu đẹp của phấn sơn, mà ngược lại, phong thái đường hoàng mà kiêu dũng. Chân hắn khẽ nhún, người tung lên khỏi mái nhà, ung dung phiêu diêu, thân vừa rơi xuống đất liền xoay người, loáng cái đã di chuyển đến trước mặt Tiếu Khuynh Vũ. Chỉ thấy hắn tóc đen tung bay, hồng cân nhảy múa, trên khuôn mặt cố hữu nụ cười có thể điên đảo chúng sinh. Tiếu Khuynh Vũ không thể không thừa nhận, nam nhân này quả có thừa mị lực.

Phương Quân Càn cung tay, mỉm cười: "Ta đến đây thật đã quấy rầy nhiều quá!"

"Đã muộn như vậy, Tiểu hầu gia thật nhã hứng!" – Tiếu Khuynh Vũ mời hắn vào thư phòng, "Lao thúc, pha trà đón khách! Tiểu hầu gia, hôm nay lầu Lý Tân vừa mang đến trà Long Tĩnh, thật hữu duyên." Phương Quân Càn phát hiện, Tiếu Khuynh Vũ ở trong tiểu lâu này, các phòng đều không có bậc cửa, có lẽ để tiện cho y ra vào, nếu có bậc cửa, luân y di chuyển quả gặp khó khăn không ít.

Xông hương trừ tạp niệm, rửa chén bỏ cặn dơ, ấm ngọc ủ nước nóng, cam lộ tinh khiết nhuận trà… (1)

Động tác của bạch y thiếu niên như mây trôi nước chảy, nhất cử nhất động đều lộ ra cốt cách tao nhã xuất trần, khí chất phi phàm thế gian hiếm thấy.

Để nước sôi hai lượt, thiếu niên vén tay áo, nghiêng ấm ngọc, chỉ thấy một dòng nước mảnh chậm rãi dội lên, hòa quyện cùng những lá trà xanh, trên chiếc tách sứ trắng, làn khói mỏng màu xanh lục cất mình uốn lượn.

Y không rót trà thẳng một lượt vào chén, mà từ tốn, nhịp nhàng nghiêng ấm ba lần, dừng ba lần nhưng dòng chảy vẫn không bị ngắt quãng, hương thơm thanh khiết u nhu của trà bắt đầu thoát ra, thấm vào gan vào ruột.

Đợi những lá trà thấm nước trĩu nặng, từ từ chìm xuống đáy chén, bạch y thiếu niên khoát tay, môi cười ôn nhu: "Trùng thủy, Phượng hoàng tam điểm đầu (2), Tiếu mỗ kính gửi lời chào hỏi khách viễng thăm!"

Phương tiểu hầu gia nóng lòng nói: "Bổn hầu nghe hương trà thơm ngát đã thấy trong người không thể chờ đợi, Khuynh Vũ mau đến 'Phụng trà Quan Âm phủng ngọc bình' (3) đi!" (Chú thích: Chuyện nhà Phật kể rằng, Quan Thế Âm Bồ Tát luôn mang bên người một chiếc Bạch Ngọc tịnh bình, trong bình là cam lộ có thể tiêu trừ tai ương, chữa trị bách bệnh, cứu khổ cứu nạn. Khi chủ nhân đem trà ngon thiết đãi quan khách, ta thường gọi "Quan Âm phủng ngọc phẩm" tức là muốn chúc khách quý khang thái an lành, trọn đời bình an)

Tiếu Khuynh Vũ hai mắt sáng ngời: "Thì ra Tiểu hầu gia cũng là người am hiểu trà!"

"Quá khen rồi!" – Phương Quân Càn hai tay tiếp nhận chén sứ trắng từ tay Tiếu Khuynh Vũ, từ tốn đưa lên mũi hít sâu một hơi hương trà, hương thơm quyến rũ chưa từng ngửi qua khiến cho kẻ từ nhỏ đã từng nếm qua trăm loại trà như hắn cũng không nén được ngưỡng mộ.

Tiếu Khuynh Vũ nghiêm nghị nói: "Trà đức có bốn chữ 'lý, kính, thanh, dung', thưởng thức trà có thể khiến cho con người tĩnh tâm bình khí, trữ định thanh hòa. Cổ nhân từng nói 'Trà là loại vật chất cực kỳ tinh tế, hấp thụ tú khí của đất Âu, đất Mân, khí hậu vùng thung lũng tạo ra hồn trà cũng như phẩm chất tuyệt vời của trà, giúp tiêu trừ tạp niệm, rửa sạch vướng bận, trí thanh đạo hòa, không phải người quá đỗi tầm thường cùng trẻ con thì đều phải biết. Bên trong sự yên tĩnh, thanh đạm, thuần khiết là ý vị cao độ, đạt đến sự thanh tịnh tuyệt đối.' (Tống Huy Tông Triệu Cát) (4). Quả là rất chí lý!". Lời vừa dứt, nâng chén nhấp một ngụm, rồi nhắm mắt lại thưởng thức.

Phương Quân Càn cũng dần tĩnh tâm lại, nối bước làm theo, nâng chén lên, nhắm mắt hưởng thụ.

Chỉ thấy một làn hương cực kỳ thanh khiết, thuần túy, chậm rãi tuôn chảy từ trên xuống dưới, quyện vào phủ tạng, thấu triệt nội tâm. Phương Quân Càn trong một thoáng chốc tưởng như vừa được tắm mình trong tinh hoa của Phật pháp.

Tâm hồn lâng lâng bay lướt qua không gian bao la rộng lớn, tinh thần giao hòa sâu sắc với tự nhiên, người và trà như tan biến trong nhau, trở lại chỗ hư không vô cùng.

"Tuyệt! Tuyệt! Thật là tuyệt!" – Mở to mắt ra, Phương Quân Càn không khỏi luôn miệng tán thưởng, nhưng đột nhiên sầm mặt lại: "Không được rồi!"

"Sao?" – Tiếu Khuynh Vũ ngẩng lên nhìn hắn.

Phương Quân Càn vẻ mặt đau khổ: "Uống trà này xong, thiên địa chẳng còn thứ gì hạp khẩu, sau này không còn được uống nữa thì làm sao?". Hắn nhăn trán rồi lập tức mặt dày cười tà: "Chi bằng mỗi ngày ta đều đến, chúng ta cùng thưởng trà tâm giao, tĩnh tâm dưỡng thần, đó chẳng phải là nhân sinh khoái hoạt ư?"

Tiếu Khuynh Vũ bực bội. Trên đời kẻ không biết xấu hổ y từng gặp qua không ít, nhưng chưa bao giờ gặp kẻ không biết xấu hổ nào đến như hắn! Ngặt nỗi không thể đắc tội, lập tức lảng chuyện: "Tiểu hầu gia sao hôm nay lại có hứng thú quang lâm hàn xá vậy?"

Phương Quân Càn vẻ mặt buồn bã, đặt chén trà xuống bàn: "Thiên Tấn xâm phạm bờ cõi, Đại Khánh ta đường đường là một nước lớn mà tuyệt không ai dám chủ động nghênh chiến, ta buồn bực không ngủ được, nghe nói Tiếu công tử thường thổi tiêu thưởng nguyệt, ta lần theo tiêu thanh mà đến."

Tiếu Khuynh Vũ thở dài, tự giễu: "Sung sướng lâu càng trở nên khiếp nhược. Võ tướng thế hệ sau ngày càng thua kém cha anh, trong triều lại khiếm khuyết hiền tài, vũ không đủ an bang, quốc gia sẽ sớm suy vong." Phương Quân Càn giận dữ: "Sáng nay ta đệ trình lên Bệ hạ《Sĩ tốt đề bạt tấn thăng thập nhị sách》, kết quả bị một đám cựu thần phê phán chỉ trích, công kích tơi bời, nói nào là sách này làm thay đổi căn bản quốc gia, còn nói Đại Khánh có suy tàn cũng là tại ta, Phương Quân Càn, bọn họ không tiếc sống chết, quyết ngăn cản thi hành sách đó."

Tiếu Khuynh Vũ cả kinh: "《Sĩ tốt đề bạt tấn thăng thập nhị sách》?, phải chăng là chính sách chọn lựa binh sĩ mà dân gian đang đồn đại, phàm là kẻ ra trận lập công, lập tức thoát khỏi thân phận ti tiện. Binh lính tác chiến có công, bất luận xuất thân, đều luận chiến công mà phong quan ban tước?"

"Đúng vậy!" – Phương Quân Càn mặt trầm như nước, "Huynh không phải cũng thấy ta đại nghịch bất đạo chứ? Quốc gia đương thời đều theo thể chế kế thừa, coi quý tộc là quốc gia căn bản, là chỗ phát sinh nhân tài tinh anh, lịch đại tướng lĩnh đều từ đó mà chọn lựa ra, đối với vương triều mấy trăm năm qua đều rất trung thành. Sách này mà chuẩn, quý tộc quyền thế tất bị suy giảm thế lực, hoàng quyền không người ủng hộ, vương vị tất dao động. Mà trong dân gian kẻ có thực tài theo đường đó mà tiến thân, cùng con cháu quý tộc cạnh tranh công bằng, phân tranh bằng ý chí cùng tài năng, địa vị ngang nhau… Đến lúc đó rõ ràng thành mối họa!"

"Vớ vẩn!" – Tiếu Khuynh Vũ vỗ vỗ vào tay vịn luân y, ánh mắt sắc như điện, "Chính đó mới là tạo phúc vạn dân, công lao vạn đại!"

Phương Quân Càn kinh ngạc. Lẳng lặng dò xét, trong mắt Phương Quân Càn chợt nổi lên một cảm xúc mơ hồ không tên.

Hắn cười cười, trong nụ cười có ý cảm ơn, thần sắc cũng có điểm tươi tỉnh hơn: "Chỉ có huynh… Chỉ có huynh muốn ta duy trì chính sách này thôi!"

Tiếu Khuynh Vũ thản nhiên châm trà, thật tình nói: "Việc làm này chỉ có ích nước lợi dân, có công với xã tắc, kẻ nào phản đối chứng tỏ tầm nhìn thấp kém, Tiểu hầu gia không cần để trong lòng. Tối nay ta lấy trà thay rượu, kính Tiểu hầu gia một ly.", "Không, là ta phải cảm tạ huynh. Trừ huynh ra, còn ai đủ năng lực thấy được cái chân chính tinh túy trong chính sách này chứ?". Phương Quân Càn nâng chén, một hơi uống cạn "Ngay cả gia phụ đối với chuyện này cũng phản cảm dị thường…"

"Vương gia nói như thế nào?"

"Người nói, rồng sinh rồng, phượng sinh phượng. Tiện dân chỉ là tiện dân, làm sao có tài cán gì, muốn tìm phượng hoàng trong bầy chim sẻ, quả thật chỉ là vọng tưởng…"

Tiếu Khuynh Vũ miết nhẹ ngón tay lên miệng chén trà, nói: "Vương gia nói như vậy không khỏi võ đoán rồi. Tục ngữ có nói một câu 'Anh hùng chớ hỏi xuất thân' mà!"

"Tuyệt diệu!" – Phương Quân Càn mạnh miệng cười lớn, vỗ tay tán tưởng, đoạn nói: "Câu này thực sự là tinh hoa. Haha, Tiếu Khuynh Vũ, chỉ có huynh mới nói được một câu xác đáng đến vậy. Ta vẫn muốn tìm một câu ngắn gọn mà khái quát hết ý tứ của mười hai sách này, nhưng đáng tiếc nếu không phải quá ư dài dòng khó hiểu thì cũng lộn xộn vô nghĩa, chẳng thể nào có được một lời đích đáng như huynh.". Nhìn chăm chú Tiếu Khuynh Vũ, hai mắt hắn sáng như sao, vô hạn cảm kích.

Tiếu Khuynh Vũ tiếp tục nói: "Tiểu hầu gia tầm nhìn trác tuyệt, thể hiện ở chính xuất phát điểm của thập nhị sách này"

Phương Quân Càn nghiêm túc: "Thỉnh các hạ nói kỹ càng hơn!"

"Bởi vì xuất phát điểm suy nghĩ của Tiểu hầu gia không phải là từ cách nhìn nhận vấn đề của vua quan Đại Khánh, mà là cách nhìn của kẻ có chí bá chủ thiên hạ, tìm kiếm nhân tài."

Lời vừa nói ra không khỏi khiến Phương Quân Càn giật mình.

Tiếu Khuynh Vũ thần thái điềm tĩnh, nói tiếp: "Nếu phạm vi tuyển cử quan lại tướng lĩnh được mở rộng, sâu sát đến tận giới bình dân cùng nô lệ, vậy thì quốc gia càng có nhiều cơ hội hấp thụ nhân tài… Nếu Đại Khánh ta quyết thi hành chính sách này, thì không chỉ con dân Đại Khánh, sợ là cả nhân tài lân bang cũng ùn ùn phó hội. Đến lúc đó Đại Khánh không tốn một binh một tốt, binh sĩ không cần đổ một giọt máu cũng có thể trở thành bá chủ thiên hạ."

“Thật là kỳ lạ… Chúng ta rõ ràng chỉ mới quen biết vài ngày, vậy mà có cảm giác như đã hiểu nhau cả đời người…”, Phương Quân Càn nhìn trân trân Tiếu Khuynh Vũ, thành thật: “Người ta nói kẻ hữu duyên chỉ một lần gặp cũng như cố tri, ta vẫn không tin. Nhưng bây giờ, ta tin…”

Khi hắn đã tắt đi nụ cười mạn bất kinh tâm trên đôi môi nghiêm nghị mà khinh bạc, có cảm giác như một luồng ánh sáng rạng rỡ lóa mắt vừa lướt qua trên đôi đồng tử trong suốt cương nghị. Cử động của con ngươi vô cùng linh hoạt, ánh mắt thong dong mà uy lực, nhất cử nhất động toát ra khí độ tiêu sái, điềm tĩnh tự nhiên. Cả người hắn giống như một ngọn đuốc rực cháy, luôn luôn tồn tại một loại mị lực cuốn hút người khác gần như là yêu dị. Nhìn thần thái hàm ẩn của Phương Quân Càn, Tiếu Khuynh Vũ không ngăn được mình muốn tán thưởng một tiếng.

Có lẽ, thái độ ngạo mạn bất cần mà hắn luôn tỏ ra ngoài kia chỉ là một cái mặt nạ để ngụy trang thôi.

“Cái gọi là ‘chỉ cần có tài liền tiến cử’ đã đủ nói lên điểm trọng yếu của việc dùng người. Việc trị quốc là để duy trì đế chế, những người tài giỏi cùng chung tay góp sức nắm giữ toàn cục, quốc gia tự khắc được duy trì lâu bền…”

Đối với Phương Quân Càn, Tiếu Khuynh Vũ là một thính giả hiếm hoi biết lắng nghe người khác, cùng y nói chuyện thực sự có một cảm giác rất thoải mái.

Trước kia, hắn cũng đàm luận với một số người về chính kiến cùng quan điểm của mình, nhưng bọn họ, hoặc là không hề hứng thú nghe hắn giảng giải, thậm chí dè bỉu hắn, hoặc cơ bản không hiểu hắn nói gì nhưng cũng làm ra vẻ thông suốt, vơ vẩn nói góp một vài chuyện chẳng liên can. Thậm chí có những người… bọn họ không hề quan tâm ai đang nói cái gì, như thể toàn bộ cái đúng đều thuộc về mình, khi nói chuyện với ai, họ đều giữ thái độ khăng khăng cố chấp hòng đánh gãy lập luận của kẻ ấy, ngay sau đó dùng lời lẽ để xoay chuyển vấn đề theo hướng mà họ cho là có lý để thỏa mãn cái tôi, cho rằng mình là đúng, là tốt nhất. Bọn họ chỉ cần người nghe mình nói, nhưng ngay bản thân họ lại chẳng bao giờ nghe người khác nói gì.

Những lúc như vậy, Phương tiểu hầu gia luôn luôn tự giác, tự biết thời biết thế mà chuyển từ vị trí người nói sang vị trí người nghe – căn bản vì hắn không muốn những lời nói của mình đâm ra lãng phí vì những kẻ như vậy.

Nhưng, Tiếu Khuynh Vũ không phải hạng người đó, những thứ y thông hiểu thực sự rất nhiều, cơ hồ không gì không nghe, không gì không biết, nhưng y sẽ không bao giờ khoe mẽ chứng tỏ sự xuất sắc của mình khi nói chuyện với kẻ khác. Rất nhiều lúc, Tiếu Khuynh Vũ chỉ mỉm cười mà sắm trọn vai một thính giả hoàn hảo, nhưng đó không có nghĩa là chỉ lắng nghe và thỉnh thoảng gật gù phụ họa, ở rất nhiều vấn đề mấu chốt, y đều có thể nêu vài ý kiến giải tự bản thân cảm nhận một cách sâu sắc thấu đáo, thường thường những lời đó đều rất đúng lúc và đúng trọng tâm của vấn đề. Do đó, hai người thoải mái đàm luận, bất kể đó là vận mệnh triều chính, quốc quân đại sự hay chỉ là những chuyện nho nhỏ thú vị hằng ngày trong chốn nhân gian.

Phương Quân Càn biết y di chuyển không tiện, nhưng mà ngồi đàm đạo cùng y, từ những chuyện thâm cung cố cựu, cho đến những thế lực bí hiểm chốn giang hồ, y đều thông suốt tường tận, lý giải mạch lạc rõ ràng, không chút khó khăn. Phương Quân Càn bỗng nhiên nghĩ, người ngồi trước mặt hắn – Tiếu Khuynh Vũ – rõ ràng là một nam nhân rất có mị lực, rất đặc biệt. Ngồi trò chuyện cùng y, tự nhiên trong lòng phát sinh một cảm giác tín nhiệm, dường như được khơi dậy từ trong tiềm thức, trên người y tỏa ra một khí chất rất khác lạ, chừng nào y còn nghe người ta nói chuyện, chừng đó người ta còn cảm thấy mình được tôn trọng. Thảo luận một vấn đề gì đó với y, tựa như đã tìm được tri âm.

Tri âm…

Đêm càng khuya, trăng đã chếch góc tường, đào hoa ngoài sân tiểu lâu bay lả tả trong gió, hương hoa cùng ánh trăng tàn hòa quyện, mờ mờ ảo ảo.

Phương Quân Càn nhẹ nâng chén trà, ánh mắt ôn hòa bình thản mà thẳng thắn thành khẩn nhìn thẳng Tiếu Khuynh Vũ: “Ta vẫn có ý muốn xem huynh là bằng hữu.”. Hắn nói “Không ngờ rằng huynh cũng có thể trở thành tri âm!”

—oOo—

(1), (2), (3): Đối với mỗi loại trà, người Trung Hoa cũng có mỗi cách thưởng thức khác nhau. Trà Long Tĩnh, để cảm nhận được trọn vẹn hương vị cần phải chuẩn bị đầy đủ trà cụ gồm: 1 chén tống thủy tinh, 1 thẻ hương (nhang), 1 ấm trà bằng sứ màu trắng, 1 lư hương,1 khay trà bằng gỗ sơn mài có khe hở, 2 bình nước sôi, một hộp đựng trà, 1 bộ dụng cụ pha trà, 1 cái khăn, mỗi người uống tối đa ba chung và phải trải qua 12 bước như sau:

1. Điểm hương – phần hương trừ vọng niệm: đốt hương tiêu trừ tạp niệm, tĩnh tâm.

2. Tẩy bôi – băng tâm khứ phàm trần: dùng nước sôi rửa chung trà cho sạch bụi.

3. Lương thang – ngọc hồ dưỡng thái hòa: châm nước sôi (khoảng 80ºC) vào ấm sứ.

4. Đầu trà – thanh quan nghênh giai nhân: cho trà khô vào chén tống thủy tinh.

5. Nhuận trà – cam lộ nhuận liên tâm: rót nước ấm từ ấm sứ vào khoảng 1/3 chén tống, vừa đủ ngập trà, nước này sau đó sẽ đổ đi, có tác dụng làm sạch lá trà.

6. Trùng thủy – Phượng hoàng tam điểm đầu: rót nước ấm từ trên cao vào chén tống thủy tinh, không rót liền một lần mà ba lần nghiêng, ba lần đứng sao cho không để cho dòng chảy của nước bị đứt đoạn, giống như chim phượng gật đầu chào hỏi khách thưởng trà.

7. Phao trà – Ngọc bích trầm thanh giang: dùng dụng cụ pha trà khuấy cho trà hòa vào nước ấm, lá trà thấm nước sẽ từ từ chìm xuống đáy.

8. Phụng trà – Quan Âm phủng Ngọc Bình: Phật Quan Âm trong truyền thuyết bên người luôn mang theo một chiếc Ngọc Bình cam lộ, cam lộ trong bình

có thể tiêu tai khứ bệnh, cứu khổ cứu nạn. Chủ nhân đem trà đã pha (ví như cam lộ trong bình ngọc) mời quan khách, mang ý nghĩa chúc phúc khách nhân cả đời bình an.

9. Thưởng trà – xuân ba triển kỳ thương: đây là bước thú vị nhất trong toàn bộ quá trình ẩm trà, quan sát hình dạng lá trà nở ra trong nước, nếu là một lá một mầm thì gọi là Kỳ thương, một mầm hai lá gọi là Tước thiệt (lưỡi chim sẻ), tùy theo hình dạng mà bàn về vận khí của mỗi người.

10. Văn trà (nghe trà) – tuệ tâm ngộ trà hương: thưởng trà tức là thấy, nghe và phẩm vị trà. Nghe trà là dùng cả tâm linh để cảm nhận hương trà thanh u thanh nhã, nghe được sự tuần hoàn của thiên nhiên, vũ trụ…

11. Thưởng trà – đạm trung phẩm trí vị: lục trà tuy thanh đạm nhưng có vị ngọt thanh khiết, thuần túy, dùng lưỡi để cảm nhận hương vị dịu dàng của trà.

12. Tạ trà – tự châm nhạc vô cùng: khách nhân tự rót trà để uống.

(Nguồn: baike.baidu)

(4): Trích 'Đại quan trà luận' của Tống Huy Tông

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Chương 5

Từ sau đêm trò chuyện tâm giao đó, hầu như đêm nào Phương Quân Càn cũng mò đến, mà lần nào hắn đến cũng đều phải ăn bánh uống trà mới chịu được, làm cho Tiếu Khuynh Vũ không khỏi hoài nghi chẳng lẽ hắn cố ý bỏ cơm chiều để đến nhà mình ăn chầu uống chực??? Không lẽ tài chính vương phủ lâm vào cảnh khó khăn đến thế? Đến nỗi đường đường một tiểu hầu gia lại bước xuống tận cái nước thê thảm này?! Làm sao có thể!!! Phân tích chán chê cuối cùng kết luận: vấn đề nằm ở chỗ bản thân Tiểu hầu gia!…

Mà Phương tiểu hầu gia từ dạo đó, đêm đêm thăm viếng không bao giờ cửa chính mà vào. Trên thực tế, trừ Lao thúc ngày đêm hầu hạ công tử không rời nửa bước cùng Trương Tẫn Nhai – Trương tiểu bằng hữu ra thì trong nhà không một ai hay biết Phương Tiểu hầu gia thanh danh hiển hách kia mỗi đêm đều lui tới. Bởi vì Vô Song công tử cứ đến giờ Hợi thì cho tất cả hộ vệ thoái lui, chuẩn bị trà bánh chu đáo, lẳng lặng chừa ra một song cửa sổ không đóng lại cho Phương Quân Càn. Thế nên hằng đêm, Phương Quân Càn đều khe khẽ hé song cửa để sẵn kia mà lách mình vào tiểu lâu, nơi nghỉ của Tiếu Khuynh Vũ.

Phương Quân Càn dạo này thường tự chế giễu công phu khinh công tuyệt đỉnh của mình đang bắt đầu có công dụng khác, toàn chỉ dùng để đạp nóc vượt tường nhà người ta, càng lúc càng giống một tên thái hoa tặc (1) chuyên trộm hương bẻ ngọc. Tiếu Khuynh Vũ ra vẻ tiếc hận, tiểu lâu không có mỹ nhân. Phương Quân Càn nghiêm nghị trả lời có, trước mặt ta đây không phải một đại mỹ nhân sao?

Một thoáng yên lặng, rồi cả hai cùng lăn ra cười ngặt nghẽo.

Khi hai người ở cùng nhau, thỉnh thoảng, dưới trời lạc hoa, Tiếu Khuynh Vũ sẽ thổi tiêu, Phương Quân Càn lẳng lặng thưởng thức. Khi Tiếu Khuynh Vũ thổi, thần thái đạm định trầm tĩnh, nhưng chất chứa nỗi niềm vô kể.

Tiêu thanh lạnh lẽo mà trong trẻo, bi ai cùng cô tịch.

Thoáng nghe, tưởng như y vô tình, nhưng đến chỗ sâu lắng nhất, lại đa tình vô hạn… Tiêu thanh đang cao trào tình cảm, bỗng dưng lạnh lẽo vong tình… Đang thắm nồng xuân ý, bỗng dưng lạnh tanh, bạc tình…

Phương Quân Càn chuyên chú lắng nghe. Chỉ thấy tiếng tiêu thực đi thẳng vào lòng người, phàm là người nghe xong đều thấy dâng lên một nỗi niềm thư mỹ (2) cùng rung động, ngoài ra còn có một cảm giác thanh thoát nhẹ nhàng, mà cũng len lỏi một chút cô tịch thê lương.

Hắn không biết phải gọi đó là cảm giác gì, và cũng không biết cảm giác đó từ đâu mà có…

Phương Quân Càn không thể nào giải thích được.

Có khi, Tiếu Khuynh Vũ lại gảy đàn dưới trăng.

Lúc y gảy đàn, tư thế, thần thái tuấn mỹ khác thường, mà cũng dịu dàng, thanh thoát lạ thường, vẻ đẹp thanh cao, ôn nhu mà hoa lệ âm thầm toát ra. Dưới mười ngón tay thon dài thanh mảnh mà lại rất hữu lực, từng dây, từng dây đàn rung lên, ngân nga, tiết tấu có nhanh có chậm, sảng khoái mà tự nhiên, nhưng cũng ẩn tàng trong đó nét kiêu hãnh, cao ngạo.

Đàn ngân nga, tiếng đàn như mây trôi nước chảy, êm ái rót vào lòng người, hưng khởi hy vọng giữa cơn tuyệt vọng chán chường, đất trời nổi mây cuộn sóng, hồng trần hư ảo phù hoa, nhẹ nhàng tinh tế như khe suối nhỏ róc rách, vương vấn du dương. Những lúc như vậy, Phương tiểu hầu gia hứng khởi, sẽ bồi cầm mà múa kiếm.

Thân pháp như rồng, uyển chuyển mà mạnh mẽ, kiếm khí như cầu vồng tỏa ra cương mãnh, rực rỡ. Kiếm quang hòa cùng tiếng đàn vút cao, tóc xanh cùng hồng cân nhảy múa.

Cao hứng, Phương Quân Càn phi thân lên cành cây. Tán đào hoa u tịch bị kiếm khí của hắn khuấy động, cánh hoa phiêu phiêu ung dung, nhè nhẹ, tiêu sái rời khỏi cành, bay trong gió, lả tả rơi, như phá vỡ một trận đồ thịnh thế yên hoa.

Cơn mưa rực đỏ màu hoa cứ nhẹ nhàng, nhẹ nhàng, tiêu diêu tự tại trong không trung rồi đậu lại trên hai người họ, trên tóc, trên y phục, rồi… lưu luyến bên người, vấn vương mái tóc, bồi hồi trên áo, mà cũng triền miên ý tình…

Lúc này thì, hai người đang đánh cờ.

Kỳ lực cả hai tương đương nhau, nhất thời không thể phân định thắng bại.

Phương Quân Càn nhặt quân 'Mã' lên, cười đầy đắc chí: "Mã năm tấn ba, ăn pháo." Phương Quân Càn giỏi tấn công, kỳ nghệ của hắn cũng như kiếm khí, Tiểu Khuynh Vũ cũng phải cực kỳ vất vả mới ứng phó được với trăm nghìn sát chiêu của hắn, hao tổn không ít tướng sĩ. "Phá thành chiếm đất thực sự dễ như trở bàn tay." – Vô song công tử cười cười đánh giá hắn.

Kỳ nghệ của Tiểu Khuynh Vũ nào phải hạng tầm thường, mỗi thế cờ thoái thủ đều ẩn giấu cơ hội phản kích, trong thế công cũng hàm ý sát phạt, sáng suốt kinh người, thường hay bất ngờ mà diệt binh trảm tướng. Những nước cờ của y thâm ý trác tuyệt, độc đáo khác hẳn với cách chơi xưa cũ, không khỏi khiến Phương Quân Càn mãn nhãn bội phục.

Tiểu Khuynh Vũ bất động thanh sắc, lẳng lặng nhấc quân 'Tượng' của Phương Quân Càn ra khỏi cuộc cờ, chớp mắt, sĩ tốt đã nhập cung, trực đảo Hoàng Long. "Chiếu tướng!" – Y đưa mắt nhìn hắn, đôi mắt tràn đầy ý cười.

Phương Quân Càn thầm than thất sách, vội tìm cách gỡ, hắn xem xét kỹ càng ván cờ nhiều lần hòng tính kế lật ngược tình thế, nhưng rồi phát hiện thế lớn đã tàn, không còn cơ hội khuynh thiên đảo địa. Vì vậy quyết định buông cờ, không hề cay cú, nở một nụ cười khoáng đạt, bình thản: "Ta thua rồi!"

"Đa tạ Tiểu hầu gia nhường bước!" – Bàn tay phải quấn kim tuyến của Tiểu Khuynh Vũ nhẹ đưa lên, chậm rãi vuốt lọn tóc mai đen nhánh, ung dung hoa quý, mang theo nét cười ấm áp ngời lên trong ánh mắt, đồng thời toát ra nét thanh hoa kiêu hãnh không thốt nên lời.

"Vô Song công tử đúng là danh bất hư truyền, kỳ môn độn giáp, cơ khí kỹ xảo, cầm kỳ thi họa, xem quẻ đoán mệnh, trận pháp thao lược, không gì không thông, không gì không biết. Thật không hổ danh 'Thiên hạ vô song'. Phương Quân Càn ta gặp được tri kỷ như vậy, thật không uổng kiếp này."

"Tiểu hầu gia quá khen!" – Y cười, làn xuân thủy đen láy trong vắt như pha lê, "Thiên hạ này làm sao tìm được hai người giống nhau như đúc? Ngài hay ta, mỗi người đều là độc nhất vô nhị, mỗi người đều là 'thiên hạ vô song'. Đáng tiếc, đáng tiếc người đời không bao giờ chịu hiểu cái chân lý hiển nhiên đó."

Phương Quân Càn cười: "Haha, huynh nói đúng, ta sai rồi!"

"Công tử! Công tử! Không xong rồi!" Trương tiểu bằng hữu dáng điệu hoảng hốt khẩn trương chạy bổ lên lầu, cắm đầu cắm cổ ào vào phòng riêng của công tử. Phương Quân Càn nhịn không được liền trêu:

"Công tử nhà ngươi vẫn ổn, có gì không xong chứ?"

"Hứ, ai nói chuyện với ngươi! Công tử, Lâm tiểu thư đến!"

"Y Y?" – Tiểu Khuynh Vũ nhíu mày, "Khuya vậy rồi nàng đến đây làm chi?"

"Con không biết!" – Tiểu thư đồng lắc đầu nguầy nguậy.

Tiểu Khuynh Vũ lãnh đạm nói: "Ra nói rằng ta đã ngủ rồi!"

"Con đã nói…" – Tiểu thư đồng nói như sắp khóc, "Nhưng nàng ấy bảo phòng công tử còn sáng đèn, nhất định là còn thức."

Nguyên lai là tại Phương Tiểu hầu gia…

Phương Quân Càn cười bối rối: "Xem ra ta phải cáo từ sớm thôi, hôm nay tạm biệt huynh ở đây vậy!". Vừa dứt lời liền phóng thân mình đến bên cửa sổ, chân đặt lên bậu cửa định nhảy xuống. Đầu vừa nhoài ra ngoài thì bắt gặp Lâm tiểu thư đang thẳng bước tiến vào, nhắm hướng tiểu lâu mà đến.

Lâm Y Y vô tình ngẩng đầu lên khiến cho Phương Quân Càn hoảng hốt đến mức suýt đâm bổ xuống đất. "Không kịp rồi, nàng đã đến nơi, ta phải trốn thôi!" – Phương Tiểu hầu gia vừa phân bua vừa quăng mình lên giường ngủ của Tiểu Khuynh Vũ, nhanh tay buông rèm xuống trốn. "Công tử! Hắn…!" – Trương tiểu bằng hữu tức giận giậm chân thình thịch.

"Phương Quân Càn, ngươi đừng được đằng chân lân đằng đầu chứ!" – Mặt Tiểu Khuynh Vũ lạnh lùng một lớp băng sương. Nhưng không kịp rồi, Lâm Y Y đã bước vào.

Đành phải bỏ qua thôi.

"Biểu ca…" – Lâm Y Y vừa thấy Tiếu Khuynh Vũ, sắc diện bỗng trở nên ôn nhuận, ngượng ngùng.

"Tẫn Nhai, đi ra ngoài!", "Dạ, công tử!" – Trương Tẫn Nhai cúi đầu cáo lui, trước khi đi còn xẹt một cái liếc mắt sắc lẻm về phía chiếc giường.

"Y Y, khuya vậy muội đến có việc gì không?" – Tiếu Khuynh Vũ nhỏ nhẹ hỏi.

Lâm Y Y mặt đỏ bừng, mắt dán xuống chân, không nói.

Tiếu Khuynh Vũ không khỏi cảm thấy kỳ quái: "Sao vậy?"

Đầu của nàng càng cúi thấp xuống, cắn nhẹ bờ môi như hoa đào chúm chím, dáng vẻ e lệ thẹn thùng, xinh đẹp như thiếu nữ hoài xuân.

Trầm mặc.

Vẫn không lên tiếng.

Đang lúc Phương Tiểu hầu gia trốn ở trên giường bắt đầu cảm thấy mất kiên nhẫn thì Lâm Y Y nhẹ nhàng mở miệng: "Muội… đã nói với cha…"

Tiếu Khuynh Vũ càng cảm thấy quái lạ: "Lâm thừa tướng? Muội đã nói gì với người?". Cho dù Khuynh Vũ trí tuệ vô song, cũng nhất thời không rõ nàng đang nói chuyện gì.

Lâm Y Y mở miệng: "Muội nói với cha, muội… Phải, muội yêu huynh, muốn gả cho huynh."

Tiếu Khuynh Vũ toàn thân chấn động, nhưng ngay lập tức khôi phục vẻ điềm tĩnh thường ngày.

Thần thái bất động, dẫu phong ba bão táp vẫn một lòng kiên định. (3)

Cố gắng giữ tâm bất loạn…

… nhưng kỳ thực, lòng dạ y đã sớm rối bời bời.

"Biểu ca, muội từ lâu đã yêu huynh!" – Thiếu nữ thổ lộ chân tình, mặt ửng đỏ, lúm đồng tiền trên má lún sâu theo nét cười dịu dàng, như điểm một vết chu sa diễm lệ. Nàng cười rất nhẹ, cúi đầu xấu hổ, suối tóc dài đen mượt đổ xuống bờ vai.

Dưới ngọn đèn, Tiếu Khuynh Vũ vẫn ngồi trang nghiêm, thần thái vẫn ôn nhu tĩnh lặng, nhưng cũng thập phần kiên định.

"Biểu ca…" – Thiếu nữ có vẻ bất an.

"Khuya rồi, muội phải về nghỉ thôi. Tẫn Nhai… tiễn khách!"

Sắc mặt thiếu nữ trắng bệch, nàng giật giật ống tay áo của Tiếu Khuynh Vũ, giọng thất thanh: "Biểu ca…Huynh…huynh không bằng lòng sao?"

Tiếu Khuynh Vũ chậm rãi, quyết liệt, tàn nhẫn, nhẹ nhàng gỡ tay nàng ra khỏi tay áo mình: "Y Y, thân ta như thế này, không muốn hại người, hại mình. Nam nhi trong thiên hạ lừng lẫy uy danh, thân thể toàn vẹn còn nhiều lắm."

"Muội không cần ai hết! Biểu ca… biểu ca… muội không cần! Muội đã sớm quyết định! Cả đời này, muội muốn chăm sóc cho huynh!… Hay là… huynh sợ cha không chấp nhận? Chuyện đó không quan hệ, muội đi với huynh, có chết muội cũng muốn chết bên cạnh huynh…"

"Vấn đề không phải ở nơi Lâm thừa tướng."

Đôi môi nàng run rẩy như sương sớm đọng trên hoa: "Vậy thì vì cái gì?"

"Bởi vì… ta đối với muội chỉ có tình cảm huynh muội." Y vẫn bất động như đỉnh thiên sơn ngàn năm tuyết phủ, nhấn mạnh từng tiếng, giọng nói lãnh huyết vô tình, mà làm người ta liễu đoạn tâm can: "Ta không yêu muội."

Ta không yêu muội.

Ta không yêu muội.

Ta không yêu muội.

Lâm Y Y toàn thân bị rút cạn sức lực, mềm nhũn quỵ xuống đất.

Trương Tẫn Nhai ở ngoài, gõ nhẹ cánh cửa: "Công tử…"

Giọng Tiếu Khuynh Vũ nhàn nhạt: "Thực xin lỗi…"

Lâm Y Y không có phản ứng.

Tiếu Khuynh Vũ nhìn ra cửa sổ, nói nửa như hứa hẹn, nửa như cam đoan: "Y Y, ta nguyện cả đời xem muội như là muội tử, yêu thương chiều chuộng muội hết lòng… Bằng bất cứ giá nào, ta cũng sẽ giữ lời."

Lâm Y Y rời bước. Dáng đi của nàng không chút ủy mị, tấm lưng thon uỡn thẳng, đầu ngẩng cao, dưới ánh trăng, dáng điệu ấy càng tỏ ra kiêu ngạo ương ngạnh, không một chút sầu não. Điều đó ít nhiều khiến cho Tiếu Khuynh Vũ nhẹ lòng.

Phương Quân Càn lẳng lặng ngồi trên giường, nghe y lạnh lùng cự tuyệt tình yêu sâu nặng của thiếu nữ, không nhịn được hít một hơi sâu. Hắn không khỏi nghĩ Tiếu Khuynh Vũ quá mức tuyệt tình, quá mức tàn khốc! Hắn thực hối hận vì đã nghe đoạn đối thoại của hai người…

Có một số việc, không phải thì không nên biết. Như chuyện này, hắn tình nguyện cả đời không biết đến.

Phương Quân Càn vén màn bước ra.

"Huynh có thể từ chối khéo léo một chút." – Hắn đi đến trước mặt Tiếu Khuynh Vũ, tự rót cho mình một tách trà. "Đối với nữ nhân không nên thẳng thừng như vậy, nên dùng lời nói hay ho một chút để nàng yên lòng, vậy sẽ tốt hơn cho cả hai."

Đôi môi của Tiếu Khuynh Vũ vốn lạnh lùng, nhưng giờ lại như có ý cười kỳ lạ, nửa chua chát, nửa như giễu cợt: "Nói những lời hoa mỹ để lừa nàng, dối nàng, gạt nàng, cho nàng một tia hy vọng mờ mịt lại chẳng tàn nhẫn hơn hay sao?"

Phương Quân Càn nhún vai: "Có lẽ…ai mà biết được!". Thực tế, vẫn có loại người tình nguyện cả đời sống trong hoang ngôn xảo ngữ, ngọt nhạt gạt người.

Tiếu Khuynh Vũ nghe hắn nói vậy, tuyệt không có điểm đồng tình, cười lạnh tanh: "Huống hồ, ta cũng sẽ không bao giờ nói với ai 'Ta yêu ngươi'. Ba chữ này, vĩnh viễn ta sẽ không nói.". Y nhướng mi, ngũ quan tuấn tú lung linh trong ánh đèn mờ ảo, tưởng như hư ảnh có thể biến mất bất kỳ lúc nào: "… Trước kia đã không, bây giờ không, tương lai đương nhiên cũng sẽ không."

—oOo—

(1): *** tặc

(2): cảm giác thư thái, dễ chịu.

(3): nguyên văn là 'bát phong bất động', tôi suy nghĩ theo cái sự hiểu của mình và đối chiếu với chú thích của Phi Thiên về thành ngữ đó thì thấy không khác nhau cho lắm nên tôi để nguyên theo ý hiểu của mình.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Chương 6

Lục thập thọ thần của Hoàng đế Đại Khánh, thiết yến ở Tụ Hiền Điện.

Hoàng đế thọ thần, yến hội phô trương thanh thế cùng quyền lực là chuyện đương nhiên không cần phải thắc mắc, sứ thần các nước, vương công quý tộc, quan lại lớn nhỏ, quý phi mỹ nhân… thân phận khác nhau nườm nượp ra ra vào vào, vậy nên việc cắt đặt, sai sử Thủ vệ Vương thành cũng trở nên đặc biệt trọng yếu. Toàn bộ cửa ra vào cung cấm đều điều động cao thủ Ngự lâm quân trấn giữ, lúc này bọn họ như lâm đại địch, cẩn thận tra xét người ra kẻ vào, không dám có chút sơ xuất.

Một cỗ kiệu uy nghi nghiêm nghị từ xa tiến đến trước môn cung.

"Dừng lại! Người vừa đến là ai?" – Thị vệ trưởng lập tức giơ mũi thương chặn lại hỏi. Bốn đại hán khiêng kiệu trong trang phục đen tuyền chậm rãi dừng lại. Trên vai họ, cỗ kiệu màu trắng bí ẩn lơ lơ lửng lửng làm cho những người ở đó có một cảm giác phức tạp thật khó diễn tả, vừa cứng rắn, bất động như sơn, vừa uyển chuyển, phiêu dật như gió. Bốn khuôn mặt giấu trong bốn chiếc nón rộng choàng một lớp hắc sa (1), càng có vẻ thần bí khó lường, trên người tỏa ra khí thế bất phàm, nhìn thoáng qua cũng thấy bọn họ võ học cao siêu, nội lực mạnh mẽ. Những người kỳ bí có vẻ nguy hiểm như vậy sao không khiến cho bọn thị vệ sinh tâm cảnh giác!

Một tiểu thư đồng dáng vẻ dễ thương cùng một đại hán khuôn mặt hiền từ trầm mặc một trước một sau đứng bên cạnh cỗ kiệu. Tiểu đồng tiến lên trước, lấy lệnh bài thông hành chìa ra: "Đây là lệnh bài thông hành của công tử nhà tôi. Thỉnh thị vệ đại ca cho phép quá môn!"

Tiểu đồng chớp chớp đôi mắt thông minh lanh lợi, đôi mắt to, sáng và tinh anh làm cho ai nhìn thấy cũng sinh lòng yêu mến.

Thị vệ trưởng kiểm tra lệnh bài, không phát hiện điều gì khác lạ.

Người ngồi trong kiệu trước sau không hề lộ diện, cũng không hề lên tiếng.

Thị vệ trưởng có vẻ nghi ngờ, giương đôi mắt cố tìm kiếm bóng người ngồi phía sau bức rèm trắng muốt, trầm giọng: "Vương thành quy củ, trước nay muốn vào môn cung đều phải xuống ngựa hạ kiệu, đi bộ mà vào!"

Tiểu thư đồng tươi cười đáp lại: "Công tử nhà tôi hành động không tiện, không thể hạ kiệu!"

Thị vệ trưởng giễu cợt: "Ngươi thật xảo biện, cái gì công tử nhà ngươi hành động không tiện, chẳng lẽ hắn không có chân đi lại à?"

Hắn vừa nói xong, một thân ảnh chợt lóe lên, thị vệ trưởng chỉ thấy tối sầm mặt mũi. 'Bốp! Bốp!' hai tiếng, hai bên má đã lãnh trọn hai cái tát nảy lửa của đại hán đứng cạnh bên kiệu.

Lao thúc dùng bàn tay to khỏe áp chặt cổ họng của thị vệ trưởng: "Ngươi dám bất kính với công tử, tội đáng chết!"

"Lao thúc…". Từ phía sau rèm truyền đến một thanh âm trẻ tuổi, thanh lãnh, cao quý, u tĩnh nhưng lại có sức mạnh vô phương kháng cự: "Hoàng cung trọng địa, không được giết người!". Lao thúc thu tay, bật người về vị trí cũ, cúi đầu: "Dạ, công tử."

"Có chuyện gì xảy ra?". Một đám người đông đảo tháp tùng cỗ xe ngựa hoa lệ lộng lẫy, tiền hô hậu ủng tiến về phía môn cung. Thanh âm uy nghiêm kia đúng là từ bên trong cỗ xe phát ra.

Xe ngựa dừng lại trước môn cung, một lão nhân cao gầy nho nhã chậm rãi bước xuống. Người mặc triều phục thêu tỳ hưu (2) màu đỏ, cẩm y ngọc đái (3), tư thế cao quý rất có phong thái của kẻ lâu năm đọc sách thánh hiền.

"Lâm thừa tướng." – Bọn thị vệ vui mừng như gặp cứu tinh, hành lễ lia lịa. Người vừa đến chính là cha của Lâm Y Y – Tả thừa tướng Đại Khánh – Lâm Văn Chính.

"Thì ra là Lâm thừa tướng." – Người trong kiệu lại lên tiếng. Rèm kiệu khẽ động, một bàn tay như bạch ngọc nhẹ nhàng vén rèm lên…

Trắng nõn…

Những ngón tay thon dài.

Những ngón tay rất nhỏ, tinh xảo như điêu khắc từ ngọc, mà cũng rất mềm mại, móng tay thanh tú hình vòng cung, thoáng nhìn như nửa vầng trăng trắng muốt, vừa mang vẻ đẹp ôn nhuận của nữ tử, vừa có sự cứng cỏi kiên nghị của nam nhi…

Đôi tay ấy, đem lại cho người ta cảm giác mạnh mẽ, cứng rắn, không thỏa hiệp, ẩn chứa nguy hiểm tiềm tàng trong cái thanh nhã tinh tế, nhưng cũng bất khuất, quật cường, kiệt ngao bất tuần (5). Nhìn đôi tay, không ai không có cảm giác… Rất hữu lực!

Bàn tay tinh tế mềm mại, nhưng chỉ cốt rõ ràng (6), động tĩnh giai phong vân (7).

Chỉ mới một động tác đưa tay vén rèm, đã cảm giác như…, muốn đem cả thiên hạ đặt vào bàn tay ấy.

Bọn thị vệ ngây người… Rồi bỗng dưng, rất muốn biết người sở hữu đôi bàn tay như hoa như ngọc ấy, sẽ là người như thế nào!

Rèm kiệu được bàn tay tinh tế mềm mại kia vén cao lên một chút nữa.

Bên trong kiệu, trên tọa ỷ (8) phủ toàn nhung trắng, một thiếu niên vận triều phục thuần bạch thêu hoa văn ly vẫn (9) ngồi nghiêm trang ở đó.

Thiếu niên ngồi đó, thanh tĩnh, tịch mịch, thinh lặng, trầm mặc, tựa hồ bất biến như giang sơn tuế nguyệt, ung dung lãnh đạm, trong quan phục hoa quý kia toát ra vẻ phong tĩnh ôn điềm, nhưng trong cái khí chất cao quý tựa trời ấy cũng ẩn tàng một loại sát khí lạnh lùng.

Lâm thừa tướng mỉm cười: "Quả nhiên là công tử!", đoạn quay sang quắc mắt bọn thị vệ: "Còn không mau phóng hành?". Thừa tướng đã ra lệnh, còn ai dám ngăn trở!

Thiếu niên trong kiệu khẽ cúi người: "Đa tạ Lâm thừa tướng!". Những ngón tay trắng muốt khẽ phất nhẹ, động tác như liễu rủ hoa bay, rèm kiệu lại buông kín.

Khởi kiệu, tiến vào trong.

Những người ở lại dõi mắt trông theo cỗ kiệu vừa rời đi. Thị vệ trưởng chăm chú nhìn theo bóng kiệu đi xuyên qua hành lang, cho đến khi khuất dạng ở một lối rẽ.

Một lúc lâu sau mới định thần lại, mỗi người đều phát hiện vẻ mặt rất khó miêu tả của những người xung quanh mình. Dù rất cố gắng cũng không thể xua đuổi ấn tượng vừa rồi được, có muốn quên đi càng không thể, mãi mãi đến cuối đời.

"Thừa tướng, không biết vị công tử vừa rồi là…?" – Thị vệ trưởng cũng không biết phải dùng xưng vị gì để gọi, đành gọi như vậy. Lâm thừa tướng cười: "Trong thiên hạ, người có khả năng khiến lão phu gọi hai tiếng 'công tử', thì có thể là ai?"

Thị vệ trưởng sửng sốt, mở trừng hai mắt.

Trong thiên hạ, kẻ có thể khiến cho Tả thừa tướng Lâm Văn Chính phải nhũn nhặn mà gọi 'công tử' không phải không có, nhưng cũng chỉ duy nhất một, đích thị…

Vô Song công tử, Tiếu Khuynh Vũ.

Lúc Tiếu Khuynh Vũ trông thấy Phương Quân Càn thì hắn đang chuyện phiếm cùng vài vị vương tôn quý tộc. Lưng tựa hờ hững vào cây cột bên ngoài cung điện, khóe miệng hắn thường trực nụ cười khinh mạn mà quyến rũ, nét cười trên đôi môi khinh bạc càng làm tăng vẻ tà mị mê hoặc, khiến ai nhìn thấy cũng không khỏi xốn xang. Những kẻ đang vây quanh hắn, trông càng như quần tinh ủng nguyệt (10), chăm chăm chú chú như uống từng lời của hắn. Trên đời này quả thật có loại người sở hữu hấp lực thu hút người ta đến với mình, nghe theo mình. Không nghi ngờ gì, Phương tiểu hầu gia chính là một đại biểu xuất sắc trong số đó.

Nhuyễn kiệu nhanh chóng đổi thành luân y, lúc này Lao thúc đang đẩy Tiếu Khuynh Vũ đi về phía Ngự hoa viên. Phương Quân Càn phát hiện Tiếu Khuynh Vũ từ xa, khẽ gật đầu chào, trên môi nở một nụ cười mừng rỡ kín đáo.

Vốn hắn nhìn thấy Tiếu Khuynh Vũ thì không lấy gì làm lạ, nhưng khi nhìn thấy bộ triều phục hoa quý trên người y thì thoáng chấn động.

Trên tóc Tiếu Khuynh Vũ buộc một cái tử kim quan Song long hí châu, sợi dây lụa dài quá tai nhẹ nhàng thả xuống trước ngực. Bộ triều phục trắng muốt bằng lụa tơ tằm thêu hoa văn, bàn tay trái từ tốn mân mê vòng kim tuyến ngoạn ở tay kia, khí độ ung dung hoa quý, phong thái tiêu sái phiêu dật (11). Nếu như ngày thường Tiếu Khuynh Vũ là một quý công tử phong lưu khoáng đạt, có thể cùng ngươi thù tạc, kiếm luận, vui vẻ thoải mái giữa chốn nhân gian, thì giờ đây bên trong vẻ tao nhã ôn nhuận, Tiếu Khuynh Vũ cũng toát ra vẻ nghiêm nghị, cao quý bức người, không giận mà vô cùng uy lực.

Phương Quân Càn nhận thấy, bộ triều phục trên người Tiếu Khuynh Vũ, ngoại trừ màu sắc và hoa văn có điểm bất đồng, còn lại kiểu dáng và chất liệu thì, cùng với bộ triều phục của Lâm Văn Chính…

Y hệt!

Đương kim thế gian, chỉ có hai bộ triều phục như vậy. Một bộ của Đại Khánh tả thừa tướng Lâm Văn Chính. Bộ còn lại do Hoàng thượng ngự ban cho 'Sơn Trung thừa tướng', vị thừa tướng bí ẩn của Đại Khánh.

'Sơn Trung thừa tướng' chính là Hữu thừa tướng của Đại Khánh, nhưng y không hề tha thiết gì việc triều chính, chỉ một lòng thích du sơn ngoạn thủy, vậy nên đại thần tân cựu không mấy ai từng gặp qua y. Nhưng phàm Đại Khánh gặp gì chuyện nan giải phức tạp, vô phương giải quyết đều cử người đến bái phỏng, xin y chỉ giáo. Vì y không chịu xuất đầu lộ diện, cứ mải ẩn cư, nên mọi người đều gọi y là 'Sơn Trung thừa tướng'.

Tiếu Khuynh Vũ thấy Phương Quân Càn khẽ gật đầu chào thì cũng âm thầm tiếp nhận, nhẹ đáp lễ, rồi ra hiệu Lao thúc đưa mình rời khỏi đó. Y trăm ngàn lần không muốn để đám vương tôn quý tộc kia chú ý đến.

Bởi hai người vốn đã sớm tâm ý tương thông, cả hai đều hiểu, nếu để người khác biết họ có giao tình, tất nhiên sẽ gây ra vài phiền toái không đáng có.

Chính vì thế, Phương Quân Càn không lên tiếng, để cho Tiếu Khuynh Vũ rời đi.

Phương Quân Càn thấy lòng tăng thêm hứng khởi, nhìn theo bóng lưng Tiếu Khuynh Vũ đang xa dần, mông lung suy nghĩ.

Thật sự không ngờ, Vô Song công tử Tiếu Khuynh Vũ, cũng chính là Hữu thừa tướng của nước Đại Khánh này.

—oOo—

Những chú thích từ (1) – (5) và (9) là của Phi Thiên.

(1): tên gốc: Đấu lạp hắc sa: là một loại nón mà những người đi lại trên giang hồ hay sử dụng, nón nan rộng vành, phủ vải đen bên ngoài để giấu mặt đi (phỏng chú thích của Phi Thiên). Là loại nón giống như Nhậm Doanh Doanh đội trong lúc lang thang trên giang hồ cùng với Lệnh Hồ Xung.

(2) (9): Tỳ hưu: là một trong chín loại thần thú con của rồng. Đầu như Kỳ Lân, có một sừng, thân của gấu, có cánh trên lưng. Tỳ hưu một sừng là giống cực kỳ hung dữ, chuyên cắn hút tinh huyết của các loài yêu quái, ma quỷ nên còn gọi là con Tịch Tà. Loại Tỳ Hưu hai sừng là loài chuyên hút vàng bạc, châu báu trong trời đất nên được cho là con vật giữ tài lộc hay còn gọi là Thiên Lộc. (Chú thích của Phi Thiên). Ta trộm nghĩ có lẽ vì nó biểu hiện cho sát khí nên Tiểu Mặc mới gán cho Lâm Văn Chính chăng?

Ly vẫn: còn gọi là Si Vẫn, Si Vĩ: có đầu rồng, thân ngắn, miệng trơn họng to, rất thích nuốt các vật lớn, lại có thể phun nước làm mưa. Vì thế Si vẫn được tạc trên nóc nhà, cung điện cổ, chùa chiền, đền đài… ngụ ý cầu trấn hỏa để phòng hỏa hoạn, khác với Trào phong là đầu quay vào trong, nuốt lấy xà nhà hoặc bờ nóc. (Chú thích của Phi Thiên). Ly vẫn là biểu hiện cho sự bảo vệ, che chở nên được gán cho Tiếu công tử.

(3): áo gấm đai ngọc: cao sang quý phái.

(4): hình vòng cung: hình oval.

(5): (HV: kiệt) Nghĩa chính là vua Kiệt, nghĩa bổ sung là 'kiệt' trong 'kiệt xuất'.

(HV: ngao) Nghĩa chính là chỉ ngựa bất kham, nghĩa bổ sung là 'ngạo' trong 'cao ngạo'. Xuất phát từ điển tích về con ngựa bất kham của vua Kiệt, ví người tài giỏi quật cường như mãnh mã (ngựa khó thuần thường là ngựa cực tốt), có sức mạnh, tự lập tự cường, không ai sai khiến, kềm hãm được.

(6): ý nói bàn tay Tiếu Khuynh Vũ tuy mềm mại tinh tế nhưng vẫn mạnh mẽ rắn rỏi.

(7): nhất cử nhất động đều như gió thổi mây trôi

(8): ghế ngồi.

(10): sao vây quanh mặt trăng, chỉ khiến cho trăng càng tỏa ánh sáng, còn sao thì càng mờ nhạt.

(11): ung dung tự tại, vô tư lự.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Chương 7

Có một số người, trời sinh ra đã sở hữu một loại khí chất nổi bật luôn khiến cho người ta phải chú ý, không thể khinh nhờn. Không rõ là trùng hợp hay nguyên nhân gì khác, Vô Song công tử lại được bố trí chỗ ngồi bên tay phải Phương tiểu hầu gia.

Phương Quân Càn cuồng ngạo tà mị, Tiếu Khuynh Vũ thanh nhã hoa quý, hai người ở cạnh nhau tựa như nhật nguyệt hội ngộ, tuy vậy, ánh sáng không những không bị lấn át mà ngược lại, càng tỏa sáng rực rỡ bội phần. Trong một thoáng, không ít vị hoàng tử vương tôn huênh hoang khoác lác trở nên mờ nhạt hẳn.

Tiếu Khuynh Vũ lại chưa từng lộ diện thân phận Hữu thừa tướng thần bí, nên đương nhiên, sự xuất hiện của y khiến cho mọi sự chú ý đổ dồn vào đó.

Giữa yến tiệc, lão Hoàng đế Phương Gia Duệ kéo tay Thái tử, đưa đến ngồi ngay bên tay phải Tiếu Khuynh Vũ. Hoàng đế lấy giọng trọng nể, nghiêm mặt nói với Thái tử: "Tiếu Thừa tướng cùng Phương tiểu hầu gia đều là nhân tài hiếm có, rường cột trọng yếu của quốc gia, con phải tích cực thân cận mới phải."

Thái tử Phương Giản Huệ, tuổi tròn hai mươi ba, khuôn mặt miễn cưỡng mà nói cũng không đến nỗi khó coi, tuy vậy nhìn kỹ, ánh mắt lại vừa dài vừa hẹp, lúc nào cũng lóe ra tia nhìn lạnh lẽo hiểm độc, môi to và dày, trên cằm râu mọc lún phún, xô lệch mất trật tự, tỏ ra thái độ của kẻ cao cao tại thượng, vênh váo tự đắc, ngạo mạn khinh người. Đối diện với hai thiếu niên trác tuyệt phi phàm đến cả phụ hoàng cũng không giấu sự kính nể thâm trọng, cánh mũi to bè phập phồng một tiếng "Hừ!" nhẹ, trên khuôn mặt phờ phạc của kẻ đã sớm sa vào tửu sắc lộ vẻ khỉnh khỉnh coi thường.

Tiếu Khuynh Vũ cùng Phương Quân Càn đồng thời khom người: "Bệ hạ đã khen quá lời!"

Hoàng đế tuổi sáu mươi tỏ ánh mắt nhân từ đức độ, tuyệt không nhìn ra tâm địa tàn độc nham hiểm của kẻ xưa kia đã từng thí huynh sát phụ, thật ứng với câu 'Đừng trông mặt mà bắt hình dong'. Nguyên nhân chính là vì vậy, nên hết thảy quần thần đều âm thầm kinh hãi vị hoàng đế tâm địa hung ác bất kể thân nhân, ngoan độc đáng sợ này.

Nhìn những kẻ trẻ tuổi trước mặt, Gia Duệ đế bỗng dưng không kềm được mà than nhẹ: "Thiên hạ sớm muộn cũng là của những người trẻ tuổi các ngươi…"

Chẳng biết tại sao, khi nghe câu nói cùng tiếng thở dài của Gia Duệ đế, Phương Quân Càn nghĩ thầm, hoàng đế thực đã già, lẩm cẩm rồi.

Không gian có vẻ ngột ngạt, ba người vẫn chưa nói với nhau lời nào. Cho đến khi Thái tử cáo mệt, không tiện ở lại, muốn về sớm nghỉ ngơi mà thối lui thì, không khí ấy mới thực sự loãng ra.

Phương Quân Càn gác đũa, quay sang Tiếu Khuynh Vũ nói nhỏ: "Kỳ thực, yến tiệc thiết đãi không đến nỗi tệ!"

Đôi mắt Tiếu Khuynh Vũ mỉm cười: "Hình như huynh và Thái tử quan hệ không được như ý?"

Phương tiểu hầu gia cũng không nề hà kể: "Ta cùng hắn từ nhỏ đã đối địch. Biểu hiện của hắn hôm nay coi như tạm được, dù gì chúng ta cũng không còn là trẻ nhỏ như xưa. Dù không ưa nhau, cũng biết giấu ở đáy lòng chứ không tỏ ra mặt. Nói ra thì kỳ quái, ngay từ lần đầu tiên gặp gỡ, cả ta và hắn đều cảm thấy đối phương thật không thể ưa được. Ta hoài nghi là do bát tự (1) tương khắc." Bỗng dưng nhớ ra Vô Song công tử vốn rất giỏi tướng số, mừng rỡ nói: "Phải rồi, Khuynh Vũ chẳng phải rất tinh thông xem quẻ đoán mệnh sao chứ, hôm nào xem cho ta một quẻ có được không?"

Tiếu Khuynh Vũ ôn hòa cười: "Được thôi!" rồi chuyển giọng nghiêm túc, "Ta thấy huynh phải cố gắng cải tạo quan hệ với Thái tử mới được. Hắn là Thái tử, tương lai sẽ là Hoàng đế Đại Khánh, là kẻ nắm sinh mạng của thiên hạ trong tay. Đắc tội với hắn, vạn nhất không phải chuyện tốt lành gì."

Phương Quân Cản cười giễu cợt: "Thái tử chỉ là cái danh hão chỉ xuất thân của hắn, chẳng liên quan gì đến tư chất hay năng lực. Khuynh Vũ, huynh biết không, khi huynh và hắn ngồi cùng một chỗ, ta thấy huynh còn có phong thái của Thái tử hơn hắn nhiều."

Ánh mắt Tiếu Khuynh Vũ khẽ động, có vẻ đạm mạc mà ngưng trọng: "Những lời này sao có thể tùy tiện mà nói loạn lên như vậy được?". Phương Quân Càn ghé sát y, nói: "Bổn hầu tuyệt đối tin tưởng Khuynh Vũ sẽ coi như không hiểu mà!". Tiếu Khuynh Vũ mân mê vòng kim tuyến, giọng nói thản nhiên không hề tỏ ra giận dữ hay ủy khuất: "Nếu như huynh đều đặn hàng tháng gửi tiền để ta mua trà bánh thì ta xem như chưa có nghe qua."

Phương Quân Càn nói ngay không thèm suy nghĩ: "Vậy huynh cứ đi mà mật báo, chứ bảo ta trả tiền trà bánh, trăm triệu lần không có khả năng đó."

Tiếu Khuynh Vũ quyết không buông tha: "Đường đường Phương tiểu hầu gia, ngày nào cũng mò tới nhà người ta ăn chầu uống chực, huynh không cảm thấy ngượng ngùng sao?"

"Đương nhiên là không!" – Hắn lập tức phản kích, "Khuynh Vũ à, tình nghĩa của chúng ta chẳng lẽ chẳng đáng giá bằng vài bữa ăn khuya đó? Huynh dùng tiền tài để đong đếm tình cảm của chúng ta những lúc như vậy, thực khiến ta chạnh lòng quá…"

Khuynh Vũ công tử thật không ngờ rằng Phương tiểu hầu gia cả chuyện nhỏ cũng tỏ ra so đo tính toán, lại càng không nghĩ hắn lấy cớ đó để dây dưa: "Được rồi được rồi, huynh đúng, ta sai, được chưa? Ta thật không nên dùng tiền bạc để đong đếm tình nghĩa giữa chúng ta mà…"

"Phương tiểu hầu gia cùng Vô Song công tử đúng là vừa gặp đã như cố tri, lão phu thực đã quấy rầy nhã hứng của nhị vị, thật là thất lễ!" – Lâm Văn Chính bưng chén rượu bước tới, khí chất cùng phong độ tỏ ra vô cùng nho nhã, thành thục.

"Bái kiến Lâm thừa tướng." – Cả hai đồng thời hành lễ, "Không dám! Không dám!" – Lâm Văn Chính cuống quýt đáp lễ, "Nhị vị đều là rường cột, là tinh anh của Đại Khánh ta, văn đủ an bang, vũ đủ định quốc. Lão phu sau này chỉ mong được nhị vị chiếu cố, nào dám nhận đại lễ như vậy?"

"Cái lão hồ ly này…" – Phương tiểu hầu gia chửi thầm trong lòng, Lâm Văn Chính là kẻ xưa nay nổi tiếng về khoản nói năng hoa mỹ, lão gặp người nói tiếng người, gặp quỷ nói giọng quỷ, tráo trở hai mặt, ăn nói khéo léo thu phục lòng người, làm người đã vậy, trong chốn quan trường lại càng đáo để hơn. 'Lão hồ ly', ba chữ này dùng để hình dung lão thật là đáng giá.

Vô sự bất đăng tam bảo điện (2). Bởi vậy chẳng biết lão đến đây ngọt nhạt có mục đích gì.

Lâm Văn Chính quay lưng lại, che đi ánh mắt tò mò của chúng thần đang nhìn, thấp giọng nhỏ nhẹ: "Công tử, chuyện đêm qua… thực lòng đa tạ người!"

Chuyện đêm qua? Thổ lộ… Lâm Y Y?

Phương tiểu hầu gia suýt chút nữa phun ra ngụm rượu ngon vừa uống! Cố giữ bình tĩnh, làm vẻ mặt ngơ ngác ngồi yên ở đó, nhưng nhớ lại chuyện xấu hổ tối qua, thực bất đắc dĩ…

Nét mặt Tiếu Khuynh Vũ không một gợn sóng: "Lâm thừa tướng đang nói đến chuyện gì? Khuynh Vũ thật trí nhớ không tốt lắm (Không tốt? Phương Quân Càn cười thầm: Thật khéo đùa…), những chuyện không cần nhớ thì đã quên không để lại chút gì!"

"Vậy thì quá tốt, quá tốt rồi… Việc này liên quan trọng đại tới danh dự của tiểu nữ, ngàn vạn lần mong công tử đừng tiết lộ cho người thứ tư biết!"

Tiếu Khuynh Vũ ném sang cho kẻ đang ngồi bên cạnh – Phương Quân Càn – một cái liếc mắt, kẻ thứ tư này đang ngồi yên ngoan ngoãn bên cạnh Lâm Văn Chính, vẻ mặt rất chi là ngây thơ vô tội.

Nhìn biểu hiện của Phương Quân Càn, dù buồn cười vô cùng, nhưng khẩu khí Tiếu Khuynh Vũ vẫn đứng đắn chắc nịch: "Đó là chuyện đương nhiên, Khuynh Vũ sẽ không bao giờ tiết lộ cho kẻ khác biết, mong Tả thừa tướng yên tâm!"

Lâm Văn Chính yên tâm thật, bỏ đi với vẻ hài lòng…

"Phương tiểu hầu gia nghe xong chắc cũng hiểu, việc này quan hệ tới danh dự cả đời của Y Y, không được nói lung tung."

Phương Quân Càn nhún vai: "Huynh nghĩ rằng ta muốn nghe chuyện của hai người sao? Ta cũng chỉ vì vạn bất đắc dĩ, buộc phải nghe thôi!"

Thọ yến, không thể nghi ngờ đã thành công ngoài dự kiến. Bao nhiêu xa hoa lộng lẫy đều được phô trương triệt để, hao tốn tiền của đương nhiên không thể tưởng tượng, thấy nhiều nhất là những bài tấu chương ca tụng công đức trời biển của Bệ hạ, lời lẽ bay bướm hoa mỹ, nhưng cái khuyết chính là cái nào cũng na ná như cái nào, chẳng có gì mới mẻ.

Trên tấm thảm nhung thuần bạch, mỗi ly mỗi tấc đều thêu kim tuyến sáng chói là một bức họa mẫu đơn khai mãn tượng trưng cho đại phú đại quý nhìn y như thật, thủ pháp phóng túng khoáng đạt, ý tứ dạt dào làm tôn thêm vẻ tuyệt mỹ của những đoàn vũ cơ y trang lộng lẫy, tung bay phiêu vũ trên thảm, dáng người lả lướt mềm mại, thần thái phi dương, kiều diễm mị hoặc, dung mạo xinh đẹp mỹ lệ khiến cho năm viên dạ minh châu trân bảo vô giá đặt giữa điện tiền cũng trở nên nhạt nhòa, ảm đạm thất sắc.

Nhưng mà, dù là những vũ cơ hoa dung nguyệt mạo, dù là những điệu múa điêu luyện tuyệt vời thì khi đã nhiều năm nhìn ngắm, nhiều lần thưởng thức cũng phải khiến cho người ta cảm thấy uể oải biếng nhác, bội phần chán nản.

Phương tiểu hầu gia quả là thập phần may mắn khi có Vô Song công tử ở bên cạnh bồi bạn, hai người cùng nhau đàm luận đủ thứ chuyện trên trời dưới đất, không khí trở nên đầy hứng khởi, thú vị lạ thường.

Không khí náo nhiệt tại thọ yến của Gia Duệ đế lên đến đỉnh điểm khi một thánh chỉ đại xá thiên hạ được ban ra, đồng thời báo hiệu, yến hội đã đến hồi kết.

Yến tiệc vừa tàn, Trương tiểu bằng hữu lập tức xuất hiện: "Công tử!". Cậu nhỏ đang định đưa công tử lên luân y trở về tiểu lâu, bỗng nhiên Phương Quân Càn xuất hiện, nẵng tay trên: "Đêm nay Khuynh Vũ có dự tính gì chưa?". Tiểu hầu gia vô cùng tự nhiên giành lấy tay đẩy luân y, tỉnh bơ đưa Tiểu Khuynh Vũ ra bên ngoài cung điện.

Trương Tẫn Nhai bực bội vô cùng. Chăm sóc cho công tử vốn là nhiệm vụ hằng ngày, Phương tiểu hầu gia đáng ghét này lại đang tâm nẫng bát cơm của cậu, định để cậu làm một kẻ vô công rỗi nghề bên cạnh công tử sao?

Bởi vậy, Trương tiểu bằng hữu bất bình ra mặt, ném cho Phương Quân Càn một ánh mắt chẳng mấy thiện cảm.

Sự thiếu thiện cảm đối với Phương Quân Càn lên đến cực điểm khi hắn cùng chiếc luân y bị vây quanh bởi một đám hồ bằng cẩu hữu (3) nói cười khả ố!

Đám người đó rủ nhau đi hái hoa bẻ nguyệt, hắn muốn thì cứ đi một mình, hà cớ gì phải lôi kéo công tử cùng đi chứ?

Phương Quân Càn đúng là một kẻ quen ăn chơi sa đọa, nay hắn lại muốn rủ rê công tử cùng sa đọa như hắn.

Công tử nhà ta sao có thể đến những chỗ dơ bẩn như vậy? – Trương tiểu bằng hữu thật không dám tưởng tượng!!!

Phương-Quân-Càn, ngươi ngang nhiên lôi kéo, dụ dỗ, đầu độc vị công tử như trích tiên giáng thế này, không sợ bị trời phạt sao?

Sự thật chứng minh, Phương Quân Càn sợ cái gì thì sợ, tuyệt không hề sợ trời phạt. Hắn dùng miệng lưỡi giảo hoạt lanh lẹ mà khuyến dụ, không ai có thể chối từ, chừng nửa canh giờ sau, Tiểu Khuynh Vũ phải đầu hàng, đồng ý cho yên thân.

Trương Tẫn Nhai chẳng thể phiền lòng, cũng chẳng thể phản đối. Cậu biết một khi công tử đã quyết định việc gì thì không chấp nhận bất cứ sự thay đổi nào, bất chấp quyết định đó có sai lầm hay không.

Vì vậy, Trương Tẫn Nhai đành bất lực nhìn theo bóng công tử chầm chậm rời đi theo nhóm người kia đến nơi phồn hoa đô hội, nơi trăng hoa trụy lạc khét tiếng kinh thành…

Yên Vũ lâu!!!

—oOo—

(1): Chú thích của Phi Thiên: vì tầm rộng lớn khó mà bao quát được của môn học thuật này nên chỉ cung cấp thông tin ngắn gọn như sau: Bát tự Hà Lạc (có sách ghi là Tám chữ Hà Lạc) là một hình thức bói toán được xây dựng trên cơ sở triết lý của Kinh Dịch với các thuyết Can Chi, âm dương, ngũ hành, … bằng cách lập quẻ Tiên thiên với hào nguyên đường và quẻ Hậu thiên; căn cứ vào giờ, ngày, tháng, năm sinh theo âm lịch và giới tính.

Bát tự, tám chữ ấy chính là được lấy ra từ các yếu tố sau đây:

• Can, chi của năm sinh.

• Can, chi của tháng sinh.

• Can, chi của ngày sinh.

• Can, chi của giờ sinh.

Muốn lấy số Hà Lạc, trước hết phải đổi năm tháng ngày giờ sanh ra Bát tự đã, rồi đổi Bát Tự ra số Âm số Dương của Hà Đồ Lạc Thư, sau rồi lại đổi số Âm Dương ra thành quẻ Dịch: Quẻ Dịch lại đổi thành quẻ Hà Lạc để tìm hiểu Mệnh Vận con người. Như vậy từ Bát Tự đến số Hà Lạc, đã có 3 lần chuyển hình. Có thể vì quá trình biến hóa này với quá trình thay đổi hình dạng của trứng Ngài ra con Tằm, Tằm ra Nhộng và Nhộng ra Bướm…

(2): Không có việc thì chẳng cần phải đến

Nguồn gốc: 'tam bảo' (ba ngôi báu), tức là để chỉ phật, pháp, tăng trong phật giáo (lần lượt nghĩa là bậc tu hành đã đắc đạo, kinh sách đạo lý quý giá, và người đang tu hành), nên 'tam bảo điện' là chỉ nơi cư ngụ, cất giữ của tam bảo, là chốn thiêng liêng, khách viếng thăm chùa chiền nếu không có việc cần thiết thì không được tùy tiện lui tới. (Chú thích của Phi Thiên)

(3): bạn bè xấu.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Chương 8

Nhược thủy tam thiên hạng, hạnh hoa Yên Vũ lâu. (1)

Chốn này quả thật là nơi phong lưu phóng đãng bậc nhất kinh thành, tài tử giai nhân hội ngộ, rượu ngon gái đẹp không thiếu thứ gì. Đương nhiên cũng là nơi kim ngân như suối chảy, tiệc vui thâu đêm suốt sáng.

Ở đây có rượu hảo hạng bậc nhất, phàm hảo tửu thế gian chưa từng bỏ sót, thức ăn thượng hạng do những đầu bếp lừng danh thiên hạ chủ trì. Và không thể không nhắc tới, sắc đẹp của các mỹ nhân thuộc loại thiên kiều bá mị, khuynh quốc khuynh thành, bắt mất hồn vía của biết bao nam tử. Chỉ cần ngươi kim ngân dư dật, hào phóng rộng rãi, lập tức được tiếp đãi như thượng khách, mọi yêu cầu dù lớn dù nhỏ đều được đáp ứng triệt để.

"Lầu hạnh hoa Yên Vũ này có thể kể là danh tiếng đệ nhất kinh thành, Khuynh Vũ xem đi!"

Một giọng nói kim thạch ngọc hưởng (2), sang sảng vọng đến. Má má của Yên Vũ lâu giật mình quay người lại cửa chính, nơi phát ra thanh âm. Kìa một nam tử phong thái cuồng ngạo, hồng cân rực rỡ hộ tống một cỗ luân y, trên ấy là một vị công tử như hoa như ngọc, cao nhã tôn quý tiến vào trong.

Hồng cân thiếu niên phóng ánh mắt dò xét khắp chung quanh, dường như đó là thói quen quan sát mà hắn luôn vô thức làm mỗi khi đến nơi nào đó. Hắn đoan nhiên đứng ở giữa đại sảnh, tưởng như ngông cuồng nhưng lại ẩn hiện thứ khí chất của vương hầu khanh tướng. Có lẽ, hắn cũng chính là vương hầu vậy.

Đường đường là Tiểu hầu gia, đương nhiên phong thái khác hẳn người thường, cao ngạo mà không khiếm nhã, ngược lại, khí khái bất phàm của hắn còn khiến cho những người ở đó bị thu hút, hấp dẫn không thể cưỡng lại. Trên cỗ luân y mà Phương tiểu hầu gia đương đẩy, một thiếu niên, có lẽ không tiện di chuyển, ngồi lặng lẽ, trầm tĩnh, dường như tách biệt hẳn với không khí náo nhiệt xung quanh. Ở y toát ra vẻ thanh cao tựa minh nguyệt, lãnh đạm như lưu thủy, thuần khiết tựa bạch ngọc, vết chu sa đỏ thắm điểm nhẹ giữa đôi mày càng thêm quyến rũ, giống như một tiên nhân lạc giữa chốn phàm trần, khiến cho người ta chỉ cần thoáng nhìn cũng suốt đời không quên. Vẻ mặt y bất động, không chút gợn sóng, mang theo vài phần đạm mạc, mạn bất kinh tâm (3). Dường như bao nhiêu cái đẹp thanh cao toát tục, hoa lệ xuất trần đều tụ hội ở y, làm người ta không thể rời mắt.

Bộ đôi kỳ lạ kia vừa xuất hiện, lập tức mọi tiếng động trong Yên Vũ lâu ngừng bặt, tất cả nín thở chăm chăm chú chú nhìn hai người. Điều đó làm cho đám vương tôn quý tộc đi theo phía sau kia trở nên mờ nhạt, không một ai chú ý đến.

Má má Yên Vũ lâu là kẻ lâu năm sành sỏi trong chốn phong lưu, từng gặp qua vô số nam tử, kiêu ngạo có thừa, trong mắt không mấy ai được bà để tâm chú ý, nhưng hai thiếu niên này quả thật phong thái cao quý bất phàm, không hề giống thường nhân. Hiểu ngay đã gặp được khách quý, bà lập tức dời gót, nhanh nhẹn điệu đàng bước ra cửa lớn nghênh đón, nụ cười đon đả thường trực bên khóe miệng: "Ai da! Phương tiểu hầu gia đã lâu không đến, các cô nương xinh đẹp ta vừa tuyển chọn cứ ngày đêm mong nhớ, trông ngóng khôn nguôi… Còn vị công tử đây tướng mạo thật anh tuấn phi phàm, hình như là lần đầu tiên đến đây thì phải?"

Vẻ mặt Tiểu Khuynh Vũ thoáng chút đăm chiêu, y lạnh lùng nhìn Phương Quân Càn – Hắn nổi tiếng vậy sao?… Cũng đúng thôi, hắn tướng mạo phong lưu anh tuấn, tài hoa gồm đủ, lại quyền thế, địa vị hơn người, quen đến những nơi này là hoàn toàn hợp lý. 'Phiên phiên trọc thế giai công tử. Vạn niên thâm khuê mộng lý nhân' (4). Có nữ nhân nào lại không bị mê hoặc bởi một nam tử như hắn chứ? Đó là chuyện đương nhiên!

Tình nhân trong mộng của biết bao tiểu thư khuê các kia lại dẫn theo một đám người tới thanh lâu tìm vui.

Trừ ra Tiểu Khuynh Vũ và Phương Quân Càn, đám vương tôn công tử đi cùng mỗi người đã có ít nhất bên cạnh một cô nương hầu rượu, ôm ấp. Có người sớm buông thả, đã cùng với các cô nương hôn hít, vuốt ve, cợt nhả, thả sức phóng đãng. Tiệc rượu nhanh chóng biến thành một trận phong tình.

Các cô nương ai cũng biết Phương tiểu hầu gia nhãn giới cực cao, dù là đáo thanh lâu cũng phải tìm trang thiên hương quốc sắc, tú lệ tuyệt trần. Phàm những nàng phấn son lòe loẹt đều dung mạo tầm thường, tự biết không hợp nhãn tiểu hầu gia, nên tuyệt không đủ tự tin mà tìm đến hầu hạ hắn.

Bên cạnh Phương Quân Càn, vị công tử cao hoa tôn quý kia cứ ung dung nhàn nhã, an tĩnh, thỉnh lặng uống trà, hoàn toàn không dính dáng đến trận phong tình xung quanh, ngăn cách hẳn với những huyên náo thế tục. Cho dù vây quanh là những âm thanh hỗn tạp náo nhiệt, y vẫn thản nhiên điềm tĩnh, nhất cử nhất động đều mẫu mực, điều độ, xem thần thái của y lúc này so với lúc gảy đàn, ngâm thơ, phẩm trà, đàm luận tại tiểu lâu hình như không có điểm khác biệt.

Các cô nương trong thanh lâu cười khúc khích trước biểu hiện của Tiểu Khuynh Vũ, y thật khéo giả vờ, cố tạo ra cốt cách cao quý để che mắt ai? Các nàng trong đời đã tiếp đón vô số nam nhân, từ vương công quý tộc cho đến phàm phu tục tử, ai lại chẳng như nhau, chẳng vì đàn bà mà đến đây? Đàn ông cả thôi, sớm muộn thì bản chất cũng sẽ bộc lộ hết ở chốn này. Chính thế, chỉ cần chiều chuộng y là được…

Lẽ ra phải vậy, nhưng vị công tử này lại hoàn toàn hờ hững, không hề có chút để tâm. Đừng nói là cợt nhả, khiêu khích, cho dù chỉ là liếc mắt đưa tình, cũng liền cảm thấy dường như đang làm điều thất lễ với y…

Trên lầu, hồng bài của Yên Vũ lâu – Mạc Vũ Yến – lặng lẽ tựa người vào lan can, đôi mắt như nước hồ thu đăm đăm nhìn ngắm Tiểu Khuynh Vũ…

Mạc Vũ Yến là một trang tuyệt sắc giai nhân, khó ai bì kịp. Đôi mi thật dài che phủ con ngươi long lanh đen láy, đôi má hây hây phơn phớt hồng đào, tuy vậy trên người nàng vẫn toát ra khí chất lãnh đạm băng tuyết khác thường. Dùng câu 'Diễm như đào lý, lãnh nhược băng sương' để hình dung nàng, chỉ e vẫn chưa xứng đáng…

Từ nhỏ nàng đã sống ở thanh lâu, được học tất cả những ngón nghề cầm, kỳ, thi, họa cũng như những mánh khóe để mua vui cho thiên hạ, sớm sống

trong hoan ái phong tình, nàng rất giỏi việc đoán ý nam nhân chỉ qua sắc diện hay cử chỉ, rành rẽ mọi nghi lễ xã giao.

Tư chất nàng thông minh lanh lợi, học một hiểu mười, tự biết bao nhiêu sở học má má dạy cho đều dùng để phục vụ, hầu hạ nam nhân. Giả như sau này số phận nàng may mắn được một đại phú gia giàu có chuộc thân, đưa về làm thiếp, cũng là thoát được cảnh 'Một đôi tay ngọc nghìn người gối, một khóe môi thắm vạn kẻ hôn' vậy…

Cho đến lúc, nàng bắt gặp thiếu niên ngồi trong luân y kia…

Bạch y thiếu niên ung dung điềm tĩnh, thản nhiên bất động ngồi ở đó dường như để chờ đợi nàng đã mấy trăm năm…

Đẹp đến hư ảo.

Mà cũng lạnh lùng quá, làm trái tim nàng khẽ nhói đau.

Trong khoảnh khắc…

Mạc Vũ Yến thấu hiểu…

Nguyên nhân khiến nàng có mặt trên đời này, là để gặp y!

Chính vậy, bất chấp… Chẳng sợ tan xương nát thịt… Chẳng sợ vĩnh viễn đọa đày tận A Tỳ địa ngục!

"Tiện thiếp là Mạc Vũ Yến, hân hạnh được tiếp kiến tiểu hầu gia cùng công tử!" – Mạc Vũ Yến cất giọng, khoan thai uyển chuyển từ trên lầu bước xuống, tư thái vô cùng đoan trang nhu nhuận, nhẹ nhàng vén áo thi lễ.

Một kẻ sớm lõi đời như nàng, tự tin thấu hiểu nam nhân như nàng, chưa bao giờ bị nam nhân làm cho bối rối như nàng, ngay lúc này lại cảm thấy bất an…

Nàng bất an, nàng sợ trang phục mình không đủ tề chỉnh, nàng sợ dung mạo điểm trang thiếu tự nhiên, nàng sợ trong từng câu nói không được ưu nhã, phong thái nàng không được đoan chính… Nàng sợ, nàng sợ trong ánh mắt băng lãnh của vị công tử kia không có nàng…

Ánh mắt Tiếu Khuynh Vũ tựa như không nhìn thấy bất cứ thứ gì, nhưng cũng tựa như thâu hết tất cả hoạt động của thế gian, ngưng định mà vô cùng tỉnh táo.

Ngay lúc đó, ánh mắt không buồn cũng chẳng vui có thể xuyên thấu muôn dặm hồng trần của y nhìn thấy Mạc Vũ Yến.

Mạc Vũ Yến đến trước mặt, trên môi nàng nở nụ cười khiến cho thế nhân điên đảo. Những ngón tay thon dài trắng nõn chạm vào khuôn mặt, vuốt ve đôi mày của Tiếu Khuynh Vũ, rồi lên trán, lên mái tóc: "Dung mạo công tử đến cả tranh tú nữ cũng phải xấu hổ, mi thanh mục tú, trầm tĩnh tựa viễn sơn…"

Tiếp tục trượt xuống: "Ánh mắt của người dường như có thể chôn chặt hồn hoa tận cuối mi, cũng có thể giấu minh nguyệt vào sâu trong đáy mắt…"

Trong lúc nín thở đó, không ai để ý đến một đôi mắt mang đầy oán khí đang nhìn trừng trừng Tiếu Khuynh Vũ. Hắn vốn theo đuổi Mạc Vũ Yến đã lâu, nhưng nàng tuyệt nhiên không thèm để ý, mãi thờ ơ lạnh nhạt, thật không ngờ hôm nay, một kẻ tàn phế suốt đời không biết đứng dậy lại có thể khiến cho đệ nhất hồng bàiYên Vũ lâu đích thân đến chào hỏi.

Hắn hận!

Hắn oán!

Hắn đố kỵ!

Hắn lẩm bẩm, nàng khen hắn có đôi mắt đẹp ư? Hừ!

Hắn, lừng danh đương thời là Bách độc lang quân thề với lòng, nhất định sẽ có ngày cho nam tử tàn tật kia mếm mùi khổ ải của kẻ bị cướp đi đôi mắt! Để xem đến lúc đó, đôi mắt y không còn nhìn thấy thế gian, còn ai dám khen là đẹp?

Đầu ngón tay của Mạc Vũ Yến tiếp tục mềm mại trượt xuống dưới, nàng khẽ nâng chiếc cằm mịn màng trơn nhẵn của Tiếu Khuynh Vũ: "Đôi môi của người thuần khiết, thanh tao như nước, hơi thở dường như ẩn chứa hương thơm dịu dàng, ôn nhuận, thật khiến người ta không thể kềm lòng mà muốn trêu ghẹo…". Vừa nói, nàng vừa muốn chứng minh ngay, đôi môi đỏ mọng ướt át cúi xuống, định hôn…

"Khoan đã…" Phương Quân Càn thấy tình thế chỉ mành treo chuông, la lên, cắt ngang hứng thú của Mạc Vũ Yến.

Hắn tỏ ra vẻ mặt vô cùng tủi thân, đoạn nói: "Vũ Yến cô nương đúng là có mới nới cũ, trong mắt nàng chỉ toàn nhìn thấy Khuynh Vũ, chẳng còn chừa chỗ cho bổn hầu, chẳng lẽ ta sớm khiến cho nàng chán ghét như thế sao?"

"Tiện thiếp nào dám, chính là vì sợ Tiểu hầu gia nhãn giới cao hơn cả Thái Sơn, không còn vừa mắt tiện thiếp nữa thôi!" Mạc Vũ Yến cười duyên, khoe hàm răng đều tăm, trắng như tuyết, liếc nhìn lên Phương Quân Càn bằng ánh mắt hớp hồn.

"Thật không vậy?" Phương Quân Càn nở nụ cười đẹp đến tà mị, đoạn nâng chiếc cằm xinh của mỹ nhân vuốt ve, cúi sát, rồi mải miết hôn. Cái lưỡi mềm mại của hắn không ngừng mơn trớn, nhẹ nhàng lách qua hàm răng, từ tốn kích thích thành miệng, hai đầu lưỡi hòa quyện, liếm mút, từ trong ra ngoài, tận tình hưởng thụ mùi hương thơm ngát tinh tế phả ra từ hơi thở, nhất nhất đều chứng tỏ rõ ràng cho thiên hạ một điều, đây rõ ràng là một nam nhân già đời từng trải trong tình trường, khiến cho kẻ dày dạn kinh nghiệm phong tình như Mạc Vũ Yến cũng đánh rơi mất lý trí, toàn thân rã rời, mềm nhũn, không còn sức lực.

Nếu như bình thường, hành động đó sẽ khiến cho mọi người hò reo cổ vũ, hứng thú càng tăng. Nhưng lúc này, tất cả những ai có mặt ở đại sảnh đều cảm thấy choáng váng, nhất thời phải nín thở trước hành động bất ngờ này mà ngây ngẩn nhìn. Không một ai dám tưởng tượng hành vi quá sức phóng đãng kia lại có sức thu hút mãnh liệt, như yêu như mị, khiến người ta chấn động tâm thần, phấn khích cao độ như vậy.

Rồi hắn buông nàng ra, ngả người xuống ghế, bộ dạng vô cùng đắc thắng, cầm chén ngọc đựng thứ chất lỏng màu hổ phách khẽ lắc, nhếch môi cười thỏa mãn khiến người hồn xiêu phách lạc.

Tiếu Khuynh Vũ quan sát hành vi bất thường của Phương Quân Càn từ đầu tới cuối, cảm thấy có điểm kỳ quái. Người vừa rồi không giống với Tiểu hầu gia mà y quen biết, người này nóng vội, thiếu kiên nhẫn quá… Không khí có vẻ trầm mặc, nghiêm trọng… Tiếu Khuynh Vũ mở miệng phá vỡ sự ngột ngạt đó: "Ngang nhiên có hành vi phóng đãng như vậy, thực sự không phải việc làm của người quân tử!"

Phương Quân Càn cười lạnh: "Khuynh Vũ nói vậy là đang trách ta cướp mất cơ hội thưởng thức mỹ nhân của huynh sao?"

Tiếu Khuynh Vũ khẽ chau đôi mày trầm tĩnh tựa viễn sơn, cảm giác trong câu nói vừa rồi của Phương Quân Càn có ý giận dỗi. Nhưng y là kẻ tuyệt đỉnh thông minh, không bao giờ muốn biến mình thành vật hy sinh cho hắn trút hậm hực.

Không khí trở nên nghiêm trọng, bên tả bên hữu không ai thấy Tiếu Khuynh Vũ lên tiếng. Phương Quân Càn cũng mất dần kiên nhẫn:

"Khuynh Vũ đừng hiểu lầm ta phỗng tay trên mỹ nhân của huynh, ta làm tất cả cũng là vì huynh thôi!". Rồi hắn làm ra vẻ mặt "vẫn vì nghĩ cho huynh…" nói tiếp: "Huynh thân là Hữu thừa tướng của Đại Khánh, bao nhiêu anh tài thiên hạ dưới tay huynh cũng chẳng qua như Thiên lôi bảo đâu đánh đó. Người như Khuynh Vũ chẳng lẽ lại có thể lưu luyến chốn thanh lâu, trao tâm gửi tình cho một kỹ nữ phong trần hành trạng không rõ ràng như vậy? Vậy chẳng phải đánh đồng mình với bọn phàm phu tục tử ngoài kia ư?"

Tiếu công tử "À" một tiếng, mỉm cười chế giễu: "Vậy không rõ vừa rồi kẻ nào cứ liên tục bên tai ta, 'Nhân bất phong lưu uổng thiếu niên' nhỉ?"

Phương tiểu hầu gia khẽ húng hắng ho, nhìn xung quanh: "Là ai nói? Có người nói với Khuynh Vũ vậy sao? Bổn hầu hình như chưa nghe qua thì phải!"

Đối phó với một kẻ da mặt siêu dày như vậy thì ai cũng vô biện pháp. Cuối cùng chỉ nghe Vô Song công tử thở dài mà than một câu: "Trong thiên hạ bàn luận về vô sỉ, nếu Phương tiểu hầu gia xưng là đệ nhị thì ngôi vị đệ nhất còn ai dám nhận?"

"Khuynh Vũ rõ ràng là nghĩ oan cho bổn hầu mà… Bổn hầu vì huynh, danh dự bản thân cũng không màng, sĩ diện cũng bỏ mặc, việc gì ta cũng có thể vui vẻ cam nguyện làm, mà nào cần huynh bồi đáp…" – Hắn trần tình, "Khuynh Vũ chỉ cần biết là, tất cả những việc ta làm, đều vì huynh. Bất chấp thế nhân dùng thanh danh hay ô danh gán cho ta, ta đều cam chịu, không một lời trách móc."

Tiếu Khuynh Vũ trên mặt không chút phản ứng.

Nhưng hai thái dương gân xanh đang nổi lên, thì rõ ràng dù trán không hề nhăn lại, cũng tự tố cáo tâm trạng hiện tại của y.

Giận dữ.

Phát điên.

Nếu không phải vì ở đây có quá nhiều con mắt đang nhòm ngó, dò xét, Tiếu Khuynh Vũ nhất định sẽ dùng ám khí mà vảy đầy người kẻ vô lại đang đứng trước mặt mình.

Vậy mà hiện tại…

Y chỉ có thể trơ mắt nhìn Phương Quân Càn huyên thuyên cười nói.

Lại còn nói một cách cực kỳ thất lễ.

Bỗng…

Phương Quân Càn lao đến…

Ôm chầm Tiếu Khuynh Vũ.

Gắt gao ôm, lực đạo rất mạnh ép chặt vào, tưởng như gãy cả xương sườn Tiếu Khuynh Vũ.

Bất ngờ, giận dữ cực điểm, y không khoan nhượng mà tống ngay cho Tiểu hầu gia một mũi Truy hồn đinh.

Phương Quân Càn đau đớn hét thảm.

“A a a a… !!! Có thích khách! Có thích khách!” Các cô nương thét lên làm kinh loạn đại sảnh, khách làng chơi được một phen nhốn nháo.

Sắc mặt Phương Quân Càn trắng bệch. Ngay đầu vai hắn, một mũi tên cắm vào, ở miệng vết thương, có máu đen chảy ra.

Là độc tiễn!

Ánh mắt Tiếu Khuynh Vũ có một tia sửng sốt.

Mũi tên đó, nếu không phải vì Phương Quân Càn ôm y mà che chắn thì đã găm vào chỗ yếu hại của chính mình rồi.

Phương tiểu hầu gia đã thay y mà nhận một tiễn, chẳng những không được đền đáp, lại còn được Vô Song công tử tặng thêm một mũi Truy hồn đinh.

Tiếu Khuynh Vũ lập tức phong tỏa mười hai huyệt đạo ngăn độc tính công tâm cho Phương Quân Càn, lấy từ tay áo bên trái một viên đan dược màu đỏ ấn vào miệng hắn.

Rồi trầm giọng: “Vận công, hóa đan, lui ra phía sau!”

Lời vừa dứt, sáu hắc y nhân theo sáu hướng đồng loạt nhảy ra, vây quanh Tiếu Khuynh Vũ.

—oOo—

(1): _ [nhược thủy] Người Trung Hoa cổ quan niệm, những dòng nước xiết, hung hiểm, tàu bè không đi lại được là những dòng nước có bệnh, bị yếu đi, không thể chuyên chở tàu bè nữa, gọi là ‘nhược thủy’.

Về sau ‘nhược thủy tam thiên’ (ba nghìn dòng nước xiết) lại trở thành cụm từ ám chỉ bể tình mênh mông trùng điệp.

_ [hạng] ngõ

Ý của vế trước là ám chỉ con ngõ chuyên nghề buôn hương bán phấn, buôn tình bán ái.

_ [hạnh hoa] tức là hoa hạnh, loài hoa đỏ rực, khi nở rộ hết sức tươi đẹp, hoa lệ, lay động lòng người.

Ý của vế sau là giữa con phố bán hoa đó, đóa hoa hạnh lộng lẫy nhất chính là Yên Vũ Lâu. (Chú thích của Phi Thiên)

(2): âm thanh của vàng, của ngọc, của đá cộng hưởng. Cả ba đều là những vật liệu rất cứng, rất quý, do đó câu nói này cũng có ý nói âm thanh rõ ràng, hào sảng, vang dội.

(3): không gì có thể làm kinh động.

(4): ‘Phiên phiên trọc thế giai công tử’ theo ‘Bình Nguyên Quân, Ngu Khanh liệt truyện’ trong Sử Ký, là để chỉ việc giữa thế gian ô trọc mà có bậc phong lưu thanh tao văn nhã, là giấc mộng trong lòng nữ nhi. (Chú thích của Phi Thiên)

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Chương 9

Tiếu Khuynh Vũ lọt vào trận phục kích, ngay giữa đại sảnh Yên Vũ lâu. Y ngồi ngay ngắn trên luân y, khuôn mặt không có lấy một điểm kinh động, thần thái vẫn tĩnh lặng, điềm nhiên như không.

Nhưng nhìn thật kỹ, vẫn có một điểm khác biệt nhỏ so với bình thường.

Bởi vì, trong mắt có sát khí…

Sắc như dao.

Điểm chu sa thanh nhã giữa trán càng thêm diễm lệ, lạnh lùng tỏa sát khí chết người.

Đám vương tôn quý tộc đi theo sợ hãi co rúm cả người lại, đứng co cụm, nép vào một góc. Bọn người này đã quen được nâng niu chiều chuộng, sống sung sướng an nhàn, đã bao giờ trải qua những giây phút nguy hiểm thế này đâu!

Đôi mày thanh tú của Tiểu Khuynh Vũ khẽ chau lại một chút – Bọn người này thì chẳng trông mong gì, thành sự chẳng thấy bại sự lại có thừa, chỉ thêm vướng chân bận tay, nếu an toàn thoát hiểm thì không nói, giả như để họ có chút thương tích, không biết phải ăn nói thế nào với cha mẹ họ…

Y phất nhẹ tay áo: "Lui ra sau!"

"Đừng hòng chạy!" – Một thanh đao xé gió vút về phía kẻ đang dẫn đầu đám quý tộc bổ nhào xuống. Tình cảnh ngàn cân treo sợi tóc, chắc chắn phen này kẻ kia phải hồn lìa khỏi xác, thi thể bất toàn. Nhưng một ánh chớp vàng rực lóe lên, óng ánh như tinh vân tỏa sáng giữa đêm đông tuyết trắng.

Chẳng biết từ lúc nào, thanh đao sát thủ đã bị trùng trùng điệp điệp kim tuyến trói lại.

Đầu kia của kim tuyến, quấn chặt vào bàn tay của Tiểu Khuynh Vũ.

Thần thái Tiểu Khuynh Vũ càng trở nên tịch mịch.

Kim tuyến thật dài, thật mảnh được y nhẹ nhàng niệp lại giữa ngón cái và ngón trỏ, bàn tay thanh nhã niêm hoa (1), tư thế hoàn mỹ tao nhã, không chút tỳ vết.

Y than nhẹ:

"Các ngươi hà tất phải tự đi tìm cái chết?"

Lời vừa dứt, ngón tay mảnh khảnh mềm mại khẽ động, không tốn chút sức, động tác hệt như lúc gảy đàn ở tiểu lâu.

Chỉ nghe 'Rắc! Rắc!' …

Thanh đao của bọn sát thủ đã gãy nát trước ánh mắt kinh hoàng của bọn chúng.

Là do sức mạnh của kim tuyến ư? Thật ra thì đó là loại binh khí lợi hại gì vậy?

Tên cầm đầu đám sát thủ thấy đồng bọn ánh mắt hoảng loạn, chưa đánh đã khiếp sợ thì nổi giận, gầm lên một tiếng long trời lở đất: "Giết chết y! Nếu không chúng ta có muốn trốn cũng không được!"

Bốn gã sát thủ choàng tỉnh cơn mê, đồng thanh hét lớn!

Lập tức đao vây bốn phía, tả hữu trên dưới, bốn tên đồng loạt áp sát.

Phen này cả bọn muốn đem thiếu niên trầm tĩnh đạm định, anh tuấn cao nhã mà di chuyển bất lợi này băm vằm thành trăm mảnh cho hả giận.

Động tác cực nhanh, không ai nhìn thấy diễn biến ra sao. Chỉ thấy cổ tay Vô Song công tử khẽ động, ánh sáng lóng lánh, như ảo như mộng cũng theo cử động của tay mà xuất ra, loang loáng bốn phía, có lúc y hơi nghiêng đầu, tùy tay gảy nhẹ, phong thái trầm tĩnh ung dung, khinh miêu đạm tả, kim tuyến như tơ óng dệt thành bức tường lũy kiên cố, ngăn cản những đợt tấn công dồn dập của bọn sát thủ.

Rất nhẹ nhàng, rất nhàn hạ, mà cũng vô cùng hiệu quả. Những mũi tấn công hoàn toàn bị vô hiệu hóa.

"Đại ca! Gay go rồi!"

Tên đầu lĩnh hét trả: "Lên! Ta không tin huynh đệ chúng ta lại có thể chết dưới tay một kẻ què quặt. Tấn công hạ bàn!" (2)

Nói xong hắn xoay lưng, nhún người phóng tới trước, giương đao rút kiếm, ánh sáng biếc xanh lạnh lẽo của hai thanh đoản đao trong tay hắn quét lên một tia chói mắt, trực chỉ hai chân Tiểu Khuynh Vũ phóng tới.

Ánh mắt Tiểu Khuynh Vũ lạnh băng, hai hạt Thiết liên tử (3) từ trong ống tay áo trượt xuống lòng bàn tay y.

"Chết đi!". Đoản kiếm vừa nháng lên, lao tới định găm vào hai chân Tiểu Khuynh Vũ, đúng lúc đó, đầu lĩnh sát thủ trông thấy một cánh tay…

Cánh tay trắng như tuyết…

Những ngón tay thon dài, mảnh mai mà hữu lực…

Làm cho bất cứ ai nhìn thấy cũng phải kinh tâm động phách.

Hai ngón tay vung lên, rồi bắn ra hai vật…

Hai vật rất nhỏ, tốc độ như điện xẹt, không ai kịp thấy đó là cái gì…

Nhưng đầu lĩnh sát thủ thấy rất rõ…

Hai hạt Thiết liên tử!

Đó cũng là thứ cuối mà hắn nhìn thấy trong đời.

Hắn chưa kịp phản ứng, liền sau đó thấy trong mắt một màu đỏ rực…

Cảm giác tiếp theo là…

Đau…

Đau rát… Nhức nhối.

Hắn rống lên thảm thiết!

Tiếu Khuynh Vũ vẫn điềm nhiên trong luân y, đưa mắt nhìn tên sát thủ đổ vật xuống trước mặt, quằn quại rên la đau đớn.

"Ngươi muốn phế hai chân của ta, ta cũng tiện thể hủy đôi mắt của ngươi !" – Hai mắt nhẹ khép lại, vẻ mặt điềm tĩnh, trữ định, "Ta ở trên đời này vốn rất công bằng!"

Táng đởm.

Kinh hồn.

Đầu lĩnh sát thủ vẫn đau đớn rên rỉ, nhưng nhỏ dần, hình như hắn đang ngất đi.

Ai nấy đều dâng lên trong lòng một sự kính nể, bội phục.

Một trong những tên còn lại giận dữ gầm lên: "Phá hủy luân y của y trước!"

Vô Song dùng luân y thay cho hai chân đi bộ, phá hủy luân y, cũng tức là chặt gãy chân Tiếu Khuynh Vũ.

Năm tên đồng loạt xông tới, nhắm vào luân y mà phóng đao.

Tiếu Khuynh Vũ đập mạnh vào tay vịn!

Một lỗ nhỏ hé ra, ngay lập tức một luồng sáng lạnh lẽo từ trong ấy xé toạc không khí phóng vút ra ngoài…

Keng! Keng! Keng! Keng! Keng! Năm âm thanh chát chúa vang lên, năm thanh đao đồng loạt rơi loảng xoảng trên đất…

Phương Quân Càn hít sâu một ngụm lãnh khí, năm mũi ngân châm phóng ra cùng lúc, lại có thể phóng chính xác vào từng thanh đao vun vút lao tới, chỉ một cái đập tay, đã đem binh khí của bọn chúng vứt hết xuống đất.

Công phu sử dụng ám khí của Tiếu Khuynh Vũ thật đáng sợ, ai nấy đều đờ người kinh hãi.

Tay phải của Tiếu Khuynh Vũ khẽ nhích lên một chút, một đạo kim quang vàng rực xẹt qua, tựa như ánh sao băng nháng lên trong đêm tối.

Ánh kim quang chợt tắt.

Năm gã sát thủ ngã rạp xuống đất, hai mắt trợn trừng đầy kinh hoàng, chết mà chưa kịp hiểu lý do. Cổ họng mỗi người đều có một vết máu cắt ngang, mảnh như sợi chỉ.

Tiếu Khuynh Vũ nắm đầu kim tuyến còn lại, trên dây vẫn còn lưu lại một chuỗi huyết châu.

Y thu dây, đôi mắt không động đậy, vẫn tĩnh lặng như không. Dường như cuộc chém giết vừa rồi đối với y không một mảy may ảnh hưởng.

Dưới chân y, sáu thi thể nằm la liệt, Tiếu Khuynh Vũ không hề liếc mắt nhìn lại, quay đầu về phía Phương Quân Càn: "Đã đi được chưa?"

Y mới chỉ cho Phương Quân Càn uống đan dược khống chế độc tính nhất thời của mũi tên, muốn hoàn toàn tống chất độc ra ngoài, cần phải lập tức rời khỏi đó.

Phương tiểu hầu gia vẫn chứng nào tật ấy, cố bày ra nụ cười tà mị, khinh mạn thế nhân: "Bổn hầu vốn là sao chổi chuyên gieo tai ương, trời đã định ta còn phải gieo họa đến ngàn năm, lẽ nào lại yểu mạng được chứ!"

"Vậy thì tốt!" Tiếu Khuynh Vũ thúc nhẹ luân y di chuyển, hướng ra cửa lớn. Phương tiểu hầu gia lúc đó mới biết trong luân y đã thiết kế sẵn cơ quan, chỉ cần với tay kích hoạt, bánh xe sẽ tự chuyển động.

"Công tử người cẩn thận!" Thanh âm Mạc Vũ Yến hoảng hốt.

Lời còn chưa dứt, một ngọn đao nhanh như chớp hướng về phía Tiếu Khuynh Vũ chém xuống. Chính là kẻ đầu lĩnh bị y phế bỏ hai mắt lúc nãy.

Ai cũng ngỡ hắn đã chết, nhưng thật ra vẫn đang thoi thóp. Tiếu Khuynh Vũ một lúc đoạt mạng năm người kia cũng bỏ quên không đề phòng hắn.

Hắn nằm đó giả chết, chờ Tiếu Khuynh Vũ sơ xuất, sẽ dùng một đao trí mạng kết liễu đời y.

Mắt thấy đao bổ nhào xuống.

Ánh đao sáng lóa hắt lên khuôn mặt Vô Song công tử.

Nhưng tên sát thủ bỗng thấy sau lưng đau buốt.

Quay đầu lại, Phương Quân Càn đang cầm kiếm đâm thấu từ trước ra sau mình.

Phương Quân Càn rút mạnh mũi kiếm.

Máu phụt ra như suối, sát thủ quỵ xuống, lăn kềnh ra đất.

Phương Quân Càn ôm ngực ho dồn dập. Một kiếm kia đã rút hết tất cả sức lực còn lại của hắn, hiện tại, công lực không còn đủ để ức chế độc tính công tâm.

Tuy vậy, Phương tiểu hầu gia vẫn không chừa bản tính vô lại, tà tà cười: "Khuynh Vũ à, hôm nay bổn hầu đã cứu huynh một mạng, huynh nhất định phải lấy thân đáp trả nha…"

Bạch y thiếu niên điềm tĩnh tọa trên luân y, chí thanh chí tú, sắc mặt hơi tái nhưng vẫn trong trẻo lạnh lùng: "Có ta ở đây, Tiểu hầu gia không chết được đâu!"

Rồi nhẹ nhàng đỡ lấy Phương Quân Càn đang lả dần đi.

"Công tử!" – Mạc Vũ Yến gọi theo, "Vũ Yến muốn hoàn lương, thoát khỏi cuộc sống dơ bẩn này, công tử có thể tiếp nhận tiện thiếp không?"

Vừa rồi đao quang kiếm ảnh cực kỳ nguy hiểm, tất cả mọi người đều sợ hãi tán loạn tìm chỗ trốn, bảo toàn mạng sống, duy chỉ có Mạc Vũ Yến bất chấp hiểm nguy, từ đầu đến cuối đứng yên ở đại sảnh.

Tiếu Khuynh Vũ thanh âm lãnh đạm: "Hai ta chỉ mới gặp nhau một lần!"

Mạc Vũ Yến cúi đầu: "Đúng vậy! Đối với công tử, một lần gặp gỡ chẳng đáng gì, nhưng với tiện thiếp mà nói, chỉ một lần có thể đổi thay cả đời người…"

"Nếu vậy…" – Luân y của Tiếu Khuynh Vũ di chuyển chậm lại, "Thoát ra khỏi đây rồi hãy tìm đến ta!"

Ngày hôm đó, Hữu thừa tướng Tiếu Khuynh Vũ bị tập kích.

Tiểu hầu gia Phương Quân Càn trúng độc tiễn.

Sáu tên sát thủ không một ai sống sót trở về.

Nghe nói sau đó, đệ nhất hồng bài Yên Vũ lâu Mạc Vũ Yến đem hết tư trang tài sản tự chuộc thân, rời khỏi thanh lâu, biệt vô âm tín.

—oOo—

(1): động tác nhón nhánh hoa bằng ngón trỏ và ngón cái của Phật (Chú thích của Phi Thiên)

(2): phần dưới của cơ thể

(3): một loại ám khí tròn, nhỏ, bằng sắt, hình dạng giống như hạt sen (Chú thích của Phi Thiên)

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Chương 10

Tiếu Khuynh Vũ tự kiểm điểm lại, ngày hôm đó đã phạm ít nhất ba sai lầm lớn:

Thứ nhất, y không nên ngã lòng theo sự khuyến dụ, khích bác của Phương Quân Càn mà đến thanh lâu.

Thứ hai, cho dù muốn đi, y cũng không nên không mang theo hộ vệ hộ tống, một mình mà đi như vậy.

Thứ ba, trong lúc chiến đấu với địch y đã sơ xuất, không đuổi cùng diệt tận, khiến kẻ địch lợi dụng thời cơ phản kích. Kẻ luôn luôn tính toán kỹ lưỡng, vẹn toàn trước sau như y lại có thể phạm một sai lầm ngu ngốc như vậy, thật không thể dung thứ…

Sai lầm chỉ được phép phạm một lần! Người thông minh, cao ngạo tuyệt đỉnh như Tiếu Khuynh Vũ, tuyệt đối không chấp nhận sai lầm tương tự như vậy tái diễn…

Từ hôm đó đến nay, Phương tiểu hầu gia vẫn đang thư thái an nhàn, dưỡng thương tại Vương phủ. Độc chất tuy đã được Vô Song công tử hóa giải, nhưng vẫn phải tĩnh dưỡng vài ngày cho lành hẳn. Huống chi, hội săn bắn Hoàng gia tổ chức ba năm một lần đã cận kề, có tăng cường bồi bổ sức khỏe, càng tốt cho hắn.

Định Quốc Vương phủ.

Hậu hoa viên.

Phương Quân Càn đang đứng bên bờ ao cho cá ăn. Nhìn chênh chếch, chỉ thấy hắn uể oải dựa lưng vào gốc cây, bộ dáng lười biếng, tuy vậy vẫn tỏa ra trên người một thứ khí chất đặc biệt, không nói nên lời.

Tà mị.

Mà tôn quý.

Dường như chính trời đất đã tạc ra hắn.

Gia đinh bẩm báo: "Tiểu hầu gia, có khách quý đến thăm, Vương gia sai tiểu nhân vào gọi người ra tiếp đón!"

Phương tiểu hầu gia bị cắt ngang nhã hứng, trong lòng bực dọc, quay sang gắt: "Ra nói bổn hầu còn mệt lắm, không thể tiếp khách!"

Tên gia đinh hoảng hốt: "Vương gia nói, vị khách này Tiểu hầu gia nhất định rất muốn gặp. Tiểu hầu gia mau ra tiếp đi, đừng làm khó tiểu nhân…"

Kẻ mà đến Vương gia phụ thân cũng phải nể trọng thật khiến Phương Quân Càn tò mò: "Là ai?"

"Vô Song công tử Tiếu Khuynh Vũ"

"Sao ngươi không nói sớm?" – Phương Quân Càn liền vứt chiếc hộp ngọc đựng thức ăn cho cá cho tên gia đinh, còn hắn nhanh nhảu phóng đi, hồng cân theo gió tung bay, vút ra đại sảnh.

Tên gia đinh bị bỏ lại phía sau, vẻ mặt đầy bất mãn: người có để cho tiểu nhân nói tiếng nào đâu…

"Khuynh Vũ!… A… Tiếu thừa tướng…" – Phương Quân Càn vừa thấy phụ thân ở đó, lập tức đổi giọng cung kính.

"Tiểu hầu gia!" – Tiếu Khuynh Vũ cung tay đáp lễ. Xem ra sau trận ẩu đả vừa rồi ở Yên Vũ lâu, hắn đã hồi phục rất nhanh, so với trước không mấy khác biệt.

Lão Vương gia vuốt vuốt chòm râu vờ nổi giận: "Con còn không mau tới bái kiến Tiếu công tử đi!". Nhìn sơ cũng thấy, vị vương gia quyền cao chức trọng này đối với đứa con trai duy nhất thật hết mực yêu thương.

Tiếu Khuynh Vũ mỉm cười: "Vương gia hà tất phải khách khí! Vô Song không mời mà đến đã tự thấy vô cùng thất lễ rồi, Vương gia còn làm vậy thì đúng là làm Tiếu mỗ hổ thẹn đến chết!"

Phương Quân Càn lắc đầu, cười thầm trong bụng: giọng quan đúng là khác hẳn, chậc chậc…

Tiếu Khuynh Vũ vẫn bất động thanh sắc, quay mặt sang liếc Phương tiểu hầu gia một cái: "Mấy ngày trước Tiểu hầu gia vì tại hạ mà thọ thương, trong lòng tại hạ cảm thấy vô cùng lo lắng bất an. Không biết hiện tại thương thế Tiểu hầu gia tiến triển ra sao rồi?"

Phương Quân Càn tà tà cười: "Chẳng phải bổn hầu đã nói còn muốn sống để di họa ngàn năm sao, làm sao lại có thể có việc…"

"Vô lễ!" – Lão Vương gia hoảng hồn mắng, "Sao con dám ăn nói như vậy với Tiếu Công tử?". Đoạn quay sang Tiếu Khuynh Vũ lễ độ phân bua: "Khuyển tử nhà ta quen thói vô lễ, vạn lần mong Tiếu công tử bỏ qua cho!"

Lão Vương gia trong lòng đổ đầy mồ hôi lạnh. Tiếu Khuynh Vũ thân phận bí hiểm, mưu cao khó lường, kiên trì nhẫn nại, trí tuệ tuyệt đỉnh, lại quyền thế vô song… Trong chốn quan trường, đắc tội với ai cũng tuyệt đối không nên đắc tội với y.

Đứa con này…thật không biết chữ 'tử' viết như thế nào sao?!

Lão phụ thân tỏ ra sợ hãi lo lắng bao nhiêu, thì Phương tiểu hầu gia lại vui vẻ thoải mái bấy nhiêu…

Hắn lại ngạo nghễ ngồi lên trên tay vịn luân y chạm trổ hoa văn công phu của Tiếu Khuynh Vũ, ôm trong người một vò rượu ngon: "Ta biết Khuynh Vũ… A… Thừa tướng sẽ đến, nên đặc biệt chuẩn bị một vò 'Bích huyết đào hoa' lâu năm vô cùng trân quý, kính mời Tiếu thừa tướng nếm thử qua!"

Hắn tỏ thái độ rất thành ý, ân cần: "Hậu ý này của bổn hầu cũng chỉ duy nhất dành cho Khuynh Vũ mà thôi!"

Lão Vương gia bất giác lại toát mồ hôi lạnh.

Tiếu Khuynh Vũ không uống rượu.

Đây là sự thật mà quan viên Đại Khánh ai cũng biết.

Trước đây, nhiều lần Thánh thượng cao hứng, tứ ban ngự tửu nhưng đều bị Vô Song công tử lấy cớ 'Tửu lượng kém cỏi, không dám bồi đáp' mà từ chối khéo.

Lão Vương gia nhìn trân trân không chớp mắt vào chén rượu bạch ngọc trên tay Phương Quân Càn.

Khuôn mặt vừa kinh ngạc, vừa sợ hãi…

Tiếu Khuynh Vũ chỉ mỉm cười, đưa tay nhận chén 'Bích huyết đào hoa', nói: "Tiếu mỗ vốn không uống rượu, nhưng 'Bích huyết đào hoa' là ngoại lệ!"

Rồi cùng Phương Quân Càn tao nhã chạm cốc, đưa lên miệng uống một ngụm nhỏ.

Đôi mắt lão Vương gia trừng trừng nhìn cảnh tượng đó.

Tự nhiên có cảm giác… Vô Song công tử rất nể mặt đứa con này của mình…

(Ngay cả Hoàng đế còn chưa chắc được như vậy…)

Phương Quân Càn cười tà, vẻ mặt cực kỳ tinh ranh nhìn vị công tử thanh quý cao nhã đang mím môi cố cạn chén rượu bên cạnh mình: "Cùng với mỹ nhân ẩm rượu ngon, thật là vận may hiếm có trong cõi nhân sinh!"

Nửa tháng qua, Tiếu Khuynh Vũ đã quá quen với lối ăn nói càn rỡ này của Phương Quân Càn nên tự nhiên miễn dịch, lời vào tai này sang tai kia đi mất, không thèm để ý.

Nhưng lão Vương gia thì bị lời vừa rồi của hắn dọa suýt rớt tim ra ngoài.

"Công… công tử bớt giận… Tiểu nhi càn quấy thực làm cho công tử nổi giận!"

"Vô phương, tiểu hầu gia trời sinh đã có tính đó rồi!" – Tiếu Khuynh Vũ đương nhiên không truy cứu, bởi những việc vặt vãnh như thế này mà không nén giận thì nửa tháng qua y đã sớm bị Phương Quân Càn chọc cho tức chết từ lâu.

Ngay lúc đó, tên gia đinh chạy vào bẩm báo: "Hồi bẩm Vương gia, Hoàng thượng thỉnh người vào cung thương nghị quân tình của Thiên Tấn!"

"Cấp tốc thay y phục!" – Vương gia quay sang Tiếu Khuynh Vũ cáo lỗi "Công tử, Hoàng thượng có chỉ, lão phu…"

"Vương gia có việc trọng đại, không ai trách ngài được!" – Tiếu Khuynh Vũ thật mười phần thấu tình đạt lý.

"Khuyển tử, nhớ tiếp đãi công tử chu đáo!" – Định Quốc Vương gia vừa nói ra mấy lời này thì lập tức thấy không ổn, "Thật là…"

Người chỉ cầu mong đứa con trai ngông cuồng khó dạy của mình không gây ra thêm tai họa gì là được.

Quả nhiên, không ngoài sự lo lắng của Vương gia, vừa mới ra cửa thì…

Hai người chẳng biết nói với nhau chuyện vui vẻ gì mà Phương tiểu hầu gia đã cười đến nghiêng ngả, cười đến nỗi va vào bàn rượu, làm đổ cả rượu lẫn thức ăn trên bàn vào quần áo Tiếu Khuynh Vũ.

Vương gia hai tay ôm đầu than khổ, đối với kẻ chẳng biết kiêng kỵ gì như Phương Quân Càn thì đúng là hoàn toàn tuyệt vọng, hết cách rồi!

Nhưng điều khiến cho lão Vương gia ngạc nhiên hơn chính là, ánh mắt Vô Song công tử chỉ hung hăng liếc xéo khuyển tử một cái, lại không hề có một tia tức giận nào.

"Kỳ lạ thật…!" – Tuy đã sớm nghe phong thanh, Phương Quân Càn cùng Tiếu Khuynh Vũ gặp nhau ở thọ yến Gia Duệ đế một lần đã trò chuyện tâm giao như cố tri.

Nhưng xem tình hình hôm nay mà nói, vị Hữu thừa tướng Đại Khánh này đối với đứa con ngang tàng của mình không phải loại hảo cảm bình thường…

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Chương 11

Cánh tay phải của Tiếu Khuynh Vũ khẽ nhấc lên, một đạo kim quang bắn ra, áp lên cổ tay Phương Quân Càn, hai ngón tay Như Lai niêm hoa giữ chặt sợi dây, nghe mạch, trong giây lát lại phất tay, thu hồi kim tuyến về chỗ cũ.

"Tình hình ra sao?" – Phương Quân Càn rũ tay áo.

Tiếu Khuynh Vũ điềm nhiên, chậm rãi nâng chén trà, hớp một ngụm: "Đã không còn phải lo lắng nữa!"

"Chắc sẽ không ảnh hưởng gì đến hội săn bắn Hoàng gia bảy ngày sau chứ?"

"Tiểu hầu gia có ý muốn tranh tài đoạt ngôi đầu sao?" – Tiếu Khuynh Vũ nhướng mày.

"Ta vốn không có chủ ý đó!" – Phương Quân Càn mỉm cười, nụ cười của hắn có thể khiến ngàn vạn thiếu nữ trống ngực thình thịch, mê mẩn thần hồn, "Mộc tú vu lâm phong tất tồi chi (1), những việc khoe mẽ này đám vương hầu quý tộc bên cạnh Thái tử làm tốt lắm, bổn hầu tuyệt không thích gây chú ý cho ai cả!"

Nhược bằng hắn vài năm nay không cố ý khiêm tốn, bảo tồn thực lực, làm sao chịu nổi cảnh kẻ khác khoa trương trước mắt mình như thế?

"Nhưng mà…" – Phương Quân Càn nhìn Tiếu Khuynh Vũ, nói rất thành thật, "Nếu là Khuynh Vũ đến xem, bổn hầu nhất định sẽ toàn lực ứng phó, độc chiếm ngôi đầu!"

Tiếu Khuynh Vũ thở dài một tiếng, không nói gì.

Cả người Phương Quân Càn lúc nào cũng toát ra một khí chất vương giả khác thường, nhưng tuyệt đối không phải do danh vị Tiểu hầu gia của hắn tạo nên, mà là do chính bản thân hắn, không cần khoe khoang mà vẫn tỏa ra rực rỡ, là một loại khí độ độc nhất vô nhị.

Tuy Phương Quân Càn theo bản năng giấu mình đi để tự vệ, nhưng trong từng lời nói, từng cử chỉ, lúc nào cũng toát ra phong thái của bậc đế vương, già dặn hơn cả tuổi mười bảy của hắn.

Điều đó ít nhiều khiến cho Tiếu Khuynh Vũ có chút bất an lo lắng, tài năng của Phương Quân Càn quả thật quán tuyệt thiên hạ, là dữ hay là lành?

Phương tiểu hầu gia bỗng nhiên xoay người, hai mắt sáng rỡ!

"Khó khăn lắm mới có dịp Khuynh Vũ quang lâm hàn xá, có thể nhân tiện chỉ điểm cho bổn hầu chút ít không?"

Chỉ điểm?

Tiếu Khuynh Vũ đưa ánh mắt xinh đẹp trầm tĩnh nhìn Phương Quân Càn, tự hỏi không biết Phương tiểu hầu gia lại sắp có chủ ý gì đây…

"Lần trước ở Yên Vũ lâu, công phu sử dụng ám khí của Khuynh Vũ khiến ta quá đỗi kinh ngạc, thật là mở rộng tầm mắt! Bổn hầu vốn yêu võ thành si, nếu hôm nay không được thỉnh giáo qua công phu của huynh một phen thì e đêm đêm ta khó lòng mà ngon giấc."

"Khuynh Vũ cho bổn hầu toại nguyện được không?"

Tiếu Khuynh Vũ nhìn chăm chú bàn tay mình.

Những ngón tay trắng nõn.

Thon dài.

Chỉ cốt rõ ràng.

Toát ra khí chất vô cùng tú lệ.

Đầu ngón tay thanh mảnh, linh động.

Nhưng cũng bàn tay ưu nhã, thanh tú, linh động đó, cũng làm cho người ta nảy sinh một cảm giác… thê lương…

… Mà nguy hiểm tiềm tàng.

“Ám khí của ta một khi đã xuất, tất có đổ máu, không phải chuyện tốt lành gì!”

Là cự tuyệt…

Nhưng là khước từ một cách khéo léo.

“Ta sợ sẽ làm Tiểu hầu gia thọ thương.”

Lời giải thích đó đương nhiên chẳng thể làm Phương tiểu hầu gia lung lay ý định.

Bởi vì chính bản thân hắn là kẻ không bao giờ chịu hưởng an nhàn, rất thích mạo hiểm, rất thích khiêu chiến.

Vả lại, những lời vừa rồi do Vô Song công tử nói ra, càng khiến cho hứng thú của hắn gia tăng gấp bội.

Hắn nở nụ cười đầy ôn nhu, nhưng cũng đầy tà ý: “Hay là… Khuynh Vũ đến sân tập của bổn hầu xem qua một chút cũng được.”

Vô phương làm Tiểu hầu gia lung lay ý định, Tiểu Khuynh Vũ nhanh chóng bị hắn đẩy đến sân luyện công ở hậu viện.

Sân tập rộng mênh mông, bằng phẳng.

Đao, thương, kiếm, côn, chập chõa, bồ cào, đinh ba, roi, giản, chùy, búa, câu liêm, móc câu, cung tên, khiên mây…(2)

Hai bên lối đi, mười tám loại binh khí xếp ngay ngắn, sáng loáng.

Phương Quân Càn tiện tay rút một thanh trường kiếm, vung chiêu, mũi kiếm chỉ xuống đất.

Hắn tà mị cười: “Tấn công đi!”

Vừa nói, trường kiếm trong tay vừa di động, kiếm khí tỏa ra lạnh lẽo, sát khí bức người, dường như một khi kiếm kia vung lên, chắc chắn sẽ có máu chảy đầu rơi, thực làm người ta kinh hãi.

Tiểu Khuynh Vũ vẫn im lặng.

Nhưng hai ngón tay búng mạnh, kim tuyến như độc xà vun vút lao ra!

Vô tiền khoáng hậu! Không chết không dừng!

Tuyến quang dồn dập, thế công mãnh liệt, không nhân nhượng!

Phương Quân Càn lập tức triển khai kiếm chiêu, kiếm phong chấn động.

Trường kiếm trong tay Phương Quân Càn cực kỳ linh hoạt, biến ảo khôn lường, chặn đứng mọi đường tấn công ảo diệu mà trí mạng của kim tuyến.

Sân tập nhanh chóng biến thành vũ đài, sát khí ngưng tụ, giao tranh càng lúc càng căng thẳng.

Keng! Keng! Keng! Keng! Keng! Keng! Keng! Keng! Keng!!!!

Quang tuyến như điện chớp, bụi tung mù mịt, đã mười chiêu rồi…

Tiểu Khuynh Vũ ngồi ngay ngắn trong luân y, đoan nhiên trầm tĩnh, không một chút tỏ ra khẩn trương, bối rối.

Trong lòng y thầm tán thưởng: Phương Quân Càn được gọi là thiếu niên đệ nhất cao thủ Đại nội, quả thực không ngoa…

Tiếng vút của trường kiếm bỗng dưng ngừng bặt.

Không biết từ lúc nào, trên thân kiếm đã xuất hiện một vết nứt nhỏ, dần lan rộng.

“Kiếm của Tiểu hầu gia hình như không đủ sắc bén rồi!” Tiểu Khuynh Vũ nhẹ nhàng nói.

Trường kiếm này dẫu sao cũng chỉ là thứ binh khí bình thường vẫn dùng để luyện tập, làm sao địch nổi với thứ kim tuyến được dệt bằng trăm nghìn sợi tơ tằm thượng đẳng, dù nhìn thoáng qua không có điểm gì đặc biệt kia cơ chứ?

Chuyện hiển nhiên là, Phương tiểu hầu gia không hề lấy đó làm phiền toái.

“Vậy thì tiếp thương!”

Phương Quân Càn vứt kiếm, ngênh thương.

Thương là thứ binh khí lớn, có nhiều ưu điểm vượt trội, rất tiện công kích mà không cần đến gần đối thủ.

Phương Quân Càn dường như biến thành một luồng cuồng phong bén nhọn, cùng với mũi thương trong tay hợp nhất, xoáy thẳng vào mục tiêu trước mặt.

Mũi thương trực diện phóng tới, còn cách Tiếu Khuynh Vũ vài phân bỗng chệch ra ngoài.

Tiếu Khuynh Vũ phất nhẹ tay áo, một đạo bạch quang lóe lên, phóng mạnh vào thân thương.

Trường thương rung lắc dữ dội làm Phương Quân Càn suýt chút nữa đánh rơi xuống đất, còn chưa kịp định thần, bạch quang đã gập lại, vụt thẳng vào đầu thương, 'Bang' một tiếng, tiếng binh khí va chạm cực mạnh cùng với tinh quang tóe lửa.

Phương Quân Càn ngẩng đầu nhìn lại, thấy những ngón tay thon dài, mảnh mai xinh đẹp của Vô Song công tử đang nắm một mũi Liễu Diệp đao.

Tiếu Khuynh Vũ nhìn hắn, lãnh đạm cười nhạt – Mà không gọi đó là cười, khóe môi kia chỉ khẽ nhếch lên một chút, mang theo bao nhiêu tú lệ, thanh nhã, nhưng vô cùng lạnh lẽo.

"Bất luận là đoản khí hay trường binh, Tiểu hầu gia cũng đừng tưởng đã chiếm được thế thượng phong!"

Phương Quân Càn vô cùng thỏa mãn. Từ trước đến nay, hắn chưa bao giờ trải qua một trận luyện tập thỏa ý như vậy, thật sung sướng.

Bởi người kia, hoàn toàn không vì thân phận Tiểu hầu gia của hắn mà ngần ngại, hạ thủ lưu tình.

Kim quang lại lóe lên.

Thế công sắc bén, đập trực diện Phương tiểu hầu gia.

Vào giây phút đó, hoặc là hắn phải lập tức xoay người, né tránh kim tuyến sát chiêu, hoặc là giương binh khí đỡ, giảm đi sức công phá của mũi công mãnh liệt.

Nhưng, cũng trong khoảnh khắc ấy, Phương Quân Càn có một quyết định nguy hiểm. Hắn không lùi, mà đối diện nghênh chiến.

Mãi đến rất lâu sau này, Phương tiểu hầu gia vẫn vô cùng đắc ý với quyết định trong phút chốc lúc ấy.

Việc đó nằm ngoài dự đoán của Tiếu Khuynh Vũ, chỉ trong nháy mắt, Phương Quân Càn đã xoay người, áp sát y!

Khuôn mặt hắn cúi thật thấp, gần đến nỗi Tiếu Khuynh Vũ cảm nhận được hơi thở nóng rực, gấp gáp đang phả lên mặt mình.

Này là hương thơm của nước, là nhu tình, diễm lệ của ánh trăng, rất gần, gần đến nỗi chỉ cần vươn tay ra cũng có thể với được.

Phương Quân Càn nhìn sâu vào đáy mắt Tiếu Khuynh Vũ.

Ánh mắt ấy…

Hội nhiều cảm xúc, phẫn nộ, sầu não, và cả sợ hãi…

Trong khoảnh khắc mê hoặc, nửa hư nửa thực, Phương Quân Càn không cầm lòng được, khẽ khàng đặt lên môi y một nụ hôn.

Đôi mắt Tiếu Khuynh Vũ mở lớn – Ngỡ ngàng…

Y chưa bao giờ nghĩ sẽ có ngày… lại có một nam nhân dám hành động khinh bạc như vậy với mình.

Càn rỡ!

Ám khí xuất thủ, huyết hoa tung bay!

Phương Quân Càn ôm cánh tay phải, đau đớn thối lui mấy bước, máu nhuộm hồng một mảng áo bào trắng, tựa hồ một đóa huyết hoa, mang một vẻ diễm lệ đến yêu dị.

Hắn nhìn về phía Tiếu Khuynh Vũ, tả oán: "Vết thương lại nặng hơn rồi, xem ra công ta tĩnh dưỡng mấy ngày nay đi đứt cả!"

"Nhưng mà…" – Hắn đưa tay mơn trớn đôi môi, tự giễu, "Hôm nay bổn hầu buôn bán vẫn có lời!"

—oOo—

(1): Cây cao mà đứng giữa rừng. Ngọn trên đội gió, giữa từng đội mưa: ý nói kẻ có khí chất, phong độ nổi bật thì dễ gây chú ý, cũng dễ gặp tai họa.

(2): Mười tám loại binh khí cổ, theo Wikipedia thì gồm nhiều cách giải thích như sau:

1. Theo cuốn Ngũ tạp trở và Kiên hồ tập: mười tám ban binh khí bao gồm cung, nỏ, thương, đao, kiếm, mâu, thuẫn (khiên, mộc che), phủ, việt, kích, tiên (roi), giản, qua, thù (một loại côn bằng tre gỗ có cạnh, không có lưỡi), soa (đinh ba có ba mũi cao ngang nhau hoặc mũi giữa cao hơn), cương soa (vũ khí có 2 mũi nhọn), bừa, dây xích mềm, bạch đả (tay không tức quyền thuật). Người đời sau gọi đây là "mười tám ban nhỏ" (tiểu thập bát ban).

2. Gọi là mười tám ban lớn (đại thập bát ban) có: đao, thương, kiếm, kích, côn, bổng (một loại gậy ngắn hơn côn), sóc (một loại binh khí cổ, cán dài hơn mâu), đáng, phủ (búa), việt, sản (kiểu như xẻng), bừa (bà), giản, chùy, soa, qua, mâu.

3. Gần hơn nữa thì chia 18 ban binh khí ra "chín dài và chín ngắn". Chín dài gồm: thương, kích, côn, việt, soa, đáng, siêu, câu, sóc, hoàn (vòng càn khôn, một loại vòng có những lưỡi dao gắn trên). Chín ngắn gồm: đao, kiếm, quải, phủ (búa), tiên, giản, chùy, bổng (gậy),chử (cái chày).

4. Cách lý giải khác gồm đao, thương, kiếm, kích, đáng, côn, soa, bừa, tiên, giản, chùy, phủ (búa), câu, liềm, quải, cung tên, đằng bài.

5. Một cách lý giải nữa gồm mâu, đáng, đao, qua, sóc, tiên, giản, kiếm, chùy, trảo, kích, câu, việt, phủ, bài, bổng, thương, sao.

6. Thêm vào đó, còn cách phân loại: đao, thương, kiếm, kích, phủ, việt, câu, soa, tiên, giản, tên, chùy, trảo, đáng, liềm, sóc, côn, bổng.

7. Một lý giải khác cũng không kém phần phổ biến: đao, thương, kiếm, kích, việt, côn, soa, bừa, tiên, giản, chùy, phủ, câu, liềm, trảo đới(dây, song thủ đới), lan mã phù (phù chặn ngựa), cung tên.

8. Cũng không hiếm khi thập bát ban võ nghệ chỉ đao, thương, kiếm, kích, côn, soa, bừa, tiên (roi), giản, chùy, phủ, câu, liềm, trảo, hoàn (vòng), quải, đáng, cung tên (cung thỉ).

Ngày nay, giới võ thuật hiện đại giải thích 18 ban vũ khí là đao, thương, kiếm, kích, phủ, việt, câu, soa, tiên, giản, chùy, đáng, côn, sóc, bổng, quải, lưu tinh (chùy), trảo (móc câu).

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Chương 12

Ra đến tận cửa lớn của Định Quốc Vương phủ, Tiếu Khuynh Vũ vẫn còn phừng phừng lửa giận, ý định giết người hừng hực bốc ra.

Y thực sự không thể ngờ…

Phương Quân Càn lại có thể có hành động khiếm nhã như thế, chẳng thua gì phường vô lại.

Y nhận thấy…

Hôm nay đến Định Quốc phủ…

Là sai lầm lớn nhất trong đời mà y có thể mắc phải.

Thậm chí…

So với sai lầm ba ngày trước, còn nghiêm trọng hơn gấp bội…

Đến nỗi, vừa rồi nếu không phải tức tốc rời khỏi đó thì sợ rằng… y đã không thể nhịn được mà giết chết Phương Quân Càn.

"Phương – Quân – Càn" – Vô Song công tử khẽ nhếch mép, 'âu yếm' gằn từng chữ trong danh tự của Phương tiểu hầu gia, sát khí tóe ra khiến bao nhiêu kẻ lớn người nhỏ trong tiểu lâu bất giác run bắn người.

Trở lại Định Quốc Vương phủ, lão Vương gia trong lòng lại buồn bực phiền não, vừa thấy thân thể khuyển tử hồi phục nhanh chóng, như thế nào mà chỉ trong chớp mắt, thương thế lại trở nặng thêm?

…

Sau đó chín ngày, hội săn bắn hoàng gia vẫn như thường niên, khai cuộc.

Hoàng đế khai quốc của Đại Khánh vốn xuất thân là võ tướng, sau khi lên ngôi, rất ưu ái việc dụng võ, phàm là hoàng tử vương tôn đều phải thao luyện võ nghệ cung mã, vừa để hộ thân, vừa để trị quốc.

Tuy vài năm nay Gia Duệ đế đẩy mạnh chính sách trọng văn khinh võ nên ít nhiều khiến cho nhân tài võ tướng bị suy giảm, nhưng hội săn bắn hoàng gia

đã thành lệ nên vẫn được tôn trọng, bảo lưu.

Lấy ngay lời của Phương tiểu hầu gia mà nói thì: đây chính là đại sự liên quan mật thiết đến uy nghiêm của Hoàng thất, làm sao có thể đại khái qua loa cho xong được?

Phàm là hoàng thân quốc thích ngày hôm đó đều tề tựu đông đủ, ai ai cũng khao khát trước mặt Hoàng đế cùng Thái tử trổ tài, tỏ lộ tài năng của bản thân, càng tỏ ra vượt trội thì càng được chú ý, tiền đồ sau này sẽ vô cùng xán lạn.

Vòng người tham gia hội săn ken trong ken ngoài dày đặc, cuộc vui bắt đầu. Bên dưới là đội Ngự Lâm Quân tinh nhuệ giữ trọng trách hộ giá, bảo an. Như thường lệ là một bài biểu ca ngợi công đức của Bệ hạ, sau đó, Gia Duệ đế cùng Hoàng thất thư thái tọa trên đài cao quan sát toàn bộ diễn biến của cuộc săn.

Không khí trong bãi săn náo nhiệt khác thường, khí thế cuồn cuộn như phong vân lưu chuyển, các đạo nhân mã dồn dập truy đuổi mãnh thú vào giữa vòng vây, giương cung lắp tên, chuẩn bị hạ thủ, bên ngoài chẳng thấy gì ngoài gió bụi mù mịt, hừng hực sát khí.

Phương Quân Càn cảm thấy chán nản, không mấy hứng thú tham gia tranh đoạt, chỉ ung dung nhẩn nha ghìm ngựa quan sát thế cuộc bên ngoài.

Hắn cảm thấy quang cảnh trước mắt tuy tỏa ra khí thế mãnh liệt, sát khí bức người nhưng rõ ràng vẫn còn thiếu một thứ phong thái cương mãnh oai hùng của tiền nhân đã từ lâu ăn sâu vào phủ tạng.

Chẳng qua chỉ là màn diễu võ dương oai, đẹp mắt mà vô dụng.

Phương tiểu hầu gia không khỏi cảm thấy uể oải, đôi môi khẽ nhếch nụ cười khinh mạn, lạnh lùng.

Nghĩ vậy, trong đầu bỗng thấp thoáng hình bóng ưu tư mà tú lệ như hoa như ngọc của vị hảo hữu kia.

Thoạt nhìn, dường như y có vẻ ôn nhuận nhu nhược, nhưng kỳ thực, lại đầy khí chất cương mãnh oai hùng hơn bất cứ ai.

Ai… Nhớ đến làm chi, vai phải lại bắt đầu nhức nhối…

Lần trước dám ngang nhiên mạo phạm, tới giờ cũng không biết bị y oán hận như thế nào!

"Công tử!!!"

Phương Quân Càn lập tức ngoái đầu nhìn lại, vô cùng kinh ngạc.

Một đại hán cao lớn chất phác đang đẩy một cỗ luân y chậm rãi tiến đến, trên đó, một thiếu niên triều phục trắng muốt thêu hoa văn ly vẫn tôn quý mà đạm mạc ngồi ngay ngắn nghiêm trang, thần thái thanh tĩnh minh triết. Tuy thân thể có biến, nhưng bất luận là ai chỉ cần gặp qua y một lần sẽ hoàn toàn không để ý đến. Bởi vì tất cả đều bị khí chất cao quý xuất trần, trong trẻo mà cao ngạo tựa minh nguyệt, tinh lệ mà thanh cao như hoa lan của y làm cho mê hoặc, kẻ nào đứng gần đều bị ánh sáng của y làm cho trở nên ảm đạm mờ nhạt như một cái bóng. Đôi mắt tuyệt đẹp hơi nhìn xuống, nhãn thần thanh thanh định định không vương vấn dù chỉ một chút thế tục bụi mù.

Tiếu Khuynh Vũ nhìn lướt qua khung cảnh náo nhiệt của cuộc săn, chợt phát hiện Phương Quân Càn đang hướng về mình mỉm cười đầy tà mị.

Tiếu Khuynh Vũ bất giác cảm thấy một cơn đau đầu đang kéo đến.

Trên thế gian, kẻ có bản lĩnh làm cho Vô Song công tử phải đau đầu chỉ đếm trên đầu ngón tay, Phương tiểu hầu gia không thể nghi ngờ là một trong số cực ít đó.

Mà kỳ thực, đối với kẻ đánh không được, mắng chẳng xong như quý tiểu hầu gia, ai cũng phải thấy đau đầu…

Tiếu Khuynh Vũ bất động thanh sắc, lẳng lặng dời mắt đi chỗ khác, coi như – chưa nhìn thấy hắn…

Gia Duệ đế cũng chú ý tới biểu hiện khinh nhờn của Phương tiểu hầu gia.

"Quân Càn, tại sao ngươi không tham gia? Tuổi trẻ không được tỏ ra biếng nhác như vậy! Ngươi mau ra trổ tài đi, tuyệt đối không được che giấu bản lãnh với trẫm!"

"Rõ!" – Phương Quân Càn lại hướng về phía Tiếu Khuynh Vũ, nở nụ cười đầy ẩn ý, rồi lập tức quay đầu, ra roi thúc ngựa, hồng cân rực rỡ tuyệt trần tung bay, lao về phía trước!

"Nếu là Khuynh Vũ đến xem, bổn hầu nhất định sẽ toàn lực ứng phó, độc chiếm ngôi đầu!"

Lời hứa ngày hôm đó, xem ra sắp được hắn thực hiện ngay bây giờ.

Phương Quân Càn không chút bối rối, tiến thẳng vào đám đông đang hỗn loạn, lách qua đám người ngựa đang giẫm đạp lên nhau. Vốn bình thường hắn chẳng phải một quý công tử quen hưởng sung sướng an nhàn, vẫn hay cùng các quân sĩ tập trận, đấu võ, hoặc chỉ đơn giản là hòa đồng vui chơi cùng nhau, huống hồ phụ thân hắn là một võ tướng đỉnh đỉnh đại danh trong vương triều Đại Khánh, uy tín rất lớn trước mắt Hoàng đế, bởi vậy khi hắn nhập

cuộc chơi, lập tức được nhận ra ngay.

Tuấn mã của Phương Quân Càn xông trận, hội săn trở nên hào hứng hơn nhiều: "Phương tiểu hầu gia cuối cùng cũng trổ tài!"

Tiếp theo là tiếng reo hò phấn khích vang dội của ba quân tướng sĩ: "Tiểu hầu gia ra tay đi!"

"Tiểu hầu gia phải chứng tỏ tài năng cho chúng ta được mở mắt một phen!"

…

Phương Quân Càn cười một tiếng đầy hào hứng, đầu tiên hắn quan sát thật kỹ trận địa chung quanh, rồi phóng ngựa đuổi theo con mồi đang hoảng hốt chạy trốn trối chết, đoạn rút trong ống ra một mũi tên dài, thành thục lắp tên, kéo dây cung thật căng, ngắm thẳng mục tiêu, chuẩn bị xả tiễn…

Mũi tên nháng lên như ánh sét, vun vút lao ra khỏi dây cung, đầu tiễn sắc bén xé toạc không khí tạo ra âm thanh rợn người, một con nai đang cuống cuồng chạy như điên, chạy bán sống bán chết trúng tên, ngã lăn ra đất.

Chỉ cần một tiễn đã lấy mạng con mồi, ai nấy đều trầm trồ thán phục, nhưng Phương Quân Càn vẫn còn rất cao hứng, nào chịu dừng cuộc chơi. Tay hắn liên tục rút tên, lắp tên, ngắm bắn, xả tiễn càng lúc càng nhanh vào đám hươu nai, đại bàng đang bị quân sĩ dồn đuổi vào góc chết, con mồi vô phương kháng cự, lần lượt ngã gục.

Ba mũi tên dài liên tiếp rời cung, ba con mồi xấu số bị xuyên thủng đầu.

Tất cả những người ở đó đều kinh ngạc đến không nói nên lời, tay chân cứng đờ, sững sờ trông theo bóng dáng kiêu dũng, oai phong lẫm liệt, toát ra phong thái thần dũng vô địch của Phương Quân Càn.

Mũi tên cuối cùng đã dùng hết, Phương Quân Càn nhanh chóng tiếp nhận từ tay người lính bên cạnh một ống gỗ đựng đầy tên khác, nhìn y cất giọng cười sang sảng: "Sát cánh với ta!"

Tiểu binh sĩ nhất thời bị kích động trước khẩu khí hào hùng đó, trong lòng lâng lâng đến đỏ mặt: "Nguyện đi theo hầu gia!"

Chung quanh cũng rầm rộ không dứt thanh âm của binh sĩ, thanh thế ngút trời:

"Hay lắm!!"

"Tiểu hầu gia thật oai phong lẫm liệt!"

"Không hổ danh thiếu niên Đại nội đệ nhất cao thủ!"

Thậm chí có người phóng ngựa đến, dâng tặng mũi tên để Phương tiểu hầu gia tiếp tục cuộc săn.

Hồng cân tung bay trong gió, như máu, như lửa, rực rỡ kiêu hùng!

Tài nghệ cung mã của Phương Quân Càn quá xuất sắc, thành thục, thế gian khó có ai là địch thủ. Mọi người mê mải theo dõi đến không chớp mắt. Trong lúc nhất thời, bao nhiêu ánh hào quang của đám hoàng tử vương tôn đều bị lu mờ, quên lãng.

Sắc diện Thái sa sầm, khóe mắt hung hiểm lóe sát khí.

Trên lầu cao, Gia Duệ đế cũng biểu lộ sắc diện rất phức tạp, đó là tập hợp những mối ác cảm, vừa có chán ghét, vừa có đề phòng.

Lao thúc không cầm lòng được, nói với Vô Song công tử: "Theo lão bộc chứng kiến, Phương tiểu hầu gia quả thật có cốt cách tinh kỳ, khí khái bất phàm, trình độ võ học phi thường trăm năm khó gặp!"

Vô Song công tử nhìn chăm chăm cái thần thái cao ngạo, tiêu cuồng của Phương Quân Càn, mặt không chút đổi sắc: "Không phải võ công hắn cao, mà là da mặt hắn dày!"

"Công tử, theo người, giữa đương kim Thái tử cùng Phương tiểu hầu gia, ai có cốt cách của kẻ bá chủ thiên hạ hơn?" – Lao thúc nói những lời này rất nhỏ, dè chừng xung quanh, vì dù sao đây cũng là loại lời nói khi quân phạm thượng, đại nghịch bất đạo, vạn nhất để ai đó nghe được thì đúng là rước lấy phiền toái không ít.

Tiếu Khuynh Vũ cười nhạt: "Hai người họ, căn bản không phải là đối thủ tương xứng, không cùng cấp bậc, làm sao có thể hỏi như vậy được?"

Đang lúc nói chuyện, một tiếng la thất thanh từ phía bãi săn vọng đến:

"Tiểu hầu gia bị thương rồi!"

"Mau mau giúp Tiểu hầu gia cầm máu!"

Phương Quân Càn liếc nhẹ sang vai phải, miệng vết thương cũ đang vỡ toạc ra, nhưng hắn vẫn cố gắng điềm tĩnh, trấn an lo lắng của tướng sĩ: "Chỉ là vết

thương nhỏ thôi, đừng vì vậy mà khiến mọi người mất hứng!"

Vết thương chưa lành miệng, lại hăng máu phóng ngựa bắn tên như bay, Phương Quân Càn giờ cảm thấy vai phải đang bỏng rát, nhức nhối.

Hắn cự tuyệt ngự y chăm sóc, chỉ băng bó sơ sài cầm máu rồi tiếp tục khóa mã đề cung.

Không chịu ngưng nghỉ, vẫn hăng hái tiếp tục.

Quân sĩ sợ hãi điếng người! Nhưng lại nảy sinh một cảm giác kính phục!

Thì ra… không phải tất cả vương tôn công tử, hoàng thân quốc thích đều là kẻ ăn trắng mặc trơn, quen lối sống hưởng thụ an nhàn…

Thì ra… không phải hoàng tử vương tôn nào cũng tỏ ra cao cao tại thượng, đặt cả thế gian dưới chân, không xem ai ra gì…

Thì ra… Phương tiểu hầu gia không những võ công siêu quần bạt tụy, cao quý hơn người, cũng là một người khí phách cương liệt kiên cường, vững chí bền gan!

Niềm cảm kích như sóng tỏa lan, nhanh chóng gây ra một cơn kích động lớn nơi ba quân tướng sĩ.

"Nguyện sát cánh cùng hầu gia!"

"Nguyện sát cánh cùng hầu gia!"

"Nguyện sát cánh cùng hầu gia!"

Thanh âm ầm ầm, vang dội như sóng thần cuồn cuộn, từng đợt sóng âm chấn động cả trời xanh.

Gia Duệ đế tối sầm mặt lại.

Trước mắt lão, binh sĩ hướng về Phương Quân Càn với ánh mắt cuồng nhiệt, tín nhiệm, khí thế uy dũng hơn hẳn khi đối diện với Thái tử.

Chỉ một câu nói, nhưng chính miệng Phương Quân Càn nói ra lập tức mang một khí thế khác hẳn.

Quân sĩ nghe hắn bị thương, lập tức tỏ ra lo sợ, hoảng hốt…

Người còn ở tuổi thiếu niên, nhưng đã tỏ ra khí chất phi phàm thu phục lòng người, được vạn vạn binh sĩ ủng hộ, Phương Quân Càn đúng là mối tâm phúc đại họa củaThái tử sau này.

Gia Duệ đế lóe lên một tia sát khí!

Không ai được phép uy hiếp địa vị chính thống của hoàng thất!

Tuyệt không ai!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Chương 13

Phương tiểu hầu gia hôm nay thu hoạch rất khá, hầu hết mãnh thú trong hội săn đều là chiến lợi phẩm của hắn, không bàn cãi nghi ngờ gì nữa, Phương Quân Càn chính là kẻ chiến thắng tuyệt đối trong hội săn bắn hoàng gia ngày hôm nay.

Gia Duệ đế trưng ra thần sắc rạng rỡ, nở nụ cười đầy vẻ vui mừng thỏa mãn: "Tài nghệ cung mã của Tiểu hầu gia đã đạt đến độ thành thục, võ nghệ siêu quần bạt tụy, thế gian khó tìm đối thủ, quả đúng là anh hùng xuất thiếu niên!", rồi lớn giọng: "Người đâu!"

Một thị nữ kính cẩn dâng lên một chiếc mâm tròn, phủ một lớp hoàng đoạn. (1)

Gia Duệ đế từ tốn đưa tay hé mở, lộ ra…

Hai thanh bảo kiếm nằm im lìm, bất động.

Tự cổ chí kim, kiếm luôn luôn là thứ phẩm vật vô giá, chí tôn chí quý, thần nhân tất thảy đều tôn sùng. Được xem là thủy tổ của mọi thứ binh khí ngắn và rất thuận tiện trong cận chiến, trải qua thời gian dài phát triển, kiếm đã đạt đến ngưỡng tinh thâm, đi vào tận những truyền thuyết huyền bí lưu truyền trong

nhân gian. Có lẽ, vì kiếm mang quá nhiều ưu điểm nổi trội: mang theo bên người rất nhẹ nhàng, gọn gàng, toát ra thần thái cao quý của người đeo, sử dụng lại linh hoạt, nên xưa nay từ các vương công đế hầu, văn sĩ hiệp khách, thậm chí ngay cả thương nhân hay thứ dân cũng đều ưa chuộng, coi là bảo bối tùy thân.

Kiếm cùng công phu sử kiếm, xưa nay đều dùng để tung hoành sa trường, xưng bá võ lâm, bồi thân lập quốc, hành hiệp trượng nghĩa, trải qua bao thế hệ tiếp nối, luôn được thế nhân yêu thích, vẫn giữ nguyên mục đích ban đầu, lưu trong sử sách không biết bao nhiêu công trạng hiển hách, lay động nhân tâm. Bởi vậy, kiếm không những được lưu truyền rộng rãi trong nhân gian, mà ngày càng được ưu ái sử dụng, không hề bị mai một.

Gia Duệ đế cao giọng nói: "Tông sư tinh thuật Dương Thanh bảy ngày đêm trước quan sát tinh tú chuyển lưu, phát hiện sao Đẩu và sao Ngưu (2) di chuyển bất thường, xuất hiện tử khí, đoán có điềm lạ, bèn sai người lên ngọn Hồng Sơn khai quật, quả nhiên phát hiện hai thanh kiếm báu, một thanh tên Bích Lạc, thanh kia gọi là Hoàng Tuyền. Vốn bảo kiếm chỉ xứng tặng anh hùng, đôi kiếm này hôm nay ta dùng ban thưởng cho Phương tiểu hầu gia!"

Phương Quân Càn lĩnh chỉ, tạ ơn.

Hội săn bắn hoàng gia hôm nay thành công viên mãn ngoài dự kiến, ai nấy đều hài lòng hả dạ, khi cơn huyên náo đã qua, mọi người đều lục tục rời khỏi đó, trở về nhà.

"Tiểu thừa tướng xin dừng bước!" – Phương Quân Càn cực kỳ tinh mắt, thấy Vô Song công tử đang chuẩn bị rời đi, bèn lớn tiếng gọi lại.

Lại một cơn đau đầu đang manh nha kéo đến với Tiểu Khuynh Vũ…

Y lạnh lẽo, thanh tĩnh ngồi ngay ngắn trong luân y, giận đến nỗi không thèm mở miệng, không thèm liếc nhìn, thậm chí còn muốn nhắm chặt hai mắt để khỏi phải nhìn thấy gương mặt đang tà mị cười trước mắt mình.

Phương Quân Càn cúi lưng thật thấp, nói với ngữ khí vô cùng khiêm nhu, thành khẩn: "Hôm đó bổn hầu nhất thời xúc động, không biết tự kềm chế bản thân mà có hành động mạo phạm, vô lễ với Khuynh Vũ, tội thật đáng chết vạn lần!"

"Khuynh Vũ thân là Tể tướng, lòng dạ khoan dung độ lượng, có thể miễn chấp cho bổn hầu kiến thức nông cạn, không hiểu lễ phép mà bỏ qua không?"

Tiểu Khuynh Vũ vẫn im lặng lạnh lùng, trước sau không hề liếc mắt đến hắn.

Phương Quân Càn thấy tình thế như vậy thì biết lần này Vô Song công tử quả thật vô cùng giận dữ, ủy khuất nặng nề thì thầm than trong bụng, ngữ khí lại càng bội phần khiêm nhu tha thiết: "Lúc này bổn hầu chỉ mong được Khuynh Vũ tha thứ, cùng tỏ chút thành ý mà đến thôi!"

Hai tay nâng lên hai thanh Bích Lạc, Hoàng Tuyền.

"Lúc nãy Hoàng thượng đã nói, hai thanh bảo kiếm này là tuyệt thế thần binh, nhưng so với tội ta gây ra vẫn không đáng để kính lễ, vạn mong công tử thu nạp!"

Tiểu Khuynh Vũ lúc này mới lên tiếng cười nhạt, thanh âm cực kỳ lãnh đạm: "Bảo kiếm do Hoàng thượng ban tặng, bây giờ hầu gia lại đem tặng cho Tiểu mỗ, vạn nhất để kẻ nào biết được, có phải là ta tự rước họa vào thân không chứ?"

Phương Quân Càn lộ ra vẻ mặt vô cùng ủy khuất, đoạn nói: "Khuynh Vũ cố tình không đếm xỉa tới tâm tư thật lòng hối cải của ta, hay là nhất định không chịu tha thứ cho ta?"

Nhưng ngay lập tức, ngữ khí trở nên ám muội, hắn cười tà: "Nếu Khuynh Vũ nhất quyết không thu nhận bảo kiếm, bổn hầu không dám bảo đảm trong lúc tâm trạng ngổn ngang phiền não, nhất thời đứng giữa triều đình sẽ nói ra những lời không nên nói nào!"

Cánh tay Vô Song công tử lập tức chạm vào chốt khởi động cơ quan giấu ám khí trên luân y. Y ném cho Phương Quân Càn một cái liếc mắt sắc lẻm, phả ra hơi thở đầy sát khí: "Phương Quân Càn, muốn chết cứ việc nói thẳng!"

Phương Quân Càn thốt ra một tiếng ai thán, rồi đột nhiên quỳ xuống đất, ngang bằng với Tiểu Khuynh Vũ, hai mắt nhìn thẳng y: "Khuynh Vũ hãy tha thứ cho bổn hầu vì nhất thời hồ đồ một lần đi. Hãy vì ta mà thu nhận kiếm này, dẫu nó chẳng đáng làm lễ vật bồi tội. Thân là nam tử hán đại trượng phu, hãy đừng quá cân đo đong đếm chi li được không?"

Hắn trịnh trọng hai tay nâng hai thanh Bích Lạc, Hoàng Tuyền đặt vào tận tay Tiểu Khuynh Vũ.

Hai thanh bảo kiếm đặt cạnh nhau, hình dáng tương tự như cùng một khối đúc nên, trên thân kiếm ẩn ẩn hiện hiện khí thế sắc bén đáng sợ, nửa hư nửa thực.

Chuôi kiếm được điêu khắc tỉ mỉ từ gỗ tử đàn (3) mà thành. Kiếm được chế tác hết sức tinh diệu, nhưng không theo bất kỳ một dạng thức sẵn có nào, đường cong của thân kiếm mềm mại uyển chuyển như nước chảy, bất luận nhận xét trên phương diện nào cũng đều phải trầm trồ tán thưởng, thừa nhận đây là một tuyệt phẩm hiếm thấy trên đời.

Tiểu Khuynh Vũ mân mê chuôi kiếm của thanh Hoàng Tuyền. Hoa văn được điêu khắc cực kỳ tinh xảo, huyền ảo như mộng, áp bàn tay vào vô cùng thoải mái, tựa hồ như bảo kiếm này vì y mà được đúc ra vậy.

'Xoạt', một tiếng như rồng ngâm! Tiểu Khuynh Vũ rút kiếm khỏi vỏ.

Thân kiếm thanh mảnh, thon dài, hơi cong, dưới ánh mặt trời, lưỡi kiếm bén ngót tỏa ra một đạo lưu quang vàng óng rực rỡ.

"Đúng là kiếm tốt!" Tiếu Khuynh Vũ không khỏi buột miệng tán thưởng.

Y đưa thanh Bích Lạc còn lại cho Phương Quân Càn: "Khuynh Vũ chỉ cần một thanh Hoàng Tuyền là quá đủ. Mà Tiểu hầu gia dường như vẫn chưa tìm được thần binh ưng ý, Bích Lạc kiếm này thật xứng để Tiểu hầu gia sử dụng."

Phương Quân Càn không chút bối rối, rất tự nhiên thu nhận lại Bích Lạc kiếm. Hắn vuốt ve vỏ kiếm lạnh như băng, bỗng nhiên trong lòng phát sinh một cảm giác gần gũi quyến luyến, tựa như huyết mạch tương liên cùng bảo kiếm.

Mạnh mẽ rút kiếm chỉ thiên.

Bích Lạc kiếm thoát khỏi vỏ, tỏa ra ánh sáng xanh biếc.

Là bảo kiếm độc nhất từ trước đến nay, kiếm khí toát ra có thể tiêu diệt tất cả khí phách khác chung quanh!

Hai thanh bảo kiếm, hàn khí vương vấn, thấu cốt truy hồn.

Tiếu Khuynh Vũ không hổ danh kiến thức uyên bác phi thường: "Kẻ rèn đúc kiếm xưa nay muốn rèn nên kiếm tốt đều rất lao tâm khổ tứ, sẽ mang lên đỉnh Thiên Sơn ngàn năm tuyết phủ để kiếm được hấp thụ khí lạnh của trời đất, tăng thêm khí phách lãnh liệt, xem ra hai bảo kiếm này cũng không ngoại lệ!"

Phương Quân Càn bỗng nói: "Hai thanh kiếm này là một đôi sao?"

Chú ý của Tiếu Khuynh Vũ lúc này chỉ đặt vào hai thanh bảo kiếm, nhất thời không suy nghĩ ẩn ý trong câu nói kia, đồng tình: "Đúng vậy!"

"Là một đôi đó!" – Phương Quân Càn cười đầy tà mị, trong câu nói ẩn chứa ý vị sâu xa.

Phương Quân Càn không bao giờ nghĩ rằng, lời nói vu vơ có ý trêu ghẹo của hắn khi đó lại biến thành một lời sấm.

Vận mệnh của đôi kiếm kia, cũng là dự báo chính xác vận mệnh của cả hai sau này.

Tình này…

Thượng cùng Bích Lạc, hạ Hoàng Tuyền.

Lúc chuẩn bị trở về vương phủ, Phương Quân Càn quay mặt về phía Tiếu Khuynh Vũ, ngữ khí vô cùng đứng đắn: "Đúng rồi Khuynh Vũ, lần đó… là lần đầu tiên của huynh à?"

Chẳng dại gì đợi phản ứng của Tiếu Khuynh Vũ, Phương tiểu hầu gia đã nhanh chân chạy biến, bỏ lại đằng sau tràng cười khoái chí…

—oOo—

(1): một sản phẩm cao cấp từ tơ tằm. Tơ tằm sau khi thu hoạch, sẽ được dùng để dệt thành những sản phẩm có phẩm chất khác nhau theo thứ tự như sau:

Đũi (còn gọi là sồi hoặc nái): dệt bằng tơ kém chất lượng vì tơ sần hoặc có cục, loại này tuy rẻ tiền nhưng rất bền chắc.

Lĩnh (hay lãnh): là loại lụa dệt dày rồi quết thêm hồ.

Đoạn: dày hơn lĩnh.

The (còn gọi là sa): hàng dệt bằng sợi rất mỏng và thưa, có thể nhìn xuyên qua được, đây là hàng cao cấp rồi.

Xuyến: hàng dệt khá giống the, nhưng xen kẽ vài hàng dệt thưa và vài hàng dệt mau.

Trong các thứ bậc thì the và xuyến là hảo hạng nhất.

(Wikipedia)

(2): là hai ngôi sao trong thuộc phương Bắc của Huyền Vũ.

Các nhà Thiên Văn Học chia bầu trời ra 4 hướng : Đông Tây Nam Bắc . Mỗi hướng gồm có 7 chùm sao . Hay là 4 hướng x 7 chùm sao = 28 chùm sao. Ngày nay chúng ta thường gọi là Nhị Thập Bát Tú

Bảy chòm sao hợp lại thành một phương trời và được biểu tượng thành một con vật có mầu sắc theo sự phối thuộc của ngũ hành.

– Phương Bắc là con rùa đen gọi là Huyền Vũ (Đẩu, Ngưu, Nữ, Hư, Nguy, Thất, Bích).

– Phương Tây là con hổ trắng gọi là Bạch Hổ (Khuê, Lâu, Vị, Mão, Tất, Chuỷ, Sâm).

– Phương Nam là con phượng đỏ gọi là Chu Tước (Tỉnh, Quỷ, Liễu, Tinh, Trương, Dực, Chẩn).

– Phương Đông là con rồng xanh, gọi là Thanh Long (Giốc, Cang, Đê, Phòng, Tâm, Vĩ, Cơ).

(3): một loại gỗ cao cấp, rất đắt tiền, thời xưa chỉ có vua chúa mới được sử dụng, ngày nay thường được dùng trong trang trí nội thất cao cấp.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Chương 14

Tiểu hầu gia lại tiếp tục thói quen cũ, đêm đêm đến chơi tiểu lâu.

Lúc hắn đang thậm thụt đặt chân lên gờ tường tiểu viện thì phát hiện tiểu tử tinh ranh Trương Tẫn Nhai Trương đồng học đang khoanh tay nhìn lên, vẻ mặt biểu hiện sự tinh quái, khóe môi nhếch lên giễu cợt, làm như sớm biết hắn sẽ đến mà chờ đợi từ rất lâu rồi.

Đôi mắt tiểu hầu gia tươi cười như hoa đào hé nở, hắn lấy giọng ngọt ngào giống như ngoại bà bà đang dỗ đứa cháu nhỏ: "Trương tiểu bằng hữu, sao giờ này còn ở đây, không đi hầu hạ cho công tử nhà ngươi à?"

Trương Tẫn Nhai trên đời này ghét nhất nghe người ta gọi là 'cậu nhỏ' (Một đứa nhóc lông măng chưa sạch, không gọi 'cậu nhỏ' chứ gọi là gì???), hơn nữa lúc nào tiểu hầu gia nói chuyện cũng đều dùng ngữ khí này mà trêu chọc cậu, càng làm cậu chán ghét đến tận xương tủy.

Lập tức ăn miếng trả miếng: "Gần đây trị an trong kinh thành không được tốt lắm, gà chưa gáy sáng thì bọn đạo tặc còn thả sức tung hoành. Chỉ một chút sơ sẩy cũng khiến cho kẻ gian thừa cơ đột nhập, khua khoắng tiền bạc, bởi vậy 'cậu nhỏ' này phải đích thân ra canh gác."

Phương tiểu hầu gia tỏ vẻ sợ sệt, than thầm trong bụng: Người ta nói thật không có sai, cái gì chủ nhân nào thì nô tài đó, mắng chửi người ta mà ngữ khí không chút tục tằn, nhưng lời nào nói ra cũng toàn là kim nhọn (1)…

Nhưng mà, Phương Quân Càn là ai nào?

Công phu xiên xỏ đả kích của Trương tiểu bằng hữu tuyệt không chạm được tới một mảnh da mặt siêu dày của hắn.

Liền vỗ vỗ bả vai của Trương Tẫn Nhai, trưng ra vẻ mặt 'ta rất kính trọng ngươi' mà nói: "Khá lắm! Vậy thì làm phiền Trương tiểu bằng hữu ở đây canh gác nha!"

"Chậm đã!" – Trương Tẫn Nhai cố ngăn Phương Quân Càn không cho vào, "Ngươi có việc gì mà tìm công tử hoài vậy?"

Phương Quân Càn phe phẩy hồng cân trong tay: "Đoán mệnh!"

Trương Tẫn Nhai cười cười đầy đắc ý: "Vậy ngươi không cần phải vào phá công tử ta nghỉ ngơi, công tử đánh giá ngươi như thế nào, ta đều biết cả…!"

"Vậy sao? Công tử nhà ngươi nói ta như thế nào?" – Phương Quân Càn rất tò mò, vừa tò mò, vừa thích thú.

Đôi mắt tròn to đen láy thông minh của Trương Tẫn Nhai khoái chí nhìn phản ứng sốt ruột của Phương Quân Càn, từ tốn chậm rãi: "Công tử nhà ta nói…", cậu cố tình kéo dài ra…

"Nói cái gì?" – Phương tiểu hầu gia cúi người thật thấp để nghe cho rõ.

"Công tử nhà ta nói – Phương tiểu hầu gia xuất thân tôn quý nhưng luôn biết kính trên nhường dưới, cuộc sống lành mạnh điều độ, không tiêu xài phung phí hay xa hoa *** dật, đối với kẻ dưới luôn lấy lễ mà đối đãi, bất luận là ai cũng đều tỏ ra nhũn nhặn khiêm nhường…"

Phương Quân Càn chỉ cười mỉm, không nói gì.

Trương Tẫn Nhai tiếp lời: "Nhưng mà, mấy cái biểu hiện đó chẳng qua chỉ là giả vờ! Nhìn Phương Quân Càn tưởng như khiêm hòa gần gũi mọi người, nhưng thực ra luôn tự cao tự đại, cho mình cao hơn thiên hạ, võ công trác tuyệt nhưng luôn giấu giếm, tâm kế thâm trầm, trong lòng đầy dã tâm, có ý chí mạnh mẽ cương liệt như rồng bay giữa cao xanh…"

Phương Quân Càn không khỏi bội phục, cảm khái: "Cha mẹ tuy sinh thành nên ta, nhưng thấu hiểu ta nhất chỉ có Khuynh Vũ thôi!"

Trương Tẫn Nhai ho húng hắng, rồi tiếp: "Công tử nhà ta còn nói…"

"Vẫn còn sao?"

"Công tử nói – kẻ làm Đại Khánh suy vong chính là Phương Quân Càn"

"Trương tiểu bằng hữu à, trẻ con không được nói dối nha, là sai biết không?" – Phương Quân Càn lắc lắc đầu, mỉm cười, "Mà cho dù công tử nhà ngươi có suy nghĩ vậy đi nữa, thì với tính cách thâm trầm nội liễm (2) của y, lý nào lại đem ra nói cho một đứa trẻ như ngươi biết được?"

Tiểu tử khi dễ Phương tiểu hầu gia hắn ngu ngốc hay sao? Muốn lừa gạt Phương Quân Càn đâu có đơn giản vậy, tiểu tử thúi này chờ đi chuyển thế đầu thai chỗ khác thì may ra.

"Có phải là Phương tiểu hầu gia đó không? Tẫn Nhai, mời tiểu hầu gia lên đây!" – Một thanh âm ôn hòa như nước, thanh quý như lan từ tiểu lâu vọng đến.

Phương Quân Càn trưng ra vẻ mặt dương dương đắc ý, quay sang Trương tiểu bằng hữu, nở nụ cười tươi như hoa, loáng cái, bóng hồng cân đỏ rực của hắn đã vút thật xa, nhẹ nhàng phi thân lên khung cửa sổ quen thuộc, lách mình vào tiểu lâu.

Trương Tẫn Nhai dậm chân tức tối, rồi lẩm bẩm một mình: "Công tử thực sự đã nói như vậy!… Ta nghe lén rõ ràng…!"

"Phương tiểu hầu gia đến tiểu lâu chẳng bao giờ dùng tới cửa lớn cho phải phép, chỉ toàn bám cửa sổ mà nhảy vào, không nghĩ đó là hành vi khinh thường chủ nhân sao?" – Trong ngữ khí của Tiếu Khuynh Vũ có chút châm chích, trêu chọc.

Phương Quân Càn có vẻ bị tổn thương, ủy khuất nói: "Khuynh Vũ vừa nhìn thấy ta thì ngữ khí liền trở nên quá đỗi lạnh lùng khách sáo, thật làm cho bổn hầu cảm thấy đau lòng!"

Tiếu Khuynh Vũ không đổi thái độ, nhàn nhạt đưa mắt lên bàn, nơi bàn tay y đang đùa nghịch các quẻ thăm: "Bởi vì… tiểu hầu gia chẳng bao giờ cho ta một lý do chính đáng nào để tiếp đãi huynh cả!"

Nếu mà Phương Quân Càn cũng như bao người khác, quang minh chính đại đi cửa chính, lên lầu thăm viếng Tiếu Khuynh Vũ thì thật là quá tốt, quá hoàn hảo, không ai dám cạnh khóe nửa lời, nhưng vấn đề ở đây là hắn chỉ toàn dùng khinh công tuyệt đỉnh của mình trèo tường, leo cửa sổ mà vào tiểu lâu, hành vi chẳng khác mấy bọn đào tường khoét ngạch, thì rõ ràng là xúc phạm đến tôn nghiêm của chủ nhân rồi còn gì.

"Khuynh Vũ hà tất phải tỏ ra khắt khe với ta đến thế? Ta chính là như vậy, ở nhà ta vốn phải cẩn trọng từng li từng chút, khổ sở còn hơn bị thích chữ lên trán, chỉ có ở đây ta mới có được cảm giác thoải mái, thư thái tự nhiên. Hơn nữa, thời gian vừa qua ở nhà dưỡng thương thật chán chết được, vất vả khó khăn thế nào mới trở lại đây được có biết không?"

Lúc này, Tiếu Khuynh Vũ đã chuẩn bị sẵn sàng các bước để bắt đầu đoán quẻ.

"Khuynh Vũ cũng nên vì bổn hầu mà tính quẻ đi thôi!" – Phương Quân Càn nhìn thấy các quẻ thăm trên bàn, thần trí vô cùng hưng phấn, nhanh nhảu lại gần.

Tiếu Khuynh Vũ chắc là vừa tắm rửa xong, mái tóc dài đen mượt không búi mà được cột gọn sau gáy, sắc bạch của chiếc xuân sam (3) mỏng manh đạm mạc phủ lên thân thể ngồi ngay ngắn, điềm nhiên trong cỗ luân y hoa quý, thần thái trầm tĩnh, khí định thần nhàn, phong hoa tuyệt đại, tựa hồ một vị tiên nhân đắc đạo.

Trong phòng, mùi thơm của đàn hương phảng phất, hương thơm nhẹ nhàng, không gắt, nhưng cứ mãi vấn vương, ai ngửi vào tựa như lạc trong ảo giác, tâm hồn liền cảm thấy thanh thản, mọi ưu tư phiền não đều được thanh tẩy.

Phương Quân Càn nhận thấy bản thân dường như đang say.

Tửu bất túy nhân, nhân tự túy. (4)

Tắm rửa, thắp hương, cầu nguyện – Tất cả đều là những nghi thức buộc phải thực hiện trước khi bắt tay vào đoán quẻ.

Giây phút tĩnh tâm theo nghi thức cũng đã qua đi, Vô Song công tử trở nên nghiêm túc, trầm giọng: "Những chuyện hiển nhiên, không xem, những vật vô tri vô giác, không xem, có thái độ khinh nhờn chắc chắn sẽ không linh nghiệm. Tiểu hầu gia lúc này muốn hỏi về cái gì?"

Phương Quân Càn buông hai tiếng: "Xã tắc."

"Được!" – Tiếu Khuynh Vũ trải ra bàn sáu mươi bốn quẻ thăm xếp gối lên nhau, khoát tay, "Mời tiểu hầu gia rút một quẻ!"

Phương Quân Càn cười cười, tiện tay rút bừa một quẻ.

Quẻ thứ mười chín, địa trạch lâm, quẻ 'Lâm'. (5)

Tiếu Khuynh Vũ nhìn thật sâu Phương Quân Càn bằng ánh mắt đầy phức tạp, khó hiểu.

"Quẻ này có giải được không?" – Phương Quân Càn thấy y nhìn mình chăm chú bất thường, trong lòng có chút bồn chồn, hoang mang.

Hay là, chẳng lẽ… mình vừa rút ra một quẻ hạ hạ?

"Quẻ này rất tốt, nhưng cũng rất quái." – Đôi mắt Tiếu Khuynh Vũ hắc bạch phân minh, trong suốt như nước hồ tĩnh lặng, nhưng phảng phất một chút ưu tư trăn trở, "Tượng hình cho thấy: Quân vương vô đạo dân đảo huyền, thường tưởng bát vân kiến thanh thiên, hạnh phùng minh chủ thi nhân chính, trọng hựu an cư nhạc tự nhiên."

"Quẻ này…khôn thượng đoài hạ (6). Khôn là đất, đoài là nước, đất vốn cao hơn nước, các mạch nước len lỏi trong đất, trong đất luôn có nước."

"Quẻ nói rằng, một minh chủ sắp xuất hiện, khởi binh đoạt vị, quân lâm thiên hạ, trị quốc an bang, thiên hạ trên dưới hòa hợp…"

Phương Quân Càn hít một hơi sâu! Mình vừa rút ra một quẻ đại nghịch bất đạo!

Điều may mắn lớn nhất của Phương Quân Càn trong việc này là, kẻ xem quẻ cho hắn hôm nay chính là Tiếu Khuynh Vũ.

Phương tiểu hầu gia ha hả cười: "Tối nay ta còn muốn cùng huynh đàm luận những chuyện phong nguyệt thú vị, nên không muốn hỏi thêm về quốc sự nữa."

Tiếu Khuynh Vũ đưa tay trộn lẫn các quẻ dịch rồi sắp xếp lại theo thứ tự ngẫu nhiên, hỏi: "Tiểu hầu gia bây giờ lại muốn hỏi cái gì?"

Phương Quân Càn nở nụ cười tà tà mị mị, vô cùng quyến rũ, vẻ mặt hắn chỉ cần nhìn phớt qua cũng đủ bị mê hoặc, đánh rơi lý trí.

Hắn tà tà nhổ ra hai chữ: "Nhân duyên!"

Tiếu Khuynh Vũ lập tức rùng mình, ngẩng đầu lên nhìn, vẻ không hiểu: "Nhân duyên?"

Hắn đường đường là Phương tiểu hầu gia, gia thế cùng tư chất trác tuyệt khiến hắn trở thành tình nhân trong mộng của biết bao tiểu thư khuê các, chẳng cần tốn công tán tỉnh, trêu hoa ghẹo nguyệt cũng có vô số mỹ nữ tình nguyện xếp hàng chờ gả cho hắn, người như vậy lý nào lại còn muốn đi cầu nhân duyên?

"Đúng! Là nhân duyên!" – Phương tiểu hầu gia xác nhận, lời nói cương quyết rõ ràng, chém đinh chặt sắt.

Tiếu Khuynh Vũ bỏ tay ra khỏi các quẻ thăm: "Mời!"

Phương Quân Càn thu hồi vẻ bỡn cợt, trở nên nghiêm túc không ngờ. Hắn trịnh trọng rút ra một quẻ, đưa cho Tiếu Khuynh Vũ.

Vô Song công tử nhận lấy, tập trung quan sát. Đột nhiên, khuôn mặt như được điêu khắc từ ngọc quý không chút tỳ vết của y trở nên quái lạ, hết trắng bệch lại đỏ bừng lên…

Đột nhiên, y đem quẻ thăm bỏ trở lại vào trong chồng quẻ trên bàn, xáo trộn lộn xộn rồi lại sắp xếp ngay ngắn như cũ.

"Mời Tiểu hầu gia rút lại một quẻ khác!"

Vẻ mặt Phương tiểu hầu gia tràn đầy nghi vấn lẫn thắc mắc, lòng thoáng chút lo lắng bất an, e dè đưa tay rút một quẻ – Lại cũng là quẻ ấy!

Vô Song công tử tái mặt, vứt mạnh quẻ thăm, thở hổn hển: "Không tính được!"

Cho tới bây giờ, Tiếu Khuynh Vũ cũng chưa từng tỏ ra mất bình tĩnh đến nhược này, hơi thở y gấp gáp, gương mặt thất thần, làm cho Phương Quân Càn kinh hãi, chỉ biết ngây ngốc ra mà nhìn.

Tiếu Khuynh Vũ bình thường vốn trầm mặc ít nói, bất cứ chuyện gì nói ra đều thâm ý sâu xa, sắc sảo, thái độ khi đàm đạo cũng vô cùng thong dong bình thản. Một khi trong lời nói chẳng hàm chứa ý nghĩ gì, thì chỉ có những lúc đang giận dữ cực độ, tựa hồ như lúc này đây!

Biểu cảm quá lạ lẫm của y nhất thời khiến Phương Quân Càn thất hồn lạc phách!

Dường như nhận ra vừa rồi đã có cử chỉ thất thố, Tiếu Khuynh Vũ ngay lập tức khôi phục thường thái, nhanh chóng bình tĩnh trở lại mà phân tích quẻ dịch: Cái này…tuyệt đối không thể dùng cách đó mà giải thích được… Có lẽ… Đại khái là…

Quẻ này… nhất định phải có một cách giải khác!…

Bởi vì vừa rồi xem quẻ, chợt nhìn thấy nhân duyên của Phương Quân Càn cùng mình có mối liên hệ, trong lòng bỗng dấy lên một cảm giác khó chịu, không thể chấp nhận. Đúng…làm sao có thể như vậy được?

"Khuynh Vũ, quẻ này khó giải lắm sao?" – Phương Quân Càn đối với chung thân đại sự của mình vô cùng quan tâm. Dù sao chuyện quốc gia thiên hạ chưa chắc đã có liên quan tới mình thật, nhưng nhân duyên thì khác, chẳng phải đó là việc tối quan trọng của cả đời người sao?

Tiếu Khuynh Vũ cố giữ vẻ mặt bình tĩnh, lên tiếng giải thích nhưng vẫn không giấu được một chút kích động: "Quẻ này… khôn thượng càn hạ, là quẻ

ngược. Càn là trời, vốn là chí dương, khôn là đất, chí âm, âm dương giao hòa, trên dưới hòa hợp, bổ sung cho nhau, thiên địa tương giao thì vạn vật sinh sôi nảy nở, là điều đại cát. Ngược lại, đất trên trời dưới, là điềm chẳng lành."

"Thiên địa vạn vật nếu muốn sinh sôi nảy nở thì phải có sự kết hợp của Âm và Dương, Âm Dương hòa hợp, chuyển hóa, bổ sung, triệt tiêu lẫn nhau, thế hệ sau mới tiếp nối và phát triển thịnh vượng, cực thịnh rồi sẽ suy vong, đó là quy luật tất yếu của trời đất. Muốn chuyển suy thành thịnh, cũng phải trải qua một quá trình ứng biến lâu dài mới được."

"Nếu là vấn đề khác, với quẻ này ta vẫn có thể lý giải khác đi, nhưng tiểu hầu gia hỏi về nhân duyên thì… Hỗ thông tương giao, quả thật… Ta chẳng thấy gì ngoài sự hỗn độn…"

Phương tiểu hầu gia vô cùng ngạc nhiên: "Khuynh Vũ nói vậy nghĩa là sao?"

Trong lòng Tiếu Khuynh Vũ đang rối bời bời, phiền não chẳng biết nói sao, mất một lúc y mới giải thích, giọng nói nặng nề có chút miễn cưỡng: "Các thuật sĩ tướng số xưa nay có thể đoán mệnh thiên địa vạn vật, chỉ trừ ra… trừ ra mệnh số của bản thân là không thể tính được!"

Phương Quân Càn lập tức thông suốt, hắn vỗ tay cười lớn: "Vậy… nhân duyên của bổn hầu cùng Khuynh Vũ hẳn là phải có liên quan, cho nên Khuynh Vũ không thể nhìn ra được, đúng không?"

Tiếu Khuynh Vũ nhắm mắt thở dài, chỉ gật đầu rất nhẹ, không nói gì.

Vẻ mặt Phương Quân Quân Càn lộ ra đầy tà khí, đắc ý không nhịn được cười: "Nói vậy thì… xem ra Khuynh Vũ chính là nhân duyên trời định của ta rồi."

Đôi mắt Tiếu Khuynh Vũ trừng lớn, tinh quang lạnh lẽo tóe ra bốn phía: "Nhưng không chừng là… Vẫn có giả thuyết khác… Nếu nhân duyên của tiểu hầu gia bị Tiếu mỗ tranh giành, vậy cũng có thể nói là cùng Tiếu mỗ có quan hệ, Tiếu mỗ nhìn không ra cũng là điều khả dĩ giải thích được."

"Khuynh Vũ đang nghĩ vậy thật sao?" – Phương Quân Càn vô thức vân vê hồng cân đỏ rực trước ngực, "Nhưng mà, bất luận tương lai xảy ra chuyện gì, Bổn hầu cũng vẫn chờ đợi, mỏi mắt chờ đợi!"

Tiếu Khuynh Vũ ngồi trầm mặc, lặng lẽ rơi vào trạng thái vô định. Đêm về khuya, ánh trăng mơ màng một thứ ánh sáng mờ ảo, thanh u tuyền diễm, nhưng hôm nay, không ai ngắm nhìn.

"Tiểu hầu gia cứ yên tâm, Tiếu mỗ sẽ cố gắng tìm cho huynh một giai nhân hiền thục làm phu nhân."

—oOo—

(1): "miên lý tàng châm": trong đám bông êm ái có giấu kim nhọn: hành động mềm mỏng, uyển chuyển, lời nói nhẹ nhàng tế nhị nhưng vô cùng nguy hiểm.

(2): sống nội tâm, có gì cũng chỉ giấu ở trong lòng.

(3): áo mặc vào mùa xuân, mỏng, nhẹ và mát.

(4): không cần uống rượu cũng say mèm.

(5): quẻ "địa trạch lâm" là 1 trong 64 quẻ Chu dịch, các khái luật cùng cách phân chia các quẻ thì vô cùng rộng lớn và phức tạp khó hiểu. Ở đây chỉ xin nói về quẻ "địa trạch lâm" thôi, ai muốn tìm hiểu kỹ càng thì tìm đọc "Kinh Dịch" nhé, vào thuquan.net là có, ngắn gọn hơn thì lên wikipedia, chỉ thế thôi.

Quẻ thứ mười chín (Địa trạch lâm)

Tự quái truyện giảng: Cổ là công việc, có công việc rồi mới làm lớn được; cho nên sau quẻ Cổ tới quẻ Lâm. Lâm có nghĩa là lớn.

Nhưng Lâm còn có nghĩa nữa là tới (như lâm chung là tới lúc cuối cùng, tới lúc chết; hoặc lâm hạ: người trên tới người dưới).

Lâm: Nguyên hanh, lợi trinh. Chí vu bát nguyệt hữu hung.

Dịch: (dương) lớn lên và tới, rất hanh thông, chính đính thì lợi. Đến tháng 8 (hoặc tám tháng nữa) sẽ xấu.

Giảng: Mới đầu là quẻ Khôn, 5 hào âm. Một hào dương tới thay hào 1 âm ở dưới, rồi một hào dương nữa tới thay hào 2 âm, thành ra quẻ Lâm . Thế là dương cung lớn dần, tới ngày thịnh lớn, nên gọi là Lâm.

Một cách giảng nữa: trên chằm (đoài) có đất, tức là đất tới sát nước, nên gọi là Lâm (tới gần).

Theo cách giảng thứ nhất, dương cương lớn lần mà âm nhu tiêu lần, thế là đạo gần tới lúc thông, cho nên bảo là rất hanh thông.

Xét theo hào thì hào 2 cương trung, ứng với hào 5, nhu trung, nhân sự có phần vui vẻ, cũng hanh thông nữa (Thoán truyện) .

Trong cảnh hanh thông, đừng nên phóng túng mà nên giữ vững chính đạo, (lợi trinh): nếu không thì đến tháng 8 (hoặc tám tháng nữa) sẽ hung.

Đại tượng truyện bàn thêm: đất tới sát chằm, có cái tượng quân tử tới dân, giáo hóa dân không bao giờ thôi, bao dung, giữ gìn dân không có giới hạn (vô cương).

Nó… đại khái là như thế, đây chỉ là giảng nghĩa từ quẻ mà ra, vẫn còn rất nhiều cách suy diễn từ nó, ta không đưa ra đây được vì dài lắm, ai muốn biết thì vào thuquan.net nha.

(6): Cái chú thích này ta mượn lời của poca cùng với 1 chút "boom" của bản thân mà nói vậy. Phương tiểu hầu gia vớ phải một quẻ "Khôn Càn" tức là 1 quẻ ngược, "khôn" là đất, "càn" là trời, bình thường, trời luôn ở bên trên đất, đất trời hòa hợp thì muôn vật mới sinh sôi phát triển. Đằng này, cái quẻ tai nghiệt ấy lại ngược lại, đất lật ngược lên, đè trời xuống dưới, như vậy là làm trái hoàn toàn với quy luật tự nhiên.

Phàm là con người, phải có 1 nam, 1 nữ hòa hợp với nhau mới có thể duy trì nòi giống, mới là đại cát đại lợi. Nhưng ở đây lại là quẻ ngược, tức là 2 người cùng giới tính có nhân duyên với nhau, đó là điều cả trời lẫn người đều không thể chấp nhận.

Người phối ngẫu trời định của Phương tiểu hầu gia lại chính là Vô Song công tử, một người xưa nay sống vô cùng nguyên tắc, vô cùng mẫu mực như chàng làm sao chấp nhận được chuyện đó? Giãy nảy lên là điều dễ hiểu, ko chỉ giãy nảy, mà còn tìm mọi cách thoái thác, trốn chạy…

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 15: Chương 15

Hoàng cung Đại Khánh.

Ngự thư phòng.

Gia Duệ đế, Thái tử Phương Giản Huệ cùng Tiểu hầu gia Phương Quân Càn nghị sự cuối cùng cũng kết thúc.

Phương Quân Càn kính cẩn cúi người cáo lui, Thái tử Phương Giản Huệ hằn học, khó chịu, nhìn chằm chằm bóng dáng Phương Quân Càn mỗi lúc một xa, cánh mũi phập phồng hơi thở khinh miệt.

"Giản Huệ, trẫm thấy dường như con có chút bất mãn với Phương tiểu hầu gia?"

"Tâu phụ hoàng, nhi thần nhận thấy Phương Quân Càn đầy dã tâm lang sói, thật là mối họa không thể không phòng bị!"

Gia Duệ đế cười hiểm độc: "Vậy theo ý con, chúng ta nên xử lý hắn như thế nào mới phải?"

Thái tử không kịp suy nghĩ, nói liền: "Người tài giỏi mà nguy hiểm như hắn, nên sớm trục xuất khỏi kinh thành!"

"Đem Phương Quân Càn trục xuất khỏi kinh thành, chúng ta có ăn ngon ngủ yên được không?

"Việc này…" – Phương Giản Huệ trở nên do dự. Trên thế gian, vẫn tồn tại một loại thiên tài, cho dù đem hắn đày đọa ở bất kỳ nơi đâu, trong hoàn cảnh khó khăn đến mấy, vẫn không thể nào làm lu mờ hào quang của hắn, tài hoa cùng đức độ vẫn luôn tỏa sáng như dạ minh châu lung linh trong đêm tối, năng lực hơn người của bản thân vẫn luôn tỏ ra vượt trội dù có ở vị trí nào đi nữa. Cho dù có bị ép đến chân tường, dồn vào tử lộ, bọn họ thủy chung vẫn có thể kiên cường quật khởi, hóa hiểm thành an, nắm chặt sinh cơ từ trong tử huyệt.

Không có gì phải nghi ngờ, Phương Quân Càn chính là một kẻ như vậy.

"Còn để Phương Quân Càn ở lại kinh thành, chúng ta vẫn có thể rảnh mắt mà trông chừng, hắn ít nhiều còn kiêng dè, không lộ dã tâm… Nếu ta trục xuất hắn đi, chắc chắn hắn sẽ vô cùng oán hận, ai biết được bên ngoài không ai để mắt tới, hắn sẽ làm loạn như thế nào… Giản Huệ, cách của con mới thực sự là 'dưỡng hổ vi hoạn' đó!"

Phương Giản Huệ nghe phụ hoàng phân tích, tâm phục khẩu phục: "Thần nhi nông cạn, phụ hoàng giáo huấn thật đích đáng, thần nhi bây giờ mới thực là khai nhãn. Nhưng mà… chẳng lẽ cứ để hắn ngang nhiên ở kinh sư như vậy sao? Phụ hoàng còn có ý muốn đề bạt trọng dụng hắn à?"

"Hahaha…" – Gia Duệ đế cười to, cười đến độ không kịp thở.

"Giết hắn đi!" – Gia Duệ đế nhẹ nhàng nhổ ra mấy tiếng, ngữ khí nhẹ như không – Lời nói cùng sắc mặt vô cùng thản nhiên, thoải mái đưa mắt liếc xem thực đơn cho buổi ngự thiện tối nay.

Lời nói tuy nhẹ nhàng bình thản mà như sét đánh ngang tai Thái tử. Phương Giản Huệ lập tức ngẩng đầu lên, la thất thanh: "Hả!"

Gia Duệ đế thản nhiên nói tiếp: "Giản Huệ, chẳng phải con rất ghét hắn sao? Giết hắn đi là xong chuyện!"

Phương Giản Huệ cúi đầu, mắt dán xuống đất, tròng mắt đảo liên tục. Sắc mặt trắng bệch. Thái tử vốn ghen tỵ tài hoa trác tuyệt của Phương Quân Càn, càng ác cảm với tư tưởng cùng khí độ của hắn, khi thấy lòng quân sĩ nhất nhất hướng về Phương Quân Càn, trong lòng dấy lên một nỗi lo sợ, nơm nớp phòng bị, thậm chí, cả nụ cười khinh mạn thế gian kia cũng không ưa nổi – Nhưng mà, việc giết chết Phương Quân Càn, gã vẫn chưa mảy may nghĩ đến.

Quan sát sắc mặt biến đổi phức tạp của Thái tử, Gia Duệ đế mỉm cười nói: "Phương Quân Càn là kẻ tài hoa xuất chúng, thế gian hiếm gặp, người như hắn, nếu trọng dụng được ta sẽ như hổ thêm cánh, nhược bằng không, hắn sẽ sinh tâm oán hận, giống như rắn độc ẩn mình đe dọa ngôi vị Hoàng đế, sớm muộn gì hắn cũng sẽ lộ dã tâm."

"Sau này, Hoàng nhi sẽ là người tiếp nhận ngôi vị hoàng đế của trẫm, muốn ở ngôi, phải nhớ: Thuận ta thì sống, nghịch ta phải chết!"

Mất một lúc, Phương Giản Huệ mới chậm rãi gật đầu, ngẩng đầu lên, trưng ra vẻ quyết tâm dứt khoát: "Tâu Phụ hoàng, nhi thần đã hiểu!"

"Hoàng nhi thực sự đã hiểu ý trẫm sao?"

"Thưa vâng, nhi thần sẽ tức tốc đưa Ngự lâm quân đến Định Quốc phủ bắt người, đem hắn ra xử tội…"

Gia Duệ đế lắc đầu nguầy nguậy, thở dài đầy thất vọng: "Ngu ngốc, xem ra con hoàn toàn chưa hiểu ý trẫm từ nãy đến giờ. Chúng ta làm sao có thể vô duyên vô cớ mà xử tử Phương Quân Càn kia chứ?"

"Phụ thân của hắn là quân trung chiến thần (1), trước giờ vì Đại Khánh đã lập không biết bao nhiêu công lao hạng mã, bản thân hắn cũng là một dũng tướng, trọng thần của Đại Khánh ta, bây giờ tự nhiên đem hắn giết đi, người ta nhìn vào nói chúng ta như thế nào?"

"Lúc đó, tất cả sẽ nói Đại Khánh tự hủy đi rường cột nước nhà, tự chặt đứt tương lai của mình, còn nữa, nói Hoàng thất vong ân phụ nghĩa, uy tín hoàng gia tất bị đả kích trầm trọng, khi đó, văn võ đại thần trong triều bất mãn, dù không nói ra nhưng cũng sẽ không ủng hộ vương triều này nữa!"

"Chưa hết, còn Định Quốc Vương gia kia, Phương Quân Càn là đứa con trai ông ta yêu thương hết mực, trong tay lại nắm giữ binh lực trọng yếu, đến lúc đó ông ta sẽ trở mặt làm ra những chuyện gì, ai có thể lường trước được? Tóm lại, tùy tiện giết chết Phương Quân Càn, Đại Khánh chắc chắn từ nay về sau chẳng còn ngày nào yên ổn, mà bản thân chúng ta cũng không thể ngóc đầu dậy nổi!"

"Đúng là vậy, nhưng mà…" – Phương Giản Huệ bị mớ lý lẽ đầy mâu thuẫn của phụ hoàng làm cho hồ đồ, nghi nghi hoặc hoặc nhìn Gia Duệ đế, "Phụ hoàng, những gì người nói đều rất đúng, rất chí lý, nhưng mà không phải người cũng nói là phải giết Phương Quân Càn ta mới được ngủ yên sao?"

Gia Duệ đế cười khẩy: "Muốn trừ khử Phương Quân Càn, không cần đích thân chúng ta động thủ."

Nói xong đột nhiên đứng dậy, bước ra mở cửa sổ Ngự thư phòng, hai người cùng đưa mắt nhìn ra, dõi theo thân ảnh đang xa dần, chỉ có sắc đỏ rực rỡ của dải hồng cân vẫn ngạo nghễ tung bay theo nhịp bước, phảng phất bóng dáng cao cao, uy dũng, phong thái đường hoàng đĩnh đạc, càng tôn lên thần thái cao quý.

Dẫu chỉ nhìn từ sau lưng, nhân ảnh cũng mờ nhạt dần, nhưng ai cũng phải cảm nhận được sự tự tin cùng tài hoa trác tuyệt toát ra theo mỗi bước đi của hắn. Mỗi cử động giơ tay nhấc chân đều vô cùng tự nhiên, phong thái đường hoàng tao nhã khiến mọi người phải trầm trồ, ngưỡng vọng.

Xét mọi phương diện, Phương Quân Càn thực sự là nam nhân xuất sắc nhất của Đại Khánh. Ở hắn toát ra một thứ mị lực rất khó cưỡng lại, xuất thân quyền thế hơn người nhưng luôn chan hòa gần gũi, ai gặp qua cũng phải sinh lòng ngưỡng mộ. Lúc này, trên gương mặt đầy sức quyến rũ cùng nụ cười an nhiên tự tại, vô tư vô lự của hắn, không một ai nhìn ra, bóng đen chết chóc đã bao phủ đến từng lỗ chân lông…

Hai người một già một trẻ trầm mặc trông theo bóng dáng đẹp đẽ đang xa dần rồi khuất hẳn, mỗi người mải mê theo đuổi một ý nghĩ khác nhau.

Buổi lâm triều ngày hôm sau, Gia Duệ đế đề cập tới chuyện một trăm vạn đại quân Thiên Tấn đang lăm le xâm phạm bờ cõi, muốn ngay lập tức điều động tướng giỏi của Đại Khánh thống lĩnh năm mươi vạn quân tinh nhuệ tiến ra Bát Phương Thành ở vùng biên cương Tây Bắc, nghênh chiến với địch.

Năm mươi vạn đại quân cùng với hai mươi vạn quân cơ hữu trấn thủ từ trước ở Bát Phương Thành, lấy bảy mươi vạn chống lại một trăm vạn đại quân cực kỳ tinh nhuệ thiện chiến của Thiên Tấn, khác nào lấy trứng chọi đá?

Lão tướng quân tuổi đã sáu mươi – Định Quốc Vương gia – vâng mệnh xuất chinh.

Mắt nhìn thấy tóc mai phụ thân đã hoa râm, tinh lực cũng giảm sút nhiều, không còn tinh anh minh mẫn như xưa, Phương Quân Càn không khỏi đau lòng, hắn biết lần này phụ thân xuất chinh, dữ nhiều lành ít.

Trước khi lên triều, Định Quốc Vương gia đã nghe phong thanh việc đó, do vậy khi còn ở nhà, ông tha thiết dặn dò con trai không được manh động, bồng bột xin đi chịu chết thay cha.

Mượn tay Thiên Tấn để trừ khử tâm phúc đại họa, chiêu mượn đao giết người này quả thật là nhất cử lưỡng tiện, lưỡng toàn kì mỹ.

Phương Quân Càn biết rõ, đây là một âm mưu thâm độc nhằm vào Định Quốc Vương phủ, nhưng vẫn không thể thoái thác, vẫn phải đưa đầu vào rọ.

Bởi vì…

Phương Quân Càn làm sao có thể trơ mắt, khoanh tay đứng nhìn phụ thân đi vào chỗ chết…

Hắn quỳ gối, phủ phục giữa điện tiền: "Thần Phương Quân Càn, xưa nay hưởng bổng lộc vua ban mà hận chưa lần nào được ghé vai gánh lo cùng bệ hạ. Hôm nay phong vân đột biến, Thiên Tấn chỉ là một nước nhỏ mà dám ngang nhiên xâm phạm lãnh thổ Đại Khánh ta, thật là đại nghịch bất đạo. Thần tuy bất tài, nhưng phụ thân tuổi đã cao, sức đã yếu, không còn tinh anh thiện chiến như xưa, xin nguyện thay cha cầm quân ra trận, anh dũng diệt địch, làm rạng rỡ uy danh của Đại Khánh ta."

Định Quốc Vương gia kinh hãi, thất sắc: "Hoàng… hoàng thượng, tiểu nhi nhất thời lỗ mãng!…"

Phương Quân Càn vẫn bất động, chỉ có thanh âm phát ra cứng rắn, lạnh lùng như băng tuyết, thần thái cao ngạo bất phàm: "Kính mong bệ hạ chấp thuận!"

Gia Duệ đế thở dài: "Tiểu hầu gia thật là hiếu tử hiếm có. Vương gia có được người con như vậy đúng là phúc ba đời. Ta quyết định chuẩn y, Phương Quân Càn lĩnh mệnh!"

"Có thần!"

Không ngoài dự định, Thánh chỉ lập tức được ban ra.

"Trẫm lệnh cho khanh thống lĩnh năm mươi vạn đại quân phối hợp cùng quân sĩ Bát Phương Thành diệt tan quân địch, nêu cao quân uy của Đại Khánh ta!"

"Thần! Tiếp chỉ!"

Ánh mắt Phương Quân Càn tràn đầy quyết tâm, tuyệt không một chút hối hận.

Mười bảy tuổi cầm quân ra trận, đây là việc sử sách xưa nay chưa từng có tiền lệ.

Lần này đi, một là sống, hai là chết…

Lần này đi, là thân bại danh liệt, hay là uy chấn thiên hạ?

—oOo—

(1): vị thần chiến thắng trong mắt quân sĩ. Ý nói Định Quốc Vương gia ra trận đánh đâu thắng đó.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Chương 16

Phương Quân Càn mang trong lòng tâm trạng ngổn ngang phức tạp, chân bước nặng nề ra khỏi Hoàng cung, mắt thấy Tiếu Khuynh Vũ đang chờ sẵn ở cuối đường lớn.

Tiếu Khuynh Vũ đưa mắt tìm kiếm, trông thấy Phương Quân Càn đứng lặng hồi lâu trước môn cung, dáng điệu trầm mặc, tịch mịch, phong thái ngông cuồng ngạo nghễ ngày thường lúc này không thấy đâu nữa.

Bạch sa trắng như tuyết cùng với hồng cân đỏ rực màu máu, nổi bật hẳn lên trên cái nền tăm tối, sâu hun hút của đại môn, những màu sắc tương phản tụ hội, chợt gây cho người ta một cảm giác rờn rợn, kinh tâm động phách.

Phía sau hắn, tầng tầng lớp lớp mái cong của Hoàng cung ngạo nghễ hiện lên trong ánh tà dương, thâm trầm nhưng đầy đe dọa.

Nguy nga, tráng lệ, hùng vĩ… những từ ngữ dùng để miêu tả dường như vẫn chưa đủ nói hết ấn tượng mạnh mẽ của người ta về cung điện đang rực rỡ sáng lóa trong ánh chiều tà, tựa bể dung nham cháy bỏng trong lòng núi lửa đang sôi sục mãnh liệt chực phun trào, tuyệt vọng thiêu đốt, hủy diệt.

Nhưng mà, trong vẻ đẹp huy hoàng lộng lẫy có sức lôi cuốn kỳ lạ ấy cũng hiển hiện quyền lực vô biên cùng tôn nghiêm của vương quyền, là bất khả xâm phạm.

Phát hiện ra Tiếu Khuynh Vũ, Phương Quân Càn chậm rãi bước đến, trên môi cố nở một nụ cười miễn cưỡng, ảm đạm: "Khuynh Vũ cũng đến sao?"

"Phải, ta đã đến!"

"Khuynh Vũ…" – Phương Quân Càn lặng lẽ vịn tay vào lưng của luân y, chuẩn bị giúp Tiếu Khuynh Vũ rời đi, "Chúng ta đi thôi!"

Vô Song công tử mân mê bàn tay quấn kim tuyến, thần thái thanh tịnh ôn hòa, vân đạm phong khinh, gương mặt không hề biểu lộ cảm xúc vui buồn, dù chỉ một thoáng, hoàn toàn tĩnh tại.

"Phương Quân Càn, tại sao lại làm vậy? Chẳng phải Vương gia đã dặn huynh không được đi vào chỗ chết sao?"

Phương Quân Càn giật nảy mình: "Thì ra… thì ra đêm qua người đã mật báo cho phụ thân chính là Khuynh Vũ…". Tiếu Khuynh Vũ thân là Hữu thừa tướng, mạng lưới tình báo của y vô cùng nhanh nhạy, chuyện vừa xảy ra tức thì, y cũng đã biết.

"Nhưng huynh vẫn muốn đi?" – Thanh âm Tiếu Khuynh Vũ lạnh băng "Phương Quân Càn, có bao giờ nghĩ hành động nhất thời này là vô cùng ngu ngốc hay không?"

Phương Quân Càn cười khổ sở: "Đó là chủ ý của Thánh thượng mà, lão cố tình muốn đẩy ta vào chỗ chết, ta thừa biết như vậy… Thánh chỉ vừa ban ra cũng nằm trong kế hoạch của lão, lão biết… ta làm sao có thể bỏ mặc phụ thân, biết ta chắc chắn sẽ cầu xin thay cha xuất chinh…"

Tiếu Khuynh Vũ trầm mặc, lặng lẽ nhìn Phương Quân Càn.

Hiện giờ vẻ mặt Phương Quân Càn thật khó mà xác định được đang biểu lộ cảm xúc gì, lần đầu tiên trên nét mặt nam tử tà mị đầy sức quyến rũ kia xuất hiện một biểu cảm khác, hoàn toàn trái ngược…

Đó là cái gì? Ai giải thích được không?

Là thống khổ? Là mất mát? Là bất lực? Hay là yếu đuối? Tất cả đều dường như phải, nhưng cũng dường như không phải vậy.

Chỉ biết rằng, trong giờ phút này, nam tử trước mặt Tiếu Khuynh Vũ không còn là thiếu niên đắc chí, ngông cuồng ngạo mạn, muốn gì là phải làm cho bằng được Phương tiểu hầu gia của ngày thường nữa.

Kẻ đang đứng ở sau lưng mình kia, hiện giờ, giống như một đứa trẻ bị bỏ rơi, không ai cảm thông, không ai ngó ngàng, trong ánh mắt ngây thơ non trẻ tràn ngập sự kinh hoàng cùng bất lực.

Có lẽ… có lẽ… căn bản là mình vẫn chưa bao giờ hiểu hắn một cách thấu đáo cả.

"Phương Quân Càn!!!" – Thanh âm Tiếu Khuynh Vũ đầy nộ khí, "Đứng thẳng người lên!"

"Phương Quân Càn mà ta biết không phải là một kẻ nhu nhược yếu đuối như thế!"

Ánh mắt Tiếu Khuynh Vũ mở lớn, đầy phẫn nộ, nhãn quang sắc sảo, lợi hại bức người.

"Nếu trăm vạn quân Thiên Tấn khả dĩ khiến ngươi sợ hãi mà ngã gục, mất đi ý chí chiến đấu, thảm bại thậm chí bỏ mạng trên sa trường thì… Được lắm, được lắm… Tiếu mỗ xem như chưa từng quen biết ngươi."

"Một người như thế, không đáng cho ta kết giao hảo hữu, ta càng khinh thường hai tiếng 'tri kỷ' mà trước nay ta vẫn lầm tưởng, càng nuối tiếc những ngày tháng cùng hắn vui vẻ đàm luận, thù tạc, tri giao."

Những lời nói gắt gao đó thấu tận tâm can Phương Quân Càn, hắn bất giác rùng mình, thinh lặng trầm mặc, rồi ngửa mặt lên trời cười lớn!

Hốt nhiên, ôm chầm lấy Tiếu Khuynh Vũ, ôm siết gắt gao! Hắn trầm giọng, khàn khàn nói: "Cảm ơn! Cảm ơn!"

Có thể xem đây là một hành vi biểu hiện sự an ủi, biết ơn giữa những người đàn ông thấu suốt tâm can nhau. Chỉ có y hiểu hắn, bởi vì, hai người họ là tri âm tri kỷ…

Cả hai đều là những kẻ tài hoa cái thế, thế gian vô địch thủ, đồng thời cũng là những kẻ không cam lòng an phận theo sự sắp đặt của hoàng thiên!

Phương Quân Càn quyết liệt nói, ta nguyện khuynh đảo thiên hạ, đổi thay mệnh số, để người trong thiên hạ nghe tên ta đều sợ hãi kinh hồn.

Tiếu Khuynh Vũ nói, ta tin tưởng ở ngươi.

Phương Quân Càn lại nói, ta hy vọng, ngươi có thể nhìn thấy ngày ta danh chấn thiên hạ.

Tiếu Khuynh Vũ nói, ta nguyện ý.

Sau đó, Tiếu Khuynh Vũ chủ động bảo Phương Quân Càn đưa y đến Định Quốc Vương phủ.

Định Quốc Vương gia chỉ trong nháy mắt như đã già đi hơn ba mươi tuổi. Cả đời người tung hoành trên lưng ngựa, bạn hữu chỉ có con ngựa chiến cùng kiếm cung binh khí, ruột thịt máu mủ chính là đứa con trai độc nhất Phương Quân Càn, mà lần này hắn cầm quân ra nơi trận tiền dầu sôi lửa bỏng, sống chết thật không biết ngày nào…

Chẳng lẽ… lại muốn người đầu bạc khóc kẻ đầu xanh hay sao?…

Tiếu Khuynh Vũ lên tiếng an ủi lão Vương gia: "Vương gia, xin người hãy yên tâm, Tiếu mỗ tuy bất tài, nhưng ta hứa sẽ đem hết khả năng của mình, bảo an cho Phương tiểu hầu gia!"

"Công tử…!!!" – Lão Vương gia nước mắt lưng tròng, nức nở như một đứa trẻ, quăng mình ra khỏi ghế ngồi, sụp xuống đất mà bái sống Tiếu Khuynh Vũ.

"Vương gia, người muôn vạn lần không thể làm như vậy!" – Tiếu Khuynh Vũ cả kinh trước hành động hết sức hạ mình của Định Quốc Vương gia, ngay lập tức quay luân y chệch sang một hướng khác tránh đi, cúi đầu trả lễ, "Tiểu hầu gia vốn là bằng hữu tri giao của Tiếu mỗ, đây cũng chỉ là việc Tiếu mỗ nên làm mà thôi!"…

Từ biệt lão Vương gia, Tiếu Khuynh Vũ cùng Phương Quân Càn một trước một sau, tiến ra hậu viện vương phủ.

"Càn nhi!…" – Một người phụ nữ luống tuổi nhưng vẫn giữ được những nét tươi đẹp của thời xuân sắc, trên người toát ra khí chất ôn nhu hiền từ, thất thanh gọi hắn.

"Lan di (1), sao người lại đến đây?" Phương tiểu hầu gia nở một nụ cười với bà, nụ cười rất mực chân thành, không chút tà mị.

Người phụ nữ được gọi là Lan di để lộ ra vẻ mặt lo âu, buồn bã: "Càn nhi, mau nói cho Lan di biết, con muốn thay cha cầm quân ra trận, là thật sao?!"

"Việc này…" – Phương Quân Càn tự nhiên ấp a ấp úng. Là kẻ nhiều chuyện nào đã mách lẻo tới tai Lan di chứ…

Tiếu Khuynh Vũ chưa bao giờ nhìn thấy Phương Quân Càn lâm vào tình huống khó xử như thế, trên mặt hắn, lộ ra vẻ lúng ta lúng túng, không biết phải đối đáp, xử trí ra sao. Trong lòng y không khỏi nhen lên một chút gì đó, khoái chí, vì cuối cùng, Phương tiểu hầu gia cũng không phải là không biết sợ…

"Lan di, Lan di, chỉ là một việc nhỏ thôi, con chỉ đi ít ngày rồi về, sẽ không việc gì nguy hiểm đâu… Lan di đừng khóc, đừng khóc mà… Ai da…!" Phương Quân Càn bối rối dỗ dành.

Lan di lau nước mắt ướt đầm trên má: "Càn nhi, con phải hứa với Lan di, nhất định phải bình an trở về, có nghe không?"

Phương Quân Càn ngoác miệng cười như một đứa trẻ: "Dạ! Tuân lệnh!"

Lúc này, Lan di mới chú ý đến người ngồi trong luân y bên cạnh, bà quay sang y, hỏi: "Vị này là…?"

"Tại hạ là Tiếu Khuynh Vũ!"

"A… Đó không phải là tên của Hữu thừa tướng Đại Khánh hay sao?" – Lan di che miệng, giấu đi cái há hốc kinh ngạc, Hữu thừa tướng chính là thiếu niên này ư – nhưng cũng chẳng khác chi một hài tử.

Nhìn đôi chân tật nguyền cùng cảm nhận phong thái hoa quý hơn người của Tiếu Khuynh Vũ, Lan di không khỏi đau lòng, bà đưa tay chạm vào khuôn mặt của y: "Ngài… nhất định là vô cùng vất vả!…"

Đầu ngón tay của bà chạm vào người, Tiếu Khuynh Vũ liền cảm nhận được sự ấm áp, phải…, sự ấm áp yêu thương của người mẹ…

Tiếu Khuynh Vũ không khỏi có một chút rùng mình xao xuyến.

Lan di đã đi rồi.

"Bà ấy… thực sự vô cùng yêu thương huynh!" – Đôi mi thật dài, cong vút của Tiếu Khuynh Vũ đăm đăm nhìn theo bóng dáng Lan di đang xa dần, trong lòng ngổn ngang tâm sự.

"Mẫu thân ta vì sinh khó mà qua đời, phụ thân tục huyền với Lan di. Người vô cùng yêu thương ta, như thể ta chính là con đẻ của người. Phụ thân quanh năm chinh chiến sa trường, một tay Lan di nuôi dưỡng ta khôn lớn. Chúng ta tuy không phải mẹ con, nhưng tình cảm còn to lớn hơn hai chữ "mẫu tử" nhiều…

…

"Huynh… thật may mắn!" Đầu Tiếu Khuynh Vũ cúi thấp, giấu đi biểu cảm trên mặt "Có mẹ… thật là may mắn!"

—oOo—

(1): dì, em của mẹ, ở đây có nghĩa là kế mẫu.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Chương 17

"Tiểu hầu gia, mọi thứ đã chuẩn bị sẵn sàng, chúng ta có thể lên đường bất cứ lúc nào!". Trên mặt thái giám Ngụy Trung Quân luôn thường trực nụ cười cầu tài, hề hề cười nhưng nham hiểm, xảo quyệt, thanh âm vốn chói tai và eo éo của bọn hoạn quan nghe từa tựa như tiếng thìa gõ vào chén đá, chẳng những không trong trẻo dễ nghe mà còn khiến cho người ta phải một phen rởn óc, nổi da gà.

Phương Quân Càn tay chống cằm, nghiêng đầu ngắm nghía hắn, trên mặt nở nụ cười đầy khiêm nhu lễ độ, nhưng trong lòng thì chửi toáng lên: đầu óc lão Gia Duệ đế rõ ràng có vấn đề, đang yên đang lành tự nhiên lại phái một tên thái giám đi theo giám quân, đúng là ngu ngốc, hồ đồ. Lão tử chẳng biết nên khóc hay nên cười nữa…

Nghi thức tiễn quân xuất chinh vô cùng trọng đại, tất thảy văn võ bá quan đều tề tựu đông đủ tại quảng trường.

Thanh âm vị chủ lễ sang sảng, uy mãnh sắc nhọn tựa hồ chọc thủng trời xanh: "Cáo thiên! Khởi trống!"

Giữa quảng trường nhô lên một đài lễ, nơi ba quân tuyên thệ trước giờ xuất quân, hai bên là dàn trống trận xếp hàng đều tăm tắp, hiệu lệnh vừa ra, lập tức những cánh tay lực lưỡng, chắc khỏe đồng loạt giơ cao, đồng loạt hạ xuống nện vào mặt trống, đầu tiên chỉ là những tiếng rời rạc như pháo lép, dần dần càng lúc càng dồn dập, uy dũng, tiếng trống rầm rập, vang rền, liên tục không dứt.

Bỗng nhiên, tiếng trống trở nên vô cùng mãnh liệt, như sấm, như sét trong cơn mưa bão, rung chuyển trời đất, uy chấn tựa như cơn giận lôi đình của ngàn vạn quân tinh nhuệ trước giờ xuất kích, trong lòng mỗi người, chợt nổi lên một cơn lâng lâng kích động, cuồn cuộn như sóng trào.

Một vài kẻ nhát gan nghe tiếng trống uy mãnh đó thì đâm ra choáng váng tâm thần, run rẩy sợ hãi, tim đập dồn theo nhịp trống dường như muốn nhảy bổ ra ngoài, nhưng lại bị tiếng trống vô hình kia trấn áp, nhảy ra không được, nuốt vào cũng không xong, trái tim cứ chạy loạn xạ lên trong ***g ngực, những kẻ ấy ôm ngực thở gấp, môi khô miệng đắng, chỉ cảm thấy một trận buồn nôn.

Khí thế hùng hồn trước mắt thật rất giống với cảnh thiên binh vạn mã đang lao vào tử chiến trên sa trường. Binh sĩ giáp trụ tề chỉnh, trùng trùng điệp điệp, binh khí sáng lòa trong tư thế đang sẵn sàng chiến đấu, trên mặt ai nấy đều hiện rõ quyết tâm liều chết diệt địch, ai nấy cũng đều mang tâm thế sẵn sàng xông lên kẻ thù trước mặt, trong một trận ác chiến khốc liệt.

Trong lòng Phương Quân Càn trào dâng một cảm giác hăng hái, sục sôi nhiệt huyết. Tiếng trống đã làm bừng tỉnh tinh thần của một chiến tướng trong người hắn, máu huyết dũng tướng sôi trào trong huyết quản, bức bối, thúc giục muốn thoát ra ngoài.

Tinh kỳ (1) phần phật trong gió, bên dưới năm mươi vạn đại quân mang trong mắt ý chí quyết tâm sắt đá, thề chiến đấu anh dũng, trường kích chỉ thiên, đều tăm tắp, phen này máu nhuộm giang sơn, lưu danh thiên hạ.

Đây mới chính là thời cuộc định anh hùng!

Đây mới chính là máu lửa chốn sa trường!

Hắn muốn ngay lập tức lên đường, quyết hiến dâng sinh mạng đổi lấy chiến thắng nơi chiến trường ác liệt!

Phương Quân Càn một thân nhung trang (2), oai phong lẫm liệt, vẻ tuấn mỹ càng tăng lên bội phần, không những người ta nhìn hắn bị mê hoặc, ngay cả trời đất cũng phải đảo điên thất sắc.

Trước mặt là năm mươi vạn đại quân tinh nhuệ, khôi giáp tề chỉnh sáng lóa dưới ánh mặt trời, binh khí bén ngót lạnh lùng, nghiêm trang nhìn thẳng phía trước, tự nhiên trong lòng lâng lâng xúc động, Phương Quân Càn từ từ tiến lên lễ đài.

Phương Quân Càn nghiêm nghị, từ tốn đi giữa hai hàng quân trùng trùng điệp điệp giáo mác. Đoạn đường dài dăng dẳng, nhưng càng đi càng cảm nhận khí thế hào hùng, anh dũng ngút trời của ba quân tướng sĩ từ đầu đến cuối hàng quân, chấn động tâm can Phương Quân Càn, khiến hắn lâng lâng phấn chấn, sôi trào quyết tâm, nhìn khắp chung quanh, thấy ai ai cũng như vậy.

Hắn tiến lên lễ đài, uy phong lẫm liệt, ai nấy phải chú mục ngắm nhìn.

Binh sĩ nhìn lên, thấy rõ ràng một thiếu niên mười bảy tuổi trong nhung trang Thống soái, một mình thống lĩnh năm mươi vạn đại quân ra trận thì giật mình kinh hãi, choáng váng tựa như một tảng đá lớn rơi tùm xuống mặt hồ vốn phẳng lặng, gây ra một cơn xao động không nhỏ, trong biển người mênh mông không khỏi thoát ra những tiếng xôn xao, càng lúc càng lớn, càng lúc càng hoang mang…

Vì lo lắng, vì nghi hoặc, vì khiếp sợ trước sự việc quá đỗi kỳ quặc, nỗi bất an như sóng tỏa lan ra khắp bốn phía, những tiếng xì xầm, những tiếng ai thán cùng thất vọng. Hy vọng ở đâu khi Thống soái chỉ là một thiếu niên miệng còn hôi sữa, chưa ráo máu đầu?

Phương Quân Càn bước lên phía trước hai bước, phong thái điềm tĩnh nghiêm nghị, đôi mắt sắc sảo lạnh lùng đảo khắp chung quanh, ánh mắt sáng như sao quét hết một vòng cảnh quan trước mặt, không cần thốt ra một lời.

Lập tức, mọi tiếng lao xao, thì thầm nơi ba quân im bặt. Năm mươi vạn đại quân đứng yên như tượng, không nhúc nhích, năm mươi vạn con người trong quảng trường đình chỉ mọi âm thanh, không gian ngưng đọng, trở nên tĩnh lặng tuyệt đối, như đang ở nơi rừng sâu, núi thẳm.

Cái uy của kẻ làm tướng không phải ở chỗ đao to búa lớn, mà là ngoại nhu nội cương, tự nhiên tạo ra một thứ uy nghiêm mà ai cũng phải phục tùng, bất

khả xâm phạm! – Lời nói của Tiểu Khuynh Vũ trong lúc đàm luận hôm nào cứ văng vẳng bên tai Phương Quân Càn, lúc này đã được chứng tỏ.

Không thể nghi ngờ, Phương Quân càn chính là kẻ được trời phú cho một thứ khí chất đặc biệt của một vị danh tướng tuyệt thế thiên hạ!

Phương Quân Càn nâng bát rượu trước mắt ba quân, lớn tiếng nói: "Năm xưa, tổ tiên Đại Khánh xông pha sa trường, triệt tiêu quân địch, gầy dựng giang sơn gấm vóc. Nay Thiên Tấn là tiểu quốc vô cớ xâm phạm, là con cháu dũng tướng trước nỗi nhục lớn như vậy thật vô cùng hổ thẹn! Ta vâng lệnh cầm quân ra sa trường giết giặc, bảo vệ non sông Đại Khánh, nêu cao quân uy của Thiên triều, nguyện cùng chư vị ở đây ra đầu chiến tuyến. Lần này xuất chinh, chúng ta phải chứng tỏ thật rõ ràng minh bạch uy danh của một nước lớn!"

"Từng tấc đất, từng nóc nhà đều nói cho thế nhân biết rằng – Nam nhân Đại Khánh vốn anh dũng cương liệt, không thể bị xem thường, chỉ cần tiểu tặc xâm phạm bờ cõi của ta, thì phàm là con dân Đại Khánh, tuyệt không khoanh tay đứng nhìn, quyết xông pha tử chiến đòi nợ máu."

"Ta trịnh trọng nâng chén rượu này, hướng về những linh hồn tử sĩ đã hy sinh anh dũng tại Bát Phương Thành, hướng về những chiến sĩ đang ngày đêm chiến đấu hăng hái quên mình nơi tiền phương đẫm máu, kính một chén!" – Hắn nâng bát rượu quá đầu, ánh mắt sáng quắc rực lửa, "Bổn hầu mạo muội kính trước!". Nói xong, ngửa đầu cạn sạch, xong nghiêng bát rượu buông xuống đất!

"Nguyện sát cánh cùng hầu gia! Nguyện nêu cao uy vũ của Đại Khánh!" Hàng quân sĩ hàng đầu đối diện Phương Quân Càn quỳ gối xuống. Hành động đó lập tức lan tỏa như sóng dợn nhấp nhô, tất cả binh sĩ đều quỳ rạp xuống trước lễ đài, trong lòng ai nấy đều bị những cử chỉ vừa rồi của Phương tiểu hầu gia thuyết phục.

Phương Quân Càn biết tình hình đã hoàn toàn thay đổi, hắn đã thành công. Biểu hiện của hắn đã chấn động lòng quân, bẻ gãy hoàn toàn những cảm xúc e ngại, nghi hoặc, thất vọng trước đó.

Thanh âm của năm mươi vạn cái miệng đồng loạt rống lên, khí thế từ trong huyết quản sôi trào dồn dập như sóng thần cuồn cuộn, phát ra lời thề quyết bảo vệ non sông, giải nguy đất nước, lời thề như máu như lửa, như sắt như đá: "Nguyện sát cánh cùng hầu gia! Nguyện nêu cao uy vũ của Đại Khánh!"

Phương Quân Càn cả người lâng lâng sảng khoái, hai mắt từ từ mở to, nhiệt huyết sục sôi trong ***g ngực chỉ chực trào ra bên ngoài, không thể kềm chế.

Hắn cười lớn một tiếng, xoay người phóng lên yên ngựa, lớn tiếng hô: "Lên đường!"

Đại quân chậm rãi xuất phát, sầm sập như sóng xô bờ…

Cách đó không xa, Tiểu Khuynh Vũ chăm chú theo dõi sự việc từ đầu đến cuối, thản nhiên buông một câu: "Mãnh hổ đã thoát khỏi chuồng son rồi!"

'Dọc đường khổ chiến hào hùng phóng khoáng,

mưa dầm sương lạnh tiếu ngạo thiên hạ' (3)

Một việc xảy ra ngoài dự kiến của tất cả mọi người, Phương Quân Càn cao giọng hát lên bài hành khúc của chiến sĩ nơi biên cương.

Tiếng hát của hắn to rõ, mạnh mẽ đủ sức vang xa, lan rộng đến bốn phía chung quanh, khí thế hào hùng len lỏi vào tận tâm can từng tướng sĩ.

'Tâm tại giang sơn mặc cho gió táp mưa sa

rong ruổi ngàn dặm hùng tâm không vướng bận'

Bài hát này do chính Tiểu Khuynh Vũ, thuở thiếu thời trong lúc vân du thiên hạ, đi ngang một cứ điểm quân sự quan trọng, cảm khái mà viết ra, không mấy người được biết, chỉ có một số rất ít tướng lĩnh tài ba mới biết mà hát lên được.

Ca khúc được Phương Quân Càn hát lên, lập tức tạo nên một cơn chấn động nhân tâm, nhưng cũng vô cùng ung dung thoải mái, lan tỏa khắp toàn quân.

'Vượt qua mưu hiểm xung hùng tranh bá

đạp bằng sóng gió tư thế oai hùng hiên ngang

Biển cạn dù hóa thành nương dâu, vẫn đánh bóng trường mâu khôi giáp

múa kiếm giữa trời đất bao la tựa như thiên cổ thần thoại'

Năm mươi vạn đại quân trở nên thinh lặng, lầm lũi bước, ai ai cũng đều muốn nghe tiếp.

Tiếng ca ấy, bài ca ấy tựa hồ cẩn chứa một sức mạnh kỳ diệu, xoáy vào tâm tư con người, buộc họ phải chú ý cao độ, chăm chú lắng nghe và hòa quyện với ý chí quyết tâm sắt đá, thẩm thấu vào tận sâu trong lòng.

Binh sĩ tất thảy đều bị thu hút bởi thanh âm lẫn lời ca bi tráng của Phương Quân Càn, cũng bất giác đồng thanh hòa giọng mà rống lên:

'Đường đường bảy thước nam nhi

hùng ưng giương cánh gầm thét vang xa giữa trời đất

Không sợ tuyết lấp băng phong lẫn dương quang rực lửa

thì kẻ nào dám nói tráng chí kia khó thành

Thanh sơn lục thủy yêu hận tình thù chốn nhân gian

bỗng chốc hóa thành một vò rượu đục

Cười thay hưng vong hồng trần

dẫu trời cao biển rộng có trảm đoạn tư sầu'

Quân sĩ nhiệt huyết sôi trào, hào hứng tột độ.

Hàng ngàn, hàng vạn nam tử gân cổ hô vang:

'Khí phách tràn trề phá tan tiếng giáp khí trên thân nam nhi vô ưu

Hoành đồ thiên hạ non xanh còn đó nước biếc chảy dài

Đao quang kiếm ảnh bất chấp thiên trường địa cửu

Khiến cho huyết vũ tinh phong thiên hôn địa ám cũng trở thành ôn nhu

Mạng này không do quỷ thần thao túng,

dẫu nước xiết Trường Giang có luôn chảy về hướng Đông

Sơn thủy thiên địa lưu lại dấu chân đơn độc

Đứng sừng sững trước gió Bắc mà lẫm liệt vung cao tay áo

Xa xa cờ súy phần phật, hùng binh trăm vạn ngời ngời phong lưu'

Thế nào mới gọi là phong lưu?

Ra roi thúc ngựa, ngàn dặm ruổi rong cũng gọi là phong lưu.

Tiếng ca càng lúc càng dồn dập, như sóng thần sôi sục dâng trào, triền miên không dứt, rung động ngàn dặm, đất đai rung chuyển, Gia Duệ đế kinh hãi thất sắc.

Lão mơ hồ cảm giác, lần này hạ chỉ lệnh Phương Quân Càn xuất chinh, chính là sai lầm nghiêm trọng nhất suốt kiếp này của lão…

Thái tử mặt mày biến sắc, hoảng kinh: "Đằng kia… là chuyện khủng điên gì đang xảy ra? Bọn chúng… bọn chúng hóa điên cả rồi sao?"

Trên vẻ mặt Phương Quân Càn, thủy chung vẫn mang nụ cười an nhiên tự tại cố hữu.

Mãi đến lúc, sau lưng, bóng những kẻ đưa tiễn đã nhạt nhòa, hắn mới len lén xoay nhẹ người, hướng về phía Tiểu Khuynh Vũ đang ngồi, gởi lại một ánh mắt sâu thẳm, ôn nhu bái biệt.

—oOo—

(1): cờ lệnh đi đầu hàng quân.

(2): quân phục.

(3): bài hát 'Giang sơn anh hùng', bản dịch của Hà Hoa Khứ.

QUYỂN THỨ HAI

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Chương 18

Bão cát dữ dội, trời đất chìm trong mịt mù, tăm tối. Khung cảnh thê lương khắc nghiệt đó là nơi trấn giữ biên cương tối quan trọng của Đại Khánh, với địa thế hiểm trở, long bàn hổ cứ (1), chốn này được rất nhiều nhà quân sự kiêng dè và đưa ra nhận xét 'Nhất phu đương quan, vạn phu mạc khai' (2), nơi oai danh lừng lẫy bốn phương – Bát Phương Thành.

Từ xưa đến nay, Bát Phương Thành luôn giữ vai trò cái yết hầu, chặn đứng mọi đường tấn công của Thiên Tấn cùng quân đội Hung Dã nổi tiếng thần tốc, hung hãn lỗ mãng. Sử sách đời sau bình luận rằng: 'Nếu không có Bát Phương Thành, Đại Khánh đã sớm bị man di tiêu diệt, không có Bát Phương Thành, cũng không thể có thời kỳ 'Khuynh Càn thịnh thế' lẫy lừng hiển hách khắp bốn phương, ghi dấu son rực rỡ trong lịch sử.'

Lúc này, bên trong Bát Phương Thành, một cơn chấn động vừa xảy ra, ba mươi thi thể quân binh Đại Khánh xếp thành một hàng nằm ngay ngắn giữa đại sảnh – Mới sáng nay, tất cả còn cười nói, đồng đội đồng chí với nhau, vậy mà giờ đây họ nằm đó, tay chân lạnh ngắt, cứng đờ, chết không nhắm mắt, từ tướng lĩnh cho đến binh lính, không ai nén nổi xót xa, trên sắc mặt ai nấy đều trào ra sự bi phẫn, nghiến răng căm giận.

Một người lính lặng lẽ, nhẹ nhàng đem vải trắng phủ lên thân thể tử sĩ, hai tay run run xúc động, ánh mắt đỏ hoe rưng rưng lệ chực trào ra.

Không khí đầy máu tanh, mùi chết chóc đậm đặc bao trùm cả thành, một áp lực vô hình đè nặng lên từng vọng canh. Trong lúc quân sĩ đang vòng trong vòng ngoài vây quanh những thi thể kia, bàn tán cùng than khóc ồn ào, đột nhiên tất cả dạt ra, nhường lối cho một vị tướng quân phong thái uy vũ, mạnh mẽ quyết đoán, theo sau là một đám binh lính hộ tống tiến vào.

Tướng quân họ Lý, tên gọi Sinh Hổ, là một trong những vị tướng gắn bó lâu năm với Bát Phương Thành. Thân thể vạm vỡ cường tráng, dạn dày gió sương chinh chiến, lưỡng quyền nhô cao, đôi mắt sáng rực như hai ngọn đuốc, vết sẹo khủng khiếp chạy dài từ đầu chân mày đến khóe miệng, hầu như che phủ cả một nửa gương mặt làm cho ai nhìn thấy cũng đều kinh hãi. Nhưng đối với Lý Sinh Hổ, đó chính là bằng chứng xác thực nhất của nửa đời trấn giữ biên cảnh, một thứ huân chương rất đáng tự hào.

"Bái kiến đại nhân!" – Vừa thấy bóng Lý Sinh Hổ, tất cả binh sĩ đều đồng loạt hành lễ, đủ thấy người này ở trong quân ngũ có uy tín rất lớn.

Lý Sinh Hổ không thể chào trả lại tất cả, chỉ thuận miệng đáp vài tiếng, chân bước nhanh đến nơi ba mươi thi thể đang xếp ngay ngắn, chậm rãi rảo hết một vòng, trên mặt, đôi lông mày dày và rậm nhíu lại, hai đầu mày chạm hẳn vào nhau, thành một đường thẳng.

Bàn tay to lớn dạm lật ra mảnh vải trùm lên thi thể, Lý Sinh Hổ ngồi xổm xuống, đầu cúi thấp, xem xét thật kỹ, so sánh thương tích trên thân thể từng người một, rồi bỗng nhiên làm như phát hiện ra vấn đề gì đó, quay mặt sang binh sĩ, thần sắc nhợt nhạt, khó coi hỏi: "Đã tổn thất bao nhiêu huynh đệ rồi?"

"Hồi bẩm tướng quân, tính tới thời điểm này, chúng ta đã tổn thất một trăm huynh đệ tướng sĩ!" – Kẻ vừa trả lời là một tiểu binh tuổi còn trẻ nhưng gương mặt đã sớm sạm đen, thô kệch vì sương gió sa trường, sự phẫn nộ khiến trong lời nói của y có chút run rẩy, hai hàm răng nghiến chặt làm đôi gò má càng gồ cao dữ tợn. Dường như không thể ngăn được cơn kích động dâng trào, cùng với nhiệt huyết sục sôi tuổi trẻ, y lớn tiếng tiếp: "Đại nhân, chúng tôi không nhịn được nữa, chúng tôi muốn báo thù! Phải báo thù! Phải giết sạch Thiên Tấn rửa nhục, để làm yên lòng các huynh đệ đã hy sinh nơi chín suối!"

"Những người này bị giết thật kỳ quặc…" – Lý Sinh Hổ vờ như không nghe thấy, lờ đi, tay vẫn săm soi, xem xét những vết thương chí mạng trên người tử sĩ.

"Đại nhân! Chúng ta cùng liều mạng xông lên, mỗi ngày ở đây, chịu dựng sự sỉ nhục, càng lúc càng giống con cháu rùa đen mạt hạng rụt đầu rụt cổ, các huynh đệ vô cùng uất ức! Đại nhân, xin hãy hạ lệnh xuất chiến! Chúng ta cùng Thiên Tấn liều chết, quyết sống mái một phen!" – Tiểu binh nọ không cam lòng bị quan trên ngó lơ, sải bước đến trước mặt Lý Sinh Hổ, mạnh đến nỗi suýt va vào mũi của vị chỉ huy mà gào lên.

Như một tảng thiên thạch rơi xuống mặt biển, hành động đó lập tức gây chấn động, từng đợt sóng thần cuồn cuộn trào dâng, sau lời khẩn nài của tên tiểu binh nhỏ bé kia, các binh sĩ Bát Phương Thành cũng bị kích động, đồng thanh gào lên thỉnh chiến.

"Nợ máu phải trả bằng máu! Đại nhân, hãy hạ lệnh xuất binh đi!"

"Đại nhân, đánh đi! Chúng tôi không ai tham sống sợ chết, trong Bát Phương thành này, tất cả đều là nam tử hán đại trượng phu!"

Đối phó với cơn kích động của ba quân, tướng quân Lý Sinh Hổ chỉ chậm rãi đưa ánh mắt lạnh lùng nhìn khắp chung quanh. Một luồng gió lạnh buốt thấu xương quét qua, phủ lên người binh sĩ, dập tắt ngay lập tức những tiếng la hét biểu tình cũng như làm nguội lạnh cơn phẫn nộ vừa rồi.

Bỗng nhiên, Lý Sinh Hổ nâng bàn tay to bè, cứng rắn như sắt thép của mình lên, tàn nhẫn tát thật mạnh vào má của tên tiểu binh dám lớn tiếng khởi xướng kích động mọi người thỉnh chiến.

Bị đánh bất ngờ, tên lính không kịp phản ứng, chỉ nghe một tiếng 'chát', rồi liền đầu váng mắt hoa, tưởng như trăm nghìn con ong đang bay loạn lên trong đầu, thân thể trẻ trung cường tráng của y bị cái tát này làm cho lảo đảo, loạng choạng thối lui rồi ngã nhào xuống nền đất, lục phủ ngũ tạng tựa hồ như muốn bay ra khỏi ***g ngực, mật đắng trào ra. 'Ộc' một tiếng, kìa miệng y vừa phun ra một ngụm máu tươi!

Mọi người nhìn thấy cảnh ấy, mặt liền biến sắc, không ai bảo ai đều câm như hến.

"Các ngươi thì biết cái gì? Hả? Các ngươi thực sự cho đây là do quân Thiên Tấn làm sao? Tất cả huynh đệ đều bị giết bởi một đao trí mạng ngay giữa mặt, một chiêu đánh trả cũng không kịp. Chết uất ức, chết không nhắm mắt! Họ chết không nhắm mắt các ngươi có hiểu hay không??? Ngươi đi tìm Thiên Tấn mà báo thù, đi đi!!!"

"Đại nhân, ý ngài là…" – Tên lính cố gắng nén đau, mở mắt ra, "Trong hàng ngũ Bát Phương quân chúng ta có gian tế? Các huynh đệ bỏ mạng là do bị chính người trong nhà ra tay sao?"

Lời vừa nói ra, mọi người kinh hoàng thất sắc.

Không khí trở nên nghiêm trọng, bàng hoàng, bao nhiêu thắc mắc, nghi vấn cùng xúc động càng thêm củng cố, thôi thúc trong lòng tướng sĩ rồi bật ra bằng muôn ngàn tiếng hét giận dữ. Bất luận lính cũ lính mới, ai nấy cũng đều như phát điên:

"Giết gian tế của Thiên Tấn!"

"Ta hận đã ăn cùng mâm, xưng huynh gọi đệ với gian tế Thiên Tấn! Thật uổng công vô ích! Chỉ cần lão tử ta tóm được hắn, lão tử nhất định đem hắn băm vằm muôn mảnh, tứ chi hắn ta sẽ vặn nát như cám! Làm cho hắn muốn sống cũng không được, chết cũng không xong!"

Biên quân và quân đội thông thường rõ ràng có rất nhiều điểm khác biệt, ở nơi biên cương hiểm nghèo này, ai nấy cũng đều tỏ rõ khí phách nam tử hán, chẳng hề tiếc mạng sống của mình! Biên quân có thể thiếu kỷ luật, biên quân có thể bị bỏ quên lương bổng, càng không được trang bị nhiều khí tài quân sự và điều kiện sống vô cùng khắc khổ, dẫu vậy, thứ tối quan trọng không bao giờ thiếu, từ thẳm sâu trong tâm khảm mỗi người lính biên cương, đó là lòng dũng cảm cùng bầu nhiệt huyết, luôn tràn đầy.

Lúc nào trong lòng họ cũng khắc ghi ý chí chiến đấu quyết tử, tuyệt không có hai chữ 'đầu hàng'. Đối với quốc gia, dân tộc luôn cháy bỏng tình yêu nồng nàn. Bởi vậy, điều vô cùng hiển nhiên là, bọn họ cực kỳ ghét cay ghét đắng phường chân ngoài dài hơn chân trong (3), ngoài mặt luôn tỏ ra khúm núm, bợ đỡ, thực chất là gian tế thừa cơ phá hoại!

Nghĩ như thế nào, người như thế ấy, đám binh sĩ này có thừa can đảm, nhưng cũng có thừa ương bướng ngang ngạnh. Biên quân cũng có quân kỷ, nhưng quân đội Bát Phương thành nổi tiếng là nơi quân kỷ lỏng lẻo nhất nước, quân tướng tán loạn, kỷ cương xuề xòa, bởi vậy ngay cả một tên tiểu tốt cũng dám ra mặt chống đối quan trên.

Nơi này, đích thực là nơi chỉ sùng bái anh hùng.

Kẻ nào muốn ngẩng đầu ưỡn ngực, dương danh thiên hạ, thì phải xem kẻ ấy giết được bao nhiêu quân man di xâm lấn, giết được nhiều bao nhiêu, đầu càng ngẩng cao bấy nhiêu, càng được nhiều ánh mắt trầm trồ ngưỡng vọng bấy nhiêu.

Lý Sinh Hổ lên tiếng làm lắng dịu bầu khí sôi trào nơi ba quân tướng sĩ: chỉ cần tăng cường cảnh giới, lòng quân trấn định, sáng suốt đề phòng, quân ta tuyệt đối không thua kém mưu ma chước quỷ của địch.

Miệng thì nói vậy để trấn an binh sĩ, nhưng trong lòng Lý Sinh Hổ vẫn còn lấn cấn một chút do dự mãi không giải tỏa được, trong lòng nhộn nhạo nghi hoặc, nhen nhóm một dự cảm mơ hồ không thể giải thích, càng muốn nghĩ sang chuyện khác mối thắc thỏm lại càng rõ ràng hơn.

Đột nhiên, dường như nhớ ra chuyện gì đó, Lý tướng quân thọc tay vào túi áo ngực, sau một hồi khua khoắng tìm kiếm, cuối cùng mới móc ra được một mảnh hoàng bố (4) đã nhàu nhĩ, sắp rách đến nơi.

Năm ngày trước, các tướng lãnh cao cấp nhất của Bát Phương thành mỗi người đều đã nhận được cùng một công văn bổ nhiệm mới.

Tiểu hầu gia à?! Hừ…! Để xem đến lúc ta truyền đạt lại cho ngươi tình hình Thiên Tấn uy hiếp chúng ta, Phương tiểu hầu gia nhà ngươi có sợ đến vãi cả mật, ba chân bốn cẳng trốn về nhà núp vú mẹ không?! Lý Sinh Hổ nghiến răng cười nhạt, mảnh vải trong tay bị ông giày vò không thua gì rác rưởi, chỉ còn lờ mờ vài chỗ còn hình còn dạng.

Đó là mảnh vải phủ lên ngọc tỷ của tướng quân sắp được bổ nhiệm.

Bát Phương quân xưa nay ai nấy tính nóng như lửa, khí phách cương liệt nhưng vô cùng ương ngạnh, bướng bỉnh. Ngay cả Tiểu hầu gia nức tiếng nơi kinh đô là can đảm anh dũng, rất được lòng ba quân tướng sĩ cũng khó lòng được biên quân xem trọng – Bởi vì chiến trường không thể sánh với lôi đài, đây là nơi lấy sinh mạng của bản thân ra đánh cược, sống chết với kẻ thù, càng không phải là nơi để cho bọn con cháu hoàng thất vương tôn diễu võ dương oai, trong khi tài cán thì chẳng có bao nhiêu.

Nơi này, chỉ tồn tại, chỉ được mọi người công nhận nhờ vào thực lực, mà hơn nữa trên thực tế, chỉ cần cái danh Tiểu hầu gia của Phương Quân Càn cũng đã khiến cho cả biên quân lẫn dân chúng chán ghét, chỉ vì họ liên tưởng đến bọn công tử thế gia ăn trắng mặc trơn, vô tài vô đức vẫn thường thấy.

Lý Sinh Hổ đã theo trấn giữ Bát Phương Thành nhiều năm, khởi điểm cũng như bao người lính bình thường khác, chỉ là một tiểu binh nhỏ bé, nhờ siêng năng thật thà cùng được thử thách, rèn luyện ý chí kiên định trên sa trường, dần dần từng bước một thăng chức, trở thành một vị tướng lĩnh được đông đảo binh lính yêu kính, trọng nể. Đến nay đã bốn mươi lăm tuổi vẫn chưa thành gia lập thất, dường như cả nửa đời người đã dâng hiến trọn vẹn ở đây, chịu đủ phong ba bão táp nơi đầu chiến địa.

Từ xưa, thành này là nơi con người được thử thách bằng máu và lửa.

Bởi vậy, Lý Sinh Hổ làm sao chịu nổi loại người nhờ vào gia thế mà tiến thân, hưởng lương cao lộc hậu? Hơn nữa nơi đây, không một tấc đất nào không

được nhuộm máu tươi của các chiến sĩ Bát Phương Thành.

Ông làm sao có thể dễ dàng phó thác cơ nghiệp được giành giật bằng máu trong tay một kẻ hoàn toàn xa lạ như vậy?

Huống chi đó lại là một kẻ chẳng thể làm người ta tín nhiệm nổi, một Tiểu hầu gia tuổi còn thiếu niên, chắc chắn là kẻ đã quen ăn chơi trác táng.

Mà… cái sự chẳng kiêng dè thượng cấp bất tài vô dụng, cùng sự bất tín nhiệm đối với các đại quan từ kinh thành tới, luôn tỏ thái độ ngang tàng bướng bỉnh thì không chỉ mỗi mình Lý Sinh Hổ có, mà cơ hồ tràn ngập cả biên quân, ai cũng vậy…

"Người đâu! Hừm! Mau đem tình hình Thiên Tấn uy hiếp chúng ta cùng quy mô quân đội của chúng báo cáo cho Tiểu hầu gia biết đi! Bằng không, lúc hắn đến đây mới dọa cho hắn sợ vãi mật mà chạy trốn thì đúng là chúng ta thất trách!" – Lý Sinh Hổ phất tay gọi một gã tiểu binh, ra lệnh nhưng cố ý nói thật to cho mọi người ai cũng nghe rõ.

Mệnh lệnh đầy ác ý nhưng cũng đầy khôi hài lọt vào tai tất cả tướng sĩ không sót một chữ, quan binh cười rộ lên một trận khoái trá.

Bát Phương Thành, không thể nghi ngờ, ngay từ khi chưa đặt chân đến, trong mắt binh sĩ, Phương Quân Càn chẳng có chút uy nghiêm nào, đã vậy lại còn bị đem ra làm trò tiêu khiển.

—oOo—

(1): địa hình trắc trở.

(2): chỉ cần một người đứng trấn ở quan ải (ở đây là Bát Phương Thành) cũng khiến cho ngàn vạn người không thể đi qua.

(3): ngật lý bà ngoại: chân ngoài dài hơn chân trong: ăn bên trong lại leo ra ngoài, ăn lương một nơi lại ngấm ngầm đi làm ở một nơi khác.

(4): mảnh vải bố màu vàng.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Chương 19

"Hồi bẩm công tử, đây là mật hàm quân tình biên cảnh." – Một bóng đen chợt lóe lên rồi biến mất, trên bàn làm việc của Tiếu Khuynh Vũ, rất nhiều mật hàm như vậy được gửi đến.

Tiếu Khuynh Vũ sau khi mở ra, xem xét kỹ lưỡng nhiều lần thì đưa đến bên chậu than, thiêu hủy.

Y ngồi yên lặng trong luân y, đoan nhiên tự tại, nét mặt vô bi vô hỉ, trầm tĩnh tựa viễn sơn.

Nhưng trong lòng y, đang sôi nổi phân tích tình hình hiện tại: Phương Quân Càn đã đến Mậu Kiệt quận, từ đó đến Bát Phương Thành còn khoảng bốn ngày lộ trình nữa. Nếu cứ giữ nguyên tốc độ di chuyển đó, Phương Quân Càn dẫn năm mươi vạn đại quân đến Bát Phương Thành cũng vừa kịp lúc cùng với một trăm vạn quân Thiên Tấn nghênh chiến, chính diện giao tranh…

Không biết liệu hắn có thể giữ trọn khí tiết, trụ vững trước thế công mạnh mẽ như phong ba bão táp của địch hay không!

"Công tử, tin tình báo từ Bát Phương Thành đến!" – Cũng như người trước, bóng đen vừa lóe lên trình mật hàm liền biến mất không để lại dấu vết.

Liên tiếp một trăm binh sĩ bỏ mạng bí ẩn? …

Mặt sau của mật hàm tình báo có nói qua vị trí vết thương cũng như miêu tả khá kỹ lưỡng tình trạng các tử thi, Tiếu Khuynh Vũ xem xong, có một chút động dung, vẻ mặt trở nên đăm chiêu…

Khóe môi bỗng nhếch lên rất khẽ, lóe ra một tia mỉm cười.

Nụ cười có chút lạnh lùng.

Và cũng có điểm tàn khốc.

"Vậy là… có kẻ hám danh lợi đã đầu quân Thiên Tấn, mãi quốc cầu vinh…" – Tiếu Khuynh Vũ thản nhiên đem bỏ mật hàm vào chậu than rực lửa. Mảnh giấy nhỏ nhanh chóng hóa thành tro bụi, phảng phất trong gió rồi biến mất.

"Lao thúc!" – Thanh âm y vẫn trầm tĩnh ôn hòa, "Mau phái người đến Bát Phương Thành, điều tra rõ ràng thân phận của gian tế!"

Trên khuôn mặt chất phác hiền từ của Lao thúc thoáng một chút băn khoăn: "Công tử, ý của người vừa rồi là, trong số tướng lĩnh tại Bát Phương Thành có kẻ đầu phục Thiên Tấn sao?"

"Đúng vậy… Mà với tình hình này xem ra… kẻ bội phản không chỉ có một!"

Nếu những lời vừa rồi do miệng kẻ khác nói, Lao thúc chỉ cười nhạt, thậm chí chế giễu hắn, cho rằng hắn hồ đồ cuồng vọng, ăn nói càn quấy, nhưng mà, chính miệng vị công tử ôn nhu khoan hòa, băng lãnh cao ngạo này thốt ra, bất giác khiến Lao thúc cả người toát mồ hôi lạnh, tựa như ngã xuống hầm băng.

"Vậy thưa công tử, tìm ra được phản đồ ta sẽ xử trí hắn ra sao?"

"Tuyệt đối không được đả thảo kinh xà." – Tiếu Khuynh Vũ cho luân y di chuyển đến bên cửa sổ thư phòng, phóng tầm mắt ra sân tiểu lâu, nơi có cây hoa đào lão niên mà mới đêm nào Phương Quân Càn phi thân lên múa kiếm, "Sau khi tìm được gian tế, tức tốc dùng bồ câu đưa tin, phải làm sao đem bản danh sách phản đồ trao tận tay Phương tiểu hầu gia càng nhanh càng tốt."

Đôi môi xinh đẹp của Tiếu Khuynh Vũ nhếch cười:

"Ta tin hắn sẽ biết cách xử lý đến nơi đến chốn!"

Đa số binh sĩ vốn đều có suy nghĩ Phương Quân Càn xuất thân hiển hách, địa vị vương hầu cao quý hơn người, chắc hẳn cũng như ngày thường rất quan tâm đến chuyện ăn ngon mặc đẹp. Chẳng ai ngờ được trên đường hành quân, đường đường Phương tiểu hầu gia phong lưu tuấn mỹ lại có thể cùng ăn với quân sĩ một nồi cơm, cùng ngủ với quân sĩ một cái lều, không hề tỏ ra một chút gì thái độ của kẻ bề trên, hay câu nệ thân phận hoàng thân quốc thích mà gượng gạo hay hung hăng phách lối.

Chẳng những vậy, ngữ khí của hắn vô cùng tự nhiên, bình dị, đôi lúc còn pha chút hài hước, đối đãi với mọi người rất mực công minh, không thiên vị một ai, chỉ qua vài ngày đã hoàn toàn hòa nhập với cuộc sống của binh sĩ.

Các tướng lĩnh khác ban đầu cũng có đôi chút kiêng dè, câu nệ Phương Quân Càn, nhưng dần dần càng trở nên gần gũi, thậm chí có lúc cao hứng còn tụ tập lại cười đùa trêu ghẹo Phương tiểu hầu gia.

Đô úy Thái Nham, kẻ đã có thâm niên hai mươi năm trong quân ngũ, vỗ vai Phương Quân Càn, cất giọng cười sang sảng: "Ngài không giống một Hầu gia chút nào!"

"Có gì mà không giống? Vẫn là tòng tam phẩm, tước phong Anh Vũ hầu, làm giả được sao?" – Phương Quân Càn lơ đãng đáp, hắn đang chú mục lau chùi cẩn thận Bích Lạc kiếm.

"Ngài không giống một Tiểu hầu gia quen ăn sung mặc sướng, quen được nâng niu chiều chuộng, mà giống một lão tướng đã nhập ngũ lâu năm hơn." – Trong ngữ khí của Thái Nham, ý nể trọng lộ rõ, "Nếu không phải biết từ trước đây là lần đầu tiên ngài lãnh binh xuất chinh, chắc chắn mạt tướng sẽ cho rằng ngài là kẻ đã dạn dày kinh nghiệm sa trường, quá quen với cuộc sống binh nghiệp khắc khổ này rồi!"

"Ta đã chừng này tuổi, chẳng lẽ không làm được như vậy sao?"

"Ta thực bội phục ngài!"

"Chẳng qua…" – Phương Quân Càn tra kiếm vào vỏ, chẳng chút xấu hổ tiếp nhận ngay lời khen của Thái Nham, "Bổn hầu vốn là thiên tài thôi!"

Một luồng lãnh khí ở đâu xẹt ngang qua…

Thái Nham ớ người…

"Báo! – Bẩm nguyên soái! Bát Phương Thành đưa thư tới!"

"Vất vả cho ngươi! Lui xuống đi!" – Phương Quân Càn nở một nụ cười động viên kẻ đưa tin. Hắn mở thư xem cẩn thận, kỹ lưỡng, đôi mày kiếm chau lại, nhưng ngay sau đó lại giãn ra, cười lớn đầy sảng khoái!

"Thú vị! Thật thú vị!" – Hắn cảm thấy tướng lãnh Bát Phương Thành quả thật vô cùng đáng yêu. Chẳng lẽ họ nghĩ lá thư này có thể dọa cho ta sợ mất mật mà chạy trốn được sao?!

"Tiểu hầu gia! Ta đem quân chi viện cho đám binh lính càn quấy kỳ cục này ư?" – Các vị tướng chung quanh trong lòng đầy căm phẫn tức tối.

"Mọi người cứ bình tĩnh!" – Ta đây còn chưa kích động, các ngươi nhao nhao lên thì được gì?…

Dù chỉ mới trải qua vài ngày ở gần nhau, nhưng tận đáy lòng các tướng lãnh đã sớm nhen nhóm sự kính phục đối với Phương Quân Càn.

Lẽ thường, có kẻ dưới dám to gan hạ nhục quan trên như mình, chắc chắn khi gặp mặt sẽ chẳng ngại ngần mà ra oai, tặng ngay cho họ vài ba cái tát tóe lửa.

Vũ nhục năm mươi vạn đại quân ra trận liều chết, chẳng sợ hy sinh?!

Vậy mà Phương tiểu hầu gia chỉ nhếch môi, tà tà mị mị cười, tuyệt không lộ ra nửa tia giận dữ. Nhưng thật ra, chẳng ai hay biết trong lòng hắn đang suy tính cái gì…

Xem ra lần này, Bát Phương Thành chắc như đinh đóng cột là muốn ra oai trước, đánh phủ đầu ta đây… Muốn làm nhụt chí những kẻ đến trợ giúp mình, lại còn vừa đấm vừa xoa, trước thì vụt cho người ta một gậy đau điếng, vừa xong lại đem táo đỏ ra dỗ dành… Được, được lắm!

Nếu bọn họ nghĩ làm vậy có thể dọa cho ta sợ mà bỏ chạy, được, Phương Quân Càn ta làm sao nhẫn tâm làm họ thất vọng cơ chứ!

"Truyền lệnh của ta! Giảm tốc độ hành quân!" – Phương tiểu hầu gia vẻ mặt thản nhiên, ngón tay nhịp nhịp gõ xuống mặt bàn bóng loáng, "Chúng ta… chẳng việc gì phải vội!"

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Chương 20

Trong khi đó, ở Bát Phương Thành.

Tất cả tướng lĩnh thủ thành tụ họp tại đại sảnh, tranh luận không ngớt.

"Đại quân Thiên Tấn đã áp sát, sắp tiếp cận đến nơi, tại sao viện quân từ triều đình đến giờ vẫn chưa thấy đến?!" – Kiêu kỵ úy (1) Cổ Mục Kỳ nổi trận lôi đình, nghiến răng nghiến lợi, gân xanh nổi lên đầy mặt.

Giáo đầu (2) Cao Dậu cũng tức giận đến thở không ra hơi: "Tiểu tử thúi này thật không sợ làm hỏng quân tình để bị tru di cửu tộc hay sao?"

"Lão Cao, người ta là thượng cấp đó!" – Thông thị (3) Du Bân bày ra vẻ mặt hết sức kỳ quái, nói nửa như nghiêm túc, nửa như chế nhạo.

"Chẳng lẽ hắn thực sự bị lá thư đó làm cho vỡ mật mà trốn mất rồi ư?" – Kẻ khác lại hoài nghi tự hỏi.

Lý Sinh Hổ nhếch mép cười lạnh: "Càng tốt, đỡ bớt một tên vô tích sự vướng víu tay chân!" – Rồi ngữ khí trở nên dữ tợn, "Không thể trông cậy gì ở ngoại viện hết, chúng ta phải tự lực cánh sinh. Lần này, mọi sự thành bại đều chỉ nhờ vào bản thân chúng ta thôi!"

"Giữ được thành, chúng ta trở thành anh hùng của Đại Khánh! Nhược bằng không… cũng chẳng sao, đem mạng của chúng ta ra tử thủ, cùng tồn vong với thành!"

Các tướng lĩnh thủ thành tỏ rõ quyết tâm cao độ, đồng thanh rống lên: "Thề quyết tử bảo vệ Bát Phương Thành! Thành còn người còn, thành mất người mất!"

Một trăm vạn đại quân tinh nhuệ của Thiên Tấn đã tiến sát chân thành, mắt thường cũng nhìn thấy nơi trùng trùng điệp điệp quân giặc dàn trận. Tinh kỳ ngạo nghễ tung bay trong gió, hồ như muốn che cả bầu trời. Chiến mã hùng tuấn, mã tấu sáng quắc sắc bén, trường mâu tua tủa dựng thẳng như rừng chông. Ý chí quyết tâm chinh phạt Đại Khánh dâng trào trong mắt từng người lính, chiến ý mãnh liệt, phong thái hiên ngang mạnh mẽ toát ra bức người.

Trên đài quan sát vừa được dựng lên, Thác Bạt Mục Hoành phóng tầm mắt xuống dưới, nơi đại quân tinh nhuệ của hắn đã hàng ngũ tề chỉnh, chỉ còn chờ hiệu lệnh xuất kích.

Trong thoáng chốc, nỗi khát khao quyền lực vô biên tràn ngập mọi ngóc ngách suy nghĩ của hắn: vốn trên thế gian không có cái gì là vĩnh viễn trường tồn, thành quách có kiên cố, quốc gia có hùng cường đến đâu cũng vẫn có sơ hở để lợi dụng mà công phá, huống hồ trong tay ta đang nắm binh hùng tướng mạnh, khí thế ngút trời. Với lực lượng tinh nhuệ này, việc công chiếm Bát Phương Thành nổi tiếng hiểm địa cũng chẳng phải là việc quá khó khăn. Lần này, ta quyết tâm đem tất cả sự giàu có của Đại Khánh đạp xuống chân, đem đất đai phì nhiêu màu mỡ của chúng làm vựa lúa vô tận cho Thiên Tấn chúng ta, đem bọn dân đen Đại Khánh đày đọa nô dịch, làm thân trâu ngựa phục vụ người Thiên Tấn, phàm những kẻ dấy binh phản loạn, ta sẽ giết sạch rồi đem thi thể chúng chất thành núi, răn đe kẻ khác. Ta sẽ trở thành người khai sáng một triều đại mới, vương triều Thiên Tấn chúng ta sẽ trường cửu bất diệt!

Để đạt được điều đó, chỉ cần hạ Bát Phương Thành!

Đúng vậy, phải hạ bằng được Bát Phương Thành! Công thành viên mãn, quân ta hành quân vào Đại Khánh như đi vào chỗ không người, chẳng mấy chốc mà toàn thắng!

Trận chiến sinh tử hộ thành của Bát Phương quân được đời sau xưng tụng là 'Nghênh huy chi chiến' (4). Trận đánh được khởi đầu khi đệ nhất danh tướng Thiên Tấn – Thác Bạt Mục Hoành – gầm lên ra lệnh xuất kích – Tấn công!

Trống trận nện sầm sập như sấm dồn liên tục khích lệ tinh thần tướng sĩ. Hàng nghìn cảm tử quân Thiên Tấn cầm trong tay khí giới sắc bén sáng lòa, miệng gào thét thị uy đồng loạt ùa đến chân thành, áp thang vào tường bắt đầu trèo lên, trên khuôn mặt lộ ra vẻ hăng máu đến dữ tợn.

Ngay đại môn là một trận hỗn loạn giữa đám binh lính Thiên Tấn đang dùng đủ cách để phá cổng thành, những tiếng hò dô vang dội trấn áp hết thảy hoạt động chung quanh, nhưng vẫn không trấn áp được sát khí ngùn ngụt bốc ra tự mỗi người.

Binh sĩ Bát Phương Thành đã chuẩn bị từ trước rất nhiều dầu sôi, lúc này trên thành cao, quân sĩ tận lực hè nhau dội những thùng dầu sôi sục lên người những kẻ công thành. Vô số binh sĩ Thiên Tấn hoảng hốt lấy tay che mặt, kêu la thảm thiết, loạng choạng mất đà ngã khỏi thang, cả thân người từ trên không trung rơi tự do xuống đất, kẻ vỡ đầu chết ngay tại chỗ, kẻ may mắn không chết cũng bị dầu sôi làm cho cháy da cháy thịt, thân thể biến dạng, đau đớn lăn lộn gào thét.

Huyết nhục văng khắp nơi, đất trời nhuộm đỏ màu máu. Dầu sôi gặp lửa thì bùng cháy dữ dội, khói đen ngùn ngụt bốc lên. Mùi khói dầu quyện với mùi máu thịt cháy khét lẹt biến thành một thứ mùi lợm giọng quái gở xộc thẳng vào khứu giác con người. Cái mùi tanh tưởi dễ sợ đó cùng với quang cảnh đầm đìa máu chảy đầu rơi trước mắt khiến cho một số tân binh còn non kinh nghiệm hốt nhiên kinh hãi tởm lợm, cảm thấy một trận buồn nôn.

"Các huynh đệ ở đại môn cố gắng trụ vững!" – Cao Dậu gầm lên, tay quật mạnh, một người lính Thiên Tấn đổ gục.

Chẳng cần Cao Dậu phải nhắc nhở, trong giờ phút này tất cả binh sĩ Bát Phương chỉ có duy nhất một ý niệm lặp đi lặp lại trong đầu – Tử thủ.

"Y hệt một bầy thú tuyệt vọng cào cấu tìm cách thoát khỏi vòng vây!" – Thác Bạt Mục Hoành ha hả cười nhạo, đoạn vung roi thị uy, "Các huynh đệ! Đại Khánh quá kém cỏi, lần này thực hai tay dâng thành cho ta rồi!"

Thiên Tấn tăng cường đột kích, nhìn thấy quân địch điên cuồng tấn công với khí thế mãnh liệt, dòng máu nóng lại sôi trào lên dữ dội trong lòng Bát Phương chiến sĩ, nỗi thèm khát được tắm máu kẻ thù bùng phát mạnh mẽ.

Cả người Lý Sinh Hổ đẫm máu, ông gào lên: "Lão Cao, không được! Ngươi xuống thành một mình thế nào cũng bị bắt!"

Cao Dậu tối sầm mặt, nhưng vô cùng bình tĩnh, hai hàm răng nghiến vào nhau ken két: "Phải liều mạng! Khai thành nghênh chiến, có khi còn khai thông tử lộ!"

Cao Dậu khẳng khái xung phong: "Để ta đi!"

Lý Sinh Hổ chặn lại: "Lão ở lại, để ta!" – Ngập ngừng một chút rồi tiếp, "Võ công ta cao hơn lão!"

Cao Dậu tái mặt, run rẩy…

Lần này đi, có thể trở thành vĩnh quyết!

Cổ họng nghẹn lại như có khối sắt nặng nề chắn ngang, Cao Dậu khó khăn lắm mới mấp máy môi: "Huynh đệ! Vạn vạn bảo trọng!"

Lý Sinh Hổ quyết liệt gật đầu!

Quay lưng dứt khoát, tay vung cao hô lớn: "Các hảo hán mau theo ta sát tặc!"

"Lênnnnn!!!" – Hàng vạn binh sĩ tay lăm lăm binh khí sáng lòa tập hợp chung quanh ông cùng rống lên.

Đao quang lóe sáng, thân ảnh cao lớn vạm vỡ đằng đằng sát khí phi hết tốc lực trên lưng ngựa hướng về phía cửa thành, nhìn thấy bọn họ, trái tim Cao Dậu đập loạn xạ, nghe rõ tiếng thình thịch trong ***g ngực, nếu có thể được, ông quả thực rất muốn thay Lý Sinh Hổ lao vào tử địa.

Đôi bên giao tranh trực tiếp, ai dũng cảm hơn kẻ ấy thắng, lúc này đây những mưu kế thao lược chẳng có nghĩa lý gì, chẳng cần phải sử dụng đến. Tựu trung, quân đội bên nào càng can đảm quên mình thì càng chiếm lợi thế, khoái đao của ai càng linh hoạt, càng dễ giết địch.

Tại cửa thành, máu tươi như bùn văng vãi tung tóe, người ngã ngựa đổ. Tiếng quát tháo, tiếng ngựa hí vang, tiếng người rên la đau đớn trong lúc loạn đả pha tạp thành một thứ âm thanh hỗn độn, huyên náo, không phân biệt nổi địch ta. Cảnh tượng hỗn loạn đó tựa như đem tất cả những thứ hỗ lốn nhào lộn lên trong một cái vạc lớn cháy đến khét lẹt.

Mọi người đều chém giết đến mờ mắt, hai con ngươi đục ngầu, chỉ thấy đỏ rực màu máu, trong đầu chỉ có một ý niệm, sát sát sát, chỉ có giết hết tất cả những sinh vật còn sống đang di động trước mặt mình thì mới có cơ may sống sót. Có người bị một đao bổ xuống, óc phọt tung tóe lên trời, có kẻ bị chặt đứt cánh tay. Áo giáp mỗi người đều bị máu nhuộm đỏ, dính bết vào người. Một giây trước thân thể còn nguyên vẹn thì ngay sau đó đã thấy đầu một nơi thân một chỗ, thân xác ngã nhào xuống đất lại còn bị vó ngựa giẫm lên, xương tan thịt nát!

Trên lầu thành, tướng quân Cao Dậu mục kích toàn bộ sự việc không bỏ sót. Lúc này đây, nếu có đại quân sáp nhập cùng đuổi cùng diệt tận kẻ địch, mới khả dĩ xoay chuyển càn khôn!

Một tên lính Thiên Tấn đã bị chém bay nửa đầu, vẫn còn ngoan cường níu cứng cánh tay Lý Sinh Hổ, bằng mọi giá phải mau thoát ra, nếu không sẽ cùng chết với hắn, trong tích tắc ông quyết định một đao chặt đứt cánh tay vướng víu của mình, đao vừa vung lên thì bị gạt ngã xuống.

Thân người lăn tròn trên đất, ngước mắt nhìn lên, một tên lính Thiên Tấn mặt mũi dữ tợn đằng đằng sát khí.

Ta sẽ chết ở đây sao?

Lý Sinh Hổ ngửa mặt nhìn trời, một cánh chim nhạn trôi về nam…

Bỗng…

Một tiếng rít sắc nhọn xé toạc không khí.

Một luồng sáng chói lòa xẹt ngang lóa mắt.

Máu tươi tung tóe!

Một mũi tên nhọn hoắt ghim sâu vào yết hầu người lính Thiên Tấn, hắn khựng lại, khuôn mặt đầy bàng hoàng, ánh mắt ngạc nhiên đến ngỡ ngàng…

"Đại nhân, viện binh đã đến, viện binh đến rồi, viện binh của Đại Khánh cuối cùng đã đến thật rồi!"

Nhìn vẻ mặt mừng rỡ sung sướng như điên của ba quân tướng sĩ, Lý Sinh Hổ chợt cảm thấy nhẹ nhõm hẳn, bao nhiêu tâm tư đè nặng được giải tỏa, Phương Quân Càn không bỏ chạy, hắn thực sự đã đến.

Cánh phải của Thiên Tấn bắt đầu rối loạn, đội hình ngay ngắn kỷ luật ban đầu cuối cùng trở nên bất ổn. Rốt cuộc, đoàn quân đông đảo tề chỉnh như tầng tầng lớp lớp sóng đen dần tan rã, bắt đầu từ phía trung tâm rồi lan rộng ra ngoài, binh lính Thiên Tấn hoảng loạn kinh hãi, càng đánh càng loạn, càng rã đội hình… Quân chi viện khí thế ngợp trời, nhanh chóng phá tan vòng vây cương tỏa của Thiên Tấn.

Phương Quân Càn một thân nhung trang tuấn mỹ, hăng hái dẫn đầu đoàn quân. Tuấn mã phi như bay hướng về phía Bát Phương Thành. Nhiều năm sau này, Lý Sinh Hổ vẫn nhớ như in quang cảnh lúc đó, giữa luồng ngân quang sáng chói, nổi bật lên sắc đỏ rực của nhung trang Thống soái, tựa hồ một dải lụa đỏ mềm mại buông rủ mà ngạo nghễ trong ánh triều dương rực rỡ…

Quân đội Thiên Tấn thấy thần binh như trời giáng thì kinh hồn táng đởm, chưa đánh đã rũ người khiếp đảm. Bởi vậy, Phương Quân Càn lại càng ung dung xông pha như vào chỗ không người, thoáng chốc đã đến sát chân Bát Phương Thành.

Lý Sinh Hổ định bỏ khôi giáp ra cảm tạ, đã thấy Phương Quân Càn đứng trước mặt, hồng cân rực rỡ, trên khuôn mặt tuấn tú là nụ cười tà mị đắc ý, thản nhiên nói: "Ngươi nợ ta một mạng!"

Lý Sinh Hổ không kịp định thần, chỉ thấy Phương Quân Càn người ngựa tuyệt trần, ra roi thúc ngựa phi qua bên cạnh mình, thần câu dậm vó hí vang, nhẹ nhàng nhún mình lao đi, mang theo trên lưng là hồng cân thiếu niên khinh cuồng ngạo nghễ nhẹ đảo mắt rồi mất hút trong thành.

Lúc đó, năm vạn kỵ binh tiên phong cũng đã đến chân Bát Phương Thành, ngựa vẫn không dừng vó, cứ nhằm tàn quân Thiên Tấn mà giẫm đạp, giày xéo…

Tốc độ cực nhanh, năm vạn quân nhất tề đến trước Bát Phương Thành thì dừng lại, đồng loạt rống lên, thanh âm bùng ra từ sâu trong ***g ngực: "Bát Phương vô địch!"

Từ phía xa, bốn mươi lăm vạn bộ binh viện quân cũng đồng thanh gào lên: "Bát Phương vô địch!"

—oOo—

(1): người giữ chức 'Úy' chỉ huy đội kỵ binh.

(2): người chịu trách nhiệm huấn luyện binh sĩ.

(3): người giữ trách nhiệm điều động bộ phận thông tin liên lạc.

(4): diễn nôm na là: trận chiến đón luồng ánh sáng mới (ý chỉ Phương Quân Càn) do vậy có thể gọi là 'Trận chiến sang trang mới' cũng được. Sau trận chiến này, bộ mặt Bát Phương Thành được thay đổi hoàn toàn.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Chương 21

Trận chiến Nghênh huy năm ấy, quân Thiên Tấn rõ ràng chiếm ưu thế về mọi mặt: quân lực đông đảo, khí thế ngất trời. Dẫu vậy, Bát Phương Thành vẫn kiên cường tạo ra không ít cơ hội thủ thắng. Có điều là, với quân số ít ỏi, Bát Phương quân phải đương cự hết sức vất vả, mỗi người lính đều phải đánh

đến sức cùng lực kiệt trước sự công phá dồn dập của quân binh Thiên Tấn.

Đương lúc quân tướng hai bên loạn đả, chém giết mệt nhoài, mồ hôi cùng máu ướt đẫm lưng áo thì một việc ngoài dự đoán của tất cả mọi người xảy đến, làm thay đổi hoàn toàn cục diện chiến trường.

Phương Quân Càn Phương tiểu hầu gia chỉ mới mười bảy tuổi mà tuệ nhãn siêu phàm, phán đoán chính xác thời điểm dẫn quân xông đến cứu viện, làm đảo lộn quân tình của địch cũng như đổi thay tương quan chiến cục, giết địch nhiều vô số, suýt chút nữa đã bắt sống Thác Bạt Mục Hoành. Lại nói về vị Nguyên soái Thiên Tấn này, nếu không nhờ bọn thủ hạ dũng cảm liều chết bảo hộ, dìu hắn chạy thoát thì cũng đã chung số phận với đám tù binh rồi.

Quân đội Thiên Tấn tiêu hao nguyên khí trầm trọng.

Dù đã chuyển bại thành thắng, nhưng Bát Phương Thành cũng tổn thất nhân lực không phải là ít.

Trước quân sĩ Thiên Tấn anh dũng thiện chiến, trong lúc giao tranh, lực lượng Bát Phương Thành cùng viện quân do Phương Quân Càn chỉ huy hy sinh đến sáu vạn người, còn bị thương vô số, không kiểm kê hết.

Nhưng mà, ý nghĩa của chiến tranh không phải dựa vào những con số thống kê mà hình dung được. Thác Bạt Mục Hoành từ thuở phụng mệnh thống lĩnh quân đội đến nay là kẻ chưa bao giờ biết đến thất bại, nổi tiếng đánh đâu thắng đó. Ngay từ năm năm trước, hắn đã lên kế hoạch xâm lược Đại Khánh và quyết tâm coi đó là mục tiêu phải đạt cho bằng được. Với binh lực hùng hậu trong tay, chỉ vẻn vẹn nửa tháng, năm thành của Đại Khánh đã bị hạ dễ dàng, càng đánh càng thắng, hắn đã hình dung đến ngày toàn thắng ngay trước mắt, vậy mà giờ đây lại cam chịu thúc thủ dưới Bát Phương Thành.

Đây là lần đầu tiên trong cuộc đời làm tướng, Thác Bạt Mục Hoành nếm cái nhục của kẻ bại trận, huyền thoại về một vị danh tướng bất bại cuối cùng cũng đã hạ màn. Càng đau đớn và nhục nhã hơn khi kẻ đã đánh bại mình lại là một thiếu niên vương hầu vô danh, miệng còn hôi sữa, trước nay chưa từng nghe nói đến.

Lịch sử vốn là như vậy, vô cùng tàn khốc, một vì sao lớn phải bị lu mờ để tôn lên ánh quang vạn trượng cho vì sao mới lớn hơn, tỏa sáng rực rỡ hơn!

Phương Quân Càn vừa đến Bát Phương Thành đã lập đại công, đánh một trận thất điên bát đảo, làm cho vị danh tướng lừng danh bất bại của Thiên Tấn nếm mùi thảm bại lần đầu tiên trong đời. Chiến cuộc mỹ mãn, danh tiếng Phương Quân Càn lập tức chấn động bốn phương. Đúng như nghĩa đen của chiến danh 'Nghênh huy' – Chập tối, hắn được các vị lão tướng Bát Phương Thành nghênh đón hết sức huy hoàng, trọng thị!

Cái tên Phương Quân Càn đã bắt đầu lọt vào tầm ngắm của các quốc gia nuôi mộng bá chủ, trở thành một đối thủ không thể xem thường. Thanh thế lớn mạnh nhanh chóng, như sét đánh không kịp bưng tai, hắn từng bước một bước lên vũ đài lịch sử, tranh đoạt thiên hạ.

Tin mừng thắng trận nhanh chóng truyền về kinh đô, muôn dân mừng vui đến phát cuồng, ai nấy đổ xô ra đường reo hò ầm ĩ.

Tiếu Khuynh Vũ chỉ bình thản bình luận: "Nghênh huy chi chiến có ảnh hưởng rất sâu đậm đến tương quan cuộc chiến. Thiên Tấn ở Bát Phương Thành từ tiến công chuyển sang phòng thủ, từ thế chủ động rơi vào bị động, hoàn toàn mất phương hướng. Cuộc vui vẫn còn dài, chiến cuộc dẫu đã trở nên có lợi cho ta, nhưng Phương tiểu hầu gia đã bắt đầu phải cưỡi sóng to, ngồi ở cái thế phải cứu vạn dân, được vạn dân kỳ vọng. Có thể một trận mà xoay chuyển càn khôn, công ấy thật vĩ đại."

"Cung nghênh Tiểu hầu gia!"

Phương Quân Càn vừa tiến vào quân doanh (1) liền nhìn thấy đông đảo quân tướng Bát Phương nhất loạt quỳ rạp xuống, nhất thời làm hắn hơi hoảng.

Trong ánh mắt của tướng sĩ, hắn nhìn thấy ai nấy đều chất chứa một sự sùng bái kính ngưỡng không phải tầm thường đối với mình.

"Các ngươi làm gì vậy?"

"Tiểu hầu gia, ngài còn không hiểu sao?" – Thanh âm Lý Sinh Hổ vang dội sang sảng, "Ngài lần đầu cầm quân thì đã đại thắng, hơn nữa đối phương lại chính là vị tướng bất bại Thác Bạt Mục Hoành lừng lẫy uy danh của Thiên Tấn! Huyền thoại tung hoành sa trường bất bại Thác Bạt Mục Hoành cũng bị ngài làm cho bỏ chạy nhục nhã. Chỉ cần một trận toàn thắng, cũng đủ để tên ngài đi vào sử xanh, lưu danh thiên cổ!"

"Lưu danh thiên cổ à?" – Nhìn thấy bộ dạng phấn khích không kềm chế được của Lý Sinh Hổ, Phương Quân Càn cười khanh khách, rồi bỗng dưng trở nên trầm mặc, lơ đãng nhìn bầu trời hoàng hôn đang dần chuyển sang đêm tối, hắn chỉ cảm thấy áp lực như đá tảng đang đè nặng trong lòng.

Giờ phút này vẫn còn quá sớm để lạc quan như thế.

Thác Bạt Mục Hoành dễ gì chịu từ bỏ ý đồ?

Thiên Tấn chắc chắn sẽ ngóc đầu lại, chẳng những vậy lực lượng cùng khí thế sẽ dữ dội hơn lần này nhiều.

Hắn có linh cảm, mình cùng với Thác Bạt Mục Hoành trong tương lai không xa sẽ có một trận tử chiến định mệnh.

Phương Quân Càn vừa đến Bát Phương Thành một đêm, Thông thị Du Bân đã sai người dâng tặng hậu lễ – một con sư tử nhỏ điêu khắc bằng ngọc phỉ thúy rất sống động, trông như thật. Phương Quân Càn nở một nụ cười đầy thâm ý, vui vẻ nhận món quà.

Ngày hôm sau, Phương Quân Càn nhận ra khi Kiêu kỵ tướng quân Cổ Mục Kỳ nhìn mình, trong mắt cố giấu sự khinh bỉ.

Phương Quân Càn mỉm cười, vờ như không biết.

Chỉ có giám quân Ngụy Trung Quân đối với Phương tiểu hầu gia vô cùng hài lòng.

Phương tiểu hầu gia tuy niên kỷ còn trẻ, nhưng rất khiêm tốn lễ độ, luôn tỏ ra biết điều biết chuyện. Sau này, hắn muốn đánh giặc, hắn muốn lập thân, chủ yếu vẫn là 'phải biết lễ độ' với mình… Tưởng tượng đến lúc con sư tử bằng ngọc phỉ thúy kia được đem về nhà, Ngụy Trung Quân không giấu được hí hửng, ngoác mồm cười nhăn răng.

Phương Quân Càn mấy ngày nay cũng chẳng rỗi rãi gì, hắn cùng tướng sĩ dọn dẹp chiến trường, chôn cất các thi thể, an ủi, động viên thương bệnh binh, tu sửa lại thành lâu… Những việc tưởng chừng như linh tinh vụn vặt đó lại làm Phương tiểu hầu gia mệt bở hơi tai, sứt đầu mẻ trán!

Sang ngày thứ năm, chúng tướng chờ mãi cũng chẳng thấy Phương Quân Càn xuất hiện. Kẻ được sai đi tìm hiểu được thủ vệ của Phương tiểu hầu gia hồi đáp: "Tiểu hầu gia chưa quen chỗ lạ nên nhiễm chút phong hàn, cần phải nghỉ ngơi, xin miễn bồi tiếp bất cứ ai thăm viếng!"

Ngay lúc đó, không ai biết rằng Phương tiểu hầu gia đang nắm trong tay bản danh sách phản đồ mà Vô Song công tử ký thác, đọc đi đọc lại cẩn thận và nhớ kỹ từng người một.

Đêm xuống, Phương Quân Càn bí mật sai một thuộc hạ thân tín đem bản danh sách kia lén thả vào trong phòng thái giám Ngụy Trung Quân.

Ngày hôm sau, Phương tiểu hầu gia thông báo 'Bệnh tình đã chuyển biến tích cực', ngay lập tức triệu tập tất cả tướng lĩnh cao cấp nhất của Bát Phương Thành thương thảo những việc cần tái thiết sau trận chiến.

Thường giám quân Ngụy Trung Quân không tham gia hội họp nhưng lần này là ngoại lệ. Trên mặt hắn biểu lộ sự phấn khích đến ửng đỏ, các mạch máu trên đôi má phính giần giật, cả người run lên đắc ý.

Nguyên lai đêm qua, ai đó đã đem một phong mật hàm bỏ vào phòng hắn. Tò mò mở ra, vừa thoáng xem qua thì cả người đã run bần bật, cười vô cùng khoái trá. Ngụy Trung Quân biết đây là kỳ công hiển hách, chỉ cần hắn đem mật hàm trình lên, lập tức sẽ được ghi công thật lớn vào sổ sách.

"Tiểu hầu gia!" – Ngụy Trung Quân tằng hắng một tiếng, "Lão phu muốn nói một chuyện quan trọng!"

Ngữ khí Phương Quân Càn tỏ ra vô cùng khiêm nhu hòa nhã: "Công công có chuyện gì xin cứ nói!" Không một ai nhìn ra, trong vẻ tươi cười của Phương tiểu hầu gia có giấu sát khí.

Lòng tham hư vinh của Ngụy Trung Quân dường như đã sắp được thỏa mãn, hắn đắc ý nói: "Đêm qua lão phu nhận được một bức mật hàm."

"Sao?" – Phương Quân Càn đóng kịch rất đạt, lộ ra vẻ mặt tò mò đúng lúc, "Không biết mật hàm mà công công nhận được nói gì?"

Ngụy Trung Quân thủng thẳng lấy từ trong ngực ra bản danh sách: "Là danh sách các tướng lĩnh Bát Phương Thành mãi quốc cầu vinh!"

Tựa như một giọt nước rơi vào chảo dầu sôi sục! Các tướng lĩnh chấn động, quang cảnh trở nên hỗn loạn.

Phương tiểu hầu gia không nói một lời, ngồi trầm mặc trên soái tọa (2), mắt đảo quanh, nhất cử nhất động cũng như thần sắc của mỗi người đều không lọt khỏi mắt hắn, trong lòng âm thầm cười lạnh.

Ngụy Trung Quân liền đem mật hàm trình lên.

Phương Quân Càn thản nhiên tiếp nhận bức mật hàm, chưa vội mở ra. Hắn trầm giọng hỏi Ngụy Trung Quân: "Ngụy công công, cái này đã từng có ai xem qua chưa?"

Ngụy Trung Quân sửng sốt, lập tức trả lời: "Đây là chứng cứ quan trọng, liên quan trọng đại, lão phu làm sao để cho ai biết được?"

"Thật sao?" – Phương Quân Càn xác tín lần nữa.

"Thiên chân vạn xác." (3)

Tốt lắm!

Mọi người giật mình kinh hãi khi thấy Phương Quân Càn một tay một tay vò nát mảnh giấy, vụn giấy rơi lả tả như muôn nghìn cánh bướm bay lượn giữa không trung…

"Bổn hầu mặc kệ các ngươi có quá khứ ra sao, chỉ cần các ngươi từ nay về sau nguyện một lòng tận trung với Đại Khánh, trung thành với bổn hầu, Phương Quân Càn ta nguyện xem các người như huynh đệ, đồng sinh cộng tử, có phúc cùng hưởng, có họa cùng chia!"

Trên người Phương Quân Càn luôn luôn tồn tại một loại khí chất kỳ lạ, luôn khiến cho người ta cảm thấy tín nhiệm và kính phục.

"Nhưng nếu bổn hầu phát hiện trong các ngươi có kẻ tư thông với phiên bang, mãi quốc cầu vinh, lúc đó đừng trách bổn hầu ngoảnh mặt vô tình!"

Trong mỗi lời nói của hắn bao hàm thâm ý sâu xa, khiến cho kẻ có tật phải chột dạ.

Vẻ mặt hắn đanh lại, lạnh lẽo.

Đến lúc Phương Quân Càn xoay mặt về phía mình, thái giám Ngụy Trung Quân cũng chẳng biết phản ứng lại như thế nào.

Hắn đần độn nghe Phương tiểu hầu gia nói, ngữ khí vẫn vô cùng khiêm nhu lễ độ. Nhưng bất giác, cảm thấy sống lưng lạnh toát.

"Ngụy công công, mật hàm này chỉ có mình ngài xem qua, vạn mong công công đừng bao giờ tiết lộ với ai dù chỉ một chút. Bổn hầu vô cùng đa tạ!"

Phương Quân Càn biết, chẳng cần mình động thủ, ngay lúc này, trong mắt tên phản bội, Ngụy Trung Quân sắp trở thành cái xác không hồn.

—oOo—

(1): doanh trại quân đội

(2): chỗ ngồi của thống soái

(3): muôn vạn lần là thật

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Chương 22

Ngay đêm ấy, Ngụy Trung Quân bị thích khách ám sát ngay tại phòng riêng của mình.

Nhận được tin, Phương Quân Càn tuyệt không có một tia kinh ngạc.

Danh sách phản đồ chỉ có một mình Ngụy Trung Quân biết rõ, một tên thái giám như hắn khó lòng bảo đảm giữ được mồm miệng kín đáo, không tiết lộ ra thân phận kẻ phản quốc. Chỉ có người chết mới có thể bảo toàn được bí mật…

Phương tiểu hầu gia chỉnh trang lại hồng cân trên cổ cho ngay ngắn, bỗng nhiên cảm thấy thương hại cho Ngụy Trung Quân: đã từng ấy tuổi mà vẫn tin câu chuyện bánh nướng từ trên trời rơi xuống (1) của trẻ con ấy…

Tin tức tình báo của Khuynh Vũ quả thật cực kỳ đúng lúc, chẳng những giúp mình nhanh chóng nắm giữ toàn bộ thế cục Bát Phương Thành, còn làm mình tiện thể mượn tay kẻ khác thủ tiêu tên nội tuyến gian xảo của Gia Duệ đế.

Còn về cái chết của Ngụy công công thì… Trên chiến trường đao kiếm không có mắt, Ngụy công công lại tuổi cao sức yếu, đi đứng chậm chạp, chẳng may có chuyện không hay xảy ra cũng là điều hợp tình hợp lý!

Quang cảnh tang lễ của Ngụy Trung Quân vô cùng trọng thể, lại được truy phong danh hiệu liệt sĩ, thiết nghĩ hắn ở dưới cửu tuyền cũng ngậm cười mà nhắm mắt. Thái giám trong cung có mấy kẻ lúc chết được trọng vọng như vậy?

Chuyện kế tiếp phải làm là xử lý bọn phản tặc…

"Người đâu! Cho truyền Thông thị Du Bân cùng Kiêu kỵ úy Cổ Mục Kỳ!"

Cổ Mục Kỳ cùng Du Bân vừa bước qua bậc cửa, thấy ngay Phương Quân Càn chỉ một thân cẩm y đơn giản, hồng cân đỏ tươi rực rỡ quàng trên cổ, hai vạt thả dài dọc theo thân áo. Trước nay chỉ thấy hắn vận nhung trang tuấn mỹ ở giữa binh sĩ, giờ đây với thường phục, chẳng những không làm hắn trở nên tầm thường mà ngược lại, thân phận cao quý cùng khí độ bất phàm của hắn lại càng toát ra mạnh mẽ.

Thấy hai người đã đến, hắn ra hiệu cho thủ vệ lui xuống: "Du đại nhân, Cổ đại nhân, các vị đã đến, ta có chuyện quan trọng muốn đàm đạo với nhị vị!"

Du Bân nói: "Nguyện dốc sức phục vụ Hầu gia! Hạ quan nhất định dùng toàn lực phụ trợ Hầu gia, hết mực trung thành cẩn cẩn!"

Phương Quân Càn nhếch miệng cười nhạt, lẩm bẩm bảo không cần phải làm ta tưởng thật như vậy, nhưng có dỏng tai nghe mà đoán cũng không rõ.

Cổ Mục Kỳ người thấp đậm, tính thẳng ruột ngựa, không hay quanh co, dũng cảm gan dạ, ánh mắt sáng quắc lọi lại, vẻ mặt toát ra sự khắc khổ của kẻ ưa xốc vác.

Phương Quân Càn hướng về ông chào hỏi: "Cổ kỵ úy, không lâu trước đây ông vẫn còn là tòng lục phẩm Phi kỵ úy, vậy mà hiện tại đã thăng lên Kiêu kỵ úy rồi, ông thăng quan tiến chức cũng khá nhanh đó chứ!"

Cổ Mục Kỳ nói rất rõ ràng rành mạch: "Dù mạt tướng có được đề bạt sớm hơn nữa cũng khó lòng so sánh được với Hầu gia ngài mà! Chỉ một bước liền trở thành Thống soái ba quân, tiền đồ của Tiểu hầu gia thực sự không có giới hạn." Trong ngữ khí của ông đậm đặc mùi hỏa dược (2), cùng với ánh mắt quật cường đầy vẻ khinh miệt không thèm che đậy đối với Phương tiểu hầu gia thiếu niên đắc chí.

Cổ Mục Kỳ vốn đã sớm không ưa tên tiểu bạch kiểm (3) này, hắn chưa từng lập chiến công, cũng chưa từng trải kinh nghiệm sa trường, vậy mà một bước được tấn phong ngay Nguyên soái, trở thành thượng cấp chỉ huy mình!

Làm như không biết trong câu nói của Cổ Mục Kỳ đầy ác ý, Phương Quân Càn tỏ ra ngây thơ, cười mà nói rằng: "Đúng vậy! Bổn hầu quả là có vận may, ta không thể so sánh với tướng quân phải vất vả chinh chiến sa trường, đao thương hỗn chiến để lập công lao. Cổ kỵ úy ngài là dũng tướng lừng danh của Đại Khánh, bổn hầu tuổi trẻ nông cạn, tài sơ học thiển, việc chấp chưởng Bát Phương Thành từ nay về sau còn phải nhờ các vị chỉ giáo rất nhiều!"

Cổ Mục Kỳ nghe ngữ khí của Hầu gia đầy lễ độ thì trong lòng ít nhiều cũng cảm thấy thư thái dễ chịu hơn: "Hầu gia ngài quá khiêm tốn rồi, mạt tướng thực không dám nhận!"

Bất thình lình, Phương Quân Càn đánh một câu: "Cổ Mục Kỳ, con sư tử bằng ngọc phỉ thúy kia phải tốn bao nhiêu ngân lượng vậy?"

"Hầu… hầu gia, mạt tướng không rõ lắm ý của ngài…"

"Không rõ à?" – Phương tiểu hầu gia ra vẻ kinh ngạc, "Bổn soái còn tưởng rằng con sư tử ngọc phỉ thúy đó là kế hay do ông và Du đại nhân đây bày ra để thử bổn soái chứ!"

Cổ Mục Kỳ xanh mặt, kinh hãi lắp bắp không ra tiếng, Du Bân vốn nhát gan, vừa nghe như vậy thì sợ đến run lập cập, liền quỳ mọp xuống đất: "Hạ quan không dám! Hạ quan không dám!"

"Làm gì mà không dám? Vài người các ngươi thông đồng với nhau phản đối, muốn phân tán quyết tâm của ta, muốn ra oai phủ đầu với bổn hầu sao? Ta nói cho các ngươi biết, kế này quá sức thiển cận, các ngươi tưởng bổn hầu là tên ngốc, ngu muội không biết chính các ngươi đứng phía sau phá rối hay sao?"

Cổ Mục Kỳ thộn mặt ra, không nói được một lời.

"Để ta nói xem hiện giờ trong đầu ngươi đang nghĩ gì coi có đúng không nhé? Có phải ngươi đang nghĩ… Lão tử là kẻ phải vất vả chinh chiến sa trường, anh dũng liều chết lập biết bao công trạng mới leo lên được đến chức Kiêu kỵ úy, vậy mà Phương Quân Càn, một tên tiểu tử vô danh tiểu tốt, chỉ nhờ bám gấu áo cha già hắn mà nhảy phốc lên địa vị Nguyên soái chí tôn chí quý, thượng lên đầu lão tử -…"

"Mạt tướng, mạt tướng tuyệt không dám có ý đó…"

"… Mà hơn nữa, tiểu tử thối này lại còn tham lam vô độ, vừa lên nhậm chức đã nhận hối lộ, Cổ kỵ úy ta vốn liêm khiết ngay thẳng làm sao có thể chấp nhận sự việc này chứ…"

Phương Quân Càn càng nói càng chậm rãi, ngữ khí càng lúc càng mềm mỏng dịu dàng, nhưng đầy gai nhọn bên trong, đột nhiên tay giáng mạnh xuống bàn, cái bàn gỗ lớn rất vững chắc trong nháy mắt vỡ tan tành: "Nói cho ngươi biết, Cổ Mục Kỳ! Bổn hầu từ nhỏ đã sống trà trộn trong quân doanh, binh lính ương bướng càn quấy như các ngươi ta đã gặp không ít, ngươi liệu tính đông tính tây có qua nổi ta không? Luận võ công, ngươi chắc chắn tiếp bổn hầu không tới ba mươi chiêu. Luận cơ mưu, cái mưu kế trẻ con của các ngươi mà cũng dám ra oai lòe người ta, không sợ bị thiên hạ cười đến rớt răng ra ngoài à?"

Phương Quân Càn nở nụ cười vô cùng tàn khốc, giọng nói lạnh lùng khinh miệt: "Các ngươi muốn trước mặt ta hoa tay múa chân, muốn làm gì thì làm sao? Các ngươi có biết để cho mấy tên lính ương bướng càn quấy trước kia nghe lời ta phải làm sao không? Dễ lắm, chẳng cần lời lẽ gì dài dòng, ta chỉ trực tiếp đánh cho hắn gãy tám cái xương sườn, sau đó ta bảo hắn đi đông thì hắn tuyệt đối không dám đi tây. Hiện giờ vừa lúc y xá đang trống chỗ, ngươi có cần phải chứng thực chăng?"

Vị tướng quân tuổi còn thiếu niên, bình thường vốn dễ bị người ta lầm tưởng mà khinh thường cười nhạo, lúc nổi giận lên lại toát ra một thứ uy nghiêm đáng sợ, khiến cho người khác nổi da gà, lạnh toát sống lưng!

Trong quân đội, người ta chỉ chú ý đến võ công cùng chiến tích. Cổ Mục Kỳ nói cho cùng sinh lòng tự phụ kiêu căng cũng chỉ vì dũng mãnh hơn người cùng võ công cao cường, càng không thể ngờ 'Thiên ngoại hữu thiên', giờ mới biết Phương tiểu hầu gia võ công cái thế, tâm kế thâm trầm, luận việc gì bản thân cũng ăn đứt mình. Bởi vậy, tâm lý kiêu ngạo chỉ trong nháy mắt hoàn toàn sụp đổ.

Liên tiếp bị Phương Quân Càn dùng lời nói gắt gao khắc nghiệt như sấm dội thẳng vào tâm can, bao nhiêu tự hào về kinh nghiệm sa trường của vị lão tướng hoàn toàn chẳng còn chút giá trị: "Hầu gia, mạt tướng đáng chết, đáng chết! Mạt tướng cuồng vọng, tự cao tự đại, có mắt mà không thấy Thái Sơn, vạn mong Hầu gia tha tội, từ nay về sau xin làm trâu ngựa phục vụ Hầu gia!"

Thấy hù dọa bấy nhiêu cũng đủ làm họ sợ hãi run rẩy, ngữ khí Phương Quân Càn trở nên dịu đi, nhẹ giọng nói: "Cổ kỵ úy, trong trận chiến tử thủ Bát Phương Thành vừa rồi, ngươi một thân mã đao đẫm máu giết hai mươi mấy lính Thiên Tấn, thân thể chi chít vết thương lớn nhỏ mà vẫn kiên cường bất khuất, không chịu lùi khỏi trận địa, việc này, bổn hầu sẽ không bao giờ quên, tướng sĩ Bát Phương quân cũng luôn luôn ghi khắc sâu sắc trong tâm khảm."

Nước mắt Cổ Mục Kỳ giàn giụa: "Cảm ơn Hầu gia, cảm ơn Hầu gia…"

"Hôm nay, gọi các ngươi đến đây nói lời nặng nhẹ, ngươi đừng trách ta. Nói thật, bổn hầu vốn quý trọng, xem các ngươi như người một nhà mới đem chuyện ra mà nói như vậy, bằng không ta đã tống thẳng các ngươi cho Hình bộ chẳng phải càng nhẹ nợ hơn sao? Kỳ thực, có việc gì không hài lòng, các ngươi cứ trực tiếp gặp bổn hầu góp ý thương lượng, ta sẵn sàng tiếp nhận. Đừng bao giờ lén lút làm những chuyện như vậy ở sau lưng ta. Bổn hầu từng nghe phụ thân nói, Bát Phương tướng sĩ đều là những nam tử hán quang minh lỗi lạc, đã biến thành những kẻ tiểu nhân nhát gan rụt rè từ khi nào vậy?"

Cổ Mục Kỳ cúi mặt xấu hổ, chỉ hận sao đất không nẻ ra để chui vào đó cho rồi.

Phương Quân Càn xoay người, nhìn thẳng người đang phủ phục run rẩy dưới đất: "Du thông thị, cả ngươi cũng vậy!"

Cả người Du Bân đã sớm run cầm cập, không giống bộ dáng thường ngày chút nào.

"Hầu gia!" – Cổ Mục Kỳ khẳng khái, hoàn toàn tâm phục khẩu phục, "Trước đây mạt tướng bị quỷ ma ám ảnh, có mắt không tròng, làm bao nhiêu chuyện mạo phạm hầu gia. Mạt tướng tội đáng chết! May nhờ hầu gia khoan hồng đại lượng, sau này mạt tướng nguyện suốt đời toàn tâm toàn ý trung thành với hầu gia. Nếu làm trái lời thề này, xin chịu trời tru đất diệt!"

"Tốt!" – Phương Quân Càn chỉ chờ để nghe những lời này, "Cổ kỵ úy, Du thông thị, bổn hầu có việc quan trọng giao cho các ngươi."

"Xin tùy hầu gia sai khiến!"

"Các ngươi hãy âm thầm phái người thân tín giám sát chặt chẽ những người có tên trong bản danh sách này, nhất cử nhất động khác lạ lập tức báo cáo ngay cho bổn hầu biết!"

Cổ Mục Kỳ, Du Bân khiếp sợ ngẩng đầu lên: "Chẳng phải danh sách đó đã bị hủy rồi sao?"

Phương Quân Càn thấy biểu cảm kinh ngạc của bọn họ, chỉ cười nhẹ, không nói gì.

Khóe miệng chỉ hơi nhếch lên một chút mà đã toát ra thiên uy khó lường, là tự bản thân hắn hay là trời cao vô tình đã định như vậy?

—oOo—

(1): nguyên văn 'Thiên thượng điệu hãm bính': bánh nướng từ trên trời rơi xuống, là một chuyện đồng thoại của trẻ em Trung Quốc. Tiểu Mặc sử dụng với ý nói 'không tốn chút công sức mà chỉ ngồi không hưởng lợi', chê Ngụy công công đã già còn ngu, trên đời làm gì có chuyện ăn sẵn như thế chứ, chết cũng đáng tội.

(2): thuốc súng, trong lời nói hằn học gây chiến

(3): tên mặt trắng: thường thành ngữ này được sử dụng với 2 nghĩa: 1 là chỉ những bạn bạch diện thư sinh chân yếu tay mềm, 2 là chỉ những tên nịnh thần, chỉ dùng ba tấc lưỡi mà thăng quan tiến chức, ở đây khi Tiểu Mặc viết như vậy thì hiểu theo nghĩa nào cũng đúng cả.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 23: Chương 23

Chủ khách chan hòa đối ẩm, không câu nệ thứ bậc, Cổ Mục Kỳ uống rượu say đến túy lúy, quay sang các đồng đội đồng chí đã từng vào sinh ra tử mà thổ lộ rất thật lòng: "Các huynh đệ, đừng trách lão Cổ ta không nói trước điều này cho các ngươi biết: Phương tiểu hầu gia tuy niên kỷ còn trẻ lại hay đùa bỡn tán dóc, đối với chuyện gì cũng tỏ ra không thèm quan tâm, cứ bình chân như vại, bộ dáng lúc nào cũng có vẻ lười biếng, đại khái qua loa, nhưng nếu các ngươi thấy vậy mà tỏ ra khinh thường hắn thì hãy coi chừng, không hay cho các ngươi đâu! Nếu ở trước mặt hắn các ngươi dương dương tự đắc, ra vẻ ta đây thì hãy xem, Ngụy thái giám kia là tấm gương tày liếp của các ngươi đó. Một người không thể xem thường như vậy, vậy mà chúng ta lúc trước dám ngang nhiên vũ nhục, đem hắn ra làm trò tiêu khiển chế nhạo, chỉ cần nhớ tới việc đó, lão Cổ ta cứ không rét mà run lẩy bẩy!"

Mỗi lần hồi tưởng lại lúc Phương Quân Càn nổi cơn thịnh nộ, Cổ Mục Kỳ vẫn còn rùng mình ớn lạnh, ông khẽ chép miệng: "Con người thâm trầm sâu sắc mà chẳng cần tỏ lộ, tài nghệ cao cường xuất chúng mà không thèm khoe mẽ, nhưng đôi mày kiếm chỉ cần nhướng lên cũng tỏ ra khí chất hơn người, đúng là chân nhân bất lộ tướng. Ta thấy, Phương tiểu hầu gia của chúng ta tương lai nhất định sẽ trở thành rồng phượng tung hoành giữa trời xanh!"

Trong lúc đó, ở Đại Tướng Quốc tự.

Một lão hòa thượng, một thiếu niên đang ngồi đối diện nhau ở hậu viện, ung dung chơi cờ.

Liễu Trần đại sư chắp hai bàn tay lại, khẽ cúi đầu: "Kỳ nghệ của Tiếu công tử quả thật xuất thần nhập hóa, cao siêu tuyệt trần, lão nạp cam bái hạ phong. (1)"

“Đa tạ đại sư đã nhường bước!” – Khuôn mặt Tiểu Khuynh Vũ thản nhiên đến xót lòng, không vui mừng cũng chẳng bi ai, không giận dữ cũng không u uất, lúc nào cũng tỏ ra bình thản như không, lạnh lùng lãnh đạm. Đó là biểu hiện vẫn thường thấy ở những bậc cao nhân đã kinh qua không ít tang thương mất mát, trầm luân lặn ngụp trong bể phàm trần. Nhưng mà, nơi người thiếu niên chỉ mới mười bảy tuổi kia, cũng toát ra một biểu hiện giống như vậy.

Liễu Trần đại sư không khỏi cảm thấy kinh ngạc: Tiểu Khuynh Vũ thân là Hữu thừa tướng của Đại Khánh, địa vị chí tôn chí quý, tài năng cùng đức độ trác tuyệt danh chấn thiên hạ, lại thêm đa mưu cơ trí, ngày đêm bày mưu tính kế, tận tâm tận lực vì quốc gia, đóng góp rất nhiều công trạng cho đất nước. Một kẻ tuyệt đỉnh thông minh như vậy theo lý mà nói, lẽ ra phải sống một đời phong lưu khoái hoạt giữa chốn nhân gian mới phải, hà cớ gì lúc nào trên mặt y luôn phảng phất nỗi tịch liêu cô quạnh, trống trải mênh mông như vậy?

Nhưng cái khiến cho Liễu Trần kinh hãi chính là, ông cảm nhận được sát khí toát ra trên người Tiểu Khuynh Vũ.

Vô Song công tử thanh khiết như ngọc, thông minh bất phàm, kiến thức lại uyên bác phi thường, từ lâu đã thuộc đến tường tận các pho kinh Phật. Vì sao lâu nay chuyên tâm nghiên cứu Phật pháp mà sát khí trên người vẫn không hề thuyên giảm, ngược lại càng tăng thêm?

Liễu Trần đại sư cảm khái mà than rằng: “Công tử kinh tài tuyệt diễm, ôn nhu trầm tĩnh, có tầm nhìn xa trông rộng, việc gì cũng thông hiểu tường tận. Nhưng phàm việc gì cũng có thể thấu triệt thì ngược lại, cuộc đời khó mà còn khoái hoạt!” Lão hòa thượng trầm ngâm một lúc rồi nở nụ cười độ lượng nhân từ, “Đôi khi, quá mức minh mẫn sáng suốt lại khiến cho con người ta thống khổ. Con người sinh ra trong cõi trần này luôn mang sẵn trong mình sự mê mộng vọng tưởng, làm sao tránh được có lúc hồ đồ, khó lắm!”

Tiểu Khuynh Vũ cười nhẹ, trong nụ cười có chút chua chát, thần sắc lại càng trở nên cô quạnh tịch liêu: “Ý đại sư nói vậy tức là, Khuynh Vũ phải thuận theo định mệnh, phó mặc mình cho trời cao định đoạt ư?”

“Việc này…”

Tiểu Khuynh Vũ bỗng nhiên cười lớn! Giọng cười tựa như khoái trá châm biếm một chuyện gì đó rất khôi hài.

Rồi tràng cười tắt lịm, ánh mắt lại trở nên bình thản, trong suốt như nước chảy, tinh quang sắc sảo lạnh lùng mà rực sáng như muôn nghìn tinh tú lấp lánh: “Tiểu Khuynh Vũ nếu an phận mệnh trời, thì hôm nay làm gì có Vô Song công tử ngồi ở đây!”

Đối với một kẻ từ nhỏ đã chịu cảnh tàn phế hai chân, không thể đi lại, thì ngay cả việc tự bảo vệ mình mà tồn tại giữa đời này đã là một chuyện không đơn giản.

Chính bởi vì, Tiểu Khuynh Vũ đã không cam lòng nhận mệnh.

Một kẻ bị thiên hạ gọi là ‘Tàn phế’ như y, chẳng những có thể quật cường mà sống, không cần đến ai thương hại, mà còn thành danh chốn giang hồ, không những vậy, trong triều đình Đại Khánh lại có địa vị vô cùng cao quý, chỉ dưới một người mà trên muôn vạn kẻ khác. Bao nhiêu anh tài trong thiên hạ đều tìm tới quy phục y, tự nguyện coi mình như khí cụ trong tay y, chỉ đâu đánh đó. Vô số anh hùng bốn phương vì bội phục tài đức của y mà thề trung thành liều mạng. Một kẻ ngoan cường mà sống không cần dựa dẫm vào ai, ngược lại lại trở thành chỗ dựa cho biết bao người. Như vậy, tự bẩm sinh, y đã là người không bao giờ chịu xuôi theo số phận an bài, không bao giờ chấp nhận thất bại, không bao giờ lùi bước trước trắc trở khổ nguy.

Có lẽ, y sẽ phải chịu khổ đau hơn thường nhân gấp nhiều lần.

Vận mệnh của y về sau, có lẽ cũng sẽ thê lương hơn thường nhân gấp nhiều lần.

Những kẻ ngang tàng, vẫy vùng chống lại mệnh số, bất luận là ai cũng sẽ có kết cục thê lương.

Y cũng từng oán trách hoàng thiên, ai cũng bảo chúng sinh bình đẳng, tại sao chỉ duy đối với y lại nỡ vô tình đày đọa.

Chính bởi vì trời cao kia cố tình ngoảnh mặt làm ngơ, mà thế gian này mới xuất hiện một Công tử Vô Song kiệt xuất.

“Đại sư, Tiểu Khuynh Vũ làm sao có thể an phận?!”

Tiểu Khuynh Vũ là một loài chim không có chân.

Một con chim không chân, khi nào còn hơi thở, là còn phải miệt mài bay lượn, lao về phía trước.

Mệt mỏi, ngủ trong mây, chán chường, mơ trong gió.

Con chim đó làm sao có thể dừng lại nghỉ ngơi đây?

Nếu không còn bay được, nó phải ngã chết.

Nhìn thiếu niên thanh cao hoa quý trước mặt, Liễu Trần đại sư không nén nổi xót xa, bất giác nhớ đến câu nói hôm nào của Phương Quân Càn ‘Mệnh ta bởi ta không bởi trời’.

Cả hai đều là những kẻ không tin mệnh trời, không chịu an phận theo sự sắp đặt, đều như nhau…

Tiếu Khuynh Vũ nhẹ nhàng nhón tay xếp lại những quân cờ cho ngay ngắn: "Gần đây thiên hạ xảy ra nhiều chuyện rắc rối, Thiên Tấn cùng Hung Dã ngang ngược hung hãn ngày đêm rắp tâm đe dọa Bát Phương Thành như hổ rình mồi. Có lẽ Tiếu mỗ sắp tới sẽ đi Bát Phương Thành một chuyến, trợ giúp Tiểu hầu gia hộ thành kháng địch."

Vết chu sa giữa đôi mày đỏ thắm, diễm lệ, cao quý bất phàm. Ánh mắt Tiếu Khuynh Vũ nhẹ nhàng chuyển lưu, nhìn khắp chung quanh, nhãn thần như tỏa ra một thứ ánh sáng lấp lánh: "Có lẽ sau này cũng khó có dịp cùng đại sư luận kỳ nghệ phân tranh thắng bại nữa!"

Con người tuyệt đại phong hoa, thanh quý tao nhã ấy thấy Liễu Trần đại sư sửng sốt thì khẽ buông tiếng thở dài. Cổ nhân thường nói, nam tử có diện mạo quá mức tuấn tú mỹ lệ sẽ sống không thọ…

"Bệ hạ có ý phái binh viện trợ cho Phương tiểu hầu gia sao?"

Ngữ khí của Tiếu Khuynh Vũ vẫn tỏ ra ôn nhuận thanh nhã, nhưng trong câu nói có chút cao ngạo mỉa mai: "Dù bệ hạ có đồng ý viện trợ hay không, Tiếu mỗ cũng vẫn đi Bát Phương Thành!"

Đây chính là Vô Song công tử Tiếu Khuynh Vũ cao ngạo nhẫn nại, kiên định bất khuất, tuyệt không bao giờ chịu khuất phục trước sức ép từ bất kỳ kẻ nào.

Lấy thiên hạ làm chuôi, lấy quyền lực làm kiếm, sát ý tung hoành, huyết ý tràn ngập.

Ở bên dưới dung mạo ôn nhuận văn nhã, có vẻ yếu đuối nhu nhược kia là một khí phách bất khuất quật cường đến đáng sợ.

—oOo—

(1): chịu thua tâm phục khẩu phục

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Chương 24

Mới sáng tinh sương, Tiếu Khuynh Vũ đã vào cung diện thánh.

Trong lúc chờ đợi Gia Duệ Đế cho mời, một vị khách không mong mà gặp chậm rãi từ tốn đến trước mặt Tiếu Khuynh Vũ.

Phương Giản Huệ tỏ ra là kẻ rất biết chu toàn lễ nghi thông thường: "Tiếu Thừa tướng, đã lâu không gặp."

Tiếu Khuynh Vũ ngồi trên luân y, người hơi cúi xuống hành lễ: "Thái tử điện hạ vẫn an khang."

"Chẳng hay mới sáng sớm Tiếu Thừa tướng đã vào cung diện thánh có việc chi gấp gáp?"

"Tiếu mỗ tất nhiên vì an nguy của Đại Khánh mà đến." – Ngữ khí Tiếu Khuynh Vũ trầm tĩnh ôn hòa, không kiêu ngạo cũng không xiểm nịnh. Bộ triều phục thêu hoa văn Ly vẫn hoa quý như ngọc trải dài theo thân mình, phủ lên dáng vẻ đạm mạc, cao gầy của y, toát ra cốt cách quân tử của hoa mai, tinh khiết của băng tuyết, nhẹ nhàng như mây bay, nhàn nhã như gió thổi.

Phương Giản Huệ cười nhạt, trong nụ cười có ý mỉa mai: "Tiếu Thừa tướng nên nói là vì Phương tiểu hầu gia ở Bát Phương Thành mới phải chứ!"

"Thái tử nói vậy là có ý gì? Tiểu hầu gia tuổi còn trẻ đã dám thay cha lãnh binh ra trận, không quản xông pha đẫm máu nơi sa trường bảo vệ quốc gia, rất xứng đáng là cánh tay phải hữu dụng của Đại Khánh. Hay là… Chẳng lẽ Thái tử điện hạ không quan tâm tới an nguy của hiền thần sao?" – Đôi mắt Tiếu Khuynh Vũ lộ tiếu ý, ngữ khí vẫn ung dung thong thả nhưng mỗi chữ thốt ra đều khiến cho người ta không cãi được nửa lời.

Phương Giản Huệ cứng họng!

Thái tử vốn chẳng ưa gì Tiếu Khuynh Vũ – Mặc dù Phụ hoàng vẫn thường xuyên nhắc nhở bên tai là nên cố gắng thân cận, tạo quan hệ tốt đẹp với vị thiếu niên thanh nhã tôn quý này, và mặc dù các quốc gia lân bang vẫn bảo nhau: 'Có được Vô Song công tử là có được cả thiên hạ'…

Nhưng Phương Giản Huệ vẫn chẳng thể ưa được, ngay từ lần gặp đầu tiên. Cảm giác ấy cũng giống như xưa kia, lần đầu tiên nhìn thấy Phương Quân Càn đã cảm thấy chướng tai gai mắt.

Huống chi, mặc dù không bao giờ thừa nhận, nhưng tận đáy lòng Thái tử đã tồn tại một cảm giác bất an sợ hãi đối với người thiếu niên ngay cả việc đi lại cũng không tự làm được ấy.

Cảm giác này nói ra thì vô cùng xấu hổ, nó làm cho Phương Giản Huệ u uất sầu não, đỏ mặt tía tai, một cảm giác mà trí óc ngu muội của gã không thể lý

giải được.

Y có điểm gì để mà sợ chứ?

Một kẻ ngay cả đứng cũng không được.

Một việc đơn giản là đi lại y cũng không tự làm được.

Vậy mà, một kẻ như vậy lại có thể khiến cho Phương Giản Huệ cảm thấy…

Bồn chồn bất an!

Ngoài ra, có một lý do khiến gã ghét cay ghét đắng Tiếu Khuynh Vũ mà không tiện thú nhận:

Tiếu Khuynh Vũ là một nam nhân mỹ lệ phi thường. (rõ ràng là đố kỵ!)

Ở y, luôn toát ra thần thái trầm tĩnh đạm định, ôn nhuận như ngọc, thanh kỳ tuấn tú, khi sóng mắt kia nhẹ nhàng chuyển lưu, ngay cả nữ nhân cũng xấu hổ không dám nhìn thẳng, cùng với đôi chân mày thanh tú tựa viễn sơn nhưng cao ngạo bất phàm như nói rõ ràng minh bạch cho cả thế gian – Đó là một nam tử tuyệt thế!

Cái gì quá đẹp, quá hoàn mỹ cũng khiến người ta không dám đến gần.

Cũng không thể lý giải được.

Nhưng cũng mong manh dễ vỡ.

Cho nên, càng không thể lý giải, gã càng muốn tiếp cận nó, tiếp cận để phá hủy nó, để nghiền nát nó.

Sở dĩ gã đến, vốn là để khiêu khích.

"Tiếu Thừa tướng, ngài đừng quên thân phận của mình!" – Phương Giản Huệ không nén nổi giận dữ, "Ngài phải hiểu mình vì ai mà cống hiến chứ!"

"Vô Song đương nhiên vì Đại Khánh mà dốc lòng dốc sức!"

"Ta là Thái tử, tương lai sẽ là chủ nhân của Đại Khánh!"

"Nếu cả Điện hạ cũng nói đó là 'tương lai', vậy thì nói cách khác, ở hiện tại này, ngài vẫn chưa phải là Hoàng thượng mà!" Còn một câu mà y kềm lại, không nói ra – Mà cho dù ngươi trở thành chủ nhân của Đại Khánh thì sao chứ!

Không khí căng thẳng nghiêm trọng, giống như sắp xảy ra hỗn chiến đến nơi.

Không, nói cho đúng chỉ một mình Thái tử điện hạ có vẻ khiêu chiến, giương cung bạt kiếm.

Còn vẻ mặt Vô Song công tử vẫn ôn hòa tĩnh lặng, khí định thần nhàn, chú mục ngắm nghía vòng kim tuyến sắc bén đang cuộn nơi bàn tay phải của mình.

"Tiếu Thừa tướng, Hoàng thượng cho mời ngài." – Một vị công công tiến vào bẩm báo.

Tiếu Khuynh Vũ trước sau vẫn không buồn liếc mắt xem vẻ mặt của Phương Giản Huệ, tay điều khiển luân y di chuyển: "Làm phiền công công dẫn đường."

"Ngươi muốn đến Bát Phương Thành?"

"Đúng vậy!"

"Vì sao?"

"Vì thành không thể bị phá vỡ."

Gia Duệ Đế gác bút, ngẩng đầu lên. Trong ngữ khí uy nghiêm của kẻ quân lâm thiên hạ tiềm tàng một sự áp chế, triệt tiêu mọi phản kháng của kẻ đối diện: "Tiếu Khuynh Vũ, ngươi đừng bao giờ quên lập trường của mình."

"Giản Huệ không biết, nhưng trong lòng ngươi cùng trẫm đều biết rất rõ ràng rành mạch."

"Dù ngươi có hận thế nào, có không cam tâm như thế nào, cũng không có cách nào thay đổi sự thật này đâu."

"Trong cơ thể ngươi đang chảy, chính là…"

"Đủ rồi!" – Tiếu Khuynh Vũ tức giận gào lớn.

Ngón tay miết mạnh vào bánh xe của luân y.

Dùng lực dứt khoát, xoay mạnh, đưa lưng về phía Gia Duệ Đế: "Ngày mai ta sẽ đi Bát Phương Thành!"

Thanh âm già nua mà hằn học của vị hoàng đế lạnh lẽo truyền tới: "Trẫm sẽ không khiển một binh một tốt nào trợ giúp Bát Phương Thành đâu!"

Tiếu Khuynh Vũ cười nhạt: "Tiếu mỗ vốn chưa bao giờ trông cậy vào việc đó cả!"

Nói xong cũng không quay đầu lại cáo từ, điều khiển luân y thẳng ra khỏi đại điện.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25: Chương 25

Bát Phương Thành tồn tại dưới vương triều Đại Khánh đến nay đã 119 năm, từ thời Vũ Tông hoàng đế khai quốc, đã huy động hàng trăm vạn lao công xây dựng, với mục đích thiết lập ở khu vực Tây bắc của đất nước một đặc khu quân sự trọng yếu để phòng ngừa, đánh bật tất cả mọi sự đột kích quấy nhiễu của các nước lân bang có dã tâm.

Kể từ lúc khai sáng Đại Khánh đến giờ, Bát Phương Thành vẫn luôn là con át chủ bài vững vàng nắm giữ vận mạng của hoàng thất Đại Khánh trong tay. Bất luận là Thiên Tấn với đại quân hùng mạnh, hay là Hung Dã hung hãn bạo tàn, hành quân thần tốc khi đối mặt với bức tường công sự kiên cố vững chắc của Bát Phương Thành, cùng lịch đại tướng sĩ Đại Khánh ngoan cường bất khuất, đao thương đẫm máu quyết tâm chống cự hộ thành, đều vô phương xuyên thủng, không cách nào vượt qua được. Một chuỗi dài dằng dặc uy danh sáng chói của các vị từng trấn thủ ở Bát Phương Thành trải qua mấy trăm năm lịch sử càng dài thêm ra – Vũ Tông Đế, Cát Lâm Phi, Phương Vinh Huy, Diêu Mặc, Ngu Sơn Hà… – Ngày sau, còn có Phương Quân Càn cùng Tiếu Khuynh Vũ và có lẽ vẫn còn nhiều nữa. Bát Phương Thành trải qua ba trăm năm khói lửa, chưa lúc nào được yên, thủy chung vẫn sừng sững hiên ngang, không chịu thúc thủ.

Ngàn dặm bôn ba, phong trần mệt mỏi, Viên Thanh Hà cuối cùng cũng đứng trước đại môn Bát Phương Thành hùng vĩ, đưa mắt nhìn lên. Đối diện với tòa thành kiên cố quật cường, uy danh lừng lẫy này, trong lòng Viên Thanh Hà chợt dâng tràn cảm xúc, không nói nổi thành lời.

"Tại hạ ngàn dặm từ hoàng thành mà đến, có việc muốn cầu kiến Phương tiểu hầu gia!"

Phương tiểu hầu gia địa vị cao sang tôn quý như tinh tú thái dương, ngươi há nghĩ muốn gặp là có thể gặp được hay sao?

Thủ vệ cảnh giác: "Hầu gia rất bận rộn xử lý sự vụ, chưa chắc có thể tự mình hội kiến tôn giá (1). Tôn giá có chuyện gì, tiểu nhân có thể chuyển cáo giùm ngài cũng được."

Viên Thanh Hà đứng thẳng nghiêm trang: "Thủ vệ đại ca làm ơn bố trí giúp cho, tại hạ có việc rất quan trọng cần gặp trực tiếp Phương tiểu hầu gia bàn bạc!"

"Hử! Quan trọng đến như thế nào chứ?" – Thủ vệ hỏi lại, khóe mắt cười cười, vẻ mặt thoáng hiện lên sự chế giễu, châm chọc.

Viên Thanh Hà hết chịu nổi, trầm giọng, gằn từng tiếng rất rõ ràng: "Liên quan đến thành bại của quân ta, cùng sự tồn vong của Đại Khánh."

Thủ vệ nghe vậy cả kinh, nhìn trân trân người trước mặt, thấy vẻ mặt người này nghiêm túc khác thường, không giống như đang nói dối, do dự một chút rồi nói: "Vậy phiền tôn giá kiên nhẫn chờ đợi, tiểu nhân sẽ vào thông báo!"

"Làm phiền thủ vệ đại ca. Bất quá, nhờ ngươi nói cho rõ rằng, 'tiểu lâu cố nhân' có việc cầu kiến!"

Thủ vệ cảm thấy kỳ quái, nhưng cũng miễn cưỡng đáp: "Tiểu nhân đã biết!" rồi vội vàng xoay người rời đi.

Viên Thanh Hà đứng ở đó chờ thật sự là chán chết đi, bao nhiêu con mắt tò mò của người qua kẻ lại cứ nhìn ông lom lom soi mói. Nhưng rất may là thủ vệ đã quay về rất nhanh chóng. Y nhìn Viên Thanh Hà với ánh mắt rất cổ quái: "Vốn tiểu hầu gia không rảnh rỗi để tiếp ngài đâu, nhưng vừa nghe 'tiểu lâu cố nhân' thì liền lập tức bảo tiểu nhân ra mời ngài vào… Không biết…"

Y buông lửng câu nói, nhìn Viên Thanh Hà nghi nghi hoặc hoặc, có muốn hỏi thêm cũng không dám hỏi, Viên Thanh Hà làm bộ lơ đãng như không biết gì…

Là công tử trước lúc chia tay dặn ta nói như vậy, ta làm sao mà biết được!

Đi qua vài cửa rà soát thân thể, Viên Thanh Hà đến trước một doanh trướng rất lớn. Đưa tay vén màn, ông thấy ngay Phương Quân Càn ở đó.

Vị nguyên soái trẻ tuổi đang ngồi nghiêm trang ngay ngắn tại một chiếc bàn dài, vẻ mặt trầm tư suy nghĩ, trên người toát ra khí chất tà mị, đường hoàng tôn quý, trên vai buông dài một dải hồng cân rực rỡ, màu đỏ tươi chói mắt khiến cho người đối diện cảm thấy choáng ngợp, không dám nhìn thẳng. Trước mặt hắn là một bản đồ hành quân, được chặn bởi một thanh bảo kiếm thon dài, đường cong uốn lượn tuyệt đẹp, đặt nghiêng hờ hững, nửa tựa vào mép bàn, nửa lại chìa ra ngoài khoảng không, lưỡi kiếm hé khỏi vỏ ẩn hiện hàn khí sắc lạnh, bén ngót, toát ra một loại bá khí vô tiền khoáng hậu.

"Tiên sinh là người do Khuynh Vũ phái đến phải không?" – Chỉ một câu đã nói chính xác thân phận của kẻ vừa đến.

Viên Thanh Hà cung tay hành lễ: "Bái kiến Hầu gia, xin thứ cho tại hạ được mạo muội chuyển lời của công tử!"

"Thỉnh tiên sinh cứ nói!"

"Công tử muốn hỏi, nếu Thiên Tấn cùng Hung Dã liên thủ, Bát Phương Thành có thể chống cự nổi không?"

"Không thể!" – Phương Quân Càn lập tức trả lời rõ ràng dứt khoát.

"Hả?" – Viên Thanh Hà thực sự giật mình khiếp sợ, "Vì sao lại như vậy? Chẳng phải lúc này ở Bát Phương Thành sĩ khí của ba quân đang lớn mạnh, tình hình mọi mặt đang rất tốt hay sao?"

"Hiện tại Bát Phương Thành đang thời kỳ giáp hạt (2), nếu địch nhân xâm phạm, trong thời gian ngắn có lẽ thành vẫn đứng vững, địch chưa chắc vào được, chỉ sợ bọn chúng hãm thành vây đánh, chúng ta chỉ cố thủ chừng một, hai tháng thôi, sau đó, chẳng cần chúng động thủ, Bát Phương Thành đã chết đói trước rồi."

"Giả sử như vậy, Hầu gia phải làm sao?"

"Chỉ có một cách duy nhất, bỏ thành tháo chạy!"

Trên mặt Viên Thanh hà, một tia kinh ngạc xẹt ngang qua.

Mọi biểu hiện đều không lọt nổi đôi mắt tinh tường của Phương Quân Càn, hắn hơi nhíu mày: "Thế nào?"

"A… Lời nói của Hầu gia và công tử không có điểm nào khác biệt, y hệt." – Viên Thanh Hà cúi đầu xuống, giấu đi vẻ mặt kinh ngạc tột độ cùng cảm giác khiếp sợ đang dâng lên trong lòng.

Trước lúc xuất phát đi Bát Phương Thành, Tiếu Khuynh Vũ đã từng nói với ông những câu tương tự như vậy: "Bát Phương Thành là thành lũy kiên cố đệ nhất thiên hạ, là nơi tồn trữ binh lực trọng yếu của Đại Khánh, quân địch dù muốn cũng không thể dễ dàng mà đánh hạ được. Chỉ sợ nhất là địch nhân dùng kế vây hãm quân binh thủ thành mà kéo dài chiến cuộc. Nếu người chỉ huy không giỏi ứng phó, thực sự có thể khiến toàn quân bị tiêu diệt! Vạn nhất xảy ra tình huống tồi tệ đó, đường sống duy nhất của quân ta là bỏ thành, lui về phía sau. Nhưng như vậy, Bát Phương Thành chắc chắn sẽ thất thủ, Thiên Tấn cùng Hung Dã kia với thế công hùng mạnh như nước triều dâng sẽ dễ dàng tràn vào Đại Khánh như chỗ không người, Đại Khánh tất lâm nguy."

Tầm nhìn chiến lược sâu xa cùng với việc nắm chắc thế cục vĩ mô, là điều kiện bắt buộc phải có để trở thành danh tướng uy danh tuyệt thế.

Tiếu Khuynh Vũ trong đầu liên tục suy nghĩ, bày mưu tính kế vô cùng hiệu quả, luôn đạt thắng lợi rực rỡ. Y chỉ dựa vào phán đoán của bản thân mà nói chính xác khuynh hướng chiến cuộc tại Bát Phương Thành. Còn Phương Quân Càn, sau thắng lợi hoành tráng kia vẫn không mảy may nôn nóng liều lĩnh, thừa thắng mà kéo dài trận chiến, đầu óc vẫn vô cùng tỉnh táo để duy trì suy nghĩ sáng suốt, mẫn tuệ sâu sắc. Hai người một gần một xa, đều lấy tư duy của kẻ đứng trên thế cuộc mà đưa ra kết luận độc nhất vô nhị.

Viên Thanh Hà ngừng suy tưởng, hít sâu một hơi vào ***g ngực: "Công tử căn dặn tại hạ, nếu Phương tiểu hầu gia trả lời 'Thủ được' thì không cần phải nói thêm gì nữa, nhược mà Phương tiểu hầu gia nói 'Không thể được' thì công tử muốn ta đem lá thư này giao tận tay ngài."

Phương Quân Càn nhận thư, mở ra đọc thật kỹ lưỡng.

Chữ viết thanh tú tao nhã, nét chữ tinh tế uyển chuyển, nhưng vẫn không mất đi sự cứng cỏi mạnh mẽ cùng khí khái cương trực kiên định.

Chữ cũng như người.

Trên mảnh giấy viết thư, chỉ vẻn vẹn bốn dòng ngắn ngủi:

"Huynh trấn Tây Bắc

Ta chờ Đông Nam

Tri âm tri kỷ

Không lâu tái ngộ"

Phương Quân Càn rời mắt khỏi mảnh giấy, lơ đãng nhìn ra khoảng không, phía đông đang dần chuyển sang màu đỏ thẫm của đêm tối, ánh mắt trầm mặc thật lâu.

Cuối cùng, hắn chậm rãi mở miệng, ngữ điệu trầm bổng du dương, tha thiết mà kiên định mạnh mẽ: "Đồng sinh cộng tử, quốc vận (3) cùng nắm trong tay. Khuynh Vũ, Phương Quân Càn này sẽ ở tại Bát Phương Thành chờ huynh đến!"

Nhìn gương mặt nam tử tuấn mỹ mà kiên quyết trước mắt, Viên Thanh Hà biết, Phương Quân Càn đã quyết định đem cả tính mạng bản thân, vận mệnh của Bát Phương chiến sĩ cùng sự tồn vong của Đại Khánh, toàn bộ đều ký thác trong lời hứa của công tử Vô Song.

Nam nhi một khi đã quyết ý, sinh tử tuyệt không hối hận. Tin tưởng nhau đến cùng sống chết, điều đó không khỏi khiến cho nhiệt huyết của Viên Thanh Hà trào sôi trong ***g ngực.

—oOo—

(1): tiếng xưng hô tôn trọng người đối diện.

(2): thời gian chuyển tiếp giữa 2 mùa vụ, là mùa đói, không có canh tác, chỉ dùng lương thực tồn trữ

(3): vận mệnh quốc gia

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Chương 26

"A! Tiểu hầu gia muốn dù phải chết cũng phải tử thủ Bát Phương Thành?"

"Chẳng phải ngài đã nói với tình hình này thì việc đó là bất khả hay sao?"

"Vì sao lại thay đổi chủ ý quá nhanh như vậy?"

Chúng tướng ai cũng đều bị quyết định của Phương Quân Càn dọa cho kinh hãi, tâm thần chấn động, rồi mọi người mạnh ai nấy bày tỏ bức xúc, doanh trướng trong một lúc nhao nhao lên như cái chợ. Sau đó, tất cả nhìn nhau, trăm cái miệng đồng thanh: "Kính mong tiểu hầu gia tam tư!" (1)

Phương Quân Càn toàn thân bất động, không có bất cứ biểu hiện gì dù là nhỏ nhất, rồi thản nhiên buông một câu: "Vì sẽ có cường viện từ Hoàng thành đến đây!"

Chúng tướng nghe vậy, vui mừng khôn xiết, reo lên: "Triều đình đã quyết định cử đại quân đến trợ giúp chúng ta sao?"

Nhìn lướt quanh mọi người, trên mặt ai cũng đầy vẻ hoan hỉ mong chờ, Phương Quân Càn tự dưng cảm thấy bối rối, hắn không biết có nên nhẫn tâm đánh vỡ hy vọng của bọn họ bằng cách nói ra sự thật hay không, vì kỳ thực cường viện này chỉ có… một người…

"Tiểu hầu gia, chẳng rõ lần này triều đình phái mấy vạn đại quân đến trợ chiến vậy?"

Phương Quân Càn vờ ho húng hắng vài tiếng, hơi đắn đo một chút, rồi dựng thẳng một ngón tay lên.

Chúng tướng thi nhau đoán già đoán non.

"Mười vạn?"

Phương tiểu hầu gia lắc đầu khổ sở.

"Chẳng lẽ trăm vạn?"

Không đợi hắn lắc đầu lần nữa đã có kẻ oang oang phản bác: "Triều đình làm gì có quân đội nhiều như vậy chứ?"

Chúng tướng nhìn tiểu hầu gia chờ đợi…

Phương tiểu hầu gia lúng ta lúng túng, lúng búng trong miệng: "Chỉ có một người thôi…"

"…"

"…"

"…"

Chúng tướng há hốc mồm, cứng đờ hóa đá.

Trên quan đạo thuộc Kha Hán quận, một cỗ kiệu đỉnh nhọn rèm trắng đang vội vã chạy đến Tây Bắc biên thành (2).

Ngoài bốn đại hán vận hắc y khiêng kiệu, còn có bốn thủ hạ khác đi bên cạnh hộ vệ. Cảnh tượng đó không khỏi khiến cho người ta kinh ngạc chấn động, bởi vì tám thủ vệ đó chẳng cần phải khoe, ai cũng nhận ra không ai không phải là cao thủ võ công tuyệt đỉnh! Vậy mà họ lại cam tâm tình nguyện làm hộ vệ cho người ngồi bên trong kiệu kia, đủ thấy thân phận cùng võ công kẻ này không thể xem thường.

Theo ánh mắt bọn họ nhìn về phía cỗ kiệu mà nhận xét thì… Không khó để nhìn ra sự trung thành cùng sùng kính của họ đối với người ngồi bên trong ấy.

"Công tử, chúng ta đến trà đình phía trước nghỉ tạm một chút nha!" – Một tiểu đồng thông minh, lanh lợi hoạt bát hướng về phía người ngồi bên trong kiệu đề nghị.

Lao thúc phụng mệnh ở lại kinh đô để quản lý mọi việc lớn nhỏ của của tiểu lâu, vốn Trương Tẫn Nhai cũng phải ở lại kinh thành, nhưng cậu nhỏ vốn tò mò hiếu động, rất muốn cùng công tử tham dự trận chiến vô tiền khoáng hậu này nên đã chẳng tiếc công khẩn nài cầu xin công tử. Không những vậy, còn mặt dày làm xấu, làm hết việc này việc nọ lấy lòng, rồi tranh công với kẻ khác… Thủ đoạn nào cũng lôi ra dùng hết, duy chỉ mỗi việc uy hiếp công tử là chưa dám…

Bởi một lẽ, không ai rõ bằng cậu: công tử không bao giờ chịu để ai uy hiếp mình!

Cuối cùng, công tử đành phải chào thua sự bướng bỉnh của cậu, bằng lòng để cậu nhỏ đi theo.

Từ xưa đến giờ, Tiếu Khuynh Vũ đều rất thương yêu cậu, chăm sóc, nuôi dưỡng cậu từ tấm bé, chưa bao giờ đành lòng mà mở miệng nói một câu trách móc nặng lời.

Trương Tẫn Nhai cũng vì có thể làm cho công tử xiêu lòng mà dương dương tự đắc.

Nhưng đi đến nửa đường thì cậu liền hối hận không kịp: có trời mới biết đi bộ như vậy vất vả như thế nào.

Bởi vậy, cậu bèn hướng về phía công tử, cật lực bàn lùi: chẳng thà trở về còn hay hơn!

Vô Song công tử ngồi bên trong, tay nâng rèm kiệu lên, trưng ra vẻ mặt lạnh lẽo như băng tuyết:

"Muốn về thì cứ về một mình. Chỉ một chuyện nhỏ, mới gặp khó khăn chút ít đã bỏ dở giữa chừng. Ngày sau làm sao có thể làm được chuyện lớn lao hơn chứ?"

Nhìn biểu cảm khó coi hiếm thấy đang hiện lên đầy mặt công tử, Trương Tẫn Nhai lập tức im miệng, hết dám kêu ca… Trên đường đi tuyệt không dám đề cập tới chuyện 'trở về' lần nào nữa.

Vì thế, Trương tiểu bằng hữu đành chịu phép, lủi thủi đi theo sau kiệu, một đường thẳng đến Kha Hán quận.

Trong kiệu vọng ra một thanh âm trong trẻo, thản nhiên: "Cũng được, hãy nghỉ tạm ở đây một lát vậy!"

Cỗ kiệu ngay lập tức dừng lại, nhẹ nhàng rơi xuống đất, Tiếu Khuynh Vũ kích hoạt luân y trượt ra khỏi kiệu.

Đoàn thủ vệ hộ tống chung quanh luân y, hướng đến trà đình trước mặt.

Thật trùng hợp, ngay lúc này, đã có một nhóm người khác cũng đang nghỉ ngơi ở đó.

Cả hai bên đều chưa từng nghĩ sẽ có lúc tương ngộ, vậy mà lại gặp nhau ở đây, trong một trà đình nhỏ bé ven đường.

Ánh mắt Tiếu Khuynh Vũ đảo nhanh, ngay lập tức phát hiện trong đám người đang đối diện mình kia một thư sinh nho nhã đang nhìn mình chăm chú.

Đang khi Tiếu Khuynh Vũ nhìn thư sinh kia thì anh ta cũng lặng lẽ đánh giá Tiếu Khuynh Vũ. Cả hai bên đều mang theo thủ vệ đông đảo, tiền hô hậu ủng, khiến cho người ta không khỏi chú ý. Hơn nữa, mặt đối mặt chỉ trong phạm vi trà đình bé nhỏ, thật có muốn ngó lơ cũng không được.

"Vị này… không phải là Vô Song công tử danh chấn thiên hạ hay sao?" – Người thư sinh có chút kinh ngạc hô lên nho nhỏ, nhưng ai cũng nghe thấy.

Tiếu Khuynh Vũ đáp lại, ngữ khí vẫn vô cùng ung dung thanh nhã: "Tiếu mỗ hôm nay có cơ hội tương kiến với Liêu Minh Đệ nhất mưu sĩ Thích Vô Ưu – Thích quân sư, thật vinh hạnh không kể xiết!"

Đại Khánh Vô Song công tử?!

Liêu Minh Đệ nhất mưu sĩ?!

"Xoẹt!" … "Keng!"…

Luồng phản quang sắc lạnh như băng tuyết lóe lên!

Thủ vệ hai bên cùng lúc tuốt đao rút kiếm khỏi vỏ, gườm gườm nhìn đối phương, không khí trong trà đình ngưng đọng, đầy chiến ý.

Tình cảnh đó, chỉ có thể gọi là 'oan gia ngõ hẹp'.

"Chậm đã!"

"Từ từ!"

Chủ nhân cả hai bên đồng thời lên tiếng.

Không quan tâm đến đạo quang kiếm ảnh trước mắt, Thích Vô Ưu vẫn giữ nụ cười thân thiện hòa nhã cố hữu, tỏ vẻ thân mật hữu hảo với người đối diện giống như tái ngộ hảo bằng hữu đã xa cách từ rất lâu: "Chẳng hay Vô Song công tử không quản đường xa gió bụi, phong trần mệt mỏi để đi đâu?"

Tiếu Khuynh Vũ bất động thanh sắc trả lời: "Thích quân sư trong lòng đã biết rõ từ sớm, cần chi phải hỏi dông dài? Theo Tiếu mỗ đoán, phải chăng Thích quân sư đang trên đường trở về Liêu Minh để xử lý loạn thần tặc tử đang lộng hành?"

Từng câu, từng câu một của mỗi người đánh ra đều để đấu trí với đối phương, Vô Song công tử rõ ràng đang chiếm ưu thế.

Thích Vô Ưu vẫn tươi cười, không chút bối rối: "Ăn lộc vua ban thì phải cùng gánh lo với Hoàng thượng, đây chẳng qua đều là bổn phận của chúng ta mà thôi!"

Tiếu Khuynh Vũ nói tiếp: "Thích quân sư trở về Liêu Minh, trên đường phải ngang qua Đại Khánh, ngài cùng Tiếu mỗ sắp tới phải vượt Tứ Thủy quan, chi bằng ta kết bạn đồng hành, trên đường đi có dịp hàn huyên tâm sự?"

Thích Vô Ưu vui vẻ nhận lời: "Tại hạ cũng có ý đó."

Dứt lời, cả hai người nhìn nhau cười.

Thủ hạ hai bên nhìn thấy nhị vị chủ nhân thông minh tuyệt đỉnh nói ra tiếng nào cũng đầy thâm ý, ngươi lừa ta gạt, ngầm đấu đá nhau từng chữ một thì bất giác, mồ hôi lạnh rịn ra đầy người…

—oOo—

(1): suy nghĩ ba lần trước khi quyết định, tức là phải suy nghĩ thật kỹ càng thấu đáo.

(2): ngôi thành ở vùng biên cương Tây Bắc

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Chương 27

Lần này thì hay rồi, lộ trình vốn đã trùng điệp trắc trở lại càng nguy hiểm hơn vạn phần.

Thủ hạ của Tiếu Khuynh Vũ đều tự hỏi vì sao công tử cứ tự đi tìm phiền phức mà vận vào người. Có điều, thắc mắc thì cứ thắc mắc, tuyệt không ai dám phản đối, vì phàm Tiếu Khuynh Vũ đã làm việc gì, đều có lý do riêng của y.

Kỳ thật, cho dù Tiếu Khuynh Vũ chỉ vào vầng thái dương đang tỏa ánh chói chang mà bảo đó là mặt trăng thì bọn họ cũng nhất nhất nghe theo, nói chắc như đinh đóng cột rằng – Đúng vậy! Đó chính là mặt trăng!

Thì sao nào? Mọi người đều bảo đó là mặt trời ư? Buồn cười, không thể có chuyện đó, công tử luôn luôn đúng, nhất định mọi người đã sai…

Khuôn mặt Thích Vô Ưu trong trẻo thuần khiết như ngọc quý, nói chuyện lại hóm hỉnh hài hước, luôn mang lại tiếng cười ý vị sảng khoái, nhưng đồng thời câu nào nói ra cũng là miên lý tàng châm (1), khiến cho kẻ hữu ý nghe qua đều phải sinh tâm cảnh giác, đề phòng cao độ.

Tiếu Khuynh Vũ phong hoa tuyệt đại, ôn nhuận văn nhã, thanh quý diễm lệ, trong lời nói luôn toát ra thâm ý sâu xa cùng thái độ cẩn trọng, chừng mực.

Thủ hạ cả hai bên ngán ngại nhất là nghe hai người đàm đạo, chỉ một lần lắng nghe cũng đủ làm cho trí óc trở nên hồ đồ.

Một câu nói rất thông thường trong xã giao hằng ngày qua miệng họ đều có thể mang tới bảy tám tầng ý nghĩa khác hẳn nhau, chẳng biết đâu là ý mà họ muốn đề cập, hay là dù nói ra như vậy nhưng điều cần nói vẫn cứ giữ trong lòng? …

Tuy hai người đàm đạo có vẻ rất thư thái nhàn hạ, nhưng trong đầu cả hai đều phải vô cùng nhanh trí để đối đáp với kẻ kia – Phải làm sao vừa không để đối phương thừa cơ thóc mách chuyện thâm cung bí sử của nước mình, vừa phải khéo léo lần ra được chuyện quốc gia cơ mật của địch thủ.

Thật chẳng biết đầu óc bọn họ thâm trầm sâu sắc đến như thế nào nữa…

Trên đường đi mà có đối thủ để tranh tài, ngấm ngầm đối chọi nhau cũng là một cái thú vị rất đặc biệt. Dẫu cho lập trường đối nghịch, nhưng gần đến lúc phải từ biệt, hai vị trí giả lừng danh thiên hạ vẫn cố tạo ra vẻ luyến tiếc, đương nhiên là giả vờ…

Đêm ấy, Vô Song công tử sai người tặng cho Thích Vô Ưu một bộ cờ bằng ngọc vô cùng trân quý tinh xảo.

Thuộc hạ nhận quà, đang chuẩn bị mở, Thích quân sư bỗng trở nên cẩn trọng, trầm giọng nói: "Hãy khoan!" Thật cẩn thận lấy một chiếc khăn lót tay rồi mới chạm vào cái tráp gỗ rất đẹp ấy, chậm rãi, từ từ hé ra.

Các thực khách ngồi ăn chung bất giác mặt mày tái nhợt: "Chẳng lẽ trên tráp có độc?"

Thích Vô Ưu đưa mắt nhìn quanh: "Thà… tin rằng có, không thể tin rằng không."

Thực khách kinh hãi: "Hả!" Chỉ một chuyện nhỏ cũng trở nên nghiêm trọng như thế sao?

"Nếu y hạ độc trên người ta, ta tất phải đến cầu xin y cho thuốc giải. Tới lúc đó, chắn chắn y sẽ gây áp lực, buộc ta thỏa hiệp, làm chuyện bất lợi đối với Liêu Minh."

Thực khách càng kinh hoảng: "Thuộc hạ thật không hiểu, vì sao chỉ một việc rõ ràng là đơn giản, mà cả hai vị đều làm cho nó phức tạp thêm như vậy?"

"Ha, là đấu trí, đấu trí đó, ngay lúc này, giữa chúng ta chỉ có một chữ 'đấu' mà thôi. Có thể đấu trí cùng công tử Vô Song, quả thật là một niềm lạc thú hiếm có, rất thú vị!"

Mọi người nhìn vẻ mặt của Thích Vô Ưu, khi nói ra những lời này, vẻ mặt anh ta hiện lên sự hoan hỉ phấn khích của kẻ tài năng xuất chúng gặp được kỳ phùng địch thủ, một cảm giác toại nguyện khó có thể diễn tả ra thành lời.

Ở phòng bên cạnh, Tiếu Khuynh Vũ cũng đang trò chuyện với Trương Tẫn Nhai. Cậu nhỏ có vẻ tò mò:

"Công tử, đêm nay người đem tặng cái gì cho Thích Vô Ưu vậy?"

Tiếu Khuynh Vũ vẫn điềm nhiên, khoan thai uống trà: "Chỉ một bộ cờ thôi, chẳng có gì khác."

Trương Tẫn Nhai có vẻ thất vọng: "Sao công tử không lợi dụng việc đó mà thêm một chút 'hảo ý'? (2) Để Thích Vô Ưu kia nếm mùi đau khổ một chút cũng tốt mà!"

Tiếu Khuynh Vũ hơi nhướng mắt lên nhìn Trương tiểu bằng hữu, đôi mi thật dài cong vút ẩn hiện tiếu ý, làm cho vết chu sa giữa trán càng thêm long lanh tiên diễm, mỹ lệ bội phần: "Chẳng cần làm vậy, Thích Vô Ưu tất nhiên không thể bị lừa!"

Trương Tẫn Nhai chớp chớp đôi mắt to tròn đen láy, hắc bạch phân minh: "Vì sao?"

Tiếu Khuynh Vũ đánh một cái liếc xéo về phía tên tiểu quỷ Trương Tẫn Nhai, mỉm cười ung dung hoa lệ: "Ngay cả ngươi cũng nghĩ được như vậy, thử hỏi người ta là Liêu Minh đệ nhất mưu sĩ làm sao mà trúng kế dễ dàng vậy được!"

Trương Tẫn Nhai giật thót cả mình, lúc đó mới vỡ lẽ! Cậu nhỏ lập tức tươi cười hớn hở: "Công tử thật không hổ danh suy nghĩ chu toàn! Vậy cũng tốt, lần này cho Thích Vô Ưu kia suy nghĩ nát óc cũng không biết công tử suy tính cái gì!"

"Cuối cùng cũng đến Tứ Thủy quan rồi."

Tùy tùng của cả hai bên không hẹn mà gặp, đều thở phào nhẹ nhõm: mấy ngày căng thẳng vừa qua thật chẳng hay ho gì…

Thích Vô Ưu cung tay: "Công tử, chúng ta bái biệt tại đây!"

Ra khỏi Tứ Thủy quan, Thích Vô Ưu xuôi về miền nam, Tiếu Khuynh Vũ ngược lên hướng bắc. Từ biệt ở đây, lần sau tái ngộ, có khi lại trở thành kẻ thù trên hai chiến tuyến, đuổi cùng giết tận nhau chưa biết chừng.

"Thích quân sư, Vô Song có đôi lời không nói ra thì cảm thấy bứt rứt. Huynh liệu có thể chậm bước một chút để ta giải bày chăng?" Tiếu Khuynh Vũ ung dung ngắm nghía bàn tay phải ngoạn vòng kim tuyến, ngữ khí ôn nhu nhỏ nhẹ, phong tĩnh ôn điềm.

"Tại hạ nào dám không tuân mệnh!"

"Thích quân sư, Tiếu mỗ không ngại nói thẳng, lịch đại Liêu Minh quốc chủ xưa nay đều không phải là những vị chủ nhân đáng để bán mạng phụng sự. Thích huynh là kẻ tài trí hiếm có, lại đoan chính ngay thẳng, sớm muộn gì cũng sẽ đụng những chuyện làm cho họ nghi kỵ, đến lúc đó, ta e Thích huynh sẽ gặp họa sát thân."

Thích Vô Ưu sửng sốt, nhìn chòng chọc Tiếu Khuynh Vũ, ánh nhìn như ánh dao, sắc bén, lạnh lùng.

Tiếu Khuynh Vũ nhằm ngay lúc này mà nói đến những chuyện còn chưa xảy ra, lại có vẻ rất hoang đường, chắc chắn phải có lý do gì đó.

Những người như y, khi làm bất cứ việc gì cũng có vẻ như bất chấp nguyên tắc thông thường, cũng chẳng có động cơ gì rõ rệt. Nhưng qua vài ngày, đi vài bước, thậm chí chỉ là một khoảnh khắc, người ta đã phát hiện ra bọn họ đã sớm tiên liệu từ trước từng ngày, từng bước chân và thậm chí chỉ là một khoảnh khắc đó. Loại người này, bình thường thâm trầm tư lự, có vẻ suy nghĩ viễn vông, nhưng mà liệu việc như thần.

Việc gì cũng dự đoán trước được.

Vô Song công tử Tiếu Khuynh Vũ chính là một người như vậy.

Đương nhiên y không tùy tiện mà nói ra những lời chướng tai đó.

Thích Vô Ưu nhếch mép cười lạnh: "Vậy nhờ công tử xem giúp cho, ai mới là minh chủ xứng đáng cho Thích mỗ phụng sự?"

Tiếu Khuynh Vũ không buồn rào trước đón sau, thản nhiên một dao trúng đích: "Phương Quân Càn Phương tiểu hầu gia là người có phong thái của bậc minh chủ, có tấm lòng bao dung quảng đại của bậc hiền nhân."

Ý chiêu dụ quá hiển nhiên…

Thích Vô Ưu trố mắt cứng lưỡi, không nói được lời nào.

Tiếu Khuynh Vũ nói thẳng: "Thích quân sư là người thông minh sáng suốt, Tiếu mỗ cũng là kẻ quang minh chính đại không thích nói vòng vo: giả sử Liêu Minh quốc làm chuyện bất lợi với Thích huynh, lúc đó Thích huynh có thể có ý đầu quân Đại Khánh chăng?"

Thích Vô Ưu quả quyết cự tuyệt!

"Tuyệt không thể nào! Vô Ưu quyết không bao giờ phản bội Liêu Minh!" – Thích Vô Ưu ném cho Tiếu Khuynh Vũ một ánh mắt lạnh như băng, "Công tử nói những lời này chỉ phí công vô ích, ngài đừng mong ly gián quan hệ tốt đẹp giữa Thích mỗ và Liêu Minh quốc chủ!"

Trong lòng Tiếu Khuynh Vũ vô cùng vừa ý trước phản ứng cự tuyệt của Thích Vô Ưu.

Giả như Thích Vô Ưu ngay lập tức hưởng ứng đề nghị hoặc có vẻ lưỡng lự suy nghĩ thì Tiếu Khuynh Vũ sẽ không ngần ngại mà sử dụng bất kỳ thủ đoạn nào để trừ khử anh ta, lại càng không dùng lời nói mềm mỏng thuyết phục, giới thiệu về Phương Quân Càn.

Túc trí đa mưu, trung thành trước sau như một – Đây chính là bản lĩnh của thiên hạ đệ nhất mưu sĩ.

"Nếu đã như vậy, Thích huynh có dám cùng Tiếu mỗ dùng danh dự của bậc quân tử mà đánh cuộc không?" – Tiếu Khuynh Vũ nhẹ nhàng ung dung đưa tay vuốt lọn tóc dài đen mượt.

"Trong vòng nửa năm, Tiếu mỗ đoan chắc vua tôi hai người sẽ trở mặt quay lưng, nếu bất hạnh thành sự thật, lúc đó mời Thích huynh hãy đến Bát Phương Thành một chuyến."

Thích Vô Ưu hoàn toàn không tin có chuyện như vậy, bèn đáp: "Thích mỗ không tin, tại hạ cùng quốc chủ đã trải qua biết bao khó khăn hoạn nạn, chẳng lẽ lại không qua được mưu tính nửa năm ngắn ngủi của công tử? Nhưng, nhược bằng xảy ra chuyện như vậy… Nếu mà… Thì chỉ trách Thích mỗ có mắt không tròng, nhận lầm minh chủ thôi."

Tiếu Khuynh Vũ gật đầu hài lòng: "Quân tử nhất ngôn."

Thích Vô Ưu cao ngạo đáp lại: "Tứ mã nan truy."

Ngay tại Tứ Thủy quan, hai bậc đại trí đại tài lừng danh thiên hạ vỗ hai bàn tay vào nhau, lập thệ.

—oOo—

(1): xin đọc lại chú thích ở chương 14.

(2): ý Trương tiểu bằng hữu là tại sao công tử không chơi xỏ Thích Vô Ưu một phen, bỏ độc chẳng hạn…

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Chương 28

Trương Tẫn Nhai hoàn toàn bị tòa thành cao lớn hùng vĩ trước mắt làm cho choáng ngợp: "Công tử…"

Tiếu Khuynh Vũ ngẩng đầu chiêm ngưỡng tấm biển tên thành phía bên trên đại môn. Chỉ ba chữ mà mang đầy khí thế hào hùng oanh liệt, khiến cho người ta phải rùng mình, kinh tâm động phách!

Bát, Phương, Thành!

Rốt cục… Đã đến nơi rồi…

Tiếu Khuynh Vũ hít một hơi thật sâu căng tràn ***g ngực, đưa tay lên khoát mạnh:

"Vào thành thôi."

Y cuối cùng đã đặt chân lên vùng đất biên cương này, lần này y đến sẽ mang điều gì mới mẻ cho Bát Phương Thành đây?

Khi vệ binh vào bẩm báo, Phương Quân Càn đang cùng chúng tướng thương nghị quân tình. Vừa mới nghe nói Vô Song công tử đang chờ đợi bên ngoài quân doanh, kẻ luôn luôn ung dung điềm tĩnh bất kể chuyện lớn hay nhỏ là Phương tiểu hầu gia bỗng dưng đứng phắt dậy, lộ ra vẻ vui mừng hớn hở không kể xiết, y hệt một đứa trẻ.

Chỉ một bước đã nhảy phốc lên bàn, rồi ngay lập tức vọt đi, bao nhiêu công văn giấy tờ cũng như bản đồ hành quân bị hắn đạp rơi lả tả xuống đất. Chẳng chờ chúng tướng kịp phản ứng, Phương Quân Càn nhanh như một trận cuồng phong ào qua rồi biến mất, vô ảnh vô tung, bỏ lại mọi người ngơ ngác kinh ngạc, tròng mắt trợn trừng tưởng chừng sắp rớt cả ra ngoài!

Bên ngoài quân doanh, bạch y thiếu niên trầm tĩnh đạm định ngồi trên một cỗ luân y hoa quý, thần thái tĩnh lặng, tưởng như y đã im lìm bất động ở đó lâu lắm rồi.

Vẻ mặt không có chút gì thay đổi, vẫn toát ra sự trong trẻo thuần khiết mà cao ngạo băng lãnh, tinh anh thấu triệt, nhưng vẫn lạnh lùng chừng mực, tựa như hàn phong lạnh lẽo ngưng tụ, phủ lên khuôn mặt tuấn tú diễm lệ một lớp băng sương.

Nhìn thấy Phương Quân Càn từ xa đang vội vàng chạy đến, đôi mắt Tiếu Khuynh Vũ thoáng mở lớn, làm cho vẻ mặt mang một biểu cảm khác thường, nói là sắc diện tươi tỉnh vui mừng, chẳng thà nói tựa như mặt hồ đóng băng giữa mùa đông lạnh giá bỗng dưng bừng tỉnh, đón ngọn gió xuân ấm áp đa tình, lay dương động liễu, xuân đáo hoa khai…

Tuy biểu cảm kia chỉ thoáng qua trong nháy mắt, nhưng cũng đủ để khiến cho trời đất nín thở lặng im, cam lòng chôn chặt hình bóng dưới đáy hồ, để trên mặt nước, khói sương lãng đãng, là là hòa quyện cùng dòng nước chầm chậm chảy xuôi.

Chỉ một tiểu thư đồng khả ái dễ thương, ngây thơ hồn nhiên túc trực bên cạnh y, còn tám thủ vệ kia trong thoáng chốc đã đi mất, không thấy bóng dáng.

Trong lòng Phương Quân Càn vô cùng vui sướng mừng rỡ, khóe môi không giấu được nụ cười hớn hở: "Khuynh Vũ… Huynh… huynh đã đến thật rồi!"

Thanh âm vang vọng như kim thạch ngọc hưởng của Phương Quân Càn từ xa đã nghe thấy, những kẻ qua lại trên đường đều không khỏi giật mình chấn động phải ngoái đầu nhìn, trong giọng nói cũng lộ ra sự uy mãnh hào hùng mà sắc bén của binh khí va chạm trên chiến trường.

Nhưng sau đó, hai người cũng chỉ nhìn nhau, không nói gì thêm.

Không gian như lặng lẽ ngưng đọng chung quanh cả hai, thinh lặng trầm mặc, chỉ có làn gió đêm nhè nhẹ lướt qua thân mình, thổi hồng cân cùng tà áo trắng tung bay nhảy múa, nói giùm tri âm nỗi mừng vui tái ngộ.

Các tướng sĩ cứ trợn mắt lên nhìn Phương tiểu hầu gia cao ngạo, tà mị tôn quý ngày thường của họ đang tự mình đẩy một cỗ luân y tiến vào soái trướng, vẻ mặt tươi vui hớn hở. Trong lúc nhất thời, ai cũng đều tò mò muốn biết thân phận của người thiếu niên có vẻ bí hiểm đang ngồi trên đó, và y có quan hệ gì với Phương tiểu hầu gia.

"Vị này chính là Vô Song công tử, cũng chính là cường viện mà bổn hầu ngày đêm nhắc đến!"

Một tảng đá lớn rơi tùm xuống mặt hồ tĩnh lặng, làm tầng tầng lớp lớp sóng cuộn lên!

…

"Cái gì?"

"Là người này?"

"Không thể nào!"

Bao nhiêu ánh mắt kinh ngạc nhất tề quay lại, nhìn Tiếu Khuynh Vũ lom lom đầy nghi hoặc, nhìn như thể muốn xuyên thủng một lỗ lớn trên thân thể y từ

trước ra sau vậy.

Phương Quân Càn đã nói chắc như đinh đóng cột, cường viện tuy chỉ có một, nhưng có thể chống lại cả thiên binh vạn mã.

Cho nên trong đầu chúng tướng, ấn tượng về kẻ đó rất khác, phải là kẻ có cái mạnh mẽ uy dũng mà muôn vạn hán tử không địch lại, xông pha trận địa lấy thủ cấp của giặc dễ như lấy đồ trong túi!…

Nhưng mà người này, nhìn tới nhìn lui…

So với tưởng tượng thật cách xa vạn trượng!

Tốt xấu gì cũng được, thà là y có võ công hữu dụng đi.

Nhưng cái kẻ trước mặt này…

Hai chân tàn tật…

Sắc diện tuy tuấn tú nhưng nhợt nhạt…

Đầy vẻ nhu nhược yếu đuối…

Người như vậy lại là cường viện của Hoàng thành mà Tiểu hầu gia suốt ngày ra rả bên tai sao?

Lý Sinh Hổ không giấu vẻ khinh miệt, nghĩ thầm: lão tử chỉ cần giơ ra hai ngón tay cũng đủ bóp chết y rồi!

Tất cả mọi người lúc này nghĩ đến tương lai, chưa bao giờ cảm thấy u ám tăm tối như vậy.

Nhưng mà bây giờ, có muốn thoái lui cũng đã muộn, phòng tuyến Bát Phương Thành có bị chọc thủng cũng là điều đã được an bài rồi.

Làm sao bây giờ?! Làm sao bây giờ?!

Phương tiểu hầu gia lẽ ra không nên đặt quá nhiều tin tưởng như vậy! Mà chính mình cũng thật là…, sao lúc ấy lại có thể hồ đồ, ngây ngốc tin theo, ít nhất thì lúc trước cũng phải liều lĩnh khuyên can một lần chứ!

Hiện tại thật là… Hơn bảy mươi vạn tướng sĩ Bát Phương lại để cho hai thiếu niên mới mười bảy tuổi đùa cợt, dắt mũi lôi đi… Chuyện này mà nói ra, chỉ e thiên hạ cười đến rớt cả răng ra mất!

Trời ơi là trời! Tính sao cũng chết!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Chương 29

"Lão Lý, ngươi thấy tiểu tử kia có thể tin tưởng được không vậy?" – Cổ Mục Kỳ gãi cằm.

Lý Sinh Hổ vừa nghe nhắc tới thì nổi xung: "Y hả? Lạy trời, chỉ cần y không làm gì liên lụy tới Bát Phương quân thì ta đã cảm ơn trời đất rồi!"

Lão tướng Thái Nham cũng góp chuyện, ngữ khí có vẻ cẩn trọng từng trải: "Tiểu hầu gia làm vậy quả thật có chút không thỏa đáng, nhưng tất có lý do, chúng ta cần suy nghĩ kỹ rồi hãy bàn!"

"Bàn… bàn cái con khỉ!? (1) – Cao Dậu nóng nảy văng tục, "Chờ các ngươi suy tính bàn bạc cho kỹ thì cuối cùng gà trống cũng biết đẻ trứng! Cả Bát Phương Thành này cũng phải đổi họ hết luôn!"

"Lão Cao, bình tĩnh lại đã, có gì từ từ nói, ngươi nóng nảy vậy thì được ích gì?" – Cổ Mục Kỳ cuống quít can ngăn, "Nói nhỏ một chút, cẩn thận kẻo Hầu gia nghe thấy…"

Sau chuyện lần trước, xem ra Cổ Mục Kỳ thật sự rất khiếp Phương tiểu hầu gia.

"Không thể để tiểu tử kia tự tung tự tác, làm xằng làm bậy được. Chúng ta phải nghĩ ra cách gì đó, tốt nhất là khiến cho y biết thân biết phận, tự thấy khó xoi mà rút lui trước…"

Du Bân nghe vậy thì hoảng sợ lạnh run cả người: "Lão Cổ, lần này cũng ngươi nữa sao? Làm gì thì làm, đừng có lôi ta vào. Lần trước cũng là ngươi khơi

mào cái chủ ý đó, suýt nữa hại chết người ta rồi."

Lý Sinh Hổ liếc mắt khinh thường: "Coi ngươi kìa… thật là… chỉ biết co ro cúm rúm… Lão Cổ, ngươi đã có chủ ý đó, lão tử với ngươi cùng làm là được! Mọi hậu quả lão Lý này gánh hết!"

"Hảo huynh đệ…" – Cổ Mục Kỳ cảm động, "Huynh đệ ta có phúc cùng hưởng, có họa ngươi chịu."

"Được!" – Mọi người nhất trí giơ ngón giữa.

Cổ Mục Kỳ đằng hắng một tiếng: "Nói tóm lại, lần này chúng ta không thể làm cho Tiểu hầu gia biết mà nổi giận… Để ta nghĩ cách đã…"

Tuy trông vẻ ngoài của Cổ Mục Kỳ thô kệch lỗ mãng, nhưng rõ ràng trong cả bọn, ai cũng phải công nhận ông là kẻ lắm mưu nhiều kế nhất! Đúng là nhìn người không thể chỉ nhìn tướng mạo mà xét được!

"Nghĩ ra rồi! Đêm nay chúng ta trộm lẻn vào lều trại của tiểu tử kia, bí mật khiêng y nhốt bên ngoài quân doanh cả đêm. Tên nhóc này da mỏng thịt mềm, chắc chắn chịu không nổi khổ ải đâu! Ngay sáng mai không cần đuổi y cũng tự mình chạy trốn."

Mọi người tỏ vẻ lo lắng: "Vạn nhất để Tiểu hầu gia biết thì làm sao?"

"Các ngươi thật là ngốc! Chúng ta hành sự phải làm cho thần không biết quỷ không hay mới được chứ! Mà chuyện mất mặt như vậy, ngươi nghĩ y dám nói ra cho xấu hổ thêm sao? Còn không ngậm bồ hòn làm ngọt mới lạ."

"Cao kế! Thật là cao kế!" – Mọi người bừng tỉnh đại ngộ, tấm tắc khen ngợi.

"Cứ vậy mà làm đi!"

"Khuynh Vũ, đêm nay phiền huynh nghỉ tạm ở đây vậy!" – Phương Quân Càn đưa Tiếu Khuynh Vũ đến một cái lều trại nằm biệt lập, "Nơi này tiếp đón không được chu đáo, thiệt thòi cho Khuynh Vũ rồi!"

Không biết tự lúc nào, nghe cái miệng rõ ràng là vô liêm sỉ kia gọi thẳng thừng hai chữ 'Khuynh Vũ', trong lòng y cũng không còn cảm thấy khó chịu nữa…

"Ở đây rất sạch sẽ mà!" – Trước những tình cảnh như vậy, Tiếu Khuynh Vũ vẫn một mực ôn hòa, không hề tỏ ra bực bội.

Trương Tẫn Nhai đã sớm bước vào trong, nhanh nhẹn trải giường trải chiếu, lấy chăn gối từ trong hành lý ra sắp đặt cẩn thận.

Phương tiểu hầu gia áy náy nói: "Bảy mươi vạn đại quân đóng ở đây, Bát Phương Thành lúc này lương thực khan hiếm quá…"

"Ta không ngại." – Tiếu Khuynh Vũ đã chuẩn bị đi ngủ, "Tiểu hầu gia nếu không còn gì quan trọng thì mau về nghỉ ngơi đi. Tiếu mỗ hôm nay đường xa nên hơi mệt mỏi, muốn sớm đi ngủ. Sáng ngày mai còn phải xem quân sĩ thao luyện."

"Vậy bổn hầu không quấy rầy nữa." – Phương Quân Càn đã đi ra, chẳng biết nghĩ sao lại vén cửa lều trở vào, "Đúng rồi! Nếu Khuynh Vũ chê nơi này quá nhỏ bé chật chội, thì đến soái trướng cùng ngủ với bổn hầu cũng được. Bổn hầu thực sự rất chờ mong đó!"

Nói xong ha hả cười, có vẻ rất khoái trá, rồi cứ nghênh ngang mà đi, tràng cười hả hê đắc thắng xa dần theo từng bước chân của hắn.

"…"

Trương Tẫn Nhai lấm la lấm lét quan sát sắc diện của công tử nhà mình.

Tiếu Khuynh Vũ mặt trầm lặng như nước đọng ao tù, làm cho người ta không thể đoán ra được trong lòng y thực sự đang nghĩ cái gì. Nhưng mà, với kinh nghiệm nhiều năm hầu hạ Vô Song công tử, Trương đồng học dám thề độc, lúc này tâm tình của công tử nhà cậu coi như hỏng bét, chớ dại mà khuấy động mặt hồ đang 'cố' tĩnh lặng…

Đêm dần khuya, lòng dạ ngổn ngang trăm mối, tinh tú trên cao uể oải tỏa ánh sáng đùng đục, ảm đạm, chênh chếch tàng cây, lộ ra một mảnh trăng lưỡi liềm. Thời khắc thê lương, lòng người phiền muộn…

Trăng khuya tỏa ánh dìu dịu, trải lên Bát Phương Thành đang say ngủ một dải tơ quang mỏng manh, nhàn nhạt. Lòng người thanh tĩnh, suy tư…

Dạ thâm nhân tĩnh (2), bên trong doanh trại Bát Phương Thành hoàn toàn không một tiếng động. Dẫu cho ban ngày hết lòng hết sức cho công tác thủ thành đến mấy thì giờ phút này binh lính ai nấy cũng đều quá mệt mỏi mà đi vào giấc mộng. Bên ngoài có xảy ra chuyện gì cũng không hay không biết.

Đột nhiên, từ bên ngoài quân doanh, bốn bóng đen phi thân ra, hành tung bí ẩn, thân ảnh nhanh lẹ, chợt lóe lên rồi biến mất, hướng về phía đại doanh, rồi rón rén từng bước, mò mẫm tìm kiếm.

"Tiểu tử kia ngủ ở đây hả?" – Thanh âm cố tình trầm xuống thật nhỏ, vậy mà cũng phá tan không khí tĩnh lặng của đêm khuya tĩnh mịch.

"Đúng vậy." – Cả bọn bốn người thập thò bên ngoài lều trại, trộm nhìn vào trong, "Hình như có tới hai bóng người!?"

"Còn có một tên tiểu quỷ nữa!"

"Mẹ nó, tưởng nhà nào cũng ở được chắc!?"

"Đừng nóng vội, đêm nay thể nào cũng có trò vui để xem mà!"

"Được rồi được rồi" – Cổ Mục Kỳ khoát tay tập hợp đồng bọn, "Để đảm bảo kế hoạch thành công trót lọt, chúng ta cần phân nhiệm vụ cho rõ ràng trước đã!"

"Du Bân, ngươi nhát gan, ở lại ngoài này cảnh giới. Chỉ cần một động tĩnh cũng phải làm ám hiệu báo ngay cho bọn ta biết!"

"Lão Lý cùng ta xử lý tiểu tử kia, vào trong đó phải lập tức khống chế y, tuyệt đối không để y có cơ hội mở mồm đánh động!"

Lý Sinh Hổ cười hắc hắc khinh thị: "Y hả? Lão tử một ngón tay cũng đủ giải quyết y rồi!"

"Lão Cao, ngươi phụ trách tên tiểu quỷ, đừng để nhóc con đó làm hư đại sự của chúng ta!"

Cao Dậu khoác lác: "Nếu cả thằng nhóc chưa sạch lông măng mà không giải quyết được, lão Cao ta lập tức thắt cổ tự sát!"

"Được lắm, đếm từ một tới ba, chúng ta cùng lên một lượt!"

"Một… Hai… Ba!"

Trên cao, một đám mây đen kéo đến, che luôn chút ánh sáng yếu ớt còn lại của mảnh trăng con, dường như ông trời cũng không nhẫn tâm nhìn xem cái cảnh bi hài sắp sửa xảy đến.

Hôm sau, vừa tờ mờ sáng, núi non xa xa vẫn còn chìm trong mờ tối, nền trời chỉ vừa mơ hồ hé sắc ửng hồng, chúng binh lính đã lục tục trở dậy, cười nói nhao nhao, ồn ào chỉnh đốn hàng ngũ, chuẩn bị một ngày thao luyện, mặc kệ gió mưa.

Nhưng ngay lúc đó, trong doanh trại bỗng phát ra những tiếng kinh hô chói lói, giống như quẳng từng hòn đá lớn xuống hồ, cảnh hỗn loạn càng nhanh chóng lan ra khắp nơi, tình hình càng lúc càng có vẻ nghiêm trọng.

Lão tướng Thái Nham vừa rời giường, còn đang mắt nhắm mắt mở, nghe ngoài trướng ồn ào ầm ĩ, trong lòng bực bội định chạy ra xem xét. Không ngờ chưa kịp vén màn, binh sĩ ở đâu đã rầm rập tốc trướng chạy bổ vào trong.

"Thái tướng quân! Không xong rồi!"

Tức giận trừng mắt liếc tên tiểu binh một cái sắc như dao, Thái Nham nhìn tên tiểu tốt đang thở hồng hộc, quát lớn: "Có chuyện gì mà kích động?"

Tên lính nhìn thấy mặt quan trên hầm hầm thì sợ đến thót tim, bặm môi nuốt nước miếng rồi run run nói: "Chẳng biết sao lại vậy, mới sáng anh em ra bãi tập, thì thấy trước cửa lều của vị công tử hôm qua có bốn người bị trói… Bọn họ… bọn họ…"

Tên lính dường như có điểm khó xử, cứ lắp ba lắp bắp mãi, nửa muốn nói, nửa lại không dám, lời cứ chực nhảy ra khỏi miệng lại thụt vào…

Trong lòng Thái Nham bỗng mơ hồ một cảm giác…

Ông ngay lập tức bước nhanh ra khỏi lều, thoăn thoắt đến nơi đang huyên náo. Bất quá xem qua lều trại của Tiếu Khuynh Vũ rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

Còn chưa đến gần, đã nghe âm thanh ầm ĩ la ó, ồn ào náo nhiệt, người chen đông nghẹt, vòng trong vòng ngoài thi nhau bàn tán, chỉ trỏ, cười nói hi ha…

Thái Nham lập tức chen lách qua rừng người để vào trong, vừa thấy cảnh tượng trước mắt, tức thì toàn thân ngây dại.

Trước cửa lều, có bốn người đồng loạt nằm úp sấp, cả bốn đều bị trói nghiến, trên người không có đến một vết thương nhỏ, miệng bị nhét giẻ, đang nằm lăn ra đất ú ớ những tiếng không rõ nghĩa. Nhìn thấy Thái Nham, nhất thời bốn người đều nước mắt giàn giụa.

Thái Nham thở hắt một hơi lạnh buốt! Lý Sinh Hổ… Cổ Mục Kỳ… Cao Dậu… thậm chí cả kẻ đứng ngoài cảnh giới là Du Bân cũng bị tóm gọn.

Lần này đúng là, một lưới bắt hết!

Ngay giờ phút này, trong lòng Thái Nham chỉ có một cảm giác duy nhất, chính là – may mắn!

Trước nay chưa từng may mắn như vậy!

May mắn mình vẫn còn minh mẫn sáng suốt để không nhập bọn cùng với họ, chứ nếu không, lúc này những kẻ phải nằm rạp ở đây đâu chỉ có bốn… Làm cho bọn họ nhục nhã đến muốn chết, bản lĩnh kẻ này thực sự đáng sợ như thế nào đây…

"A ha, mới sáng sớm đã có chuyện gì mà náo nhiệt vậy?"

Sĩ tốt vừa nghe liền tránh ra một đường, Phương tiểu hầu gia thần thanh khí sảng (3) đủng đỉnh tiến vào.

Nhìn thấy trên mặt đất, bốn viên Đại tướng của mình đang nằm chất đống ở đó, Tiểu hầu gia hai mắt sáng rỡ!

"Cảnh này thật hoành tráng! Là sáng kiến của ai vậy?"

—oOo—

(1): câu trong nguyên tác lẽ ra phải là 'Bàn bạc cái rắm gì!', là Tiểu Mặc viết như vậy, nhưng tôi ko dám để nguyên lên, đành sửa lại cho nó nhẹ nhàng một chút!

(2): đêm về khuya, mọi người đều đã chìm trong giấc ngủ.

(3): sáng sớm dậy, tinh thần sảng khoái khỏe khoắn.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 30: Chương 30

Rừng người đang ồn ã huyên náo, tranh cãi ỏm tỏi bỗng dưng lặng ngắt như tờ khi Phương tiểu hầu gia lên tiếng.

Phương Quân Càn nghiêng đầu ngắm nghía cảnh tượng bi hài trước mắt, chợt phát hiện Tiểu Khuynh Vũ chẳng biết từ lúc nào đã ra khỏi lều, dường như đang cười mà cũng dường như không phải, nhìn bốn người đang khổ sở dưới đất.

Một giọng nói trong trẻo mà mỉa mai cùng ánh mắt liếc xéo châm chọc làm cho bốn vị nam tử hán giận run cả người…

Không giận run sao được khi nó được phát ra từ tên tiểu quỷ Trương Tẫn Nhai, lúc này đang đứng bên cạnh công tử nhà mình, cười ngặt nghẽo: "Bốn vị Tướng quân đêm qua dường như cùng ngủ bên ngoài trại để canh gác thì phải? Thật làm phiền, làm phiền quá! Đêm qua gió thổi rất lạnh, thật làm khó cho các vị rồi!"

Bốn người vừa giận dữ, vừa xấu hổ đến mức muốn tự vẫn chết cho xong!

"Tẫn Nhai!" – Tiểu Khuynh Vũ nhẹ nhàng ngăn lại, "Không được vô lễ!"

Trương tiểu bằng hữu chẳng hề lấy đó làm mất hứng, ngược lại còn vui vẻ hớn hở: "Dạ, công tử!"

Tiểu Khuynh Vũ cười nhẹ, tĩnh tọa ngay ngắn trong luân y, nắng sớm chiếu lên khuôn mặt tuấn tú không chút tỳ vết, càng làm nổi bật vẻ đẹp thanh cao diễm lệ, mà cũng mong manh đến hư ảo.

Ngón tay thon dài trắng muốt khẽ búng nhẹ, một đạo kim quang rực rỡ từ ngón tay vút bắn ra!

"Á!" – Bốn người theo phản xạ, thụp đầu xuống tránh!

Nhưng liền chợt thấy cả người lơi lỏng, sợi thừng thô ráp đang trói nghiến chân tay đã bị cắt đứt.

Bốn vị tướng vừa được tự do vội vàng bò đến trước mặt Tiểu Khuynh Vũ: "Tạ ơn công tử! Tạ ơn công tử!"

Bài học đêm qua đã khiến cho cả bọn phải khắc cốt ghi tâm!

Tiểu Khuynh Vũ lấy giọng nói rất dịu dàng mềm mỏng mà an ủi: "Tại hạ chẳng qua chỉ gặp may thôi. Lần đánh cuộc này tuy Tiểu mỗ đã thắng lợi, nhưng nếu không phải các vị tướng quân túc trí đa mưu một mực thủ tín (1), thì đã chẳng cam tâm tình nguyện mà chịu trừng phạt nhục nhã như vậy. Thắng bại là chuyện thường tình của binh gia, lần này chẳng qua chư vị tướng quân thiếu may mắn, chứ không phải Tiểu mỗ tài giỏi gì!"

Đánh cuộc? Đánh cái gì cuộc cái gì chứ?

Cả bọn Cao Dậu bốn người đều ngây ngẩn cả người, đưa mắt nhìn nhau ngơ ngác…

Tuy đã dạy cho họ một bài học, nhưng Tiểu Khuynh Vũ không vì chiếm thượng phong mà hung hăng ngang ngược, làm nhục họ thêm giữa ba quân tướng sĩ, mà ngược lại, tấm lòng y khoan dung như biển rộng, rất cẩn thận giữ gìn thể diện cho đối phương, vì bọn họ mà che giấu lỗi lầm, sự quan tâm chu đáo đó khiến cho quan tướng Bát Phương Thành cảm động đến rơi nước mắt.

Cao Dậu hổ thẹn cung tay hành lễ: "Công tử có tấm lòng thật cao thượng, mạt tướng vô cùng xấu hổ!"

Ngay cả Cổ Mục Kỳ vốn trời không sợ đất không kiêng cũng phải khuất phục hoàn toàn: "Công tử thần cơ diệu toán, võ công cao tuyệt, mạt tướng tâm phục khẩu phục!"

Lý Sinh Hổ cũng gào lên phụ họa: "Lão Lý ta trên đời chưa từng kính phục một ai! Bây giờ, Tiểu hầu gia một người, lại thêm công tử một người nữa! Sau này, kẻ nào đắc tội với công tử cũng chính là đắc tội với Lão Lý vậy!"

Còn lại Du Bân, ông này cũng chỉ còn biết gật đầu lia lịa để biểu đạt sự cảm kích vô vàn.

Phương tiểu hầu gia một thân nhung trang, trên cổ, dải hồng cân đỏ rực phơ phất trong gió sớm, đứng khoanh tay bên cạnh Tiếu Khuynh Vũ, cười hì hì trêu ghẹo cả bọn: "Thế nào? Đã phục rồi chứ?"

Sắc mặt cả bốn người xấu hổ đỏ ửng lên như gà chọi: "Tiểu hầu gia quả thật có con mắt tinh đời, bọn thuộc hạ chỉ biết trông mặt mà bắt hình dong, tầm nhìn quá sức thiển cận, đúng là ếch ngồi đáy giếng…"

Phương Quân Càn cười, rồi nhắm mắt lại trầm tư thật lâu, sau đó mở mắt, nhìn quanh tướng sĩ đang tập trung bên cạnh, tuyên bố một câu: "Từ hôm nay trở đi, Tiếu Khuynh Vũ nói gì, cũng như là ta nói vậy!"

Ngay ngày đầu tiên tại Bát Phương Thành, uy tín của Vô Song công tử Tiếu Khuynh Vũ đã nổi lên như cồn!

Hậu thế xưng tụng Phương Quân Càn cùng Tiếu Khuynh Vũ là 'Tuyệt thế song kiêu' không hề quá đáng, lần đầu tiên trước ba quân tướng sĩ Bát Phương Thành, hai người công khai biểu đạt tâm ý tương thông.

Sau khi Phương tiểu hầu gia chính thức xác lập địa vị của Vô Song công tử tại Bát Phương Thành, chỉ qua bốn ngày ngắn ngủi, tất cả ngờ vực vô căn cứ cùng những lời xì xào bàn tán có vẻ bất mãn đã hoàn toàn biến mất không một dấu vết.

Ngay ngày đầu tiên bước vào soái trướng, Tiếu Khuynh Vũ đã bắt tay vào việc chỉnh đốn quân kỷ, đồng thời với chức vụ của mình, lập ra những định chế pháp luật cùng kỷ cương nghiêm minh… Từ lúc bắt đầu chấp chưởng mọi công việc lớn nhỏ ở Bát Phương Thành, đã một thời gian dài trôi qua, cuối cùng Phương Quân Càn cũng được giải thoát khỏi những sự vụ phức tạp nan giải mà yên tâm ngủ một cách ngon lành.

Nhân 'Nghênh huy chi chiến' mà việc kiến thiết tu bổ các công sự hộ thủ tại Bát Phương Thành bị trì hoãn một thời gian, đến nay đã nảy sinh thêm nhiều sự tình khác. Sau ngày đầu tiên đến Bát Phương Thành, Tiếu Khuynh Vũ đã liền tay xúc tiến, chỉnh lý những công việc đang đình đốn, nơi đây bắt đầu có những chuyển biến tích cực hơn hẳn.

Phương tiểu hầu gia cũng vì vậy mà nhận định, có Tiếu Khuynh Vũ đến trợ lực, guồng máy Bát Phương Thành hoạt động hiệu quả rõ rệt, năng suất tăng lên gấp ba bốn lần.

Hàng ngũ biên quân Đại Khánh được cải tổ triệt để, việc chỉnh đốn và huấn luyện được thực hiện nghiêm túc, các đơn vị luân phiên hoán đổi vị trí công tác cho thật thành thục…

Lương thảo cùng quân nhu được thống kê kỹ lưỡng và có kế hoạch sử dụng tỉ mỉ, hợp lý…

Binh lính chết trận hoặc bị thương đều được trợ cấp và an trí ổn thỏa cho cả gia đình…

Giải quyết tù binh hợp tình lý, những kẻ quy hàng cũng được an bài cẩn thận…

Để ứng phó kịp thời với quân địch đang nhăm nhe ngóc đầu trở lại, Bát Phương quân không quản mưa nắng, ngày đêm tăng cường thao luyện, diễn tập…

Chẳng những vậy, hệ thống hậu cần cho bảy mươi vạn đại quân cũng được cắt cử để bảo đảm cung cấp đầy đủ về mọi mặt…

Với từng ấy công việc, rốt cuộc Phương Quân Càn cũng không biết thực sự Tiếu Khuynh Vũ có biết mệt mỏi là gì không!? Mỗi ngày vào buổi tối, sau khi đã xử lý xong hàng đống công vụ mà nếu là người thường chắc chắn không làm nổi, thế nào cũng hư hỏng chuyện này chuyện khác, Tiếu Khuynh Vũ vẫn có thể thu xếp được thời gian cũng như không mất đi chút nào phong thái ung dung nhàn nhã ngày thường, dùng kỳ nghệ cao tuyệt của mình, thoải mái cùng Phương tiểu hầu gia đánh cờ.

Người ngoài nhìn vào, không ai không khỏi xuýt xoa ngưỡng mộ kỳ tích như trong thần thoại ấy, vậy mà trên miệng Vô Song công tử chỉ vỏn vẹn một câu: "Điều kiện trước mắt chỉ có hạn, tạm thời cứ như vậy đã!"

Tạm thời cứ như vậy?!

Chỉ là 'tạm thời' thôi…

Y còn muốn đến thế nào nữa chứ???

Phương tiểu hầu gia nghe xong cũng chẳng biết phải nói sao, chỉ đành cười khổ.

Buổi tối, khi hai người đánh cờ, Phương Quân Càn cười: "Giang sơn này mà muốn khang thái thịnh vượng thì mọi chính vụ phải giao hết trong tay huynh mới được!"

Tiếu Khuynh Vũ nghiêm mặt nhắc nhở hắn: "Phàm là thủ lĩnh, phải biết tự mình mưu tính chính sự, không nên quá tin tưởng một ai đó!"

Phương Quân Càn buột miệng nói: "Sở dĩ ta quá tin huynh, bởi vì huynh không phải một ai khác, huynh là Khuynh Vũ!"

Nếu là Khuynh Vũ… Nếu là Khuynh Vũ ở bên ta, thì cho dù thiên địa chư thần có muốn tru diệt Phương Quân Càn, ta cũng không sợ!!

Chiến tranh, đã đến rất gần!

—oOo—

(1): giữ lời hứa

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Chương 31

Khánh lịch năm 324, Hung Dã đem một trăm vạn đại quân đến xâm phạm bờ cõi, quân Thiên Tấn do danh tướng Thác Bạt Mục Hoành chỉ huy sau thất bại cay đắng cũng đã ngóc đầu trở lại.

Liêu Minh, Uy Nô với mười ba lộ đại quân cũng ngày đêm nhăm nhe ở phía nam như hổ rình mồi.

Cơ nghiệp huy hoàng mấy trăm năm của Đại Khánh đang trên bờ vực hủy hoại chỉ trong chốc lát.

Gia Duệ đế cuống cuồng hạ liên tiếp mười tám đạo kim bài lệnh cho Anh Vũ hầu Phương Quân Càn phải làm mọi cách để tử thủ biên cương.

Quần hùng thiên hạ, địch ta đều đã tề tựu đông đủ dưới chân Bát Phương Thành, một trận quyết chiến tất yếu sắp diễn ra.

Trong ánh tà dương, vị Nguyên soái tuổi còn thiếu niên đứng lặng thinh trầm mặc trên thành lâu, hồng cân như lửa rực rỡ tung bay, khôi giáp bạc cùng nhung trang tề chỉnh, lạnh lùng kiên định dõi mắt về phương xa, thân ảnh cao cao toát lên vẻ mạnh mẽ kiên cường như hòa quyện cùng ánh trời chiều đang từ từ chìm xuống rặng núi nơi chân trời, vài tia nắng cuối ngày còn sót lại hắt lên nền trời hoàng hôn một thứ ánh sáng đỏ như máu.

Hắn lạnh lùng trầm mặc đưa mắt xuống nơi ba quân đang la ó ồn ào huyên náo, ở bên trên, hắn im lìm như một pho tượng, không một chút biểu cảm.

Tiếu Khuynh Vũ yên vị bên cạnh hắn, kẻ luôn luôn mưu tính sâu xa, suy nghĩ thấu đáo y hệt một ông cụ non như y, lúc này vẻ mặt lại giống như một đứa trẻ đang ngỡ ngàng hốt hoảng trước một điều chưa từng thấy trong đời, dường như trong thâm tâm vốn thanh tĩnh bình lặng như trời biển mênh mông của y cũng có lúc nhộn nhạo sóng ngầm.

"Phương Quân Càn, huynh sợ không?"

Cho dù quân địch vẫn còn cách rất xa, nhưng ánh mắt đầy chiến ý cháy bỏng mãnh liệt của Phương Quân Càn vẫn như đang nhìn thấu suốt nơi bọn chúng dàn trận, hắn có dự cảm, một trận chiến vô cùng gian nan khốc liệt đã đến rất, rất gần rồi.

Nhưng mà, lúc này đã có y sát cánh với hắn.

Phương Quân Càn đứng khoanh tay, ngạo nghễ: "Có Khuynh Vũ ở bên cạnh ủng hộ ta, cùng ta chống chọi, cùng ta sống chết, Phương Quân Càn vô cùng mãn nguyện, không chút sợ hãi!"

Thần thái Tiếu Khuynh Vũ dường như được dung hòa nhiều loại xúc cảm, vừa ôn nhu uyển chuyển, vừa lạnh lùng nghiêm nghị: "Trận này nếu thua, Thiên Tấn cùng Hung Dã sẽ thừa cơ ồ ạt tràn vào Đại Khánh như vào chỗ không người, đánh thẳng một mạch vào kinh đô, lại thêm Liêu Minh và Uy Nô ở phía nam sẽ nhân cơ hội cháy nhà hôi của … Tới lúc đó, Đại Khánh chắc chắn bị diệt vong…"

Phương Quân Càn mỉm cười nhẹ nhàng nói: "Ta nguyện cùng huynh nắm tay nhau đồng sinh cộng tử!"

Sau đó là im lặng, hai người không nói thêm lời nào nữa.

Trên nền trời hoàng hôn, hai nam tử ngọc thụ lâm phong (1) một đứng một ngồi trên Bát Phương thành lâu, thinh lặng trầm tĩnh dõi mắt nhìn về trời tây xa xôi, nơi ánh tà dương đang dần tắt, phía sau lưng, bóng núi ẩn hiện làm nền, tạc nên hình dáng thân ảnh im lìm của hai người, một người thanh tú mà băng lãnh, phiêu dật mà trầm tĩnh, người kia ngông nghênh mà kiên định, anh tuấn mà tài hoa.

Tướng sĩ Bát Phương Thành nín thở lặng ngắm cảnh tượng ấy, trong lòng mỗi người đều lâng lâng xúc cảm. Hai thiếu niên này, có lẽ là hy vọng cuối cùng của Đại Khánh, ở hai người họ toát ra thần thái phong hoa tuyệt đại độc nhất vô nhị mà không ai trong cõi trần này bắt chước nổi.

Đêm đã khuya, trong soái trướng, toàn thể tướng lĩnh Bát Phương Thành vẫn còn đang thảo luận bố trí chiến lược lần cuối cùng trước khi nghênh chiến.

"Trận chiến ngày mai, toàn bộ vận mệnh sinh tử tồn vong của Đại Khánh đều đặt cả vào trong tay chúng ta, chỉ được phép thắng không được thất bại! Tiểu hầu gia, Tiểu mỗ lạm bàn, ngày mai, trận chiến này, thỉnh Tiểu hầu gia thân chinh xuất chiến!"

Chúng tướng chấn động kinh hoàng, mặt mày tái mét.

"Thỉnh công tử tam tư! Trong trận chiến một mất một còn, vị chủ soái không được phép để xảy ra nửa điểm sơ xuất!" – Đó là binh pháp, Nguyên soái một khi đã ra trận mà bị thương sẽ khiến quân tâm dao động, khí thế chiến đấu tất sụt giảm nghiêm trọng, chẳng còn lòng dạ nào mà giương đao giết giặc nữa!

Lý Sinh Hổ tự nguyện thỉnh chiến: "Công tử, xin hãy hạ lệnh để lão Lý cầm quân ra trận!"

"Mạt tướng thỉnh chiến!"

"Mạt tướng thỉnh chiến!"

Trước những lời khẩn nài tha thiết mà quyết tâm cao độ của chúng tướng, Tiếu Khuynh Vũ vẫn trước sau im lặng, hoàn toàn không có phản ứng, mọi người chú mục theo dõi từng biến đổi trên khuôn mặt tĩnh lặng của y, chỉ thấy trong đôi mắt trong suốt lóe ra tinh quang quyết đoán: "Trên chiến trường, lúc này chỉ có duy nhất Tiểu hầu gia có thể lĩnh ngộ được chính xác mọi ý đồ của Tiếu mỗ!"

Chính vì lẽ đó, trận chiến ngày mai, chỉ có thể là Phương Quân Càn thân chinh xuất chiến, mới có thể một trận mở màn thuận buồm xuôi gió!

Sự thấu hiểu tinh tế vi diệu đến từng chân tơ kẽ tóc đã tồn tại nơi hai con người tài ba xuất chúng này từ rất lâu rồi.

Chỉ có thể là hắn… Những người khác, không được… Không thể là bất cứ ai khác!

Đôi mắt tinh anh sắc sảo của Phương Quân Càn ngời lên tinh quang sáng rực: "Khuynh Vũ đã tin tưởng ta đến như thế, bổn hầu nhất định không phụ lòng huynh!"

Năm mươi vạn kỵ binh tinh nhuệ khôi giáp sáng ngời đồng loạt nhảy phốc lên yên ngựa, tuấn mã dậm vó hí vang như sấm động, khí thế ầm ầm rung trời chuyển đất. Đội ngũ bộ binh hàng ngũ tề chỉnh trải dài như một tấm thảm người đen kịt khắp trên bình nguyên rộng lớn, không nhận ra đâu là giới hạn. Quân kỳ phấp phới tung bay, đao thương khí giới va chạm loảng xoảng, tạo thành một dàn đồng ca binh khí sống động.

Biển người nghìn nghịt, binh cuồng mã khiếu (2), núi đao rừng kích sáng lóa giữa mênh mông khói lửa mịt mù.

Tiếu Khuynh Vũ nghiêm nghị tĩnh tọa trên lầu thành, mục kích toàn cục, thần thái kiên định, bát phong bất động. Hoàng hôn nhuộm máu, trời trong không mây, dõi mắt trông xa, núi xa nguy nga tráng lệ, sông dài vạn dặm ngát xanh – Rốt cuộc, đôi mắt mang đầy trăn trở suy tư cuối cùng ngưng tụ lại trên khuôn mặt tà mị anh tuấn của Phương Quân Càn.

"Tiếu mỗ sẽ luôn ngồi ở đây, chờ Tiểu hầu gia toàn thắng trở về!"

Phương Quân Càn cười, mi mục bừng cháy quyết tâm: "Đến lúc đó sẽ cùng Khuynh Vũ chạm cốc ăn mừng!"

Toàn thân Phương Quân Càn thả lỏng, hoàn toàn thoải mái tự nhiên, dải hồng cân thê diễm phơ phất như quyến luyến người ở lại: "Ta đi!"

Trên một đài cao dã chiến quan sát chiến cuộc, Đại hãn của Hung Dã Mộ Dung Chiến cùng Thiên Tấn bất bại danh tướng Thác Bạt Mục Hoành đang ngồi theo dõi toàn cục, Hung Dã đệ nhất thần tiễn Uất Trì Xuyên cùng hai mươi bốn thủ vệ đứng yên bên cạnh.

Bên cạnh Hung Dã Đại hãn, một tuyệt thế mỹ nhân diễm như đào lý, lãnh nhược băng sương ngồi tựa sát, nàng chỉ vừa mới tiến cung, nhưng sắc đẹp của nàng đã sớm được Đại hãn chú ý, một mực sủng ái, phong làm Vũ phi.

Nghe nói, Mộ Dung Chiến khi săn bắn trên thảo nguyên đã tình cờ cứu được nàng đang bị sói lang vây hãm, ngay lần đầu tiên gặp mặt, Mộ Dung Chiến đã mê mẩn thần hồn, đưa ngay về bổ sung vào tam cung lục viện đã hơn ba ngàn mỹ nữ sắc nước hương trời, dành cho nàng sự sủng hạnh đặc biệt. Chưa hết, để làm vui lòng người đẹp, khi Vũ phi thỏ thẻ ngỏ ý muốn đi theo ra trận, Mộ Dung Chiến lập tức gạt hết mọi lời can gián của chúng thần, sắp xếp cho nàng đi theo quan chiến (3).

Quả nhiên là 'Hậu cung giai lệ tam thiên nhân, tam thiên sủng ái tại nhất thân…' (4)

"Thác Bạt tướng quân, ngươi thử nói xem trận chiến lần này thắng bại ra sao?"

Thác Bạt Mục Hoành giương mắt quan sát trận địa, nói chắc như đinh đóng cột: "Lần này, bổn tướng nhất định sẽ rửa sạch cái nhục bại trận lần trước!"

Mộ Dung Chiến tỏ vẻ khinh mạn: "Lực lượng quân ta hùng hậu, lại tinh nhuệ thiện chiến, liệu Bát Phương quân có dám khai thành nghênh chiến chăng?"

Nếu Bát Phương Thành liều mạng bế quan tử thủ thì việc hạ thành chỉ là vấn đề thời gian, vì vấn đề lương thực không đủ tiếp tế nếu chiến cuộc kéo dài chính là điểm yếu trí mạng. Bởi vậy, đường sống duy nhất của Bát Phương Thành chính là – mở cửa thành, quyết tử với địch! Chỉ có cách công kích trực diện, làm cho nguyên khí quân địch tổn hao nghiêm trọng, khiến cho bọn chúng không đủ quân số mà dàn trận vây thành, hình thành thế cục cương tỏa rồi đánh úp.

Thác Bạt Mục Hoành nhếch mép khinh bỉ: "Phương Quân Càn chỉ là tên tiểu nhân đắc chí, lần trước hắn chỉ gặp may, chứ hắn làm gì có dũng khí đến bực này!"

Đúng lúc đó, đại môn Bát Phương Thành đột nhiên mở lớn, rầm rầm chấn động!

Hàng chục vạn Bát Phương quân tinh nhuệ, mặt mũi đằng đằng sát khí hộ tống vị tướng tuổi còn thiếu niên ra khỏi thành, ngạo nghễ nghênh chiến, thách thức kẻ địch.

Dường như có một luồng hào quang rực rỡ bao bọc quanh người Phương Quân Càn, hắn vận khôi giáp bằng bạc, trên cổ là dải hồng cân đỏ rực ngạo nghễ phất phơ trong gió, theo từng nhịp vó tuấn mã, nổi bật lên mái tóc đen tuyền mượt mà, bắp tay vạm vỡ mà trắng trẻo, cả người hắn toát ra vẻ đẹp phong trần tuấn mỹ mà tà mị chết người, khiến cho người ta không dám tin, trên đời lại có vẻ đẹp hoàn hảo như vậy.

Bích Lạc kiếm luôn đeo dính bên hông, thần binh trong vỏ dường như đang động đậy muốn thoát ra, nhộn nhạo khát máu quân thù cũng như khát chiến thắng cháy bỏng.

Rút kiếm, chỉ thiên!

"Khánh quân uy vũ!!!!!!"

Bảy mươi vạn dũng sĩ đồng thanh rống to: "Sátttttttttttt!"

—oOo—

(1): cây ngọc trước gió, tức là người đàn ông có vẻ đẹp vừa anh tuấn phong lưu vừa có khí chất mạnh mẽ kiên định.

(2): người ngựa nhộn nhạo phấn khích như hóa điên.

(3): theo dõi chiến trận.

(4): Tiểu Mặc lấy ý từ hai câu trong bài 'Trường hận ca' của Bạch Cư Dị, có ý nói là:: tam cung lục viện trên 3000 mỹ nhân mà người được sủng ái thì chỉ có một. Tiểu Mặc chỉ đưa ý của câu sau, nhưng tôi đưa luôn cả 2 câu cho rõ nghĩa.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Chương 32

Phương Quân Càn vừa ra trận thì đã giục quân thọc sâu vào trận địa, hắn xông xáo ngang dọc, tuấn mã luôn đi đầu, lăn xả vào trong vòng vây núi đao rừng kiếm của địch, Bích Lạc kiếm sát khí mãnh liệt, chém giết không chút ngơi tay, xoẹt qua nơi nào thì nơi đó huyết hoa nhuộm đỏ, mùi máu tanh đậm đặc theo gió tỏa lan khắp chốn!

"Lên! Xông lên! Giết chết Phương Quân Càннnn!"

Quân địch thúc giục trường mâu, mã tấu hươ tít nhất tề xông lên công kích bức tường người phòng thủ vững chắc của Bát Phương quân! Khí thế địch quân ào ạt như bão táp mưa sa, hòng mong phá tan hết thảy, hủy diệt hết thảy mọi vật cản trên đường. Thanh thế dữ dội như cơn cuồng phong tàn bạo trong cơn giận lôi đình, ầm ầm cuốn xéo tất cả, bất luận mệnh lệnh của ai, bất luận Thống soái tài ba thế nào cũng không cách chi ngăn cản nổi.

Bát Phương kỵ binh lập tức ồ ạt tiến lên nghênh địch, nhanh như điện chớp, nhân mã song phương va chạm kịch liệt, giống như hai vì tinh tú lăn xả vào nhau với tốc độ kinh hồn rồi đâm sầm tóe lửa.

Chiến kỳ trên Bát Phương thành lâu chuyển hướng!

Đương lúc quân địch còn chấn động kinh hãi, Bát Phương quân đã nhanh chóng trải rộng lực lượng, hàng ngũ bắt đầu tản mác ra, len lỏi vào những vị trí quân địch lỏng lẻo mà lấp đầy bằng binh lính của mình.

Đây là trận thế kiểu gì vậy?

Bát Phương quân nhanh chóng đẩy nhanh chiến cuộc, cho quân giáng thẳng vào hướng quân địch đang truy kích kỵ binh gấp rút thoái lui. Được giải cứu, nhóm bị truy đuổi đồng loạt quay vòng lại, nhập chung với với viện quân thành một lực lượng đông đảo, cùng nhau phi về phía trước. Hai mũi công ngược hướng va chạm nảy lửa, hàng ngũ tán loạn lao vào nhau đánh giáp lá cà!

Trên thành lâu, Tiếu Khuynh Vũ quan sát toàn bộ cục diện, phát hiện rõ ràng: Tấn Dã liên minh (1) đã lộ rõ ý định đem cánh phải tràn lên uy hiếp, đập trực diện Bát Phương quân. Chiến kỳ trên thành lâu liên tiếp khua ba lượt.

Bát Phương quân tuân theo hiệu lệnh của chiến kỳ, lực lượng vừa phân tán nhỏ để đánh lẻ liền nhanh chóng tập kết, tụ lại hình thành một mũi khoan khổng lồ nhọn hoắt, nhanh như điện chớp đồng loạt đâm thẳng về phía địch quân đang nhốn nháo hỗn loạn!

Trong nháy mắt, một thanh âm rung trời chuyển đất gầm lên từ muôn vạn yết hầu của Bát Phương quân: "Sátttttttttt!"

Tấn Dã binh khiếp hãi nhìn phản quang chói lòa của vô vàn mã tấu lăm lăm dưới ánh triều dương chiếu rọi, cùng với Bát Phương kỵ binh đằng đằng sát khí nhất tề xung phong, mỗi lúc một tiến gần.

Có kẻ hú lên điên loạn, quay đầu chạy trốn, nhưng đã muộn, như một cơn cuồng phong hung bạo, kỵ binh phóng theo sát gót kẻ đào tẩu như tên bay, rồi đột ngột xoay người bổ xuống một đao trí mạng, máu tươi phụt thành dòng tung tóe lên trời, chiếc đầu với gương mặt kinh hoàng bay khỏi cổ, rơi xuống lăn lông lốc trên đất.

Bát Phương quân binh cuồng mã khiếu, chỉ trong nháy mắt đã thi triển công phu kinh hồn táng đởm, khiến Tấn Dã liên quân chưa kịp tập hợp đội hình đã bị bức bách phải giương dao chống đỡ, đội hình bị phân tán rời rạc hẳn. Rất nhiều địch quân chạy như bay đến cứu viện bị vó ngựa giẫm đạp té lăn ra đất, mã tấu lại bồi thêm một nhát đổ gục.

Hai bên kịch liệt giao chiến, nhưng không kéo dài lâu, áng chừng chưa đến một nén nhang, cánh quân Tấn Dã đã bị tiêu diệt sạch sẽ.

Chỉ thấy chiến kỳ trên thành lâu xoay đảo ngược lại, Bát Phương quân lại phân tán lực lượng, chia nhỏ mà đánh. Cảnh tượng lại trở nên hỗn loạn như đá tảng khuấy động mặt hồ, từng lớp sóng bắt đầu lan ra, một vòng, lại một vòng nữa, càng lúc càng mở rộng.

Tấn Dã tuy có hai trăm vạn quân, nhưng căn bản lại không biết dụng võ, chỉ giống như một con lợn đã chết nặng nề cồng kềnh nằm yên bất lực để cho Bát Phương quân xâu xé. Thác Bạt Mục Hoành vô cùng kinh hãi: "Là ai chỉ huy trên thành lâu?"

Mộ Dung Chiến ngây ngốc không hiểu: "Ý của Tướng quân là…"

Thanh âm của Thác Bạt Mục Hoành không giấu được sự phẫn uất mất kiên nhẫn: "Bản thân Phương Quân Càn dẫu là Thống soái, nhưng lúc nào cũng tiên phong đi đầu, thọc sâu vào phá nát trận địa của chúng ta, lúc này cục diện đao bay thương phạt, người ngã ngựa đổ, bụi ám huyết văng khắp nơi, nhân mã lại chen chúc đánh loạn, không phân biệt nổi địch ta, trước mắt năm bước chân không thấy nổi. Hắn tự bảo vệ mình còn không kịp, căn bản không có khả năng chỉ huy quân đội tác chiến! Chỉ huy thực sự là người khác!" – Rồi cảm thán, "Kẻ chỉ huy bên quân địch chỉ dùng chiến kỳ trên thành lâu mà điều khiển kỵ binh hành động, thủ pháp dụng binh thực sự đã đạt đến cảnh giới gần như hoàn mỹ! Nếu tình hình cứ tiếp tục như thế, quân ta sẽ càng đánh càng loạn, cuối cùng là vỡ trận!"

Mặt trời đã tà về hướng tây, mấy trăm vạn nhân mã vẫn còn đang chém giết loạn đả, kẻ bỏ chạy tháo thân, kẻ phơi thây sa trường, máu chảy đầu rơi, tiếng gào tiếng thét thê lương thảm thiết, tiếng vó ngựa rầm rập, tiếng bước chân hỗn tạp, tất cả trộn lẫn nháo nhào thành một thứ âm thanh ầm ĩ nhức óc. Trên thành lâu, cờ xí tung bay, khí thế quân Đại Khánh lên cao nhanh chóng, hoàn toàn áp đảo quân địch đông đảo hơn mình gấp mấy lần, mũ văng giáp vứt, binh khí hư hỏng, gãy vỡ, cờ xí rách bươm… Thác Bạt Mục Hoành mặt mày trắng bệch, nhìn trân trân cảnh tượng bi thảm trước mắt "Trận này, e là chúng ta thảm bại!"

Mộ Dung Chiến đứng phắt dậy: "Uất Trì Xuyên, ngươi là Hung Dã đệ nhất thần tiễn! Ngươi có khả năng bắn chết kẻ chỉ huy kia không?" Ánh mắt Uất Trì Xuyên nhìn chằm chằm Mộ Dung Chiến đang dang thẳng cánh tay chỉ vào hồng cân thiếu niên vận giáp bạc xông pha trận tiền – Phương Quân Càn.

Uất Trì Xuyên không chút biến đổi sắc diện: "Có thể thử một lần!"

Rồi hít một hơi sâu, bình tĩnh lắp tên, căng dây cung, nheo mắt ngắm nghía mục tiêu…

Phương Quân Càn đang dần dần gần hơn…

Năm trăm thước… Bốn trăm thước… Ba trăm thước…

'Vútttt!!!' – Sét đánh rền vang, dây cung rung bần bật, đầu tiễn lao đi như sao xẹt! Ngoài ba trăm thước đã xả tiễn, đương nhiên kẻ bắn phải có sức khỏe phi thường, dùng lực cực mạnh!

"Á!!!!!!!" – Phương Quân Càn đau đớn hét thảm một tiếng, lảo đảo ngã khỏi lưng ngựa!

"Tiểu hầu gia!!!" – Sĩ tốt bên người sửng sốt bàng hoàng, mắt trợn trừng tưởng muốn nứt ra.

"Phương Quân Càn!!!!" – Trên thành lâu, Tiếu Khuynh Vũ bất lực, trừng trừng nhìn Phương Quân Càn ngã xuống.

Điều mà mình lo lắng nhất cuối cùng đã xảy ra…

Chủ tướng thình lình bị nạn, Bát Phương kỵ binh quân tâm đại loạn! Chiến cuộc chỉ trong nhất thời đã xoay chuyển, trở nên có lợi cho Tấn Dã liên quân…

Ánh mắt Tiếu Khuynh Vũ nhuốm đau thương: Chẳng lẽ ta nhất định phải dùng đến cách cuối cùng này hay sao?…

Nhìn dưới thành lâu, thiếu niên giáp bạc cả người đẫm máu đang nguy khốn giữa muôn vàn thiên binh vạn mã, nhìn bại binh chồng chất như núi kia thoáng chốc đã là tướng sĩ Đại Khánh, Tiếu Khuynh Vũ không thể chịu nổi, âm thầm nghiến răng.

Trên thành lâu, một lá cờ nhỏ dựng thẳng đứng!

Sắc cờ đỏ rực như máu! Huyết kỳ ngạo nghễ tung bay phần phật, như nhắn nhủ một lời thề, một sứ mạng.

Mộ Dung Chiến đột ngột quay đầu lại, nhìn thấy ái phi của mình, đôi mắt lạnh lẽo tàn nhẫn, vẻ mặt hiện lên một thứ thần sắc trước nay chưa từng thấy. Rồi hắn lại nhìn xuống, máu tươi nóng bỏng từ ngực mình đang ào ạt tuôn chảy, ướt đỏ cả bàn tay ái phi đang nắm chặt một thanh trủy thủ (2), dùng sức ấn sâu…

"Tại sao…?" – Giận dữ đến phát điên lên, "Tại sao kết cục lại ra thế này?!…" Chẳng lẽ… bao nhiêu ân ái… bao nhiêu luyến lưu… tất cả đều là giả vờ? Ta nhất mực sủng ái nàng, thậm chí chẳng tiếc trao hết chân tình cho nàng, rốt cuộc… để đổi lấy kết cục này sao?..

Mạc Vũ Yến ngay cả đứng cũng không vững, nhưng Vũ phi trong bạch y trắng muốt vẫn kiên cường nghiến chặt răng, vẫn hất cao đầu ngạo nghễ nhìn thái dương dần lặn nơi chân trời xa xa, môi mím chặt không nói một lời.

Cả trên thành cao lẫn dưới chân thành bỗng đồng thời giật mình ngẩng lên!

"Ta vì Vô Song công tử mà không tiếc mạng này!" – Đột nhiên, trên đài quan sát, Mạc Vũ Yến lảo đảo rời chỗ đứng, yếu ớt dựa vào lan can, thanh âm của nàng hòa với gió thổi ***g lộng, "Ta chỉ yêu Tiếu Khuynh Vũ…"

Hung Dã thân binh mặt đằng đằng sát khí xông đến gần nàng, thề đem ả đàn bà cả gan hành thích Đại Hãn băm vằm thành muôn mảnh vụn!

"Công tử!!!" – Nàng kêu lên một tiếng tha thiết, trong đáy mắt hiện lên ái mộ quyến luyến, khắc cốt ghi tâm…

Bỗng nhiên, Mạc Vũ Yến dang rộng cánh tay, cả thân người nhoài khỏi lan can, nhẹ nhàng buông ra khoảng không, rơi xuống đất!

Tà dương như máu, chiếu rọi một thân bạch y lộng lẫy trắng ngần, cả trời chiều rọn lên huyết sắc đỏ rực tái tê.

Cát vàng lẫn với bụi đất mù mịt, các lộ nhân mã giận dữ gào thét phóng qua hào sâu hộ thành, giẫm đạp tàn nhẫn thi thể nữ nhân xinh đẹp vừa ngã xuống.

Tan xương nát thịt, máu chảy đầu rơi, máu tươi nhuộm cát vàng…

Tiếu Khuynh Vũ đau đớn nhắm mắt lại, bên tai dường như còn văng vẳng thanh âm như hoàng oanh xuất cốc (3) của Mạc Vũ Yến hôm nào…

"Vũ Yến muốn đi theo công tử…"

"Vũ Yến nguyện là cánh chim chắp cánh cho hoài bão của công tử!"

"Chết vì công tử cũng tốt, làm cờ thí của công tử cũng tốt, Vũ Yến tuyệt đối không oán thán, không hối hận."

Cuối cùng, ký ức dừng lại trên khuôn mặt trong trẻo tươi cười, "Mạc Vũ Yến ái mộ công tử, vì công tử, Vũ Yến cam nguyện tan xương nát thịt, máu chảy đầu rơi."

—oOo—

(1): liên quân Thiên Tấn – Hung Dã

(2): dao găm

(3): tiếng chim hoàng oanh hoang dã, một giống chim quý có giọng hót rất hay, trong trẻo mà quý phái

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Chương 33

Vũ phi dùng trủy thủ ám sát Hung Dã Đại Hãn, sau đó nhảy lầu tự vẫn. Tất cả những ai có mặt trên đài quan sát đều thấy Mộ Dung Chiến máu tuôn xối xả, không rõ sống chết ra sao thì tái mét mặt mày, Tấn Dã liên quân nhất thời tay chân luống cuống tê dại, chẳng biết phải làm gì!

Tận dụng thời cơ! Phương Quân Càn nén đau nhảy bật dậy, cắn răng bẻ gãy mũi tên đang găm sâu vào da thịt! Trong người hắn vẫn còn một nửa mũi tên, nhưng hắn bất chấp, vọt mạnh lên lưng ngựa, trực đảo Hoàng long (1)! Miệng hét lớn: "Bát Phương vô địch!!!!"

Binh lính lân cận lập tức bị hành động đầy dũng mãnh gan dạ đó làm cho kinh hồn bạt vía! Sĩ khí chấn hưng mạnh mẽ! Cả Bát Phương quân đồng thanh gầm theo: "Bát Phương vô địch!!!!"

Tấn Dã liên quân mất đi Thống soái, lúng túng như rắn mất đầu, tay chân luống cuống run rẩy như chim sợ cành cong, lại bị Phương Quân Càn thừa cơ cầm đầu Bát Phương quân lao đến đập thẳng vào mặt, địch quân choáng váng hoảng hốt, giẫm đạp lên nhau chạy trốn trối chết.

Trên thành lâu, Tiếu Khuynh Vũ huy động lệnh kỳ, màu sắc lá cờ này đã khác đi, ngay cả động tác phất cờ của y cũng tao nhã mà băng lãnh, điềm nhiên mà dữ dội…

Bát Phương quân nhất nhất hành động theo sự an bài của y, mỗi người đều có vị trí và nhiệm vụ riêng nhưng phối hợp với nhau vô cùng ăn ý, ai nấy phi ngựa như bay đến mục tiêu hạ thủ, ngựa không dừng vó, giặc không ngừng ngả.

Lúc này, cục diện chính xác là một bàn cờ vĩ đại, lấy trời đất làm bàn cờ, lấy binh mã làm quân cờ, đánh cờ cũng tức là thẳng tay chém giết, tranh với nhau không phải niềm vui thắng bại trong cuộc cờ, mà là vận mệnh của cả thiên hạ.

Có thể nói, tài năng chỉ huy của Tiếu Khuynh Vũ đã đạt đến cảnh giới nghệ thuật, một nghệ thuật tao nhã. Cả trận địa rộng lớn, cả Bát Phương quân hùng hậu y đều nhất nhất nắm chặt trong bàn tay, với những ngón tay dài thanh mảnh tú lệ, y lạnh lùng an bài cho mỗi binh mỗi tốt biến hóa khôn lường, làm cho địch quân nhanh chóng phân rã, dồn bọn chúng vào tử địa tuyệt vọng, vào biển máu diệt vong.

Vũ Yến, nàng ở trên trời có linh thiêng, hãy phù hộ cho quân ta chiến thắng, bình an trở về!

Khánh lịch năm 324, 'Chấn hùng đại chiến' miêu tả chiến thắng của Bát Phương quân đã đưa danh tiếng của đội quân này lên vũ đài chiến tranh, gây tiếng vang rất lớn. Trận ấy, Thiên Tấn cùng Hung Dã liên minh, điều động hai trăm vạn đại quân tấn công mạnh mẽ vào Bát Phương Thành, Anh Vũ hầu Phương Quân Càn, Vô Song công tử Tiếu Khuynh Vũ cùng vẻn vẹn bảy mươi vạn tướng sĩ phụng mệnh tử thủ thành trì.

Bất luận xét về góc độ cục diện hay chiến thuật tiến hành chiến tranh, đều không thể hoài nghi, Bát Phương quân với lực lượng ít ỏi hơn đã đạt thắng lợi tuyệt đối.

Lúc này ở Bát Phương Thành, mọi người đổ xô ra đường reo hò vui sướng, hoan hô như sấm động. Mọi nơi mọi chốn, từ binh đến tướng không kịp cởi chiến bào nhuộm đỏ máu, ai nấy đều nhảy nhót mừng vui, mọi người nhìn nhau, vừa vui sướng vừa xúc động, lệ giàn giụa đẫm mặt nam nhi, ôm nhau khóc rống…

Chiến sĩ trong cơn kích động tuôn trào, giật phăng khôi giáp, mình trần ra đường, tay giơ cao quân trang nhuốm máu, tự hào lẫn kiêu hãnh ngời lên trong tiếng hoan hô vang trời dậy đất: "Vạn tuế! Bát Phương vô địch! Vạn tuế!"

Mặc kệ tướng lĩnh hay là binh lính, bất luận quý tộc hay chỉ thường dân, đều chan hòa vui sướng cùng nhau trong niềm vui thắng lợi vô bờ bến, bởi vì, bọn họ đều là con dân Đại Khánh này.

Dù là nam tử hán, nhưng trong nỗi mừng vui khôn xiết, cũng không kềm lòng được mà biểu lộ tình cảm thắm thiết, gặp ai ôm nấy, vòng tay siết chặt, đấm lưng nhau thùm thụp. Từ trước đến nay, phàm là hán tử đã xông pha trận tiền thì không tiếc máu chảy đầu rơi, vậy mà giờ đây, cũng những con người ấy, lệ nóng tuôn trào ướt đẫm vạt áo, nghẹn ngào vỗ vai nhau, hà hơi ngợi ca chúc mừng, tung hô vang dội, dường như trong ***g ngực kia có lửa nóng thiêu đốt, thúc giục bọn họ làm như vậy. Một người cất tiếng, rồi cả Bát Phương Thành tướng sĩ đều không hẹn mà gặp cùng hát rống lên bản quân ca hùng tráng, khí thế chấn động cả trời xanh:

'Khí phách tràn trề phá tan tiếng giáp khí trên thân nam nhi vô ưu

Hoành đồ thiên hạ non xanh còn đó nước biếc chảy dài

Đao quang kiếm ảnh bất chấp thiên trường địa cửu

Khiến cho huyết vũ tinh phong thiên hôn địa ám cũng trở thành ôn nhu…'

(Trích ca khúc 'Giang sơn anh hùng' – Người dịch: Hà Hoa Khứ)

Đây có lẽ là ngày vinh quang nhất của Bát Phương Thành từ trước đến nay! Chỉ vẻn vẹn bảy mươi vạn quân ít ỏi, lại đơn độc ứng chiến không có bất cứ sự trợ giúp nào, vậy mà lực lượng nhỏ bé yếu nhược ấy lại có cái dũng khí đánh lui hai trăm vạn liên quân với binh hùng tướng mạnh, khí thế ngợp trời, Bát Phương quân vì vô số đồng chí đồng đội tử nạn sa trường mà báo thù rửa nhục!

Bọn họ đã dùng chính thân thể, chính xương thịt mình xây dựng nên một phòng tuyến vững vàng cứng rắn như sắt thép, có thừa ương ngạnh ngoan cường. Trước phòng tuyến sừng sững này, hai trăm vạn liên quân Tấn Dã cũng không dễ có cơ hội chọc thủng mà tiến lên, không những vậy, thiết kỵ tinh nhuệ lừng danh bách chiến bách thắng, khí thế ồ ạt như nước lũ Hoàng Hà lại bị đánh bật trở ra, hàng ngũ tan tác, kết cục phải nghiến răng nghiến lợi nuốt thất bại đắng cay.

Ai nói Đại Khánh khiếp nhược? Sau 'Chấn hùng đại chiến', uy danh Bát Phương quân cùng Bát Phương Thành ngày càng dương danh thiên hạ, ai nghe thấy cũng phải tái mặt hoảng kinh!

Trong không khí cuồng hoan đó, không thấy bóng dáng Tiếu Khuynh Vũ.

Khi Phương Quân Càn tìm thấy y, y đang lặng lẽ trốn trong lều trại, trên tay, một thanh ám khí sát phạt thiên hạ được y sử dụng làm dao điêu khắc. Mỗi nhát vạt, mỗi nhát khắc dường như có một chút đắn đo, do dự lên thanh gỗ hoàng dương. Thân áo trắng muốt lấm tấm mạt gỗ vụn.

Phương Quân Càn chỉ biết lẳng lặng nhìn cảnh tượng đó, không dám lên tiếng, sợ sẽ quấy nhiễu giây phút yên tĩnh của y. Nếu như trên chiến trường, Vô Song công tử vô cùng bình tĩnh sáng suốt, bày mưu tính kế bách chiến bách thắng, tưởng như vô cảm, thì giờ đây, vào lúc này, trên vẻ mặt trầm tĩnh như nước lặng sóng yên kia cũng không có chút nào thay đổi. Nhưng mà, không rõ vì cái gì, khi nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, Phương Quân Càn có cảm giác, y đang xúc động muốn rơi lệ…

Nỗi đau của Tiếu Khuynh Vũ, cũng như tình yêu của y, tất cả mọi thứ cảm xúc – đều vĩnh viễn chôn sâu trong tâm khảm, thật chặt, thật sâu, mà thản nhiên đến nhói lòng, như một mạch nước ngầm lặng lẽ chảy trong tim, người khác không thể nào nhìn thấy, chỉ có bản thân y khắc cốt ghi tâm…

Vĩnh viễn không có bất cứ ai biết đến, chạm vào…

Hình dáng bức tượng dần dần lộ ra rõ nét – Một người con gái đoan trang mỹ lệ, búi tóc vấn cao, cung sa (2) tha thướt, trang nhã, đôi mắt đẹp chất chứa thâm tình mênh mang…

"Dường như rất giống Mạc cô nương." – Phương Quân Càn lúc này mới lên tiếng.

Tiếu Khuynh Vũ nhẹ thở dài: "Giống thì đã sao? Ngươi đã không bao giờ… không bao giờ trở về nữa…"

Y lẳng lặng cất dao, mở ra ngăn tủ bên cạnh, đem bức tượng Mạc Vũ Yến thả vào. Phương Quân Càn liếc mắt nhìn, trong đó có đến hơn hai mươi bức tượng nhỏ dựng đứng lô nhô, già có trẻ có, xấu có đẹp có, cả vương công quý tộc hay tiểu thương giang hồ, cũng có.

Tiếu Khuynh Vũ nhắm mắt, giấu đi đôi mắt đang tràn ngập bi thương: "Bọn họ, đều là những tử sĩ vì ta mà hy sinh!"

Trầm ngâm một lúc, y cúi người, đẩy ngăn tủ vào trong, đóng kín.

Dường như, y vừa mới đóng lại một đoạn đời…

Cũng là một bí mật.

Phương Quân Càn chỉ có thể yên lặng, đứng bên cạnh nhìn y, ánh mắt chất chứa thâm tình tha thiết, quan tâm vô ngần, nhưng chẳng thể nào nói được một lời ủi an, hay vỗ về…

Bởi vì, tận sâu thẳm trong lòng, hắn biết rõ…

Khi Tiếu Khuynh Vũ tâm trạng sầu não như lúc này – Chính là thời điểm y cảm thấy yếu đuối, chơi vơi nhất, nhưng mà xưa nay, chưa bao giờ y tự nguyện để lộ ra cho một ai nhìn thấy, và đến tận lúc này, y cũng chưa bao giờ chấp nhận để ai giúp đỡ.

Kiêu ngạo như y, tự tôn như y, làm sao có thể chấp nhận sự bố thí của kẻ khác?

Cho nên, Phương Quân Càn chỉ có thể trơ mắt mà nhìn. Không nói lời nào.

Kỳ thực, trong lòng Phương Quân Càn cũng dấy lên một cảm giác ngưỡng mộ, dù chỉ mơ hồ, đối với Mạc Vũ Yến. Bởi vì hắn hiểu rằng, Tiếu Khuynh Vũ suốt đời này cũng không thể nào quên được nàng. Có thể được một kẻ luôn lạnh lùng vô cảm như y ghi nhớ sâu đậm, đó là một niềm hạnh phúc chẳng dễ gì có được…

Nhìn thấy vẻ mặt Tiếu Khuynh Vũ phảng phất ưu tư, Phương Quân Càn mỉm cười giơ lên vò rượu ngon trong tay: "Người cũng đã không còn nữa, kẻ đang sống hà cớ gì phải dày vò mình cho càng bi thương hơn! Khuynh Vũ có muốn cùng bổn hầu uống thật say rượu này không?"

"Ta chiều ý huynh!" – Y lúc này mới nở nụ cười, trở lại là một Vô Song công tử thanh quý diễm lệ, ôn nhuận cao hoa, không chút tỳ vết, "Đêm nay ta cùng huynh, không say không về!"

Đây là lần đầu tiên Phương tiểu hầu gia bắt gặp một Tiếu Khuynh Vũ như vậy, chẳng còn đâu nữa dung nhan kiều mị mê hoặc, chỉ thấy rượu chảy không ngừng.

Như dòng nước lũ không thể cản ngăn.

Thường ngày, y chỉ nhấp môi lướt qua khi nâng chén xã giao cùng đồng liêu (3), dáng vẻ vô cùng đoan chính mẫu mực. Nhưng mà lúc này, rượu đổ liên miên, nhân sinh thống khoái, thật chẳng còn biết đâu là giới hạn. Trăm năm trong cõi trần gian, thử hỏi được bao nhiêu lần vui sướng an nhiên, say sưa thỏa sức như vậy?

Uống một hồi, cả hai đều say khướt.

Tiếu Khuynh Vũ nói, y không xứng đáng yêu Mạc Vũ Yến.

Phương Quân Càn lại nói, hắn còn thê thảm hơn nhiều, trót đem yêu thương gởi cho một người không thể yêu.

Tiếu Khuynh Vũ nói tiếp, ta sẽ làm cho tên huynh vĩnh viễn trường tồn.

Phương Quân Càn nói, ta hy vọng đến khi đó, huynh có thể ở cạnh bên ta, nhìn thấy ta…

Chỉ một lần mặc sức uống rượu mà đã xảy ra hậu quả nghiêm trọng, miệng vết thương của Phương tiểu hầu gia đã nhanh chóng toác ra, trở nên trầm trọng.

Tiếu Khuynh Vũ lúc đó mới hay, thì ra hôm qua, Phương Quân Càn ngay cả đầu mũi tên còn chưa kịp rút ra đã chạy bổ đi tìm mình, rồi ngồi suốt cùng mình uống rượu giải sầu…

Khi rút mũi tên ra, y bỗng nghe thấy Phương tiểu hầu gia, lúc này đang ngồi xoay lưng lại với y, thấp giọng hỏi một câu: "Nếu bổn hầu chẳng may chết đi, Khuynh Vũ có thể vì ta mà rơi dù chỉ một giọt nước mắt không?"

—oOo—

(1): trong cờ tướng nghĩa là 'Chiếu tướng', tức là đem quân trực tiếp đe dọa đầu não chỉ huy

(2): trang phục lộng lẫy quý phái như thần tiên

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Chương 34

Câu hỏi kia, rốt cục hôm đó Tiếu Khuynh Vũ chỉ yên lặng, không có trả lời.

Mãi cho đến thật lâu sau, cho đến khi xương cốt cả hai đã hóa thành tro bụi, cho đến khi cơ nghiệp phồn hoa thịnh thế đã tiêu tán, cho đến khi biển rộng hóa nương dâu… Cho đến khi hậu thế lật lại thiên sử nghìn năm truyền kỳ này, trí óc như được nguyệt quang soi dẫn, mới có thể thấu hiểu tường tận đến từng chân tơ kẽ tóc cái đáp án lẽ ra đã được bao phủ vĩnh viễn một lớp bụi thời gian ấy…

Vết thương của Phương Quân Càn hồi phục rất mau, chẳng mấy chốc đã có thể tót ra thao trường, mạnh mẽ như rồng như hổ, cùng bảy tám binh lính giao đấu mà vẫn giành được toàn thắng.

Qua mấy ngày, thánh chỉ đến. Ngoài vài ba câu biểu dương lấy lệ không mất tiền thì thực tế, một chút thành ý tưởng thưởng cũng không có. Trong thánh chỉ, tựu trung chỉ hạ lệnh cho Phương Quân Càn cứ ở yên mà giữ Bát Phương Thành, không có mệnh lệnh thì không được tự ý hồi kinh.

Phương tiểu hầu gia biết Hoàng đế đã bắt đầu úy kỵ hắn. Cũng đúng, binh quyền đang trong tay ta, hùng bá lẫy lừng một phương, Gia Duệ đế kia tính tình đa nghi, lại hay đố kỵ, làm sao không khỏi lo lắng khẩn trương như gặp cường địch? Nhưng đến giờ phút này, Đại Khánh vẫn cần phải dựa vào ta để trấn thủ biên quan, hoàng thất tạm thời vẫn chưa thể chối bỏ mình được. Huống chi, ta vừa lập đại công hiển hách, Gia Duệ đế cũng không ngu đến mức tự nguyện để sử sách lưu lại cái thứ ô danh 'Tự hủy Trường thành' (1) cho hậu thế nguyền rủa đến thiên thu.

Bản thân ta thì đày đi biên quan, ở kinh thành dùng phụ mẫu ta làm con tin ngăn trở, lão thực sự đã nắm được điều cố kỵ làm cho ta không dám manh động, quả nhiên không hổ danh là một lão hồ ly đã thành tinh cả ngàn năm!

Cứ từ đó mà chiếu xuống, Thái tử Phương Giản Huệ thật đúng là tiếp thu bắt chước cha già hắn quá tốt.

Nhưng Phương tiểu hầu gia cũng chẳng lấy đó làm cái gì bất mãn, trấn thủ thì trấn thủ chứ! Bổn hầu ở Bát Phương Thành này tự do hô phong hoán vũ, xưng hùng xưng bá, hùng cứ một phương cũng thật sự là quá thỏa nguyện, quá toại ý rồi.

Sau trận chiến, cả Đại Khánh thở phào nhẹ nhõm…

Chiến tranh, rốt cuộc đã kết thúc…

Phương tiểu hầu gia bâng khuâng nhìn ngón tay dài mảnh mai thanh nhã nhón quân cờ cùng đôi mắt thanh khiết trầm tĩnh của Vô Song công tử: "Rốt cuộc đã xong!"

Sóng mắt Tiếu Khuynh Vũ nhẹ nhàng chuyển lưu, hạ cờ: "Đúng vậy, đã kết thúc rồi!"

Sau 'Chấn hùng đại chiến', Thiên Tấn cùng Hung Dã e rằng trong ba năm tới cũng không kịp hồi phục thực lực mà cử binh xâm phạm.

"Khuynh Vũ, Thánh chỉ đã hạ, bổn hầu sợ không thể quay về kinh…" – Hắn vẫn giữ lối đánh thọc sườn, ngập ngừng nhắc nhở y.

Tiếu Khuynh Vũ thở dài, nhưng vẻ mặt vẫn vô cùng thản nhiên: "Tiếu mỗ có dự cảm sâu sắc chuyện chẳng lành!"

"Khuynh Vũ!" – Phương Quân Càn lo sợ bất an nói, "Huynh đồng ý ở lại Bát Phương Thành này giúp đỡ ta không?"

Bỏ đi hào quang rực rỡ của Bát Phương Thống soái, cũng chẳng thấy thần thái ung dung điềm nhiên của vương hầu thiếu niên đâu. Lúc này, chỉ có thấp thỏm, lo lắng không yên, ánh mắt tha thiết như khẩn nài, như bất an, như căng thẳng khẩn trương, như khát khao ước vọng… Chỉ để chờ đợi một câu trả lời…

Huynh đồng ý ở lại Bát Phương Thành này giúp đỡ ta không? …

Huynh có thể ở lại không?

Huynh có bằng lòng… Vĩnh viễn cùng ta không?

Tiếu Khuynh Vũ bình tĩnh nhìn hắn. Thật lâu, thật lâu, thời gian như dừng lại, nín thở chờ một đáp án…

Rồi y thản nhiên buông một tiếng: "Được!"

Phương Quân Càn đến lúc này mới nở nụ cười. Nụ cười của hắn tươi rói như đứa nhỏ được quà, rạng rỡ như dương quang chiếu rọi!

"Khuynh Vũ!…"

Tiếu Khuynh Vũ khoa tay ngăn lại: "Tới huynh hạ cờ kìa!"

Nỗi mừng vui khôn tả, hớn hở như vút lên tận mây xanh của Phương Quân Càn lần thứ hai bị Vô Song công tử chẳng biết vô tình hay hữu ý, bóp nghẹt!

Nếu như trong cờ tướng, kỳ lực cả hai tương đối ngang nhau, thì đối với cờ vây, có thể nói không ngoa rằng, mười Phương tiểu hầu gia cũng chưa chắc sánh bằng một góc Vô Song công tử, hoàn toàn không xứng làm đối thủ của y!

Đây đã là bàn thứ năm, lòng tự tin của Phương tiểu hầu gia bị đả kích trầm trọng, bay đâu mất biệt.

Hắn tỏ ra tủi thân vô hạn, lấm la lấm lét nhìn Tiếu Khuynh Vũ: "Khuynh Vũ à, huynh không thể nhường bổn hầu một chút được sao? Bổn hầu đã phải trốn cả công vụ, đặc biệt đến đây chơi cờ với huynh mà!"

Tiếu Khuynh Vũ thản nhiên đáp lại: "Ta đã nhường huynh cả bốn bàn rồi đó!" Thì ra Phương tiểu hầu gia bị bốn bàn thua vừa rồi làm cho cay cú, giờ lại sắp thua thêm nữa, liên tiếp năm bàn…

"Đã thua thì phải chịu!" – Đôi đồng tử trong suốt trữ định như nước ao thu của Vô Song công tử ngạo nghễ liếc hắn, trong mắt, tiếu ý ẩn ẩn hiện hiện, "Lấy ngay hồng cân của huynh đưa cho ta cũng được!"

Phương Quân Càn thở hắt ra: "Khuynh Vũ, cái gì chứ hồng cân của bổn hầu không thể tùy tiện ai muốn lấy là lấy đâu!"

Tiếu Khuynh Vũ từ tốn nhìn hắn suốt một dọc từ trên xuống dưới: "Ai da, hay là… trên người huynh còn cái gì đáng giá nữa không?" Thực sự, bộ dạng của hắn không giống như kẻ còn tiền một chút nào!

Phương Quân Càn cười khổ sở. Làm gì còn thứ gì quý giá nữa? Nhẫn ngọc, ngân phiếu, túi tiền, thậm chí ngay cả ngọc bội bất ly thân trên người y cũng tước mất rồi còn đâu… Đúng là, chỉ còn mỗi hồng cân…

Tiếu Khuynh Vũ trưng ra thần sắc kỳ quái: "Kỳ thực, Tiếu mỗ muốn hỏi từ lâu, Tiểu hầu gia từ nhỏ đã cùng hồng cân không rời nửa bước, việc đó có ý nghĩa sâu xa đặc biệt gì vậy?"

"Hồng cân của ta, chỉ duy nhất trao tặng người mà ta dành hết tình cảm yêu thương suốt cuộc đời này. Một khi đã trao, hồng cân rời khỏi, cũng tức là ước định chung thân!" – Phương Quân Càn bình tĩnh nhìn sâu vào mắt Tiếu Khuynh Vũ, "Hoàng tuyền Bích lạc, đồng sinh cộng tử, mãi không xa lìa!"

"Nếu Khuynh Vũ muốn, bổn hầu đành đem hồng cân trao tặng huynh vậy!" – Ngữ khí hắn tỏ vẻ hài hước, nhưng trong đôi mắt thăm thẳm lại vô cùng thành thực, "Khuynh Vũ, huynh có muốn không?"

Ta sẽ đem hồng cân này tặng cho người duy nhất trong đời ta thừa nhận.

Ngoài người ấy ra, Phương Quân Càn ta sẽ không bao giờ yêu một người nào khác.

Bởi vì đã xác tín rằng, người đó… là duy nhất…

Tiếu Khuynh Vũ trăm triệu lần không thể dự đoán được, dải hồng cân rực rỡ luôn theo sát bên người Phương Quân Càn không rời nửa bước lại có thêm một tầng hàm ý sâu xa như vậy.

Thời gian cứ như vậy, lặng lẽ trầm mặc trôi đi, trong soái trướng rộng lớn, chỉ có hơi thở rất khẽ của hai người là thanh âm duy nhất.

Tiếu Khuynh Vũ mỉm cười: "Thế nhân kia đều dùng kim xuyến (2) ngọc bội để làm vật định tình, chỉ mỗi mình Phương tiểu hầu gia lấy hồng cân đính ước, khác biệt cũng thật độc đáo!"

Ngay cả khi y cự tuyệt, ngữ khí cũng vô cùng ôn nhu mềm mỏng, dịu dàng uyển chuyển: "Tiếu mỗ không dám tước đoạt một vật quan trọng như vậy, hồng cân này, Tiểu hầu gia cứ giữ lấy!"

Phương Quân Càn cười gượng gạo. Mặc dù đã sớm đoán trước, nhưng khi nghe chính miệng y nói ra, thì tận đáy lòng, vẫn không ngăn nổi hụt hẫng, mất mát.

Chỉ có điều là, nếu như y tiếp nhận, thì y không phải là Vô Song công tử Tiếu Khuynh Vũ.

Phương tiểu hầu gia cười ha hả, giấu đi biểu cảm xót xa: "Tựu trung là Khuynh Vũ không dám nhận! Tiền đánh cược bàn cờ này, xem ra bổn hầu phải khất lại thôi!"

Tiếu Khuynh Vũ không thể làm gì hơn là gật đầu.

Nhưng mà, ngay lúc đó Tiếu Khuynh Vũ không thể dự đoán được việc, cuối cùng, mình sẽ nhận dải hồng cân ấy…

Người đời sau chỉ biết là, dải hồng cân đỏ rực vốn một bước không rời Hoàn Vũ Đế Phương Quân Càn, sau năm hai mươi hai tuổi, không bao giờ còn có ai nhìn thấy hắn đeo trên người nữa…

—oOo—

(1): tự tay mình hủy đi cơ nghiệp vững chắc

(2): vòng vàng, vật trang sức của phụ nữ

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Chương 35

Trên đời, có nam nhân nào không yêu quyền lực? Nhưng quyền lực muốn có, thường phải do thực lực, đổ mồ hôi sôi nước mắt mà đoạt lấy. Còn loại quyền lực tiếp nhận từ tay kẻ khác ban cho, thì không phải là thứ quyền lực chân chính do tự tài năng bản thân mà có.

Phương Quân Càn, đương nhiên hắn là một nam nhân, mà hơn nữa, lại là một nam nhân vô cùng xuất chúng. Chỉ có vào cái thời thiên hạ đại loạn này, hắn mới có thể tỏ lộ tài năng bất phàm của mình.

"Bẩm báo Tiểu hầu gia, Thiên Tấn, Hung Dã phái sử giả đến cầu kiến!"

Biên trong soái trướng, chúng tướng đang thương nghị bàn luận sôi nổi tự nhiên lắng xuống.

"Rốt cục cũng đến sao?" – Phương Quân Càn và Tiếu Khuynh Vũ cùng quay sang liếc nhau, người này đều thấy trong mắt người kia lấp lánh tia kinh ngạc mừng rỡ.

"Bọn họ muốn đàm phán cùng chúng ta ư?"

Vệ binh lắc đầu: "Bọn họ chưa nói gì, chỉ nói là muốn gặp thủ lĩnh Bát Phương Thành!"

Phương Quân Càn gật gật đầu rồi cho thị vệ kia lui xuống.

Phương tiểu hầu gia trưng ra nụ cười tà tà mị mị: "Ta vẫn chờ có ngày được tiếp đón trọng thị sứ thần từ phương xa tới mà!" Nói xong, tay nhấc màn trướng, cúi người bước ra trước.

Các tướng lĩnh cười ha hả trước câu bông đùa của thống soái, rồi cũng lục tục nối đuôi Phương Quân Càn đi ra.

Chỉ một lát sau, vệ binh đã dẫn mấy sứ giả vận y phục ngoại tộc sặc sỡ cùng trang sức cầu kỳ diêm dúa vào, đưa đến trước mặt Phương Quân Càn.

Hai bên trái phải là hai hàng long tinh hổ mãnh (1), binh lính Bát Phương Thành đứng uỡn thẳng nghiêm nghị hướng về phía trước, mặt lạnh như tiền không một chút biểu cảm, lạc vào một chốn đầy uy nghiêm như vậy ai mà không khiếp hãi, bởi vậy, những kẻ được cử đi đàm phán kia chợt cảm thấy lo lắng hồi hộp, vẻ mặt đang cố tỏ ra trấn tĩnh giờ không giấu được sự thất kinh.

Bọn họ đều là quan văn, đương nhiên không đi theo quan chiến, nhưng dù không được tận mắt chứng kiến toàn bộ quá trình tác chiến, cũng đã được nghe thuật lại. Bọn họ từng nghe các tướng sĩ nói về Bát Phương quân cứ như yêu ma quỷ quái, thương đao bất nhập, thủy hỏa bất xâm, đi vào chỗ dầu sôi lửa bỏng như đi vào chỗ không người, ngay từ đầu quân ta có khí thế ngùn ngụt, anh dũng thiện chiến đến đâu đi nữa cũng vô phương chọc thủng phòng tuyến của họ, càng thảm hại hơn, đại quân hoàn toàn vỡ trận trước Bát Phương quân toàn những bất tử nhân ấy. Trên chiến trường đã vậy, giờ lại đến… Nếu lần này đàm phán, trong lời nói lộ ra nửa điểm khinh mạn tráo trở, chẳng biết chừng đối phương chỉ cần dùng mục quang đáng sợ kia mà nhìn, cũng đủ giết chết mấy người bọn họ rồi.

Các sứ giả đưa mắt nhìn quanh, thấy quan tướng cùng binh sĩ bốn phía đều giương đôi mắt gườm gườm dữ tợn về phía mình, chẳng biết trong số họ, ai thực sự là thủ lĩnh Bát Phương Thành nữa.

Lúc này, mọi tướng sĩ đều cung kính cúi đầu xuống, chỉ còn hai thiếu niên mới khoảng mười bảy, mười tám tuổi, đôi mắt sắc sảo thâm trầm nhìn họ chăm chú. Sau lưng hai thiếu niên là bức mành soái trướng vàng rực, trước mặt là cờ xí vừa tịch thu được của Tấn Dã liên quân, mà dường như họ cũng chẳng thèm quan tâm, bao nhiêu chiến lợi phẩm cứ chất đống la liệt bừa bộn trên mặt đất y hệt một đống rác rưởi vô giá trị. Bất luận là tên thị vệ đĩnh đạc khôi ngô, cao to lực lưỡng hay người chiến binh cương nghị trầm mặc, anh dũng cảm tử, bất luận là quan viên hào hoa phong nhã, hay là tướng lĩnh uy phong lẫm liệt, ai ai cũng đều như quần tinh ủng nguyệt, mà vầng trăng sáng đang chiếu rọi ở trung tâm chính là hai thiếu niên tôn quý diễm lệ ấy, tất cả hướng về đó, người hơi khom xuống, mục quang lộ ra vẻ sùng kính phục tùng.

Bọn sứ giả chấn động đến ngẩn người, cứ tưởng mình đang mộng du, ngạc nhiên đến chết lặng: chẳng lẽ hai trăm vạn liên quân Tấn Dã sĩ khí ngợp trời, anh dũng thiện chiến thực sự thảm bại dưới tay hai thiếu niên miệng còn hôi sữa, tuổi còn chưa thành niên này sao?

Nhất là vị bạch y công tử kia, tuy rằng phải ngồi trong luân y, nhưng lại sở hữu thần thái cao quý bất phàm, ôn nhuận hoa lệ, thuần khiết vô nhiễm, như một viên bạch ngọc không chút tỳ vết, mang lại cho người ta cảm giác của một kẻ thiên hạ vô song.

Chỉ mới thoáng nhìn thấy y từ xa, trong lòng các sứ giả đã thầm cảm thán: "Tuyệt đẹp!"

Ở y, toát ra một loại hình dung khiến cho người ta liên tưởng tới thiên không tĩnh lặng, phong vân bất động, đống lửa bập bùng gần đấy làm nhãn thần của y bừng sáng, tỏa ra tinh quang lung linh kỳ lạ, khuôn mặt đạm mạc, trong trẻo mà lạnh lùng cũng được ánh lửa nhuộm hồng, ửng lên sắc đỏ tuyệt diễm của cánh hoa đương sắc, tuyệt trần mỹ lệ. Giữa đôi mày, một vết chu sa nhẹ điểm, càng làm cho người như lạc vào tiên cảnh mê mộng, nguyện mãi đắm mình vào đó, không cần tỉnh lại.

Ở nơi chiến trường đầy mùi máu tanh của giết chóc, lại có thể đột nhiên nhìn thấy một người như trích tiên giáng thế, thật không thể tưởng tượng nổi, tâm linh đang vẩy bẩn vì đắm chìm trong chém giết, trong huyết tinh, tranh giành cấu xé lẫn nhau trên chiến trường giờ đây cũng trở nên bình yên, thanh thản.

Đó là dạng người gì vậy? Người có thể lạnh lùng chỉ huy tiêu diệt mấy chục vạn Tấn Dã liên quân, nhìn cảnh giết chóc thản nhiên không đổi sắc mặt cũng chính là thiếu niên tao nhã vô song, thanh tú diễm lệ mà không tiện di chuyển trước mặt này sao?

Tiếu Khuynh Vũ đưa mắt quan sát họ, mục quang trầm tĩnh minh triết. Trên môi y nở nụ cười thanh quý nhã nhặn: "Thật vất vả chư vị!" và nhẹ nhàng nhắc nhở "Vị này là Đại Khánh Phương tiểu hầu gia, Bát Phương quân Thống soái!"

Nếu Tiếu Khuynh Vũ trong trẻo tinh khiết, thuần bạch (2) xuất trần, thì kẻ đang đứng bên cạnh y – Phương Quân Càn – không sai, chính là yêu hồng (3) nhập thế, tà mị mê hoặc.

Thiếu niên còn trẻ đến kinh ngạc, phong tư lỗi lạc, trác tuyệt xuất sắc, hắn không vận nhung鶻 trang, không mang khôi giáp, chỉ một dải hồng cân hờ hững trước ngực, thả dài theo thân người, phất phơ tung tẩy trong gió nhẹ. Đôi mắt hắn mang đầy vẻ tà mị, nhưng cũng vô cùng nghiêm nghị đường hoàng, tựa mặt biển yên ả như ru đang che giấu luồng dung nham nóng chảy ngày đêm gầm gừ sôi sục, chẳng ai nhận ra sâu thẳm sau vẻ ngoài bình tĩnh điềm nhiên ấy lại tiềm tàng một thứ năng lượng hủy thiên diệt địa đáng sợ!

Trên mặt thiếu niên dường như luôn tồn tại một nụ cười ân cần dễ mến, nhưng dù có giấu mình trong cái cười hiền hòa ấm áp như trẻ nhỏ ấy, hắn cũng không che giấu được khí thế bất phàm của mình. Khí thế ấy như gió mây vần vũ, ngang ngược bá đạo, không dung tha bất kỳ kẻ nào có ý kháng cự – Người này, dù chỉ đứng yên ở đó, cũng chẳng khác gì Định hải thần châm (4) trụ cột vững vàng, dẫu cho ba đào nghiêng ngả, dẫu cho trăng vỡ sao sa, nụ cười của hắn vẫn tà mị, tiếu ngạo phong vân, dáng vẻ hắn vẫn sừng sững bất động, thách thức trời đất.

Lúc này, hắn mới mở miệng: "Bổn hầu chính là Phương Quân Càn, đã chờ lâu, thật thất lễ!"

Đám sứ giả thật chẳng thể lường được trong lời nói của Phương tiểu hầu gia có chút nào mỉa mai châm chọc hay không, bởi vì trước sau, trên mặt hắn vẫn tươi cười, làm cho người ta có cảm giác ôn nhã gần gũi, dễ có cảm tình.

Chỉ có lời nói như vậy thôi thì chưa đủ để bọn họ hiểu ý Phương tiểu hầu gia. Nếu đổi lại là Tiếu Khuynh Vũ, y có thể sẽ giật mình mà nhận ra trong lời nói của hắn có một chút giễu cợt. (5)

Thiên Tấn Đại phu Lưu Sầm từ trong nhóm người bước ra: "Tại hạ là sứ giả Thiên Tấn Lưu Sầm, phụng lệnh Hoàng đế, đến đây muốn cùng Hầu gia nghị hòa!"

Phương tiểu hầu gia nhướng mày, ngữ khí có vẻ hào hứng: "Nghị hòa?"

Lưu Sầm ho khan một tiếng: "Thiên Tấn cùng Hung Dã đều hy vọng có thể cùng quý quốc ký kết hòa ước, không xâm phạm lãnh thổ của nhau nữa. Thiên Tấn, Hung Dã cùng Đại Khánh vĩnh viễn là lân bang hữu hảo. Không biết ý Tiểu hầu gia như thế nào?"

Phương Quân Càn nghe sứ giả nói xong thì lăn ra cười ngặt nghẽo, cười nghiêng ngả, cười như chưa bao giờ nghe thấy chuyện gì khôi hài hơn thế. Cười đến chán chê, sau một hồi mới bình tĩnh trở lại, hắn lên tiếng nhưng hàm răng nghiến chặt, ngữ khí tràn ngập mỉa mai: "Cho bổn hầu một lý do bãi chiến (6). Thiên Tấn, Hung Dã các ngươi ngang ngược ngạo mạn đã mấy trăm năm nay, uống máu vô số con dân Đại Khánh, dân ta khổ sở lầm than vì lâm họa đao binh, nợ máu các ngươi gây ra đã chất cao hơn núi. Đến tận khi binh bại quốc suy (7) mới chợt nhớ, mình vẫn còn một tấm lòng son yêu chuộng hòa bình đến cuồng nhiệt đấy à? Bây giờ lại còn muốn bổn hầu ngoan ngoãn bãi binh thúc thủ, không khỏi quá mức châm chọc chúng ta rồi đó!"

Các sứ thần nghe thấy lời nói êm ái mà đầy vẻ mỉa mai nhục mạ thì mặt đỏ tai hồng vì xấu hổ.

"Bát Phương tướng sĩ chúng ta gánh vác nỗi nhục quốc thể, chẳng tiếc máu đổ sa trường, da ngựa bọc thây, trải trăm cay nghìn đắng mới có thể chuyển thủ thành công! Vậy mà bây giờ, ngươi ngang nhiên bắt bổn hầu ngừng tay?" – Hắn cười mỉa, mục quang sáng quắc, "Ngươi thử nói xem, bổn hầu dựa vào cái gì để ngừng tay?"

Mặc dù mồ hôi lạnh đang túa ra ròng ròng, nhưng Lưu Sầm vẫn cố tỏ ra ngang ngạnh, nói cứng: "Tiểu hầu gia nói hơi quá rồi. Đúng là bây giờ Thiên Tấn cùng Hung Dã hao tổn nguyên khí trầm trọng, nhưng Bát Phương quân cùng Tiểu hầu gia cũng đã mỏi mệt rã rời, chẳng còn sức tái chiến nữa, có muốn phản công hay gì gì nữa thì cũng chỉ là dối mình gạt người mà thôi!"

"Phải không?" – Phương tiểu hầu gia nhếch mép cười lạnh, lời nói nhẹ như gió thoảng mây bay, "Vậy thì khai chiến đi!"

"Đợi đã!" – Sắc diện Lưu Sầm hết trắng bệch lại đỏ bừng lên, vừa giận dữ vừa sợ hãi, hàm răng va vào nhau ken két, "Không biết phải như thế nào thì Tiểu hầu gia mới đồng ý nghị hòa?"

Ngữ khí Phương Quân Càn trở nên nghiêm túc, sòng phẳng mười mươi: "Liên quân lập tức lui binh, bồi thường chiến phí hai mươi vạn lượng cùng kim ngân châu báu, cắt nhượng Cổn quận, Khoát thành, Lưu Diệp quận cho Đại Khánh ta!"

—oOo—

(1): tinh túy của rồng, uy mãnh của hổ

(2): toàn một màu trắng

(3): màu đỏ tà mị như yêu ma quyến rũ

(4): cây cột đo độ sâu của biển, do Long Vương trấn giữ, ai biết Tây Du Ký thì có lẽ sẽ biết cây cột này, đó cũng chính là cây Thiết bảng, vũ khí lợi hại của Tôn Ngộ Không đấy

(5): người thường nghe câu nói của Phương Quân Càn sẽ chỉ nghĩ rằng hắn đang nói chuyện xã giao, tự trách bản thân đã để các sứ thần đợi lâu. Nhưng kỳ thực, chữ "chờ lâu" của Phương tiểu hầu gia ko phải tự dành cho hắn, mà dành cho quý vị sứ thần, ý là "ta chờ các ngươi đã quá lâu rồi, các ngươi thật thất lễ quá đi!" Ý huynh ấy là vậy đấy.

(6): ngừng chiến

(7): quân đội thua trận, quốc gia suy yếu

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Chương 36

Lời vừa nói ra, mọi âm thanh lập tức đình chỉ, châm đang rơi cũng phải khựng lại.

Lưu Sầm giận dữ đến phát điên lên: "Xảo trá, ngươi thật sự… Đúng là quá sức xảo trá!"

Phương Quân Càn chỉ cười nhạt, trầm ngâm không nói tiếng nào.

Lưu Sầm cuối cùng cũng hiểu ra, nhân vật địa vị tôn quý, thanh danh đang nổi như cồn của Đại Khánh kia đích thực là một kẻ cường ngạnh quyết liệt, khó lòng lay chuyển, Lưu sứ thần tuyệt đối không có khả năng hé ra một tia hy vọng dù mỏng manh thỏa hiệp!

Ngay lập tức, lạnh lùng cung tay: "Nếu vậy, Lưu mỗ cùng Phương tiểu hầu gia chẳng còn gì để nói! Cáo từ!" Dứt lời, xoay lưng thẳng tiến.

Phương tiểu hầu gia không ngăn cản: "Sứ thần Đại nhân đi thong thả, thứ lỗi bổn hầu không tiễn!"

Các sứ giả cùng đi mặt mày tái mét, nặng nề nối bước Lưu Sầm, lủi thủi mà đi, không nói tiếng nào.

Đúng lúc đó, Tiếu Khuynh Vũ đang ngồi ngay ngắn trong luân y thản thiên cất giọng: "Các sứ thần có thể đi, chỉ có Thác Bạt tướng quân là không được!"

Cả đám sứ giả khựng lại, lặng phắc không trả lời. Đột nhiên, một sứ giả dung mạo xấu xí ngửa mặt lên trời cười ha hả, hiên ngang từ trong đám người kia bước ra: "Bội phục! Làm sao ngươi biết ta là Thác Bạt Mục Hoành?" Nãy giờ, hắn vẫn khom lưng cúi đầu ở trong nhóm sứ giả, cố tình tỏ ra mờ nhạt để không ai chú ý đến, không hiểu sao lại bị người phát hiện ra.

Tiếu Khuynh Vũ không đáp mà hỏi luôn: "Thác Bạt tướng quân chắc chắn biết rõ tướng sĩ Đại Khánh ta hận đến mức chỉ muốn nhai xương uống máu ngươi, hà cớ gì ngươi bất chấp, liều mạng đưa thân vào hang hùm miệng sói như vậy?"

"Vì cái gì ư… …" – Thác Bạt Mục Hoành dường như tự hỏi, rồi tự trả lời, "Ta đường đường là Đệ nhất Danh tướng Thiên Tấn, đương nhiên tò mò muốn biết cao nhân đã hai lần đánh bại mình là ai…"

"Một người chắc chắn là Phương Quân Càn Phương tiểu hầu gia, còn kẻ kia chính là kẻ luôn ở trên thành lâu, dùng chiến kỳ chỉ huy kỵ binh ứng chiến!" – Ánh mắt hắn sáng quắc như điện chớp, "Kẻ đó chính là ngươi, ngươi là ai?"

"Tại hạ Tiếu Khuynh Vũ, Hữu thừa tướng Đại Khánh!"

"A, thì ra chính là Vô Song công tử…" – Thác Bạt Mục Hoành giật nảy mình, rồi khẽ than, "Ta thảm bại dưới tay nhị vị, cũng chẳng oan ức gì!" Phong thanh ào ạt, xơ xác tiêu điều, Thác Bạt Mục Hoành nhìn lại mình, tóc mai hoa râm, thân ảnh xác xơ mỏi mệt, thực sự không nén nổi bi thương trước tình cảnh anh hùng mạt lộ.

Tiếu Khuynh Vũ lẳng lặng nói: "Tướng quân không cần tỏ ra sầu não, ngài đâu phải là kẻ duy nhất bị uy hiếp! Đại hãn Hung Dã trọng thương, đến giờ vẫn hôn mê bất tỉnh, là do tử sĩ của Tiếu mỗ đã ẩn thân ngay bên cạnh, chuẩn bị sẵn sàng, chỉ đợi thời cơ đoạt mạng Đại hãn!"

Ánh mắt của y khi nói những lời này không hề thay đổi, vẫn ôn nhuận như nước, trong trẻo như ngọc, nói xong, y điềm nhiên nhắm mắt lại, khóe miệng chỉ hơi nhếch lên cười nhẹ, toát ra khí độ thanh cao thoát tục như Thích Ca trầm tư tĩnh tọa.

Phương Quân Càn thản nhiên quay mặt sang Lưu Sầm: "Lưu đại nhân, nếu thêm hai người đó nữa, liệu điều kiện thương thảo nghị hòa của bổn hầu đã đủ cơ sở cho các ngươi suy nghĩ chưa?"

Những lời hắn vừa nói, từng chữ một đều chứa một loại sức mạnh khiến cho người ta vô phương kháng cự!

Mấy ngày trước, Tiếu Khuynh Vũ cùng Tiểu hầu gia đàm đạo với nhau.

Mười vân kỵ (1) tinh nhuệ? Mai phục? Nhiệm vụ? Nội tâm Phương Quân Càn nổi sóng cuồn cuộn…

"Kế hoạch đó là gì?" Cuối cùng, hắn chỉ buông ra năm chữ.

"Đoạt được Cổn quận, Khoát thành, Lưu Diệp quận, sẽ khiến cho địa bàn thống trị của Bát Phương Thành mở rộng hơn gấp bội, sau đó hợp nhất cùng Bát Phương quân, Phương Quân Càn Phương tiểu hầu gia huynh đến lúc đó nghiễm nhiên trở thành ông vua không ngai, cai quản một vùng Tây Bắc bạt ngàn của Đại Khánh."

Sét đánh ngang tai, long trời lở đất.

Tiếu Khuynh Vũ nói xong, mọi thanh âm trong soái trướng đều đình chỉ, chỉ trừ chiếc đồng hồ cát cũ kỹ cổ kính dựng trong góc, cát vẫn đều đều rơi xuống, phát ra âm thanh rào rào rất nhỏ, tưởng như không thể nghe thấy.

Sự im lặng ngự trị trong soái trướng ước chừng đã một nén nhang. Phương Quân Càn cùng Tiếu Khuynh Vũ lặng lẽ nhìn nhau chăm chú, ánh mắt kẻ này dường như thấu suốt tâm can của người đối diện, thinh lặng không nói gì, chỉ có sự ăn ý đến vi diệu từ sâu tận bên trong tư tưởng hợp nhất thành một dòng chảy êm dịu trôi xuôi.

Cách một lúc sau…

"Cược!" (2) – Phương tiểu hầu gia nhổ ra một chữ.

Một chữ nặng ngàn cân! (3)

Tiếu Khuynh Vũ ngạc nhiên, không thể tưởng tượng Phương Quân Càn chỉ trong một thời gian ngắn như vậy đã nắm được phần tinh túy nhất của kế hoạch!

Y cười rạng rỡ: "Đúng vậy, chính là cược!"

Đúng thế, Bát Phương Thành lúc này đích thực chẳng còn chút sức nào mà tái chiến. Nhưng mà, quân mỏi lính mệt thì đã sao?

Hung Dã có dám tử chiến đến cùng không chứ? Thiên Tấn có còn dũng khí đem cả quốc gia dân tộc nhúng vào lầm than cơ cực nữa không chứ? Huống chi, còn con át chủ bài Mộ Dung Chiến đang nắm chắc trong tay kia!

"Chúng ta phải cược! – Cược cho bọn chúng không thể ngóc đầu dậy nổi!"

Lúc này, dồn sức để 'Cược', chỉ có chữ ấy, mới có thể biểu hiện cảnh giới tối cao của tranh đoạt. Thiên Tấn, Hung Dã trong nước đang mâu thuẫn trầm trọng, chính trị thế cục đảo điên nghiêng ngả, các phe cánh quay ra công kích, tranh quyền đoạt lợi lẫn nhau, cá nhân ân ân oán oán không kể xiết… Bứt dây động rừng, Bát Phương Thành phải triệt để lợi dụng điểm yếu chí tử đó, đặt hết tất cả sức mạnh của mình vào một ván 'Cược', tranh đoạt thiên hạ!

Nhân sinh trong vũ trụ, ai cũng có riêng cho mình một huyền cơ thâm thúy tinh diệu, phàm kẻ ở nơi thiên thời, địa lợi, nhân hòa, thì cho dù chỉ là một cánh bướm nhẹ nhàng rung động, cũng có thể khiến cho ở nơi nào đó cuộn sóng phong ba, gió rung chớp giật. Thời thế cực thịnh, thì ngay cả sâu kiến cũng đục nát ngàn dặm đê điều, tàn lửa cũng thiêu rụi vạn dặm bình nguyên.

"Phương Quân Càn!" – Đôi mắt Vô Song công tử ánh lên sự cơ trí mẫn tuệ, vẻ mặt ngời lên ánh quang trong trẻo như sóng nước sóng sánh dập dờn được dương quang chiếu rọi, "Phải vĩnh viễn ghi nhớ thật kỹ những lời này của ta: chiến tranh chính là cướp đoạt, chính trị chính là xảo trá!"

Trong lúc nghị hòa, sự xuất hiện của Thác Bạt Mục Hoành thực sự nằm ngoài dự liệu của Vô Song công tử. Không ai nghĩ được lại thuận lợi như vậy, vì ngay từ đầu, căn bản Bát Phương Quân chỉ có Hung Dã Đại hãn làm quân bài chủ trong tay, nào ngờ bây giờ lại có thêm một vị Thiên Tấn Nguyên soái tự nguyện chui đầu vào.

Tiếu Khuynh Vũ cảm thán: dường như trong cõi u u minh minh có một loại sức mạnh siêu việt ngày đêm bảo hộ cho Phương Quân Càn, vận mệnh của hắn cường mạnh kinh người, đường đi của hắn hanh thông quang đãng, chẳng có mấy chuyện bất lợi ngăn cản.

Lần nghị hòa đó, sử sách gọi là 'Bát Phương Minh ước'.

Minh ước sau khi được ký kết, các quốc gia lân bang đều truyền lưu với nhau câu này: "Muốn diệt Đại Khánh, phải giết Khuynh Càn".

Ý tứ rành rành: muốn tiêu diệt Đại Khánh, trước hết, nhất định phải giết chết Tiếu Khuynh Vũ cùng Phương Quân Càn.

Tướng lĩnh Bát Phương Thành nghe câu đó thì cười to trêu chọc, nhất là Lý Sinh Hổ: "Khuynh Càn Khuynh Càn, 'càn' tức là 'trời', công tử cùng Tiểu hầu gia luôn sát cánh cùng nhau, vậy đích thị là 'Khuynh tẫn thiên hạ' rồi còn gì!"

Lý Sinh Hổ chất phác thẳng thắn, thấy sao thì nói vậy, hoàn toàn chẳng thể nào ngờ được, những lời nói của ông ngày sau sẽ được sử quan ghi chép, lưu truyền hậu thế. Lại càng không thể ngờ, những lời đó, cũng chính là dự báo trước tương lai sau này!

—oOo—

(1): vân kỵ, phi kỵ, kiêu kỵ… tất cả đều là tên những đơn vị trực thuộc kỵ binh. Vân kỵ, có thể hiểu là trinh sát.

(2): nguyên văn 'Đổ' có nghĩa là đánh bạc, cá cược, nếu để nguyên chữ 'đổ' sẽ rất khó hiểu, cái sự khó hiểu đó làm ảnh hưởng tới hứng thú đọc rất nhiều, do đó tôi ghi là 'Cược' sẽ gần với cách hiểu của hơn

(3): nguyên văn 'Nhất tự thiên quân', quân là một đơn vị đo lường thời cổ, một 'quân' bằng khoảng 30 cân (QT). Khi edit, tôi cố hết sức đưa từ ngữ gần với sự hiểu của người Việt, do đó để là 'cân', vì dù là 'quân' hay là 'cân' thì khi lên đến hàng nghìn (tức là số quá lớn) cũng như nhau cả thôi.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 37: Chương 37

Cuối cùng, công cuộc tái thiết Bát Phương Thành cũng đã chính thức khua chiêng gióng trống, ồn ào náo nhiệt triển khai.

Vô Song công tử ngay từ rất lâu đã ý thức được rằng, tuy Bát Phương Thành là nơi biên cảnh, tiếp giáp với Thiên Tấn, Hung Dã, luôn là chỗ đầu sóng ngọn gió hứng chịu tai kiếp chiến tranh, nhưng đồng thời, Bát Phương Thành cũng vì những yếu tố địa lý ấy mà trở nên đắc địa, có nhiều ưu thế vượt bậc.

Nơi các nước giáp giới, từ xưa đến nay luôn là chỗ thương nhân buôn bán tập trung giao dịch, kinh tế những nơi này thực sự rất thịnh vượng. Chỉ cần biết cách quản lý thích hợp, linh hoạt, Bát Phương Thành sẽ hiển nhiên trở thành thủ phủ giao thương buôn bán lớn của cả ba nước!

Huống chi Cổn quận, Khoát thành, Lưu Diệp quận giờ đây đã trở thành món đồ trong túi của Đại Khánh, lại kết hợp cùng Bát Phương Thành thống nhất một mối, tổng diện tích sơ sơ cũng đã chiếm đến hơn một phần ba quốc thổ của Đại Khánh rồi!

Gần nửa giang sơn tự nguyện dâng vào tay mình, nếu không biết sử dụng triệt để, không biết tận dụng cho tốt thì Phương tiểu hầu gia quả thực phải tự hổ

thẹn mà nguyền rủa chính mình.

Chính vì vậy, nhân vật quyền lực thứ hai ở Bát Phương Thành đã nghiên cứu và đặt ra một hệ thống kế hoạch phát triển hẳn hoi với những quy định hết sức rõ ràng cụ thể. Nhân vật đứng đầu Bát Phương Thành lập tức mang ra áp dụng, hai tay cùng múa, cùng phối hợp nhịp nhàng – một tay nắm giữ quân sự, tay kia quản lý thương mại.

Muốn lý giải cũng không khó, mọi thứ muốn phát triển bền vững cần phải được bảo đảm bằng tiềm lực quốc phòng, nếu không có thực lực, tất cả trở nên vô nghĩa! Cho nên, việc luyện binh luôn là việc trăm triệu lần không được buông lỏng.

Về thương mại, thuế suất ở Bát Phương Thành cực thấp, thấp đến độ đủ làm cho người ta kinh hãi, chỉ có một phần ba mươi, mức đó đem so với bình quân thuế má ở các nước lân bang thì thật chưa bằng một phần ba của họ, thậm chí còn muốn thấp hơn! Bởi vậy, thương nhân các nơi nghe thấy thì lòng vui như mở hội, ai nấy rủ nhau đưa cả gia đình đến định cư tại Bát Phương Thành làm ăn buôn bán.

Với mức thuế thấp như vậy, ngay cả Phương tiểu hầu gia cũng cảm thấy mình sắp phá sản đến nơi. Vì dù sao, công cuộc kiến thiết xây dựng mở mang cũng chính là để thu thập ngân sách, ngay cả khi trong ngân khố hiện giờ đã rủng rỉnh hai mươi vạn lượng hoàng kim bồi thường chiến phí!

Bởi vậy, hắn lấy ngữ khí vô cùng khiêm tốn nhã nhặn, dè dặt thỉnh giáo Tiểu Khuynh Vũ: "Khuynh Vũ à, chúng ta làm như vậy có bị thiệt thòi quá không?"

Tiểu Khuynh Vũ lúc đó đang chú tâm viết lưu bút lên chiết phiến (1) (đã đến giữa mùa hạ, thời tiết rất nóng nực), nghe Phương Quân Càn hỏi thì ngẩng đầu lên, môi hé nụ cười nhẹ nhàng khoan thai: "Trước hết phải làm như vậy để cho các thương nhân thấy lợi trước mắt mà tìm đến, cảm thấy lợi ích thiết thực thì mới yên tâm làm ăn, về sau Bát Phương Thành có muốn phát triển lớn mạnh thì muốn nâng thuế hay không cũng có gì khó, việc đó chẳng phải do Phương tiểu hầu gia người định đoạt hay sao?"

Chỉ e, tới lúc Bát Phương Thành trở thành tâm điểm giao thương buôn bán của các nơi thì có muốn đuổi bọn họ cũng chẳng chịu đi nữa là…

Phương tiểu hầu gia bừng tỉnh đại ngộ! Hắn thực sự bội phục, bội phục, miệng liến thoắng tấm tắc: "Cao kiến, thực sự là cao kiến, không hổ danh công tử Vô Song!"

Rồi tạo vẻ mặt thành kính: "Khuynh Vũ à, bổn hầu đã có bao giờ ca tụng trí tuệ của huynh chưa?"

Tiểu Khuynh Vũ cười, thản nhiên nói: "A… Hình như là chưa!"

Phương Quân Càn cười tà: "Vậy thì ngay bây giờ ta sẽ…"

Tiểu Khuynh Vũ sửa dáng ngồi cho ngay ngắn, tĩnh tọa chờ đợi.

Tiểu hầu gia đằng hắng mấy tiếng, tỏ ra trịnh trọng, ngữ khí nghiêm túc khác thường: "Khuynh Vũ, huynh thật sự vô cùng… vô cùng… nham hiểm!"

Tiểu Khuynh Vũ: …

Bây giờ, Bát Phương quân bắt đầu tiến hành hoạt động nâng cao hiểu biết cho tướng sĩ. Điều đương nhiên, việc đó không thể giao cho ai khác, phải do chính Vô Song công tử chủ trì giảng huấn. Lấy ngay lời của Phương tiểu hầu gia mà giải thích: huynh không nhận trách nhiệm làm giảng sư thì quả thật lãng phí nhân tài.

Hoạt động nâng cao hiểu biết, nói trắng ra là là đi học chữ!

Khởi điểm, Vô Song công tử hỏi chung chư tướng một vấn đề: "Làm tướng soái ba quân, cái gì trọng yếu nhất?"

Đủ loại đáp án.

Cổ Mục Kỳ khẳng định chắc nịch, chém đinh chặt sắt: "Uy nghiêm!"

Tiểu Khuynh Vũ gật gật đầu, nhưng chẳng biết y đồng ý hay không với câu trả lời đó.

Lý Sinh Hổ cao giọng trả lời: "Đương nhiên là võ nghệ!"

Tiểu Khuynh Vũ cũng lại gật đầu.

Du Bân do dự: "Chẳng lẽ là mưu lược?"

Chúng thuộc hạ nhao nhao đoán.

"Tài cán."

"Uy tín."

"Vận may?"

Cái nào Tiếu Khuynh Vũ cũng gật đầu, nhưng ánh mắt y chẳng có chút biểu cảm nào hết.

Cao Dậu gãi cằm, ngắc ngứ mãi, rốt cục nhổ ra mấy chữ: "Sức mạnh!"

Mọi người cười rần.

Tiếu Khuynh Vũ ngồi trong luân y không nói một lời, cuối cùng mới điềm nhiên hướng về soái tọa, nơi Phương tiểu hầu gia nãy giờ vẫn ngồi trầm mặc không tham gia cuộc vui: "Chẳng biết Tiểu hầu gia ngài nghĩ thế nào?"

Phương tiểu hầu gia trả lời vô cùng gian xảo: "Khuynh Vũ nói như thế nào, ta nói theo y như vậy!"

Tiếu Khuynh Vũ đưa đôi mắt tuyệt đẹp, sắc sảo lợi hại của mình đảo qua một vòng chư tướng, đảo đến đâu thì khí lạnh tràn qua đến đấy, ai nấy đều lạnh buốt sống lưng, rồi thình lình lên tiếng: "Tất cả đều không được…"

Tất nhiên, chư vị tướng sĩ đều mù mờ không hiểu thực sự quý Vô Song công tử kia suy nghĩ cái gì, mà thái độ vừa rồi của y ngược lại, càng khiến cho mọi người thấy y vô cùng bí hiểm.

"Việc tăng cường hiểu biết cho tướng sĩ thực sự vô cùng cấp thiết. Ngay ngày mai, Tiếu mỗ sẽ tập hợp mọi người, bắt đầu học tập nâng cao hiểu biết!"

Đang thảo luận sôi nổi đột nhiên bị chuyển sang một đề tài lạ lẫm khiến chư tướng không kịp thích ứng, ai nấy còn đang ngẩn ngơ chưa hiểu thì Vô Song công tử lại bồi thêm bằng ngữ khí vô cùng lạnh lẽo đáng sợ, làm ngã gục hết mọi ý tưởng lao nhao phản đối chưa kịp nói ra: "Nếu có ai chống lại việc này, đừng trách luân y của Tiếu mỗ vô tình cán lên, nghiền qua nghiền lại!"

Chư tướng á khẩu, toát mồ hôi hột.

Phương tiểu hầu gia ngồi trên soái tọa cảm thấy mắc cười không kềm được. Nhìn thấy mặt mũi chúng tướng nhăn nhúm sợ hãi như ăn phải khổ qua mướp đắng, Tiểu hầu gia càng buồn cười tợn, chịu không nổi phải phun ra, cười đến nghiêng ngả, ngửa tới ngửa lui trên ghế!

Tiếu Khuynh Vũ trước sau không lên tiếng, vẫn thư thái điềm nhiên, lẳng lặng chờ hắn cười cho xong.

Đợi tới lúc hắn ngừng tiếng, Tiếu Khuynh Vũ mới phe phẩy chiết phiến, thản nhiên buông một câu: "Tiểu hầu gia, cả ngài cũng vậy!"

Khuôn mặt đang rạng rỡ tươi cười của Phương tiểu hầu gia bỗng dưng cứng ngắc.

… Ớ…

Kẻ vừa cười sặc sụa trên nỗi đau của người khác lúc này bỗng chuyển sang giọng nài nỉ, tỏ vẻ vô cùng ngoan ngoãn đáng yêu: "Khuynh… Khuynh Vũ à…Huynh sẽ không làm vậy với bằng hữu ngày đêm thân cận đâu phải không…?"

Không đợi Tiểu hầu gia dứt lời, Vô Song công tử đã khoát tay ngăn lại, chẳng chút lưu tình: "Nhiều lời vô ích, ngay ngày mai bắt đầu, Tiếu mỗ sẽ đích thân phụ trách văn võ thao lược cho Tiểu hầu gia!"

Phương tiểu hầu gia tỏ ra vô cùng thống khổ: "Vậy… không biết tới khi nào mới chấm dứt?"

"Đến khi nào Tiếu mỗ hài lòng mới thôi!" – Tiếu Khuynh Vũ lạnh lùng rớt lại một câu, khiến cho người ta chẳng hiểu tại sao nếu nghe được phải sợ đến bỏ của chạy lấy người.

Các tướng lĩnh thấy Phương tiểu hầu gia đang vui hóa rầu thì rất hả hê trong bụng, nhưng dù rất muốn cười thành tiếng cũng không dám, đành bụm miệng nín lại. Bụng bảo dạ khoái trá: Hắc hắc hắc, Tiểu hầu gia ơi Tiểu hầu gia, cuối cùng ngươi cũng có hôm nay nha…

Ở Bát Phương Thành này, kẻ duy nhất đến cả Phương tiểu hầu gia Phương Quân Càn cũng không thèm nể mặt, ngay cả nợ cũng không cho ghi sổ, kiên trì lì lợm bám theo để đòi cho bằng được mới thôi, chỉ có một người – Tiếu Khuynh Vũ.

—oOo—

(1): cái quạt

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Chương 38

Bắt những đại hán ngày thường thô lậu, tay chân đã quen với đao thương cung kiếm ngồi yên đọc sách viết chữ thì so với việc lôi họ ra giết phứt đi còn thống khổ hơn gấp vạn lần! Ai nấy đều đeo vẻ mặt ai oán khổ sở nghe Tiếu Khuynh Vũ ở trên bục chậm rãi giảng giải, nào là 'Cao đích phá địch thập tam kế', rồi cái gì 'Kỵ binh chiến thuật diễn luyện' (1)… Thật đúng là còn hơn đem người đi đày ải, sống không bằng chết!

Nhưng bọn họ không có can đảm bỏ đi không nghe nữa, bởi vì ngày hôm sau Tiếu Khuynh Vũ sẽ tiến hành khảo hạch (2), nếu mà không thông qua… Chỉ mới nghĩ tới đó, cả bọn không khỏi rùng mình ớn lạnh…

Ban đầu, hình phạt tối đa chỉ là ngồi chép sách, chép chừng vài bản là quá lắm (chư vị độc giả cứ thử tưởng tượng đến cảnh một đám đại hán cao lớn thô kệch ngồi một loạt, ngoan ngoãn y như học trò tiểu học, chép phạt hết bản này đến bản khác, bấy nhiêu thật cũng khổ sở lắm rồi – phỏng ý TG), ai ngờ, Phương tiểu hầu gia lại nghĩ ra ý tưởng độc địa, chủ ý ban đầu bị thay đổi, càng thê thảm hơn…!

Hắn thản nhiên đề nghị Vô Song công tử trừng phạt những kẻ không được thông qua bằng cách đem họ ra làm bao cát người cho binh lính tập dợt thao luyện! Vừa đau thể xác, vừa mất thể diện!

Tiếu Khuynh Vũ không phát biểu ý kiến, chỉ yên lặng nhìn hắn chằm chằm. Sau đó, Phương tiểu hầu gia vô lương tâm lại đề nghị lần nữa, nếu cách kia không được thì cho họ đi quét dọn nhà xí cũng được…!!!

"……?" "……?!" "……!!"

Nói tới đó, ngay cả Tiếu Khuynh Vũ cũng hết nhịn nổi, thầm than một câu: vốn cũng sinh ra như nhau, làm vậy chẳng phải rất quá đáng sao!!

So với chư vị Bát Phương tướng lĩnh, mấy ngày qua đối với Phương tiểu hầu gia cũng không đến nỗi nào, thống khổ có, mà vui như mở cờ trong bụng cũng có – Vui là bởi vì, việc học tập hóa ra lại không khiến cho hắn khổ sở như người khác, mà ngược lại, có một cảm giác thoải mái, ý vị tuyệt vời, ngày nào cũng được sớm chiều kề cận cùng Tiếu Khuynh Vũ, bao nhiêu tư vị thống khoái cũng không đủ để khoe với thiên hạ, nhưng còn thống khổ chính là – Vì cái lẽ gì mà tên tiểu tử Trương Tẫn Nhai kia lúc nào cũng đeo dính công tử nhà nó một tấc cũng không rời, y hệt âm hồn bất tán?! (3)

Trương Tẫn Nhai Trương tiểu bằng hữu ở cùng với Vô Song công tử, được y truyền thụ văn chương thơ phú, cầm kỳ thi họa, nhưng lại có thiên phú đặc biệt đối với cổ cầm. Ngay cả Vô Song công tử vốn kiệm lời cũng không nhịn được mà thốt lên lời khen: "Tẫn Nhai thật vì từ khúc (4) mà sinh, vì âm nhạc mà lớn. Khúc 'Dương Xuân Bạch Tuyết' (5) xưa nay vẫn hiếm kẻ hữu duyên, vậy mà ngươi dù chỉ tùy tay gảy, dư âm vẫn còn vương vấn đến ba ngày chưa hết, cứ ngân nga không dứt bên tai!"

Trương Tẫn Nhai nghe công tử khen thì mắc cỡ đỏ bừng mặt: "Tẫn Nhai chỉ cầu mong học được một hai phần tuyệt kỹ của công tử đã thấy hãnh diện lắm rồi…"

Vô Song công tử mỉm cười: "Không đâu!" Nói xong nhẹ nhàng nhắm mắt, an nhiên tự tại, tinh tế lắng nghe tiếng đàn, im lặng không nói.

Hai ngày sau, Tiếu Khuynh Vũ bỗng gọi Trương tiểu bằng hữu đến, nhẹ nhàng bảo: "Ta nghe trong tiếng đàn của ngươi dường như ẩn hiện thanh âm lanh canh trong trẻo của binh khí va chạm, vậy ta tặng ngươi nhạc khí này, hãy cố gắng luyện tập, đừng phụ lòng ta!"

Trương Tẫn Nhai hai mắt mở to kinh ngạc, nhìn trân trân vào thanh nhạc khí bằng gỗ trên tay công tử. Mặt đàn hình giống như nửa quả lê cắt ra, căng bốn dây.

Tiếu Khuynh Vũ nghiêm nghị nói: "Nhạc khí này có tên là 'Tỳ bà', âm sắc của nó chẳng những trong trẻo mượt mà, lại còn có thể phát ra thanh âm mạnh mẽ mãnh liệt như binh khí tương tranh. Ngươi may mắn có thiên phú bẩm sinh, thực sự nếu chuyên tâm luyện tập, chỉ trong thời gian ngắn đã có thể dương danh thiên hạ."

Trương Tẫn Nhai nhìn thấy trong đôi mắt trong suốt trữ định của công tử ánh lên sự kỳ vọng đặc biệt, trong lòng không khỏi dấy lên một cảm giác vừa tự hào, vì được công tử thừa nhận, vừa trĩu nặng gánh lo, sợ bản thân không thể đáp ứng. Cậu nhỏ cung kính nâng cả hai tay tiếp nhận thanh tỳ bà, ôm vào lòng, rồi ngay lập tức khuỵu gối xuống, hành đại lễ ba quỳ chín lạy với Tiếu Khuynh Vũ: "Ân sư tại thượng, xin hãy nhận đại lễ của đồ nhi!"

Ngày hôm đó, Trương Tẫn Nhai chính thức trở thành đệ tử chân truyền của Vô Song công tử.

Vào lúc ấy, Phương Quân Càn cũng an vị bên cạnh Tiếu Khuynh Vũ, bởi vậy hắn được chứng kiến từ đầu đến cuối cái cảnh trang nghiêm mà ấm áp đó.

Từ rày về sau, bất luận là ngày đông buốt giá hay đêm hè nóng nực, bất kể gió táp mưa sa, bất kể ba đào biến động, Trương Tẫn Nhai đều ngày đêm khổ luyện cầm nghệ, cần cù chăm chỉ không một chút lơ là.

Ngày sau, khi Vô Song công tử từ trần, Trương Tẫn Nhai đau xót ôm tỳ bà vân du thiên hạ, cầm nghệ trác tuyệt khuynh đảo thế nhân, cuối cùng trở thành Thiên hạ tỳ bà đệ nhất danh gia!

Khi mọi người hỏi vì sao trước kia lại chọn đàn tỳ bà mà không phải các nhạc khí khác, Trương Tẫn Nhai chỉ mỉm cười, không trả lời.

Thế nhân trước sau chỉ biết, cây đàn luôn được hắn ôm khư khư trong lòng ngực kia, dù trải qua bao nhiêu thăng trầm thời gian, dù có bị ăn mòn cũ nát, mãi mãi vẫn đi theo bầu bạn cùng Trương Tẫn Nhai, đến tận lúc sức cùng lực kiệt, từ bỏ cõi trần.

Khi hấp hối, tỳ bà quốc thủ Trương Tẫn Nhai run rẩy vuốt ve thân đàn, lệ tuôn đẫm mặt, chỉ khe khẽ để lại năm chữ: "Ân sư… của ta… nha…"

Phương tiểu hầu gia tiu nghỉu. Vậy rồi cuối cùng cũng có một ngày không nhịn được, thẽ thọt phàn nàn với Vô Song công tử, chẳng cần lúc nào cũng phải

đem Trương đồng học theo bên người đâu, ngay từ nhỏ phải rèn luyện tính tự lập, biết tự chủ dần đi là vừa, vậy nên, cho nó ra ngoài chơi một mình đi!

Mà quả thật cái cậu nhỏ láu lỉnh kia chẳng có lúc nào không lẽo đẽo bên Tiếu Khuynh Vũ, dính chặt y hệt một khối kẹo đường dẻo quánh, kéo mãi không ra!

Có thể làm cho kẻ da mặt siêu dày không biết xấu hổ là gì như Phương tiểu hầu gia sốt ruột đến không thể chịu được, đủ thấy, Trương tiểu bằng hữu của chúng ta đích thực sở hữu một loại tố chất không thể xem thường.

Tiếu Khuynh Vũ ngay lập tức phản ứng: "Huynh đường đường là Phương tiểu hầu gia, vậy mà lại đi ăn thua với một đứa trẻ, không biết ngượng là gì sao?"

Phương tiểu hầu gia chẳng chút do dự, đáp liền: "Không biết!"

Tiếu Khuynh Vũ tiếp tục công kích: "Tiểu hầu gia quả thật da mặt quá dày không ai sánh kịp, Tiếu mỗ bội phục, bội bội phục!"

"Khuynh Vũ à – !" – Hắn cúi sát người xuống bên Tiếu Khuynh Vũ, khóe môi cười nụ, "Coi kìa, hôm nay trời trong nắng ấm, hứng khởi biết bao, nếu cả ngày chỉ ngồi ủ rũ trong phòng thì có phải quá lãng phí cảnh quan tươi đẹp kia không chứ, chi bằng chúng ta ra ngoài tản bộ – Ách, không cần phải đưa Trương tiểu bằng hữu theo đâu!"

Tiếu Khuynh Vũ vẫn ngồi điềm nhiên ngay ngắn trong luân y, chậm rãi mà lạnh lùng vuốt ve bàn tay quấn kim tuyến: "Nhưng Tiếu mỗ đi lại bất tiện mà!"

"Ta đẩy huynh đi!" – Đôi tay Phương Quân Càn lập tức vịn vào lưng tựa của luân y, chẳng để y có cơ hội thoái thác "Ngồi cho vững nha!"

Tiếu Khuynh Vũ cảm thấy phía sau lưng mình nóng rực thân nhiệt của Phương Quân Càn, cho dù ngăn cách bởi lưng ghế gỗ vẫn cảm giác được. Sự ấm áp ấy như ôm trọn cả thể xác lẫn tinh thần lạnh lẽo băng tuyết của y…

Tự nhiên, thấy mình có một chút run rẩy hốt hoảng, cả người gồng cứng lại.

Phương Quân Càn không hay biết, vẫn khoan thai đẩy luân y ra khỏi quân doanh.

—oOo—

(1): 'Mười ba kế hay phá địch', 'Chiến thật thao luyện kỵ binh'

(2): trả bài

(3): âm hồn không chịu siêu thoát, cứ đi theo ám người ta hoài

(4): một thể loại văn vần, ngôn ngữ biến hóa linh hoạt

(5): một trong 'Thập đại danh khúc' của Trung Hoa cổ xưa, bao gồm:

1. Cao sơn lưu thuỷ

2. Quảng lăng tán

3. Bình sa lạc nhạn

4. Mai hoa tam lộng

5. Thập diện mai phục

6. Tịch dương tiêu cổ

7. Ngư tiều vấn đáp

8. Hồ gia thập bát phách

9. Hán cung thu nguyệt

10.Dương xuân bạch tuyết

Thực sự danh sách mười danh khúc này vẫn còn nhiều tranh cãi, người thêm, người bớt theo ý của mình, do đó, chư vị quan tâm hiểu biết thì xin góp ý thêm. Đa tạ!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 39: Chương 39

Phố xá Bát Phương Thành thật nhộn nhịp sầm uất, ngựa xe như nước, áo quần như nêm, kẻ mua người bán ồn ào náo nhiệt, kẻ đến người đi tấp nập suốt ngày đêm.

Hai bên đường lớn là hàng loạt khách ***, cửa hiệu, tiền trang… chạy san sát nối tiếp nhau, tửu kỳ của quán rượu nghênh ngang phấp phới trong gió, tiếng rao hàng í ới của kẻ bán, tiếng mặc cả kèn cựa của người mua không lúc nào ngơi, một bản hòa tấu cuộc sống thật vui tươi, sống động.

Cái gì cũng có, từ lầu Tần quán Sở (1), tửu *** trà đình, cho đến vải vóc tơ lụa, son phấn tư trang, châu báu trang sức, rồi đao thương cung nỏ, văn vật cổ ngoạn (2), ngay cả những hàng quán nhỏ dọc đường, bày bán những món nho nhỏ xinh xinh, hay bánh kẹo lặt vặt cũng không thiếu…

Chỉ trong khoảng thời gian rất ngắn, Bát Phương Thành đã thay đổi hoàn toàn diện mạo, từ một biên trấn xa xôi hẻo lánh, nghèo nàn thiếu thốn đủ bề, nay đã trở thành thủ phủ thương mại phồn vinh bậc nhất, danh tiếng tung hoành ngang dọc khắp bốn phương tám hướng.

Tốc độ vùng dậy cực mau lẹ, nơi đây thực sự tiềm ẩn thứ bá khí của một trung tâm thương mại mậu dịch đệ nhất thiên hạ, chỉ chờ cơ hội đến liền trở mình lớn mạnh!

Cảm nhận được không khí ồn nào náo nhiệt đầy sức sống chung quanh mình, trên khuôn mặt thanh đạm bình dị của Tiểu Khuynh Vũ cũng không khỏi lộ vẻ tươi cười rạng rỡ vì xúc động.

Có lẽ, những người dân bình thường ngày đêm bận rộn tất tả với cuộc mưu sinh kia mới đích thực là những người làm nên lịch sử. Dẫu cho họ thân phận hèn mọn, luôn bị xem thường là thấp kém, thì cũng như hoa dại cỏ hoang bên vệ đường, vĩnh viễn tồn tại một thứ sức sống dẻo dai, bất khuất, liên tục sinh sôi nảy nở không ngừng!

Y nghe bên tai mình, thanh âm của Phương Quân Càn ôn nhu dịu dàng: "Khuynh Vũ, huynh thấy không? Vùng đất này chính vì nhờ huynh nên mới có diện mạo như ngày hôm nay đó…"

Tiểu Khuynh Vũ mím môi, cúi đầu xuống.

"Khuynh Vũ…" – Giọng nói của hắn trở nên thành khẩn, "Cảm ơn huynh!"

Chủ quán vằn thắn Ngũ Bảo hai tay xoa xoa vào nhau rối rít, bộ dáng tay chân luống ca luống cuống vì bối rối: lão trăm triệu lần không nghĩ tới việc hai vị thiếu niên tôn quý cao nhã chẳng khác nào thần tiên lại hạ cố giáng trần ngay cái quán vằn thắn nhỏ bé của mình!

Chủ quán cuống quít lau đi lau lại cái bàn mấy lần, làm như sợ còn một tí bụi sẽ làm vấy bẩn vạt áo của thần tiên, tinh thần giống như bị kích động, mặt đỏ bừng!

Bạch y công tử trầm ngâm tĩnh tọa trong luân y, vết chu sa u nhã ôn nhuận nhẹ điểm giữa trán toát lên vẻ thanh cao thoát tục xuất trần. Dáng điệu ung dung hoa quý mà lãnh đạm xa cách, có cảm giác dường như đem cả thế gian thiên hạ, vạn vật muôn loài cũng không đủ đổi lấy một cái liếc mắt băng khiết của y.

Bên phải y là thiếu niên tôn quý mà tà mị, anh tuấn phong lưu. Ở hắn, toát ra một khí chất nam nhi uy dũng chất ngất làm người ta chẳng biết dùng lời gì mà diễn tả, vừa ngông nghênh cường ngạnh, vừa tuấn nhã phi phàm, lại tỏ ra vẻ mặt lơ đãng biếng nhác, khinh mạn thế nhân, càng khiến biết bao trái tim khuê nữ phải đập dồn như trống trận khi nhác thấy bóng hắn.

Vừa rồi trên đường đi, đã có biết bao người phải dừng cước bộ, kinh ngạc đến thẫn thờ dõi theo bóng dáng hai nam tử ung dung thong thả suốt cả đoạn đường dài.

Chủ quán run đến nỗi cứ lắp bắp mãi: "Không… không biết hai vị công tử… muốn… muốn ăn… cái… cái gì?"

Phương tiểu hầu gia cười, nụ cười bỡn cợt quyến rũ chết người: "Đến quán vằn thắn thì ngoài vằn thắn ra còn có thể ăn cái gì khác?"

"A… phải… phải ha!" – Chủ quán càng căng thẳng, mồ hôi túa ra ướt trán, "Lão già thật hồ đồ quá!"

Phương Quân Càn dặn dò chủ quán như thể hắn đã từng đến đây nhiều lần: "Làm hai bát vằn thắn, những thứ dùng kèm cho nhiều một chút!"

"Được!" – Chủ quán gặp khách sang, phấn chấn hẳn, lập tức quay lưng đi làm mì ngay.

"Ta đã tham quan khắp Bát Phương Thành, chỉ có vằn thắn nơi đây là ngon nhất!" – Tiểu hầu gia nhanh nhẹn rót trà lau đũa để sẵn trên bàn, thái độ vô cùng vồn vã ân cần "Sở dĩ có tên 'Ngũ Bảo' là vì, 'ngũ bảo' chính là chỉ năm loại nguyên liệu không thể thiếu của món ăn này, gồm có: rau cần, nấm hương, hành lá, tôm bóc vỏ, cải trắng. Quán Ngũ Bảo nhờ vậy mà vang danh thiên hạ, hôm nay ta đặc biệt đưa Khuynh Vũ đến đây để huynh có dịp thưởng thức đó!"

Nhìn thấy vẻ mặt hồ hởi y hệt như dâng kỳ trân bảo vật của Phương Quân Càn, Tiếu Khuynh Vũ không khỏi cảm thấy buồn cười.

"Để nhị vị chờ lâu…!" – Chủ quán khéo léo múc vừa đủ hai bát vằn thắn bưng ra bàn, "Mời nhị vị công tử thong thả dùng!"

Phương Quân Càn cười: "Lão cứ đi làm việc đi!"

Chủ quán cứ chần chờ không vội rời đi ngay, nghĩ nán lại để được hưởng lây chút quý khí của hai người cũng tốt!

"Hai vị công tử chắc vừa từ xa đến đây phải không, thật lạ mặt quá!" – Lão đánh bạo phỏng đoán.

Phương tiểu hầu gia nghe vậy, chẳng biết nên khóc hay nên cười, bụng bảo dạ: lão có thể ở Bát Phương Thành làm ăn buôn bán, phát tài phát lộc như vậy là nhờ phúc của bổn hầu, chẳng biết mắt mũi lão như thế nào mà bảo bổn hầu ở đâu mới đến?

Tiếu Khuynh Vũ vẫn im lặng thưởng thức bát vằn thắn trước mặt. Y ăn thực sự rất chậm, cắn một miếng nhỏ rồi từ từ nhai kỹ, sau đó chiêu một chút nước dùng, chầm chậm để mọi thứ hòa lẫn vào nhau, tinh tế thưởng thức vị ngon ngọt. Vẻ mặt ngời lên sự thỏa mãn toại nguyện, cảm giác không giống như y đang ăn một bát vằn thắn bình thường, mà giống như đang thưởng thức một loại sơn hào hải vị trân quý. Thời tiết nóng nực, vằn thắn cũng nóng đến phỏng môi, gương mặt vốn thanh khiết mà lãnh đạm như ngọc thạch của y thoáng ửng hồng như đôi má đào thiếu nữ, cái trán kiên nghị trầm tĩnh cũng lấm tấm mồ hôi.

Tất cả biểu hiện đó đều được Phương tiểu hầu gia thu hết vào trong mắt, trước mặt hắn lúc này, Tiếu Khuynh Vũ đã cởi bỏ vầng hào quang của một Vô Song công tử cao ngạo băng lãnh, trở lại dáng dấp của một thiếu niên mười bảy tuổi, tỏ ra thái độ vô cùng chân thật, không chút e dè phòng bị…

Phương Quân Càn đẩy một đĩa trộn lẫn nhiều loại rau dùng kèm đến bên Tiếu Khuynh Vũ: "Vằn thắn phải phối hợp với những thứ dùng chung này mới ngon!"

Chủ quán nhìn thấy, nhịn không được xen mồm vào: "Hai vị tình cảm thật là tốt nha! Các vị là huynh đệ với nhau à?"

"Không phải!" – Phương tiểu hầu gia bỗng dưng sinh tâm muốn chòng ghẹo ai đó, hắn quay sang người bên cạnh cười gian tà, tuyên bố, "Y là người của ta!"

AAAAAAAA!

Sét đánh 'rầm' trúng người chủ quán! Lão há hốc mồm, hai mắt trợn trừng nhìn trân trân hai người vẫn ung dung ăn trước mặt, toàn thân cứng ngắc.

Tiếu Khuynh Vũ nghe vậy thì có hơi nhộn nhạo trong lòng, nhưng chẳng chút tỏ ra ngoài, vẫn tiếp tục chú mục vào bát vằn thắn trước mặt – thậm chí cả thìa nước dùng cầm trên tay cũng không sái ra một giọt.

Mấy lời đại loại như vậy y nghe mỗi ngày không dưới chục lần, nghe mãi nên bản thân cũng tự miễn nhiễm, không thèm phản ứng.

Tiếu Khuynh Vũ không thể vì những việc như vậy mà nổi xung với Phương tiểu hầu gia, hay tỏ ra khó chịu bực bội. Bằng không trong khi ở Bát Phương Thành này y sẽ chẳng làm được việc gì, bởi ngay cả thời gian để nổi giận cũng không đủ!

Ông lão tội nghiệp đưa ngón trỏ run run chỉ: "Y là… là người của ngài?"

Phương tiểu hầu gia gục gặc đầu xác nhận: "Người của ta!"

Y, chính là Khuynh Vũ của ta.

Khuynh Vũ của ta, chỉ cần bốn chữ đó trên miệng, cũng hơn tất cả cao lương mỹ vị, sơn trân thủy bảo trên đời, không thể có sự thỏa mãn toại nguyện nào sánh được.

Khuynh Vũ của ta.

—oOo—

(1): lầu Tần quán Sở là chỉ nơi thanh lâu kỹ viện.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Chương 40

Mấy ngày nay, chẳng hiểu sao tâm tình của Vô Song công tử lại đặc biệt tốt, tuy trên mặt y lúc nào cũng tỏ ra vẻ không vui không buồn, chẳng oán

chẳng giận, nhưng Phương tiểu hầu gia chỉ cần để ý xem xét sự thay đổi rất nhỏ ở đuôi chân mày cũng đủ nhìn ra biểu cảm hào hứng đó.

Trong vẻ vui mừng kín đáo, dường như cũng có một chút đắc ý nữa…

Khi Phương tiểu hầu gia lấy làm lạ không nhịn được phải mở miệng thắc mắc thì Vô Song công tử thản nhiên thu chiết phiến, vỗ vào bàn tay nghe 'bập' một tiếng: "Có thể tính kế hạ gục Liêu Minh đệ nhất mưu sĩ, bất luận là ai cũng sẽ cảm thấy đắc ý mà!"

Cứ tưởng tượng đến lúc Thích Vô Ưu bị Liêu Minh quốc chủ truy sát, Tiếu Khuynh Vũ lại cảm thấy tâm tình vô cùng tốt – đến nỗi, mùa hạ năm nay cũng không đến nỗi nóng bức khó chịu cho lắm…

"Tiểu hầu gia, xem ra chẳng bao lâu nữa, Bát Phương Thành chúng ta sẽ thu nạp thêm nhiều người tài trí mưu lược nữa đây!"

Phương tiểu hầu gia kinh hãi: "Chẳng lẽ lại là Liêu Minh đệ nhất mưu sĩ Thích Vô Ưu?"

Tiếu Khuynh Vũ thản nhiên cười: "Không sai!" Nói rồi ngẩng đầu lên, nhìn thật sâu vào mắt Phương Quân Càn, "Tiểu hầu gia, hãy nghiêm túc nói cho Tiếu mỗ biết, nếu Thích quân sư tìm đến nương tựa tại Bát Phương Thành, liệu tiểu hầu gia có sẵn sàng bỏ qua quá khứ của hắn, toàn tâm toàn ý tín nhiệm hắn không?"

Phương Quân Càn trầm ngâm tự lự: "Thích Vô Ưu mưu tính sâu xa, tâm kế xảo quyệt khó lường. Tướng sĩ Đại Khánh bỏ mạng dưới tay hắn nhiều vô số kể. Hai bàn tay hắn đã nhuốm đầy máu quân dân đất nước này rồi!"

Trong nháy mắt, bao nhiêu suy nghĩ trái chiều ồ ạt tràn vào xâm chiếm trí não của Phương Quân Càn, khiến đầu óc hắn nhất thời trở nên mụ mị, khó có thể suy nghĩ được gì, lại càng không biết hình dung vấn đề từ đâu. Biểu tình trên mặt hắn lúc này quả thật khó mà đoán được.

Tuy vậy, biểu cảm đó chỉ thoáng qua rất nhanh, thần sắc hắn liền trở nên kiên định, dứt khoát!

"Nhưng mà, ngay cả Khuynh Vũ cũng không nề hà, dốc sức tiến cử, bổn hầu cũng chẳng ngại gì mà không tin dùng hắn!"

Bởi vì, đó là người huynh đã tín nhiệm, thì ta cũng sẽ tín nhiệm.

Tiếu Khuynh Vũ cảm thấy một chút xúc động, nhưng ngữ khí chẳng chút thay đổi, vẫn điềm nhiên như không: "Thích Vô Ưu là đệ nhất mưu sĩ đương thời, nếu có thể khiến cho hắn thật lòng thật dạ giúp sức, thì mọi việc về sau này Tiểu hầu gia không cần phải lo lắng nữa. Bây giờ, các tướng sĩ Bát Phương Thành có thể không hiểu việc làm của huynh, thậm chí không thông cảm mà dè bỉu huynh, thì sau này, cũng những người đó cùng thân nhân của họ sẽ cảm kích huynh, cả Đại Khánh cũng sẽ mang ơn huynh vô vàn!"

"Không phải vì Bát Phương Thành, lại càng không phải vì Đại Khánh!" – Ở sau lưng Tiếu Khuynh Vũ, Phương tiểu hầu gia nói với thanh âm rất nhỏ, gần như chỉ là thì thầm vừa đủ cho mình nghe: "Tất cả mọi việc, đều là vì huynh! Khuynh Vũ, huynh đã không ngại mà tiến cử, bổn hầu căn bản không có khả năng cự tuyệt…"

Bởi vì tin tưởng, mọi việc y làm từ trước đến giờ đều là vì mình. Bởi vì tin tưởng, đôi mắt nhìn người tinh tế sắc sảo kia đã thừa nhận ai thì kẻ đó nhất định không có tâm địa phương hại đến mình. Cho nên, hắn mới nhanh chóng đưa ra câu trả lời vấn đề nhạy cảm đó.

Không phải vì quốc gia, cũng chẳng phải vì thiên hạ! Mà chính là… vì y!

Tiếu Khuynh vũ trở nên trầm mặc, không lên tiếng, khẽ cúi đầu xuống, lúc này y cảm thấy không thể đối diện với đôi mắt ôn nhu tha thiết của Phương Quân Càn. Y hiểu rằng, Phương Quân Càn có thể thoải mái đưa ra một quyết định khó khăn như vậy chính là vì tình thâm ý trọng đối với y, một loại tình cảm kỳ lạ mà kẻ uyên bác như y lại không thể nào lý giải nổi…

Đại Khánh.

Tứ Thủy quan.

Thích Vô Ưu ung dung ngồi trong chòi cỏ, chậm rãi thưởng trà, bộ dáng vẫn điềm nhiên nhàn tản, chẳng có chút nào giống như đang bị địch nhân ngàn dặm truy sát, không nhếch nhác thảm hại, cũng không sợ sệt hốt hoảng như kẻ gặp họa sát thân, trước sau y hệt như một lão thần tiên an nhiên tự tại vân du bốn biển, thong thả mà đắc ý.

Dù vậy, trong lòng cũng không khỏi có chút cảm khái: nửa năm trước ở nơi này ta đường đường là Liêu Minh đệ nhất mưu sĩ, ngờ đâu nửa năm sau, cảnh sắc chốn cũ chưa kịp đổi thay mà ta đã biến thành tội phạm bị truy lùng hàng đầu của cố quốc, thật sự là phong thủy cuồng loạn, lưu chuyển khó lường, chẳng thể nào nói trước được…

Đang lúc tâm trí chìm trong u hoài cùng có chút tiếc nuối ai oán, một thanh âm con gái rụt rè mà trong trẻo vang lên bên tai: "Xin hỏi… Ngài đây có phải là Thích Vô Ưu?"

"Đúng vậy! Tiểu cô nương nàng biết Thích mỗ sao?" – Trên môi hắn nở nụ cười ôn hòa khả ái cố hữu, vẻ mặt tươi tắn như vừa có làn gió xuân phơi phới lướt qua, nụ cười khiến người ta cảm thấy thân thiện hòa nhã, thu hút cảm tình người đối diện.

Tiểu cô nương đỏ bừng mặt, đôi tay cầm phong thư luống cuống đến nỗi suýt rơi xuống đất, run run chìa ra trước mặt Thích Vô Ưu: "Có người tự xưng là bằng hữu của ngài nhờ tiểu nữ trao tận tay ngài lá thư này."

"Vậy à! Đa tạ cô nương!" – Hắn thản nhiên đưa tay nhận thư, nhưng nghi vấn ngổn ngang đang giăng giăng khắp mọi ngóc ngách đầu óc. Hiện tại hắn phải lẩn trốn sự truy sát của kẻ địch, ẩn cư tại nơi đây cũng không có mấy bằng hữu thân cận biết được, vậy chủ nhân phong thư này là ai? Sao lại biết tung tích của hắn?

Kẻ này, thực sự là thần thông quảng đại!

Vốn đã sớm nghĩ 'Là phúc không phải họa, là họa không thể tránh', nên Thích Vô Ưu vẫn chẳng tỏ ra một mảy may khẩn trương lo lắng, bình thản mở thư ra xem.

Nhưng mà… 'Triển tín bình an.' (1) – Bốn chữ đề đầu thư đã làm bao nhiêu vui vẻ đắc ý của Thích Vô Ưu bốc hơi sạch sẽ. Hừm, bị địch nhân ngàn dặm truy sát, phải trốn chui trốn nhủi, thật là 'bình an' đến hét toáng lên được mà!

Hắn phóng tầm mắt xuống dưới xem tiếp – "Nghe nói Thích huynh bị quốc chủ sinh lòng ghen ghét đố kỵ, phải lưu vong khắp chốn, chẳng biết đâu là quê hương xứ sở, lòng ta vô cùng lo lắng cho huynh. Chẳng hay, lời giao ước nửa năm trước huynh còn nhớ không?"

Chỉ vài chữ ngắn ngủi, ngay cả tên người gửi cũng chẳng có.

Thích Vô Ưu xem xong thư, nhất thời cảm thấy môi khô miệng đắng, lục phủ ngũ tạng nôn nao một nỗi đắng cay, chua chát.

Thảm trạng hiện tại của ta chẳng phải do hồng phúc của y ban cho đó sao? Đúng là tiểu nhân đê tiện, ngay cả hạ sách châm ngòi ly gián đại vô sỉ này mà cũng dám làm!

Thích Vô Ưu giận dữ điên người!

Nhưng mà tận sâu trong sự bất bình vẫn phảng phất một chút gì đó, một cảm giác thật bất đắc dĩ, mặc dù Thích Vô Ưu không muốn thừa nhận, hắn vẫn không thể tự dối lòng… Trong lòng đang dâng lên một sự kính phục cùng cảm động…

Y có thể thấu suốt mình, tín nhiệm mình, liều lĩnh bất chấp quá khứ lầm lạc, bị cả thiên hạ khinh ghét của mình, vẫn một lòng nể trọng. Kẻ tuyệt đỉnh thông minh như Thích Vô Ưu làm sao không hiểu, một khi Tiểu Khuynh Vũ bất chấp tất cả mà thừa nhận mình, y phải hứng chịu rất nhiều áp lực cùng ngờ vực của mọi người!

Nhưng mà… "Thật sự là quá nham hiểm mà!"

Thanh âm phẫn uất của Thích Vô Ưu còn chưa kịp dứt thì… "Mắng chửi sau lưng người khác không phải là việc làm của người quân tử đâu. Tiểu mỗ nghe thấy hết rồi đó!" Thanh âm nhỏ nhẹ ôn nhu mà làm Thích Vô Ưu giật bắn, nhảy dựng lên.

Lập tức quay đầu lại, quả nhiên thấy Tiểu Khuynh Vũ đang được Trương Tẫn Nhai hộ tống, khoan thai tiến vào chòi cỏ.

Tay áo dài uyển chuyển phất phơ trong gió nhẹ, ngọc quan buộc chặt búi tóc đen nhánh, giữa trán điểm một vết chu sa thanh khiết thê diễm, dung mạo tựa tranh. Hình dung y hệt như một vị tiên nhân hạ phàm, toát lên vẻ siêu nhiên thoát tục, vô nhiễm hồng trần, trong trẻo không vướng bận dù chỉ một chút khói lửa tranh chấp của thế nhân.

Y ngồi điềm nhiên trong luân y, tao nhã cung tay thi lễ: "Thích quân sư, đã lâu không gặp!"

Thích Vô Ưu bất động thanh sắc, ngữ khí lạnh lùng đáp lại: "Công tử, đã lâu không gặp!"

Thích Vô Ưu hắc hắc cười lạnh, nhưng ngữ âm vẫn không giấu được tức giận: "Vốn tưởng công tử là quân tử khiêm nhường, nho nhã lễ độ, ngờ đâu ngài lại lợi dụng phi tần của Đại vương khiến cho Vô Ưu thân bại danh liệt!"

Tiểu Khuynh Vũ mỉm cười trêu ghẹo: "Vậy chẳng phải chứng tỏ mị lực của Thích quân sư thiên hạ vô địch sao? Thiên hạ vẫn đồn rằng… Tam quý phi vốn ái mộ Thích quân sư đã lâu, Tiểu mỗ chỉ làm cho Liêu Minh quốc chủ trong 'một chút sơ xuất', thấy thư tình Tam quý phi viết cho Thích quân sư thôi mà."

Nghe y nói giống hệt như đó chỉ là thứ chuyện nhỏ không đáng kể, chỉ ba câu chín điều giãi bày là có thể phủi bay đi sạch vậy.

Thích Vô Ưu cười phẫn nộ: "Bởi vậy, quốc chủ mới hoài nghi ta cùng phi tần của người tư thông, giận dữ điên cuồng lôi Vô Ưu ra đuổi cùng diệt tận!"

Tiểu Khuynh Vũ mưu tính sâu xa, hiểu rõ lòng người, y trầm ngâm: "Thích quân sư, trên đời không một nam nhân nào chịu được sỉ nhục có một người vợ lăng loàn trắc nết. Huống chi, ngay cả một cơ hội để biện bạch, Liêu Minh quốc chủ cũng cự tuyệt Thích huynh mà."

Chỉ một câu nói, đánh trúng nỗi đau, Thích Vô Ưu chết lặng!

Thích Vô Ưu thần sắc thảm đạm, kiệt quệ. Đúng vậy, thực sự trong lòng hắn không trách Tiểu Khuynh Vũ. Bởi lẽ, lập trường hai bên đối địch, dùng kế sách ti tiện hèn hạ đối phó nhau cũng là chuyện thường tình, theo lý thường ai cũng phải làm như vậy, nên Thích Vô Ưu không thể sợ, càng không thể oán.

Nếu như… quốc chủ thật lòng tín nhiệm mình, thì mưu kế kia của Tiểu Khuynh Vũ đối với người chẳng qua chỉ là một thứ chuyện cười để mua vui thôi…

Nước cờ này của Tiểu Khuynh Vũ, chính là đánh cược lòng tin của quốc chủ đối với mình!

Kết quả ra sao? Ngay cả một cơ hội giãi bày biện bạch cũng không có! Nếu không nhờ hảo bằng hữu mật báo, chỉ sợ giờ này Thích Vô Ưu ta đã phơi thây ở Liêu Minh thành đô rồi.

Trận cược này, hắn đã thua, thua thảm hại, cay đắng, xót xa.

Thích Vô Ưu không thể không thừa nhận, Tiểu Khuynh Vũ có đôi mắt nhìn người sáng suốt sắc sảo hơn mình nhiều…

Nụ cười của Tiểu Khuynh Vũ trở lên lặng lẽ tịch mịch: "Thích huynh, Tiểu mỗ biết hiện tại huynh rất băn khoăn, huynh cũng chẳng quyến luyến gì cảnh sống nơm nớp đề phòng minh thương ám tiễn (2), mỗi ngày sống là cứ phải lo không biết ngày chết là ngày nào!"

Lời nói của y vô cùng thành thật, chí tình: "Thân là quân sư, thực khổ cho huynh…"

Thích Vô Ưu chợt cảm thấy trên mặt ươn ướt, chỉ nghĩ là vùng núi này không khí ẩm ướt, bất giác đưa tay sờ thử, không ngờ là lệ tràn mi, giàn giụa.

Tất cả chua xót thống khổ âm thầm nhẫn nhịn bao nhiêu năm qua giờ chỉ một lời của Tiểu Khuynh Vũ mà phơi bày toàn bộ! Quân sư, lắm mưu nhiều kế là vậy, ngoài mặt được người ta nể trọng, vinh quang là vậy, nhưng kỳ thực vô cùng cô độc. Lập được công lao thì chủ nhân động tâm dè chừng, vô tài vô đức thì bị thải loại thất sủng, quân vương nơm nớp đề phòng mình soán vị, còn quần thần xa lánh phòng bị, ngầm tính kế hãm hại mình.

Thật sự, chẳng có lúc nào chung quanh không tràn ngập âm mưu quỷ kế, chẳng may bất cẩn, dù chỉ một khắc sơ ý thì đầu liền lìa khỏi cổ. Kẻ làm quân sư, mưu kế càng thâm trọng, càng mau chết!

Tiểu Khuynh Vũ vẫn ngồi điềm nhiên, người hơi ngả ra dựa vào lưng ghế, bóng dáng tựa như thuyền trăng lướt nước, thanh khiết đến vô cùng, tú lệ đến vô cùng, khóe thu ba tĩnh lặng lạnh lùng như nước hồ thu, nhưng đồng thời, cũng khiến người ta thấy một chút gì đó mong manh, dễ vỡ.

"Tiểu mỗ biết làm như vậy là ép uổng Thích huynh, bắt Thích huynh phải chịu oan khuất, nhưng trừ huynh ra, Tiểu mỗ thực không biết còn người nào có thể đảm nhiệm vị trí quân sư cho Bát Phương Thành…"

Y tỏ ra thành kính, trang trọng hành đại lễ: "Tiểu mỗ hai chân không tiện, nhưng nay ta không quản ngàn dặm xa xôi đến tận chốn này thăm viếng cùng tha thiết thỉnh huynh giúp sức, hy vọng huynh có thể đồng ý đảm nhiệm vị trí quân sư cho Bát Phương Thành. Tiểu mỗ không dám đảm bảo Thích huynh một đời vinh hoa phú quý, nhưng lụa giàu sang, nhưng ta chắn chắn huynh có thể chết già – Huynh sẽ không phải lo vì Tiểu mỗ ngông cuồng mà trả giá bằng tính mạng!"

Nghe hết những lời đó, hồi tưởng về một đoạn đời bày mưu tính kế, tiêu ngạo hồng trần lại ùa về trước mắt… Nhưng lại thấy từ từ nhạt dần đi…

"Thỉnh cầu Thích huynh cùng ta về Bát Phương Thành một chuyến!"

Bạch y của Tiểu Khuynh Vũ phơ phất trước gió, hệt như một đóa Bạch Liên hé nở trước tòa Như Lai, tĩnh lặng thản nhiên, thanh khiết thoát tục, trong đáy mắt y, bao nhiêu gió bụi hồng trần đều tan theo mây khói.

Thích Vô Ưu chăm chú ngắm nhìn y, trong lòng dâng lên một sự ngưỡng mộ thành kính.

Công tử, người sinh ra như thế nào mà lại có thể thấu suốt tường tận Vô Ưu như vậy? Vô Ưu làm sao có thể cự tuyệt người đây?!

Một trong những đại thần lập quốc của Đại Khuynh có công lao lớn nhất, được xếp đầu tiên trong nhóm Khai quốc công thần uy danh lẫy lừng thiên hạ chính là 'Vô Ưu Thừa tướng' Thích Vô Ưu. Người mà suốt đời Thích Vô Ưu hàm ơn cùng cảm kích nhất không phải là 'Minh chủ thánh quân' Hoàn Vũ Đế Phương Quân Càn, mà chính là người được hậu thế ca ngợi 'Tuyệt thế Khuynh Vũ' – Vô Song công tử Tiểu Khuynh Vũ.

Ông là cánh tay phải đắc lực hữu dụng nhất của Phương Quân Càn, đồng thời cũng là bằng hữu tri giao thân thiết của Tiểu Khuynh Vũ. Chính ông là người đã đem cả một giai đoạn lịch sử oai hùng bi tráng kia công bố thiên hạ, không để phủ bụi lãng quên. Cũng chính là ông đã ghi chép lại từ đầu đến cuối thiên tình sử diễm tuyệt vô tiền khoáng hậu 'Khuynh tẫn thiên hạ', tổng hợp thành một tác phẩm thiên cổ truyền kỳ 'KHUYNH CÀN LỤC'.

—oOo—

(1): mở thư bình an: thư đến đúng người, cũng là lời chúc thường gặp ở đầu bức thư.

(2): Tiểu Mặc rút gọn nguyên văn 'Minh thương dị đóa – Ám tiễn nan phòng' tức là "đánh trước mặt thì dễ đỡ, đánh lén lút thì khó ngờ" >>> những âm mưu mờ ám thì khó mà lường trước được.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Chương 41

Cuối cùng, nhờ Vô Song công tử dốc dòng dốc sức thúc đẩy mà cuộc gặp gỡ lịch sử giữa Phương tiểu hầu gia và Thích Vô Ưu cũng có thể tiến hành.

Thích Vô Ưu đối với Phương Quân Càn có một hứng thú rất đặc biệt. Hắn vô cùng tò mò, tự hỏi người có thể khiến cho Vô Song công tử nói đến với ngữ khí vài phần kính trọng rốt cục có điểm gì vượt trội hơn người!

Mà, Phương Quân Càn cũng thế.

Giáp mặt rồi, Phương Quân Càn, Tiểu Khuynh Vũ cùng Thích Vô Ưu ba người ở liền trong soái trướng đàm đạo suốt ba ngày ba đêm. Chẳng ai biết ba nhân vật tuyệt đỉnh phong vân (1) kia rốt cục nói với nhau những gì, bởi hiện trường lúc đó chẳng có ai ghi chép lại. Nhưng dựa theo những biến chuyển về sau, người ta gọi đó là cuộc hội đàm thay đổi vận mệnh thiên hạ, vùi lấp đi bộ mặt cũ mốc thảm hại của quá khứ, mở ra một trang sử mới tươi sáng, huy hoàng…

Đó cũng chỉ là nhận định của hậu thế, còn hiện tại, sau buổi đàm đạo kia, ngay khi ra khỏi soái trướng, việc đầu tiên Phương tiểu hầu gia tiến hành chính là bổ nhiệm Thích Vô Ưu làm Tổng quân sư của Bát Phương Thành.

Thích Vô Ưu từ rày về sau luôn một lòng kiên trung đối với Phương Quân Càn, giữ trọn khí tiết, thủy chung suốt đời không bao giờ sinh tâm phản bội Phương Quân Càn.

Chỉ sau hai tháng chứng thực tài năng cùng đức độ, chúng tướng sĩ đã hoàn toàn dẹp bỏ mọi ngờ vực cùng băn khoăn, toàn tâm toàn ý tán thành hắn, Thích Vô Ưu nhanh chóng trở thành Đệ tam hào kiệt của Bát Phương Thành sau Phương tiểu hầu gia và Vô Song công tử.

Có Thích quân sư, khối lượng công việc khổng lồ đổ lên vai của Bát Phương chủ soái cùng đệ nhị nhân vật quả thật được giảm nhẹ không ít. Có được một vị Tổng quân sư chung vai gánh chịu mệt nhọc, Phương tiểu hầu gia thật vô cùng sung sướng hớn hở, tự nhiên sinh tật biếng nhác lơ là, vừa được một chút nhàn rỗi liền đưa Tiểu Khuynh Vũ ra ngoài du sơn ngoạn thủy, thỏa sức vui chơi quên cả thời gian.

Thời gian thấm thoắt trôi mau như bóng câu qua thềm. (2)

Chớp mắt, hạ qua đông tới. Phương Quân Càn cùng Tiểu Khuynh Vũ đã ở Bát Phương Thành được gần một năm.

Đã được một năm, Phương tiểu hầu gia rời xa nơi kinh thành phồn hoa đô hội, hoa lệ hào nhoáng, bỏ lại sau lưng những lọc lừa xảo trá, ngươi lừa ta gạt mà yên ả tự tại ở Bát Phương Thành. Hằng ngày chơi cờ đọc sách, phiếm luận thưởng trà, múa kiếm họa tranh, say mê ngâm vịnh, đối đáp, vọng nguyệt thưởng hoa, du sơn ngoạn thủy – Tất cả, chỉ cần có người kia bên cạnh, hết thảy thế gian đều trở nên tuyệt diệu phi thường.

Rất nhiều, rất nhiều năm sau này, mỗi khi hồi tưởng quá khứ, Phương Quân Càn đều nhớ về quãng thời gian tiêu cuồng thống khoái vô biên này trước hết.

Hắn mãi mãi tin tưởng.

Thứ mà suốt đời hắn tìm kiếm, đợi chờ dù vô vọng…

Kỳ thực, có lẽ, chính là khoảnh khắc đó…

Mùa đông đã sang. Tiểu Khuynh Vũ bẩm sinh không chịu được giá rét, biết vậy nên Phương Quân Càn cứ phải luôn miệng dặn dò – nào là phải đem chăn đệm ra phơi nắng, rồi tối đến phải nhớ chốt chặt cửa sổ, chưa hết, hắn còn tự làm cho Vô Song công tử một cái lò sưởi nhỏ để y có thể tiện tay mang theo bên người… Ngay cả một cậu bé như Trương Tẫn Nhai cũng phải càu nhàu: Phương tiểu hầu gia ngoài mặt thì oai phong lẫm liệt, lúc nào cũng ngông nghênh vênh váo, kỳ thực, hắn là kẻ vô cùng rắc rối phiền hà thì có!

"Khuynh Vũ, mau lên, bổn hầu cho huynh xem thứ này hay lắm!" – Phương Quân Càn vội vã hấp tấp xộc vào thư phòng, bông tuyết trên áo hắn rơi lả tả theo từng bước chạy gấp gáp. Đại Khánh vào mùa đông thì từ nam chí bắc đều lạnh lẽo vô cùng, nhưng nơi đây là biên thành Tây Bắc xa xôi, chỉ toàn núi non trùng điệp, dù sao cũng không có được độ ẩm như ở thành đô phía Đông Nam đồng bằng, phù sa châu thổ kia, bởi vậy, ngay cả gió cũng vô cùng khô hanh khắc nghiệt, quất vào mặt giống như kim đâm dao cứa, đau đớn rát buốt!

Bên ngoài, mưa tuyết đã ngớt dần, chỉ còn những hạt tuyết nhỏ lãng đãng trong không trung, nhưng trong phòng lại ấm áp như tiết xuân phơi phới, dường như cái lạnh lẽo khắc nghiệt của mùa đông đã bỏ quên nơi đây thì phải! Tiểu Khuynh Vũ lọt thỏm trong chiếc áo lông cừu to sụ trắng muốt, tay cầm quyển sách như đang nghiên cứu cái gì, thấy Phương Quân Càn hớt hải chạy vào cũng chỉ khẽ gật đầu thay cho lời chào hỏi bình thường.

Phương tiểu hầu gia thấy y cứ mải chăm chú, không buông quyển sách ở tay ra, cũng không thấy hưởng ứng mình thì tự nhiên cụt hứng, ngữ khí liền trở nên có chút giận dỗi, hơi nặng nề: "Khuynh Vũ à, trau dồi kiến thức cho tinh thâm uyên bác cũng tốt nhưng cũng phải có chừng có mực chứ, huynh cứ như vậy bọn lão Lý làm sao sống nổi? Huynh không sợ bọn họ thất nghiệp, nhất thời nghĩ quẩn đâm đầu tự sát vì xấu hổ hay sao?"

Tiểu Khuynh Vũ đáp, thanh âm lạnh tanh: "Kiến thức của bản thân mà không tự rèn luyện, để ngày càng nông cạn đi thì đâu còn tư cách giáo huấn hay trách phạt người khác nữa!"

Thì ra tại lũ 'học trò' thô lậu cục mịch, trí óc ngu muội kia mà Vô Song công tử tự trách mình, hận không thể rèn sắt thành thép được.

Phương Quân Càn không nhịn được, phì cười: "Khuynh Vũ cũng chớ nên sầu não làm chi, để bổn hầu tặng cho huynh một món quà, chắc chắn sẽ làm huynh vui!"

Tiếu Khuynh Vũ ngờ vực giương mắt nhìn chằm chằm Phương Quân Càn, trong lòng tự hỏi chẳng biết vị Phương tiểu hầu gia này lại sắp có chủ ý gì nữa đây!

Hai người ra khỏi quân doanh, lên xe ngựa, tuấn mã phóng đi như tên bay, chỉ khoảng một thời gian vừa đủ uống nửa chung trà, xa mã đã dừng bước trước một rừng cây.

Xuống khỏi xe ngựa, kẻ luôn luôn trầm tĩnh đạm định dù bất cứ chuyện gì xảy ra là Tiếu Khuynh Vũ nhất thời cả người sững sờ ngây ngẩn, lặng người không thốt nổi lời nào.

Kia là… một khoảnh sân nhỏ xinh xắn an tĩnh tọa lạc bên hồ nước trong veo, tựa lưng núi, soi bóng hồ, cảnh sắc thanh u tuyển diễm, tinh tế tao nhã…

Trong sân trồng rất nhiều hoa đào, ẩn hiện một góc sân, đóa u lan vừa hé thoang thoảng đưa đến hương thơm thanh khiết, băng lãnh mà dịu dàng.

Thoáng chốc, Tiếu Khuynh Vũ tưởng như mình vừa về đến tiểu lâu nơi hoàng thành phồn hoa đô hội…

Phương Quân Càn ở sau lưng y nói khẽ, ngữ âm ôn nhu nhẹ nhàng: "Đó là quà tặng của ta…"

Để kiến tạo tiểu lâu này, có trời biết Phương Quân Càn đã phải tốn bao nhiêu thời gian cùng công sức…

Tiến vào bên trong, Tiếu Khuynh Vũ càng trở nên ngây dại, choáng ngợp hết lần này đến lần khác – Quả thật vô cùng giống! Từ khung cửa sổ với bồn hoa theo phong cách cổ xưa, đến cây cổ cầm đặt trang trọng trên bệ, trướng lụa mềm mại buông rủ hờ hững trên trường kỷ, thậm chí, có cả một kệ chất đầy sách vở, sắp xếp gọn gàng ngăn nắp theo từng thể loại khác nhau, Vô Song tiện tay rút bừa một quyển, không ngờ là quyển 'Hãn thanh binh sách' mình đang đọc dở…

"Năm hết Tết đến, ai nấy đều được về nhà mừng năm mới, sum họp gia đình… Bổn hầu đã không thể về kinh, lại còn phiền hà đến Khuynh Vũ vì giúp ta mà phải ở lại Bát Phương Thành, có nhà mà không thể về được!"

Bản năng Tiếu Khuynh Vũ một mực chống cự, tránh né cuộc nói chuyện, thanh âm y cố gắng tỏ ra lạnh nhạt, cứng rắn: "Ta không có nhà. Bất luận dừng chân ở nơi đâu, ta cũng mãi chỉ là khách qua đường."

"Vậy thì hôm nay, ta sẽ làm cho huynh có nhà!" – Phương Quân Càn không để cho y nói dứt, ngay lập tức ngắt lời.

Bạch y thiếu niên đưa lưng về phía Phương Quân Càn, bởi vậy y không thể thấy được biểu cảm lúc ấy trên gương mặt của hắn, chỉ nghe thanh âm vọng đến, ôn nhu tha thiết nhưng chất chứa biết bao cay đắng xót xa…

"Có lẽ đối với Khuynh Vũ, tiểu viện ở Bát Phương Thành chẳng đáng là chi. Nhưng đối với bổn hầu mà nói, nơi này, cũng như là nhà của bổn hầu vậy…"

Tiếu Khuynh Vũ im lặng cúi đầu, gương mặt thanh khiết băng lãnh vẫn yên lặng bất động. Tiểu hầu gia sau lưng không nghe rõ, nhưng trên môi y cơ hồ như vừa bật ra một tiếng thở dài rất khẽ…

Tất cả tướng sĩ Bát Phương Thành đối với việc làm vừa rồi của Phương tiểu hầu gia đều tỏ ra hiểu chuyện mà thông cảm.

Lấy lý do công tử lao tâm khổ tứ, vất vả ngày đêm, công lao không nhỏ, xây một tiểu lâu tặng cho người cũng không có gì quá đáng, lính tráng hết thảy đều cảm thấy hợp tình hợp lý, không có chi dị nghị.

Huống chi, tâm ý của Tiểu hầu gia đối với Vô Song công tử mọi người đều rõ như ban ngày, cho nên, lâu lâu có vài chuyện công tư nhập nhằng như vậy, mọi người chỉ nhìn nhau, không hẹn mà gặp đều vờ mắt nhắm mắt mở, giả tai điếc mắt mờ làm lơ đi.

Thích quân sư biết chuyện, cười ha hả bào chữa cho Phương Quân Càn: "Tiểu hầu gia cũng là người mà!"

—oOo—

(1): những nhân vật quan trọng có tầm ảnh hưởng lớn

(2): nguyên văn 'Bạch câu quá khích': ngựa trắng phóng qua cửa sổ >>> nhanh đến nỗi không thể nắm bắt được

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Chương 42

Ba mươi Tết, đêm trừ tịch.

Hầu hết tướng sĩ Bát Phương Thành đều về nhà ăn Tết, sum họp gia đình, tiểu lâu cũng chỉ còn trơ trọi mình Tiếu Khuynh Vũ cùng Trương Tẫn Nhai.

Trương Tẫn Nhai vốn là cô nhi, theo hầu hạ Vô Song công tử từ tấm bé, cho nên năm hết Tết đến đối với cậu cũng chẳng có cảm giác gì khác biệt. Còn Tiếu Khuynh Vũ, xưa nay y vẫn luôn luôn cô độc một mình, lẻ loi đi lại trên giang hồ, chưa một lần nếm qua hương vị Tết, cũng chưa một lần nhận được câu chúc mừng năm mới từ bất cứ ai. Bởi vậy, y tuyệt đối không thể có tâm trạng háo hức mong chờ, hân hoan vui sướng trước thềm năm mới hay bồi hồi tiếc nuối một năm dài đã qua, tất cả đối với y chỉ bình thường như mọi ngày, lặng lẽ trôi đi…

Cho nên, không khí bao trùm tiểu lâu lúc này vẫn u tĩnh tịch mịch, im ắng thanh đạm, một chút náo nhiệt vui mừng của đêm giao thừa cũng không cách nào len nổi vào nơi đây.

Khi Phương tiểu hầu gia bước vào tiểu lâu, liếc qua một cái liền biết ngay tình hình. Hắn không cần hỏi cũng hiểu hết ngọn nguồn cớ sự, nhưng trước sau vẫn không lên tiếng, chỉ lẳng lặng vào bếp chuẩn bị cơm nước.

Tiếu Khuynh Vũ hoàn toàn không thể ngờ Phương tiểu hầu gia cũng có trù nghệ (1), tự nhiên cảm thấy buồn cười, buông lời trêu ghẹo mà ngữ khí vẫn thong thả điềm nhiên: "Tiếu mỗ thực sự may mắn biết bao nhiêu, hôm nay lại có thể hân hạnh thưởng thức Tiểu hầu gia tư thế oai phong lẫm liệt nấu nướng thức ăn!"

Phương tiểu hầu gia không nhịn được bèn quay lại liếc ai đó muốn rớt tròng mắt: "Còn dám nói, huynh còn mặt mũi nói những lời đó nữa sao? Vì ai mà bổn hầu phải đích thân xuống bếp vậy?"

'Quân tử viễn bào trù' (2) – cổ nhân đã dạy như thế. Nhưng nếu là vì y, đổi kiếm thành muôi, đổi đao thành đũa làm chút thức ăn có trở ngại chi đâu?

Tiếu Khuynh Vũ vẫn không buông tha: "Đêm trừ tịch, Tiểu hầu gia hộc tốc chạy đến tiểu lâu của Tiếu mỗ chỉ để làm một mâm cơm tất niên thôi sao?"

Phương Quân Càn giả vờ xụ mặt, tỏ ra vẻ ủy ủy khuất khuất nói: "Khuynh Vũ thật là tàn nhẫn mà! Ba mươi Tết, chẳng lẽ huynh đang tâm bắt bổn hầu cô đơn một mình trong cái soái trướng trống không đó?"

Tiếu Khuynh Vũ mỉm cười, không nói nữa. Bởi y thừa biết da mặt Tiểu hầu gia siêu dày, nói tiếp thì cuối cùng chỉ có mình chịu thiệt thòi thôi!

Có đôi lúc, trầm mặc không nói cũng là một cách đáp trả khôn ngoan.

Vì thế, một lần nữa tiểu lâu lại rơi vào trạng thái an tĩnh.

Chỉ nghe trong trù phòng (3) vọng ra tiếng khuấy đảo thức ăn cùng tiếng khua loong coong của nồi chảo, ở đâu đó ngoài kia là tiếng pháo nổ đình đoàng, tiếng hò la í ới, tiếng reo vui háo hức của những kẻ phó hội giao thừa, liên miên không dứt…

Tiếu Khuynh vũ ngồi trên luân y, lặng lẽ chăm chú nhìn vào bếp, nơi Phương Quân Càn đang lăng xăng với nồi niêu chén bát. Đột nhiên, chẳng biết vì sao, Phương Quân Càn quay đầu lại, liếc mắt thật sâu về phía y.

Hai ánh mắt bất chợt giao nhau trong không trung, cả hai đều giật mình đánh thót!

Y không hề nghĩ hắn sẽ bất thần quay đầu lại, hắn cũng chẳng ngờ y vẫn nhìn mình chăm chú từ nãy đến giờ.

Thời gian ngưng đọng, không gian đông cứng…

…

Một lúc lâu sau, hai người mới đồng thời quay đi, ánh mắt tạm buông nhau ra.

Tự nhiên mọi thứ trở nên yên ắng, không một tiếng động…

Trong tiểu lâu, chỉ còn lại hơi thở rất khẽ, thản nhiên mà ấm áp, nhè nhẹ hòa quyện chuyển lưu…

Tới khi thức ăn được dọn ra bàn thì Trương Tẫn Nhai đã đói cồn cào, bụng lép kẹp đến nỗi tưởng như da bụng với da lưng dính liền một mảnh với nhau được, lòng thầm oán trách Phương tiểu hầu gia: nếu không phải tại hắn mất công bày vẽ nhiều trò thì giờ này mình cùng công tử đã xong bữa tối, lên giường nghỉ ngơi rồi không chừng.

Nhờ phúc của công tử, Trương tiểu bằng hữu mới có cái vinh hạnh được thưởng thức bữa cơm tất niên do chính tay Phương tiểu hầu gia nấu nướng.

Nhưng mà, tiểu hài tử hoàn toàn không tự ý thức được vinh dự đó. Chỉ chờ công tử chạm đũa lần đầu, Trương Tẫn Nhai liền tiện tay khua khoắng, nhét bừa thức ăn vào miệng, chưa kịp nuốt xuống đã chê ỏng chê eo chẳng chút nể nang kiêng dè: "Chưa thấy cái nào dở hơn, chẳng ra làm sao cả!"

Phương Quân Càn cười cười: "Ngươi không thích sao?"

Trương Tẫn Nhai lầm bầm: "Trình độ vô cùng kém cỏi, thức ăn thiếu lửa, chưa đủ chín!"

Phương tiểu hầu gia giả vờ nghiêm chỉnh, nhưng vẻ mặt rất muốn phì cười: "Không ăn cứ việc nhịn, bổn hầu có mời ngươi hồi nào đâu!"

"Ngươi!!!!" – Trương tiểu bằng hữu tức giận, khuôn mặt nhỏ nhắn dễ thương đỏ bừng, "Công tử, người xem hắn kìa! …"

Tiếu Khuynh Vũ thản nhiên gắp rau: "Bảo trì trung lập." (4)

…

Phương tiểu hầu gia cười lăn lộn! Tiếu Khuynh Vũ lúc nói chuyện khôi hài thần sắc cũng chẳng có chút thay đổi, vẫn bất động trạng thái, vô cùng đứng đắn chuẩn mực. Đúng là… không nói thì thôi, đã nói một tiếng thì thiên hạ đại loạn!

"Khuynh Vũ, vào đêm giao thừa sau giờ Hợi thì mọi người đều ra khỏi nhà, kết bè kết hội với nhau trên đường phố tống cựu nghênh tân, vui đùa thỏa thích, hay chúng ta cũng đi đi!"

"Ta ư?" – Tiếu Khuynh Vũ có hơi do dự một chút, bởi xưa nay y chưa từng…

"Đúng vậy! Chẳng lẽ trước nay Khuynh Vũ chưa bao giờ đại náo trừ tịch sao?"

"Chưa hề…" – Thanh âm Tiếu Khuynh Vũ vô cùng thản nhiên, như mặt hồ điềm nhiên tĩnh lặng chẳng gợn một chút ba đào, nhưng khiến người ta cảm thương, nuối tiếc như khi ngắm dòng lưu thủy êm đềm chảy xuôi, đã qua là đi mãi mãi, chẳng còn đâu dấu tích, "Thậm chí, đây là… lần đầu tiên từ nhỏ đến lớn ta được ăn một mâm cơm tất niên!"

Dường như bao nhiêu chua chát xót xa đang chực vỡ òa trong lòng ai đó… Phương Quân Càn miễn cưỡng nặn một nụ cười: "Vậy được rồi! Từ rày về sau, mỗi năm đúng đêm trừ tịch, bổn hầu sẽ tự tay làm cơm tất niên cho Khuynh Vũ ăn, được không?"

"Phương Quân Càn, nếu thực sự được vậy thì tốt quá rồi…!" – Lời nói nhẹ tênh như gió thoảng. Phương Quân Càn nhìn thật sâu người đối diện, cũng vừa lúc người kia vừa nói vừa ngẩng đầu, đôi mắt trong suốt trữ định, thanh nhã thuần khiết hướng lên chạm vào tia nhìn tha thiết của Phương Quân Càn. Nhất thời, Phương Quân Càn tưởng hắn vừa nhìn thấy một trời tinh tú lãng đãng chuyển lưu, mê mộng huyền ảo.

"Ta nguyện…" – Phương Quân Càn như đang lạc trong ảo giác mê hoặc, "Chúng ta sẽ mãi mãi được như vậy… Ta cam đoan…"

Giao thừa năm ấy, hắn đối diện y mà nói những lời này.

Nhưng mà, cho dù hai người có là tuyệt thế vô song đi nữa cũng không thể thoát được trò đùa cợt của đấng tạo hóa vô hình ẩn ẩn hiện hiện trong chốn u minh. Có lẽ… thiên ý trêu ngươi, có lẽ… lời kia linh ứng: thề nguyền chỉ là vô ích…

Khi Phương tiểu hầu gia giúp Tiếu Khuynh Vũ đưa luân y ra ngoài, Trương Tẫn Nhai cũng nằng nặc xin đi theo đại náo trừ tịch, đương nhiên bị Tiểu hầu gia một mực cự tuyệt!

"Con nít phải đi ngủ sớm nha! Ăn ngủ điều độ thì mới mau cao mau lớn chứ! Nếu không mai mốt sẽ chẳng có cô nương nào ưng nổi ngươi đâu!"

Những lời đó khiến cho Trương đồng học nghẹn cứng họng! Hết đường phản đối!

Dọn dẹp xong tiểu tử kỳ đà cản mũi, Phương tiểu hầu gia vô cùng hài lòng, đắc chí đưa Vô Song công tử ra khỏi tiểu lâu.

Trên đường, không khí nhộn nhịp vui tươi, cảnh vật hai bên đường biến đổi liên tục, đèn đuốc sáng lòa rực rỡ, ai nấy chen vai tiếp bước nhau tung tăng phó hội, mọi người mặt mày tươi tắn hứng khởi, ai cũng tràn đầy vui sướng hạnh phúc trong đại lễ mừng tân niên.

Tiếu Khuynh Vũ cùng Phương Quân Càn nhanh chóng mất hút trong dòng người ồn ào huyên náo…

—oOo—

(1): nghề làm bếp

(2): quan niệm Nho gia, người quân tử không được làm chuyện bếp núc, bởi đó là việc của nhi nữ thường tình

(3): nhà bếp

(4): giữ thái độ trung lập, không dám có ý kiến.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Chương 43

"Huynh định đưa ta đi đâu vậy?" – Tiểu Khuynh Vũ ngồi trong luân y, không thể tự hành nên có vẻ không được tự nhiên thoải mái cho lắm, miễn cưỡng để Phương Quân Càn đẩy đi, hướng về phía cổng thành.

"Đến đầu thành!" – Chung quanh hai người rất ồn ào náo nhiệt, tiếng pháo hoa tung xòe, tiếng người kêu la í ới, Phương Quân Càn phải hét át lên mới mong kẻ kia nghe được. Không ngờ thanh âm vốn sang sảng của hắn được khuếch đại càng khiến cho rất nhiều người đi đường phải giật mình ngoái lại nhìn.

"A! Thì ra là Tiểu hầu gia!!"

"Cả công tử nữa kìa!!"

"Tiểu hầu gia năm mới mạnh khỏe nha!" … "Tân niên cát tường như ý!" … "Cung hỉ phát tài!"

Dọc trên đường đi, không ngớt người dừng lại tươi cười chào hỏi hai người, cả hai vừa vui vẻ gật đầu đáp lại, vừa hướng về phía đầu thành, ung dung khoan thai tiến đến.

Càng gần cổng thành, càng ít người lai vãng. Cuối cùng hai người cũng đến dưới chân thành lâu, lúc này, ngoại trừ vài vệ binh thủ thành vẫn tỉnh táo chu toàn nhiệm vụ trong phiên trực thì bốn phía chung quanh đều lạnh lẽo cô quạnh, không có lấy một bóng người.

Đêm ba mươi Tết, chẳng ai ngờ lại vinh dự được đích thân Thống soái đến thăm hỏi, nhóm binh sĩ thủ thành nhất thời kích động tinh thần, trong đêm đông lạnh lẽo, bầu nhiệt huyết được đốt cháy sôi sục!

"Bái kiến Tiểu hầu gia!" – Nhóm thủ vệ trong lòng phấn khích gầm lên, ai nấy đều hồ hởi nhìn Phương Quân Càn không chớp mắt, trong ánh nhìn dường như chất chứa một sự sùng bái gần như là tôn thờ.

"Mọi người thật vất vả! Đêm giao thừa là thời khắc rất quan trọng, mọi an nguy của Bát Phương Thành đều hoàn toàn trông cậy vào các ngươi đó!" – Lời nói của Phương Quân Càn ấm áp, trang trọng, khiến cho người nghe cảm thấy mình được tin tưởng, được coi trọng, được tín nhiệm.

'Trọng trách bảo an Bát Phương Thành, không phải chúng ta thì còn ai?' Chẳng ai bảo ai, nhưng trong lòng tất cả binh sĩ đều cảm thấy tự hào.

"Khuynh Vũ, chúng ta lên lầu nha!"

Tiểu Khuynh Vũ làm cho tất cả mọi người ở đó đều kinh ngạc đến nghẹn ngào nhìn y. Cả người chậm chạp trườn khỏi luân y, hai tay bấu chặt vào mấu tường của thang lầu, thật gian nan, thật vất vả, thật kiên cường, từng chút, từng chút một nhích dần lên cao…

Phương Quân Càn hốt hoảng, cuống quít đỡ lấy y: "Để ta giúp!"

"Không cần!" – Y phất tay cự tuyệt, ánh mắt cương quyết sắt đá nhìn thẳng về phía trước, toát ra ý chí mãnh liệt, "Tự ta có thể làm được!"

Nam tử này… tàn tật đó, khiếm khuyết đó, nhưng lại kiêu hãnh đến độ không chấp nhận để người khác nâng đỡ mình!!

Nhóm vệ binh chỉ biết trân trân nhìn Tiểu hầu gia đứng khựng một chỗ, dõi mắt nhìn theo Vô Song công tử đang chậm chạp từng chút một nhích lên lầu thành.

Vì sao không đi theo giúp đỡ y? Vì biết y không cần đến! Để ai đó trợ giúp, đối với y là một sự sỉ nhục. Y mãi mãi là một kẻ kiêu hãnh như vậy đấy!

Tiểu Khuynh Vũ, cả người đổ đầy mồ hôi lạnh vì mệt nhọc, vất vả. Tiểu Khuynh Vũ, thân thể hư nhược yếu đuối. Tiểu Khuynh Vũ, dáng hình nhỏ nhắn run rẩy. Nhưng cũng Tiểu Khuynh Vũ, luôn luôn vững chí bền gan, Tiểu Khuynh Vũ, vĩnh viễn không đầu hàng số phận…

Tiểu Khuynh Vũ là như vậy đó!

Người như vậy mới đúng là Tiểu Khuynh Vũ!

Khuynh Vũ, huynh có biết, như vậy mới chính là huynh – bên ngoài lãnh đạm lạnh lùng nhưng bên trong hào hoa phong nhã, ẩn phía sau vẻ yếu đuối nhu nhược là một ý chí kiên định quật cường.

Có thể làm cho ta yêu thương sâu đậm như vậy, chỉ duy nhất huynh… Trừ Khuynh Vũ, Phương Quân Càn còn có thể yêu ai khác đây?

Nhưng… người kiêu ngạo như huynh, tuyệt thế vô song như huynh, có thể nào chấp nhận thứ tình cảm nhân thế bất dung này không?

Huynh hẳn sẽ cự tuyệt! Giống như đã từng cự tuyệt hồng cân…

Mãi mãi, mãi mãi… Phương Quân Càn đều vì huynh mà tự hào, vì huynh mà kiêu hãnh, cũng chỉ vì huynh mà đau lòng, mà thương tiếc, mà xót xa –

Huynh là… Khuynh Vũ của ta, của riêng ta.

Chỉ một Khuynh Vũ, độc nhất vô nhị.

Cảm tình này, nhất định sẽ không có kết cục.

Nhưng thôi, cứ như vậy, cứ như vậy đi… Ta sẽ mãi mãi chôn thật sâu tận đáy lòng, lặng lẽ ở bên cạnh bầu bạn với huynh…

Tình yêu đó, chỉ độc mình ta, đêm đêm, khi nhân thế đã ngủ say, khi huynh đã chìm vào giấc mộng, ta lại đem ra suy tưởng, ấp ôm, ve vuốt, gặm nhấm… một mình…

Sẽ không bao giờ làm huynh phải khó xử. Bởi vì, Khuynh Vũ, ta trân trọng huynh…

Điều kiện tiên quyết của tình yêu, là trân trọng…

Trên lầu thành có hai thiếu niên tuyệt thế vô song, một người bạch y trắng muốt không chút tỳ vết, một kẻ hồng cân rực rỡ phất phơ phong lưu tà mị. Một ngồi, một đứng…

Bầu trời Bát Phương Thành đêm giao thừa rực rỡ sắc màu, pháo hoa vút lên cao, tung xòe ra mọi hướng như hàng ngàn hàng vạn đóa hoa lộng lẫy khoe sắc, cả trời đêm phút chốc rạng rỡ chói lọi như ban ngày. Dưới mặt đất, hoa đăng giăng giăng khắp chốn như dải ngân hà lấp lánh lung linh, nhà nhà cờ phướn sặc sỡ đủ màu, người người quần là áo lượt, ai nấy đều sướng hân hoan trước thời khắc thiêng liêng của trời đất.

Lưu quang phi vũ, hỏa vũ ngân xà.

Ngư long quang chuyển, ngọc hồ thấu bích (1)

Trên phố, người người không ngớt reo hò hoan hô.

Nhưng mà, cũng ở ngay đó, cũng thời khắc huyên náo rộn ràng đó, giữa muôn vàn cảnh sắc sống động tươi vui đó, có hai người im lìm, bất động như tượng, không một âm thanh, cũng không chút cảm xúc, chỉ có ánh sáng của pháo hoa thỉnh thoảng lóe lên, chiếu rọi hai khuôn mặt ngời sáng, rồi liền tan đi, mờ mờ ảo ảo, tranh tối tranh sáng…

Khi tia sáng pháo hoa cuối cùng vụt tắt, tự nhiên cả Phương Quân Càn cùng Tiểu Khuynh Vũ không hẹn mà gặp, cùng cất tiếng thở dài khe khẽ…

Phương Quân Càn dịu dàng cúi xuống, môi hé nụ cười, ghé tai người kia nói nhỏ: "Tặng huynh một sự ngạc nhiên!"

Nói xong liền lấy ra một ống pháo hoa đã chuẩn bị từ trước. Đang khi Tiểu Khuynh Vũ còn chưa hết ngạc nhiên, ánh mắt khó hiểu vẫn chăm chăm theo dõi từng hành động của Phương tiểu hầu gia, thì hắn đã châm lửa, đốt…

Khói lửa mù mịt phụt khỏi ống tre, một luồng sáng lóe cùng với tiếng rít chói tai phóng vút lên không trung, rồi… nổ tung, nhưng… những cánh hoa lửa không bung xòe tứ tán mà đang dần dần hội tụ, trong sự ngạc nhiên của mọi người, hiện ra một dung nhan tuyệt diễm, mỹ lệ tựa tranh!

Dung nhan như ngọc, thanh tú thuần khiết, đạm tĩnh tao nhã, giữa đôi chân mày điểm nhẹ một vết chu sa long lanh tiên diễm, nghiêng ngả phồn hoa…

"Nhìn kìa!"

"Là công tử đó!"

"Thật giống hình dáng của công tử nha!" – Dưới thành, người đi đường không ngớt ngẩng đầu ngắm nhìn cảnh tượng tuyệt đẹp, tiếng reo hò hoan hô rung trời dậy đất.

Tiểu Khuynh Vũ sững sờ đến chết lặng.

Đó là… mình sao?

"Khuynh Vũ, có đẹp không?" – Phương Quân Càn hớn hở quay đầu lại, đưa khuôn mặt rạng rỡ cười vui về phía Tiểu Khuynh Vũ, nhìn thấy y, bỗng dưng nụ cười tắt lịm.

Nhìn vẻ kinh ngạc ngây ngẩn của y, mọi lời hắn muốn nói đều nghẹn lại ở cổ họng…

Pháo hoa lóe sáng chói lòa rực rỡ rồi vụt tan biến vào hư không, diễm lệ mê hoặc, hoa lửa lung linh bay múa trên không trung, như cơn mưa sao băng liên tục lóe lên rồi vụt tắt, ánh sáng mỏng manh chiếu rọi dung nhan Tiểu Khuynh Vũ, lấp lánh hư ảo, ấm áp như thái dương, mà cũng thuần khiết như trăng sáng.

Cho dù đánh mất cả uy vũ tôn nghiêm, cho dù đổi chác cả sơn hà vạn lý, cũng không thể đáng giá bằng cảnh tượng khiến người ta triền miên lưu luyến, mải mê nhìn ngắm không muốn rời chân trước mắt…

Phương Quân Càn lẩm bẩm: "Ta nguyện khuynh đảo thiên hạ để đổi lấy một nụ cười thật lòng của huynh…"

"Sao vậy?" – Tiếu Khuynh Vũ nghi nghi hoặc hoặc hỏi.

"Không… không có gì!"

Câu nói của Phương Quân Càn là gì, Tiếu Khuynh Vũ rốt cuộc không thể nghe thấy. Tất cả đáp án cho thắc mắc ấy, đều như pháo hoa kia, vút lên không trung, bung xòe rực rỡ như muôn ngàn đốm lửa lấp lánh lung linh, để rồi sau đó lặng lẽ tiêu tán, chìm dần rồi mất hút trong bầu trời đêm huyền ảo, tĩnh mịch.

Tiếu Khuynh Vũ không thể ngờ rằng, chỉ vài năm nữa thôi, Phương Quân Càn sẽ lại vì mình mà chỉ huy đại quân khởi binh đoạt vị, đạp nát cơ nghiệp mấy trăm năm yên hoa thịnh thế của Đại Khánh này…

—oOo—

(1) : lưu quang: ánh sáng lung linh, phi vũ: múa >>> ánh sáng lung linh nhảy múa

Hỏa: lửa, ngân xà: con rắn bạc >>> ánh lửa bập bùng uốn éo như rắn bạc

Ngư long quang chuyển: ánh sáng làm cảnh sắc thay đổi liên tục

Ngọc hồ thấu bích: bình ngọc màu xanh trong suốt

>>> ánh sáng xuyên qua bình ngọc trong suốt, óng ánh sắc xanh biếc.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Chương 44

Thích Vô Ưu chịu hết xiết cuối cùng cũng tóm được con thần long thoắt ẩn thoắt hiện – đích thị Phương tiểu hầu gia – mặt chau mày ủ nói: "Tiểu hầu gia, Tết cũng qua lâu rồi, ngài cũng nên trở lại xử lý chính vụ đi chứ!"

"Thích quân sư, gần đây bổn hầu tự nhiên bị nhiễm phong hàn, trong người không được khỏe…"

Nháy mắt, tinh quang rực rỡ của kim tuyến phóng vút tới áp chặt cổ tay hắn. Sắc diện Vô Song công tử không chút biểu cảm, thản nhiên chẩn mạch, xong liền phất tay thu kim tuyến về chỗ cũ: "Tiếu mỗ thấy Tiểu hầu gia quý thể vẫn an khang, không có chi đáng ngại, kính thỉnh Tiểu hầu gia trở về soái trướng, tiếp tục xử lý chính vụ!"

Thích Vô Ưu có vẻ thông cảm, gật gù nhìn Tiểu hầu gia đang dở khóc dở cười: Tiểu hầu gia ơi Tiểu hầu gia, ngài có trách thì chỉ nên trách y thuật của công tử tinh thâm ảo diệu, trình độ vờ vĩnh của ngài sao có thể qua mắt được công tử chứ?

Dưới tia nhìn lạnh lẽo như băng tuyết, kiên quyết như sắt đá mà đầy uy hiếp đe dọa của Vô Song công tử, Phương tiểu hầu gia hết dám lấy trò ma mãnh trẻ con của mình ra đùa giỡn nữa, tay chân xuôi xị cụt hứng, ủ rũ thảm não quay lưng, ngoan ngoãn đi về soái trướng chăm chỉ làm việc.

Phương Quân Càn khuất dạng, chỉ còn lại hai người, Tiếu Khuynh Vũ quay sang Thích quân sư ôn tồn hỏi han: "Thích quân sư, huynh ở Bát Phương Thành này đã thấy quen chưa?"

"Nhờ phúc của công tử, Vô Ưu hết thảy đều tốt đẹp!" – Thích Vô Ưu nở nụ cười vui sướng mãn nguyện, nói tiếp, "Tất cả tướng sĩ Bát Phương Thành đối với Vô Ưu đều rất quan tâm chiếu cố. Có lẽ bởi vì biên thành nơi phương Bắc này cùng với địch quốc ở phía Nam cách nhau quá xa, thật lòng mà nói cừu hận chất chứa cũng không sâu nặng, cho nên Vô Ưu vừa chân ướt chân ráo đến đã có thể hòa nhập cùng tướng sĩ Bát Phương Thành mà không bị họ kỳ thị gì!"

Từ xưa đến nay, địch thủ truyền kiếp của Bát Phương Thành chính là hai nước liền kề ở biên cương Tây Bắc Đại Khánh – Thiên Tấn cùng Hung Dã. Nhưng ngược lại, đối với Liêu Minh ở phương Nam xa xôi lại không có mấy ảnh hưởng, cho nên mới có thể chỉ trong thời gian ngắn, mọi người đều đồng lòng tiếp nhận Thích Vô Ưu.

"Vậy thì tốt rồi!" – Tiếu Khuynh Vũ gật đầu hài lòng, "Tiếu mỗ rất hy vọng Thích quân sư có thể xem Bát Phương Thành như nhà của mình vậy!"

Thích Vô Ưu nở nụ cười hòa nhã thân thiện: "Công tử, kỳ thực Vô Ưu không phải là người Liêu Minh!"

"Từ nhỏ, Vô Ưu đã không cha không mẹ, phải phiêu dạt lang thang khắp nơi, chính ta cũng không hiểu được ta từ đâu mà có, làm sao mà lớn lên được. Mãi đến khi gặp Liêu Minh quốc chủ, được họ trọng đãi nên ta đầu nhập Liêu Minh, dốc lòng dốc sức phục vụ cống hiến."

Hắn nói ra những lời đó, ngữ khí dửng dưng, nhẹ tênh như gió thoảng, sắc diện cũng không hề nhuốm dù chỉ một chút bi ai.

Tiếu Khuynh Vũ cúi đầu xuống, mân mê bàn tay quấn kim tuyến: "Tiếu mỗ hại Thích quân sư phải chạy trốn khỏi Liêu Minh lang thang trôi dạt chân trời góc bể, Thích huynh không oán hận Tiếu mỗ sao?"

"Oán hận?" – Thích Vô Ưu cảm thấy kỳ quái, "Vì sao phải oán hận?"

"Được thì là phúc đức của ta, mất thì là số mệnh an bài. Nếu không phải nhờ diệu kế của công tử, Vô Ưu làm sao gặp được minh chủ xứng đáng để cả đời hết lòng phụng sự?"

Tiếu Khuynh Vũ xúc động cảm thán: "Không lấy tài vật làm niềm vui, chẳng lấy thân thế làm buồn khổ. Tấm lòng như Thích huynh đây, ta ngưỡng không thể sánh bằng!"

Thích Vô Ưu được khen ngợi thì có chút e dè: "Có thể được Vô Song công tử ban lời khen tặng thì giá trị bản thân tăng lên gấp bội. Lần này trở về, ta nhất định phải đem lời này ghi chép lại cẩn thận, lưu truyền hậu thế để cho người đời sau còn ngưỡng mộ Thích mỗ…"

Tiếu Khuynh Vũ bật cười to.

Từ lâu, Tiếu Khuynh Vũ đã rất nể phục tài ứng phó thiên biến vạn hóa của Thích Vô Ưu, phong thái lúc nào cũng nhàn nhã ung dung, an nhiên tự tại. Hắn hiểu nhiều biết rộng, luôn tùy cơ ứng biến trước mọi cạm bẫy chông gai, nhưng trước sau vẫn luôn bảo toàn một tâm hồn trong trẻo lạc quan, trên môi, nụ cười thân thiện vẫn không bao giờ tắt.

"Đúng rồi Thích quân sư… Tiếu mỗ nhận được ám báo, Liêu Minh quốc chủ đã biết chuyện Thích quân sư đầu nhập Bát Phương Thành nên ráo riết tung tin đồn thất thiệt xảo trá hòng phá hoại thanh danh của huynh, mong Thích huynh đừng để tâm làm gì!"

Thích quân sư lấy làm lạ, nhịn không được bèn hỏi: "Công tử, ngài không một chút động tâm sao?"

Tiếu Khuynh Vũ hỏi lại: "Động tâm chuyện gì?"

Thích Vô Ưu ấp úng trả lời: "Thích mỗ… thanh danh bại hoại…"

Tiếu Khuynh Vũ nhẹ nhàng gật đầu. Hiện giờ cả thiên hạ ai cũng nói Thích Vô Ưu mê hoặc chủ mẫu (1), vô sỉ hèn hạ, bại hoại luân thường…

"Vạn nhất sau này Tiểu hầu gia thành gia lập thất, ngài cũng không chút động tâm… Thích mỗ sẽ tái diễn trò cũ, mị hoặc tư thông chủ mẫu sao?"

Tiếu Khuynh Vũ vân đạm phong khinh đáp: "Vô Ưu, Tiếu mỗ tin tưởng huynh!"

"Công tử…" – Khuôn mặt Thích Vô Ưu tràn ngập cảm động.

Tiếu Khuynh Vũ thản nhiên nói tiếp: "Mà cho dù huynh có rắp tâm làm việc đó thật ta cũng chẳng lo lắng, chủ mẫu chắc chắn sẽ không thất tiết, vì huynh làm sao mà so được với Phương tiểu hầu gia!"

"TIẾU, KHUYNH, VŨ!!!!!" – Tiếng rống giận dữ khiến cho mọi thứ trong soái trướng của Phương tiểu hầu gia đều như gặp địa chấn, rung lên bần bật.

Thích quân sư đáng thương cuối cùng cũng hiểu ra một điều: kỳ thực Tiếu Khuynh Vũ cùng Phương Quân Càn chẳng khác gì nhau, chỉ thích nhất là bày đủ trò trêu ghẹo mọi người!

Kinh đô Đại Khánh.

Trong cung điện xa hoa lộng lẫy, trang hoàng toàn châu báu ngọc ngà, Thái tử Phương Giản Huệ nhấp nhổm như ngồi trên đống lửa.

Sự bồn chồn thắc thỏm đó không lọt qua khỏi con mắt lõi đời của Gia Duệ Đế, lão đang phê chuẩn tấu chương, thình lình nói: "Coi con kìa, sắp làm vua, phải biết bình tĩnh suy xét để giải quyết sự tình chứ!"

"Phụ hoàng, không phải tại nhi thần tuổi trẻ xốc nổi, chẳng qua… Phương Quân Càn ở Bát Phương Thành làm vua một cõi, muốn gió có gió, muốn mưa được mưa, nhi thần e là…"

"Hoàng nhi sợ hắn khởi binh tạo phản ư?" – Gia Duệ đế chậm rãi nhếch mép, "Vạn nhất Phương Quân Càn để lộ dã tâm soán vị, không cần chúng ta phải ra tay, người ấy nhất định sẽ lập tức hạ thủ hắn!"

Phương Giản Huệ u mê thần trí: "Người ấy? Là ai chứ?"

Đôi mắt hồ ly lâu năm tỏ vẻ hồn hậu nhân từ của Gia Duệ Đế đanh lại, xẹt ra hai tia tinh quang sắc lẻm! Lão gằn từng tiếng:

"Tiếu, Khuynh, Vũ!"

Phương Giản Huệ nghe Phụ hoàng nói càng dở khóc dở cười, suy đi nghĩ lại tự hỏi xem lão cha nhà hắn có phải đã thành một ông già lụ khụ lú lẫn rồi chăng?

“Phụ hoàng, người nói nghe buồn cười quá! Tiếu Khuynh Vũ cùng với Phương Quân Càn… rõ ràng họn chúng cá mè một lứa cả. Bảo Tiếu Khuynh Vũ chính tay giết chết Phương Quân Càn, thì chẳng khác gì bảo Phương Quân Càn tự mình giết mình vậy!”

Gia Duệ Đế lắc đầu, tỏ vẻ thất vọng: “Giản Huệ, đầu óc con thật chẳng tiến bộ thêm được chút nào! So với Tiếu Khuynh Vũ, bản lĩnh của con còn tệ hơn là thua kém y rất nhiều nữa!”

“Giản Huệ, chỉ cần vĩnh viễn ghi nhớ điều này: bất cứ lúc nào, Tiếu Khuynh Vũ cũng sẽ không bao giờ làm chuyện bất lợi đối với Đại Khánh!”

“Chẳng lẽ…” – Thái tử cố căng óc ra suy nghĩ mà chẳng biết mình muốn nói cái gì.

“Không có chẳng lẽ!” – Gia Duệ Đế ngắt lời.

“Đó là lựa chọn của y…”

“Là định mệnh của y!”

—oOo—

(1): phu nhân của chủ nhân

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Chương 45

“Phụng thiên thừa vận hoàng đế, chiếu viết: (1)

“Anh Vũ hầu Phương Quân Càn anh dũng bảo gia vệ quốc, trấn thủ biên quan, chiến công ‘Chấn hùng đại chiến’ oai chấn bốn phương, kể từ khi lập quốc đến nay chưa từng có chiến thắng nào to lớn bằng, nay trẫm đặc cách phong Phương Quân Càn thăng Chánh nhị phẩm (trước đây là Tòng tam phẩm) Chinh Hung Anh Vũ hầu (2), đích thân thống lĩnh Bát Phương quân thảo phạt Hung Dã, mở mang Đại Khánh quốc thổ, dương cao Đại Khánh quân uy! Khâm thử!”

Khâm sai đại thần nở nụ cười hòa ái thân thiện: “Chinh Hung Anh Vũ hầu, tiếp chỉ!” Bỗng nhiên, nụ cười từng khiến bao nhiêu con người hạnh phúc, vui vẻ, tai ương, khốn đốn kia tắt lịm – Ánh mắt sắc lạnh bén ngót của Phương Quân Càn như đâm thấu ông từ trước ra sau, khâm sai đại nhân lạnh toát người.

“Thần, tiếp chỉ!” – Chỉ trong nháy mắt, Phương Quân Càn đã trở về trạng thái khiêm nhường hòa nhã thường ngày, trên môi nở nụ cười lễ độ: “Khâm sai đại nhân đường xa vất vả, bổn hầu không kịp nghênh đón, thật vô cùng thất lễ, vạn mong khâm sai đại nhân quảng đại lượng thứ cho!”

“Không sao không sao…” – Khâm sai đại nhân rối rít, tưởng vừa rồi mình hoa mắt nên sinh ảo giác, “Hạ quan còn có chuyện quan trọng khác phải làm, không tiện ở lâu Bát Phương Thành, thịnh tình của Tiểu hầu gia, hạ quan tâm lĩnh!”

Phương tiểu hầu gia thân hành tiễn Khâm sai đại thần đến tận cổng thành. Nhìn hai người thong thả vừa đi vừa cười nói rôm rả, người không biết sẽ nhầm tưởng rằng hai bên đã có giao tình thân thiết từ lâu.

Ngắm nhìn nét mặt nam tử phong lưu tà mị, anh hùng xuất thiếu niên trước mắt, tự nhiên nghĩ tới vận mệnh của mình, trong lòng khâm sai đại thần không khỏi buông tiếng thở dài não ruột, nhịn không được trầm giọng nói: “Tiểu hầu gia, lần này đi xin ngài hãy tự bảo trọng!”

Phương Quân Càn trong lòng hơi sửng sốt, nhưng vẫn ôn nhu mỉm cười: “Quân Càn đã biết!”

Khâm sai đại nhân không biết là, chính câu nói vô tình vừa rồi đã cứu lấy mạng già của mình sau này. Ông càng không thể biết rằng, ngày sau nếu không nhờ Phương Quân Càn niệm tình quen biết, cùng với đôi câu chuyện trên đường đưa tiễn hôm nay, thì ông đã bị gán tội thông đồng với Thiên Tấn, đương nhiên sẽ bị ép buộc từ quan, tuẫn chức.

Trở lại soái trướng, Phương Quân Càn ra hiệu cho tất cả thủ vệ lui xuống, chỉ một mình lặng lẽ im lìm nơi soái tọa.

Tay bóp trán, nhắm mắt trầm tư.

Đây chính là thâm tình của hoàng gia… Đây chính là hoàng gia huyết tộc!… Ngươi không muốn chết, ngươi bắt ta chết thay ngươi…

Ý nghĩ băng giá mà đắng nghét ấy từ từ thẩm thấu thật sâu vào lòng, vào tận xương tận tủy.

Hắn nghiến răng, dồn cơn giận xuống hai tay, hất thật mạnh chiếc bàn trước mặt.

'Rắc rắc… Rầmmmm!' Cái bàn dài bằng gỗ đàn hương thượng hảo hạng ngã nhào xuống, bốn chân chổng lên trời, mọi thứ giấy mực bút nghiên văng tung tóe đầy đất!

Phương Gia Duệ… Phương Giản Huệ…!!! Ta đã một mực chịu đựng, nhẫn nhịn các ngươi, vậy mà các ngươi cũng không từ, dùng trăm chiêu ngàn thức bức bách ta, hết lần này đến lần khác!

Được, các ngươi đã bất nhân, thì cũng đừng trách Phương Quân Càn ta bất nghĩa!

"Phương Quân Càn?…!" – Một thanh âm nhẹ nhàng thanh thoát, nhã nhặn mà lãnh đạm, như dòng nước mát khiến cho lửa giận phừng phừng trong lòng Phương Quân Càn cũng thoáng dịu đi.

Hắn ngẩng đầu lên liền nhìn thấy Tiểu Khuynh Vũ tự điều khiển luân y, nhẹ nhàng vươn tay vén màn tiến vào. Y lặng lẽ tĩnh tọa đối diện hắn, thân ảnh ngay ngắn nghiêm trang trong luân y, cả người thấm đẫm sự tinh khiết dịu dàng như sương mai, vẻ đẹp thanh tú diễm lệ mà mong manh hư ảo, tĩnh lặng như đang đắm chìm trong giấc mộng trăm năm, khiến cho người ta kinh ngạc đến ngây ngẩn.

Tiểu Khuynh Vũ lạnh lùng buông một câu: "Huynh điên sao?"

Ngươi có chút đoái hoài nào đến an nguy của cha mẹ già ở kinh đô hay không? Thực lực của ngươi hiện nay có đủ sức chống lại Gia Duệ Đế hay không? Ngay lúc này ngươi có biết ngươi đang làm gì hay không?

Phương Quân Càn chìm trong trầm tư mặc tưởng, không hề lên tiếng.

Một chút tiếng động cũng không. Thinh lặng hoàn toàn.

Hồi lâu…

"Bây giờ, huynh bảo ta phải làm gì đây?" – Phương Quân Càn nặn ra nụ cười thê lương ảm đạm, "Đem quân thảo phạt Hung Dã, cô quân (3) đơn thương độc mã tràn vào đất giặc để phơi thây nơi đất khách quê người hay sao?"

"Khuynh Vũ, cho dù ta cam tâm tình nguyện chết già ở Bát Phương Thành, nhưng vĩnh viễn không thoát khỏi thói đời ô trọc, quyết bức hại ta đến cùng!"

"Chính bọn chúng, mãi mãi không buông tha ta…"

"Nếu đã như vậy…"

Ánh mắt hắn dần dần long lên tinh quang sáng rực, quyết tâm, kiên định.

Tiểu Khuynh Vũ không khỏi động tâm kinh hãi, thốt lên: "Phương Quân Càn, không được!"

Phương Quân Càn nhẹ nhàng nói: "Nếu thực sự đến lúc đó, Khuynh Vũ có thể nào nguyện ý giúp ta, nguyện ý cùng bổn hầu nắm giữ vận mệnh giang sơn ngàn dặm này hay không?"

Một câu nói ý tứ hiển nhiên, nhưng cũng là khéo léo thăm dò.

"Nếu thực sự đến lúc đó…" – Đôi môi xinh đẹp của Tiểu Khuynh Vũ mím chặt thành một sợi chỉ mảnh.

Không nói.

Chỉ có ánh mắt dữ dội tưởng chừng đốt cháy sông băng, lạnh lẽo tưởng như hóa đá lửa hồng.

Nếu thực sự đến lúc đó,

Ta sẽ chính tay giết chết ngươi.

"Chúng ta nhất định thắng!" – Ngữ khí y thản nhiên lãnh đạm, "Phương Quân Càn, cứ đánh đi! Bất luận kết cục là thắng hay là bại, ta đều vĩnh viễn ở bên cạnh huynh, giúp đỡ huynh!"

Chỉ cần ngươi không phản bội Đại Khánh, Tiểu Khuynh Vũ nguyện vĩnh viễn ở bên cạnh ngươi.

Nhưng… vĩnh viễn, nói đến tận cùng… Là bao lâu?

Phương Quân Càn hỏi: "Dẫu thập tử nhất sinh?"

Tiểu Khuynh Vũ gật đầu dứt khoát: "Dẫu thập tử nhất sinh!"

Phương Quân Càn nhìn thật sâu nam tử đối diện.

Y nói… y nguyện luôn luôn ở bên cạnh ta…

Trong khoảnh khắc, trong lòng Phương Quân Càn dâng lên một sự ấm áp khôn tả, quên đi địa vị cao sang tôn quý, quên đi triều đình củ cát phân tranh (4), quên đi hoàng gia thân tộc mưu ma chước quỷ, cũng quên đi dã tâm hô mưa gọi gió của mình, tất cả chỉ vì lời quả quyết cam đoan của con người trầm mặc tĩnh tọa, đoan nghiêm ngay ngắn bên cạnh hắn lúc này!

Vậy thì…

Đánh!

Không phải vì Đại Khánh, mà chính là… vì y.

Dù mười cửa tử giăng giăng mời mọc, cửa sinh duy nhất vẫn còn thấp thoáng…

Mà… Phương Quân Càn ta… thề nhất định phải đoạt sinh cơ! (5)

Khuynh Vũ, huynh có biết…? Chỉ cần có huynh luôn luôn ở bên cạnh ta, ủng hộ ta, giúp đỡ ta, Phương Quân Càn sẽ trở thành Thiên hạ vô địch!

—oOo—

(1): PS: Trong phim, kịch, TV… tất thảy đều đọc rằng 'Phụng thiên thừa vận, hoàng đế chiếu viết…' Kỳ thực, đọc như vậy là không đúng, bởi lẽ ý tứ của câu đó chính xác phải là: Hoàng đế lĩnh nhận thiên ý, hạ chiếu nói rằng…, cho nên mọi người đều đọc sai. Mặt khác, rất nhiều độc giả tưởng rằng, màu nguyệt bạch (màu của ánh trăng) là màu trắng, đây cũng lại không chính xác, màu nguyệt bạch chính là màu xanh lam nhạt, xin quý độc giả đừng hiểu sai – lời tác giả

(2): chinh phạt Hung Dã

(3): quân lực ít ỏi yếu kém

(4): dây sắn, ngày xưa mùa hè hay mặc áo vải sắn, nên mặc áo mùa hè thường gọi là cát. Dây sắn mọc quấn quýt nhau, nên sự gì bối rối khó gỡ gọi là củ cát

(5): đường sống

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Chương 46

Bát Phương Thành càng cận kề chiến dịch càng trở nên khẩn trương hơn bao giờ hết.

Binh lính tăng cường bồi bổ tuấn mã, mài sắc binh khí, gia tăng tích trữ lương thảo, chất đầy trong kho vận.

Chúng tướng tụ họp thảo luận, nghiên cứu kỹ lưỡng địa hình, đường sá cùng với phong thổ dân tình của Hung Dã.

Đến lúc này, sáng kiến nâng cao kiến thức cho tướng sĩ của Vô Song công tử đã bắt đầu phát huy hiệu quả rõ rệt!

Dĩ nhiên không thể đạt tới thành tựu ai ai cũng đều văn thao võ lược, nhưng mà ít nhất thì… Mỗi tướng lĩnh đều có thể tự mình đảm đương hiệu quả một công việc riêng biệt.

Điều đó đủ để chứng minh đôi mắt tinh tường luôn biết nhìn xa trông rộng của Vô Song công tử.

Chỉ còn ba ngày nữa xuất chinh.

Tiểu Khuynh Vũ dùng bản lĩnh thuật số tinh thâm ảo diệu của mình nhẩm tính… Ba ngày sau, Phá quân tinh sẽ hiện ở hướng chính Bắc, phía Nam đại cát, thuận lợi xuất chinh. Đêm ấy, sông Ngân thăm thẳm, trăng tròn viên mãn, tiến hành nghi thức Sái tửu tế thiên (1) là vô cùng thích hợp!

Phương Quân Càn đứng trước tiểu viện, im lìm hồi lâu.

Ba ngày sau sẽ xuất chinh… Đi Hung Dã lần này sinh tử khó lường, không thể nói trước được, chẳng biết sau này liệu còn dịp gặp lại y nữa hay không…

Đẩy cửa bước vào, Phương Quân Càn đưa mắt đảo nhanh liền trông thấy Tiểu Khuynh Vũ đang ngồi ở thư án, cạnh bên y là hành lý đã được sắp xếp

cẩn thận, gọn gàng ngăn nắp. Rất nhiều linh kiện của tụ nỗ (2) chưa được lắp ghép để đầy trên bàn, Tiểu Khuynh Vũ cầm trên tay một bức, hình như là đồ án Bát Long Ám Tiễn, ngoài đồ hình chi tiết rõ ràng, y còn cẩn thận ghi rất nhiều chú giải cặn kẽ sau khi đã cải tiến nó.

Phương tiểu hầu gia biết xưa nay Vô Song công tử là người rất am tường cơ quát khí giới, lúc này lại còn được tận mắt chứng kiến y vô cùng thành thạo, chiếu theo đồ hình cùng chú giải mà lắp ghép. Chỉ một thoáng, các linh kiện rời rạc trên bàn đã được ráp thành một khối tụ nỗ tinh xảo, vậy thì chính xác đồ án kia là Bát Long Ám Tiễn!

Phương Quân Càn cũng biết, uy lực của Bát Long Ám Tiễn rất khủng khiếp, ai nghe đến tên đều giật mình kinh sợ. Một lần có thể bắn ra tám mũi tụ tiễn, rất tiện lợi cho những lúc tiềm phục, tấn công bất ngờ khiến quân địch không kịp trở tay. Nhưng phàm có được tất có mất! Bát Long Ám Tiễn uy lực kinh người, nhưng sức giật cực mạnh, thừa sức làm tàn phế cánh tay của người bình thường!

Phương Quân Càn sải bước nhanh đến, giữ chặt y lại, trầm giọng hỏi: "Huynh không muốn sống nữa sao?"

Tiểu Khuynh Vũ thoáng ngẩng đầu lên tặng cho hắn một ánh nhìn lạnh lẽo thản nhiên, rồi lập tức cúi xuống, tiếp tục xem xét, chỉnh sửa khối tụ nỗ trên tay.

Phương Quân Càn không khỏi bật cười khổ: Tiểu Khuynh Vũ không hề bận tâm đến lời khuyên của người khác ư?

Vô Song công tử cuối cùng cũng gắn Bát Long Ám Tiễn cố định trên cổ tay phải của mình, xong nhẹ nhàng phất tay, thanh ám khí giết người ẩn bên dưới tay áo rộng. Cánh tay co duỗi rất thoải mái tự nhiên, dù đã cố định khối tụ nỗ tinh xảo nhưng vẫn không ảnh hưởng chút nào đến cử động bình thường.

Lúc này, y mới chuyển hướng chú ý sang Phương tiểu hầu gia: "Chuyện gì vậy?"

Phương Quân Càn bất chợt chú ý đến số hành lý để ngăn nắp gọn gàng trên bàn: "Khuynh Vũ cũng muốn theo đại quân xuất chinh ư?"

Tiểu Khuynh Vũ lạnh nhạt trả lời: "Huynh chẳng phải đã thấy rồi đó sao?" Y cảm thấy câu hỏi của Phương Quân Càn vừa rồi quá thừa.

Phương Quân Càn im lặng, bất chợt chẳng biết phải nói gì nữa.

Y đến cuối cùng vẫn muốn ở bên cạnh hắn… Y đến cuối cùng vẫn muốn ở bên cạnh hắn!!

Y biết rõ hơn ai hết, lần này xuất chinh nguy hiểm trùng trùng, thập diện tàn sát, một đi có thể là vĩnh viễn không trở về… Vậy mà… Y đến cuối cùng vẫn muốn đi bên cạnh hắn… Cộng tử đồng sinh…

Phương tiểu hầu gia cảm thấy trong lòng dâng lên một nỗi chua chát xót xa, ban đầu còn mơ mơ hồ hồ, càng lúc càng rõ ràng không kể xiết.

"Ta vẫn hy vọng Khuynh Vũ có thể ở lại trấn thủ Bát Phương Thành!"

"Bát Phương Thành đã có Thích quân sư thì chỉ kê cao gối ngủ, không cần lo lắng!" – Tiểu Khuynh Vũ tự tin, thậm chí trong lời nói còn có chút tự phụ, "Tiểu hầu gia cứ yên tâm, Tiểu mỗ sẽ không để phiền lụy đến đại quân đâu!"

"Không phải như vậy…" – Phương Quân Càn nhắm chặt mắt, ức chế dòng cảm xúc đang chực trào thành lệ, "Ta chỉ hy vọng, Khuynh Vũ được bình an…"

"Không cần phải theo bổn hầu vào tử địa chịu chết!"

"Phương Quân Càn!!!" – Tiểu Khuynh Vũ chợt biến sắc! Y nhấn mạnh từng tiếng, vẻ mặt trở nên âm trầm đáng sợ, ngữ khí tràn ngập vừa thất vọng vừa phẫn nộ của kẻ bị hạ nhục, "Huynh xem Tiểu Khuynh Vũ ta là hạng người nào?"

"Nếu đã nguyện ý vĩnh viễn ở bên cạnh huynh, Tiểu Khuynh Vũ quyết không thay đổi!"

"Ta những nghĩ… Thế gian này, chỉ duy nhất huynh thấu hiểu ta!"

Thế gian này, chỉ duy nhất ngươi thấu hiểu ta…

Phương Quân Càn, kẻ duy nhất thấu hiểu ta, ngươi nói đi?

Nhìn thật sâu đôi đồng tử trong suốt như pha lê, ôn nhu trữ định mà kiên quyết cháy bỏng, Phương Quân Càn vụt nhận ra – cuộc đời này của hắn đã không còn cô độc.

Chỉ một chữ đáp lại ngắn gọn: "Phải!"

Tiểu Khuynh Vũ lúc này mới mỉm cười.

Nhẹ nhõm, thanh thản cười, nụ cười khiến cho mây tan sương rã, hoa xấu hổ khép cánh, lá e ấp ẩn mình, thuần bạch như tuyết, thanh khiết như sương.

"Tuy nhược điểm của Bát Long Ám Tiễn là có thể phế cánh tay người sử dụng, nhưng Tiểu mỗ hai chân không tiện, vạn nhất gặp tình cảnh thắt ngặt nó cũng có thể cứu ta một mạng." – Y thản nhiên giải thích.

Một cánh tay đổi một mạng, giá phải chăng, thuận mua vừa bán, nhất định không lỗ.

"Huynh đơn độc mà đi, nhất định cầm chắc cái chết không cần nghi ngờ!" – Tiếu Khuynh Vũ mân mê bàn tay quấn kim tuyến, đầu hơi cúi thấp, chỉ thấy đôi mi thật dài và rậm như tàng cây rợp bóng hồ thu, y nói chậm rãi, thản nhiên nhưng rất thẳng thắn, ngữ khí thanh lãnh, cao ngạo, mà chân thành, "Con đường tranh đoạt thiên hạ, bắt đầu từ lúc này, ta sẽ cùng huynh khởi bước, luôn sát cánh cùng huynh cho đến khi huynh đạt thành sở nguyện."

Y khẽ khàng ngẩng đầu nhìn hắn.

Hắn cúi mặt chăm chú nhìn y.

Không có ai khác, chỉ có hai người đối mặt nhìn nhau, chăm chú, cảm thông, thấu hiểu…

Mọi thứ chung quanh dường như bất động, mặc thời gian cứ vùn vụt trôi nhanh, hai người cứ lặng yên, tưởng như năm năm tháng tháng đã qua, nghìn lần hoa tàn hoa nở, vạn lần gió cuốn mây vần, mặc cho phong vân lưu chuyển, mặc cho biển động ba đào…

Một cái nhìn hóa thành vạn năm.

—oOo—

(1): nghi thức rót rượu tế trời trước khi xuất quân, giống như ở chương 17

(2): cái nỏ nhỏ giấu trong tay áo, dùng để bắn ám tiễn

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 47: Chương 47

Phương Quân Càn nheo mắt nhìn trời, phóng tầm mắt bao quát khoảng không vời vợi mênh mông. Tàn dương huyết sắc, thiên không thẳm xanh, khói lam như muôn vàn sợi tơ đan cài, xen kẽ dệt thành tấm thảm sương mờ bàng bạc, mỏng manh mơ hồ. Cảnh ly biệt, trời đất đã thê lương, lòng người cũng dâng lên thật nhiều cảm xúc.

Hắn chậm rãi từ thành lâu đi xuống, thong thả bước giữa đại quân hàng ngũ tề chỉnh nghiêm trang. Giáp bạc chói lòa, hồng cân rực đỏ, giữa trùng trùng điệp điệp thương mâu thiết giáp, chỉ cần đưa mắt nhìn là có thể thấy hắn! Dường như bất cứ lúc nào, bất cứ ở đâu, bất luận bao nhiêu người vây quanh, hắn vĩnh viễn là người được nhận ra trước hết.

Có lẽ, đây chính là thứ được người ta gọi là khí thế vương giả chăng?

Gió đêm hiu hiu thổi, Tiếu Khuynh Vũ ngồi tĩnh lặng trong luân y, trên người vận một chiếc bạch sam giản dị trang nhã, chất vải mỏng manh mềm mại làm tà áo trước gió phất phơ bay múa, uyển chuyển dịu dàng, có lúc cuốn cao như cưỡi gió đạp mây, rồi lại hạ xuống nhẹ nhàng như thái dương về núi. Cả người toát ra vẻ thanh nhã tôn quý mà băng lãnh cao ngạo, ôn nhu trầm tĩnh nhưng cũng kiên định quật cường.

Ánh mắt Phương Quân Càn sắc sảo cứng rắn, thanh khiết như sương, lạnh lùng như tuyết. Hắn đảo mắt khắp toàn quân, nhãn quang quét đến đâu, binh sĩ ưỡn ngực thẳng lưng nghiêm nghị đến đó, ai nấy đều lâng lâng hưng phấn, sắc diện tự nhiên ửng hồng lên.

Nhìn thấy những gương mặt trẻ trung tràn đầy nhiệt huyết trước mắt, Phương Quân Càn bất giác cảm thấy vinh quang như một thứ áp lực nặng nề đè lên hai vai. Một lần đi, không biết liệu mình có thể mang trở về được bao nhiêu người trong số họ, trong lòng bỗng dưng quặn lên một nỗi xót xa. Nhưng trước mặt kia, mọi thứ đã sẵn sàng, không tiếc đầu rơi máu đổ, này là chiến mã hùng tuấn, đao quang tựa tuyết, này là khôi giáp sáng choang, quyết tâm sắt đá, này là sát khí đằng đằng.

Bát Phương quân đang chờ được xuất phát, được đâm Hung Dã một đao trí mạng!

"Đảo tửu tráng hành!" (1) – Phương Quân Càn hô vang bằng thanh âm kim thạch ngọc hưởng, mạnh mẽ, lanh lảnh như tiếng binh khí giao tranh trên chiến trường.

Các đội trưởng bước ra khỏi hàng ngũ, lần lượt bê vò rượu đã chuẩn bị sẵn sàng rót đầy bát cho từng chiến sĩ.

Phương Quân Càn, Tiếu Khuynh Vũ, Cổ Mục Kỳ, Lý Sinh Hổ, Thái Nham, Du Bân, Thích Vô Ưu, Cao Dậu… Tất cả tướng soái tề tựu trên đài đồng loạt giương cao bát rượu.

"Thích quân sư! Cao tướng quân! Mọi việc ở Bát Phương Thành xin giao lại cho các vị!"

Vẻ mặt của Thích Vô Ưu cùng Cao Dậu trở nên ngưng trọng: "Thuộc hạ quyết không để hổ thẹn, xứng đáng với kỳ vọng của Hầu gia! Chúc Hầu gia võ vận xương long, Bát Phương quân bách chiến bách thắng, thắng lợi trở về!"

Chư tướng cười ha hả, đem bát rượu đầy trong tay ngửa đầu uống một hơi cạn sạch! Hốt nhiên cảm thấy một luồng khí nóng bỏng chảy tràn qua cổ họng, xuống dạ dày rồi lan tỏa khắp cơ thể, nhiệt khí bừng bừng, toàn thân nóng rực hưng phấn.

Chư tướng đồng loạt đặt bát rượu xuống bàn – không thừa một giọt!

Trong hàng ngũ binh sĩ lập tức phát ra tiếng xôn xao cảm thán: đã đành là võ tướng thì như vậy không lạ, nhưng thật sự không nhận ra con người hào hoa phong nhã như Tiếu Khuynh Vũ cùng Thích Vô Ưu cũng có khí phách nhược này!

Phương Quân Càn ném bát rượu xuống đất dập nát! Thần thái phi dương, uy dũng cương mãnh… "Bát Phương vô địch!"

Trăm vạn quân đồng loạt cạn chén, ngay sau đó rộn lên thanh âm giòn giã liên miên không dứt, các binh sĩ cũng học theo Tiểu hầu gia, vứt bát xuống đất nát vụn.

Hào khí dâng cao ngút trời! Tiếng rầm rầm như sấm động từ trăm vạn cổ họng đồng thời rống lên: "Bát Phương vô địch!"

Chinh thảo chi chiến, đã bắt đầu!

"Đại quân lên ngựa, xuất phátttt!"

Thiết mã tung vó hí vang, toàn quân rầm rập phóng vút qua hào thành, nhắm hướng Hung Dã thẳng tiến.

Kỵ binh nhanh như chớp tràn lên phía trước, lương thảo cùng quân nhu đi ở chính giữa hàng quân, mấy chục vạn bộ binh vác cung nỏ, khoái đao, thương kích rầm rập đi sau cùng, khí thế hiên ngang, hùng dũng oai vệ ngút trời. Binh trọng như sơn, bao la như biển nối đuôi nhau thành một hàng dài dằng dặc, liên tục không dứt.

Khát vọng làm rung trời chuyển đất của Phương Quân Càn một lần nữa trỗi dậy mãnh liệt, dòng máu tướng môn hổ tử trong huyết mạch như được phục sinh, cuồn cuộn tuôn chảy.

Hắn khẽ cúi đầu, ngắm nhìn bạch y thiếu niên đi bên cạnh.

Đồng hoang, chiều muộn, hoang liêu điêu tàn, chỉ có trống quân như sấm, đao quang kiếm ảnh, tử chiến sa trường. Chỉ có tướng soái cùng tướng soái đối đầu, Bát Phương tinh nhuệ cùng Hung Dã thiết kỵ kịch liệt giao tranh, tựa như hai vì sao băng va chạm nảy lửa, chiến trường mênh mông, thế cuộc vĩ đại.

Sinh ra vào thời nhiễu nhương loạn thế, nhưng có thể cùng người yêu thương kề vai chiến đấu, chống lại một đế quốc với đội ngũ thiết kỵ hùng mạnh đệ nhất đương thời – Âu cũng không uổng phí một đời!

Khánh lịch năm 325, Anh Vũ hầu Phương Quân Càn phụng mệnh chinh phạt Hung Dã, thống lĩnh hai mươi vạn kỵ binh, tám mươi vạn bộ binh, tổng cộng một trăm vạn Bát Phương đại quân, chỉ huy Bắc tiến!

Trường kỳ chiến dịch thảo phạt Hung Dã của Bát Phương quân được hậu thế xưng tụng là 'Cuồng lan chi chiến' (2) và danh xưng 'Tuyệt thế song kiêu' dùng để nói Phương Quân Càn cùng Tiếu Khuynh Vũ sau cuộc chiến này bắt đầu oanh chấn thiên hạ!

Dường như trời cao cũng phù hộ Phương tiểu hầu gia, ngay khi Bát Phương quân khởi hành đến ngày thứ tư, Hung Dã đại hãn Mộ Dung Chiến trọng thương không thể bình phục, rốt cuộc băng hà, khi lâm chung cũng không kịp di chiếu truyền ngôi.

Các hoàng tử ngay lập tức bị cuốn vào cuộc hỗn chiến tranh quyền đoạt vị, thành trì vững chắc của hoàng thất bấy lâu bỗng lâm vào nguy cơ sụp đổ! Vương triều Hung Dã giờ đây như đèn treo trước bão, lay lắt phiêu diêu!

—oOo—

(1): rót rượu, chúc đại quân mạnh mẽ lên đường

(2): cuồng lan: sóng dữ >>> Cuồng lan chi chiến: cuộc chiến dữ dội như cơn sóng thần cuốn phăng tất cả

QUYỂN THỨ BA

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Chương 48

Bình nguyên Tô Khắc Tát.

Chưa đầy hai vạn Bát Phương kỵ binh uy mãnh, khí thế gió đuổi mây tàn quyết ý đuổi cùng diệt tận tàn quân Hung Dã, thiết kỵ gầm thét phóng vút đi, nhanh như gió bão, móng sắt nện rầm rập trên bình nguyên rộng lớn, khiến ai nấy kinh hồn táng đởm, tim đập chân run.

Bát Phương kỵ binh thế công mãnh liệt như tuyết lở, từng đợt, từng đợt kỵ binh như những tảng tuyết khổng lồ sáng lóa thương mâu giáp bạc lăn từ đỉnh núi cao xuống với vận tốc cực lớn, cuốn phăng, đè bẹp, chôn vùi quân Hung Dã, chiến mã ngã rạp, hoảng hốt giày xéo lên nhau tìm đường thoát thân, huyết nhục như mưa, đất trời nhuộm máu, tiếng la, tiếng thét, tiếng rên rỉ thảm thiết thê lương vang động cả chiến trường.

Chiến cục hoàn toàn nghiêng hẳn về một phía, giành thắng lợi đối với Bát Phương quân giờ đây dễ như lấy đồ trong túi.

Tiếu Khuynh Vũ nhẹ nhàng đan hai bàn tay vào nhau, thản nhiên truyền lệnh: "Khởi chiêng thu quân, giặc đã cùng đường, không cần truy đuổi nữa!"

Lại thêm một trận thắng giòn giã.

Tướng sĩ vẫn còn trong cơn phấn khích cao độ, mặt ai nấy đỏ hồng! Nhẩm tính từ lúc khai chiến đến nay cũng đã ba tháng, xuất chinh tại Bát Phương Thành, trên đường tiến công đã phá Trữ Quận, đánh Ai Vân, liên tiếp hạ hơn mười thành, đại quân càn quét như lửa cuốn, thắng như chẻ tre.

Chúng tướng sĩ lúc này nhìn lại mới kinh hoàng nhận ra Phương tiểu hầu gia từ khi thống lĩnh đại quân đến nay chưa từng nếm mùi thất bại! Từ 'Nghênh huy' 'Chấn hùng' cho đến 'Cuồng lan' lần này… Liên tiếp các chiến công hiển hách kinh thiên động địa đều gắn liền cái tên Phương Quân Càn, uy danh của thiếu niên vương hầu tuổi chớm mười tám vang danh khắp chốn, đương thời không có kẻ thứ hai!

Đúng là một người có cái uy trấn áp cả thiên hạ.

"Khuynh Vũ!" – Hắn, một thân khôi giáp lấm lem, hồng cân ngạo nghễ, đi đến trước mặt y. Trên người vẫn toát ra khí khái anh hùng, tà mị bức người. Hắn đứng yên ở đó, mũ trụ bằng bạc chạm trổ tinh xảo hạ xuống, cắp một bên sườn, mắt sắc tựa kiếm, con ngươi sâu thẳm hút hồn thế gian, khóe môi khẽ nhếch lên khinh mạn mà vô cùng quyến rũ. Đôi má vốn trắng nõn bầu bĩnh thuở ấu thơ nay đã bị chiến tranh cùng khổ nạn mài giũa, trở nên góc cạnh, tuy có vẻ khắc khổ nhưng lại nam tính ngời ngời.

Quả thật, 'Thiên chi bách luyện thành cương, vô hà mỹ ngọc thành khí' (1).

Tà mị, anh tuấn, tự tin, lạnh lùng mà quyết đoán, khí độ thong dong thư thái, động tĩnh giai phong vân.

Hiện giờ, Phương Quân Càn đã thực sự trở thành một nam nhân chân chính! Hắn đã trưởng thành!

Phương Quân Càn đột nhiên khuỵu người xuống, hai gối quỳ trên đất, tầm mắt song song với Tiếu Khuynh Vũ, giọng nói ôn nhu dịu dàng: "Ta đã về đây!"

Ta đã về đây…

Chỉ một câu thôi, hơn cả thế gian thiên ngôn vạn ngữ.

Chẳng ai để ý, Phương tiểu hầu gia mỗi khi kết thúc chiến dịch trở về, câu đầu tiên hắn nói ra vĩnh viễn là đối diện với người ấy, và chỉ nói đúng câu này – Khuynh Vũ, ta đã về đây!

Đại Khánh.

Hoàng đô.

Hiện tại, Thái tử Phương Giản Huệ thấy trong lòng khó chịu không sao nói hết. Bị phụ hoàng giáo huấn, quở trách, gã phiền muộn, đống tấu chương như núi của quần thần khiến gã bực dọc, mà hơn tất cả, chính là tin báo tiệp (2) liên tiếp từ Hung Dã gởi về càng làm gã như muốn phát điên lên!

Bực bội nên gã phải đi giải sầu, nói văn vẻ là: cải trang vi hành.

Bảo là vi hành, nhưng gã chẳng phải đi vì muốn thị sát cái gì dân tình hết. Ra khỏi hoàng cung là gã trực chỉ nơi nổi tiếng ăn chơi xa xỉ, thác loạn đệ nhất kinh thành – Nhược thủy tam thiên hạng. (3)

Nện gót vào con đường nhỏ, bên tai chợt nghe văng vẳng thanh âm tỳ bà trong trẻo, lúc nhặt lúc khoan, khi trầm khi bổng, đang thê lương lạnh lẽo bỗng trở nên mạnh mẽ oai hùng! Chân bước như say, Thái tử vô thức bước theo tiếng đàn…

Người thiếu nữ ca xướng xinh đẹp ngày thường chỉ hát những khúc hiểu phong tàn nguyệt (4) cất giọng ngâm nga một từ khúc mà dường như trước nay chưa ai từng nghe qua, một khúc ca chất chứa thật nhiều cảm xúc trái ngược, theo tiếng hát trầm bổng mà hiện lên, vừa thê lương tịch mịch, vừa mạnh mẽ oai hùng, vừa bi tráng hiên ngang, vừa phong lưu khoái hoạt!

Bốn bề gió cuốn bụi bay, thiên hạ thay nhau kể chuyện tuyệt thế

Một quẻ gánh vác giang sơn, trời xanh cả giận, chẳng lưu tâm

Hỏi nhau rằng, ai đem phù vân nhạo cười sống chết?

Giang sơn nghìn dặm cũng chỉ một ván cờ…

Ca nữ vốn nhu mì ôn nhuận kia từ lúc nào lại có thể hát lên những lời ca đầy hào khí bi tráng hiên ngang như vậy? Phương Giản Huệ rất lấy làm lạ.

Tiếng ca uyển chuyển thánh thót rót vào tâm can người nghe, thấu tim thấu ruột, khiến thiên địa nhân gian cũng phải nín thở lặng câm…

Tựa tay cười nhạt…

Trời xanh cả giận, chẳng lưu tâm

Chỉ đem nỗi quạnh hiu tịch mịch, lẻ loi cô độc giấu trong đáy mắt…

Khúc nhạc đang êm ả sầu thương đột ngột biến đổi, tiếng tiêu, tiếng địch réo rắt hòa điệu cùng thanh âm tỳ bà, tiếng hát của ca nhi được nhạc đệm chắp cánh, cao vút lạ thường, ca từ, âm điệu mang theo bảy phần ung dung tự tại, phiêu dật nhàn nhã, mà cũng ẩn hiện ba phần kiếm khí sắc bén mãnh liệt…

Ngâm rằng gió mải ruổi rong, mạc thiên tịch địa, ca vút thiên không, ca tràn mặt biển, ca vang ngàn dặm sơn hà…

Luận anh hùng, phong sinh thủy khởi, chí nam nhi ngút ngàn cao xanh nào có ai là địch thủ?

Tư thế hiên ngang bạt thế nhân, vũ dũng không ai sánh bằng, khen một tiếng thơm mãi thiên thu, nào đâu phai dấu.

Chuyện xưa nay, tuyệt diễm kinh tài, nhân sinh quá nhãn, mở một hồi thịnh thế phồn hoa.

Lời ca điệu đàn đang đầy hứng khởi bỗng dưng ngừng bặt, Phương Giản Huệ đờ người, không nghe thấy gì nữa. Đàn dứt tiêu thôi, ca nhi cũng dừng tiếng.

Mọi thanh âm đình chỉ, ca nhi bỗng vút lên một tiếng, trở thành cao âm duy nhất cuối cùng.

Đột nhiên…

"Cách"

"Bang bang!"

"Bang bang bang bang cách….!" (5)

Phách gõ liên hồi, khí thế khiến bình bạc muốn vỡ toang, khí thế như thiết kỵ tả xung hữu đột, đao thương hỗn chiến!

Vạn âm đồng khởi, rung trời dậy đất!

Như ngàn muôn tuấn mã tung vó san bằng rừng rú, bình nguyên. Như muôn dặm núi tuyết sông băng ầm ầm rung lở. Thảo nguyên bát ngát phấn khởi hò reo, thiên không xa thẳm hoảng hốt rùng mình!

Bốn bề gió cuốn bụi bay, thiên hạ thay nhau kể chuyện tuyệt thế

Một quẻ gánh vác giang sơn, trời xanh cả giận, chẳng lưu tâm

Hỏi nhau rằng, ai đem phù vân nhạo cười sống chết?

Giang sơn nghìn dặm cũng chỉ một ván cờ…

Thiên hạ thay nhau kể chuyện tuyệt thế – Giang sơn nghìn dặm cũng chỉ một ván cờ…

(Ca khúc: Phong tư vật ngữ bạch khởi tịch mịch kỳ – Lời: Độc ỷ linh kiếm túy tiểu lâu)

Lời ca đã dứt, đàn đã buông.

Sáo tiêu đã ngừng.

Chỉ còn yên tĩnh.

Nín thở.

…

Phương Giản Huệ cảm thấy trong lòng đang nhộn nhạo một thứ cảm giác rất khó chịu, trên người gã có bao nhiêu lỗ chân lông trong nháy mắt đều nở to, mồ hôi chẳng biết từ đâu túa ra ướt đẫm.

Sải bước nhanh, vọt đến chỗ đoàn hát, Phương Giản Huệ nhảy thẳng lên hỏi: "Đây là bài gì?"

Ca nhi nhẹ nhàng đáp: "Tuyệt thế song kiêu."

Phương Giản Huệ mơ màng lặp lại: "Tuyệt thế song kiêu?"

"Khách quan không biết thật sao? Đương nhiên là chỉ Phương tiểu hầu gia cùng Vô Song công tử!" – Kẻ vừa nói ngữ khí cực kỳ kiêu ngạo, làm như hắn chính là Phương Quân Càn hay Tiếu Khuynh Vũ vậy.

Lời vừa nói ra, tên tiểu thái giám đi theo bỗng sợ hãi cứng người, hắn len lén dò xét sắc diện của chủ nhân – Thái tử Phương Giản Huệ vào đúng khoảnh khắc đó, khuôn mặt bỗng giống như bị ai đó vặn vẹo, móp méo khủng khiếp.

—oOo—

(1): cả câu đó có nghĩa là: trải qua tôi luyện gian khổ thì sẽ thành người

(2): tin chiến thắng

(3): xin xem lại chú thích chương 8

(4): cụm từ 'hiểu phong tàn nguyệt' lấy từ khúc từ 'Vũ lâm linh' của Liễu Vĩnh. Cả từ khúc là cảnh biệt ly, buồn thương man mác, do đó cụm từ này được sử dụng với ý nghĩa nói đến những bài hát buồn thương vương vấn, lay động lòng người.

(5): tiếng gõ phách

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Chương 49

Đang lúc Bát Phương quân khí thế dâng cao như thác lũ, chiến thắng liên tiếp không cách chi ngăn cản thì tình thế bắt đầu có chuyển biến mới, có phần bất lợi.

Khi nỗi choáng váng khiếp hãi ban đầu đã tạm lắng xuống, các quốc gia giàu có hùng mạnh lân bang bắt đầu trấn tĩnh lại, nghiêm túc phân tích tình hình: Phương Quân Càn, Tiếu Khuynh Vũ cùng đoàn quân tiên phong thiện chiến sắc bén, bách chiến bách thắng như vậy, nếu cứ khoanh tay giương mắt chờ bọn họ đánh sập vương triều, nuốt chửng đất đai Hung Dã thì chỉ e, mục tiêu không may kế tiếp họ nhắm đến không chừng lại chính là mình!

Ngay cả vị danh tướng lừng danh bất bại Thác Bạt Mục Hoành cũng thảm bại cay đắng dưới tay hai người bọn họ, thì thế gian liệu còn ai có thể chống đỡ được liên thủ Tuyệt thế song kiêu? Nếu không tức tốc ngăn cản, thì rõ ràng là đại họa ngập đầu!

Ý thức rõ điểm đó nên các quốc gia lập tức họp bàn kế sách, và đã xảy ra một điều chưa từng có tiền lệ: 'Giáo sát đồng minh' (1) được hình thành.

Hung Dã tân vương Mộ Dung Lệ, đương kim hoàng đế Thiên Tấn Tân Quý Hoắc Bội Tập, thủ lĩnh Uy Nô khét tiếng vùng duyên hải Hồng Đô, phía Nam có Liêu Minh quốc chủ Nghị Phi Táp, ngoài những tên tuổi lẫy lừng trên còn vô số các nước chư hầu khác – Nhưng phải nói rõ rằng, địch thủ của bọn họ chỉ là hai thiếu niên mà thiên hạ gọi là Tuyệt thế song kiêu, trong tay không quá trăm vạn binh mã. Cái bọn họ sợ, không phải là Đại Khánh, mà chính là hai vị thiếu niên vừa qua tuổi mười tám ấy!

Giáo sát liên quân theo bốn phương tám hướng tràn lên tấn công, theo Đông Nam, theo Tây Bắc, cập biển đánh vào, từ đất liền đánh tới, băm vằm các ngả đường huyết mạch dẫn đến bình nguyên Tô Khắc Tát. Đại quân liên minh với lực lượng khổng lồ chưa từng có, dàn trải trên trận địa mênh mông không thấy điểm dừng, lương thảo, quân nhu như núi, binh mã hùng tuấn thiện chiến, thương mâu sắc bén, khí thế uy dũng muốn che cả bầu trời, lấp cả triều dương.

Biết rõ thực lực song phương có cách biệt rất xa, nhưng Phương Quân Càn không hề nhụt chí, hắn càng trở nên bình tĩnh, nghiêm nghị, đường hoàng đối đầu không chút sợ hãi. Bát Phương quân của hắn cô độc chiến đấu không hề được viện binh, nhưng lại có thể đánh ngang ngửa với lực lượng khổng lồ của liên minh bốn nước chưa kể chư hầu, thậm chí còn chiếm thượng phong! Chỉ trong vòng ba tháng sau đó, mặc mười tám lộ liên quân hùng hậu bủa vây, Bát Phương quân anh dũng đánh tan mười một lộ, đẩy lui bảy lộ còn lại. Trên bình nguyên Tô Khắc Tát mênh mông, Bát Phương quân đã ghi một dấu son chiến tích huy hoàng lừng lẫy tự cổ chí kim, vô tiền khoáng hậu!

Tuyệt thế song kiêu giờ đây đã gần như mang một vầng hào quang thần thánh, óng ánh, rực rỡ chói lòa. Tài năng trác tuyệt khiến thiên hạ không ai không kiêng dè nể sợ, nhưng hai người lại trở thành cái gai nhức nhối trong mắt các nước lân bang hùng cường. Bởi vậy, lại càng khiến cho những kẻ đối địch ngày đêm nung nấu quyết tâm tiêu diệt họ.

Bọn chúng sợ hai người, và cũng chính bởi vì quá khiếp hãi, bọn chúng không tiếc dùng bất cứ giá nào để trừ khử hai người. Tuyệt thế song kiêu còn nhởn nhơ sống ngày nào, là ngày đó bốn quốc gia giàu có quyền quý kia còn bất an lo lắng, ăn không ngon ngủ không yên!

Bát Phương quân ở bình nguyên Tô Khắc Tát tung hoành ngang dọc, đập tan trận thế của liên quân vô số kể, nhưng đánh ngã lớp này liền có lớp khác lên thay ngay, Giảo sát liên minh đã tập hợp được lực lượng quá đỗi hùng mạnh, khí thế trào dâng cuồn cuộn như sóng thần hung hãn, không gì ngăn cản.

Tuyệt thế song kiêu càng đánh đâu thắng đó, càng đao thương bất nhập thì kẻ thù của bọn họ lại càng trở nên hung hãn liều mạng, càng ngoang cường nhẫn nhục tử chiến, bốn nước liên minh vô tình nhờ vậy mà trở nên đoàn kết nhất trí, tạm gác qua hết mọi hiềm khích thù hận vốn có. Giảo sát liên quân càng đánh càng hăng, càng đánh càng mạnh – Lúc này, cục diện xoay chiều, hai người chống lại bốn cường quốc, có thể nói, cuộc chiến của Bát Phương quân đang lâm vào thế vô vọng!

Bát Phương quân giờ đây, đánh không phải để thắng, mà là đánh để không phải chết!

Soái trướng.

Tiếu Khuynh Vũ đang bóp thuốc cho Phương tiểu hầu gia.

Phương Quân Càn nằm sấp trên giường, rùng mình bởi cảm giác lạnh như băng của những ngón tay thon dài thanh mảnh chạm vào người, nhẹ nhàng chà xát, hơi thở hắn chợt có chút dập dồn…

Xúc giác cảm nhận sự lạnh lẽo băng tuyết, nhưng đồng thời sự ma sát lại mang đến hơi nóng hừng hực, thật không biết làm sao nói cho hết cảm giác bứng rứng lúc này…

Thật là, một sự tra tấn quá đỗi hương diễm kiều mị…

Nhìn ánh mắt của hắn, lúc này Tiếu Khuynh Vũ mới ý thức được hàn khí quá mức lạnh giá từ những ngón tay của mình: "Thật có lỗi, lẽ ra ta nên hơ ấm bàn tay trước mới phải!"

"Tay của Khuynh Vũ vì sao lại lạnh băng như vậy?"

Tiếu Khuynh Vũ vẫn bình thản, lạnh nhạt trả lời: "Sát nghiệt ta quá nặng, trên người lúc nào cũng đầy sát khí!"

Sát khí quá mạnh, dễ khiến người ta tổn thọ.

Phương tiểu hầu gia trong lòng dâng đầy đau xót!

Quay đầu lại, nhìn chăm chăm người kia: cho dù dấn thân nơi Tu La sa trường (2), Tiếu Khuynh Vũ vẫn một thân bạch y trắng muốt, vô nhiễm hồng trần, vệt chu sa giữa trán vẫn thắm đỏ kiều diễm, mà sao vẫn băng lãnh như kiếm đao?

"Không phải vậy!" – Phương Quân Càn bật thốt lên, "Khuynh Vũ là trích tiên giáng thế, chính bổn hầu mới là tên yêu nghiệt hai tay nhuốm đầy huyết tinh, sau này chết đi chắc chắn bị đày tận mười tám tầng địa ngục!"

"Xác chất thành núi, máu chảy thành sông, thần tiên có thể gây ra chuyện đó sao?" – Tiếu Khuynh Vũ tự giễu cợt mình, ánh mắt chợt trở nên dịu dàng, hiền hậu như Phật tổ từ bi nhìn xuống chúng sinh, "Huynh cùng ta đã tạo ra nghiệt đạo Tu La giết chóc, hai ta thân đều nhuốm máu tươi… Bất quá, Tiếu mỗ chỉ có thể làm được việc nhỏ này, vì tiểu hầu gia, vì Bát Phương quân tụng niệm kinh Phật hầu giảm bớt sát nghiệt tội lỗi…"

Phương Quân Càn lặng người, chỉ còn biết chăm chú nhìn y không chớp mắt, chợt hồi tưởng lại cảnh tượng ba ngày trước, khi đại chiến vừa qua…

…

Trận chiến khốc liệt đã tạm lắng, chiến trường chỉ còn lại núi thây biển máu, mùi máu tanh, mùi xác chết đậm đặc trong không khí khiến người ta không thể thở được, chỉ cảm thấy từng trận buồn nôn. Khắp nơi, vô số xác chết không toàn vẹn hình hài, những mảnh tay chân rời rạc chất chồng như núi, tầng tầng lớp lớp hình thành một cái đầm máu đỏ quạch, không thể hình dung nổi. Bên cạnh, la liệt thương binh vũ khí mất chủ nằm chỏng chơ, câm lặng trên mặt đất. Chỗ nào cũng thấy não tương (3) cùng máu hòa với bùn, cát thành một thứ chất lầy nhầy, đặc quánh. Những mảnh xương thịt nát vụn tung tóe khắp nơi, chẳng thể nào biết được là của ai, với ai. Tử địa mênh mông, vô tận…

Giữa chốn điêu linh, Phương Quân Càn khuỵu xuống.

Dưới chân, một khe máu nhỏ róc rách chảy, nhìn sang bên cạnh là người lính, tuổi vẫn còn trẻ, bị chém vào đầu.Thanh niên như hắn, tràn đầy hoài bão quyết tâm, mà cũng bồng bột nông nổi, lý ra, những kẻ như vậy phải có tiền đồ rạng rỡ tươi đẹp mới phải…

Vậy mà bây giờ, người đã không còn sự sống, nằm lặng bên chân Phương Quân Càn, óc trắng phọt đầy đất, con ngươi mở trừng trừng, chết không nhắm mắt.

Hắn cảm thấy buồn nôn, ngộp thở, nỗi tuyệt vọng dâng trào, sự u ám, lạnh lùng cùng mùi máu tanh bủa vây trùng trùng chung quanh…

Đủ loại cảm xúc tiêu cực dồn dập tấn công Phương Quân Càn khiến hắn muốn ngã quỵ! Chỉ cảm thấy đôi chân run rẩy, vô lực như muốn nhũn ra, ngay cả việc gượng dậy, cũng không còn sức lực nữa…

Sau đó, hắn mơ hồ thấy một mảnh trắng muốt xuất hiện giữa không gian toàn máu đỏ – Một màu trắng thanh sạch, thuần khiết, chói lóa.

Vì thế, cảnh giết chóc trước mắt càng trở nên đẫm máu, màu trắng kia càng trở nên nổi bật, càng thanh khiết vô nhiễm.

Hắn nghe chính thanh âm của mình khàn khàn nói với màn sương thuần bạch kia: "Đừng đến đây!"

Không muốn y phải vì mình mà bước vào nơi chỉ toàn giết chóc này, lại càng không muốn thấy một thân bạch y như tuyết trong sạch ấy bị ô uế bởi huyết tinh.

Bao nhiêu thứ xấu xa ghê tởm, bao nhiêu tội nghiệt trần gian, hết thảy, hết thảy hãy chỉ để một mình mình gánh chịu là được! Một mình mình gánh chịu là được!

"Phương Quân Càn!" – Mơ hồ nghe được một thanh âm thanh lãnh đạm nhã nhẹ nhàng truyền đến.

Ánh mắt dừng lại ở cảnh tượng chung quanh Phương Quân Càn – ao máu đỏ bầm không ngừng trào ra lênh láng, nhãn quang Tiếu Khuynh Vũ trở nên phức tạp.

Đột nhiên, y kích hoạt luân y lao thật mạnh vào vũng máu, này thì trường bào, này thì gấu quần trắng tinh bất nhiễm ngay tức khắc bị máu tươi bắn vào, nhuộm đỏ.

Ngay tại đây, nơi núi thây biển máu, y ngồi ngay ngắn nghiêm nghị trên luân y, từ tốn tiến đến trước mặt hắn.

Rồi, mọi thanh âm đình chỉ, cả trời đất bao la, chỉ còn duy nhất lời nói trầm tĩnh đạm định, nhẹ như gió thoảng mà đầy sức lay động tâm linh của y: "Phương Quân Càn, đứng dậy!"

Ta sẽ mãi ở đây.

Dù bất cứ chuyện gì, ta cũng không bỏ đi.

Dù là Tu La địa ngục, ngươi cũng không cô độc, ta sẽ luôn ở bên cạnh ngươi.

Ngươi chưa từng khiến Tiếu Khuynh Vũ ta phải thất vọng mà.

Cho nên… Phương Quân Càn! Đứng lên!

Mắt hắn trừng lớn, nhìn đăm đăm nam tử một thân tuyết y trắng ngần, thanh khiết như ngọc không chút tỳ vết vì mình bước vào huyết hải dơ bẩn, đối diện mình mà nói: "Phương Quân Càn, đứng dậy!"

Trước mắt hắn, không còn thấy giang sơn vô hạn, chỉ còn nhìn thấy khuôn mặt của y…

Khuynh Vũ, trừ huynh ra, con đường này còn ai có thể cùng ta bước tới, ai có thể cùng ta kết bạn trăm năm?

Phương Quân Càn hướng về Tiếu Khuynh Vũ, môi hé nụ cười, hai tay tì vào Bích Lạc kiếm, lảo đảo đứng lên.

Tiếp theo đó là câu nói quen thuộc – "Khuynh Vũ, ta đã về đây!"

—oOo—

(1): giảo: treo cổ

Sát: giết

>>> giảo sát đồng minh: liên kết lại tiêu diệt kẻ thù

(2): A Tu La tiếng Phạn là Asura. A Tu La có nhiều tên gọi khác nhau: A tác la, A tô la, A tố la, A tố lạc, A tu luân. Trong Kinh thường nêu ra ba loại A Tu La: 1/ A Tu La thiên đạo. 2/A Tu La quỉ đạo. 3/ A Tu La súc đạo.

Theo Từ Điển Phật Học Huệ Quang, quyển 1, trang 84 giải thích: "A Tu La là 1 trong 6 đường, 1 trong 8 bộ chúng, 1 trong 10 giới, một trong những vị thần xưa nhất ở Ấn Độ.

Một loại quỷ thần hiếu chiến, thường bị coi là ác thần và thường tranh đấu với trời Đế Thích không ngừng nên có danh từ A Tu La trường, A Tu La chiến v.v…

(3): óc

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Chương 50

Tiếu Khuynh Vũ rất thông thuộc kinh văn.

Dường như bao nhiêu linh khí của trời đất đều hội tụ ở nơi y, thiên tư mẫn tuệ hiếm có, bất kỳ thứ gì chỉ xem qua là nằm lòng, hiển nhiên đối với kinh văn Phật giáo cũng có sự hiểu biết thâm sâu tường tận. Đã từng có lần, ngay cả bậc cao tăng Phật giới khi nghe những kiến giải của Vô Song công tử về thiện lương, chân tính cũng phải cảm phục, xúc động.

Tiếu Khuynh Vũ vốn không tin con người sinh ra có thiên mệnh, nhưng y lại thường xuyên đọc kinh văn.

Ban đêm, khi Phương tiểu hầu gia đến chơi tiểu lâu, ngẫu nhiên nhìn thấy Tiếu Khuynh Vũ cầm kinh quyển trong tay – một quyển 'Vãng Sinh Chú', một quyển 'Bàn Nhược Kinh' (1).

Nhân quả luân hồi, nghiệp chướng tiền kiếp đến hậu kiếp sẽ phải hoàn trả, oan oan tương báo, báo ứng có bao giờ dễ chịu? Hiểu được chân lý đó, chính là đạt đến cảnh giới A nậu Đa la tam miệu tam Bồ Đề (2).

Đúng vậy.

Y chuyên tâm đọc kinh văn, là vì những tử sĩ không sợ hy sinh, là vì binh tướng đã bỏ mạng sa trường, là vì những bàn tay tội nghiệt nhuốm đầy máu tanh của Bát Phương tướng sĩ… Tuyệt đối không phải vì bản thân.

Vậy nên, kinh văn tụng niệm càng nhiều, mà sát khí trên người cũng không có chút nào tiêu giảm, ngược lại càng dày đặc thêm. Có khi dù chỉ ở xa mà nhìn, cũng khiến người ta rờn rợn một cảm giác sắc bén như dao, lạnh lẽo như tuyết.

Tiếu Khuynh Vũ đắp thuốc thật cẩn thận, lẳng lặng giúp Phương Quân Càn quấn băng vết thương.

Một vòng, lại một vòng, rồi một vòng nữa…

Hai người thinh lặng không nói gì.

Đột nhiên, Phương tiểu hầu gia trợn mắt, nhổ ra một chữ: "Đau!"

Vô Song công tử lạnh lùng hỏi: "Ngay cả sĩ tốt bình thường cũng kiên cường không kêu, huynh đường đường là Anh Vũ hầu lại sợ đau sao?"

Phương tiểu hầu gia chống chế đầy lý lẽ thuyết phục: "Anh Vũ hầu cũng là người, tuyệt không phải thần thánh, đương nhiên phải biết đau đớn. Hơn nữa…" Thanh âm chợt nhỏ hẳn lại, "Bổn hầu cũng sẽ chỉ kêu đau ở trước mặt Khuynh Vũ thôi…"

"Hửm?" Y không nghe rõ câu vừa rồi.

"Cái này… Khuynh Vũ à, huynh có thấy là chúng ta hiện giờ… rất giống như thê tử băng bó vết thương cho trượng phu không?"

Hai tay Tiếu Khuynh Vũ tự nhiên vận lực hơi mạnh.

"A

~" Tiểu hầu gia đau đớn hét thảm một tiếng.

Vô Song công tử hé nụ cười vô cùng ôn nhã nhu hòa: "Xin lỗi nha, nhất thời lỡ tay!"

Phương tiểu hầu gia âm thầm cắn răng – Y cố ý, y tuyệt đối là cố ý mà!

'Hoàn Vũ chinh chiến lục' có đoạn chép: Đế kiệt xuất ngất trời, cung mã điêu luyện thành thục, cả đời Nam chinh Bắc chiến, trải hơn hai trăm chiến dịch lớn nhỏ, thọ thương nhiều không đếm xuể. Vậy nhưng đế vô cùng kiên cường nhẫn nại, dù vết thương nặng đến nỗi tróc cả thịt, lộ cả xương vẫn tỏ ra bình thản vô sự, an nhiên chuyện phiếm như thường.

Thấy vậy hỏi rằng: da thịt thân thể đều là của phụ mẫu ban cho, bệ hạ không cảm thấy đau đớn sao?

Đế đáp: Khuynh Vũ đi rồi, trẫm từ đó không còn biết đau là gì nữa!

Bá quan câm lặng.

Một người chợt lệ tuôn lã chã, rồi cả soái trướng cùng dấy lên thanh âm nức nở, không dứt bên tai.

Khuynh Vũ, trừ huynh ra, ta còn có thể lộ ra sự đau đớn của bản thân trước mặt người nào nữa đây?

Hoàn Vũ Đế thống nhất tứ hải, quân lâm thiên hạ, nhưng thanh âm của chữ 'Đau', mãi mãi… mãi mãi… không bao giờ thốt ra nữa…

Bích huyết nhuộm trời xanh, gió cuốn mây vần.

Nghìn quân gầm thét, vạn ngựa vút bay.

Vung đoản kiếm, bạt trường đao, ngựa hí vang trời, thảm sát thét gào động thiên chấn địa, thây tàn cốt đoạn vương vãi đầy đất, song phương kịch chiến, chém giết rát mặt, nhãn thần ngầu đục. Điên cuồng chiến đấu khiến cho người ta không còn lý trí, tất cả đều mất khả năng suy xét phán đoán, chỉ biết rằng, nhìn thấy kẻ trước mặt khôi giáp dị biệt là lao đến, sát, sát, phải sát!

Chiến kỳ thêu chữ 'Càn' ngạo nghễ phi long đỏ thắm máu đào. Hắc sắc tuấn mã chở chiến kỳ toàn thân đẫm máu, thở hồng hộc. Bích Lạc kiếm trong cơn cuồng sát, chém giết không ngơi tay, khôi giáp bạc sáng lóa trên người nam nhân tà mị sớm bị máu tươi nhuộm đỏ, hầu như không phân biệt nổi với hồng cân.

Sau 'Cuồng lan chi chiến', quyền lực cùng uy tín của Phương Quân Càn trong Bát Phương quân đã trở thành tuyệt đối, vô phương lay chuyển.

Bát Phương quân bây giờ 'chỉ biết Phương hầu, không hiểu Khánh vương' (3)!

Tiểu Khuynh Vũ trước sau không tham gia chém giết, chỉ lẳng lặng ngồi trên sườn núi cao cao phía sau, phóng nhãn quang minh triết sắc sảo bình tĩnh quan sát toàn bộ thế cục chiến trường, trí óc thông tuệ tuyệt đỉnh phán đoán nhanh như điện chớp, lướt như bay qua trăm ngàn binh sách tác chiến.

Trong tay y là lệnh kỳ, hướng về chỗ bố phòng lỏng lẻo nhất của liên quân, nhẹ nhàng vung lên, ngay tức khắc, như sấm sét từ trời giáng xuống, một đội Bát Phương kỵ binh nhanh như chớp lóe, nhắm thẳng sơ hở của địch mà chọc vào.

Địch quân trận thế đại loạn!

Vô Song công tử hài lòng nhìn kẻ địch từng người từng người một bị tiêu diệt, gật đầu đưa tay vuốt cằm, rồi không chần chừ một giây, động tác mạnh mẽ dứt khoát, lệnh kỳ đổi hướng lần thứ hai.

Đây đã là lộ đại quân thứ mười chín, không biết còn bao nhiêu quân đội đang trên đường đến viện trợ cho bọn chúng.

Một bên được nghỉ ngơi dưỡng sức, quân đội tinh nhuệ thiện chiến, bừng bừng khí thế chiến đấu, một bên rệu rã vì thương thế, thiếu binh khuyết tướng, lương thảo cạn kiệt, mỏi mệt rã rời.

"Công tử, chúng ta có thể sống sót không?" – Cổ họng chư tướng gào lên, khản đặc.

Tiểu Khuynh Vũ quan sát thế cục chiến trường, khoan thai mỉm cười:

"Các ngươi đáng lẽ phải hỏi là có thể thắng lợi không, sao lại chỉ hỏi đến sống sót?" – Vô Song công tử trầm tĩnh đạm định, y phục đoan nghiêm bất nhiễm, thần thái bát phong bất động.

"Còn nhớ ta đã từng hỏi các ngươi 'Làm tướng soái ba quân, cái gì trọng yếu nhất' không?" – Ánh mắt y ôn nhã nhu hòa, vẻ mặt điềm đạm mà nghiêm trang "Làm tướng ba quân, quan trọng nhất chính là phải luôn luôn tâm tâm niệm niệm trong lòng 'chiến tranh là thắng, hoặc là bại, vĩnh viễn không cầu bại'!"

Chỉ cần còn hơi thở, là còn một lòng cầu thắng! Ngã xuống bao nhiêu lần, gượng dậy bấy nhiêu lần!

Tuyệt đối không chấp nhận thất bại! Vĩnh viễn không buông xuôi!

—oOo—

(1): Vãng Sinh chú và Bàn Nhược kinh là kinh nhật tụng (tụng niệm hằng ngày), cầu cho linh hồn sớm siêu thoát.

(2): A nậu Đa la tam miệu tam Bồ Đề: cảnh giới giác ngộ tối cao của Phật giáo, được nhắc đến trong kinh Bát Nhã

(3): chỉ phục tùng Phương tiểu hầu gia, chẳng cần biết ai là hoàng đế Đại Khánh hết.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Chương 51

Nghìn quân gầm thét, vạn ngựa vút bay, vó ngựa rầm rập như vô số lưỡi sấm sét liên tục nện đinh tai nhức óc, đất đai bị giày xéo thảm thương, rùng rùng kinh hãi.

'Mãnh hổ nan địch quần hồ', cho dù Bát Phương quân anh dũng thiện chiến, không sợ hy sinh, cũng khó lòng địch lại với liên quân đông đảo liều lĩnh, như thủy triều cuồn cuộn trào dâng hết lớp này đến lớp khác, mãi không ngừng nghỉ.

Đội Bát Phương kỵ binh dưới sự chỉ huy của Phương Quân Càn đang bị cả một liên quân kỵ sư (1) vây hãm vào chính giữa.

Bụi bay mù mịt, trời đất chìm trong tối tăm u ám của chém giết, loạn đả, hung hãn liều mạng. Bát Phương kỵ binh dũng mãnh xông pha nhằm chọc thủng vòng vây, nhưng thủy chung vẫn không thoát ra được trận thế cương tỏa của địch, ngược lại, vòng vây mỗi lúc mỗi siết chặt lại.

Giờ phút này, tướng lĩnh bên cạnh Phương tiểu hầu gia chỉ còn lại một mình Du Bân, cùng năm mươi binh sĩ tinh nhuệ Bát Phương tử thủ chung quanh.

Cho dù bỏ mạng, cũng phải bảo hộ chủ soái của mình bình an thoát hiểm!

Một Du Bân vốn luôn rụt rè nhút nhát, vậy mà giờ đây thần sắc tràn đầy cương nghị, quyết tâm liều chết, môi nở nụ cười ung dung tiêu sái: "Tiểu hầu gia, mạt tướng xin phép đi trước một bước!"

Không thể đi theo Phương tiểu hầu gia ngài trọn con đường kiến công lập nghiệp, là niềm tiếc nuối lớn nhất trong đời mạt tướng. Dẫu vậy, đời này có thể gặp được Tiểu hầu gia, đó đã là may mắn vĩ đại… Tuyệt không hối hận!

Năm mươi dũng sĩ đồng thanh hô to, bừng bừng khí thế quyết tử: "Xin hầu gia bảo trọng, chúng thuộc hạ đi trước một bước!"

Đó là lời nhắn nhủ của người đã sẵn sàng dấn thân vào tử cục gửi cho người ở lại, cũng là lời chúc phúc của những kẻ xem cái chết nhẹ tựa lông hồng tặng cho nhau!

…

Đến khi Tiếu Khuynh Vũ nhìn thấy Phương Quân Càn, hắn đang quỳ gối trên chiến địa, trong lòng ngực là Du Bân, trúng hơn ba mươi nhát chém, đang hấp hối.

Năm mươi kỵ binh cảm tử đều bỏ mạng sa trường, không ai sống sót.

Xưa nay, trên dưới Bát Phương quân đều công nhận, Du Bân là tướng mà lại nhát gan nhất, khiếp nhược nhất, dễ thất chí nhất. Nhưng cũng chính người đó, Du Bân, đã liều mạng xả thân chết thay Phương Quân Càn, chịu hơn ba mươi đao, trong đầu chỉ duy nhất ý nghĩ bảo hộ chủ soái bình an thoát khỏi vòng vây, tiếp tục sống.

Thấy Tiếu Khuynh Vũ, Du Bân khó nhọc mở miệng: "Công tử…"

Tiếu Khuynh Vũ thúc luân y nhanh đến, cúi người thật thấp xuống, nắm chặt tay ông: "Tiếu mỗ ở đây!"

"Công tử… chúng ta… có thể… thắng không… ?" – Nói rồi ộc ra mấy ngụm máu tươi.

Tiếu Khuynh Vũ gật đầu dứt khoát, vẻ mặt ngưng trọng: "Chúng ta nhất định thắng!"

Nghe được câu trả lời chắc như đinh đóng cột của vị công tử luôn thấu triệt mọi sự này, Du Bân nở nụ cười toại nguyện: "Chắc chắn rồi… có công tử… cùng hầu gia ở đây… Bát Phương quân chúng ta… không thể nào thất bại… Ta… chết cũng nhắm mắt…"

Ông ngửa mặt lên trời, ngây ngẩn nhìn đàn chim nhạn xếp hình chữ 'Nhân' (人) đang xuôi về nam, bay mãi, xa dần rồi mất hút ở chân trời, nơi màn đêm dần kéo đến.

Thanh âm yếu dần đi, mê sảng: "Xem tên thỏ đế này nha… Còn ai dám nói… lão tử nhát gan không…"

Mắt mờ dần, đôi mi nhẹ nhàng khép lại, rồi… vĩnh viễn không mở ra nữa.

Phương tiểu hầu gia dịu dàng nói: "Ngươi chính là người dũng cảm nhất!"

Sẽ không còn ai dám nói ngươi nhát gan đâu.

Trong lòng Phương Quân Càn kích động dâng trào, hắn nhắm chặt mắt, ức chế dòng lệ đang chực tràn mi.

Bàn tay Tiếu Khuynh Vũ co lại thành nắm đấm, móng tay bấu chặt vào da thịt, đau buốt.

"Phương Quân Càn." – Y mở miệng, "Đứng dậy!"

"Chúng ta nhất định phải thắng, nếu không… sẽ làm Du đại nhân thất vọng, hơn nữa là rất nhiều, rất nhiều tướng sĩ đã vì chúng ta mà hy sinh."

Phương Quân Càn ngẩng mặt lên nhìn y, trong mắt hiện lên vẻ mệt mỏi pha lẫn cay đắng trước nay chưa bao giờ thấy. Thanh âm hắn yếu ớt: "Khuynh Vũ… Thật cô độc quá…"

Dường như, Tiếu Khuynh Vũ ngay lập tức thấu hiểu được tâm tình hiện tại của Phương Quân Càn.

Bát Phương quân tứ cố vô thân, hắn chỉ có thể vô lực, tuyệt vọng lần lượt nhìn các đồng đội, huynh đệ từng người, từng người một ngã xuống. Rồi ngay sau đó là điên cuồng lao lên, hăng hái quyết tử trong chiến cuộc vô vọng, để đến cuối cùng, hơi tàn sức tận, không còn chống đỡ nổi nữa thì ngã xuống, tử vong…

"Chúng ta nhất định thắng lợi!" – Y vươn tay ra…

Bàn tay với những ngón thanh tú, trắng nõn mà vô cùng kiên định, hữu lực.

"Nắm lấy tay ta, đứng dậy!"

Gió đêm mùa hạ ***g lộng thổi mát rượi, bầu trời đầy tinh tú lấp lánh soi tỏ sóng mắt nhu nhã ôn hòa của bạch y thiếu niên.

Phương Quân Càn chậm rãi vươn tay.

Ngay sau đó, hai bàn tay nắm chặt…

Nhìn cảnh tượng bi tráng mà diễm lệ tuyệt trần trước mắt, không hiểu sao, ai nấy cũng đều dâng lên một nỗi xúc động đến rơi lệ.

—oOo—

(1): Phép nhà binh ngày xưa quy định cứ 2500 người thành một sư.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Chương 52

Trời đêm tịch mịch, thăm thẳm vời xa, sông Ngân như dải lụa lấp lánh tinh quang mềm mại vắt ngang thiên không yên tĩnh, Tiếu Khuynh Vũ ngẩng đầu, lặng lẽ nhìn sao trời lưu chuyển.

"Nhìn gì vậy?" – Phương tiểu hầu gia nhẹ nhàng đến bên cạnh.

Tiếu Khuynh Vũ có chút trầm mặc, lên tiếng: "Đêm đêm Vô Song thường xem tinh tượng (1), phát hiện ánh sáng của Phá quân tinh suy giảm, Tham lang tinh đang hiện rõ dần. Xem ra, không đầy ba ngày nữa, thắng bại của cuộc chiến này sẽ được quyết định!"

Phương Quân Càn cũng ngẩng mặt nhìn lên, thấy vô vàn tinh tú, cái nào cũng giống cái nào: Là thắng? Hay là bại?

"Thắng bại khó liệu." – Thanh âm Tiếu Khuynh Vũ ôn nhu nhẹ nhàng, thuần khiết mà lạnh lẽo như băng tuyết, cả thiên cả địa dường như nín thở, trở nên tĩnh lặng tuyệt đối.

"Đại khái là thắng ít thua nhiều đi!" – Phương Quân Càn ngoác miệng cười khoát đạt, chẳng chút phiền não, "Khuynh Vũ, có thể nguyện ý nghe bổn hầu lảm nhảm một chút không?" Không nói, chỉ e sau này chẳng còn cơ hội nữa.

Tiếu Khuynh Vũ nhẹ nhàng gật đầu.

Đêm ấy, Phương Quân Càn đã nói thật nhiều – Những kỷ niệm thú vị thời thơ ấu, những tâm tư phiền muộn khi bước vào tuổi thiếu niên, và cả lý do vì sao hắn cố ý thờ ơ xa lánh triều đình…

Ngồi đoan nghiêm ngay ngắn trong luân y, Tiếu Khuynh Vũ im lặng, chăm chú nghe Phương Quân Càn nói chuyện, nhãn thần trong suốt trữ định ẩn hiện tinh quang ấm áp.

Y cúi thấp đầu, an tĩnh, trầm lặng, nghiêm túc lắng nghe, vẻ mặt không buồn, cũng chẳng vui. Thỉnh thoảng, y khẽ ngẩng đầu, chăm chăm nhìn gương mặt người đối diện, nhìn ánh mắt ngời lên rạng rỡ trên gương mặt trẻ trung tuấn mỹ, y biết, suốt kiếp này, mãi mãi không thể quên được đêm nay.

Nói thật lâu, thật nhiều, rồi hai người chọt chìm vào thinh lặng trầm mặc.

Đêm càng về khuya, tinh tú hiện lên càng nhiều, càng sáng lấp lánh. Triệu triệu vì sao trải dài mênh mông đến tận chân trời, dát lên thiên không một thứ ánh sáng lung linh huyền ảo.

Trăng tròn viên mãn lẳng lặng treo trên đỉnh trời, dịu dàng đổ xuống chiến trường một tầng ánh sáng trong trẻo bàng bạc, hư hư thực thực.

Phương Quân Càn vẫn không thể dốc hết lòng mình.

Dẫu có thể tâm sự tất cả hỉ nộ ái ố bình sinh…

Nhưng mà, chỉ một câu cuối cùng, vĩnh viễn không thể nào mở miệng nói được.

Những lời đó, giữa ta và huynh, chính là cấm kỵ, một khi mở miệng, tức là không còn cơ hội để hối hận, không còn cơ hội quay đầu nữa.

Không nói ra, huynh có thể hiểu được không?

Nếu như là huynh…

Người băng tuyết thông minh, trí tuệ trác tuyệt như huynh…

Tận đáy lòng ta, chỉ còn giữ lại một câu cuối cùng – Khuynh Vũ, ta yêu huynh.

Dưới trời sao mênh mông, trong ánh trăng bàng bạc…

Hai thiếu niên đối diện, chăm chú nhìn nhau không chớp mắt.

Nghe như gió đêm đang thổi mạnh dần, ù ù, ***g lộng, vậy mà vẫn tinh tế nghe được hơi thở khe khẽ, nhè nhẹ…

Đất trời lặng nhìn hồng cân tà mị phất phơ tung tẩy trong gió, ngắm bạch y thanh khiết bất nhiễm loang loáng ẩn hiện dưới trăng.

"Đúng rồi Khuynh Vũ, tâm nguyện lớn nhất trong cuộc đời huynh là gì?"

Thiếu niên mười bảy mười tám tuổi đã sở hữu tài năng kinh luân tuyệt thế, còn chưa trưởng thành đã lập vô số chiến tích lẫy lừng, lẽ thường sẽ sớm trở nên kiêu căng ngạo mạn, vênh váo tự đắc, chẳng để ai vào mắt. Trước mặt người khác, sẽ luôn tỏ ra tư thế oai phong bệ vệ, hoặc là vô cớ bột phát những cơn nóng giận thất thường. Những kẻ như vậy nào có biết lắng nghe là gì? Bởi vậy, lại càng không thể có chuyện nửa đêm nửa hôm, dưới một trời trăng sao mê mộng huyền ảo lắng nghe tâm sự, nguyện vọng thầm kín của ai đó được.

Nhưng Phương Quân Càn khác hẳn những kẻ phàm phu tục tử ấy. Ngay lúc này, hắn đang chuẩn bị nghe…

Tiếu Khuynh Vũ trả lời không chút do dự: "Đứng lên!"

Phương tiểu hầu gia nhìn thật sâu ánh mắt y, ánh mắt cháy bỏng khao khát mong chờ, lòng không khỏi kích động, trầm giọng nói chắc nịch: "Được rồi! Một ngày nào đó, bổn hầu nhất định khuynh đảo thiên hạ, bằng bất cứ giá nào cũng phải làm Khuynh Vũ có thể đứng lên!"

Vô Song công tử ngẩn người kinh ngạc, nhưng nhìn thấy vẻ mặt chẳng có chút gì giống như nói đùa của Phương Quân Càn, không khỏi nhếch môi cười nhẹ, bình luận bốn chữ ngắn gọn: "Hao tài tốn của!"

Phương tiểu hầu gia cũng cười: "Khuynh Vũ cũng thật là, chẳng biết nể tình gì hết, không thèm quan tâm bổn hầu vì ai mà hao tài tốn của nữa"

Nhìn nhau cười.

Trên sườn núi cao nơi bình nguyên Tô Khắc Tát mênh mông, có hai tuyệt thế thiếu niên, một kẻ hồng cân kiêu dũng tà mị, một người bạch y thanh khiết vô nhiễm, một ngồi trầm lặng, một đứng suy tư.

"Phương Quân Càn, chúng ta nhất định sẽ thắng!"

"Đúng vậy, chúng ta nhất định sẽ thắng!"

Cuộc đời này từ đây đã không còn quạnh hiu tịch mịch.

Phương Quân Càn đưa mắt nhìn Tiếu Khuynh Vũ bên cạnh mình.

Cảm tình của mình cùng Tiếu Khuynh Vũ, cơ hồ đã vượt qua hết thảy mọi thứ tình cảm quyến luyến ủy mị của trần gian này rồi.

Đã cùng gửi thân tha hương lữ khách như lục bình dạt trôi, đã cùng trải qua những vùng vẫy đấu tranh, đớn đau khổ ải, đã cùng nhận mệnh tuyệt diễm kinh tài, và, đã cùng sớm trĩu nặng tâm tư quạnh quẽ cô liêu tận trong xương tủy.

Trừ y, thế gian còn ai có thể thấu hiểu mình, còn ai có thể cảm thông mình, còn ai có thể cùng mình nắm tay đồng sinh cộng tử?

Trong cõi hồng trần mịt mù tao loạn, có thể gặp gỡ y, cùng y kết giao tri âm tri kỷ, âu cũng là thượng thiên ân sủng cho mình.

Khuynh Vũ, hồng trần này mà vắng đi huynh, Quân Càn thật tịch liêu cô quạnh biết bao nhiêu…

—oOo—

(1): xem độ sáng, xem vị trí của tinh tú mà đoán vận mệnh

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Chương 53

Bình nguyên Tô Khắc Tát phong vân cuồng loạn, thế cuộc xoay vần không thể tiên lượng, Bát Phương quân cùng Giảo sát liên quân đến nay đã trải qua vô số trận kịch chiến, thây chất thành núi, máu chảy thành sông cũng không ai lưu tâm. Bất chấp tất cả, lao vào nhau điên cuồng.

Trong tai nhức nhối tiếng kêu la thảm thiết, rên rỉ ai oán lẫn mắng chửi nhục mạ, cùng thanh âm chát chúa của binh khí tương tranh, tia lửa bắn ra tung tóe, mãnh liệt.

Ai nấy đều chán nản, binh lính đều đục ngầu đôi mắt vì chém giết, kẻ nào chưa chết thì bổ ngay cho một đao trí mạng. Dưới chân, nhớp nháp một thứ hỗn hợp trăng trắng lầy nhầy dính dính, trong đó mơ hồ có thể thấy được não tương cùng máu trộn lẫn, chỉ hơi bất cẩn là trượt nhào, trong không khí, mùi máu tanh nồng chọc thủng khứu giác, khiến người ta lợm giọng.

Trường thương mòn mỏi, đao kiếm cùn mằn, trủy thủ gãy nát, không khí chiến tranh khốc liệt trên chiến trường lúc này quả thực chỉ có thể hình dung bằng hai chữ 'điên cuồng'!

Bất luận là Tấn Dã hay Liêu Uy, cho dù sở hữu quân lực mạnh mẽ áp đảo, lại tràn trề sinh lực, đối diện với Bát Phương quân điên cuồng phản kích bất chấp sống chết, đối diện với nhãn quang rực lửa có thể khiến ngọc nát đá tan, hết thảy đều không rét mà run, kinh hồn táng đởm.

Quân Bát Phương, cả người đẫm máu vẫn ngạo nghễ cười gằn, là người sao? Không! Là Tu La, là hung sát, là ác ma!

Chỉ trong một ngày, địch quân đã hơn mười lần dâng lên ráo riết, đã mấy lần suýt công phá được yếu địa, nhưng Bát Phương quân vẫn kiên cường dùng chính thân thể, huyết nhục của mình dựng nên thành lũy kiên cố, vách sắt tường đồng trấn giữ, Giảo sát liên quân càng ngoan cố xông vào chọc thủng thì càng chuốc lấy thảm cảnh máu chảy đầu rơi.

Từ lúc mặt trời ló dạng ở phương Đông, cho đến khi mệt mỏi hạ xuống sau núi phía Tây, hai bên công thủ vẫn giằng co quyết liệt, đại quân song phương lao vào giao tranh loạn đả, y hệt hai tên khổng lồ vật lộn, bằng mọi cách phải nắm được tử huyệt yết hầu của đối phương, vận đến kiệt cùng sức lực rồi thở hồng hộc, thân thể rã rời vì mệt mỏi, vì thương tích.

Xa xa, phía dưới đại kỳ tung bay phần phật của Giảo sát liên quân, nhìn trân trân chiến trường giao tranh kịch liệt trải dài trên bình nguyên Tô Khắc Tát, minh chủ Giảo sát, cũng chính là Liêu Minh quốc chủ Nghị Phi Táp sắc mặt trắng bệch.

Truyện lệnh binh (1) hết người này đến người khác liên tục hớt hải chạy ra chạy vào nghe ngóng, báo cáo tình hình:

"Thiên Tấn đệ thập ngũ quân đã xuất kích!"

"Đệ bát kỵ sư Hung Dã đã xuất kích!"

"Hoắc Bội Tập tướng quân yêu cầu tiếp viện! Ông ta bảo Thiên Tấn đệ ngũ quân đã không còn sức trụ vững!"

"Báooo! Hồng Đô đại nhân tử trận!"

"Đệ bát kỵ sư Hung Dã đã bị tiêu diệt toàn bộ!"

"Lục quân Uy Nô thương vong quá nặng! Không còn khả năng chiến đấu nữa!"

"Đệ cửu bộ quân Hung Dã yêu cầu rút lui khỏi chiến trường!"

Bàn tay Nghị Phi Táp xuất mồ hôi lạnh, khẽ run rẩy: Đã hơn sáu canh giờ hai bên kịch liệt giao chiến! Bình nguyên Tô Khắc Tát giống hệt một con mãnh thú to lớn tham lam, nuốt hết mọi thứ vào cái miệng rộng ngoác của nó, hết lớp đại quân tinh nhuệ này tới đại quân tinh nhuệ khác đều lần lượt ngã gục,

vô số tinh binh mãnh tướng thoáng chốc như khói bụi nhạt nhòa, chỉ có Bát Phương quân vẫn kiên cường trụ vững, ngạo nghễ đứng thẳng!

Lão quả thật không tài nào lý giải nổi: chuyện này… đến tột cùng là như thế nào đây? Giáo sát liên quân khổ chiến đã ba tháng, bao nhiêu nhân lực, tài lực đã đổ vào đó, đã phải trả giá bằng vô số thương vong, chết chóc, vậy mà chỉ một Tô Khắc Tát bình nguyên nhỏ bé vẫn không cách chi hạ được.

Tâm tình lão chợt dao động – trận chiến này thực sự có ý nghĩa sao? Cứ cho là có thể giết sạch Bát Phương quân, thì chúng ta cũng mất nhiều hơn là được. Cái giá phải trả quá lớn, chỉ vì muốn phá bình nguyên hèn mọn Tô Khắc Tát, đáng giá sao?

Lão khẽ rủa, tuy không giấu được thán ý: "Phương Quân Càn! Coi như ngươi lợi hại!" rồi cao giọng truyền lệnh, "Khởi chiêng thu quân, ngày mai tái chiến!"

Một ngày dài dằng dặc đã qua, kịch chiến đẫm máu đến tận khi triều dương mệt mỏi ngả về Tây, vô luận là liên quân hay Bát Phương quân cũng đều rã rời thân xác, không thể chịu nổi.

Khi Bát Phương quân trở về quân doanh thì mặt trời đã hoàn toàn tắt bóng, giang sơn ngàn dặm chìm vào tăm tối mịt mùng, vạn vật như trở về thời kỳ hỗn mang mờ mịt.

Các dũng sĩ thực sự quá sức mệt mỏi. Khoác trên người khôi giáp nặng nề, cả ngày xóc nảy trên lưng ngựa xung phong liều chết, lúc ấy tâm tình đang hưng phấn kích động nên chẳng cảm thấy hề hấn gì, nhưng đến hiện tại, khi tâm thần xuống dốc, lý trí buông xuôi mới có cảm giác bủn rủn tay chân, rã rời vô lực, ngay cả vũ khí cũng không nhấc lên nổi, cả người rơi vào trạng thái thoát lực toàn bộ.

Có vài chiến sĩ vừa tuột khỏi lưng ngựa thì liền quỵ xuống đất, hoàn toàn không thể đứng dậy, các đồng đội cạnh bên phải chạy đến giúp đỡ, thay hắn dắt ngựa vào tàu, mau chóng cởi khôi giáp, bàn tay vô ý giật hơi mạnh, thì thấy lớp áo lót bên trong ướt đẫm mồ hôi lạnh cùng máu loãng.

Lương thảo Bát Phương bắt đầu cạn kiệt dần, từng chiến sĩ lúc này chỉ được phân phát mỗi người nửa cái màn thầu (2).

"Công tử, người lao lực cả ngày rồi, ăn chút gì đi!"

"Đưa cho các tướng sĩ ăn trước đi, ta vẫn chưa đói!" – Vô Song công tử nhợt nhạt cười, đôi mắt ôn nhuận như dòng lưu thủy nhẹ nhàng chuyển lưu, sâu thẳm như trời sao bát ngát, mê ly mờ ảo như sương mù buổi sớm mùa đông, dẫu không thể nắm bắt, nhưng ai bắt gặp vẻ đẹp ấy đều như lạc vào hư ảo đắm say mê mộng.

Những lúc trò chuyện cùng tướng sĩ, Tiếu Khuynh Vũ luôn luôn chuyên chú lắng nghe họ nói, ánh mắt lúc nào cũng nhìn sâu vào người đối diện, con ngươi đen láy không hề động đậy, thỉnh thoảng khẽ đưa tay vuốt cằm phụ họa, tạo cho người ta cái cảm giác, y thập phần xem trọng những gì đối phương nói.

Chính điều đó làm cho những kẻ trò chuyện với y từ tận đáy lòng dâng lên một cảm giác thỏa mãn hư vinh: xem nha, ngay cả Vô Song công tử danh chấn thiên hạ cũng chuyên tâm lắng nghe lão tử nói chuyện đó!

Có lẽ vậy chăng, tất cả tướng sĩ đều yêu kính công tử của mình.

Rất nhiều chuyện, đối với phụ mẫu không thể nói ra được, ngay cả huynh đệ bằng hữu cũng khó lòng thấu hiểu, nhưng y có thể. Cho dù y không thể gật bừa, nhưng y luôn luôn tôn trọng suy nghĩ của người khác. Cho nên, những tâm tư thầm kín vốn vùi sâu trong lòng nhiều năm, khi nói chuyện với y bất giác được thổ lộ, nói ra rồi, cũng chỉ cần vài lời của y cũng làm tiêu tán mất làn sương mù dày đặc tâm can, bao nhiêu uất ức đè nén trong phút chốc hóa thành hư không, không còn dấu vết.

"Dương Hổ, giúp ta đi mời Tiểu hầu gia đến đây! Vô Song có việc cần thương nghị với Tiểu hầu gia!"

Vô Song công tử có trí nhớ kinh người, đã gặp qua một lần là nhớ như in, không quên được, bởi vậy luôn có thể tùy tiện gọi tên bất kỳ sĩ tốt nào, từ chính danh, phẩm hàm cho đến chức vụ, quê quán đều chính xác tuyệt đối, điều đó khiến các binh sĩ có cảm giác mình được quan tâm xem trọng, không khỏi kinh ngạc: công tử rõ ràng là nhận biết ta!

Khả năng thiên phú đó càng làm cho Tiếu Khuynh Vũ được chư tướng sĩ kính yêu bội phần.

Tỷ như Dương Hổ lúc này: "Rõ! Công tử! Mạt tướng lập tức đi ngay!"

Chỉ lát sau, Phương Quân Càn đến.

Máu cùng lửa rõ ràng sẽ tôi luyện tài năng sắc bén của người lính, mài miết trầm luân trong bể tử sinh, con người dần được sự sống chết rèn đúc, gọt giũa, trở nên cứng rắn, kiên cường, mạn bất kinh tâm, mà Phương Quân Càn cũng không hề ý thức được rằng, hắn vào giờ phút này so với chính hắn bốn tháng trước đó có sự khác biệt rất rõ ràng, ai nhìn vào đều cảm nhận được điều đó.

Các tướng sĩ lục tục lui xuống.

"Phương Quân Càn!" – Ngón tay trắng muốt mảnh khảnh, tiêm tú diễm lệ của y nhẹ nhàng chỉ vào màn khói xa xa đang bao phủ khắp chiến trường Tô Khắc Tát, "Tiếu mỗ đang đợi viện binh đến!"

"Viện binh?"

“Tiểu mỗ biết họ đang trên đường hướng về Tô Khắc Tát, nhưng chưa dám khẳng định là sẽ kịp hay không!”

Phương Quân Càn nhíu mày: “Sau đó thì sao?”

“Ngày mai, có thể nói là trận chiến cuối cùng! Trận này dữ nhiều lành ít, Tiểu mỗ nghĩ trước hết là phải đưa được Tiểu hầu gia thoát ly chiến trường bình an!”

“Còn Bát Phương quân thì sao?”

Tiếu Khuynh Vũ bất động thanh sắc: “Tiểu mỗ tự biết xử lý!”

Phương tiểu hầu gia nghe vậy thì ngửa đầu cười lớn, trong cái cười có mạnh mẽ oanh liệt, có bi tráng hiên ngang, mà cũng có kiêu hãnh khinh mạn trước nay chưa từng thấy, một cái cười ngạo mạn tử sinh, xem cái chết chẳng đáng là gì.

Hắn lẳng lặng ngắm nhìn trời đêm tịch mịch: “Chỉ có Anh Vũ hầu tử chiến sa trường, tuyệt đối không có Phương Quân Càn chiến bại! Phương Quân Càn không đi đâu hết, nguyện cùng tồn cùng vong cùng Bát Phương huynh đệ!”

Phương Quân Càn làm sao có thể bỏ chạy?

Dẫu chạy, liệu có thể chạy đến đâu?

Trận cược này, không phải được sống, thì tức là phải chết! Không có lựa chọn thứ ba!

Hắn cúi đầu xuống, cố gắng kháng cự ánh mắt bình thản trong suốt, lẳng lặng mà thiêu đốt đang nhìn mình chăm chú.

“Phương Quân Càn, vậy thì… chúng ta cùng nhau chờ đợi kỳ tích đi!”

—oOo—

(1): lính thông tin liên lạc

(2): bánh bao không nhân, một loại lương khô

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Chương 54

Thái dương lại tiếp tục tuần hoàn, cả một vùng chân trời phía Đông bị ánh bình minh nhuộm thành một mảng đỏ ửng trải dài mênh mông, cảnh tượng thiên thu bất biến đó nhè nhẹ thay đổi, hết lần này đến lần khác, những áng mây hồng hồng lúc thì trôi ra xa, lúc lại tụ về một khối, làm cho con người bỗng dâng lên một cảm xúc thê lương ảm đạm khi nghĩ về vạn vật biến thiên, thương hải tang điền. (1)

Phương Quân Càn cùng Tiếu Khuynh Vũ im lìm trên một gò đất cao, phóng tầm mắt quan sát khắp bình nguyên Tô Khắc Tát.

Bát Phương tướng sĩ lúc này thực sự là sức cùng lực kiệt, nhưng vẫn kiên cường nắm chặt trường thương, tất cả không chút nao núng, hàng ngũ vẫn tề chỉnh như thường, nhãn quang ai nấy đều ngời lên ý chí kiên định bất khuất bất tử, mỗi cử động giơ tay nhấc chân đều dứt khoát cương mãnh, toát ra sát khí mạnh mẽ.

Từ xa tít đã nghe được tiếng bước chân rầm rập nặng nề của địch quân “Uỳnh! Uỳnh! Uỳnh!” như thể núi lửa từ đáy biển thức giấc, chấn động sôi trào dữ dội, như thể cả trời đất đang lộn nhào trước cơn giông tố sấm sét kinh thiên động địa.

Giáo sát liên quân càng tiến gần, đất đai càng run rẩy khiếp sợ, cơ hồ muốn sụp xuống!

Trước mặt đã hiện ra đại quân trận hình đông nghìn nghịt của địch, trùng trùng điệp điệp như núi non sừng sững, vô tận. Trận địa địch vẫn chưa triển khai, cơn sóng dữ vẫn chưa đổ ập, vậy mà khí thế hung tợn đáng sợ đó như một thứ bóng ma đen tối bao trùm lên tâm can mỗi người.

Bóng ma mỗi lúc mỗi gần, mỗi lúc mỗi lớn, hồ như muốn che cả bầu trời, lấp cả nhật quang, nỗi lo lắng bất an càng lúc càng trĩu nặng!

Chú mục quan sát khung cảnh trước mắt, vẻ mặt của Tuyệt thế song kiêu trở nên ngưng trọng.

Xem ra, trận chiến ngày hôm nay, liên quân đã quyết dốc hết toàn bộ binh lực, sống mái sinh tử một phen.

Trận quyết chiến cuối cùng.

Tiếu Khuynh Vũ, chu sa tuyệt diễm, mi mục như tranh, làm người ta bất giác cảm thấy tựa hồ lạc vào làn mưa bụi mỏng manh, sương giăng mê ảo của cảnh sắc Giang Nam, ôn nhu mà kiều mị.

"Cuối cùng, vẫn phải làm huynh bị liên lụy…" – Trời đã sáng rõ mặt người, mà viện binh vẫn bóng chim tăm cá, Bát Phương quân chỉ còn cách dốc lòng dốc sức chiến đấu một mình thôi.

Phương tiểu hầu gia lắc lắc đầu, mỉm cười nhẹ nhàng: "Lời của Khuynh Vũ, bổn hầu nghe không hiểu!"

Giữa ta và huynh, sao có thể nói đến hai chữ 'liên lụy'?

Đến nay, ta và huynh đồng sinh cộng tử, cùng nâng đỡ, cùng bảo trợ lẫn nhau, vậy cái từ 'liên lụy' là ở đâu ra?

Phải không, Khuynh Vũ?

Kỳ thực, có thể gặp gỡ huynh, chính là điều may mắn lớn nhất trong cuộc đời Phương Quân Càn này…

Kỵ binh liên quân rạp mình trên lưng tuấn mã, mã đao hươ ngang, trường thương xẹt dọc thị uy, khí thế giống như mây đen vần vũ trên đỉnh Thái Sơn sắp sửa đập thẳng vào mặt, địch quân đồng thanh rống lên dậy trời dập đất: "Giết! Giết! Giết!"

Thanh âm tràn đầy sát khí như tiếng sấm dồn dập đinh tai nhức óc, tiếng sau át lên tiếng trước như sóng thần cuồn cuộn đập bờ, động thiên chấn địa.

Ngược lại với khí thế bức người của địch, Bát Phương quân trên dưới vẫn trang nghiêm bình thản, cương như sắt, vững như đồng.

Một bên sát thanh rung trời, một bên yên tĩnh trầm mặc, giống như không còn sự sống.

Tiếu Khuynh Vũ nghe thanh âm Phương Quân Càn bên cạnh mình nhẹ như gió thoảng, mà cũng lạnh lẽo như băng, ngữ khí ngạo nghễ, khinh mạn tử sinh: "Mạng của Phương Quân Càn ta ở đây! Các ngươi có giỏi thì tới lấy!"

Chính vậy, bất luận là kẻ nào, muốn giết chết Phương Quân Càn đều phải trả giá! Cái giá đó cực đắt, khiến cho người ta phải rùng mình kinh hãi, không chịu nổi.

Đây mới là Phương Quân Càn, đây mới chính là Phương tiểu hầu gia 'Mệnh-là-bởi-ta-không-bởi-trời'.

Một ngày kia, hắn làm rung trời chuyển đất, quân lâm thiên hạ!

Nhưng cũng khi đó, bao nhiêu hoàng đồ phách nghiệp (2) trong nháy mắt cũng hóa thành hư không, mê mải ngẩn ngơ tìm kiếm… Tìm kiếm vô vọng, người yêu thương nay đâu? Mãi mãi không còn gặp nữa…

Phương Quân Càn nhẹ nhàng hỏi: "Khuynh Vũ, vì sao không rời khỏi?"

Tiếu Khuynh Vũ ngẩn người.

"Phương Quân Càn thân là Bát Phương chủ soái, chỉ có thể bỏ mạng sa trường chứ không thể mang nỗi nhục chiến bại… Nhưng Khuynh Vũ, vốn có thể rời đi mà…"

Vì cái gì mà ở lại? Vì cái gì lại muốn theo ta cùng chết?

Tiếu Khuynh Vũ ngẩng đầu nhìn hắn, vẻ mặt toát ra sự an nhiên bình thản, mà cũng tịch liêu quạnh quẽ đến nhói lòng.

Tiếu Khuynh Vũ lúc này, là Tiếu Khuynh Vũ mà trước nay Phương Quân Càn chưa từng gặp qua.

"Ngày trước, khi vừa đến Bát Phương Thành, huynh vẫn nói với ta: 'Ngô nguyện cùng quân (3) nắm tay cộng tử'. Nay tình thế nguy cấp, ta cũng…"

Ngô nguyện cùng quân nắm tay cộng tử.

Tình cảm lúc đó…

Đến lúc này, tột cùng mà nói, hại ai?

Cả một trận khuynh tẫn thiên hạ, cũng chỉ vì một chữ 'tình', một niềm luyến ái vô tiền khoáng hậu.

Là tai kiếp, hay là duyên phận?

Phương Quân Càn bất giác cảm thấy một luồng nhiệt khí trào dâng mãnh liệt đến từng ý nghĩ.

Đưa mắt nhìn người bên cạnh, Tiếu Khuynh Vũ…

Lần đầu tương ngộ, giữa một trời lạc hoa thanh u tuyển diễm, Tiểu Khuynh Vũ hệt như một người đến từ một thế giới khác, thanh âm, hơi thở trong trẻo thuần khiết mà lạnh lẽo giá băng, ôn nhuận nho nhã mà cao ngạo bất phàm. Y ngồi an tĩnh trầm mặc, khóe môi chỉ khẽ nhếch một nụ cười thanh đạm hàm tiếu, im lìm mà thấu suốt trần gian sự tích, tường tận thế thái nhân tình.

Gần gũi với y lâu ngày, càng khiến cho người ta nảy sinh một cảm giấc phảng phất như xa xôi cách thế, mãi không nắm bắt được…

"Khuynh Vũ… Ta có thể ôm huynh không?…"

Tiểu Khuynh Vũ vừa khẽ gật đầu, thì liền choáng ngợp bởi một nguồn lực mạnh mẽ nhấc mình lên khỏi luân y, đến khi hoàn hồn thì bản thân đã nằm gọn trong lòng ngực ấm áp của hắn!

Lẳng lặng ôm nhau ở giữa thiên binh vạn mã, bao bọc chung quanh dù có là sát thanh động thiên chấn địa cũng không bằng hơi thở gấp gáp rõ ràng của người kia lúc này.

Phương Quân Càn ôm thật chặt, siết thật gắt thiếu niên áo trắng thanh nhã thuần khiết Tiểu Khuynh Vũ trong lòng, cánh tay mạnh mẽ của hắn có chút gấp gáp…

Tiểu Khuynh Vũ ánh mắt ôn nhu mông lung, đôi mi dày và rậm khẽ buông xuống, nhẹ nhàng giấu đi bao nhiêu xa cách cùng đạm mạc ngày thường, phả ra hơi thở nóng ấm u nhã, y phục thoang thoảng lãnh hương.

Máu tươi nhuộm thắm họa đồ giang sơn, sao sánh được vết chu sa tuyệt diễm trên trán người?

Giữa núi sông tuấn mã dậm vó hí vang, ta chỉ nghe thấy trong vòng tay ôm có tiếng trái tim thổn thức.

Thiên binh vạn mã, kiếm ảnh đao quang, kết cục cũng chỉ trở thành trang sử ố vàng phủ bụi lãng quên.

Nếu giây phút này trở thành vĩnh cửu, vậy thì đem bao nhiêu phú quý vinh hoa vứt bỏ cũng có ngại gì…

—oOo—

(1): tang điền: ruộng dâu. Thương hải: biển xanh >>> Ruộng dâu cũng hóa thành biển xanh >>>> Thời gian trôi qua khiến cho mọi vật đều biến đổi vô chừng

(2): hoàng đồ: ý đồ bá chủ. Phách nghiệp: bá nghiệp >>> mộng bá chủ

(3): ngô: ta. Quân: từ xưng hô kính trọng ngôi thứ 2 số ít

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Chương 55

Một lúc sau, Phương Quân Càn nới lỏng vòng tay ôm.

Rồi kiên quyết xoay lưng! "Ta đi!"

Khôi giáp lấp lánh ngân quang, hồng cân thê diễm ngạo nghễ.

Nam tử với bộ dáng dứt khoát, hiên ngang nhanh nhẹn bước xuống sườn núi, thân ảnh cao gầy thẳng tắp, kiên định rắn rỏi, thấp thoáng trên lưng hắn là gánh tang bồng, là chí khí nam nhi hai vai chống trời, nặng nề, nhưng cũng vô cùng ung dung tiêu sái.

Tiểu Khuynh Vũ dõi mắt tiễn đưa.

Phương Quân Càn phóng lên lưng tuấn mã, mạnh mẽ rút bảo kiếm chỉ thiên, Bích Lạc rời khỏi vỏ, hàn khí xanh biếc ánh lên rợn người, lạnh lẽo xuyên thấu mọi thứ!

Hắn ngạo nghễ hô lớn: "Bát Phương vô địch!"

Toàn bộ Bát Phương quân đồng thanh cất cao tiếng gầm rống từ sâu trong ***g ngực: "Giếtttttttt!"

Vô Song công tử nhìn quang cảnh loạn đả hỗn chiến không thể phân biệt nào ta nào địch trên Tô Khắc Tát bình nguyên, quay sang cận vệ tả hữu nói: "Các ngươi cũng lên đi!"

"Vậy còn an nguy của công tử…"

"Việc đó không hề gì!" – Tiếu Khuynh Vũ bình tĩnh nói, "Hôm nay là trận chiến cuối cùng, Tiếu Khuynh Vũ quyết không rút lui. Bát Phương quân mà bại, cũng sẽ có Tiếu mỗ chết theo!"

Các hộ vệ thân tín chấn động sửng sốt, cảm thấy xúc động dâng trào, lập tức khẳng khái đáp lại: "Tuân mệnh!"

Giáo sát liên quân tay đấm chân đá quàng xiên loạn xạ, y như vào chỗ không người. Cứ cho là Bát Phương quân anh dũng thiện chiến đi nữa, cũng khó lòng kháng cự: bởi lẽ, họ đã vất vả khổ chiến liên tục suốt mấy tháng trời, sức đã cùng, lực đã kiệt, hơn nữa lại thương vong không đếm xuể, làm sao có khả năng địch nổi mũi nhọn của liên quân với binh lực đông đảo, được nghỉ ngơi dưỡng sức đầy đủ, đánh mà như không đánh ấy?!

Giáo sát liên quân nhe nanh cười hô hố dữ tợn, mã đao điên cuồng chém giết, băm vằm mọi vật cản trên đường. Mũi nhọn tấn công của địch hung hãn xoáy vào trung tâm phòng thủ của Bát Phương quân.

"Phương Quân Càn! Nạp mạng đi!" – Mãnh tướng Uy Nô Mao Lợi Không cuồng tê nộ hống (1), thanh Huyền Thiết Luân Nhật Bổng trong tay hắn nhắm thẳng hướng Phương tiểu hầu gia bổ xuống, tàn khốc, trí mạng!

Phương Quân Càn nhếch môi cười mỉa, không thèm đáp lại nửa câu, lẳng lặng thúc ngựa đương đầu nghênh chiến!

"Kenggg!" Hai thần binh giao nhau xóc óc, tóe lửa tinh quang. Lưỡi binh khí bén ngót trượt lên nhau phát ra âm thanh ken két rợn người, ai đứng gần đều bất giác cảm thấy hai hàm răng đang va vào nhau lập cập, tê buốt vì kinh hãi.

Mao Lợi Không đắc chí chờ đợi để thấy cảnh cái đầu Phương Quân Càn bị bửa làm đôi…

Mà khoan…!

Sao hắn vẫn nhởn nhơ thế kia?!

Gương mặt Mao Lợi Không lộ đầy vẻ ngỡ ngàng kinh ngạc, rồi liền lập tức trở nên méo mó vặn vẹo đáng sợ! – Ơ, thân thể của ta đâu?

Thân thể ta đâu rồi!!?

Một dòng máu nóng hổi chợt phun trào như suối!

Rồi một cái đầu lâu xoay tròn, rơi xuống, lăn lông lốc trên mặt đất! Uy Nô nhất đại mãnh tướng đã bị Đại Khánh Anh Vũ hầu tặng cho một đao trí mạng, chết không nhắm mắt!

Thật sự, thời gian để Phương Quân Càn nghiêng người, hít sâu, hươ kiếm chém xuống, toàn bộ… cho đến khi cái đầu Mao Lợi Không lìa khỏi cổ… không đến năm giây!

Một loạt động tác nhuần nhuyễn lưu loát như nước chảy mây trôi, thản nhiên như khi tập luyện. Thần tốc, dứt khoát, mạnh mẽ, gọn ghẽ, không có lấy một động tác thừa!

Chiến trường trong một thoáng im lặng như tờ, tịnh không ai dám lên tiếng, bất luận là ta, hay là địch đều đờ người kinh ngạc nhìn thiếu niên nguyên soái ngân khôi tà mị, hồng cân ngạo nghễ giữa trận tiền – Phương Quân Càn.

Một lúc thật lâu…

"Tiểu hầu gia làm tốt lắm!"

"Tuyệt!"

"Hầu gia vạn tuế!"

Nét mặt Phương Quân Càn toát ra vẻ kiêu hãnh hiên ngang, hắn nhếch môi cười thách thức, rồi giương trường kiếm chỉ thiên, gầm lên: "Bát Phương vô địch!"

"Yahhhhhh! Bát Phương vô địch!" Bát Phương quân lúc này nhiệt huyết bỗng sôi trào dữ dội, sĩ khí ba quân đại chấn hưng.

Trên đài cao, Nghị Phi Táp cũng không khỏi gật gù tán thưởng: "Thật là một chủ soái tài ba hiếm có!"

Tân Hãn Hung Dã Mộ Dung Lệ nhịn không nổi, nhếch mép cười lạnh: "Ta phải cảm thấy may mắn một điều, đó là Thái tử Đại Khánh không phải Phương tiểu hầu gia, nếu còn chần chừ, để hắn sống thêm vài năm nữa, thì thiên hạ này, còn chỗ nào cho chúng ta dung thân?"

Thiên Tấn Tân Quý Hoắc Bội Tập thản nhiên: "Cho dù có là nhân tài xuất trần thiên địa khó tìm đi nữa, thì số kiếp của hắn đã định hôm nay hắn sẽ phải chết ở nơi này!"

"Công tử, tình hình chiến trường ra sao?"

Quan sát chiến trường hỗn độn đang ồn ào náo động, Tiếu Khuynh Vũ bất giác lắc đầu.

Không hiểu cái lắc đầu của y có ý nghĩ gì, mọi người quay mặt nhìn nhau ngơ ngác.

Trên sườn núi cao, Tiếu Khuynh Vũ ngồi an nhiên tĩnh tại, ống tay áo rộng trắng tinh đón gió tung bay, bình thản như không.

Vẻ mặt y trở nên chuyên chú, dường như đang chờ đợi một điều gì.

Bỗng nhiên – "Đã đến rồi!"

—oOo—

(1): gầm thét giận dữ điên cuồng

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 56: Chương 56

"Báoooo!!! Phía Đông có một đội Phiêu kỵ binh đang tiến thẳng đến đây!"

"Hình như là viện quân của địch!"

Nghị Phi Táp tự dưng nổi giận đùng đùng, thực sự rất rất muốn lôi mấy tên Truyện lệnh binh đang la thất thanh kia ra lăng trì tùng xẻo. Nhưng ngay lập tức, chính lão cũng thất kinh sửng sốt: thực sự là có người! Nhưng mà… số lượng ít ỏi vô cùng, thoáng nhìn cũng thấy chỉ chưa tới trăm nhân mã, từa tựa một áng mây đen nhỏ nhoi là là bay lượn trên bình nguyên rộng lớn, chẳng đáng là gì!

"Cẩn tắc vô ưu!" – Giáo sát minh chủ nhíu mày hạ lệnh: "Chặn chúng lại!"

Một đội Khinh Kỵ binh đang tác chiến, nghe sự điều động của thượng cấp vội vã ghìm cương, quay đầu phóng theo hướng ngược lại, chuẩn bị nghênh địch.

Hai lộ kỵ binh chạy như bay theo hai hướng trái ngược rồi đâm sầm vào nhau, đao thương, kiếm xuất, lăm lăm trên tay, sẵn sàng tắm máu đối phương. Đánh giáp lá cà, binh khí loạn đả, nhân mã hỗn độn, chen chúc giẫm đạp lên nhau, mạnh như trời giáng, nhanh như điện xẹt, thế cuộc biến đổi không ngừng. Kiếm ảnh đao quang chớp lóe liên tục, tạo thành một mạng lưới tinh quang dày đặc, hệt như cơn mưa sấm sét thi nhau dội xuống.

Bao nhiêu tướng lĩnh đang chăm chú quan sát diễn biến bỗng bất giác lạnh người khi nhận ra, đoàn kỵ binh thần bí mà ít ỏi không tới trăm nhân mã kia quả thực có khí thế gió cuốn cỏ rạp, không cách chi ngăn cản.

Binh khí trong tay bọn họ cũng hết sức kỳ quái: cán dài, lưỡi dao to bản, trên lưng là một rãnh nhỏ sâu hoắm uốn lượn, vừa giống như đao, lại vừa giống kiếm, xoay trở linh hoạt, ở một góc độ ngặt nghèo đến khó tin vẫn có thể đường hoàng đâm ngang chém dọc, nhanh như chớp lóe, mạnh như sấm rền!

Luồng bạch quanh lạnh lẽo vừa xẹt ngang mắt thì ngay lập tức, huyết hoa phun trào, thủ cấp bị xé ra khỏi cổ, bắn vọt lên trời.

Tại cái nơi đối đối sát sát tàn bạo đó, liên quân càng lúc càng rơi vào thế bị áp chế hoàn toàn, càng đánh càng chỉ biết thối lui phòng thủ, vô pháp phản công, và căn bản là, chân đã không còn đứng vững nữa.

Một, hai, ba, bốn…

Đếm tới đếm lui, một lần, rồi hai lần… đều thấy quá sức rõ ràng! Tám mươi bốn người! Không hơn không kém, vỏn vẹn tám mươi bốn con người!

Tám mươi bốn kỵ sĩ bí ẩn trước sau im lìm không hề lên tiếng, chỉ chăm chăm vào mục đích duy nhất trước mắt: giết, giết và giết. Liên quân hoàn toàn không đủ sức ngăn trở, kỵ binh vừa xáp vào giao thủ thì liền tức khắc kiếm gãy đao rơi, người ngã ngựa đổ, bộ binh thì không cần phải nói nhiều, hệt như một trời lá rụng điêu linh, đã vậy còn bị cuồng phong quét ngang thổi dọc, thân bất do kỷ, ào ạt văng vãi ra đất, toàn liên quân bị chia năm xẻ bảy đánh cho tan tác, hàng ngũ đại loạn.

Nhân mã hai bên chứng kiến cảnh tượng trước mặt đều kinh hãi nín thở, ngây mặt ra nhìn, chẳng ai còn nghĩ đến việc phải chiến đấu. Tướng lĩnh địch ta ai nấy hoảng hốt: bọn họ là ai mà lại có chiến lực đáng sợ như vậy? Đoàn kỵ binh đó… rốt cuộc là thần thánh phương nào?!

Trong lòng Phương Quân Càn thầm tán thưởng: Đây mới thực sự là kỵ binh đúng nghĩa!

Chứng kiến tình thế bỗng nhiên nghịch chuyển, Giảo sát quân càng lúc càng phải vất vả chống cự, từ chỗ hung hãn tấn công chuyển sang cuống quít phòng thủ, chư tướng liên quân nhìn nhau, há hốc mồm hãi hùng.

"Chuyện này… làm sao có thể?" – Nghị Phi Táp giận điên người rít qua kẽ răng, "Bọn chúng là ai?"

Không một ai trả lời được.

Đoàn kỵ binh thần bí đã đánh gục kẻ địch cuối cùng, khí thế như rồng bay giữa trời xanh, uy dũng nghiêm nghị mà cũng ung dung tiêu sái, tiếp tục thẳng một đường tiến lên phía trước, đến chỗ người đang ngồi trầm ngâm tĩnh tọa nơi sườn núi cao cao – Tiếu Khuynh Vũ.

Nhất thời, toàn bộ ánh nhìn của mọi người đều tập kết trên người vị công tử cao nhã vô song của Bát Phương quân: Tiếu Khuynh Vũ.

Tiếu Khuynh Vũ mỉm cười thản nhiên, cả thân hình ngay ngắn đoan nghiêm trong luân y, thanh khiết như bạch ngọc không chút tỳ vết, toát ra thần thái phong hoa tuyệt đại, thiên hạ vô song.

Tám mươi bốn kỵ sĩ đồng loạt tuột khỏi lưng ngựa, hướng về y khuyu một chân xuống, đồng thanh hô to như sấm:

"Bái kiến công tử!"

"Chư vị đã vất vả rồi!" – Thanh âm Tiếu Khuynh Vũ ôn nhu nhã nhặn, tưởng như gió thoảng, nhưng lạ lùng là trên chiến trường ai nấy đều nghe rất rõ ràng rành mạch, "Đây là Bát thập tứ vân kỵ… của ta!"

'Bát thập tứ vân kỵ' lừng danh trong lịch sử với hành tung xuất quỷ nhập thần, bách chiến bách thắng, phò tá Hoàn Vũ đế lập vô số chiến công hiển hách, kinh thiên động địa, trong chiến dịch 'Cuồng lan đại chiến' ở bình nguyên Tô Khắc Tát, đã mở màn để lại ấn tượng sâu sắc, tuyệt đẹp, khẳng định vai trò trọng yếu của mình.

"Gì chứ? Phản kích à? Lúc này ư?" Tất cả mọi người đều bị cái tư tưởng chiến thuật kỳ lạ ấy làm cho mụ mị đầu óc, nửa tỉnh nửa mê…

Bất giác ngoái đầu nhìn trân trân quân mình, thương binh vô số, liên tục ngã quỵ… Chiến mã mệt mỏi, phì hơi khó nhọc ra hai lỗ mũi, không còn chịu nổi…

Vào giờ phút này, ai nấy đều chỉ cầu mong địch quân không ào lên tập kích là đã đủ tạ ơn trời đất rồi, nhưng mà… chủ soái của bọn họ, Phương tiểu hầu gia, chẳng lẽ ngài ấy lại hăng hái đến mức muốn truy kích suốt đêm, đánh úp bất ngờ bọn chúng để giành thắng lợi?

Chỉ còn một từ để hình dung hành động đó: điên rồ!

Có điều là, suy nghĩ của Phương tiểu hầu gia lại hoàn toàn đúng với cách lý giải: chúng ta đã không thể tưởng tượng, địch quân lại càng không thể tưởng tượng.

Tiếu Khuynh Vũ trầm mặc một lúc thật lâu, đôi môi mềm mại xinh đẹp hơi mím lại, rồi từ đó bật ra một câu, là quyết định: "Nắm được sáu phần là thắng chắc, có thể liều một phen!"

Soái trướng lặng phắc, nghe được cả tiếng châm rơi.

Điên! Đúng là điên thật rồi!

Mọi người đến lúc này mới nhìn ra, kỳ thực trên người Phương Quân Càn cùng Tiếu Khuynh Vũ đều sở hữu một loại khí chất, tựa như thứ khí chất của con bạc! Liều mạng một phen, hoặc là toàn thắng vang dội, hoặc là thất bại thảm thương! Được ăn cả, ngã về không!

Chư tướng Bát Phương nhìn trừng trừng Tiểu hầu gia cùng công tử của họ, sững sờ cực độ… Cả hai đều sớm hóa rồ rồi…

"Tiểu hầu gia, Tiếu mỗ cho ngài mượn Bát thập tứ vân kỵ, trận này nếu thắng, uy danh Tiểu hầu gia sẽ sáng chói như mặt trời ban trưa, các quốc gia khác sau này cũng không còn dám tưởng đến việc xâm phạm Đại Khánh ta nữa!"

Phương tiểu hầu gia đột ngột lên tiếng: "Chỉ vậy sao? Khuynh Vũ chỉ quan tâm bấy nhiêu sự thôi ư?"

Tiếu Khuynh Vũ có chút ngẩn người, nhưng rồi thật nhẹ nhàng, khóe môi hé nở nụ cười tuyệt mỹ, ung dung điềm đạm, như khói như sương: "Tiểu hầu gia phải vạn lần bảo trọng! Tiếu mỗ vẫn ngồi ở đây chờ Tiểu hầu gia bình an trở về!"

Phương Quân Càn lúc này mới trịnh trọng gật nhẹ đầu: "Ta biết!"

Chỉ cần biết rằng y vẫn mãi chờ đợi mình, thời gian có lâu đến mấy, khoảng cách có xa đến đâu vẫn mãi không thay đổi, vậy thì, Phương Quân Càn này dù có lạc vào long đàm hổ huyệt (1), dẫu có bước vào biển lửa núi đao, cũng nhất định bình an trở về.

Lúc Bát thập tứ vân kỵ hội kiến Phương tiểu hầu gia, lời đầu tiên họ được nghe hắn nói là: "Tin là các ngươi đều đã biết qua bổn hầu rồi!"

Tuy rằng hắn vẫn ngồi trên soái tọa mà nói chuyện, thoạt nhìn có thể cho rằng hắn ngạo mạn khinh người, nhưng tuyệt không ai cảm thấy trong thái độ của hắn có chút nào kiêu căng phách lối, mà ngược lại, nhất nhất đều nghĩ đó là chuyện đương nhiên. Hắn thực sự sở hữu một thứ khí chất nghiêm nghị

mà hào sảng, phảng phất như tự bẩm sinh, trời đã ban cho hắn khả năng đứng cao hơn thiên hạ.

Phương Quân Càn không hề biết là, vào giờ phút ấy, hắn đã gây ra sự rung động như thế nào trong lòng tám mươi bốn nam nhân kia.

Hắn mỉm cười, chậm rãi rời khỏi soái tọa, bước xuống: "Các ngươi, ai muốn đi theo bổn hầu xông pha, đập nát hồi tao loạn này?"

Thời khắc suy nghĩ, dò xét, lưỡng lự cũng qua đi, rồi ánh mắt của tám mươi bốn nam nhân đồng loạt hoi cụp xuống, mang theo cái gật đầu nhẹ nhàng. Kiểu như, thay thế cho sự chấp thuận.

Nam nhân, đôi lúc chỉ cần vài cử chỉ cũng đủ diễn ý, không cần phải nói ra lời.

Tiếu Khuynh Vũ gật đầu tán thưởng. Phương tiểu hầu gia được tất cả tám mươi bốn người này chấp nhận, khiến Vô Song công tử không thể nghi ngờ, thở phào một hơi nhẹ nhõm. Bởi vì cho đến nay, năng lực kinh người của bọn họ tỷ lệ thuận với nhãn giới, nói cho chính xác, bọn họ đích thực là kiệt ngao bất tuần (2)…

Phương Quân Càn xoay người phóng lên yên ngựa, tuấn mã nhẩn nha phi nước kiệu, được vài bước, sau lưng truyền đến tiếng hô đồng thanh: "Tiểu hầu gia!" Hắn ghìm cương quay người lại, nhất loạt Bát Phương tướng sĩ kính cẩn quỳ một gối, mũi kiếm thẳng đứng, hướng về hắn nghiêm nghị hành lễ.

Phương tiểu hầu gia đảo mắt nhìn thật sâu toàn cảnh, đầu khẽ gật nhưng không nói gì, dứt khoát quay lưng, ra roi thúc ngựa tiến về phía trước, theo sau là Bát thập tứ vân kỵ.

Thân ảnh các chiến sĩ kiên định dũng cảm lấp loáng dưới ánh trăng, nguyệt quang như dòng suối trong mát dịu dàng chảy trên người họ, đoàn quân như con rắn bạc trườn êm giữa bình nguyên, tiếng thúc ngựa càng lúc càng xa, càng lúc càng nhỏ rồi biến mất ở cuối chân trời.

Quốc gia hưng vong, trận này quyết định. Đêm trăng đột kích, huyết chiến tất diễn ra, liệu rồi sau đó, còn được bao nhiêu dũng sĩ sống sót trở về?

Tiếu Khuynh Vũ vẫn điềm nhiên tĩnh tọa trên luân y, trang trọng nói với các tướng sĩ chung quanh mình: "Anh hùng xuất thế, lôi phong biến thiên, mãnh long thét gầm, thế nhân kinh hãi. Chư vị, những huynh đệ của chúng ta vừa cất bước ra đi đó, là những nam tử tuyệt thế hiếm hoi đương đại!"

Bát thập tứ vân kỵ đích thực tài ba xuất chúng, Phương tiểu hầu gia đích thực tài ba xuất chúng!

Đao ngang kiếm dọc oằn mình với chiến chinh khắp đông tây nam bắc, ở Tô Khắc Tát bình nguyên đơn thương độc mã kháng cự tứ quốc liên minh, thiên hạ danh tướng, không phải ngươi thì còn ai? Một trận 'Cuồng lan chi chiến', đủ để lưu danh thiên cổ!

—oOo—

(1): Đầm rồng hang hổ >>> những nơi cực kỳ nguy hiểm

(2): Xin xem lại chú thích ở chương 6

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Chương 57

Ba ngày rồi.

Ba ngày đằng đẵng!

Phương tiểu hầu gia cùng Bát thập tứ vân kỵ giống như đã bốc hơi hoàn toàn khỏi trần gian, biệt tăm vô dạng, vô ảnh vô tung, không tin không tức.

Ngày nào cũng vậy, Tiếu Khuynh Vũ đều lẳng lặng ngồi trên sườn núi cao cao nơi bình nguyên Tô Khắc Tát, im lìm như tượng, dõi mắt ngóng trông, chờ đợi. Chờ đợi để được nhìn thấy thân ảnh uy dũng tuyệt trần quen thuộc trên lưng ngựa, chờ đợi nam nhân ngân khôi sáng lóa, hồng cân phất phơ tà mị đối diện mình nói một câu: "Khuynh Vũ, ta đã về đây!"…

Bầu trời xanh thẳm thê lương, bình nguyên hoang liêu điêu tàn, dưới chân, những khóm hoa dại li ti vàng rực bị gió bạt muốn ngã rạp… Tiếu Khuynh Vũ bất động trong luân y, bạch y trắng muốt, vô nhiễm hồng trần, ánh mắt ôn nhu mông lung, mê mải dõi theo hướng Phương Quân Càn đã ra đi, có cảm giác y đã ngồi đó lâu lắm rồi…

Cảnh tượng ấy được hết thảy quân tướng Bát Phương thu hết vào mắt, khắc sâu, ghi đậm trong tâm khảm. Bởi vậy, hình ảnh trở thành vĩnh hằng, bất biến…

"Công tử, đã ba ngày rồi…" – Viên tướng trẻ tỏ ra bất an lo lắng, bứt rứt lẫn băn khoăn, "Nhóm người của Tiểu hầu gia, phải chăng… dữ nhiều lành ít?"

Tiếu Khuynh Vũ vẫn tỏ ra điềm nhiên trầm lặng, ôn nhuận như ngọc, nhưng thanh âm bình tĩnh như không của y lại có sức mạnh khiến người ta xốc lại tinh thần, hưng khởi hy vọng lẫn tín phục: "Sẽ không đâu, bọn họ nhất định bình an trở về!"

Viên tướng trẻ không hiểu vì lý do gì mà công tử của mình lại có thể tin chắc như vậy, vội vàng hỏi: "Làm sao mà công tử biết được?"

Tiếu Khuynh Vũ chỉ mỉm cười nhẹ nhàng, không đáp.

Dõi mắt trông xa, bình nguyên bát ngát, vạn lý giang sơn, dọc ngang không một bóng người, thê lương, quạnh quẽ. Hoàng hôn nhiễm huyết nhuộm đỏ rực một vạt trời mênh mông, khóm hoa dại li ti vàng võ ửng hồng trong ánh tàn dương, lộng lẫy, thê diễm, nhẹ nhàng lay động phất phơ trong gió chiều. Tà áo trắng tinh bất nhiễm của Vô Song công tử đón gió tung bay, phiêu bồng, phảng phất như cưỡi mây, lướt gió.

Tất nhiên tin tưởng ngươi bình an trở về.

Bởi vì… luôn có ta ở đây chờ đợi ngươi…

Phương Quân Càn mất hút bảy ngày, thì Tiếu Khuynh Vũ ngồi nơi sườn núi dõi mắt ngóng đợi bảy ngày…

Sau ngày thứ bảy, trời còn sớm tinh sương, từ phía chân trời xa tít của bình nguyên mênh mông bỗng xuất hiện lác đác vài chấm đen di chuyển. Rồi, chấm đen càng lúc càng nhiều… Năm… mười… bốn mươi… rồi tám mươi…

"Công tử! Đó là…" – Các tướng lĩnh bên cạnh kích động đến nín thở, lắp ba lắp bắp không nên lời.

Chỉ có ánh mắt mở to chăm chăm nhìn về hướng những thân ảnh liêu xiêu nghiêng ngả mỗi lúc một gần…

Tiếu Khuynh Vũ đình chỉ hô hấp, mười ngón tay nắm chặt, cả người gồng cứng…

Thấy rõ Phương Quân Càn tái nhợt thần sắc nhưng bộ dáng vẫn nghiêm trang, máu khô nhuộm đen kịt nhung trang khôi giáp, hắn hơi ngẩng đầu trông lên sườn núi cao cao nơi có Tiếu Khuynh Vũ đang ngồi, khóe môi hé nở nụ cười ôn nhu tha thiết.

Phía sau hắn là Bát thập tứ vân kỵ, môi cười gượng gạo vì mệt lử, nhưng đôi đồng tử của ai nấy cũng đều lóe ra hào quang sáng rực. Thanh âm khản đặc vì kiệt sức: "Công tử…"

Tiếu Khuynh Vũ thoạt nhìn thì thái độ chẳng có gì thay đổi, vẫn điềm nhiên bình thản đến lạnh lùng, nhưng mà… những ngón tay đang run rẩy cố giấu kia đã tự tố cáo nội tâm đang hoan hỉ mừng vui của y…

Y nhìn Phương Quân Càn mệt nhọc trượt khỏi yên ngựa, chậm chạp nhấc chân, từng bước, từng bước một cứng đờ đến gần mình.

Sau đó, lại nghe được thanh âm của hắn với câu nói quen thuộc: "Khuynh Vũ… ta đã về đây…"

Tiếu Khuynh Vũ nhắm mắt hít một hơi thật sâu, khóe môi từ từ uốn thành một nụ cười, làm lộ ra lúm đồng tiền tuyệt đẹp.

"… Trở về… là tốt rồi."

Chẳng biết tự lúc nào, Bát Phương tướng sĩ đã kéo nhau ra đứng chật ních cả sườn núi, chen vai thích cánh, lèn chặt không thở nổi, đông nghẹt nhìn không thấy điểm dừng. Sắc mặt ai nấy đều ửng hồng vì vui sướng, vì hoan hỉ, và cả vì tự hào.

Đột nhiên, "Thiên hữu hầu gia! Thiên hữu công tử! Tung hoành bất bại! Bát Phương vô địch!!"

Đầu tiên, chỉ có lác đác vài người cao giọng rống lên, dần dần, cả Tô Khắc Tát bình nguyên chấn động vì tiếng gầm long trời lở đất, chim chóc thất kinh hồn vía bay loạn xạ, chiến mã giật mình hí vang, đất đai rung chuyển, rùng rùng vang khắp bình nguyên.

"Thiên hữu hầu gia! Thiên hữu công tử! Tung hoành bất bại! Bát Phương vô địch!!"

Trận chiến cuối cùng chấm dứt 'Cuồng lan đại chiến', Bát thập tứ vân kỵ của Vô Song công tử xuất hiện, ngăn cơn sóng thần dữ tợn, Giáo sát liên minh buộc phải thối lui về phía sau ba mươi dặm. Anh Vũ hầu Phương Quân Càn thừa thế xông lên, dẫn quân đột kích bất ngờ địch doanh, nhân lúc đêm khuya âm thầm chặt gãy soái kỳ của địch, bước đầu làm nháo loạn quân tâm.

Đương lúc binh tướng hoang mang, chiến mã hí loạn, loạn tiễn từ đâu bất thần bắn xối xả, liên quân không kịp phòng bị, tử thương không đếm xuể.

Phương Quân Càn thống lĩnh Bát thập tứ vân kỵ ráo riết truy đuổi địch quân suốt ba trăm dặm, hành tung thần bí khó lường, xuất quỷ nhập thần không thể đoán trước. Giáo sát liên quân cả ngày phải sống trong căng thẳng lo âu, hàng ngũ rời rạc, trận pháp đại loạn, binh mã tổn hại vô số kể.

Giáo sát minh chủ Nghị Phi Táp trong lúc quay cuồng hoảng hốt trong đám loạn quân, thì mũi tên xé gió của Phương tiêu hầu gia phóng vút tới cắm phập vào tử huyệt chết ngay tức khắc. Quần long vô chủ, Giáo sát liên quân hoảng loạn cực độ, đại quân tan rã.

Bát Phương quân chuyển bại thành thắng, 'Cuồng lan chi chiến' đại thắng!

Ba ngày sau khi 'Cuồng lan chi chiến' kết thúc, toàn thể Bát Phương tướng sĩ cùng mặc tố cảo (1), rải rượu dâng hương, truy điệu các đồng đội đã hy sinh.

Trong doanh trướng, Tiểu Khuynh Vũ nhẹ nhúng bút lông vào nghiên mực, khoan thai đề tay múa bút.

Phương tiểu hầu gia bất thình lình xuất hiện từ phía sau lưng y lên tiếng: "Đang viết gì vậy?" Rồi tập trung nhìn vào, "Khuynh Vũ đang phổ khúc (2) à?" Khúc đã phổ xong, ca từ cũng đã điền được một nửa.

Phương tiểu hầu gia vốn tinh thông âm luật, thuận miệng ngâm nga nho nhỏ theo khúc phổ vài câu rồi mỉm cười tà mị: "Còn một nửa từ khúc vẫn chưa xong, hay để bổn hầu điền giúp Khuynh Vũ!"

Không đợi người kia từ chối, hắn liền ở phía sau lưng cúi xuống, đưa tay cầm lấy bút lông trong tay Tiểu Khuynh Vũ. Hai người gần như áp sát vào nhau, gần đến nỗi có thể nghe rõ tiếng hô hấp của nhau.

Hình như là, cảm giác được tình hình hiện tại có phần hơi… mờ ám, nhãn thần Tiểu Khuynh Vũ tự nhiên trở nên hơi cổ quái, điểm chút ngập ngừng, chẳng biết nói sao.

Đầu bút lông thoăn thoắt, mềm mại từ từ trượt lên giấy Tuyên Thành (3), bút múa, chữ hiện, từng chút từng chút lấp đầy tờ giấy.

"Khuynh Vũ…" Thanh âm Phương Quân Càn hơi khàn khàn.

"Sao?"

"Lát nữa, cùng bổn hầu xướng khúc ca này, được không?"

—oOo—

(1): tố: trắng – cảo: một thứ lụa mỏng thời xưa >>> Tố cảo: một loại áo đơn sơ giản dị may bằng vải lụa mỏng màu trắng rẻ tiền, là áo xô trắng mặc trong đám tang

(2): sáng tác nhạc

(3): một trong 'văn phòng tứ bảo', phát minh lớn thời cổ đại của Trung Quốc, gồm: bút lông, mực, giấy và nghiên

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Chương 58

'Cuồng lan đại chiến', một trăm vạn Bát Phương quân dấn thân thảo phạt Hung Dã, khi trở về, đã có ba mươi vạn tướng sĩ da ngựa bọc thây, bỏ mạng sa trường, vĩnh viễn không còn nhìn thấy cố quốc.

Cảm cảnh nhìn, mới ngày nào còn bên nhau cười cười nói nói, thủ túc tương thân, vậy mà giờ đây người nằm yên ở đó, tay chân cứng đờ, lạnh ngắt như băng, thân xác ở đây mà hồn đã phiêu linh nơi nào? Trong lòng toàn thể tướng sĩ Bát Phương không ai nén nổi đau thương, bi thống, thật khó nói thành lời.

"Tất cả đều là Đại Khánh dũng sĩ…" – Phương tiểu hầu gia một thân tố cảo, hồng cân đỏ rực như máu tung bay, ngữ khí hắn chưa bao giờ để lộ ra cảm xúc thâm trọng đối với tử sĩ một cách rõ ràng như vậy, "Nhất chiến công thành vạn cốt khô… Giang sơn này, quả nhiên là từ xương thịt, máu huyết mà dựng nên…"

Đêm nay, trăng viên mãn tràn đầy, tỏa ra thứ ánh sáng lạnh lẽo yêu dị, lẳng lặng treo lơ lửng một góc trời đêm u tịch, ở nơi nguyệt quang không chiếu đến, Phá quân tinh cùng Tham lang tinh lặng lẽ hòa trộn tinh quang, trở nên mờ ảo nhạt nhòa.

Trên dưới Bát Phương quân bảy mươi vạn người vận y quan (1) trắng toát như tuyết, nhìn đâu cũng thấy trắng xóa một màu, màu trắng nhàn nhạt dưới trời đêm trở nên giống như màu của mặt trăng trên cao đang bình thản tuôn đổ dòng suối bàng bạc xuống khắp bình nguyên Tô Khắc Tát. Nhân mã tuy đông đảo, nhưng đều đình chỉ mọi âm thanh, tất cả chìm trong cô tịch, dường như mỗi người đều theo đuổi một nỗi niềm tư lự riêng, chẳng nói nên lời.

Tiểu Khuynh Vũ ngồi ngay ngắn đoan nghiêm trong luân y, nhãn thần đượm nét ưu tư trăn trở xuất phát tự đáy lòng luôn nghĩ cho thường dân trăm họ, thanh âm thê lương, mà cũng khoan dung vô lượng: "Thê ly tử tán, xương trắng ngập đồng. Bất luận lấy lý do gì để biện bạch, chiến tranh vẫn luôn là loại sự tình tàn nhẫn nhất, bất nhân nhất, thương tâm nhất!"

Phương Quân Càn cười nhạt: "Bổn hầu… vốn không được chọn lựa!"

Tiếu Khuynh Vũ trầm mặc, không nói gì thêm.

Chỉ lẳng lặng đưa mắt nhìn vương hầu thiếu niên vẫn đang thản nhiên tươi cười, lần đầu tiên trong lòng Tiếu Khuynh Vũ dấy lên một cảm giác vốn đã chôn vùi từ rất rất lâu, dẫu đã nhạt nhòa, nhưng lại chua chát xót xa đến nghẹn ngào.

Hắn, hiện tại, chẳng phải vẫn chưa đầy mười chín tuổi đó sao!

Khi Tiếu Khuynh Vũ nghĩ như vậy, cái cảm giác cũ xưa đang được khơi dậy kia bỗng trở nên chân thật, rõ ràng hơn vài phần.

Thiếu niên ở tuổi ấy vẫn còn đang ngoan ngoãn nép dưới gối phụ mẫu hầu hạ, còn không thì cũng đang ngả ngớn say sưa trong vòng âu yếm, luyến ái cùng nữ tử ở chốn hồng chúc hôn la (2). Vậy mà tuổi ấy, Phương Quân Càn đã thân chinh thống lĩnh thiên binh vạn mã, xông pha ác chiến, đồ sát, đơn độc chống chọi cường địch tứ phương…

Tất thảy hy vọng của mọi người đều đổ lên người hắn.

Hắn không còn đường lui.

Chỉ có thể chiến, cuồng chiến, và không được phép bại!

Đối với một thiếu niên chỉ vừa qua tuổi mười tám mà nói, cái ách hắn đang vác trên lưng không khỏi quá sức nặng nề…

Tay Phương Quân Càn niệp ba nén hương trầm lớn, hướng về trăng tròn hành lễ tam bái rồi chậm rãi cắm vào lư hương. Hắn cất giọng sang sảng mạnh mẽ, thanh âm kim thạch ngọc hưởng theo gió ***g lộng vang xa khắp bốn phương tám hướng!

"Bát Phương huynh đệ, hồn hỡi về đây. Anh linh tỏ bày, uống say tuyệt tửu!"

Phương Quân Càn giơ cao một vò hảo tửu, nghiêng một nửa rải xuống đất bái tế, liền sau đó tay phải nắm miệng vò, ngửa đầu thống ẩm! Rượu trong suốt đổ tràn ra hai khóe miệng hắn, ướt đẫm yết hầu, chảy xuống cổ, lan ra ngực, bi tráng hào sảng tựa như khí phách hào hùng, cương mãnh oanh liệt của các bậc chí sĩ Yên Triệu thuở nào! (3)

Bảy mươi vạn đại quân đồng thanh hòa giọng đáp lại: "Bát Phương huynh đệ, hồn hỡi về đây. Anh linh tỏ bày, uống say tuyệt tửu!"

Hệt như một giọt nước mưa lơ đãng rơi vào chảo dầu đang rực lửa, Tô Khắc Tát bình nguyên ban đêm vốn tĩnh lặng u tịch nhất thời sôi lên sùng sục! Các tướng sĩ ngồi xếp bằng trên mặt đất, há mồm đổ rượu, sang sảng cười nói!

Các huynh đệ dẫu có hy sinh cũng chẳng hề biến đi đâu hết! Nhìn thấy không? Giờ phút này bọn họ cũng đang ngồi ở đây, bên cạnh những kẻ đại thắng chúng ta mà vui đùa, mà cười nói, mà đối ẩm, chén tạc chén thù, thấy không?

Tiếu Khuynh Vũ liên tục uống rượu, đôi đồng tử trong suốt của y nhanh chóng tóe ra tinh quang như kiếm khí sắc sảo bức người: "Đem đàn ra đây!"

Một cây dao cầm (4) lập tức được đưa vào tay Vô Song công tử.

"Tanggg!" Những ngón tay mảnh mai thanh tú, chỉ cốt rõ ràng nhẹ nhàng gảy, giai điệu chậm rãi ngân lên, nhưng trong tiếng đàn lại trào dâng phong thái hào hùng phóng khoáng, mạnh mẽ khoát đạt.

Lời ca cất lên, trong nháy mắt cả không gian rộng lớn lặng phắc nín thở, kinh ngạc vì giai điệu, ngây ngẩn vì giọng hát.

Bao kẻ ngồi đây, y quan như tuyết, đoản mộc kinh đường, trọc tửu nhất thương

Ba nén trầm hương, đoạn tuyệt tang thương, thôi chiến tử sa trường, đi đâu mất?

Phương Quân Càn ngửa đầu cao giọng cười ha hả! Liền sau đó rút ra thanh Bích Lạc, bồi cầm múa kiếm!

Thanh âm hùng hồn sang sảng như rồng ngâm vang vang, hào liệt cuồng ngạo, khí phách tựa hồ nuốt cả núi sông!

Thiên hạ, bốn bề chướng khí bủa vây

Dọc ngang cao sơn, mênh mông bình địa, thi cốt ngổn ngang.

Tiếu Khuynh Vũ kích động hứng khởi, bàn tay xoay khẽ dứt khoát, dao cầm đứng thẳng, tư thế giống hệt tỳ bà, ngón tay lướt rất nhanh trên dây đàn, phát ra thanh âm dồn dập như khoái mã chạy chồm!

Hai người nhìn nhau cười, một trước một sau, xướng họa tương ứng, liên tục không dứt, hoàn hảo không một kẽ hở!

"Cát vàng mù trời!" "Cát mù trời!"

"Tham lang tinh hiện." "Tham lang tinh diệt."

"Huy Tiêu Luyện." "Trảm Tiêu Luyện."

"Luyện Long Uyên." "Chiết Long Uyên."

"Điện hiên viên." "Chiến hiên viên."

Nhìn Bích Lạc kiếm của Phương Quân Càn bay lượn, kiếm khí tung hoành, tinh quang lóa mắt, Tiếu Khuynh Vũ cũng tùy tay rút ra thanh Hoàng Tuyền! Hoàng Tuyền thoát vỏ, sắc nhọn kinh người, kiếm quang lan tỏa khiến nhãn thần ai nấy trong một thoáng đều bị choáng ngợp.

Đến lúc này mọi người mới biết, thì ra Phương tiểu hầu gia đem thanh Hoàng Tuyền còn lại tặng cho Vô Song công tử…

Hoàng Tuyền Bích Lạc, kim mang lưu dật, thanh quang quán hồng. (5)

"Sương nhận tương liên." "Nhận tương liên."

"Phá quân tinh hiện." "Phá quân tinh diệt."

"Trì trầm thủy." "Tiêu trầm thủy."

"Chú Long Tước." "Đấu Long Tước."

"Tế Mạc Tà." "Sát Mạc Tà."…

(Ghi chú: Tiêu Luyện, Long Uyên, Long Tước, Mạc Tà là tên các danh kiếm thời cổ)

Ca thanh tạm dừng, Phương Quân Càn lẳng lặng ngẩng đầu nhìn vạn lý giang sơn xuyên thấu màn đêm thăm thẳm, thanh âm hắn hàm chứa khí phách bễ nghễ thiên hạ, hiên ngang uy hùng:

"Cổ kim chiến loạn, huyết nhiễm chiến bào, da ngựa bọc thây, mãi như thế."

Tiếu Khuynh Vũ cũng ngửa đầu nhìn trời, đôi đồng tử trong suốt lúc này hiện lên sự bất lực trước một sự hiển nhiên, làm sao ngăn nổi quy luật trời đất!

"Thiên hạ thế cục, hợp lâu tất phân, phân lâu tất hợp. Sinh, lão, tử!"

Phương tiểu hầu gia ha hả cười khinh mạn, cao giọng ngâm nga: "Hoành vạn thế, đoạn thiên tuyết, giang sơn chỉ điểm, bình bách việt."

Đôi mắt ôn nhu quay sang bên cạnh, nhìn bạch y thiếu niên xuất trần truyệt thế Tiếu Khuynh Vũ:

"Tam giới song khuyết, tao nhã phong hoa, nào ai xót, thương nhan."

Giọng ca của Tiếu Khuynh Vũ đáp lại, mong manh hư ảo, biến hóa linh hoạt:

"Thành đổ tường tan, xác xơ khói bếp, tro than ly tán, họa đao binh."

"Can qua lùi bước, thi cốt chất chồng, người đi mất, hồn theo…"

Trên Tô Khắc Tát bình nguyên, xuất hiện một quang cảnh lạ lùng. Bảy mươi vạn tướng sĩ lặng phắc nín thở, đình chỉ mọi âm thanh, mắt mở to chăm chú, ngây ngốc nhìn hai nam tử tao nhã phong hoa, tuyệt thế bất phàm cất cao giọng hát, như mê, như say, như bị cuốn vào làn sóng tinh thần dồn dập, khiến cả người lâng lâng, bừng bừng hưng khởi.

Trong tay hai người là song kiếm xuất trần Hoàng Tuyền Bích Lạc, hàn khí lạnh lẽo, thấu cốt truy hồn, lưu quang tỏa ra tứ phía, kiếm khí tung hoành.

"Kiếm xuất, thiên hạ kinh tuyệt!"

"Thúc ngựa quay về!" "Ai không về…"

"Đạp nát…" "Một đêm…"

"Thiên thu túy."

"Cùng ai say…"(6)

(Ca từ trích trong 'Kiếm xuất – Thiên hạ kinh tuyệt' Lời: Ẩn Tiểu Long Nguyệt)

—oOo—

(1): áo mũ

(2): hồng chúc hôn la: nến hồng trướng rủ: tức là phòng ngủ, diễn ý ra là chốn xuân tình.

(3): ngày xưa đất Yên, đất Triệu nổi tiếng là nơi có nhiều anh hùng, do đó 'Yên Triệu chí sĩ' dùng để chỉ những anh hùng bất khuất kiên cường.

(4): Dao cầm

(5): nhọn hoắt sắc bén, kiếm quang tỏa ra lấp lánh như cầu vồng.

(6): Bạn Mặc đã mượn ca khúc 'Thần tích thôn chi chiến' (lời: Ẩn Tiểu Long Nguyệt), dù có edit nhưng có nhiều đoạn ý vẫn chưa được rõ, xuống chú thích tôi mới diễn ý lại cho rõ ràng hơn

Lời bài hát:

滿座 衣冠似雪

măn zuò yī guān sì xuě

短木惊堂 濁酒一觴

duǎn mù jīng táng zhuó jiǔ yī shāng

三柱清香 斷盡滄桑

sān zhù qīng xiāng duàn jìn cāng sāng

止戰殤 何往

zhǐ zhàn shāng hé wǎng

天下 四面狼煙

tiān xià sì miàn láng yān

縱横山岳 万里尸骨連綿

zòng héng shān yuè wàn lǐ shī gú lián mián

黃沙蔽天（沙蔽天）

huáng shā bì tiān shā bì tiān

貪狼星現（貪狼星滅）

tān láng xīng xiàn tān láng xīng miè

揮宵練（斬宵練）

huī xiāo liàn zhǎn xiāo liàn

煉龍淵（折龍淵）

liàn lóng yuān zhé lóng yuān

奠軒轅（戰軒轅）

diàn xuān yuán zhàn xuān yuán

霜刃相連（刃相連）

shuāng rèn xiāng lián rèn xiāng lián

破軍星現（破軍星滅）

pò jūn xīng xiàn pò jūn xīng miè

持沉水（銷沉水）

chí chén shuǐ xiāo chén shuǐ

鑄龍雀（斗龍雀）

zhù lóng què dòu lóng què

祭莫邪（殺莫邪）

jì mò xié shā mò xié

古今戰亂 血染戰袍 馬革裹尸

gǔ jīn zhàn luàn xiě rǎn zhàn páo mǎ gé guǒ shī

不過如是

bú guò rú shì

天下局勢 合久必分 分久必合

tiān xià jú shì hé jiǔ bì fēn fēn jiǔ bì hé

蒼 生 絕

cāng shēng jué

橫万世 斷千歲

héng wàn shì duàn qiān suì

江山指點 平百越

jiāng shān zhǐ diǎn píng bǎi yuè

三界雙闕 風華俱斂

sān jiè shuāng què fēng huá jù liàn

有誰怜 蒼顏

yǒu shéi líng cāng yán

廢城殘垣 滿炊煙

fèi chéng cán yuán mǎn chuī yān

石灶已亂 兵禍潰

shí zào yǐ luàn bīng huò kuì

干戈止退 白骨成堆

gān gē zhǐ tuì bái gú chéng duī

人去也 魂隨

rén qù yě hún suí

劍出 天下惊絕

jiàn chū tiān xià jīng jué

策馬回（誰不回）

cè mǎ huí shéi bù huí

踏碎（此夜）

tà suì cǐ yè

千秋醉（共誰醉）

qiān qiū zuì gòng shéi zuì

Hán Việt

Mãn tọa, y quan tự tuyết

Đoản mộc kinh đường trọc tửu nhất thương

Tam trụ thanh hương đoạn tẫn thương tang

Chỉ chiến thương hà vãng

Thiên hạ tứ diện lang yên

Túng hoành sơn nhạc vạn lý thi cốt liên miên

Hoàng sa tế thiên (sa tế thiên)

Tham lang tinh hiện (tham lang tinh diệt)

Huy tiêu luyện (trảm tiêu luyện)

Luyện long uyên (chiết long uyên)

Điện hiên viên (chiến hiên viên)

Sương nhận tương liên (nhận tương liên)

Phá quân tinh hiện (phá quân tinh diệt)

Trì trầm thủy (tiêu trầm thủy)

Chú long tước (đấu long tước)

Tế mạc tà (sát mạc tà)

C ổ kim chiến loạn huyết nhiễm chiến bào mã cách khỏa thi bất quá như thị

Thiên hạ cục thế hợp cửu tất phân phân cửu tất hợp thương sinh tuyệt

Hoành vạn thế đoạn thiên tuế

Giang sơn chỉ điểm bình bách việt

Tam giới song khuyết phong hoa câu liễm

Hữu thùy liên thương nhan

Phế thành tàn viên mãn xuy yên

Thạch táo dĩ loạn binh họa hội

Kiền qua chỉ thối bạch cốt thành đôi

Nhân khứ dã hồn tùy

Kiếm xuất thiên hạ kinh tuyệt

Sách mã hồi (thùy bất hồi)

Đạp toái (thử dạ)

Thiên thu túy (cộng thùy túy)

Diễn ý

Ngồi đầy ở đây, áo mũ trắng như tuyết,

Quan tài chật nhà, một bát rượu đục

Thắp lên ba nén nhang thơm đoạn tuyệt tang thương

Những người chết trẻ ngoài chiến trường giờ đi đâu rồi?

Trần gian bốn bề là khói độc phủ vây

Ngang dọc núi cao, núi sông ngàn dặm toàn là xác chết chất chồng

Cát vàng che trời (cát che trời)

Tham lang tinh hiện ra (Tham lang tinh mờ đi)

Giơ thanh kiếm Tiêu Luyện (chặt thanh kiếm Tiêu Luyện)

Rèn thanh kiếm Long Uyên (chém thanh kiếm Long Uyên)

Xây thành trì (đánh thành trì)

Sáng lóa kiếm đao tương hỗ (kiếm đao tương hỗ)

Phá quân tinh hiện ra (Phá quân tinh mờ đi)

Chỉ thấy mặt lạnh như trầm thủy (bỏ đi vẻ trầm thủy lạnh lùng)

Đúc thanh kiếm Long Tước (giương thanh kiếm Long Tước)

Cúng thanh kiếm Mạc Tà (khóc thanh kiếm Mạc Tà)

Chiến loạn xưa nay, chiến bào đẫm máu, da ngựa bọc thây, cũng là chuyện thường tình.

Cục diên thiên hạ, hợp rồi sẽ tan, tan rồi lại hợp. Sinh, lão, tử

Tung hoành vạn kiếp, đến thiên thu, núi sông đưa lối, bình định đất Bách Việt

Tam giới song khuyết, phong hoa gồm đủ, có ai thương xót, dung mạo của trời xanh

Thành đổ, tường nghiêng, khói bếp xác xơ, ông lò ngã đổ lổng chổng, là họa binh đao.

Sau kiếp can qua, xương trắng chất thành núi, người đi mất, hồn cũng theo…

Kiếm ra khỏi vỏ, thiên hạ kinh hãi, hết thảy run sợ

Giục ngựa quay về (ai chẳng về)

Đạp nát (đêm này)

Say sưa ngàn năm (say sưa cùng ai)

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Chương 59

Bài ca đã dứt, Tiêu Khuynh Vũ bỗng nhiên nhấc bổng vò rượu lên cao đổ xuống, ngẩng mặt hứng dòng rượu xối xả! Rượu tưới ướt đẫm mái tóc đen nhánh cùng quần áo trắng tinh. Tiêu Khuynh Vũ mạnh tay cởi bỏ ngọc quan (1), suối tóc dài mượt mà không còn gì cột giữ tự do phiêu vũ, tuôn đổ xuống hai vai.

Rượu hết, vò vứt ra đất, y khẽ vuốt đôi má, khóe miệng hơi cong lên thành một nụ cười lãnh đạm, thản nhiên, bạch y thanh khiết không chút tỳ vết đón

gió phiêu bồng, tựa hồ muốn bay lên hòa quyện với vầng trăng viên mãn đang tỏa ra ánh sáng bàng bạc yêu dị, mị hoặc trên bầu trời đêm mênh mang, tĩnh lặng.

Này tình, này cảnh, bao nhiêu cảm khái chợt dâng lên tràn ngập trong lòng Phương Quân Càn khiến hắn không nhịn nổi phải bật ra một câu: "Quả nhiên… thật sự là phong hoa tuyệt đại!"

Tiếu Khuynh Vũ hơi nghiêng mặt liếc xéo hắn một cái, đôi đồng tử trong suốt trữ định, ôn nhuận dịu dàng nửa mơ màng như đang say rượu, nửa như đang tự giễu cợt mình: "Uổng cho cái gọi là tao nhã phong hoa, nói chi đến tuyệt đại?"

Lý Sinh Hổ nhìn cảnh ấy, có hơi dè dặt xoay sang Phương Quân Càn: "Công tử hình như say rồi!"

Phương tiểu hầu gia gật gật đầu.

Chuyển hướng sang Tiếu Khuynh Vũ, ôn nhu hỏi: "Khuynh Vũ, để ta đưa huynh về nghỉ ngơi!"

Tiếu Khuynh Vũ áp tay che trán, không thấy hồi đáp.

Phương tiểu hầu gia cười khổ: xem ra y đã quá say rồi…

Khe khẽ thở dài một hơi, đôi tay Phương tiểu hầu gia giữ chặt lưng luân y, nhẹ nhàng từ tốn đẩy Tiếu Khuynh Vũ hướng về soái trướng.

"Khuynh Vũ!" – Hắn khẽ gọi một tiếng thật nhỏ, mà có vẻ như Tiếu Khuynh Vũ đằng trước đã nhắm mắt ngủ say, không thấy đáp lại.

Hết cách, Phương tiểu hầu gia đành phải bế y ra khỏi luân y, nhẹ nhàng đặt lên giường. Hương thơm thuần túy của mỹ tửu hòa quyện cùng làn lãnh hương thanh khiết trên người Tiếu Khuynh Vũ, làm cho vòng tay của Phương tiểu hầu gia có chút gắt gao siết nhẹ…

Tiếu Khuynh Vũ, nếu đúng như hắn suy nghĩ thì, đã say lắm rồi.

Nam tử này, khi tỉnh thức và khi chìm vào mộng, là hai biểu hiện hoàn toàn bất đồng, nhưng lúc nào cũng đều toát ra khí chất thanh quý hơn người.

Khẽ khàng ngồi bên giường, Phương Quân Càn tinh ý thấy đôi mắt y, dù vẫn đang nhắm chặt, vẫn đang chuyển động rất nhanh bên trong làn mi, đôi mày vẫn như đang chau lại, dường như ngay cả khi ngủ vẫn canh cánh sầu lo điều gì.

Khuynh Vũ, huynh rốt cuộc đang ưu phiền chuyện gì vậy?

Bất giác, bàn tay bỗng đưa lên, các ngón tay vô thức miết nhẹ vầng trán tron nhẵn mịn màng, tinh anh mẫn tuệ của y.

Đầu ngón tay chợt cảm giác được độ ấm của làn da, trái tim tự nhiên bị bủa vây bởi một cảm giác ấm nóng không biết ở đâu kéo đến, làm cho người ta như đắm chìm như mê, khó lòng dứt bỏ, khó lòng rời xa…

"Khuynh Vũ…" – Hắn thấp giọng, giống như đang thì thầm đủ cho mình nghe "Huynh có lẽ vĩnh viễn chẳng bao giờ biết rằng, lại có một Phương Quân Càn luôn luôn ở đây yêu thương huynh…"

Phương Quân Càn vẫn ngồi im lìm nơi mép giường, bầu bạn cùng y, cho đến khi quá mệt, mi mắt trĩu nặng, sụp xuống chìm vào cõi mộng.

Hắn chẳng ngờ rằng, đến khi hô hấp của mình đã đi vào điều hòa, Tiếu Khuynh Vũ lặng lẽ mở mắt ra.

Thanh nhã thuần khiết như lưu thủy êm ả xuôi dòng, trong trẻo lạnh lùng như hàn tinh lấp lánh thiên không, không hề có chút dấu vết nào giống như say rượu.

Đưa mắt nhìn Phương Quân Càn bên cạnh, ánh mắt Tiếu Khuynh Vũ trở nên phức tạp.

Cứ nhìn như vậy, đến cuối cùng, không nhịn được khẽ buông tiếng thở dài, nhẹ nhàng đem tấm chăn bông phủ lên người Phương Quân Càn.

Vì vậy, từ đêm ấy, mọi chuyện đã bắt đầu có chút thay đổi…

Ngày hôm sau, Bát Phương quân nhổ trại trở về thành. Phương Quân Càn trước sau không đề cập chuyện chiếc chăn bông phủ lên người mình vào sáng sớm, Tiếu Khuynh Vũ lại càng không hỏi Phương tiểu hầu gia về hàm ý của câu nói đêm qua.

Hết thảy mọi việc vẫn giống như bình thường, nhưng cũng lại giống như đã đi chệch khỏi quỹ đạo thông thường, bắt đầu dấn thân vào một hướng đi mới không thể dừng lại, mà cũng không biết việc gì đang chờ đợi mình phía trước…

"Về nhà!" "Về đến nhà!" "Chúng ta trở về thật rồi!"

"Cha! Mẹ! Nhị mao (2) còn sống đã về đây!… Đừng khóc đừng khóc, là chuyện vui, chuyện vui mà…!" – Một nhà ba người bồi hồi bổi hổi ôm nhau vừa khóc vừa cười.

"Mẹ Vượng tử kìa… Vượng tử hắn… hắn chết trận rồi!" – Liền sau đó là thanh âm đau đớn xé nát cả tâm can chọc thủng màng tang mọi người, người

đàn bà kiệt sức ngã quỵ, thổn thức nỉ non, từng tiếng từng tiếng thấm vào, tê tâm liệt phế!

Bao nhiêu sinh ly tử biệt, tan hợp buồn thương, tất cả mọi cảm xúc vui sướng hỉ hoan, khổ đau bi thống đều đang hiển hiện thật chân thực tại Bát Phương thành lúc này. Phương Quân Càn cùng Tiểu Khuynh Vũ chậm rãi đi cuối cùng hàng quân, cả hai đều thinh lặng trầm mặc, không nói gì, cảm giác trong lòng bây giờ cũng ngổn ngang giăng mắc, chẳng biết phải gọi tên như thế nào cho đúng.

"Công tử! Công tử!" – Trong đám đông nhốn nháo, một cậu bé con nhỏ nhắn dễ thương đang nhảy cẫng lên, tay vẫy vẫy liên tục về hướng hai người. Trương Tẫn Nhai ít tuổi nên thân hình nhỏ bé linh hoạt, cậu nhóc tận dụng tối đa ưu thế đó cố gắng luồn lách trong đám đông hỗn loạn đang lèn chặt như nêm, chạy đến trước mặt Tiểu Khuynh Vũ.

"Công tử…" – Trương Tẫn Nhai mếu máo, nước mắt ngắn nước mắt dài kéo kéo tay áo Tiểu Khuynh Vũ, "U oaaaa, công tử… sao người đi lâu vậy, giờ mới chịu về, con nhớ người lắm, rất nhớ người!"

Tiểu Khuynh Vũ ôn nhu mỉm cười, ánh mắt chan chứa yêu thương. Trương Tẫn Nhai tạm nín khóc, nhìn chăm chăm công tử trước mặt từ đầu tới chân, khóc rống lên nhận xét: "Oa oa oa… công tử… Người ốm đi nhiều quá!" rồi hung hăng ném cho Phương tiểu hầu gia một ánh mắt sắc như dao, "Đều là tại ngươi không quan tâm chăm sóc cho công tử ta đàng hoàng!"

Trong cảm nhận trẻ thơ của Trương tiểu bằng hữu, dù Vô Song công tử chỉ mất một sợi tóc cũng là tại Phương tiểu hầu gia mà ra cả!

Bất giác, trên đầu Tiểu hầu gia mướt mồ hôi lạnh.

"Nhưng dù sao thì, cuối cùng cũng về rồi!" – Trương Tẫn Nhai vui sướng buột miệng nói.

Nhìn gương mặt quen thuộc trước mắt, nhìn thành trì quen thuộc trước mắt, Tiểu Khuynh Vũ cùng Phương Quân Càn tự nhiên dị khẩu đồng thanh: "Đúng vậy, cuối cùng cũng về nhà rồi!"

—oOo—

(1): vật dùng để cố định búi tóc của đàn ông ngày xưa

(2): 'tiểu mao hài' vốn là từ để chỉ đứa trẻ ('mao': lông, trẻ sơ sinh thường có lông măng mọc trên người) nên nhân vật dùng từ 'mao' với ý nghĩa thân mật, biểu thị sự nhỏ bé của mình đối với cha mẹ, câu đó có thể hiểu là: "Cha, mẹ, thằng Hai của cha mẹ đã về rồi…"

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 60: Chương 60

"Khuynh Vũ! Lan Di có thai!" – Phương Quân Càn nắm chặt phong thư trong tay, cả người thoạt nhìn cũng thấy đang run lên vì vui sướng "Bổn hầu sắp có đệ đệ rồi, phải vậy chứ!"

Tiểu Khuynh Vũ tiếp nhận bức thư trong tay hắn xem lướt qua một lần: "Cuối mùa hè năm sau là sinh… A…?"

Y ngẩng đầu lên: "Lan Di muốn Tết Nguyên Đán năm tới đến Bát Phương Thành thăm thân sao?"

"Đúng vậy, mang theo đệ đệ cùng đi nữa!" – Phương tiểu hầu gia vuốt cằm "Hmm, khi đó đệ đệ cũng được khoảng năm tháng… Chà, tiểu hài tử lúc ấy là biết nghịch ngợm ra trò rồi (!?)"

Tiểu Khuynh Vũ thấy bộ dáng thản nhiên khẳng định của hắn thì nhịn không được, chọc ghẹo: "Tiểu hầu gia mới nghe đã dám chắc là nam thai sao?"

"Chắc chắn!" – Phương Quân Càn gật đầu xác tín, chém đinh chặt sắt, "Ta có dự cảm là vậy!"

Vô Song công tử cũng chẳng buồn tranh luận thêm với hắn, cúi đầu xuống mải miết đọc tiếp.

Bỗng nhiên.

"Tiểu hầu gia…"

"Chuyện gì vậy?"

"Y Y… vì sao nàng cũng muốn đến đây?"

"Chẳng phải đã nói là đến thăm thân sao?"

Thần sắc Vô Song công tử có chút gượng gạo, không được tự nhiên: "Thăm thân?"

Phương Quân Càn ngoài mặt cười tươi nhưng trong lòng chẳng tươi chút nào: "Hahaha… Đương nhiên nàng tới thăm người bạn thanh mai trúc mã của nàng! Chứ chẳng lẽ nàng lại đến đây thăm bổn hầu sao chứ?"

Đêm hôm đó, khi Lâm Y Y thổ lộ và bị Tiêu Khuynh Vũ cự tuyệt, Phương tiểu hầu gia cũng bất đắc dĩ ở đó và nghe rõ không sót một chữ. Vì giữa hai người họ có khúc mắc tình cảm, nên Phương tiểu hầu gia đối với Lâm tiểu muội thật không có mảy may nào tình ý.

Đây chính là ngoại lệ lần đầu tiên mới thấy! Phải biết rằng Phương tiểu hầu gia của chúng ta xưa nay đối với nữ tử xinh đẹp đều rất có hảo cảm.

Tiêu Khuynh Vũ nhẹ nhàng tao nhã đặt phong thư lên thư án, không nói một lời, nhưng nội tâm y đang rối bời bời, trăm ngàn sợi tơ giăng mắc ngổn ngang khó nói thành lời, cùng với một nỗi bất an mơ hồ cảm nhận được.

Chậm rãi rót trà vào chén, đôi mày thanh tú tựa viễn sơn khẽ chau, lá trà trong chung xoay tròn theo xoáy nước, tụ lại thành một mảng xoắn xít ở giữa chung, tựa như chuyện này, không cắt đứt hẳn, để lại tất loạn…

Kể từ khi có chính sách 'Cổ vũ thương mại' trợ lực, trải qua một năm nới lỏng giao thương, áp dụng thuế suất cực thấp cùng với việc hồi phục nguyên khí, kinh tế mậu dịch của Bát Phương Thành tựa như măng non mùa xuân, vươn lên nhọn hoắt, thẳng tắp, dẫu có chặt ngọn, bịt đầu vẫn không ngăn được chiều cao cứ vùn vụt từng ngày, thế lực ngày càng bành trướng thêm ra, vô phương ngăn cản.

Hiện tại, Bát Phương Thành đã thực sự xứng danh thiên hạ đệ nhất thương mại thủ phủ!

Bởi vì, trước đây các quốc gia đều thi hành 'Trọng nông ức thương' (1), chỉ cần Bát Phương thành giương ngọn cờ đầu 'Nông thương vi bản' (2), không xem thương mại là ti tiện, nên càng ngày, địa vị của thương nhân càng được coi trọng, vai trò cũng trở nên cốt yếu.

Giới thương nhân chỉ còn thiếu nước lập một cái Trường sinh bài vị (3) cho Phương tiểu hầu gia để thờ sống, làm sao có nổi suy nghĩ bỏ nơi này ra đi!?

Phương Quân Càn đã hoàn toàn nắm trong tay vùng Tây Bắc của Đại Khánh, trở thành chư hầu một phương với thực quyền trong tay. Có thể nói không ngoa rằng, chỉ cần hắn vung tay một cái, kêu gọi một tiếng, bất kỳ lúc nào cũng có thể khởi binh tạo phản, san bằng Hoàng đô!

Nhưng ngay bây giờ, Phương tiểu hầu gia đang vì một bảng cáo thị mà cảm thấy phiền muộn.

Phương Quân Càn, Tiêu Khuynh Vũ, Thích Vô Ưu, Cổ Mục Kỳ, Lý Sinh Hổ, Cao Dậu… Trên dưới Bát Phương Thành, chỉ cần là quan viên có phẩm hàm, bất luận lớn nhỏ đều tụ họp ở đại sảnh.

Chính giữa đám quan tướng đang chen chúc lô xô đó là một cái bảng, dán một tấm lụa trắng, chữ đen chưa ráo mực, nét chữ cứng rắn mạnh mẽ như sấm sét! Nhìn xuống góc bên dưới, rành rành một dấu ấn soái của Phương Quân Càn!

Vẻ mặt Phương tiểu hầu gia trở nên ngưng trọng, rõ ràng thời gian gần đây hắn phải gánh vác vô số áp lực: "Chư vị đã xem qua《Quân dân đề bạt tấn thăng thập nhị sách》, nếu như bổn hầu muốn thi hành chính sách này ở Bát Phương Thành thì không biết ý chư vị như thế nào?"

《Quân dân đề bạt tấn thăng thập nhị sách》là do Phương Quân Càn đã sửa chữa, hoàn thiện《Sĩ tốt đề bạt tấn thăng thập nhị sách》trước kia, thực hiện cơ chế công bằng trong việc tòng quân, thăng chức… mở rộng đến tận thường dân.

Đối với đám quý tộc đương quyền trong triều hiện tại mà nói,《Quân dân đề bạt tấn thăng thập nhị sách》giống như kinh lôi bình địa, dọa cho quý tộc thiên hạ một phen kinh hãi vỡ mật.

Một điều ai cũng biết, chính sách này mà đem ra áp dụng, không thể nghi ngờ, người khởi xướng chắc chắn sẽ là người đứng mũi chịu sào, hứng hết công kích tứ phía. Sơ xuất một cái, lời nói dù chỉ có chút không rõ ràng cũng để lại tiếng xấu ngàn thu…

Một vị quan văn lão thành cật lực can gián: "Tiểu hầu gia, chính sách này nếu đem vào thi hành ngay e là còn quá sớm, nếu mà Tiểu hầu gia vẫn khư khư bảo lưu ý kiến, hạ quan lo người sẽ trở thành cái đích cho người ta chỉ trích!"

Phương Quân Càn nhãn quang sáng quắc như điện chớp: "Ý các ngươi như thế nào?"

Chúng thuộc hạ nhất nhất cúi đầu cụp mắt, không một ai dám đối diện hắn!

Thích Vô Ưu cũng đánh mất vẻ tươi cười hòa nhã thường ngày, đôi mày nhíu lại: "Chính sách này rất tốt, nhưng Vô Ưu đề nghị Tiểu hầu gia nên dời lại, đợi năm năm sau hãy thi hành!"

"Chính xác, chính sách này mà ban ra, Bát Phương Thành liền ngay lập tức trở thành cái gai trong mắt các quốc gia giàu có quyền thế lân bang!"

"Là phúc hay họa há dễ đoán được? Chúng ta cũng không nhất thiết phải làm người mở đường mà!"

…

Đang thảo luận, bỗng tất cả ngừng bặt.

Bởi vì một bàn tay với những ngón trắng muốt, thanh tú mảnh mai nhẹ nhàng tao nhã nhấc bút lông, chậm rãi nhúng vào nghiên mực, rồi ngay bên dưới ấn soái Phương Quân Càn, ký xuống ba chữ 'Tiếu Khuynh Vũ'.

Mọi người chỉ còn biết lặng người nhìn y.

Một nét, một nét, lại một nét nữa… Đầu bút lông di chuyển dứt khoát, nét bút mạnh mẽ, cứng rắn.

Trước sau Tiếu Khuynh Vũ đều tỏ ra vô cùng bình tĩnh thản nhiên, viết xong, đưa mắt nhìn chúng quan tướng một lượt, nhãn quang ôn nhuận mềm mỏng mà khiến cho người ta không thể khinh nhờn, mà ngược lại, thành kính nghiêm trang nghe y nói: "Có một số việc, dù sao cũng phải có người làm trước!"

Phương Quân Càn, ta tin tưởng ngươi.

Này thì ngàn cân gánh nặng, này thì thiên cổ ô danh, đã có ta cùng ngươi chia sẻ.

Bất luận là danh thơm vạn thế, bất luận là tiếng xấu muôn đời, cái tên Tiếu Khuynh Vũ vĩnh viễn muốn làm bạn cùng Phương Quân Càn.

Là ưu hay là khuyết, bao nhiêu phải trái thị phi hãy để cho hậu thế phán xét.

Nhìn đôi mắt Vô Song công tử vô tư không chút vướng bận mà nghiêm túc trang trọng, chư quan tướng hốt nhiên cảm thấy xấu hổ vô cùng.

Thích Vô Ưu cảm thán: "Hầu gia cùng Công tử đều có cái tâm lo thay thiên hạ bất kể vinh nhục bản thân, Vô Ưu thật quá sức hổ thẹn. Vô Ưu tuy bất tài, nhưng cũng muốn noi gương, thiên hạ bêu danh cũng có ta một phần!" Nói xong cũng khẳng khái ký tên của mình xuống.

"Ta cũng vậy!"

"Ta nữa!"

"Muốn ra sao thì ra!"

Chư quan tướng lúc này đã mạnh dạn bày tỏ thái độ, chen nhau tiến đến ký cả họ lẫn tên mình vào.

…

Rốt cuộc, toàn bộ quan viên Bát Phương Thành đều đến ký họ tên mình phía dưới bảng cáo thị.

Đây chính là 'Thịnh thế liên ước' mà đến tận sau này hậu thế vẫn còn được thừa hưởng! Chính nhờ《Quân dân đề bạt tấn thăng thập nhị sách》này mà đã có không ít nhân tài kiệt xuất làm trụ cột dưới thời Khuynh Càn thịnh thế!

Từ đầu đến cuối, Phương Quân Càn cùng Tiếu Khuynh Vũ không hề nói với nhau một lời nào!

Hoài bão của hắn, lý tưởng của hắn, cảm tình của hắn…

Tín nhiệm của y, thấu triệt của y, hỗ trợ của y…

Tất cả!

Chỉ cần một ánh mắt giao nhau, bao nhiêu hình ảnh nhiễu nhương tao loạn, bao nhiêu lãnh khốc tàn bạo của lịch sử bỗng hóa thành mây khói!

Lúc này, hai người chỉ im lặng nhìn nhau, mặt đối mặt, không lời.

Vô thanh thắng hữu thanh!

—oOo—

(1): trọng nông nghiệp, xem nhẹ buôn bán

(2): nông nghiệp cùng thương mại là căn bản

(3): cái bài vị này không phải là bài vị người chết, mà giống như một kiểu thờ thánh sống, lập bàn thờ cầu mong cho người ta sống lâu trăm tuổi, phúc thọ khang an

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Chương 61

"Quân bất kiến hoàng hà chi thủy thiên thượng lai, bôn lưu đáo hải bất phục hồi. Quân bất kiến cao đường minh kính bi bạch phát, triêu như thanh ti mộ thành tuyết… Ummm… Nhân sinh đắc ý… Tu tẫn hoan, mạc sử kim tôn… Mạc sử kim tôn…" (1)

Trương Tẫn Nhai lắp bắp, lấm la lấm lét nhìn sắc mặt đang như nước đọng ao tù của bạch y công tử, mồ hôi lạnh túa ra ròng ròng, ướt đẫm lưng áo. Từ xưa đến nay, Trương Tẫn Nhai rất yêu rất kính công tử của mình, đương nhiên, cũng rất sợ y…

Tiểu Khuynh Vũ rất ít khi giận dữ, nhưng chỉ cần sắc mặt băng lãnh kia hơi trầm xuống, tuyệt đối không kẻ nào dám làm càn làm bậy trước mặt y, huống chi là một tiểu hài tử còn ít tuổi, chưa trải sự đời như Trương tiểu bằng hữu.

Suốt mấy tháng trời Vô Song công tử xuất chinh Hung Dã, Trương tiểu bằng hữu an an ổn ổn ở nhà, vậy mà một thiên 'Tương tiến tửu' có vài trăm chữ cũng không thuộc nổi, khó trách Tiểu Khuynh Vũ nổi giận.

Sắc diện Vô Song công tử không chút thay đổi, nhẹ rút ra một cây roi mây: "Xòe bàn tay ra!"

Không phải chứ?! Trương Tẫn Nhai kinh hoàng đến nỗi suýt quỵ xuống ngất đi… Đừng… đừng đánh vào bàn tay mà!!…

"Công tử…!!" – Cố dài giọng, tỏ vẻ tội nghiệp đáng thương để công tử động lòng trắc ẩn.

Vô Song công tử vẫn bất vi sở động (2), chẳng chút lưu tình: "Muốn ta nhắc lại lần thứ hai?"

Bởi vậy, Phương tiểu hầu gia còn thiếu một chút nữa bước vào cửa thì đã đụng phải Trương Tẫn Nhai đang đưa cái mặt đầy vẻ nhớ nhung trông đợi về phía mình.

"Tiểu hầu gia!!!" Trương Tẫn Nhai chạy ào đến trốn sau lưng hắn, chỉ thò ra nửa cái đầu len lén nhìn lên, đôi đồng tử đen láy hướng về Phương Quân Càn có thể nói là ngang ngang với cảm kích!

Đây chính là cái gọi là 'Đến sớm không bằng đến kịp'!

Thanh âm Vô Song công tử vẫn trong trẻo ôn nhuận nhưng lại lạnh lẽo đến gai cả người: "Tiểu mỗ đang dạy dỗ đồ nhi nhà mình, Tiểu hầu gia xin hãy tránh ra một bên!" Nói thì nói vậy, nhưng trong mắt rõ ràng tóe ra ý: chẳng liên can đến ngươi, bớt lo chuyện bao đồng đi!

Phương tiểu hầu gia tự nhiên tức cười, nhịn không được cười khanh khách: "Khuynh Vũ tích cực quá hóa khắt khe rồi, tiểu tử còn nhỏ, thiên tính ham chơi, không thuộc bài cũng là chuyện thường tình, ngày tháng còn dài, cần gì phải gấp gáp như vậy?"

Nhìn Trương tiểu bằng hữu lúc này cũng y hệt như mình thuở xưa, bướng bỉnh bốc đồng, Phương Quân Càn không kềm được ý nghĩ muốn bao che cho cậu.

"Ừ ừ!" – Cái đầu nhỏ xinh lấp ló sau lưng Phương Quân Càn gật lia gật lịa như gà con mổ thóc! Hình tượng Phương tiểu hầu gia trong mắt Trương Tẫn Nhai chưa bao giờ cao lớn vĩ đại như lúc này…

Thanh âm Tiểu Khuynh Vũ vẫn nhè nhẹ như nước ngầm ri rỉ chảy mà lạnh như băng: "Chơi thì chơi, nhưng bài vở vẫn không được phép chậm trễ… Tiểu hầu gia xin tránh ra mau, chớ để mất thời gian quý báu của Tiểu mỗ…!"

Phương tiểu hầu gia vẫn khăng khăng bảo vệ cho Trương Tẫn Nhai phía sau lưng: "Khuynh Vũ, chuyện gì cũng từ từ chứ! Hà tất phải động thủ…"

Tiểu Khuynh Vũ càng mất kiên nhẫn: "Tránh ra!"

"Không tránh!"

"Tránh ra cho ta!"

"Nói sao cũng không tránh… Hahahahaha…!" – Tiểu hầu gia bỗng ôm bụng cười ngặt nghẽo. Ngữ khí hắn đầy ám muội, giọng cười lại tà đạo chẳng chút hảo ý, "Khuynh Vũ, chúng ta hiện tại như thế này… chẳng phải chính là từ phụ nghiêm mẫu điển hình sao?"

Dù chẳng nói ra đi nữa, cũng thật là… có điểm giống…

Tay Tiểu Khuynh Vũ run bần bật, mặt hết trắng bệch lại đỏ bừng… Bỗng nhiên thẳng tay vứt cây roi mây lên bàn thật mạnh, rồi lập tức kích hoạt luân y thẳng ra cửa lớn. Nhìn bóng lưng của y, giống hệt như đang hoảng kinh trốn chạy…

Tiểu hầu gia thoáng sửng sốt, rồi liền phá lên cười lăn lộn!

Tướng sĩ Bát Phương Thành ai ai cũng phải công nhận, Phương Quân Càn Phương tiểu hầu gia cái gì cũng tốt, nhưng lại có một điểm không ai hiểu được: đó là Tiểu hầu gia thực rất thích 'trêu ghẹo' công tử…

Bọn họ càng nghĩ càng chẳng thể nào hiểu nổi: công tử vốn lãnh nhược băng sương, không cần giận dữ mà vẫn tỏ ra uy lực bức người, ngày thường kẻ nào chỉ cần liếc xéo y một cái cũng đều có cảm giác là đang tỏ ra khinh nhờn bất kính với y, vậy làm sao Tiểu hầu gia đối với công tử lại dám ngang nhiên nói ra những lời như thế?

Rõ là… lá gan hắn có to, cũng chẳng phải to hơn bình thường… Da mặt hắn có dày, cũng chẳng phải dày hơn bình thường…

Chỉ với điểm ấy thôi, có muốn nghĩ là không phục cũng không được.

Vì vậy, ai nấy cũng đều kinh thán: không hổ danh là Tiểu hầu gia…!

Khánh lịch năm 325 ngày mồng chín tháng chín, đích thực là một ngày không bình thường.

Hôm ấy, trời còn tờ mờ sáng, binh lính thủ thành đương còn vươn vai ngáp dài thì nhận được một bảng cáo thị, vội dụi dụi đôi mắt còn đang nhập nhèm chưa muốn tỉnh vài cái, mắt nhắm mắt mở đem cáo thị dán ở chỗ công cộng đông người qua lại rồi uể oải mở cổng thành.

Người qua đường đầu tiên xuất hiện, theo thói quen quét mắt ở chỗ hay có cáo thị, quét qua quét lại vài lần bỗng đờ người đứng yên không nhúc nhích, giống như trong nháy mắt đã bị ai đó làm cho thất hồn lạc phách…

Rồi người đó bỗng hét lên một tiếng lớn, lao về phía bảng cáo thị, cả người như dán chặt vào đó! Đám thủ vệ còn đang buồn ngủ gà gật bị dọa một cái chết giấc, nhảy dựng lên như gặp cường địch, cơn ngái ngủ phút chốc bay biến sạch sẽ: "Ngươi gào lên vớ vẩn cái gì thế?!"

Nhưng thủ vệ rốt cục chẳng thể mở miệng mắng mỏ thêm được nữa. Vì thấy, một ông lão chừng ngoài sáu mươi nằm lăn ra đất ngay chỗ bảng cáo thị, xúc động nghẹn ngào mà khóc, khóc đến nỗi nước mắt giàn giụa cả khuôn mặt già nua!…

Nhìn lên hàng chữ màu đen trên cùng bảng cáo thị, rành rành chín chữ《Quân dân đề bạt tấn thăng thập nhị sách》!

Dòng người đổ về càng lúc càng nhiều… Bát Phương Thành trong một ngày chứng kiến một cảnh tượng lạ lùng chưa từng thấy: từng đoàn, từng đoàn người liên tiếp chen nhau hối hả hướng về phía cổng thành, tựa như cả thành đang nghiêng đi để người đổ ra vậy.

Ngay chỗ dán cáo thị, chỉ thấy toàn đầu người chen chúc lố nhố, có người quá mừng rỡ mà khóc ngất, có kẻ lại phẫn nộ mắng nhiếc, kẻ đa nghi thì thận trọng phỏng đoán, nhưng tuyệt đại đa số người có mặt ở đó lại hướng về phía ánh dương quang đang chiếu rọi mà quỳ rạp xuống bái lạy, miệng hô như sấm: "Hầu gia vạn tuế!"…

—oOo—

(1): Lý Bạch (701 – 762) được mệnh danh là Thi Tiên, Tửu Tiên, là một trong những nhà thơ vĩ đại của văn học cổ đại Trung Quốc. Thơ của Lý Bạch phản ánh tính cách, tâm hồn, và cả lý tưởng trong cuộc đời của ông, hào sảng, tài hoa không màng danh lợi. Trong thơ Lý Bạch, 'rượu' và 'trăng' là đối tượng thẩm mỹ được nhắc đến nhiều nhất. Bài 'Tương tiến tửu' là bài thơ được ông sáng tác nhân lúc cao hứng trong khi đối ẩm cùng hai người bạn: Sầm Quyên và Nguyên Đan Khâu, phản ánh tâm trạng của kẻ thất chí, tha hương, bất bình chán nản…

(2): không có bất cứ cử động nào dù là nhỏ nhất

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 62: Chương 62

《Quân dân đề bạt tấn thăng thập nhị sách》, một khi Bát Phương Thành đã đề xuất công khai và đưa vào áp dụng, lập tức các quốc gia khác dựng người bùng nổ như một cái vạc lớn sôi sục chợt vỡ tan tành!

Động thái đó chính là hành động làm chao đảo căn bản quốc gia! Chỉ một tia lửa nhỏ cũng đủ thiêu rụi vạn dặm bình nguyên, nếu không sớm bóp chết nó từ trong trứng nước, chẳng sớm thì muộn cũng là đại họa ngập đầu!

Gia Duệ đế ở tận Hoàng đô xa xôi tức giận đến tái xanh mặt mày, rít qua kẽ răng: "Kẻ làm suy vong Đại Khánh chính là Phương Quân Càn!"

Phương tiểu hầu gia ngạo khí ngất trời, phớt lờ như không nghe không biết.

Tân Hãn Hung Dã Mộ Dung Lệ vừa giải quyết xong mấy huynh đệ hoàng thất mưu đồ tạo phản thì nghe nói đến việc này, thoáng chốc thù mới hận cũ thi nhau cuồn cuộn trào lên trong lòng!

Tại Vương đình Hung Dã hắn giận dữ cuồng ngôn: "Bát Phương Thành đúng là kẻ thù chung của mọi nước! Phương Quân Càn một ngày chưa diệt, thiện hạ một ngày chưa được hưởng thái bình!" rồi gào thét ầm ĩ, "Tiếu Khuynh Vũ giết Hãn phụ ta, Mộ Dung Lệ ta và ngươi thề không đội trời chung!"

Vô Song công tử nghe vậy chỉ nhếch môi cười lạnh: "Ta ở đây chờ!"

Liêu Minh quốc chủ Nghị Phi Táp trong chiến dịch 'Cuồng lan chi chiến' bị Phương tiểu hầu gia bắn một mũi tên trí mạng, Liêu Minh Thái tử Nghị Phi Triết lên kế vị. Ngay sau khi đăng cơ, việc đầu tiên hắn thực hiện chính là đem cái đầu Thích Vô Ưu ra treo giải thưởng, mức thưởng từ một vạn lượng hoàng kim tăng lên mười vạn lượng hoàng kim.

Nghị Phi Triết tuyên bố: "Thích Vô Ưu là phản thần Liêu Minh, khi quân phạm thượng, bất luận người hay thần đều muốn giết! Phàm kẻ nào đem được đầu Thích Vô Ưu về Liêu Minh, lập tức thưởng mười vạn hoàng kim, dân thường thì ban quan vị, quan lại thì thăng chức!"

Phương tiểu hầu gia không nhịn được liền trêu: "Thật là không ngờ Thích quân sư lại đáng giá như vậy! Sau này, tài chính Bát Phương Thành mà có thiếu thốn nguy cấp, chỉ cần đem Thích quân sư ra giao nộp là giải quyết chóng vánh ngay!"

Thích Vô Ưu chỉ còn biết cười khổ.

Các quốc gia hùng mạnh lân bang không ngớt đe dọa, uy hiếp, gây áp lực… thậm chí cấm thương nhân nước mình giao lưu buôn bán, trao đổi hàng hóa với Bát Phương Thành, bằng mọi cách đạt được mục đích cô lập phong tỏa nơi đây.

Đối mặt với tình thế kiểu này, tất cả chỉ thị do Phương tiểu hầu gia phê chuẩn chỉ ngắn gọn có hai chữ: "Trụ vững!"

Tiếu Khuynh Vũ hết ngày lại đến đêm xoay vòng với trăm công nghìn việc xử lý chính vụ, không ngừng để mắt theo dõi đám gián điệp của các quốc gia lân bang tiềm phục đang ngo ngoe dựng đầu dậy phá hoại, tích cực tuyên truyền cổ vũ cho《Quân dân đề bạt tấn thăng thập nhị sách》, tăng cường tu sửa quan lộ, mở mang giao thông, cắt đặt binh sĩ tuần tra dọc đường bảo vệ thương khách; đặc biệt là, một khoa thi tuyển chọn quan viên cả văn lẫn võ sẽ lập tức được tổ chức lần đầu tiên ở Bát Phương Thành, đương nhiên sẽ do Vô Song công tử đích thân tọa trấn, cẩm cân nảy mực chọn lựa anh tài thiên hạ…

Không riêng gì y, hết thảy quan viên Bát Phương Thành lúc này đều vội vàng hớt hải chạy việc, giải quyết vô số sự vụ lớn nhỏ đến nỗi đầu óc choáng váng, tóc tai rối bù, mặt mũi thì phờ phạc xác xơ bởi chẳng có ngày nào được ngủ đến hai canh giờ.

Quay dọc quay ngang nhìn đôi mắt thâm quầng của đồng liêu, ai nấy chỉ còn biết cười như mếu, khóc không ra nước mắt.

Bao nhiêu lệnh phong tỏa cô lập của các nước hóa ra lại là phương thuốc thần diệu kích thích sự hào hứng nhiệt thành của dân chúng. Sau khi biết về《Quân dân đề bạt tấn thăng thập nhị sách》, nhân tài các nước không quản ngàn dặm xa xôi, ùn ùn kéo đến Bát Phương Thành phó hội.

Phong tỏa quan lộ? Chẳng sao, ta sá gì trèo đèo lội suối, khai thông tiểu lộ mà đi!

Quan phủ không chịu chuẩn y? Được thôi, vậy ta quyết lưu thân biệt xứ, bọn họ quản được chăng?

Tựa như lá rụng về cội, tựa như trăm sông đổ biển, đã là quy luật, bất luận là ai, bất luận sức mạnh nào cũng vô phương ngăn cản!

Trong nhất thời, anh hào thiên hạ hầu như đều tập trung đầy đủ tại Bát Phương Thành!

Thời Hoàn Vũ tại vị, quả thực là văn võ thịnh yến, tuyệt thế phồn hoa, văn quan cùng võ tướng đều xứng đáng là rường cột quốc gia, an bang định quốc, tuấn kiệt như sao sa, nhân tài như cát biển, chung tay khai sáng, dựng xây một triều đại thái bình vạn thế!

Nơi đây, tập hợp đầy đủ những công thần danh tướng tài ba trác tuyệt thiên hạ, thiên cổ lưu truyền, trong đó nổi bật nhất mười tám vị kiệt xuất ngút trời, được hậu thế ghi nhận, xưng tụng không ngớt! Nhưng cái làm cho người ta ngạc nhiên nhất chính là, trong số mười tám người ấy thì đã hơn phân nửa là do Vô Song công tử Tiếu Khuynh Vũ đề bạt tiến cử.

Sử quan đời sau nhận định: Vô Song công tử tuệ nhãn cao thâm, có mắt nhìn người, tinh chọn nhân tài, thế gian hiếm thấy! Tuy rằng bất tiện đi lại nhưng ý chí rộng lớn bao trùm thiên hạ, lòng dạ hải hà không ai sánh nổi. Mười tám công thần kiệt xuất thì tự thân đã tiến cử mười hai người. Chỉ cần có tài là trọng dụng, không phân biệt giai cấp, giàu nghèo, đó mới là tạo phúc vạn dân. Công lao ấy biết bao vĩ đại, thành tích ấy biết bao phi thường.

Tiết thu phân, Cổ Mục Kỳ chuẩn bị thành gia lập thất. Đối phương là thiên kim tiểu thư của đại gia buôn bán tơ lụa vải vóc lớn nhất Bát Phương Thành. Tiểu thư kia, một ngày nọ trên đường đi chẳng may gặp phải bọn cuồng đồ buông lời trêu hoa ghẹo nguyệt, vừa lúc Cổ Kỳ úy đi ngang qua đó, hảo hán giữa đường gặp chuyện bất bình chẳng tha, chỉ cần đánh vài quyền, đá vài cước, bọn kia phải hoảng hốt chạy dài, Cổ Kỳ úy vô tình đóng vai anh hùng cứu mỹ nhân.

Hai người từ đó thường xuyên qua lại, dần cảm thấy hạp nhãn, tình cảm cũng tự phát sinh, kết quả là Phương tiểu hầu gia tự mình đứng ra làm ông mai, đích thân tới cửa cầu hôn, tác thành một mối lương duyên.

Đại hôn càng kề cận, Cổ Mục Kỳ càng phấn khích, mặt mày rạng rỡ, da dẻ hồng hào, nhìn phong độ khí thế hơn thường ngày nhiều, suốt ngày từ sáng đến tối đều ngoác miệng cười ha hả ra chiều vô cùng hạnh phúc, làm cho mọi người không khỏi trêu ghẹo…

Một hôm, mọi người quần tụ nói chuyện phiếm.

Phương tiểu hầu gia lấy vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc, đề nghị: "Lão Cổ à lão Cổ, ngày ngươi đại hôn, bổn hầu tình nguyện làm bạn lang (1) ngươi được chứ?"

Quá vinh hạnh, Cổ Mục Kỳ đã toan đồng ý.

Chưa kịp mở miệng, Vô Song công tử đã thủng thẳng lên tiếng, thanh âm vẫn như thường ngày, trong trẻo thuần khiết mà thản nhiên lạnh lùng: "Cổ Kỵ úy đừng nghe lời Hầu gia nói bậy, lúc nào hắn có hảo tâm cũng đều phải dè chừng. Hầu gia tuổi trẻ anh tuấn, đứng bên cạnh ngươi chẳng phải giọng khách át giọng chủ sao? Đến lúc đó ta chỉ e các quan khách nhìn không ra ai là tân lang thôi!"

Cổ Mục Kỳ bừng tỉnh đại ngộ: Quả đúng! Cái này… chẳng phải làm xấu mặt lão Cổ ta sao chứ! Quả nhiên… quả nhiên là không thể yên tâm ngay như vậy được!

Vô Song công tử mím môi cười nhẹ: "Theo Tiểu mỗ thấy thì, Sinh Hổ tướng quân làm bạn lang xem ra thích hợp hơn!"

Lý Sinh Hổ hiên ngang ưỡn ngực, khẳng khái vỗ vỗ mấy cái: "Không thành vấn đề!"

Mọi người sửng sốt im bặt.

Rồi… ai nấy bò ra cười lăn lộn!

Phương tiểu hầu gia chỉ vào Tiểu Khuynh Vũ, cười đến chảy nước mắt, cười đến không kịp thở: "Khuynh… Khuynh Vũ… Huynh thật… thật là quá xấu xa mà… Hahahahahaha…"

Lý Sinh Hổ bộc trực nhưng chậm hiểu, đưa tay vỗ vỗ đầu tỏ vẻ không hiểu vì sao mọi người lại bật cười như vậy.

Hãy gượm, để xem đã… Tiểu hầu gia không thể làm bạn lang bởi vì tuổi trẻ lại tuấn tú phi phàm, sợ sẽ nổi bật hơn lão Cổ, rồi công tử lại nói lão tử thích hợp hơn, vậy chẳng phải là…

Chẳng lẽ… bộ dạng của ta so với lão Cổ xấu hơn, nên muốn ta làm nền???!!!

Lý Sinh Hổ đáng thương rốt cuộc cũng giác ngộ, bật lên một tiếng rên thảm: "Công tử!!!"

Tiểu Khuynh Vũ không nhịn nữa, bật cười thành tiếng sảng khoái. Nụ cười của y, ôn nhu sóng mắt, thoảng hương vạt áo, khuynh đảo thế nhân.

Phương tiểu hầu gia thất thần như bị thôi miên, chỉ cảm thấy nụ cười ấy thấu tận trong xương, hòa tan trong máu, quấn quýt trong hồn.

Từ rày về sau, dù muốn quên đi cũng không quên được, vĩnh viễn không thể quên…

Thích Vô Ưu nghĩ thầm trong bụng: lỡ mà bị công tử đả kích thì thật là thập phần khó chịu không yên, bởi vậy, xem công tử đả kích ai đó thì cứ gọi là… miễn bình luận!

Lão tướng Thái Nham quay sang Phương tiểu hầu gia, thật thà quan tâm đến chung thân đại sự của hắn: "Tiểu hầu gia năm nay cũng mười tám rồi còn gì? Chẳng biết bao giờ mới chịu thành gia lập thất đây?"

Phương tiểu hầu gia ngạo nghễ chẳng chút tôn kính Thái Nham lớn tuổi, ngênh mặt lườm: "Bổn hầu tạm thời chưa nghĩ đến!"

Bao nhiêu chú ý của mọi người từ nãy đến giờ tập trung ở Cổ Mục Kỳ ngay lập tức chuyển sang Tiểu hầu gia.

"Mười tám tuổi cũng đâu còn nhỏ nữa, gấp gấp tính đi thôi!"

"Vương thất người ta mười sáu tuổi là có thể cử hành đại hôn rồi!"

"Hắc hắc… Chẳng biết tiểu hầu gia đã có ý trung nhân chưa? Đến lúc đó chúng ta nhất định phải đòi rượu mừng mới được!"

Phương tiểu hầu gia nhíu mày: "Bổn hầu mà lại phải lo lắng vì không có nữ nhân nào gả cho sao chứ? Các ngươi tự lo cho mình trước đi, toàn là thất lão bát thập mà chưa có thê tử, không sợ phải cô đơn cả đời à?"

"Ta cũng chẳng phải sợ gì! Dù sao lão tử thô lỗ cục mịch, quen thói bừa bãi ngang tàng, trong nhà có đàn bà thì phức tạp lắm, mất tự nhiên, mất cả tự do. Nhưng mà Tiểu hầu gia ngài sẽ không giống vậy, vừa tuyên bố thành hôn thôi thì không biết đã có bao nhiêu trái tim con gái phải tan nát đau khổ rồi!"

"Chẳng rõ cô nương trong mộng của Tiểu hầu gia phải như thế nào?"

Thái Nham vừa hỏi xong, ai nấy đều dỏng tai lên chờ nghe!

"Ha… a a a…" – Phương tiểu hầu gia tắt nụ cười, làm vẻ mặt nghiêm trang không ngờ, "Yêu cầu của bổn hầu thực ra cũng không cao đâu!"

Rồi hai tay tà tà đặt lên vai Tiếu Khuynh Vũ, bên tai y nhấn rõ ràng từng chữ cùng tiếng cười gian: "Chỉ cần giống với Khuynh Vũ là được!"

Lặng phắc.

Nửa ngày.

Cả bọn đờ người á khẩu.

Lý Sinh Hổ ôm đầu gào toáng lên: "Vậy còn không cao?"

Thích Vô Ưu ra vẻ tiếc hận, lắc lắc đầu: "Xem ra… Tiểu hầu gia phải cô độc suốt đời rồi!"

Cổ Mục Kỳ đồng tình: "Tiểu hầu gia, ngài chuẩn bị cả đời nằm không đi!"

Phương Quân Càn lơ đễnh nói: "Tìm không ra cũng chẳng vội, có Khuynh Vũ là được rồi!"

Chỉ cần y ở bên bồi bạn, ta có thể đi đến cùng trời cuối đất… Này thì biển người mênh mông, này thì hồng trần mờ mịt, lại có thể cùng y tương ngộ, tương giao tri kỷ, đó chẳng phải là duyên phận trời ban sao…

Có được một người như vậy ở bên cạnh mình, cõi nhân sinh này còn muốn đòi hỏi thêm điều gì nữa chứ?

—oOo—

(1): phù rể

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Chương 63

Hắn nói: "Huynh là tri âm của ta."

Hắn nói: "Ta nguyện cùng huynh nắm tay nhau đồng sinh cộng tử!"

Hắn nói: "Có Khuynh Vũ ở bên cạnh ủng hộ ta, cùng ta chống chọi, cùng ta sống chết, Phương Quân Càn vô cùng mãn nguyện, không chút sợ hãi!"

Hắn nói: "Chúng ta sẽ mãi mãi được như vậy… Ta cam đoan…"

Hắn nói: "Khuynh Vũ…huynh có lẽ vĩnh viễn chẳng bao giờ biết rằng, lại có một Phương Quân Càn luôn luôn ở đây yêu thương huynh…"

Hắn nói: "Tìm không ra cũng chẳng vội, có Khuynh Vũ là được rồi!"

Là như vậy…

Hai tay Tiếu Khuynh Vũ bóp mạnh thái dương, ánh mắt bi thương đau xót.

Phương Quân Càn, ta không thể vĩnh viễn ở bên cạnh bồi bạn cùng ngươi đâu…

Điều tiếc nuối nhất của ta, cảm tình sâu kín nhất của ta, mọi thứ của ta, tất cả, hết thảy… Ngươi… căn bản không thể nào hiểu hết được…

Nếu như… thời gian có thể ngừng lại mãi mãi, nếu như… Tiếu Khuynh Vũ có thể vĩnh viễn ở lại Bát Phương Thành, thì thật tuyệt vời biết bao nhiêu…

Phương Quân Càn, ngươi biết không… khoảng thời gian này, chính là khoảng thời gian hạnh phúc nhất trong cuộc đời Tiếu Khuynh Vũ…

Tháng chạp, tiết đông khắc nghiệt lạ lùng, tuyết rơi dày đặc, tán loạn, vần vũ trong không trung. Bát Phương Thành giống như được khoác một lớp áo màu trắng bạc lộng lẫy hoa lệ, từ xa nhìn lại, tựa hồ cung quỳnh điện ngọc trong thần thoại xưa kia…

Cả không gian thuần tịnh tinh khiết, mỹ lệ tuyệt trần, nhưng đồng thời, cái gì thập toàn thập mỹ, cũng đem lại cho người ta cảm giác u tịch cô quạnh, lạnh lẽo thê lương. (1)

Mồng mười, Lan Di ẵm theo tiểu bảo bảo mới năm tháng tuổi, cùng Lâm Y Y đến Bát Phương Thành.

Người nhà của chủ soái đến thăm thân, ai dám lơ là việc nghênh đón cùng tiếp đãi? Huống chi, đây lại là thân nhân của Phương tiểu hầu gia! Vì vậy, cơ hồ toàn bộ quan viên Bát Phương Thành từ trên xuống dưới đều rục rịch xuất động, theo Tiểu hầu gia ra dịch trạm nghênh đón.

Tiếu Khuynh Vũ ủ mình trong chiếc áo lông cừu trắng muốt như mây, vết chu sa giữa trán long lanh phi diễm, dung mạo tựa tranh vẽ, giữa một trời tuyết trắng mênh mông, trông hệt như một bức họa thế ngoại thiên tiên – thư thái nhẹ nhàng như cười gió phiêu diêu, tư thế trầm ngâm, ôn nhu tĩnh tọa, mà khắc vào lòng thế nhân vạn kiếp.

Đột nhiên, y cảm thấy cả người ấm áp. Đưa mắt nhìn lên, thì ra Phương Quân Càn đã cởi chiếc áo choàng lông tuyết điêu huyền hồ (2) của mình ra, phủ kín người y.

Phương tiểu hầu gia chỉ thản nhiên buông một câu: "Như vậy sẽ không lạnh nữa!"

Tiếu Khuynh Vũ vốn không chịu được giá rét, nhìn sắc mặt của y tái nhợt, trong suốt tựa hồ một ảo ảnh trong gió lạnh, Phương tiểu hầu gia cố nén rung cảm xót xa từ tận đáy lòng, làm ra vẻ thản nhiên không hề hấn gì mà nhường áo choàng của mình cho y.

Xe ngựa chậm chạp nhích từng bước. Mưa tuyết quá lớn, quá dày, bánh xe sau nhiều lần mắc kẹt vào chỗ trũng đã không nhích ra được nữa, Lan Di đành phải một tay ôm tiểu bảo bối, một tay giúp Y Y xuống xe đi bộ.

Phương Quân Càn sải bước tiến đến, mừng rỡ thân thiết ôm chầm Lan Di, ngữ khí vui sướng vô cùng khi gặp lại người thân đã quá lâu xa cách: "Lan Di!" rồi lại quay sang phía Lâm Y Y, lấy giọng nho nhã lễ độ cung tay chào hỏi, "Lâm tiểu thư, đã lâu không gặp!"

Lâm Y Y đáp lễ (3): "Phương tiểu hầu gia!" Làn thu thủy trong vắt như pha lê lướt sang nam nhân vẫn đang an tĩnh trong chiếc áo lông cừu trắng muốt – Tiếu Khuynh Vũ – Nét mặt nàng biểu lộ sự thê lương pha lẫn phức tạp của cảm giác không thể cưỡng cầu nhưng cũng không đành lòng rời bỏ, ngữ âm ai oán thảm não: "Biểu ca, đã lâu không gặp, huynh khỏe không?"

Tiếu Khuynh Vũ lạnh nhạt gật đầu: "Ta vẫn khỏe, còn muội?"

Lâm Y Y gượng cười sầu muộn: "Muội cũng vậy!"

Nhìn tình hình có vẻ kém vui, Phương tiểu hầu gia tinh ý cắt đứt câu chuyện, quay sang Lan Di: "Lan Di, năm nay con vẫn còn được nhận hồng bao (4) đó, mau mau phân phát đi!"

Lan Di cười, mắng yêu: "Đã lớn như vậy rồi còn mặt dày đòi tiền mừng tuổi! Đúng là không biết xấu hổ!"

"Hahaha, chỉ cần chưa tới hai mươi là vẫn còn được lấy hồng bao mà!"

Lan Di nhẹ nhàng đem hài tử mới sinh trao cho hạ nhân, đem hồng bao đã chuẩn bị từ trước nhét vào tay Phương Quân Càn: "Còn hai năm thôi đó, đủ hai mươi tuổi thì không có đòi tiền mừng nữa!"

"Biết rồi biết rồi…!" – Phương tiểu hầu gia hì hả cười, hài lòng thỏa dạ giấu biệt chiếc phong bao màu đỏ.

Lan Di cùng Lâm Y Y gật đầu thi lễ với từng vị quan tướng Bát Phương Thành. Khi chào ai, Lan Di cũng đều hồ hởi vồn vã nói hoài một câu: "Càn nhi phải phiền đến chư vị quan tâm chiếu cố rồi…!"

Chư tướng Bát Phương liên tục nói không dám không dám. Giỡn chắc, ai dám 'chiếu cố' hắn chứ?!

Bởi một lẽ hiển nhiên, trong lòng cha mẹ nào cũng vậy, hài tử vĩnh viễn là hài tử, vĩnh viễn có lớn mà chẳng có khôn, vĩnh viễn phải cậy nhờ sự chở che chiếu cố của mình…

"Ôi chao! Bàn tay này… tại sao lại lạnh như băng thế kia?" – Lan Di nắm lấy tay phải của Vô Song công tử đang giấu trong ống tay áo vì giá rét, giọng nói vừa xót xa thương tiếc, vừa có chút trách cứ dịu dàng.

Đột nhiên tay bị một làn hơi ấm mãnh liệt bao phủ, Tiếu Khuynh Vũ chợt rùng mình, phản ứng đầu tiên là – rụt lại!

Nhưng Lan Di kiên quyết không buông, ngược lại còn gắt gao siết chặt hơn ở trong bàn tay ấm áp của mình, y nhất thời vô phương giãy giụa.

Đó thật sự là… một loại sức mạnh đặc biệt, ôn nhu, êm ái, mềm dịu, mà không thể nào kháng cự được…

Mà cũng rất quen thuộc, tựa như… hơi ấm trên người Phương Quân Càn…

—oOo—

(1): nguyên văn 'cao xử bất thắng hàn': ý chỉ những người ngồi ở ngôi cao, người khác vì kiêng dè mà không dám kết giao nên cảm thấy cô đơn do không có bạn tri âm tri kỷ. Suy rộng nghĩa ra: Bát Phương thành vì quá lộng lẫy diễm lệ mà mà khiến người ta cảm thấy tịch liêu xa cách, gợi sự lạnh lẽo u buồn.

(2): tuyết điêu huyền hồ: cáo tuyết Bắc Mỹ, lông đen nhưng đầu lông lại màu trắng, da lông rất quý

(3): đầy đủ phải là: nhẫm cư vi lễ, chữ 'nhẫm' trong 'liễm nhẫm' (斂衽) là động tác vái chào (từ này chỉ dùng cho nữ nhân)

(4): bao lì xì màu đỏ

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Chương 64

Lan Di lên tiếng: "Được rồi được rồi, tuyết rơi nhiều lắm, mọi người định đứng mãi ngoài trời tuyết sao? Mau đi vào, vào nhà đi rồi nói!"

Có lẽ là do duyên phận sai khiến chăng? Ngay từ lần đầu tiên gặp gỡ Tiếu Khuynh Vũ, Lan Di đã nảy sinh một tình cảm yêu mến lạ lùng đối với vị bạch y thiếu niên thanh cao quý phái mà cũng trầm ổn lạnh lùng này.

Niên kỷ còn trẻ mà đã tại chức Hữu thừa tướng Đại Khánh, bao nhiêu gánh nặng, bao nhiêu chông gai gian khổ, chua chát xót xa mà y phải gánh chịu suốt thời gian qua nhất định là không thể tưởng tượng nổi.

Nhưng, y vẫn chỉ là một hài tử thôi mà!

Bởi vậy, thật sự quá khổ sở cho y!

Ánh mắt Lan Di nhìn Tiếu Khuynh Vũ chan chứa thương cảm cùng xót xa, bà tâm tâm niệm niệm trong lòng, phải tìm cách quan tâm y nhiều hơn nữa!

Thấy Lan Di quan tâm chiếu cố Tiếu Khuynh Vũ, Phương tiểu hầu gia chỉ còn thiếu nước nhào đến ôm chầm lấy bà mà hôn tới tấp!

Quả nhiên là, hiếu con không ai bằng mẹ mà!

An vị trong thành, Lan Di bắt đầu phân phát hồng bao, chỉ cần là chưa đến hai mươi tuổi thì ai cũng đều có một phần.

Phương tiểu hầu gia một chiếc, Lâm Y Y một chiếc, ngay cả Trương tiểu bằng hữu cũng có, cậu nhỏ ở trong sân cầm phong bao đỏ thắm lần đầu tiên trong đời nhảy cẫng lên vui sướng!

Tiếu Khuynh Vũ nhìn vẻ mặt rạng rỡ hoan hỉ của Trương Tẫn Nhai, trong lòng không khỏi dấy lên một sự áy náy, bứt rứt không yên…

Tẫn Nhai bây giờ cũng chỉ mới bảy tám tuổi thôi, lẽ ra ở tuổi ấy còn đang được chơi đùa nô giỡn dưới gối mẹ cha, được quan tâm yêu thương chăm sóc, vậy mà lại sớm theo y bôn ba tứ hải, sớm hôm mệt nhọc, thực sự là mất đi rất nhiều vô tư hồn nhiên, rất nhiều thú vui con trẻ.

Vậy mà chính mình lại chưa bao giờ quan tâm đến những giai đoạn trưởng thành của Tẫn Nhai. Điều đó, thực sự khiến cho tiểu hài tử mất đi một đoạn hồi ức tuổi thơ vô giá không gì sánh nổi trong suốt cuộc đời mình…

Nhưng… ngay chính bản thân y còn chưa bao giờ được ai cho cái gì, thì làm sao có gì mà cho được người khác chứ?

Vô Song công tử dù vui dù buồn, dù oán dù giận cũng chẳng bao giờ để lộ ra mặt, nhưng tâm trạng trong lòng thì vô phương hóa trang che đậy.

Trí tuệ trưởng thành quá sớm, từ lâu đã trở nên tinh anh thấu triệt, cùng việc phải trầm luân qua vô số tang thương mất mát, vô tình khiến cho gương mặt đáng lẽ phải biểu hiện những sắc thái vui tươi khoái hoạt, muôn màu muôn vẻ, tràn đầy sinh khí của cuộc sống, thì lại chỉ vỏn vẹn một biểu cảm lãnh khốc vô tình, chỉ toàn một gam màu xám ảm đạm, lạnh lẽo giá băng…

Bỗng nhiên, "Của con!" – Một chiếc hồng bao đỏ thắm chìa ra trước mặt rồi nhét vào tay y.

Tiếu Khuynh Vũ kinh ngạc tột độ, ngây ngẩn hết nhìn trân trân phong bao màu đỏ trong tay mình lại ngước mắt lên nhìn Lan Di, đôi mắt bà ôn nhu ấm áp, khóe mắt hiện lên nét cười dịu dàng, trong lòng y chợt cảm thấy bối rối, không biết làm sao.

Lan Di nhẹ nhàng khép bàn tay y lại: "Khuynh Vũ năm nay cũng vừa tròn mười tám tuổi mà phải không? Vừa rồi, ta cũng muốn mừng tuổi cho con, nhưng lại sợ con mắc cỡ không chịu nhận, cho nên bây giờ Lan Di lén cho con đó! Yên tâm đi, bọn họ không ai biết đâu!"

Tiếu Khuynh Vũ yên lặng cúi đầu xuống, giấu đi đôi mắt đang cố kềm nén cảm xúc chực trào thành lệ.

Lan Di dịu dàng vuốt ve lọn tóc mai mềm mại của y: "Tiền không nhiều, người lại là Đại Khánh Thừa tướng cao sang tôn quý, đừng lấy đó làm thất lễ mà ghét bỏ, nha!"

Phương Quân Càn vô tình nhìn thấy hết cái cảnh Lan Di lì xì cho Vô Song công tử, có ý chờ Lan Di rời đi rồi thình lình xuất hiện trêu chọc Tiếu Khuynh

Vũ mấy câu.

"Khuynh Vũ à…" – Mới láu táu nói được mấy tiếng, phút chốc hắn ngưng bặt, cả người dường như bị một sức mạnh vô hình nào đó giữ chặt tại chỗ không thể nhúc nhích, lời nói cũng bị nghẹn lại trong cổ họng.

Hắn nín lặng khi thấy rõ người kia đối với món quà thật nâng niu, thật trân trọng giống như đối với một bảo vật trân quý, thật cẩn thận, thật từ tốn gấp lại, cất kỹ vào trong tay áo.

Tiếu Khuynh Vũ, dù đôi mắt ngập tràn xúc động, nét mặt vẫn chẳng có chút nào thay đổi, vẫn là lãnh khốc vô tình.

Phương Quân Càn thấu hiểu y nhất, hắn biết, khi Tiếu Khuynh Vũ xúc động, đôi mắt sẽ lấp lánh lệ quang (1).

Cho dù lúc ấy nhãn thần long lanh ngấn lệ, thì bộ dáng của y vẫn chứng tỏ ngược lại, càng lạnh lùng, càng khốc liệt, càng bướng bỉnh, càng kiên cường.

Tiếu Khuynh Vũ thường dùng bộ dáng này để giấu đi tình cảm nội tâm, chỉ để khiến cho người ta thấy những lúc đó y càng băng lãnh vô tình, đến mức khắc nghiệt.

"Khuynh Vũ…"

Nháy mắt, Tiếu Khuynh Vũ đã khôi phục thường thái, cứ như vừa rồi chẳng có chuyện gì xảy ra cả.

Dường như ngay trước đó, nếu có người đứng ngửa mặt than trời trách đất, cúi đầu đạp tuyết khóc than trước mặt, cũng chẳng mảy may khiến y bận lòng.

"Huynh… sao vậy?"

"Không có gì!" – Tiếu Khuynh Vũ hơi cong khóe môi thành một nụ cười, nhưng trong nụ cười lại phảng phất vẻ tịch liêu cô quạnh, bi thương chua chát, cùng bối rối bàng hoàng, "Chỉ là có một chút… Kỳ quái. Bởi vì đây là lần đầu tiên nhận được tiền mừng tuổi…"

Ngực Phương Quân Càn thắt lại xót xa. Muốn mở miệng nói, nhưng không biết phải nói như thế nào, mấy lần toan lên tiếng, lời đã chực tuôn ra, lại nghẹn cứng.

Không biết nói gì.

Không biết nói sao.

Chỉ có thể im lặng, trầm mặc đứng bên cạnh y, giữa khung cảnh trắng xóa của trời đông tuyết phủ.

"Phương Quân Càn…" – Tiếu Khuynh Vũ giũ ống tay áo phủ kín, nhẹ nhàng khoanh trước ngực như muốn sưởi cho ấm cái thể xác cùng tinh thần lạnh lẽo băng giá của chính mình.

Y buông một câu – nhẹ như lông hồng, thản nhiên như không – nhưng lại làm cổ họng Phương tiểu hầu gia nghẹn đắng.

Y nói: "Ta… thực hâm mộ huynh!"

—oOo—

(1): nước mắt phản chiếu ánh sáng sẽ lấp lánh long lanh

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Chương 65

Dự cảm trước đây của Phương tiểu hầu gia quả nhiên ứng nghiệm: Lan Di thực sự sinh một đứa con trai!

Điều này làm cho Vô Song công tử nhất thời chỉ còn biết im lặng, không nói được gì…

Trong những việc đại loại như vậy, không thể không nói một câu – Vận thế của Phương Quân Càn quả thật cường mạnh, mà không phải chỉ là cường mạnh bình thường. Dường như hắn được toàn thể chư thần bốn phương tám hướng phù hộ độ trì, phúc quý hơn người vậy, tóm lại là luôn luôn có thể hóa hiểm thành an, biến hung thành cát.

Phương tiểu hầu gia lúc này đang đùa nghịch với tiểu đệ đệ trong lòng ngực. Bản tính vô cùng mê trẻ con đã tồn tại sẵn trong người hắn, chỉ chờ có dịp là

thể hiện ngay, đúng như câu 'Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời'!

Có lẽ bởi vì, thân là con trai duy nhất của Định Quốc vương gia quyền cao chức trọng, không có huynh đệ tỷ muội gì cả, cho nên dù được phụ thân hết mực thương yêu chiều chuộng, cũng không tránh khỏi cảm giác quạnh hiu cô độc. Bây giờ Lan Di hạ sinh một tiểu đệ đệ, Phương tiểu hầu gia đương nhiên mừng vui khôn xiết, bao nhiêu tình cảm yêu thương lẫn phấn khích toàn bộ đều trút cả lên tiểu đệ đệ nhỏ xíu ở trong lòng.

Tất nhiên, những phương thức để biểu lộ tình yêu luôn luôn là – chọc chọc cười cười, nắn nắn ngắt ngắt, xoa xoa dụi dụi, đùa đùa nghịch nghịch, cùng nhìn ngắm không chớp mắt…

Trẻ sơ sinh năm tháng tuổi, thật sự vô cùng đáng yêu, da thịt mũm mĩm, mềm mại như tơ như bông, từng đoạn tay chân non mềm tròn lẳn, núng nính như củ sen.

Cái miệng nhỏ xinh lười biếng ngáp một cái, mơ hồ nhìn thấy trong bộ dáng đó ẩn ẩn hiện hiện hình bóng của Phương tiểu hầu gia. Bởi vậy, Phương tiểu hầu gia đắc ý tuyên bố: "Hài tử thật giống ta!"

Trong soái trướng, Vô Song công tử an nhiên tĩnh tọa, tư thế tao nhã điềm đạm chậm rãi phê duyệt tấu chương.

Y trong lúc phê duyệt tấu chương cũng không khác gì con người thường ngày, vẫn là thanh nhã tú lệ, vẫn là phong tĩnh ôn điềm, khiến cho người ta vừa gặp đã thấy xốn xang xao xuyến, như thể làn gió xuân nhuận nhã dịu dàng, lơ thơ phơ phất mà vấn vương lòng người.

Bao nhiêu sắc sảo cuồng ngạo, cường ngạnh kiên cường của Vô Song công tử đều được y che giấu thẳm sâu bên trong vẻ ngoài u nhu tưởng chừng hư nhược yếu đuối ấy – bản lĩnh ngông nghênh mà quyết đoán, nhưng hoàn toàn không lộ ra ngoài.

"Khuynh Vũ! Thảm… thảm rồi! Ta chọc cho đệ đệ khóc rồi!… Bây giờ… bây giờ phải làm sao đây?" – Phương tiểu hầu gia hấp ta hấp tấp vọt vào soái trướng.

Thì ra, tiểu nam hài cuối cùng không thể chịu nổi mấy trò đùa nghịch thú vị ác liệt của Phương Quân Càn, hết nhịn nổi gào khóc toáng lên, thân hình nhỏ xíu ở trong ngực hắn không ngừng co duỗi vặn vẹo, tay đấm chân đá loạn xạ hòng thoát khỏi ma trảo của ca ca.

Nhưng Phương tiểu hầu gia vẫn nhất định không thôi chòng ghẹo đùa giỡn với tiểu đệ đệ trong lòng, dù trên đầu mồ hôi lạnh đang túa ra ròng ròng!

Hiện tại, hắn đem toàn bộ hy vọng ký thác vào người không-có-gì-là-không-làm-được – đích thị – Tiểu Khuynh Vũ.

Khuynh Vũ không gì không thông, không gì không biết, chắc chắn một chuyện cỏn con như dỗ dành tiểu hài tử đối với y không thành vấn đề… Phương tiểu hầu gia một mực đinh ninh thầm nhủ.

Tiểu Khuynh Vũ thản nhiên dội lên đầu hắn bằng cả một chậu nước đá: "Ta không biết đâu. Ta vốn chưa từng bế trẻ con bao giờ!" Ngay cả Tẫn Nhai vốn được y cưu mang từ khi mới sáu tuổi, lúc ấy, dù vẫn còn bé nhưng Tẫn Nhai đã sớm hiểu chuyện, nhất nhất tự lập mọi việc, căn bản không cần đến sự quan tâm chiếu cố của y.

Khóe miệng Phương tiểu hầu gia run run giật giật, có vẻ hơi hoảng, nhưng liền sau đó lại tà tà lộ bản chất đã lỡ thì liều của mình ra: "Mặc kệ, chỉ cần ngựa chết thành ngựa sống thôi!"

Hắn chậm rãi khom lưng xuống, thật cẩn thận ôm tiểu đệ đệ đến sát bên luân y.

Điều khiển cho cả hai phải mở to mắt ngẩn ngơ kinh ngạc chính là, hài nhi tự nhiên ngớt dần, ngớt dần tiếng khóc rồi nín hẳn… Hài nhi mở đôi mắt to tròn đen lay láy nhìn Tiểu Khuynh Vũ không chớp mắt, cái miệng nhỏ xinh ư ư a a cười toe, dụi dụi người ôm lấy cánh tay phải của Vô Song công tử.

Tiểu hầu gia kính cẩn ngưỡng mộ nói: "Huynh thật khiêm tốn… Khuynh Vũ… quả nhiên không có gì là không làm được!"

Nhìn hài nhi trước mặt không ngừng vặn mình, co chân duỗi tay, đáng yêu khả ái, ngây thơ thuần khiết không chút tỳ vết, Tiểu Khuynh Vũ bối rối, không dám đưa tay đụng vào, chỉ lặng lẽ toan kích hoạt luân y tránh đi chỗ khác.

"Khuynh Vũ! Hài tử này thực sự rất thích huynh! Mau, ôm nó một chút đi!"

Sắc diện Tiểu Khuynh Vũ trở nên u ám thất thần, mắt nhìn trống vắng xa xôi, không phải không muốn ôm, không phải không thích, chỉ là…

"Sát khí trên người ta quá mạnh… Đối với hài tử… Không tốt."

Phương Quân Càn dường như có thể nhìn thấy hết mọi bất an lo lắng của y, khóe môi nhẹ cười, đoạn nói: "Khuynh Vũ nên dẹp bỏ những ưu tư phiền muộn vô căn cứ đó đi, huynh mà không chịu ôm nó, nó lại khóc nữa cho mà xem!"

Quả đúng là vậy, hài nhi đã bắt đầu làm đôi môi nhỏ nhắn mềm mại chảy xị xuống, có vẻ như sắp oa oa toáng lên đến nơi.

Phương Quân Càn vẫn khăng khăng đem tiểu hài tử đưa đến tay Tiểu Khuynh Vũ, miệng giục: "Mau lên đi!"

Người luôn luôn thanh nhã điềm đạm, trí óc luôn luôn không ngớt suy nghĩ phân tích để đưa ra đối sách tối ưu – Vô Song công tử Tiểu Khuynh Vũ – giờ phút này lại luống cuống chân tay, bối rối không biết phải làm như thế nào cho phải, y do do dự dự hỏi:

"Thực sự có thể sao? Ta… thực sự có thể ôm đứa trẻ này sao?"

"Có thể, đương nhiên có thể! Mau lên đi!"

Cuối cùng, Tiếu Khuynh Vũ cũng dè dặt, từ từ vươn đôi cánh tay đỡ lấy hài nhi, thật cẩn thận ôm vào, âu yếm trong lòng ngực của mình…

Nhỏ xíu… Mềm dịu…

Trong lòng có điểm sợ hài nhi còn non nớt yếu mềm, Tiếu Khuynh Vũ vô cùng thận trọng, không dám dụng lực quá mạnh, sợ sẽ làm sinh linh bé nhỏ mỏng manh trong lòng bị tổn hại.

Phương Quân Càn chăm chú nhìn tiểu hài tử co chân duỗi tay, có vẻ khoan khoái hài lòng trong ngực Tiếu Khuynh Vũ, cầm lòng không được bật thốt lên: "Hâm mộ quá…"

"Hài tử này gọi tên là chi?" – Vô Song công tử đột nhiên ngẩng đầu lên hỏi.

Phương tiểu hầu gia định thần: "A, vẫn chưa! Lan Di muốn ta tìm giúp một cái tên cho đệ đệ, bổn hầu tài sơ học thiển, thật là bất đắc dĩ. Nhưng may sao lại có Vô Song công tử danh chấn thiên hạ ở đây, bổn hầu đành phải đem chuyện lực bất tòng tâm này phiền đến Khuynh Vũ vậy!"

Tiếu Khuynh Vũ thản nhiên: "Tiểu hầu gia thật sự rất biết cách tận dụng công năng triệt để đó. Vậy chẳng hay Tiểu hầu gia đối với lệnh đệ có kỳ vọng gì?"

"Kỳ vọng…" – Phương Quân Càn trở nên nghiêm túc, có chút trầm mặc, ngôn từ sâu lắng lại, "Bổn hầu không mong đệ đệ có thể phong hầu bái tướng, cũng chẳng mong nó xuất sắc vẹn toàn, chỉ hy vọng đệ đệ một đời bình yên, kiên cường mạnh mẽ để bảo vệ người thương cả đời, cùng nhau bách niên giai lão!"

"Bảo vệ người thương sao…" – Tiếu Khuynh Vũ có chút trầm tư suy tưởng… Bảo vệ y nhân (1)…

"Vậy thì… gọi 'Vệ Y' đi! Đặt tên hài nhi là 'Phương Vệ Y', thấy thế nào?"

"Phương Vệ Y…" – Phương Quân Càn đem mấy chữ này lầm bầm trong miệng mấy lần, rồi dứt khoát, "Được, được lắm, vậy là Phương Vệ Y đi!"

"Ha hả, Vệ Y nha, gọi lên cho ca ca nghe một tiếng đi!"

Phương Tiểu hầu gia chứng nào tật nấy, lại bắt đầu đùa nghịch trêu chọc tiểu đệ đệ trong lòng Vô Song công tử.

Khiến cho Thích quân sư cùng Cổ Mục Kỳ khi vén màn bước vào nhìn thấy cảnh này đều không hẹn mà gặp cùng liên tưởng đến hình ảnh một nhà ba người hòa thuận vui vẻ quây quần bên nhau…

Một nhà ba người…

Mà khoan! – Tại sao mình lại có cảm giác hoang đường vô lý như vậy chứ?!

Hai người hoàn toàn bị sét đánh cứng đờ!.

Nhắm mắt, che tai, miệng không ngừng niệm chú thôi miên chính mình: đây là ảo giác đây là ảo giác đây là ảo giác…

Ảo giác thôi mà…

—oOo—

(1): người ấy, người kia (thường chỉ nữ giới)

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: Chương 66

Thời gian qua như tên bay, thấm thoắt Lan Di và Y Y đã ở Bát Phương Thành được gần ba tháng, Lâm Y Y rốt cuộc nhịn không nổi, sốt ruột hỏi: "Biểu ca cuối cùng định bao giờ mới quay về kinh?"

Tiếu Khuynh Vũ mặt không đổi sắc, nhu hòa hỏi lại: "Y Y nhớ nhà rồi sao?" Lúc nào cũng vậy, đối với Lâm Y Y, Tiếu Khuynh Vũ luôn mang nặng một

sự áy náy, bứt rứt không yên, bởi vậy, đó là lý do vì sao y hết mực thương yêu chiều chuộng nàng như tiểu muội muội, vì tình cảm huynh trưởng mà có thể làm cho nàng hết thảy mọi việc.

Vô Song công tử đối với Lâm Y Y gần như là – hữu cầu tất ứng (1) – tất cả, trừ tình yêu.

"Biểu ca trả lời muội trước đã, rốt cuộc thì đến bao giờ huynh mới chịu trở về?" – Nàng nhấm nhẳng giậm chân tức tối, chiếc quần lụa màu nguyệt bạch mỏng manh phơ phất theo nhịp chân nện xuống nền đất, hệt như một đóa sen xanh biếc đương hé nở.

Tiếu Khuynh Vũ chậm rãi kích hoạt luân y đến bên cửa sổ, nhẹ đẩy cửa phóng tầm mắt ra ngoài, mạt tuyết trắng phủ lên tiểu lâu đang tan dần trong ánh dương ấm áp, biến thành những giọt nước trong suốt rơi xuống hòa vào đất, trên mặt đất dường như đã thấp thoáng chồi non mơn xanh. Gió tràn đến, lướt trên mặt mát rười rượi, trên cao, dương quang chiếu rọi rực rỡ, dường như đâu đây, hơi thở mùa xuân đang phả vào cây, vào lá, vào hoa, vào tận hồn người, êm ái len lỏi mà căng tràn nhựa sống.

Môi khẽ mỉm cười: "Ta không định quay về kinh."

"Cái gì!??" – Lâm Y Y toàn thân chấn động, điều đó… làm sao có thể…!? "Chẳng lẽ… chẳng lẽ biểu ca cả đời phải ở lại xó xỉnh này ư?"

Tiếu Khuynh Vũ gật đầu, ngữ khí không giấu sự chán chường mệt mỏi: "Kinh thành thật giả khó lường, đâu đâu cũng là mưu thâm kế hiểm. Ta quá chán ghét rồi!" Nếu có thể mãi được ở lại Bát Phương Thành, đó đích thực là hạnh phúc, một hạnh phúc không tầm thường.

"Y Y…" – Khóe môi Tiếu Khuynh Vũ lại hơi uốn lên thành một nụ cười, không che đậy được niềm hạnh phúc mê ly mà Lâm Y Y chưa bao giờ nhìn thấy. Trong giây phút, nàng cảm thấy y ở cách mình quá xa, mịt mờ thăm thẳm…

"Đây là lần đầu tiên trong đời, ta cảm thấy mình thuộc về nơi nào đó."

"Vậy còn muội?" – Không, nàng chẳng cần cái cảm giác đó! Vì cái gì chứ?… Bất giác, rõ ràng là gần đến nỗi chỉ đưa tay là chạm đến, nhưng tại sao lại cảm thấy xa xôi vô tận…

"Vậy còn muội? Muội phải làm gì bây giờ?" – Sắc mặt nàng tái nhợt thất thần, ngữ âm run rẩy.

Tiếu Khuynh Vũ vẫn thản nhiên đến lạnh lùng: "Có một số việc vốn không thể cưỡng cầu được."

Lâm Y Y cười sầu thảm. Là lần thứ hai, lần thứ hai nàng bị nam nhân này cự tuyệt…

Chỉ một câu 'Không thể cưỡng cầu' nhẹ như gió thoảng mà chẳng chút lưu tình, nhẫn tâm bắn một mũi tên xuyên thấu khối luyến ái đầy khổ sở, day dứt suốt mười năm ròng của nàng, làm nó rướm máu, tổn thương, đau buốt!

Tiếu Khuynh Vũ, ngươi thật quá mức lạnh lùng, quá mức tàn nhẫn, quá mức tuyệt tình!

Có lẽ, y và nàng mãi mãi là hai đường thẳng song song không cách nào có điểm hội tụ. Gần trong tấc gang, mà xa ngút biển trời.

Vô Song công tử đặc biệt yêu thích hoa đào!

Trong tiểu lâu của y trồng nhiều nhất là hoa đào, mỗi độ hoa rơi, y thích ngồi dưới một trời lạc anh (2) gảy đàn, thổi tiêu, thích gom nhặt những cánh hoa để ủ rượu, tạo ra một loại rượu vô cùng trân quý, muôn vạn kim ngân cũng khó mà mua được, thiên hạ vẫn ngưỡng mộ gọi là cực phẩm 'Bích huyết đào hoa'.

Thậm chí trên người y cũng thoang thoảng mơ hồ hương thơm băng lãnh của hoa đào, Phương tiểu hầu gia thường xuyên cảm giác một chuyện: Khuynh Vũ kiếp trước nhất định là Đào hoa giáng hạ, giữa cõi hồng trần mênh mang mờ mịt lặng lẽ mãn khai, rực hồng…

Thấy y yêu hoa đào như vậy, Phương tiểu hầu gia không khỏi bất giác nhớ lại chuyện lạ được nghe kể từ nhỏ: "Khuynh Vũ đã từng nghe nói chưa nhỉ? Mười tám năm trước, năm bốn hầu sinh ra đó, hình như là mồng mười tháng tám thì phải, vào tiết thu tất cả đào thụ trong kinh thành đều trút lá héo tàn, không hiểu sao chỉ trong một đêm lại đồng loạt nở rộ, rực rỡ tuyệt đẹp không sao tả xiết! Chuyện lạ đó được dân chúng kinh thành xôn xao bàn tán, không ngớt truyền tụng suốt một thời gian dài!"

Mười tám năm trước, cũng là năm Tiếu Khuynh Vũ hạ sinh.

Tiếu Khuynh Vũ nghe vậy chỉ mỉm cười thật nhẹ, tiếp tục cúi xuống, chuyên tâm gảy đàn, trước sau trầm mặc không lên tiếng.

Không có bất cứ kẻ nào biết được, sinh thần của Tiếu Khuynh Vũ, chính là ngày mồng mười tháng tám!

Giai điệu khi lên bổng, lúc lại xuống trầm, tình tang nhấn nhá, ngân nga, có khi tựa như tiếng suối chảy róc rách, lúc lại giống như tiếng chim ríu rít tâm tình. Điệu đàn điêu luyện đưa hồn người chu du thiên hạ, nóng bỏng với cát vàng đại mạc, rồi lại bần thần thơ thẩn với khói lam cô tịch u buồn trong ráng chiều buông lơi, vút một cái lại đứng trên cầu nhỏ lặng nhìn lưu thủy xuôi dòng vô định, hay là bay lên Thái Sơn cao ngất ngắm nhân gian muôn màu muôn vẻ… Này thì trời cao bao la vô tận, này thì biển xanh bát ngát mênh mông, tất cả đều như được hiện ra thiên hình vạn trạng dưới những đầu ngón tay tài hoa thần diệu của y, như trống trận thúc giục mạnh mẽ, nhưng từng dây, từng dây cũng êm ái dịu dàng như nước chảy mây trôi.

Phương Quân Càn chuyên chú lắng nghe, thần trí như mê như say, thấu vào xương, quyện vào hồn.

Tiểu lâu thanh hàn, u tĩnh, tựa hồ muốn gom góp hết không khí se se lạnh lạnh của tiết trời chớm xuân.

Tuy vẫn còn se lạnh, nhưng, mùa xuân đã đến rồi.

Đàn gảy xong một khúc, Phương Quân Càn đưa mắt nhìn lên cành đào đang điểm vài nụ hoa đỏ hồng tươi non mơn mởn, bỗng nhiên cảm khái một tiếng: "Mùa xuân đến rồi!"

Vô Song công tử chu sa u nhu diễm lệ, thanh nhã tựa tranh: "Không biết năm nay hoa đào mãn khai sẽ kiều diễm rực rỡ như thế nào nữa!"

Phương Quân Càn hạ giọng: "Bổn hầu đưa Khuynh Vũ đến Xí Quốc hoa đô (3) ngắm đào hoa, được không?"

Xí Quốc là một quốc gia nhỏ bé suy tàn nằm ở phía Đông Bát Phương Thành, lừng danh thiên hạ với danh xưng 'Thiên hạ hoa đô', xem hoa đào là quốc hoa, cả nước bất luận là nơi đâu, nhà dân hay đồng hoang đồi núi cũng đều trồng đầy hoa đào.

Tiết tháng ba, hoa đào nở rộ nhất, tươi thắm nhất, rực rỡ nhất, một trời lạc hoa hồng rực, khuynh quốc khuynh thành.

Tiếu Khuynh Vũ nhẹ nhàng hớp một ngụm Vũ tiền Long Tĩnh (4), rồi thản nhiên đặt chén trà xuống: "Xem ra Tiểu hầu gia thực sự rất có hứng thú… Các tấu chương đã duyệt xong cả chưa?"

Phương tiểu hầu gia làm ra vẻ đương nhiên: "Chẳng phải vẫn còn Thích quân sư đó sao, hắn tất nhiên phải là kẻ bị làm phiền rồi!"

Thích quân sư mà nghe được những lời này có lẽ hộc máu mà chết mất.

Vô Song công tử nghe vậy thì buồn cười: "Những lời này tốt nhất không nên nói trước mặt Thích quân sư nha, nếu không Thích quân sư lại có dịp đại tố khổ bên tai Tiếu mỗ cho mà xem!"

Phương tiểu hầu gia mỉm cười đầy tà khí: "Muốn bổn hầu im miệng cũng không có gì khó, chỉ cần Khuynh Vũ đồng ý cùng ta đến Xí Quốc ngắm hoa đào, bổn hầu cam đoan sẽ nói năng thận trọng, uốn lưỡi không chỉ bảy lần, để giữ tai Khuynh Vũ được thanh tịnh!"

Tiếu Khuynh Vũ điềm nhiên ngắm nghía, mân mê vòng kim tuyến ở bàn tay phải: "Khi nào?"

"Đợi đến khi hoa đào nở rực rỡ nhất, ta và huynh cùng đi. Sao, thế nào?"

Tiếu Khuynh Vũ hé cười, nụ cười thanh nhã diễm lệ tuyệt trần, sở hữu một loại mị lực vô hình dễ dàng khiến cho thế nhân thiên hạ xô nghiêng lật ngược: "Được!"

Phương Quân Càn gật đầu dứt khoát: "Được, sẽ như vậy!"

Tiểu lâu trong tiết chớm xuân se lạnh trong trẻo, hai người ước hẹn cùng nhau đi ngắm hoa đào nở rộ.

Ở một góc mà cả hai không thể nhìn thấy, Lâm Y Y dường như bị rút hết khí lực toàn thân, chân đứng run rẩy không vững, lảo đảo tựa cột quỵ xuống đất…

Trong đời nàng chưa từng thấy Tiếu Khuynh Vũ lộ ra vẻ mặt tươi cười rạng ngời hạnh phúc như vậy với bất cứ ai.

Hai người họ… còn hẹn nhau đi ngắm hoa đào?

Ai có thể cho nàng biết, đến tột cùng thì chuyện gì đang xảy ra vậy?

—oOo—

(1): có nhu cầu gì đều được đáp ứng

(2): hoa rơi

(3): thủ đô của hoa, hoa đẹp nhất đều quy tụ ở đó

(4): trà Vũ tiền Long Tĩnh là loại trà được hái vào trước tiết Cốc Vũ, còn gọi là chè xuân

Tiết Cốc Vũ: là một trong 24 tiết trong một năm theo lịch của người xưa, tiết Cốc Vũ là khoảng thời gian bắt đầu từ khoảng ngày 20 hay 21 tháng 4 khi kết thúc tiết thanh minh và kết thúc vào khoảng ngày 5 hay 6 tháng 5 trong dương lịch theo các múi giờ Đông Á khi tiết lập hạ bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Chương 67

Tiết xuân ba tháng, xuân đáo hoa khai, đất trời căng tràn nhựa sống.

Xí quốc hoa đô, yên vân rợp trời, như sương như khói, bồng bềnh, lãng đãng hòa quyện cùng lạc hoa hồng rực. Nhìn mây, ngỡ hoa mãn khai, nhìn hoa, ngỡ mây phiêu bồng…

Ở trong Bách hoa truyền thuyết, cứ mỗi tháng âm lịch lại cử một loài hoa làm đại biểu, tương ứng cũng có mười hai truyền thuyết về thần hoa khiến cho nhân gian trầm trồ ngưỡng mộ, truyền kỳ từ đời này sang đời khác.

Thời gian hoa đào bừng nở rực rỡ nhất, lộng lẫy nhất tương ứng vào tháng ba hàng năm, nên tháng này còn được gọi là Đào nguyệt.

Truyền thuyết về Thần đào hoa là truyền thuyết được biết đến sớm nhất, tương truyền xuất phát từ nước Sở thời Xuân Thu chiến quốc: Phu nhân của Tức hầu (một nước chư hầu) – Tức phu nhân nổi tiếng xinh đẹp tuyệt trần, đôi má lúc nào cũng phơn phớt hồng như đào hoa đương sắc. Trong một cơn chính biến, nước Tức bị Sở Văn Vương tiêu diệt. Sở Văn Vương mê mẩn sắc đẹp của Tức phu nhân, bắt nàng về chiếm đoạt, Tức phu nhân một mực cự tuyệt, thừa lúc Sở vương không để ý lén trốn ra ngoài tìm Tức hầu thì được tin Tức hầu đã tự sát, nàng đau khổ tuẫn tiết theo chồng. Lúc ấy cũng vào tháng ba, đào hoa khai mãn, tuyệt diễm thê lương, người nước Sở xúc động cùng cảm phục sự kiên trinh oanh liệt của Tức phu nhân bèn lập bài vị, đền miếu để thờ tự, cúng bái, đồng thời xưng tụng nàng là 'Đào hoa phu nhân', 'Đào hoa thần nữ', truyền tụng mãi đến ngày nay. (1)

Ngày hôm nay, cũng chính là ngày mỗi năm một lần, dân Xí quốc tổ chức lễ hội hoa đào, tế tự 'Đào hoa thần nữ' Tức phu nhân.

Ven sông Xí Thủy, nam thanh nữ tú tụ tập hò hẹn tâm tình, tặng nhau những cành đào mơn mởn rực hồng, rúc rích cười cười nói nói, rồi lại chuyên tâm thành kính bái tế Tức phu nhân, khẩn cầu Đào hoa thần nữ ban cho mình một mối lương duyên hoàn mỹ.

Mấy chục nữ nhân xinh đẹp trẻ trung nắm tay nhau xếp thành vòng tròn vừa ca hát vừa nhảy múa, làn điệu dân ca Xí quốc hiện ra trong vắt tươi vui với tiếng hát mềm dịu, mượt mà, ngọt ngào đến mê mẩn (2). Dung nhan quyến rũ mị hoặc hòa với sắc thắm rực rỡ của đào hoa làm lòng người càng bừng thêm phấn khởi, hứng thú.

"Thật là náo nhiệt!"

Thanh âm vang vang ấm áp của nam tử tựa như thỏi nam châm đầy sức cám dỗ mị hoặc lập tức thu hút mọi sự chú ý, khiến cho không ai tự chủ được bản thân phải ngoái đầu lại xem.

Vừa nhìn thấy, liền thất hồn lạc phách…

Cả rừng người bỗng đình chỉ mọi âm thanh, câm lặng đến kỳ dị.

Đào hoa bừng nở như muôn vạn đốm lửa rực hồng tuyệt diễm long lanh, hệt như một bức họa Bồng Lai tiên cảnh.

Giữa cảnh tiên thế ngoại hư hư ảo ảo, nửa thực nửa mộng khiến người ta đắm say ngây ngất ấy, hai nam tử không biết từ đâu xuất hiện điềm nhiên chậm rãi tiến đến.

Xuân phong xào xạc, mát rượi, từng tảng mây đào hoa mỏng manh không chịu nổi sức gió, lả tả trút một cơn mưa màu hồng rực rỡ, thấp thoáng giữa trời lạc anh, tà áo trắng muốt tiêm trần bất nhiễm của bạch y công tử thanh cao thoát tục cùng hồng cân đỏ rực cuồng ngạo của thiếu niên vương hầu anh tuấn tà mị đón gió phiêu diêu, phơ phất.

Bạch y công tử xòe bàn tay, lạc hoa thơ thẩn phiêu phiêu nhẹ nhàng đáp xuống. Bàn tay trắng nõn tao nhã nhón lấy, chu sa long lanh phi diễm nghiêng ngả hồng trần, ảm đạm phồn hoa: "Năm nay đào hoa dường như lung linh tươi đẹp khác thường!"

Vương hầu thiếu niên bên cạnh nhẹ phủi đầu, khẽ khàng hất đi những cánh hoa mong manh tuyệt sắc vô tình đậu lên mái tóc đen nhánh của mình, mỉm cười tà mị: "Có lẽ là biết Khuynh Vũ sẽ đến nên cả mạn sơn đào hoa này mới khẩn cấp thúc giục hoa bừng nở như thế này để chào đón… Xem ra, hoa nơi này cũng có tranh diễm chi tâm (3) đó!"

Bốn bề lặng phắc như tờ, châm rơi cũng có thể nghe được. Cả đám người đứng như trời trồng chỉ biết ngây ngốc mà nhìn, làm như chỉ trong tích tắc đã mất đi năng lực kiểm soát hành vi, chăm chăm không rời mắt bóng dáng hai người rời đi mỗi lúc một xa rồi dần dần mất hút …

Có thể giải thích là, do chấn động thần hồn đến cực điểm, toàn bộ trí óc cùng kỹ năng suy nghĩ nhất thời trở nên tê liệt, trong đầu lúc đó không còn ý niệm gì, không còn hành động gì, chỉ còn trống rỗng hư vô.

Mãi đến khi hai người đã khuất thật xa, hết thảy mới định thần, bình tâm lại, đưa mắt nhìn nhau.

Vừa rồi… là mộng hay là mơ? Là ảo hay là thực?

Trong lòng bỗng nhiên một phen sững sờ: chẳng lẽ… chẳng lẽ vì năm nay đào hoa kiều mị diễm lệ khác thường, đến nỗi cả thần tiên trên trời cũng không thể kềm lòng, phải hạ phàm thưởng thức hay sao?

Trên sông Xí Thủy, đào hoa rụng đầy mặt nước chậm chạp xuôi dòng, xa xa trông như một tấm thảm hoa bàng bạc lấp lánh, dưới ánh mặt trời, cánh hoa màu hồng soi bóng nước, sắc hoa lúc ửng lên rực lửa, lúc lại nhàn nhạt mềm mại màu cỏ lau; nhìn gần, phảng phất như chỉ cần một hơi thổi nhẹ, cánh hoa sẽ lập tức tan ra thành nước, mong manh, uyển chuyển giống hệt thiếu nữ khuê trung vừa tô son điểm phấn, e lệ thướt tha.

Dưới gốc đào, rất đông người tụ họp, cười cười nói nói huyên thuyên náo nhiệt, hoa tay múa chân làm lạc hoa tung bay tán loạn, không khí tưng bừng hồ hởi sôi nổi cuồn cuộn như sóng tràn bờ.

Phương Quân Càn không kềm nổi phấn khích, nói: "Đào hoa thực sự là loại hoa ưa thích ồn ào náo nhiệt!"

Nghe vậy, luân y thiếu niên Tiếu Khuynh Vũ thản nhiên điềm đạm đáp lời: "Không đâu, kỳ thực, hoa đào là loài hoa vô cùng tịch mịch…"

Đào hoa, vì động lòng thế gian mà sinh ra, và cũng vì thiên hạ đau thương mà nở rộ.

Nhưng mà, ngay lúc đó Phương Quân Càn không mấy để tâm tới hàm ý ẩn sau câu nói ấy…

Bởi vì đang mải… Kìa trước mặt, một thiếu niên có lẽ vừa chớm yêu đang với tay bẻ xuống một cành đào, đem trao tặng người mình để ý, thiếu nữ e thẹn xấu hổ, rụt rè nửa muốn cự tuyệt, nửa không.

Thiếu niên lại càng kiên trì.

Cuối cùng, đôi má cô gái đỏ bừng lên, run run ngượng ngùng tiếp nhận cành đào từ tay thiếu niên nọ.

Tiếu Khuynh Vũ quay lưng về phía hai người nên không thấy, chỉ có Phương tiểu hầu gia mục kích tường tận mọi việc từ đầu đến cuối.

Liền nhếch môi cười đầy tà khí: "Khuynh Vũ chờ ta một lát!"

Tiếu Khuynh Vũ bày ra vẻ mặt không hiểu lắm sự việc diễn ra, chỉ còn biết chăm chú nhìn theo bóng hắn vọt đến nơi có gốc đào cổ thụ cao nhất ven Xí Thủy.

Đó là một gốc đào đã trăm năm, thân cao mười thước, tráng kiện sum suê, ba người ôm không hết. Đối với người dân Xí quốc, đào thụ này chính là hóa thân của Đào hoa thần nữ tại nhân gian.

Mọi người nhất loạt kinh hô khiếp hãi khi thấy Phương Quân Càn nhẹ nhàng phi thân, hệt như hồng nhạn tung cánh vút bay lên ngọn cây!

Ở trên ngọn cây đào, hắn phóng mắt về hướng nam tử kia mỉm cười, nụ cười đầy mê lực trên khuôn mặt tuấn mỹ phi phàm, khiến cho biết bao thiếu nữ hoài xuân phải điên đảo thần hồn.

Hắn thản nhiên đưa tay bẻ một cành đào ở trên tán cao nhất, rồi nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất.

Sắc đỏ chan hòa phiêu vũ trong không trung, hồng cân phơ phất tung bay quyện cùng lạc anh lả tả vẽ nên một bức tranh tuyệt đẹp. Tay hắn nắm chặt cành đào, môi cười tà mị, giữa trời hoa rơi, phảng phất nét quyến rũ mà cũng nghiêm nghị đường hoàng.

Rồi, hắn sải bước đến bên cạnh luân y thiếu niên, đào chi trong tay dịu dàng đưa trước mặt y.

Xuân phong mơn man lay động, đóa đào hoa e ấp rung rinh, lung linh như khóe thu ba lúng liếng thẹn thùa, kiều mị, diễm tuyệt.

Hắn nói: "Tặng cho huynh!"

Tiếu Khuynh Vũ ngạc nhiên, sóng mắt bỗng trở nên trầm lặng mênh mang như biển rộng. Một thoáng chần chờ do dự, rồi y chậm rãi vén tay áo, đưa bàn tay ra tiếp nhận cành đào trong tay hắn.

Hồng cân rực lửa, y phục phiêu vân, bàn tay trắng nõn, đào hoa mơ màng.

Ngay tại lúc này, thời gian như đông cứng lại, khắc sâu cảnh tượng trước mặt thành một kiệt tác vĩnh cửu, bất khả phục dựng…

Rõ ràng bội luân bại lý, rõ ràng hậu thế bất dung, mà cũng rõ ràng minh bạch bày ra trước mắt, khiến cho hết thảy người có mặt đều nín thở câm lặng, không nói được lời nào…

Mọi người rõ ràng đều nhìn thấy, hồng cân thiếu niên anh tuấn tà mị tung người lên ngọn cây, hái cành đào cao nhất, đẹp nhất đưa đến trước mặt bạch y nam tử thanh khiết không chút tỳ vết nọ.

Rồi nam tử ấy… đưa tay nhận.

Chỉ đơn giản vậy thôi.

Nhưng mà… từ bây giờ cho đến khi lão nhược, tất cả những người có mặt đều tạc sâu trong lòng, vĩnh viễn không thể quên: năm đó, giữa một trời lạc anh rực hồng diễm lệ, hai thiếu niên tuyệt thế vô song cùng nhau đào chi ước hẹn…

Phương Quân Càn chợt cười to sảng khoái.

Giọng cười vô cùng đắc chí vì đã lừa được Tiểu Khuynh Vũ: "Khuynh Vũ mắc mưu rồi! Theo phong tục địa phương của Xí quốc, vào ngày hội hoa đào hằng năm, nam thanh nữ tú trèo lên cây đào cao nhất này hái xuống một cành, đem tặng ý trung nhân của mình, nếu đối phương tiếp nhận, tức là ước định chung thân, cả đời sẽ ở bên nhau, không bao giờ lìa bỏ, không bao giờ rời xa!"

Sợ Vô Song công tử thẹn quá hóa giận hạ thủ bất lưu tình, Phương tiểu hầu gia co chân chạy biến, vọng lại tiếng cười khanh khách cùng lời trêu ghẹo: "Khuynh Vũ nhận hoa rồi, từ nay về sau sẽ là người của bổn hầu nha!"

Tự nhiên, thoảng nghe văng vẳng lời thề son sắt, khắc cốt ghi tâm của Phương Quân Càn một ngày nào đó: "Đào chi hẹn ước, thượng thiên chứng giám! Tình này – Thượng cùng Bích Lạc, hạ Hoàng Tuyền!"

—oOo—

(1):Ở đây, xin nói rõ một chút về truyền thuyết 'Đào hoa thần nữ' trong truyện. Đoạn đầu thì bạn Mặc nói đúng rồi, nhưng đoạn sau thì nàng ấy 'chế' để cho nó thêm phần kịch tính thôi.

Đầu đuôi là như thế này:

Sái hầu và Tức hầu (là vua của 2 nước chư hầu thuộc Sở) đều lấy vợ người nước Trần, nhưng phu nhân của Tức hầu là nàng Tức Vĩ (có tài liệu viết là Tức Quỳ) rất đẹp, đôi má lúc nào cũng phơn phớt ửng hồng như hoa đào khoe sắc. Sái hầu cợt nhả với Tức phu nhân nên bị Tức hầu xui Sở Văn Vương xua quân bình định, bắt Sái hầu làm tù binh, mãi mới tha cho. Sái hầu ôm hận trong lòng, thẽ thọt với Sở Văn Vương về sắc đẹp của Tức phu nhân để khơi lòng ham muốn. Quả nhiên Sở Văn Vương ngay lần đầu gặp mặt đã không thể cưỡng lại sự quyến rũ của nàng. Lấy cớ Tức phu nhân vô phép không dâng rượu tận tay mà nhờ thị nữ, Sở Văn Vương cả giận đưa quân đánh Tức hầu, an trí Tức hầu ở Nhữ Thủy, bắt Tức Vĩ về cung cưỡng đoạt, Tức hầu biết tin giận quá mà chết. Tức phu nhân từ ngày vào cung không hề hé môi nói với Sở Văn Vương nửa câu, dù Vương vô cùng yêu chiều nàng, nhưng cũng hạ sinh cho Sở vương hai người con, một người sau này lên ngôi làm vua nước Sở. Mãi đến khi nàng chết, cũng không mở miệng nói với Sở Văn Vương một lời nào.

Sở đĩ gọi nàng là 'Đào hoa phu nhân' là bởi vì đôi má nàng lúc nào cũng phơn phớt ửng hồng như hoa đào khoe sắc. Ngoài ra còn có một thuyết khác cho rằng, sắc đẹp của hoa đào không cần phải mở miệng khoa trương, nên chuyện Tức Vĩ im lặng không nói cũng được ví như đào hoa tuyệt sắc vô ngôn vô ngữ vậy!

Ngày sau Đỗ Mục – một nhà thơ thời văn Đường – một lần đi ngang qua Miếu thờ Đào hoa phu nhân đã cảm tác một bài thơ, 'Đề Đào hoa phu nhân miếu', xin đưa nguyên văn chữ Hán, Hán Việt, dịch nghĩa cùng bản dịch bừa của tôi ở đây.

Nguyên văn

題桃花夫人廟

細腰宮裡露桃新

脈脈無言幾度春。

至竟息亡緣底事?

可憐金谷墜樓人

Hán Việt:

Đề Đào Hoa phu nhân miếu

Tế yêu cung lý lộ đào tân,

Mạch mạch vô ngôn kỷ độ xuân.

Chí cánh Tức vong duyên để sự?

Khả liên Kim Cốc truỵ lâu nhân.

Dịch nghĩa:

Thơ viết ở miếu Đào Hoa phu nhân

Trong cung eo nhỏ, đào tơ mơn mởn ngậm sương.

Lặng lẽ không nói đã biết bao mùa xuân.

Rốt cuộc vì sao mà nước Tức bị mất ?

Đáng thương cho người gieo lầu ở vườn Kim Cốc.

Dịch thơ:

Đề Đào Hoa phu nhân miếu

Lưng ong cung khuyết đào hoa khai

Tịch mịch vô ngôn mấy năm dài

Tức quốc diệt vong vì duyên cớ?

Tích xưa Kim Cốc xót xa hoài.

• Tích xưa Kim Cốc: Đỗ Mục liên tưởng đến chuyện nàng Lục Châu (thiếp yêu của đại hào phú Thạch Sùng) rất xinh đẹp, Tôn Tú mê mẩn nàng nên đòi Thạch Sùng dâng tặng, Thạch Sùng một mực cự tuyệt. Tôn Tú cả giận giả chiếu chỉ đến bắt người, Thạch Sùng cùng nàng đang ngồi trên lầu cao ở vườn Kim Cốc, thấy vậy họ Thạch nói với nàng: "Ta vì nàng mà phải tội!" Lục Châu khóc mà thưa rằng: "Vậy thiếp xin chết trước mặt chàng!" Dứt lời nhảy xuống lầu cao tự vẫn.

Đỗ Mục có ý chê Tức phu nhân tại sao không có can đảm như nàng Lục Châu, thà chết để giữ trọn tiết hạnh chứ không chịu nhục nhã. Dẫu Tức Vĩ có cam nguyện câm lặng cả đời, thì việc lấy hai chồng của nàng cũng khiến cho hậu thế phải phán xét.

(2): nguyên văn 'ngô nông khang điều' là chỉ giọng nói của người vùng Tô Châu ngọt ngào thánh thót, uyển chuyển mềm mại, ngây ngất lòng người.

(3): tranh xem ai đẹp hơn

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 68: Chương 68

Phương Quân Càn không thể thấy được, khi hắn đã chạy xa, Tiểu Khuynh Vũ ngồi trầm ngâm tư lự, cuối cùng trên đôi môi xinh đẹp bật ra tiếng thở dài, để rồi sau đó, khóe môi chợt uốn thành một cái mỉm cười, nụ cười nhẹ nhàng thanh thoát trong sự tĩnh lặng vô ngôn.

Ái tình, đã bột phát bất ngờ mà tự nhiên như vậy.

Cuối cùng, cũng đã tiếp nhận rồi còn đâu.

Như vậy… cũng tốt…

Cứ như vậy đi…

Cứ như vậy đi…

Y khẽ ngẩng đầu, tao nhã giơ tay để đào chi lên cao quá trán, ôn nhu ngắm nhìn sắc hoa phơn phớt trong suốt dưới ánh mặt trời, bàn tay trắng muốt với những ngón tinh tế dịu dàng mơn man cánh hoa, tay áo trắng tinh nhẹ nhàng phiêu bồng trong làn gió xuân hiu hiu mát rượi.

Dưới ánh dương quang chiếu rọi, giữa trời lạc hoa rực hồng, luân y nam tử ngửa đầu nhắm mắt, khóe môi mỉm cười rất nhẹ, đào hoa lung linh cùng khuôn mặt nhu nhuận thanh nhã của y tỏa sáng dưới nắng xuân dìu dịu, càng tôn thêm vẻ duyên dáng diễm lệ của nhau, càng nhìn càng ngắm, càng chẳng thấy chút nào giống người trong cõi phàm trần.

Trong một khoảnh khắc, ai nấy ngỡ mình bị hoa mắt, tất cả đều có cảm giác… dường như cả thiên cả địa trong một chớp mắt ngắn ngủi đã đông cứng lại chung quanh vị bạch y thiếu niên ấy.

Hết thảy như lạc vào mê cảnh, bị một sức mạnh vô hình nào đó dẫn dắt, vô lực kháng cự, chỉ còn biết trân trân ngây ngốc nhìn cảnh tượng phi thường tuyệt lệ trước mắt, hô hấp tạm thời bị lãng quên.

Chợt bạch y nam tử khẽ lẩm bẩm: "Ngốc thật… ngốc quá đi… Làm sao không biết?… Làm sao mà… ta không biết được chứ?"

Y biết…

Vô Song công tử kiến thức uyên bác, tinh cổ thông kim, lý nào lại không biết phong tục địa phương của Xí quốc?

Hội tế thần hoa, đào chi đính ước – Văn hóa phong tục của người dân nơi đây, từ ngày Tiếu Khuynh Vũ dấn thân bôn ba giang hồ, chu du tứ hải đã biết đến rồi.

Rõ ràng là… y thấu hiểu rất rõ ý nghĩa của việc tiếp nhận cành đào.

Bởi vậy, khi Phương Quân Càn đưa đào chi đến trước mặt, Tiếu Khuynh Vũ có một thoáng do dự, suy tư… nhưng cuối cùng, vẫn đưa tay tiếp nhận.

Đào chi ước hẹn, thượng thiên chứng giám. Tình này, thượng cùng Bích Lạc, hạ Hoàng Tuyền…

Phương Quân Càn, ta bằng lòng rồi đó…

"Khuynh Vũ có bằng lòng bầu bạn cùng bổn hầu suốt đời không?"

Những lời ấy, Phương Quân Càn đã hỏi vô số lần.

Mỗi khi hắn hỏi, Tiếu Khuynh Vũ chỉ cúi đầu cười mỉm, không có hồi đáp.

Mãi đến khi Tiếu Khuynh Vũ từ trần, mãi đến khi Phương Quân Càn đăng cơ Hoàng đế, nhất thống thiên hạ, mãi đến khi Hoàn Vũ Đế vô tình nghe Trương Tẫn Nhai nhắc đến chuyện lúc còn nhỏ được theo Vô Song công tử chu du thiên hạ, trên đường đi từng ghé ngang Xí quốc ngắm hoa đào.

Đúng khoảnh khắc đó, Phương Quân Càn hoàn toàn bừng tỉnh.

Thì ra, chính trong giây phút đó, chỉ một sát na đó, chỉ một nháy mắt Tiếu Khuynh Vũ đưa tay tiếp nhận đào chi của mình, y đã nguyện ý một đời bầu bạn cùng mình…

"Tiếu, Khuynh, Vũ!!!" – Một tiếng thét tuyệt vọng điên cuồng xé nát màng tang, tê tâm liệt phế.

Mục kích trọn vẹn từ đầu đến cuối, gương mặt xinh đẹp của Lâm Y Y đẫm lệ đớn đau, nàng lê bước từ trong góc sâu hút của rừng đào đến trước mặt Tiếu Khuynh Vũ, bất thần vươn tay đoạt lấy đào chi!

Tiếu Khuynh Vũ lặng thinh bất động trước hành vi bất ngờ đó, chỉ đưa mắt nhìn chăm chú biểu muội thanh mai trúc mã đã cùng mình lớn khôn trước mặt…

Nhãn thần vương vấn một tia áy náy, nhưng tuyệt nhiên kiên định không chút bối rối.

"Được, được, được lắm…" – Khóe môi Lâm Y Y nhếch lên cười đau đớn, muốn khóc mà không ra tiếng, chỉ có thanh âm phẫn uất gần như là nức nở "Huynh thà yêu một cành hoa gãy chứ nhất định không đoái hoài thanh mai trúc mã này… Tiếu Khuynh Vũ… Huynh thực sự… được, được lắm…"

Đôi tay thanh mảnh tú lệ của nàng cố vận lực, chậm rãi tước từng cánh hoa đào mỏng manh, vần vò đến nhàu nát trong đôi bàn tay búp măng nhỏ nhắn, nàng lạnh lùng xòe tay, vụn hoa tơi tả lọt qua khe hở giữa các ngón rơi xuống chỏng chơ trên đất, dập dụi nát tan, thê lương mà diễm lệ, đào hoa ứa máu…

"Huynh đã không yêu ta, cũng không thể chấp nhận hắn!" – Thanh âm lóe lên tia độc ác của nàng rít qua kẽ răng, gằn mạnh từng tiếng. Tay áo lụa màu nguyệt bạch mỏng manh vung mạnh, cành đào trong tay bị hất tung lên cao, ở giữa không trung vẽ nên một đường cong hoàn hảo trước khi rơi xuống dòng Xí thủy đang chảy xiết, hòa cùng lạc hoa mất dạng.

Trong khoảnh khắc đó, sắc diện Tiếu Khuynh Vũ tái nhợt!

Đào hoa lưu thủy, một đi không trở lại.

Đào chi bập bềnh trên mặt sóng nhấp nhô, câm lặng cầu cứu.

Lạc anh phiêu diêu, lả tả đầy mặt nước, lóe lên sắc hồng rực rỡ cuối cùng trước khi hòa cùng làn bích thủy xuôi về Đông, vô tung vô tích…

"Tiếu Khuynh Vũ, ta hận huynh…" – Nàng là Lâm Y Y, đường hoàng là ái nữ của Đại Khánh Tả thừa tướng Lâm Văn Chính quyền uy tột bậc, những gì nàng muốn, xưa nay chưa bao giờ không được, phải được, mà phải là tốt nhất.

Nhưng, nếu đã chiếm không được,

Vậy…

Đã không thể có, thà rằng… hủy diệt!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 69: Chương 69

Nhân sinh bát khổ: sinh, lão, bệnh, tử, chia cắt ái tình, kết oán trường cửu, ham muốn không đạt, đoạn tuyệt bất thành.

Tháng tư, Lan Di trở về kinh sư, trước khi đi đem tiểu hài nhi Phương Vệ Y giao phó cho Phương Quân Càn.

"Càn nhi, kinh sư là nơi bon chen đấu đá, kế hiểm mưu thâm, Lan Di phải về bên cạnh giúp đỡ phụ thân con, tiểu đệ đệ đành phải phó thác cho con vậy!"

Dường như, trời đã ban cho những người phụ nữ một khả năng thiên phú, luôn luôn có dự cảm linh mẫn những việc sẽ xảy ra. Có lẽ, trong khoảnh khắc Lan Di quyết định để Vệ Y ở lại Bát Phương Thành, bà cũng đã tự đóng dấu cho mình một kết cục không thể nào hoán cải.

Lâm Y Y đương nhiên cũng theo Lan Di hồi kinh, khi lướt qua hai người, nàng không hề đưa mắt liếc ngang, chỉ lạnh lùng buông một câu nhẹ như gió thoảng: "Ta nguyền rủa các ngươi!"

Khuôn mặt Tiếu Khuynh Vũ vẫn bình thản không chút gợn sóng, thần sắc tịch liêu trữ định.

Trái lại, Phương Quân Càn chau đôi mày kiếm, đôi mắt sáng như sao nhíu lại thành một đường thẳng, bên hông, dường như thanh Bích Lạc đang run lên vì giận dữ, nói thay nội tâm tràn đầy sát khí của chủ nhân.

Mãi đến lúc xe ngựa của Lâm Y Y đã khuất dạng ở cuối quan lộ, Phương Quân Càn mới quay sang Tiếu Khuynh Vũ, ngữ khí thẳng thắn, lạnh băng: "Ta không ưa nàng!"

"Cho dù không ưa nàng, nhưng cũng không muốn làm gì tổn thương nàng!" – Bởi nói sao đi nữa, trong lòng Tiếu Khuynh Vũ vẫn luôn canh cánh với Y Y một món nợ ân tình.

Phương tiểu hầu gia nắm chặt thanh Bích Lạc bên người, giọng nói vẫn lạnh lẽo đáng sợ: "Nếu không phải vì nàng là một nữ nhân chưa hiểu chuyện đời, lại là biểu muội cùng huynh khôn lớn, thì… chỉ cần với câu nói vừa rồi, bổn hầu đã khiến nàng máu tươi ba bước!"

Cảm nhận sát khí mãnh liệt toát ra trong ngữ khí cũng như trên người Phương Quân Càn, toàn thân Tiếu Khuynh Vũ bất giác run lên.

Nhưng mà… rất nhẹ, rất khẽ, hầu như không ai thấy được.

Vô Song công tử hít sâu một hơi rồi thở dài:

"Ta vẫn luôn luôn nghĩ rằng, huynh là người rất điềm tĩnh!"

Phương Quân Càn mở to đôi mắt trong sáng như minh nguyệt đăm đăm nhìn về hướng vô định: "Kỳ thực ta không phải!" Bởi vì, kẻ bị vũ nhục là y, hắn làm sao có thể bình tĩnh?

Trong lòng Phương tiểu hầu gia tự nhủ, có chút trào lộng lẫn đắng cay: chỉ cần đụng đến những chuyện có liên quan đến huynh, Phương Quân Càn lại tự nhiên mất đi lý trí…

Nghĩ vậy rồi, hai tay đặt lên lưng luân y của Tiếu Khuynh Vũ, Phương Quân Càn hơi cúi xuống thì thầm, khóe môi cười dịu dàng: "Quên đi, chúng ta về thôi!"

Bát Phương Thành lặng lẽ trôi đi trong dòng chảy mênh mang vô tận của năm năm tháng tháng, yên ả êm đềm, ấm áp ôn nhu.

Phương Quân Càn luôn quán triệt quan điểm chỉ cần có tài là trọng dụng, bất kể xuất thân sang hèn, hết thảy thuộc hạ thân tín dưới trướng đều do một tay hắn tuyển chọn, sàng lọc dựa trên tài năng, tư chất cùng phẩm cách đạo đức, trực tiếp đề bạt, chỉ định vào các vị trí phù hợp, tận dụng tối đa và tạo điều kiện cho họ phát huy được hết sở trường.

Sắp đặt mọi việc đâu vào đó, tại Bát Phương Thành Phương tiểu hầu gia chỉ cần ngồi rung đùi ung dung điều khiển guồng máy hoạt động trơn tru liền mạch, vô cùng nhàn hạ. Vậy nên cứ mỗi khi có thời gian rảnh rỗi, Phương tiểu hầu gia thích nhất là cải trang vi hành. Tuy nói là cải trang vi hành, nhưng nói thẳng ra là lấy việc công mưu việc tư, kiếm cớ đưa Vô Song công tử ra ngoài rong chơi, du sơn ngoạn thủy!

Tiếu Khuynh Vũ trên thông thiên văn, dưới tường địa lý, dân phong tập tục không gì không nghe, không gì không biết, mỗi khi du hành đến chỗ nào cũng đều từ tốn thuyết giải về truyền thuyết lai lịch, tập quán địa phương cho Phương tiểu hầu gia tường tận rõ ràng, đến nỗi lắm lúc, Phương Quân Càn cứ phân vân tự hỏi: rốt cuộc thì ai đưa ai đi chơi đây!?

Chỉ trong ba năm ngắn ngủi, giống như một mạch nước ngầm trong trẻo biết cách khơi nguồn, văn chương thi phú, ứng đối ngâm vịnh cùng kiến thức cổ kim của Phương Quân Càn nhờ minh sư Tiếu Khuynh Vũ chỉ điểm, hun đúc đã tiến triển nhanh chóng không ngờ.

Hắn căn bản đã là thiên tính thông minh, kỳ tài xuất chúng, do đó chỉ cần Vô Song công tử nói qua vài lần đã ngay lập tức từ một suy ra đến ba, bốn lần hàm nghĩa, thông hiểu tường tận thấu đáo sự việc.

Lịch đại hoàng đế tự cổ chí kim, Hoàn Vũ Đế Phương Quân Càn là một trong số cực kỳ hiếm hoi các vị Thánh quân văn võ toàn tài. Hoàn Vũ Đế nhất thống thiên hạ, tài trí cùng võ công chắc chắn không cần phải bàn cãi, nhưng mà, ngay cả văn chương thi phú người cũng chuyên cần rèn luyện hằng ngày không chút lơ là, điều đó khiến cho bao nhiêu tao nhân mặc khách, học giả trí thức cũng phải kinh ngạc tán thưởng.

Hoàn Vũ Đế cũng là một cao thủ cờ vây, mỗi nước cờ của người đều toát ra phong thái cao ngạo bất phàm, uy phong lẫm liệt mà ẩn chứa sát khí kinh người, không ít lần khiến cho Đệ nhất danh thủ cờ vây thúc thủ, cam bái hạ phong.

Kỳ thánh Duẫn Tử Bạch ngạc nhiên hỏi: "Bệ hạ kỳ nghệ cao tuyệt, mỗi nước đều cơ trí hơn người, trước kia cũng chắc chắn là thắng nhiều thua ít, phải không?"

Bàn tay Hoàn Vũ Đế định hạ cờ bỗng nhiên khựng lại, ngẩng mặt, khóe môi nhếch một nụ cười cô độc, thê lương: "Không có, trẫm toàn thua!"

Mình… luôn thua… Mỗi lần chơi cờ với y, là mỗi lần bị y hạ gục thảm thương không còn manh giáp.

Trong trí nhớ của người, hình ảnh công tử Vô Song vẫn tươi mới nguyên vẹn như vừa hôm qua, mỗi khi thắng cờ lại nhẹ nhàng đưa tay vuốt lọn tóc mai mềm mại, ngước nhìn mình mỉm cười thanh nhã ôn nhu, nhưng cũng không giấu sự kiêu hãnh đắc ý, chậm rãi mở miệng buông một câu vân đạm phong khinh: "Huynh lại thua nữa rồi!"

Hoàn Vũ Đế khép mi mắt, giấu đi nhãn thần đang dần nhạt nhòa vì rướm lệ – ngồi ở ngôi Cửu ngũ chí tôn, nắm quyền sinh sát cả thiên hạ, trong tay là giang sơn cẩm tú vô tận mênh mông, nhưng làm sao nhìn lại được nét cười ôn nhu xa vắng của y thuở nào…

Bất tri bất giác, thời gian như lưu thủy lặng lẽ xuôi dòng, thấm thoắt đã ba năm…

Hơn ba năm nay, nếu hỏi Phương Quân Càn thay đổi nhiều nhất ở đâu, thì câu trả lời sẽ là: đôi mắt, đôi mắt trong sáng như minh nguyệt thiên hạ vô song của hắn. Trước đây, ánh mắt ấy ánh lên vẻ tinh anh lém lỉnh cùng những nét thơ ngây trong sáng của tiểu hài tử, nhưng càng lúc càng hàm chứa sự kiên định, rắn rỏi, cho đến lúc này, nhãn thần của hắn vừa ẩn chứa khí phách lợi hại, vừa không kém trữ định tao nhã. Khí chất của kẻ quân lâm thiên hạ ngày một hiển hiện rõ ràng, không khỏi khiến cho kẻ vô can phải bất an khiếp hãi.

Không cần hỏi nhiều, chỉ cần nhìn ánh mắt của hắn liền thấu triệt – con ngươi tà mị luôn ẩn chứa một thứ bá khí sắc bén, là khát vọng, là hùng tâm nắm giữ vận mệnh cả thiên hạ trong tay mình.

Một tay chấp chưởng binh quyền, hùng bá một phương. Tĩnh có phong vân làm bạn, động có long hổ cùng theo.

Hết thảy chư hầu thiên hạ, không một ai dám có ý nghĩ khinh thường vị vương hầu tuấn mỹ vô song chỉ vừa hai mươi mốt tuổi ấy.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 70: Chương 70

"Cái gì chứ, công tử… người muốn nhận Phương Vệ Y làm đồ đệ?" – Trương Tẫn Nhai thất thanh phản đối "Con không chịu đâu!!"

Chỉ vừa thoáng nghĩ tới việc từ nay về sau mình sẽ phải gọi cái tên tiểu mao hài kia là sư đệ, Trương Tẫn Nhai liền cảm thấy phiền muộn không sao nói hết!

Chưa hết, lại nghĩ tới lúc tên tiểu tử thúi cái gì cũng không biết đó sớm sớm chiều chiều cứ bám dính lấy công tử không buông, Trương Tẫn Nhai càng như muốn điên lên!

Đúng là chí nguy, chí nguy!!!

Đừng bao giờ ngây thơ cho rằng tiểu hài tử không biết ghen tỵ, thực tế đã chứng tỏ, một đứa trẻ khi ghen tỵ thường biểu hiện rõ ràng ra mặt, trong thái độ cũng như lời nói, hành động, không giống như người lớn ưa giấu mình bên trong sự ngọt nhạt âm trầm.

Phương tiểu hầu gia tinh nghịch bẹo hai gò má bầu bĩnh phụng phịu đang đỏ bừng vì tức tối của Trương tiểu bằng hữu: "Trương Tẫn Nhai đồng học à, ngươi đối với tiểu đệ nhà ta phải chăng có gì bất mãn?" Hắn cười khanh khách, giọng cười hồ ly gian xảo ranh mãnh, "Hay là… ngươi sợ công tử nhà ngươi sau này lạnh nhạt, không thèm đếm xỉa tới ngươi nữa? Ôi chao ơi, yên tâm yên tâm đi! Khuynh Vũ tuyệt đối công bằng mà, không có chuyện nhất bên trọng nhất bên khinh đâu!"

Lời ngay chói tai, bao nhiêu tâm sự giấu kín bị Phương Quân Càn một hơi phơi bày sạch sẽ, Trương Tẫn Nhai xấu hổ đỏ lựng từ cổ lên tới mang tai! Cậu nhỏ hung hăng trừng mắt với Phương Quân Càn, chỉ còn thiếu nước nhảy chồm lên cắn cho hắn một phát bõ ghét!

Tiểu hài tử Phương Vệ Y chập chững đến gần, kéo kéo vạt áo của Tiếu Khuynh Vũ, cố níu chặt lấy điểm tựa để trườn lên, cái miệng nhỏ xinh ngọng líu ngọng lịu: "Sư phụ…!!!"

Chỉ có vậy thôi thì chẳng có gì để nói, vấn đề đáng lưu tâm ở đây là, lần đầu tiên Phương Vệ Y mở miệng nói, tiếng đầu tiên không phải 'cha' cũng không phải 'mẹ', càng chẳng phải 'ca ca' mà chính là – 'sư phụ'.

Bởi vậy, Vô Song công tử nghe xong giật nảy mình kinh ngạc: "Xem ra, hài tử và Tiếu mỗ thực sự có duyên phận rồi!"

Chính thời điểm đó, Vô Song công tử quyết định phải thu nhận Phương Vê Y làm đồ đệ.

Không một ai phát hiện Phương tiểu hầu gia đang kín đáo nở một nụ cười đắc ý của kẻ vừa thực hiện được âm mưu. Vì sao à? Thì ra, để làm cho tiểu đệ đệ mở miệng gọi hai tiếng 'sư phụ', Phương tiểu hầu gia đã tranh thủ những lúc rảnh rỗi, lao tâm khổ tứ dỗ dành đệ đệ tập nói, dạy tới dạy lui cũng chỉ có hai tiếng 'sư phụ' mà thôi.

Đúng là… vừa đáng khen vừa thương thay cho cái tâm của huynh trưởng trong thiên hạ.

Phương tiểu hầu gia tự nhiên than thầm trong bụng: … Ai da… Muốn cho Vô Song công tử danh chấn tứ phương thu nhận làm đồ đệ, quả thật không hề dễ dàng đơn giản một chút nào!

"Công tử, con… con không cần có sư đệ đâu mà…!" – Trương Tẫn Nhai thút thít, cánh mũi xinh phập phồng ửng đỏ, nước mắt lưng tròng vô cùng tội nghiệp.

Tiếu Khuynh Vũ mỉm cười thanh nhã, ôn tồn bảo: "Đã mười một tuổi rồi còn gì, sao lại khóc giống hài tử như vậy? Tẫn Nhai hằng ngày chẳng phải rất thích chơi đùa cùng Tiểu Vệ Y sao?"

"Nhưng… nhưng mà…" – Chơi thì chơi chứ, chuyện đó và chuyện làm đồng môn sư huynh đệ là hai chuyện hoàn toàn khác nhau mà.

Tiếu Khuynh Vũ mỉm cười đưa bàn tay với những ngón thanh mảnh lành lạnh xoa đầu Trương Tẫn Nhai: "Hơn nữa, vi sư cũng đã tính mệnh cho Tẫn Nhai rồi – Năm mười bốn tuổi Tẫn Nhai sẽ bắt đầu chu du thiên hạ, dương danh tứ hải!"

"Sao chứ?" – Trương Tẫn Nhai mở lớn đôi đồng tử đen láy trong veo ngây thơ của mình, ngữ khí đầy vẻ nũng nịu, "Tẫn Nhai suốt đời sẽ không rời xa công tử, cả đời này Tẫn Nhai phải ở bên cạnh hầu hạ, chăm sóc cho công tử!"

Đôi mắt ôn nhu trữ định của Vô Song công tử khẽ đảo nhanh, nhãn thần hiện lên sự sắc sảo minh triết thấu suốt muôn dặm hồng trần, nhưng cũng ẩn ẩn hiện hiện một chút lo lắng bất an, tuy chỉ mơ hồ không xác định được.

Có một số việc, không ai có khả năng hoán đổi hay tự quyết.

Suốt đời Vô Song công tử chỉ thu nhận hai đồ đệ – Tỳ bà đệ nhất danh gia Trương Tẫn Nhai cùng Văn Thành Đế Phương Vệ Y.

Nếu nói về tình cảm đối với Vô Song công tử Tiếu Khuynh Vũ, Trương Tẫn Nhai chỉ có thể tóm gọn, khái quát trong tám chữ – như thầy, như cha, như anh, như mẹ…

Về phần Văn Thành Đế Phương Vệ Y, lúc ấy do tuổi còn quá nhỏ nên ấn tượng đối với Tiếu Khuynh Vũ rất mơ hồ. Duy chỉ có một chi tiết người luôn khắc sâu trong lòng, đó là mỗi khi ân sư ôm ấp trong lòng ngực thanh lãnh lại khiến người quyến luyến không muốn rời ra, chóp mũi nhỏ xinh phập phồng hít thở hương thơm trong trẻo đạm nhã của đào hoa vương vấn, dần biến thành một ấn tượng thân quen không thể lu mờ…

Phương tiểu hầu gia năm nay đã hai mươi mốt tuổi, vậy mà vẫn cứ chần chừ do dự mỗi khi nghe ai nhắc tới chuyện thú thê nạp thiếp, việc đó khiến cho cả đám trung thần đa sự lo lắng không yên!

Phải nhấn mạnh rằng, nam tử tới tuổi này nói sao thì nói đã không còn là một tiểu hài tử ngây ngô ngốc ngếch nữa, nghĩ đến chuyện thành gia lập thất là quá đúng lúc rồi. Vậy mà Phương tiểu hầu gia cứ nhẩn nha xem chừng chẳng có chút khẩn trương, không tìm cớ này cớ nọ thoái thác thì cũng chê bai đủ điều. Quần thần lại càng sốt sắng đốc thúc. Nhưng mà ở đời, phàm cái gì cũng có giới hạn, cũng đến lúc Phương tiểu hầu gia bị bức bách quá bèn nổi nóng hạ một câu lạnh tanh: "Chỉ cần các ngươi tìm được một nữ tử giống như Khuynh Vũ, bổn hầu liền lập tức cử hành đại hôn!"

Hết thảy nghe được đều ngẩn người không biết xử trí ra sao, đành phải cầu kiến Vô Song công tử nhờ giúp đỡ.

Nghe chuyện, Tiếu Khuynh Vũ vẫn bất động thanh sắc, ung dung nhấc tách trà, nhẹ nhàng hé nắp gạt bớt lá trà trong tách.

Nhàn hạ, thản nhiên nhấp một ngụm, khóe môi thoáng một nụ cười rất nhẹ, thanh cao thoát tục tựa như nụ cười của Phật Tổ niêm hoa: "Phiền chư vị chuyển lời với Phương tiểu hầu gia, sau này có muốn cự hôn cũng đừng lôi kéo Tiếu mỗ làm lá chắn để thoái thác, nếu không đừng trách Tiếu mỗ bụng dạ hẹp hòi, hạ thủ bất khoan!"

Từ đó về sau, vì nghĩ đến an nguy của Tiểu hầu gia, chư vị quần thần tuyệt nhiên không dám nhắc đến chuyện Phương tiểu hầu gia cự hôn trước mặt Vô Song công tử lần nào nữa.

Nhưng mà, chẳng có việc gì lọt qua nổi đôi mắt tinh tường sắc sảo, trí óc nhanh nhẹn nhạy bén của Thích Vô Ưu, Thích quân sư của chúng ta đã sớm để

ý phát hiện điểm bất thường của Phương Quân Càn.

Lúc mới chớm nghĩ, hắn đã giật mình gạt phắt đi, đồng thời tự giễu cợt mình có tính đa nghi như Tào Tháo, chỉ giỏi nghi thần nghi quỷ, suy diễn lung tung.

Nhưng mà đến lúc Phương Quân Càn hết lần này đến lần khác kiếm chuyện thoái thác hôn sự, Thích quân sư buộc lòng phải chấp nhận khẳng định cái suy nghĩ trái khoáy ấy của mình.

Lần đó, Thích quân sư quyết định đánh thọc sườn: "Tiểu hầu gia cứ mãi chần chờ không chịu thành gia lập thất, phải chăng trong lòng đã có ý trung nhân?"

Phương Quân Càn bật cười: "Đúng là chẳng có việc gì giấu nổi Thích Vô Ưu! Với sự thông minh tài trí của Thích quân sư, thiết tưởng ngươi đã sớm biết rồi phải không?"

Trong khoảnh khắc, mặt Thích Vô Ưu tái nhợt không còn chút máu! Nhưng rất nhanh liền khôi phục thường thái như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Định lực phi thường mạnh mẽ! Đến cả Phương Quân Càn cũng phải âm thầm bội phục.

Chỉ nghĩ rằng chính mình là kẻ kiệt ngao bất tuần, ngang ngạnh bướng bỉnh không kiêng kỵ lễ giáo, thì cũng có sao đâu! Nhưng không nghĩ được ngay cả Thích Vô Ưu cũng có thể tiếp nhận chuyện này một cách nhanh chóng chẳng chút khó khăn như vậy…

"Tiểu hầu gia… công tử… biết không?"

Phương tiểu hầu gia không trả lời, chỉ hỏi lại một câu: "Theo Thích quân sư nghĩ, nếu Khuynh Vũ biết, có thể chấp nhận được không?"

Thích Vô Ưu trầm ngâm: "Vậy… Tiểu hầu gia muốn nghe nói thật hay nói dối?"

Phương Quân Càn mỉm cười bình thản, không chút hoang mang: "Thích quân sư không cần e ngại, cứ việc ăn ngay nói thật!"

Thích Vô Ưu ngay lập tức quỳ sụp xuống đất, đầu cúi gằm nhìn chằm chằm nền đất lạnh lẽo, tuyệt nhiên không dám nhìn thẳng vào mắt Phương Quân Càn: "Vô Ưu không biết công tử sẽ chấp nhận hay không chấp nhận. Nhưng với loại sự tình ngang trái này, chỉ cần là nam nhân tuyệt đối không có khả năng chấp nhận!"

Đoạn ngẩng đầu lên, ánh mắt chợt lộ ra vẻ bi ai thương xót: "Huống chi, đây lại là Tuyệt thế nam nhân, Vô Song công tử Tiếu Khuynh Vũ!"

Loại tình cảm đi ngược lẽ thường, bội luân bại lý này, nhất định là nhân thế bất dung, tiếng xấu muôn đời…

"Có lẽ vậy…" – Phương Quân Càn mỉm cười chua chát bi thương, ngửa đầu nhìn trời.

Ở vị trí thấp hơn, Thích Vô Ưu không thể nhìn thấy biểu cảm trên gương mặt của hắn.

"Nhưng mà… vô pháp kháng cự, trót mang ái tình thì sau lưng là tuyệt lộ… Đã khẳng định rằng, y đối với Phương Quân Càn là duy nhất, vĩnh viễn bất biến…"

Nghe hắn nói những lời này, không hiểu sao, kẻ luôn luôn giữ khuôn mặt điềm tĩnh chẳng chút động dung như Thích Vô Ưu lại có cảm giác đôi mắt đang rưng rưng ngấn lệ.

QUYỂN THỨ TƯ

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 71: Chương 71

"Cái gì chứ, công tử… người muốn nhận Phương Vệ Y làm đồ đệ?" – Trương Tẫn Nhai thất thanh phản đối "Con không chịu đâu!!"

Chỉ vừa thoáng nghĩ tới việc từ nay về sau mình sẽ phải gọi cái tên tiểu mao hài kia là sư đệ, Trương Tẫn Nhai liền cảm thấy phiền muộn không sao nói hết!

Chưa hết, lại nghĩ tới lúc tên tiểu tử thúi cái gì cũng không biết đó sớm sớm chiều chiều cứ bám dính lấy công tử không buông, Trương Tẫn Nhai càng như muốn điên lên!

Đúng là chí nguy, chí nguy!!!

Đừng bao giờ ngây thơ cho rằng tiểu hài tử không biết ghen tỵ, thực tế đã chứng tỏ, một đứa trẻ khi ghen tỵ thường biểu hiện rõ ràng ra mặt, trong thái độ cũng như lời nói, hành động, không giống như người lớn ưa giấu mình bên trong sự ngọt nhạt âm trầm.

Phương tiểu hầu gia tinh nghịch bẹo hai gò má bầu bĩnh phụng phịu đang đỏ bừng vì tức tối của Trương tiểu bằng hữu: "Trương Tẫn Nhai đồng học à, ngươi đối với tiểu đệ nhà ta phải chăng có gì bất mãn?" Hắn cười khanh khách, giọng cười hồ ly gian xảo ranh mãnh, "Hay là… ngươi sợ công tử nhà ngươi sau này lạnh nhạt, không thèm đếm xỉa tới ngươi nữa? Ôi chao ơi, yên tâm yên tâm đi! Khuynh Vũ tuyệt đối công bằng mà, không có chuyện nhất bên trọng nhất bên khinh đâu!"

Lời ngay chói tai, bao nhiêu tâm sự giấu kín bị Phương Quân Càn một hơi phơi bày sạch sẽ, Trương Tẫn Nhai xấu hổ đỏ lựng từ cổ lên tới mang tai! Cậu nhỏ hung hăng trừng mắt với Phương Quân Càn, chỉ còn thiếu nước nhảy chồm lên cắn cho hắn một phát bõ ghét!

Tiểu hài tử Phương Vệ Y chập chững đến gần, kéo kéo vạt áo của Tiểu Khuynh Vũ, cố níu chặt lấy điểm tựa để trườn lên, cái miệng nhỏ xinh ngọng líu ngọng lịu: "Sư phụ…!!!"

Chỉ có vậy thôi thì chẳng có gì để nói, vấn đề đáng lưu tâm ở đây là, lần đầu tiên Phương Vệ Y mở miệng nói, tiếng đầu tiên không phải 'cha' cũng không phải 'mẹ', càng chẳng phải 'ca ca' mà chính là – 'sư phụ'.

Bởi vậy, Vô Song công tử nghe xong giật nảy mình kinh ngạc: "Xem ra, hài tử và Tiểu mỗ thực sự có duyên phận rồi!"

Chính thời điểm đó, Vô Song công tử quyết định phải thu nhận Phương Vê Y làm đồ đệ.

Không một ai phát hiện Phương tiểu hầu gia đang kín đáo nở một nụ cười đắc ý của kẻ vừa thực hiện được âm mưu. Vì sao à? Thì ra, để làm cho tiểu đệ đệ mở miệng gọi hai tiếng 'sư phụ', Phương tiểu hầu gia đã tranh thủ những lúc rảnh rỗi, lao tâm khổ tứ dỗ dành đệ đệ tập nói, dạy tới dạy lui cũng chỉ có hai tiếng 'sư phụ' mà thôi.

Đúng là… vừa đáng khen vừa thương thay cho cái tâm của huynh trưởng trong thiên hạ.

Phương tiểu hầu gia tự nhiên than thầm trong bụng: … Ai da… Muốn cho Vô Song công tử danh chấn tứ phương thu nhận làm đồ đệ, quả thật không hề dễ dàng đơn giản một chút nào!

"Công tử, con… con không cần có sư đệ đâu mà…!" – Trương Tẫn Nhai thút thít, cánh mũi xinh phập phồng ửng đỏ, nước mắt lưng tròng vô cùng tội nghiệp.

Tiểu Khuynh Vũ mỉm cười thanh nhã, ôn tồn bảo: "Đã mười một tuổi rồi còn gì, sao lại khóc giống hài tử như vậy? Tẫn Nhai hằng ngày chẳng phải rất thích chơi đùa cùng Tiểu Vệ Y sao?"

"Nhưng… nhưng mà…" – Chơi thì chơi chứ, chuyện đó và chuyện làm đồng môn sư huynh đệ là hai chuyện hoàn toàn khác nhau mà.

Tiểu Khuynh Vũ mỉm cười đưa bàn tay với những ngón thanh mảnh lành lạnh xoa đầu Trương Tẫn Nhai: "Hơn nữa, vi sư cũng đã tính mệnh cho Tẫn Nhai rồi – Năm mười bốn tuổi Tẫn Nhai sẽ bắt đầu chu du thiên hạ, dương danh tứ hải!"

"Sao chứ?" – Trương Tẫn Nhai mở lớn đôi đồng tử đen láy trong veo ngây thơ của mình, ngữ khí đầy vẻ nũng nịu, "Tẫn Nhai suốt đời sẽ không rời xa công tử, cả đời này Tẫn Nhai phải ở bên cạnh hầu hạ, chăm sóc cho công tử!"

Đôi mắt ôn nhu trữ định của Vô Song công tử khẽ đảo nhanh, nhãn thần hiện lên sự sắc sảo minh triết thấu suốt muôn dặm hồng trần, nhưng cũng ẩn ẩn hiện hiện một chút lo lắng bất an, tuy chỉ mơ hồ không xác định được.

Có một số việc, không ai có khả năng hoán đổi hay tự quyết.

Suốt đời Vô Song công tử chỉ thu nhận hai đồ đệ – Tỳ bà đệ nhất danh gia Trương Tẫn Nhai cùng Văn Thành Đế Phương Vệ Y.

Nếu nói về tình cảm đối với Vô Song công tử Tiểu Khuynh Vũ, Trương Tẫn Nhai chỉ có thể tóm gọn, khái quát trong tám chữ – như thầy, như cha, như anh, như mẹ…

Về phần Văn Thành Đế Phương Vệ Y, lúc ấy do tuổi còn quá nhỏ nên ấn tượng đối với Tiểu Khuynh Vũ rất mơ hồ. Duy chỉ có một chi tiết người luôn khắc sâu trong lòng, đó là mỗi khi ân sư ôm ấp trong lòng ngực thanh lãnh lại khiến người quyến luyến không muốn rời ra, chóp mũi nhỏ xinh phập phồng hít thở hương thơm trong trẻo đạm nhã của đào hoa vương vấn, dần biến thành một ấn tượng thân quen không thể lu mờ…

Phương tiểu hầu gia năm nay đã hai mươi mốt tuổi, vậy mà vẫn cứ chần chừ do dự mỗi khi nghe ai nhắc tới chuyện thú thê nạp thiếp, việc đó khiến cho cả đám trung thần đa sự lo lắng không yên!

Phải nhấn mạnh rằng, nam tử tới tuổi này nói sao thì nói đã không còn là một tiểu hài tử ngây ngô ngốc ngếch nữa, nghĩ đến chuyện thành gia lập thất là quá đúng lúc rồi. Vậy mà Phương tiểu hầu gia cứ nhẩn nha xem chừng chẳng có chút khẩn trương, không tìm cớ này cớ nọ thoái thác thì cũng chê bai đủ điều. Quần thần lại càng sốt sắng đốc thúc. Nhưng mà ở đời, phàm cái gì cũng có giới hạn, cũng đến lúc Phương tiểu hầu gia bị bức bách quá bèn nổi nóng hạ một câu lạnh tanh: "Chỉ cần các ngươi tìm được một nữ tử giống như Khuynh Vũ, bổn hầu liền lập tức cử hành đại hôn!"

Hết thảy nghe được đều ngẩn người không biết xử trí ra sao, đành phải cầu kiến Vô Song công tử nhờ giúp đỡ.

Nghe chuyện, Tiểu Khuynh Vũ vẫn bất động thanh sắc, ung dung nhấc tách trà, nhẹ nhàng hé nắp gạt bớt lá trà trong tách.

Nhàn hạ, thản nhiên nhấp một ngụm, khóe môi thoáng một nụ cười rất nhẹ, thanh cao thoát tục tựa như nụ cười của Phật Tổ niêm hoa: "Phiền chư vị chuyển lời với Phương tiểu hầu gia, sau này có muốn cự hôn cũng đừng lôi kéo Tiểu mỗ làm lá chắn để thoái thác, nếu không đừng trách Tiểu mỗ bụng dạ hẹp hòi, hạ thủ bất khoan!"

Từ đó về sau, vì nghĩ đến an nguy của Tiểu hầu gia, chư vị quần thần tuyệt nhiên không dám nhắc đến chuyện Phương tiểu hầu gia cự hôn trước mặt Vô Song công tử lần nào nữa.

Nhưng mà, chẳng có việc gì lọt qua nổi đôi mắt tinh tường sắc sảo, trí óc nhanh nhẹn nhạy bén của Thích Vô Ưu, Thích quân sư của chúng ta đã sớm để ý phát hiện điểm bất thường của Phương Quân Càn.

Lúc mới chớm nghĩ, hắn đã giật mình gạt phắt đi, đồng thời tự giễu cợt mình có tính đa nghi như Tào Tháo, chỉ giỏi nghi thần nghi quỷ, suy diễn lung tung.

Nhưng mà đến lúc Phương Quân Càn hết lần này đến lần khác kiếm chuyện thoái thác hôn sự, Thích quân sư buộc lòng phải chấp nhận khẳng định cái suy nghĩ trái khoáy ấy của mình.

Lần đó, Thích quân sư quyết định đánh thọc sườn: "Tiểu hầu gia cứ mãi chần chờ không chịu thành gia lập thất, phải chăng trong lòng đã có ý trung nhân?"

Phương Quân Càn bật cười: "Đúng là chẳng có việc gì giấu nổi Thích Vô Ưu! Với sự thông minh tài trí của Thích quân sư, thiết tưởng ngươi đã sớm biết rồi phải không?"

Trong khoảnh khắc, mặt Thích Vô Ưu tái nhợt không còn chút máu! Nhưng rất nhanh liền khôi phục thường thái như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Định lực phi thường mạnh mẽ! Đến cả Phương Quân Càn cũng phải âm thầm bội phục.

Chỉ nghĩ rằng chính mình là kẻ kiệt ngao bất tuần, ngang ngạnh bướng bỉnh không kiêng kỵ lễ giáo, thì cũng có sao đâu! Nhưng không nghĩ được ngay cả Thích Vô Ưu cũng có thể tiếp nhận chuyện này một cách nhanh chóng chẳng chút khó khăn như vậy…

"Tiểu hầu gia… công tử… biết không?"

Phương tiểu hầu gia không trả lời, chỉ hỏi lại một câu: "Theo Thích quân sư nghĩ, nếu Khuynh Vũ biết, có thể chấp nhận được không?"

Thích Vô Ưu trầm ngâm: "Vậy… Tiểu hầu gia muốn nghe nói thật hay nói dối?"

Phương Quân Càn mỉm cười bình thản, không chút hoang mang: "Thích quân sư không cần e ngại, cứ việc ăn ngay nói thật!"

Thích Vô Ưu ngay lập tức quỳ sụp xuống đất, đầu cúi gằm nhìn chằm chằm nền đất lạnh lẽo, tuyệt nhiên không dám nhìn thẳng vào mắt Phương Quân Càn: "Vô Ưu không biết công tử sẽ chấp nhận hay không chấp nhận. Nhưng với loại sự tình ngang trái này, chỉ cần là nam nhân tuyệt đối không có khả năng chấp nhận!"

Đoạn ngẩng đầu lên, ánh mắt chợt lộ ra vẻ bi ai thương xót: "Huống chi, đây lại là Tuyệt thế nam nhân, Vô Song công tử Tiểu Khuynh Vũ!"

Loại tình cảm đi ngược lẽ thường, bội luân bại lý này, nhất định là nhân thế bất dung, tiếng xấu muôn đời…

"Có lẽ vậy…" – Phương Quân Càn mỉm cười chua chát bi thương, ngửa đầu nhìn trời.

Ở vị trí thấp hơn, Thích Vô Ưu không thể nhìn thấy biểu cảm trên gương mặt của hắn.

"Nhưng mà… vô pháp kháng cự, trót mang ái tình thì sau lưng là tuyệt lộ… Đã khẳng định rằng, y đối với Phương Quân Càn là duy nhất, vĩnh viễn bất biến…"

Nghe hắn nói những lời này, không hiểu sao, kẻ luôn luôn giữ khuôn mặt điềm tĩnh chẳng chút động dung như Thích Vô Ưu lại có cảm giác đôi mắt đang rưng rưng ngấn lệ.

QUYỂN THỨ TƯ

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Chương 72

Lưu hỏa thất nguyệt (1), Liêu Minh quốc phái Thuần Dương công chúa Nghị Phi Thuần sang Đại Khánh cùng Hoàng thất cầu thân.

Thông tin vừa công bố, thiên hạ đại chấn, kinh lôi bình địa!

Đây có thể xem là dấu hiệu nhằm tỏ ý thuần phục Đại Khánh của Liêu Minh – Tuy nhiên, khứu giác linh mẫn bén nhạy những nhà cầm quyền cáo già sừng sỏ đều đang cùng ngửi thấy mùi bất thường. Chuyện này xem ra, ván cờ chính trị của các nước lân bang với nhau một lần nữa đứng trước một nước cờ khó lường…

Cả Đại Khánh vì chuyện cầu thân sắp tới mà ngược xuôi hớt hải, đầu váng mắt hoa, dẫu vậy, việc Thuần Dương công chúa sắp trở thành thân bằng quyến thuộc lại không phải là vấn đề quá quan trọng.

Vấn đề quan trọng ở đây là, ai sẽ nghênh đón và phối ngẫu cùng nàng? Người đó chắc chắn phải có xuất thân hoàng thất mới xứng đôi với công chúa một nước cành vàng lá ngọc. Nghe đồn Thuần Dương công chúa dung mạo xinh đẹp như hoa như ngọc, có tri thức lại hiểu lễ giáo, mà nam tử nọ dẫu có xuất thân danh giá, tuấn tú phong lưu mà bất trí bất tài thì có phải là bôi tro trát trấu vào mặt đàng trai không?

Đại Khánh mặc dù anh hùng xuất thiếu niên, nhân tài như sao trời, tuấn kiệt như cát biển, nhiều không đếm xuể, nhưng thỏa mãn được hai yêu cầu trên thực sự không được mấy người.

Tại Bát Phương Thành, Vô Song công tử cùng lúc nhận được hai phong thư, nhất minh nhất ám (2).

Minh chính là thánh chỉ của Gia Duệ đế, lệnh cho Vô Song công tử phải lập tức trở về kinh xử lý sự vụ hòa thân lần này.

Còn ám là mật hàm từ tay Lao thúc ở tiểu viện Hoàng đô gửi đến – hoàng thành gần đây nhân sự rối ren khó lòng kiểm soát, gián điệp các nước liên tiếp đột nhập, đụng độ, đồng thời hành tung quỷ dị, hành động kỳ quái.

"Khuynh Vũ thật sự phải rời khỏi đây sao?" – Phương Quân Càn xoay người, đôi đồng tử sắc sảo thâm trầm nhìn chăm chú y không chớp.

Tiểu Khuynh Vũ một thân trường bào đơn bạc, thần sắc ung dung điềm đạm, nhất cử nhất động khoan thai từ tốn. Dưới ánh bạch lạp mờ ảo, y an tĩnh ngồi, cả người ẩn hiện vẻ mỹ lệ nghiêm trang, nhu nhuận tựa xử nữ khuê trung (3).

Đôi môi tuyệt đẹp bướng bỉnh mím lại, thoạt nhìn cũng nhận ra, cả người y thập phần kiên định, phi thường kiên quyết, không thể nào lay chuyển nổi.

Phương Quân Càn hiểu rõ một điều, đó là một khi Tiểu Khuynh Vũ quyết định việc gì, bất luận là ai, bất luận hậu quả thế nào, cũng đều vô phương khuyên nhủ, vô pháp cản ngăn.

Nhưng mà, Phương Quân Càn đến tột cùng cũng không thể nào hiểu nổi, vì sao Tiểu Khuynh Vũ lại một mực bán mạng vì Hoàng thất như vậy?

Đổi lại là mình…

Nếu ngươi đã bất nhân, thì ta cũng bất nghĩa.

Nếu ngươi muốn phương hại đến ta, ta sẽ hạ thủ giết ngươi trước…

Đó chính là tác phong làm việc xưa nay chưa hề thay đổi của Phương Quân Càn.

Sở dĩ hiện tại Phương tiểu hầu gia vẫn còn chần chờ chưa cùng Hoàng gia Đại Khánh trở mặt thành thù là bởi vì, thứ nhất, thân nhân của hắn vẫn còn là con tin bị Gia Duệ đế khống chế, thứ hai, thời cơ chưa chín muồi, và thứ ba… chính là vì… Tiểu Khuynh Vũ…

Phương tiểu hầu gia khoanh tay đăm chiêu, trước mặt Tiểu Khuynh Vũ cứ đi qua đi lại, tuy cước bộ có vẻ thong thả nhưng vẫn không giấu được sự bồn chồn không yên…

Chợt hắn đột ngột dừng bước, xoay sang Tiểu Khuynh Vũ, ngữ điệu ủ dột miễn cưỡng: "Bao giờ thì đi?"

Tiểu Khuynh Vũ thản nhiên đáp: "Sáng mai."

Nhanh vậy sao?! Phương tiểu hầu gia hốt nhiên nhíu mày.

Hắn còn đang định mở miệng nói gì đó, liền bị thanh âm có vẻ mệt mỏi pha chút đắn đo của Vô Song công tử thình lình cắt ngang…

"Phương Quân Càn… Huynh có thể… đợi được bốn năm nữa không?"

Trong thanh âm Tiểu Khuynh Vũ, sự uể oải mỏi mệt cùng khinh thường chán ghét càng lúc càng hiện rõ, càng lúc càng sâu sắc: "Bốn năm sau, Gia Duệ đế thoái vị, đến lúc đó ta sẽ dốc sức phò trợ huynh đăng ngôi Hoàng đế!"

Phương Quân Càn trước sau tưởng mình nghe nhầm.

Y vừa nói gì?

"Chỉ bốn năm thôi… Trong thời gian đó, huynh an phận ở đây làm bá chủ một phương của Đại Khánh, bốn năm sau, Tiểu Khuynh Vũ sẽ đem ngôi vị Hoàng đế hai tay dâng tặng!"

Phương Quân Càn kinh ngạc chấn động, cả người ngây ngẩn nhìn Tiểu Khuynh Vũ đang nhắm mắt tĩnh tọa. Tự nhiên cảm giác được sự tịch liêu cô quạnh đã thấm sâu từ trong cốt cách, trong huyết mạch, trong linh hồn của y đang lan tỏa ra chung quanh, làm cho dáng hình vốn đơn bạc của Tiểu Khuynh Vũ trên luân y càng có vẻ mong manh hư ảo hiếm khi lộ ra ngoài. Trong lòng Phương Quân Càn bỗng dưng dấy lên một chút ý loạn tình mê.

"Vậy còn huynh?"

Sau khi ta nắm cả thiên hạ trong tay, ta còn khả dĩ có được huynh toàn vẹn bên mình không?

"Đến lúc đó, huynh sẽ ở bên cạnh ta chứ?"

Tiểu Khuynh Vũ đáp: "Được!"

Tiểu lâu lặng phắc không một tiếng động.

Chỉ duy nhất trên chiếc bàn con, trà trong chung bỗng sóng sánh gợn lên rất nhẹ, tựa như gió thoảng qua.

Phương Quân Càn ngưng trọng nói: "Ta bằng lòng!" Chỉ cần bọn họ không cố bức ta vào tuyệt lộ, Phương Quân Càn phải chờ đợi bốn năm thì có vấn đề gì đâu?

Hắn, niên kỷ còn trẻ, kim ngân không thiếu, bắt hắn phải chờ, hắn có thể, và cũng sẽ làm được rất tốt.

"Khuynh Vũ lần này trở về Hoàng đô, ngàn vạn lần phải cẩn trọng. Dù sao, Hoàng đô cũng không thể so với Bát Phương thành!" – Hoàng đô, có thể ví như một cái đầm sâu hút không thấy đáy, bất luận làm việc gì cũng phải suy nghĩ thấu đáo, hành sự thận trọng, không thể có một chút lơ là.

Trong đầu, rất nhiều, rất nhiều ý niệm đan cài tràn ngập muốn bật ra thành lời, nhưng cuối cùng, hết thảy thiên ngôn vạn ngữ chỉ thu lại vẻn vẹn một câu: "Còn nữa, nhớ sớm trở về!"

"Sau khi hòa thân ba tháng ta sẽ trở lại!" – Tiểu Khuynh Vũ tuy vẫn giữ ngữ khí đạm mạc thản nhiên, nhưng trong đáy mắt đã bừng sáng ý cười vui vẻ.

Phương Quân Càn nghiêm túc đáp: "Lời này là chính miệng Khuynh Vũ nói đó. Nếu ba tháng sau Khuynh Vũ còn chưa về thành, bổn hầu sẽ về Hoàng đô tìm huynh!"

Tiểu Khuynh Vũ lắc đầu không đồng ý: "Hoàng thành thâm hiểm khó dò, thân bất do kỷ. Nếu tiểu hầu gia còn muốn giữ mình, tốt nhất đừng tùy tiện trở về nơi đó thì hơn!"

Sắc diện Phương Quân Càn điềm tĩnh đạm định, không chút bối rối: "Cho nên vì bổn hầu, Khuynh Vũ nhất định phải thủ tín, sớm ngày trở về. Nếu không bổn hầu sẽ thực sự đến tìm huynh!"

Ngữ khí hắn trầm tĩnh mà dứt khoát, ánh mắt hắn dịu dàng mà kiên định.

Vào thời khắc đó, Tiểu Khuynh Vũ nhìn thấy ở hắn sự chân thành tha thiết và lòng quyết tâm cao độ, không thể nghi ngờ.

Một luồng nguyệt quang từ cửa sổ dịu dàng tràn vào.

Mông lung, huyền ảo tựa như đang múa khúc nghê thường mềm mại say lòng…

Nhẹ nhàng ôm ấp, nhẹ nhàng hòa quyện, nhẹ nhàng mơn man trên người hai tuyệt thế nam tử…

Hôm sau, trời còn tờ mờ sáng, Tiểu Khuynh Vũ lặng lẽ rời khỏi Bát Phương thành.

Khi cỗ kiệu vừa ra khỏi cổng thành, trong lòng Tiểu Khuynh Vũ chợt dâng lên một nỗi bi thống xót xa khó có thể diễn đạt thành lời.

Đó là một dự cảm mơ hồ, mông lung, khó hiểu đang bủa vây đầu óc – Có cảm giác rằng, những tháng năm hạnh phúc nhất, mãn nguyện nhất trong cuộc đời Tiểu Khuynh Vũ đã qua đi không bao giờ còn tìm lại được nữa…

—oOo—

(1): Đại Hỏa tinh (sao Tâm) vào tháng 5 âm lịch đều mọc ở giữa trời vào lúc hoàng hôn, từ tháng 6 trở đi dần dần hạ xuống hướng Tây, tương ứng với thời điểm thời tiết đã dần bớt đi cái nóng của mùa hạ, bắt đầu bước vào mùa thu mát mẻ. Kinh Thi viết: 'Thất nguyệt lưu hỏa, cửu nguyệt thụ y' tức là: tháng 7 trời mát, đến tháng 9 thì lạnh, phải may áo ấm rồi… Do đó thành ngữ này cũng là nói hạ đi thu đến, tiết trời bắt đầu mát mẻ hơn.

(2): một sáng một tối: một cái quang minh chính đại, còn cái kia thì bí mật mờ ám.

(3): nguyên văn là 'tĩnh nhược xử tử, động nhược thoát thố': lúc yên tĩnh thì có sự trầm tĩnh bình ổn như con gái chưa xuất giá, lúc cử động lại nhanh nhẹn như con thỏ đào thoát khỏi kẻ thù.

Thành ngữ này xuất phát từ binh pháp Tôn Tử: 'Thị cố thủy như xử nữ, địch nhân khai hộ; hậu như thoát thố, địch bất cập cự': trước thì im lìm bất động như xử nữ, khiến địch chủ quan tiến vào trận địa, sau lại hành động cực nhanh khiến địch không kịp trở tay.

Dần dần, 'tĩnh nhược xử tử' được sử dụng để chỉ vẻ đẹp ôn nhu kín đáo, thanh tĩnh bình ổn của thiếu nữ chưa xuất giá (chưa rời khỏi khuê phòng).

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 73: Chương 73

Vô Song công tử hồi kinh không gây kinh động đến bất cứ ai, quỷ không hay thần không biết, âm thầm một cách kỳ lạ.

Tiểu lâu bấy lâu vẫn thanh u bình lặng lẫn tĩnh mịch thần bí không mấy người lui tới, nay vì chủ nhân sắp quay về mà quét tước lau chùi, dọn dẹp sửa sang nhộn nhịp.

Khi Tiếu Khuynh Vũ thúc luân y tiến vào chốn cũ đã lâu không về thì tiểu lâu đã được chỉnh đốn trang hoàng, sáng sủa hẳn ra.

Tiếu Khuynh Vũ vẫn thản nhiên lãnh đạm trái ngược hẳn với sự vui sướng hân hoan của Lao thúc: "Đã mấy năm Vô Song không ở đây, kinh sư phải phiền đến thúc trấn thủ rồi!"

"Công tử nói vậy là giết lão nô, vì công tử mà dốc lòng dốc sức là bổn phận của lão nô, lẽ hiển nhiên không thể thoái thác, làm sao có thể nói đến hai chữ 'làm phiền' chứ!"

Tiếu Khuynh Vũ chỉ mỉm cười rất nhẹ, không đáp, thúc luân y thẳng hướng tiểu lâu mà vào.

"Nghênh thân (1) là chuyện trọng đại, liên quan đến quốc thể, nhất định phải làm sao cho nở mày nở mặt, rạng rỡ thể diện, nhưng cũng không được vì vậy mà tăng thuế nhiễu dân, chi phí cho việc đó cứ để các đại gia trâm anh thế phiệt đảm đương là đủ. Ta không ở đây, e là bọn họ hết cãi vã lại bày ra đủ trò náo loạn thiên đình rồi!"

Lao thúc thất kinh hoảng hốt: "Lão nô vô dụng!"

"Quên đi, chuyện này với thúc đâu có can hệ!" – Vô Song công tử bình thản đáp, tiện tay nhón lấy một văn hàm trên thư án, bắt đầu xem qua một lượt.

Tiếu Khuynh Vũ bất động thanh sắc ngồi duyệt mật hàm, khuôn mặt chẳng hề biểu lộ một chút nào cảm xúc lo lắng hay bối rối, thậm chí có lúc, khóe môi băng lãnh lạnh lùng còn thoáng nhếch cười.

Nhưng mà, nhìn biểu hiện đó của Tiếu Khuynh Vũ, người đã chứng kiến từng khoảnh khắc trưởng thành của y – Lao thúc – hốt nhiên cảm thấy…

Kinh hãi

Khiếp sợ,

Cả người y toát ra thiên uy bất khả xâm phạm, khiến cho người khác vừa kính nể, vừa sợ sệt…

Lao thúc bất giác toát mồ hôi ròng ròng, ướt đẫm lưng áo.

Nếu như vài năm trước đây, người ta có thể nhìn thần sắc Tiếu Khuynh Vũ mà phỏng đoán được vài phần tâm tình của y, thì giờ đây, với sắc diện thập phần kín kẽ tuyệt không tỏ lộ của Vô Song công tử, chuyện đó gần như trở nên bất khả.

"Hoàng đô gần đây thật là náo nhiệt!"

Ngay cả lời nói cũng toàn là ẩn ý…

Lao thúc cúi gằm mặt không dám ngẩng lên, cũng không dám lên tiếng, chỉ có thể tự đáy lòng câm lặng phỏng đoán hàm nghĩa trong câu nói…

Bởi vì, ông biết rằng chủ nhân của mình không bao giờ có thể, tuyệt đối không có khả năng buột miệng nói ra một câu bâng quơ vô thưởng vô phạt, không có ý nghĩa.

Vô Song công tử nói ra câu nào, thì từng từ, thậm chí từng chữ – đều mang thâm ý sâu xa.

Tiếu Khuynh Vũ điềm đạm bỏ trang giấy trong tay xuống: "Các vị gián điệp lân bang tiềm nhập Hoàng thành lần này, phải thật chắc chắn có thể một mẻ tóm gọn."

Lao thúc vội nói: "Tất cả đều đã bị chúng ta khống chế, chỉ cần công tử hạ lệnh, lập tức bọn họ đầu một nơi thân một nẻo!"

"Đêm nay bắt sống tất cả đưa đến tiểu lâu, đem rượu ngon thịt béo ra chiêu đãi, sáng mai đưa bọn họ ra biên quan phóng xuất. Nhớ cho kỹ, ta không muốn họ bị tổn hại dù chỉ một sợi lông, một cọng tóc nào!"

Quyết định chớp nhoáng, thoạt nhìn có vẻ như mâu thuẫn, không hợp lẽ thường, nhưng bên trong lại ẩn chứa dụng ý thâm sâu. Một mặt làm cho các quốc gia lân cận tự ý thức được chuyện 'rừng nào cọp nấy', mặt khác quan trọng hơn là không làm tổn hại đến hòa khí bang giao, nhất là trong thời điểm phức tạp nhạy cảm như lúc này.

"Còn lại, về phần những kẻ trong nước tiếp tay cho gián điệp… Giết sạch không tha!"

Chỉ qua dăm ba câu nói, Tiếu Khuynh Vũ đã quyết định vận mệnh của vô số người.

Nhân gian bình thường đều cho rằng, những người ngồi ở ngôi cao mỗi khi quyết định đại sự là phải vô cùng thận trọng, phải nghĩ cho sâu, phải tính cho kỹ, cẩn thận lẫn dè dặt trước khi quyết ý, thậm chí còn đề ra nhiều phương án lựa chọn cho ổn thỏa, đó thực sự là một ngộ nhận đáng tiếc. Những kẻ đối với sự vụ luôn ra vẻ nghiêm trang trịnh trọng cùng lo lắng đến mất ăn mất ngủ như gặp cường địch chỉ là những kẻ tầm thường không đáng nhắc đến. Một vị thượng cấp chân chính có thực quyền, có năng lực thực tế không cần nói nhiều, chỉ thản nhiên buông dăm câu dăm chữ là quyết định sống chết của người khác, ngay cả khi đó là việc gia quốc hưng suy.

Cũng như ở Bát Phương Thành, một số những quyết sách trọng đại thường được Phương Quân Càn cùng Tiếu Khuynh Vũ những khi nhàn nhã đánh cờ mà thuận miệng ấn định.

Với địa vị cao sang tôn quý, dưới một người mà trên muôn vạn của Tiếu Khuynh Vũ lúc này, thái độ bình thản điềm đạm, xem đại sự như không của y hẳn nhiên là hợp với lẽ thường.

Lao thúc lĩnh mệnh thoái lui.

Ngày hôm sau, hết thảy từ dân thường đến quan lại trong kinh thành đều ngạc nhiên phát hiện ra, những kẻ lạ mặt với giọng nói ngoại lai cùng biểu hiện lén lút kỳ quái đều biến đâu mất sạch, làm như chỉ trong một đêm mà tất cả đều cùng chung ý nghĩ thoái ẩn giang hồ, rủ nhau mai danh ẩn tích.

"Ngươi làm rất tốt… Khụ khụ khụ…" – Thân hình Gia Duệ đế lọt thỏm trong ngai vàng, hoàn toàn lạc lõng, đơn độc, long bào rộng thùng thình không giấu nổi dáng người gầy gò trơ xương, càng làm cho lão trở nên bé nhỏ và bạc nhược.

Sắc mặt vàng vọt tiêu điều cùng đôi tay gầy guộc run rẩy của lão luôn luôn nhắc nhở Tiếu Khuynh Vũ một điều – người này, đã không còn bao nhiêu thời gian nữa.

Mấy năm không gặp, cũng không thể ngờ lão lại bệnh tật yếu nhược đến nhường này.

Nhất thời, Tiếu Khuynh Vũ trở nên phân vân, không biết là nên oán hay nên hận.

"Ngôi vị Hoàng đế này nhìn thì tốt thật, nhưng bốn phía chung quanh không có lấy một người khả dĩ có thể tán gẫu, trò chuyện, rốt cuộc cũng ngộ ra là trống rỗng hư vô, cảm giác lạnh lẽo thê lương thật khó mà chịu đựng!" – Đôi tay gầy rộc quắt queo của Gia Duệ đế nắm chặt cái đầu rồng bằng vàng ròng trên tay vịn long ngai từng được rất nhiều người thợ khéo điêu khắc tinh xảo, thều thào nói ra những lời từ tận đáy lòng.

Tiếu Khuynh Vũ trầm ngâm tĩnh tọa trong cỗ luân y hoa quý phía dưới bệ rồng, giữ một khoảng cách đối diện với Gia Duệ đế.

"Ngươi hối hận rồi ư?" – Ngữ âm tỏ vẻ bất kính, thay vì phải gọi 'Bệ hạ' thì y lại gọi thẳng thừng là 'ngươi', chỉ với chuyện này thôi đã đủ khép vào tội đại nghịch bất đạo.

Nhưng chẳng biết Gia Duệ đế là lơ đễnh không chú ý, hay là vì nghe mãi cũng thành thói quen…

Lão thản nhiên cười, những nếp nhăn trên khóe mắt xô lại lạnh lùng, khắc bạc: "Trẫm, không hối hận!"

Ngoài con đường bằng mọi giá đăng ngôi Thiên tử, lão không còn bất cứ lựa chọn nào khác, nếu có, cũng chỉ là cái chết.

Hơn ai hết, lão biết mình không còn bao nhiêu thời gian, nhưng để bảo toàn vài năm sống ngắn ngủi đó, lão phải không từ bất cứ thủ đoạn nào tiêu diệt những kẻ có dã tâm uy hiếp ngôi vị Hoàng đế của mình!

Tiếu Khuynh Vũ khép mi mắt, hàng mi dài rậm cong vút khẽ động, mơ hồ như cánh bướm chấp chới rung rinh.

Rất nhanh, Gia Duệ đế liền thu hồi biểu cảm hiếm gặp, thường thái uy nghiêm lãnh khốc thản nhiên trở lại, bao phủ lên dáng vóc bệnh nhược ốm yếu của lão.

"Trẫm không thể ngờ ngươi lại có thể kháng mệnh bất tuân, trợ giúp Phương Quân Càn xuất chinh kháng địch… Khụ khụ khụ…"

Tiếu Khuynh Vũ chỉ lặng lặng lắng nghe, không có hồi đáp, dường như cả người y đã chìm vào trạng thái nhắm mắt nghỉ ngơi.

"Nhưng về sau nghĩ lại, ngươi đã không làm sai… Phương Quân Càn vẫn chưa thể chết, Đại Khánh hiện tại vẫn không thể không có hắn được."

"Phương Quân Càn chết, Đại Khánh lấy cái gì chống lại ngoại bang? Dân tâm một khi đã mất, Hoàng thất dựa vào đâu sống yên ổn ở Đại Khánh."

"Ngươi hẳn là đã nghĩ như vậy… Quả không hổ danh công tử Vô Song, cái gì cũng suy nghĩ chu đáo toàn vẹn… Nhìn trên đại cục, thật sự không ai có thể vượt qua ngươi được… Khụ khụ khụ… Trẫm… quả nhiên đã già thật rồi…"

Hoàng đế, nói cho cùng cũng phải lão suy.

Tiếu Khuynh Vũ đột nhiên mở lớn mắt, đôi đồng tử tóe ra tinh quang sắc bén tựa kiếm, buốt lạnh tê người.

"Chuyện của Phương Quân Càn tự ta biết xử lý, không cần ngươi nhúng tay!" – Trong lời nói bình tĩnh thản nhiên của y toát ra sự lãnh lẽo giá buốt của lưỡi đao sắc nhọn, không khí trong một thoáng chìm trong tịch mịch vô thanh mà áp lực kinh người, "Đừng vẽ vời dông dài nhiều chuyện, giết hay không giết hắn vốn là do ta tự quyết!"

Y thản nhiên mân mê bàn tay quấn vòng kim tuyến, hai mắt nhìn thẳng tay mình.

Đôi bàn tay hội tụ tất cả vẻ đẹp, thanh tú, trắng nõn, tịch mịch, băng lãnh, mà cũng tuyệt đối thê lương.

"Cho dù phải chết, hắn cũng phải chết trong tay ta!"

Gia Duệ đế cao cao tại thượng, mơ hồ hỏi: "Vì sao?"

"Vì các ngươi không xứng!"

—oOo—

(1): rước dâu về nhà chồng.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 74: Chương 74

"Công tử mạnh khỏe!"

"Tiếu thừa tướng!"

"Tiếu thừa tướng mấy năm nay cứ ở mãi Bát Phương Thành, ta những muốn diện kiến mà chờ hoài không thấy, cuối cùng cũng được gặp rồi!"

"Công tử vì dân vì nước phải lao tâm lao lực, thật vất vả cho người quá!"

Hôm sau lâm triều, Tiếu Khuynh Vũ vừa vào điện, những lời a dua nịnh hót chót lưỡi đầu môi từ bốn phía đã sầm sập tràn đến như sóng đập bờ.

Vô Song công tử chỉ khẽ mỉm cười thanh nhã đáp lại. Bộ triều phục lộng lẫy tôn quý che đi phần nào dáng hình đơn bạc giản dị, khí chất phong lưu mà đạm mạc tự bản thân tuyệt đối không vướng bận một chút ngạo mạn kiêu căng, cao cao tại thượng nào.

Trong đại điện, tất cả quần thần đều đứng, chỉ có y đoan nhiên tĩnh tại an tọa trong luân y, mười mươi khiến người ta không thể không để mắt tới.

Tiếu Khuynh Vũ với danh xưng 'Sơn Trung thừa tướng' rất hiếm khi tiến cung nghị sự, nhưng một khi y đã đích thân vào điện thì chắc chắn phải vì một đại sự kinh thiên động địa nào đó. Lần này, không hẹn mà gặp ai nấy cũng đều cho rằng vì chuyện hai nước hòa thân, đại sự đến bực này, thân là Hữu thừa tướng Đại Khánh, Tiếu Khuynh Vũ không thể không đích thân xử lý.

"Công tử." – Một vị mệnh quan cao gầy nho nhã trong quan phục màu đỏ thêu tỳ hưu quý giá khoan thai thong thả bước đến trước mặt y, lên tiếng chào hỏi.

Tiếu Khuynh Vũ đoan chính thủ lễ: "Lâm thừa tướng!"

"Tiểu nữ Y Y đến Bát Phương Thành thăm công tử, chắc đã mang đến cho công tử rất nhiều phiền toái phải không?"

"Không có! Tiếu mỗ xưa nay vẫn đối đãi với Y Y như tiểu muội muội, muội tử đích thân đến thăm, làm sao có thể không vui mừng được?"

"Tiểu nữ niên kỷ còn nhỏ, lại không hiểu lễ nghi phép tắc, không làm cho tiểu hầu gia phật lòng vì những chuyện lôi thôi lặt vặt chứ?"

"Tiểu hầu gia ngày đêm lo toan trăm công nghìn việc (1), đâu có thời gian rỗi rãi mà chấp nhặt những chuyện cỏn con của Y Y." – Chỉ suýt chút nữa là động thủ giết người, vậy mà dám nói không chấp nhặt…

Giữa triều đường, hết thảy văn võ bá quan vì chuyện kén rể của Thuần Dương công chúa mà tranh cãi inh ỏi, nói một câu lập tức có câu khác phản bác lại, nháo đến tận trời. Số lượng ứng cử viên ngày một dài ra, từ Thái tử điện hạ cao cao tại thượng cho đến viên tướng nhỏ bé tận biên cương xa xôi cách trở.

Chư vị đại thần mạnh miệng ai nấy nói, ông bảo ông hữu lý, bà bảo bà hữu lý, từ sáng sớm đến quá trưa ồn ào náo động, mãi không ngã ngũ.

Người vì công tâm mà bàn, kẻ vì tư lợi mà cãi, quần thần ai cũng khăng khăng giữ lý của mình, tranh luận gay gắt, ai nấy mặt đỏ tai hồng vì tức gận, hơi thở đứt quãng vì mệt mỏi.

Ồm tỏi chán chê rồi cũng phải thấm mệt, tranh cãi dần dần dịu xuống rồi im bặt, hết thảy quần thần không ai lên tiếng nữa, thắc thỏm bất an, lấm lét nhìn về phía đương kim Thánh thượng tọa ở ngai rồng cao cao – Gia Duệ đế – cùng nhị vị Tả Hữu thừa tướng kế cận.

Dù có tranh cãi như thế nào đi nữa cũng không thể qua nổi đôi câu vài lời của ba vị này. Nếu như ví von chư vị quần thần đang náo loạn là đầu mút chót cùng của quyền trượng, thì ba người kia, không thể nghi ngờ chính là chóp đỉnh quyền lực của nó.

Tất cả mọi người đều phải nhìn sắc mặt của bọn họ mà hành sự cho khôn ngoan.

Cả đại điện phút trước còn ồn ào náo nhiệt, phút sau đã lặng phắc như tờ.

Mà ba người, trái với dự đoán của bá quan, không hẹn mà cùng nhất trí an tĩnh trầm mặc.

Cuối cùng, người có quyền lực tối thượng – Gia Duệ đế – mở miệng trước, phá tan không khí im lặng ngột ngạt: "Tiếu thừa tướng, khanh thấy sao?"

Tiếu Khuynh Vũ mỉm cười rất nhẹ, khóe môi khinh miêu đạm tả buông một câu: "Nếu cứ tranh chấp mãi không ngã ngũ, chi bằng đem vấn đề này giao cho Thuần Dương công chúa? Đây vốn là chuyện hệ trọng liên quan đến hạnh phúc chung thân của người con gái, để cho công chúa đích thân chọn chựa chẳng phải hay hơn sao?"

Lâm Văn Chính lập tức gật gù phụ họa: "Công tử quả nhiên cao kiến, thần tán thành!"

Nhị vị Thừa tướng đã ra chủ ý, quần thần đố ai còn dám có đường phản đối!

"Thần tán thành!"

"Thần tán thành!"

"Thần tán thành!"

"Thần tán thành!"

Trong phút chốc, tiếng hô tán thành của văn võ bá quan cứ lao nhao không dứt bên tai.

Đôi mắt sâu sắc thâm trầm của Gia Duệ đế nhìn Tiếu Khuynh Vũ với một biểu cảm thật phức tạp, trong đó bao hàm nhiều loại cảm xúc khác nhau, một chút tán tưởng, một chút kỳ vọng, có cả một nỗi tiếc hận mơ hồ… và còn một tia từ ái cùng day dứt cực mỏng, cực mảnh không ai có thể nhìn ra được…

"Tiếu thừa tướng nói rất chí lý. Vậy chuyện tiếp đón Thuần Dương công chúa trẫm giao cho Tiếu thừa tướng toàn quyền xử lý!"

Tiếu Khuynh Vũ nhẹ nhàng phất tay áo, tư thế thanh nhã ung dung, trường bào phất phơ lay động, phiêu nhiên tựa tiên nhân đạp mây cưỡi gió: "Thần, tiếp chỉ!"

Không thể ngờ rằng, Thuần Dương công chúa nói nhất định phải ghé qua tham quan phong cảnh Thiên Tấn. Chuyến cầu thân nhất thời phải thay đổi đường đi, rẽ hướng sang Thiên Tấn, vì thế hành trình bị trì hoãn đến hơn hai tháng.

Đây là ý tưởng trong lúc nhất thời bất chợt nảy lên, thôi thúc người ta phải thực hiện, không hoạch định trước, do đó ngay cả Vô Song công tử cũng không thể tiên liệu được.

Quả nhiên là – kế hoạch có chu đáo đến mấy cũng không thể lường được những việc phát sinh thiên biến vạn hóa.

Ba tháng, như vậy chắc chắn không kịp trở về… Xem ra, phải lỡ hẹn rồi…

Tiếu Khuynh Vũ chỉ còn biết cười khổ.

Đưa mắt nhìn bức thư nhỏ sắp nhờ bồ câu đưa tin trên bàn, y cơ hồ tưởng tượng ra bộ dáng kích động đến giận dữ của Phương tiểu hầu gia khi phải chờ đợi ở Bát Phương Thành.

Tiếu Khuynh Vũ đành phải viết một lá thư, nói rõ sự tình phát sinh cùng lý do phải ở lại, nhỏ nhẹ bảo hắn cứ yên lòng chờ đợi, đừng sốt ruột.

Mồng chín tháng chín, tết Trùng Dương.

Còn khoảng một tháng nữa, Thuần Dương công chúa sẽ đến kinh đô Đại Khánh.

《Kinh dịch》 quy định '六' (số 6) là số thuộc âm, '九' (số 9) là số thuộc dương, ngày mồng chín tháng chín, đêm hay ngày cũng đều là thuộc dương, hai '九' (số 9 – dương), dương khí càng vượng, do đó gọi là Trùng Dương, hoặc cũng gọi là Trùng Cửu.

Mồng chín tháng chín, người ta leo núi, thả diều, giắt thù du lên tóc, ăn bồng cao (2), ngắm hoa cúc, uống rượu cúc… hết thảy đều là tập tục dân gian của quốc gia thân cận trong khu vực.

Tiếu Khuynh Vũ rất quảng giao, y có quan hệ sâu rộng với đủ mọi tầng lớp trong kinh sư, hơn nữa bản thân lại là công tử Vô Song tài hoa tuyệt thế, kỳ tài âm luật độc bá thiên hạ, hiển nhiên là đối tượng được hết thảy các văn nhân mặc khách sùng mộ sâu sắc.

Tiếu Khuynh Vũ, người có mối giao hảo với các anh tài thiên hạ đương nhiên hiểu rõ một điều, nâng chén xã giao tạo quan hệ tốt là việc trăm triệu lần không thể chối từ được.

Chiều tối ngày Trùng Cửu, Vô Song công tử nhận lời một số vị Thái Sơn văn nhân (3) khẩn nài, đến Bát Mặc Khuynh Thành Các xướng họa ngâm vịnh, thổi tiêu gảy đàn giúp vui.

—oOo—

(1): nguyên văn 'Nhật lý vạn kỵ': một ngày đi vạn dặm: công việc xử lý nhiều và gấp rút.

(2): những tập tục trong ngày tết Trùng Cửu.

Theo người Trung Hoa, ngày 9 tháng 9 âm lịch hàng năm là ngày chí dương (không tốt) nên cần làm nhiều việc để xua trừ những việc xui xẻo, không lành.

Thù du là một loài cây người ta cho rằng có khả năng trừ tà, do đó vào tết Trùng Cửu, anh chị em trong nhà thường cài những chùm quả thù du trên đầu cho nhau để xua trừ ma quỷ quấy nhiễu.

Tục 'đăng cao' (leo lên chỗ cao – leo núi) cũng là một tập tục để tránh xui rủi trong ngày Trùng Cửu.

Những tập tục này về sau đã được tiết chế bớt, thay vì giắt chùm thù du người ta dùng một ngọn cờ nhỏ màu đỏ bằng giấy, ăn 'bồng cao' (một loại bánh bột gạo) thay vì leo núi…

(3): những vị học giả tiếng tăm lừng lẫy trên văn đàn.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Chương 75

"Sao huynh lại đến?" – Tiếu Khuynh Vũ mặc nhiên để Phương Quân Càn tùy ý đẩy luân y chậm rãi lang thang trên đường, lơ đãng, vô mục đích, chẳng biết sẽ đến đâu.

Phương Quân Càn tức giận nói: "Còn dám nói, chẳng phải tại người nào đó chậm chạp không chịu về, báo hại bổn hầu phải bỏ hết công vụ, đích thân đến đây hay sao chứ?"

Tiếu Khuynh Vũ thản nhiên đáp: "Kỳ hạn ba tháng vẫn chưa đến mà!"

Phương tiểu hầu gia lập tức khoát tay ngăn lại, cướp lời: "Không đợi được!" Hắn cao giọng, mỗi từ mỗi chữ đều tỏ ra hữu lý khiến người ta không thể chối cãi – Đúng là phản ứng điển hình của con giận dữ bột phát.

Nhất thời, Tiếu Khuynh Vũ cũng chẳng biết nên khóc hay nên cười.

Thật không hổ danh là điển hình trong số những nam tử phong lưu tuấn kiệt, địa vị cao, quyền thế lớn đương thời, thiếu niên vương hầu, thiên hạ đệ nhất vô lại – Phương Quân Càn.

Đột nhiên, Phương Quân Càn cúi xuống, ghé sát vào tai Tiếu Khuynh Vũ nói nhỏ, giọng buồn bã trầm ngâm: "Ta rất nhớ huynh…"

Ta nhớ huynh.

Nửa đêm bật dậy, thờ thẫn bồi hồi, khi định thần tỉnh táo lại mới hoảng hốt nhận ra… người trong tâm đã không còn ở bên mình nữa. Cảm giác tê tái buốt lạnh cùng nỗi nhớ nhung trông ngóng cứ dâng lên tràn ngập, mãnh liệt dày vò, dai dẳng triền miên, đến nỗi, không tài nào dỗ giấc lại được, đôi mắt ráo hoảnh mở to, nhìn trân trân vô định…

Vì vậy, bản thân tự buộc mình trở dậy, tiến lên thành lâu rêu phủ, ngẩng đầu lơ đãng nhìn bóng trăng chênh chếch trời đêm đang dần tàn, bất giác hồi tưởng biết bao chuyện xưa, nỗi tương tư lại dấy lên, đong đầy tâm khảm không tài nào lý giải, chỉ khiến nhớ nhung càng nhiều, càng day dứt, càng thôi thúc không yên.

Ngày lại ngày, thời gian chậm chạp lưu chuyển, một tháng khó nhọc trôi qua…

Khuynh Vũ, Khuynh Vũ… Huynh không ở bên cạnh ta, Phương Quân Càn… Thật cô liêu, thật hiu quạnh biết bao, có biết không…

"Nhị vị công tử, có muốn mua hoa đăng không?"

Bên đường, một lão hán bán hoa đăng cất giọng chào mời: "Nói đến Cửu cửu Trùng Dương là phải nói đến rước đèn phó hội mới phải, nhị vị quá bộ đến mua hoa đăng đi!"

Đúng vậy thật, trên đường biết bao du nhân đi đi lại lại, vui vẻ hân hoan, trên tay mỗi người đều cầm theo một chiếc hoa đăng lung linh lấp lánh, trong đêm, đèn hoa như trôi đi giữa biển ánh sáng rực rỡ muôn màu.

Phố xá ngập trong ánh quang rực rỡ, muôn màu muôn vẻ, lộng lẫy lung linh, huyền ảo mê mộng. Nhìn từ xa, đường sá tựa như một con hỏa long uốn mình vùng vẫy, uyển chuyển bay lượn…

Cửu cửu Trùng Dương, cả kinh thành được ánh sáng của triệu triệu chiếc hoa đăng giăng giăng đan kết, vô vàn đốm lửa bồng bềnh nhấp nhô trải rộng trong không gian mênh mông tựa một đại dương huyền ảo mê mộng, nửa hư nửa thực.

Phương tiểu hầu gia cũng cho là phải: "Vậy đến xem thử đi!" Đời sống dân gian, tùy tiết, tùy lễ mà phát sinh rất nhiều phong tục độc đáo, hay lạ, Phương tiểu hầu gia lại thích nhất là được gần gũi với bách tính, hòa đồng cùng lê dân, vui chung thiên hạ, lo trước thế gian…

Lão hán mừng rỡ, vội vàng hướng dẫn hai người tiến đến trước giàn treo hoa đăng của mình ngắm nghía, chọn lựa.

Uyên ương hí thủy, song liên tịnh đế, ngũ tử đăng khoa, trọng dương thu cúc, lý ngư dược long môn… (1)

Tiểu hầu gia tỏ ra thất vọng: "Không có gì mới mẻ hơn sao?… Lão còn cái nào khác không?"

Lão hán lo lắng nói: "Nhị vị công tử không thích sao? Đây… Không phải lão hán muốn khoe khoang nhưng cả kinh thành này, hoa đăng ở chỗ lão là tốt nhất, đẹp nhất đó!"

Phương Quân Càn thấy phía trước quầy còn dư rất nhiều giấy trúc cùng bút lông, nghiên mực, liền lấy ra một đĩnh vàng đưa cho lão hán: "Cho ta mượn tạm những thứ này một lát!"

Lão hán cầm tiền, sắc mặt rạng rỡ tươi cười: "Được được được! Dùng hết, dùng hết cũng được!" Đúng là mắt không nhìn nhầm, quả nhiên gặp quý nhân mà!

Phương tiểu hầu gia quay sang Vô Song công tử, tủm tỉm cười hỏi: "Khuynh Vũ có thể làm hoa đăng được không?"

Chẻ trúc làm khung, cắt giấy làm vỏ, phóng bút vẽ tranh, tùy tay lưu niệm – Người có đôi tay khéo léo tinh tế như Vô Song công tử, có việc gì mà không thể làm được?

Chỉ trong thoáng chốc, hình dạng đầu tiên của hai chiếc hoa đăng đã xuất hiện trước mặt hai người họ.

Nhìn bề mặt vẫn còn trống trơn chưa được tô điểm của hoa đăng, Tiểu Khuynh Vũ trầm tư một chút, rồi nâng tay, nhúng bút lông vào nghiên mực…

Đầu bút lông lúc nghiêng lúc thẳng đứng, tùy tay điểm chấm, vát nét ngắn, kéo nét dài, lúc khoan lúc nhặt. Từng nét, từng điểm, từng vạch kết hợp, lung linh nhảy múa.

Chỉ phóng tay đi vài đường, hình hài đã dần hiện ra.

Trên bề mặt trắng như tuyết của hoa đăng là cơn mưa lạc hoa ào ạt, là lưu thủy mềm mại êm trôi, giữa rừng đào hoa sâu thẳm, hai thiếu niên một ngồi một đứng đối diện nhau, thinh lặng trầm mặc, tĩnh lặng vô ngôn…

Vẽ xong, Tiểu Khuynh vũ gác bút, Phương Quân Càn lẳng lặng cầm cây bút lông nhỏ y vừa dùng qua, khom người tựa sát xuống, chợt cảm mùi hương hoa đào lành lạnh dịu dàng ngây ngất từ tuyết y trắng muốt ập vào khứu giác. Ngay bên phải bức tranh, hắn đề xuống vài dòng chữ nhỏ thanh nhã, mà kiên định dứt khoát:

‘Tòng biệt hậu, ức tương phùng. Kỷ hồi hồn mộng dữ quân đồng. Kim tiêu thặng bả ngân hồng chiếu, do khủng tương phùng thị mộng trung…’(《 Chá Cô Thiên 》Yến Kỷ Đạo) (2)

Hắn đề từ lên hoa đăng.

Y lặng lẽ nhìn hắn.

Cứ như vậy, thanh tĩnh, yên ả, thời gian… dường như không còn trôi nữa…

Chung quanh, đèn hoa sáng rực, lộng lẫy huy hoàng cũng tan biến vào dĩ vãng hư vô…

Trên đường, nhân gian hoạt náo, thống khoái rung trời.

Vậy mà, cái quán hoa đăng nhỏ nhoi ven đường này dường như hoàn toàn cách biệt với cõi hồng trần ồn ào náo động…

Năm năm tháng tháng cũng tựa khói khói mây mây, tan vào hư không, biến vào thinh lặng, chỉ còn lại hai tuyệt thế nam tử ung dung đề từ thưởng mặc (3) trong sự tĩnh mịch vô thanh…

—oOo—

(1): một số hình ảnh biểu trưng xuất phát từ các điển tích xưa của Trung Quốc. Nói cho đầy đủ thì rất dài. Nhìn chung đều để cầu chúc gia đình hạnh phúc, vợ chồng hòa thuận yêu thương, con đàn cháu đống (Uyên ương hí thủy, Song liên tịnh đế, Ngũ tử đăng khoa), hoạn lộ hanh thông, sáng sủa (Trung dương thu cúc, Lý ngư dược long môn)…

(2): Trích trong bài thơ ‘Chá cô thiên’ của Yến Kỷ Đạo, một trong những bài thơ viết về hoa đào hay nhất.

Nguyên văn:

《鹧鸪天》作者：晏几道

彩袖殷勤捧玉钟。当年拚却醉颜红。

舞低杨柳楼心月，歌尽桃花扇影风。

从别后，忆相逢。几回魂梦与君同。

今宵剩把银红照，犹恐相逢是梦中

Hán Việt:

Thải tụ ân cần phủng ngọc chung. Đương niên biện khước túy nhan hồng. Vũ đê dương liễu lâu tâm nguyệt, ca tẫn đào hoa phiến ảnh phong.

Tòng biệt hậu, ức tương phùng. Kỷ hồi hồn mộng dữ quân đồng. Kim tiêu thặng bả ngân hồng chiếu, do khủng tương phùng thị mộng trung.

Diễn nghĩa:

Trong tay áo thân thương chén ngọc, ngày nào đó chẳng túy lúy say. Mưa lay dương liễu lầu Tâm Nguyệt, hát để đào hoa trút sạch bông.

Biệt ly rồi mong ngày tái ngộ. Mấy lần nằm mộng được bên người. Đêm nay phấn hồng gương soi tỏ, chỉ lo tương ngộ là mộng thôi.

(3): viết chữ (lên tranh thủy mặc), ngắm tranh

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76: Chương 76

Đề từ xong, Phương tiểu hầu gia đưa hoa đăng cho Tiếu Khuynh Vũ: “Cái này của huynh!”

Còn mình, cầm lên một cái khác: “Ta thì, thích cái này hơn!”

Tiếu Khuynh Vũ bất động thanh sắc ném cho hắn một cái liếc mắt sắc lẻm: hai cái đèn chẳng phải giống nhau y hệt sao…

Bàn tay thinh lặng đề từ lên hoa đăng, Phương Quân Càn cùng Tiểu Khuynh Vũ dường như tự kéo mình lặn xuống, tự chôn vùi mình giữa sự huyên náo ồn ào của đám đông…

Trên đường, hoa đăng như vô vàn đốm lửa nhỏ nhấp nháy, tỏa ánh sáng lung linh, lóng lánh như trôi, như bay, như múa, như dập dềnh trên tấm thảm mê mộng huyền ảo lộng lẫy.

Trên tay hai người, hai ngọn hoa đăng xinh xẻo, trang trí tinh xảo đã thu hút không ít ánh mắt trầm trồ, xuýt xoa khen ngợi của khách bộ hành.

Hai nam tử theo con đường uốn lượn quanh co, hòa mình vào biển người phó hội.

Ánh nến lung linh trong hoa đăng chập chờn nhảy nhót theo nhịp bước đi, như bay như múa, ánh sáng tỏa ra yêu dị, mê hoặc, khi mờ khi tỏ, gương mặt tuấn mỹ vô song của hai thiếu niên lúc được tinh quang rạng rỡ chiếu soi, lúc lại chìm vào trong mờ ảo…

"Nhị vị xin chậm bước!" – Hai người trước sau vẫn yên lặng, ung dung bộ hành, bỗng nghe sau lưng một thanh âm to rõ truyền đến.

Cảm thấy kỳ quặc, cả hai cùng quay đầu nhìn lại, liền nhìn thấy một lão đạo sĩ râu tóc bạc phơ, phong thái phiêu sái ung dung đứng sau lưng mình.

Lão nhân tóc trắng tựa tuyết nhưng da dẻ vẫn hồng hào tráng kiện, tiên phong đạo cốt, trên người, một thân đạo bào màu chàm giản dị, tay áo rộng lay động phất phơ, cả người toát ra thần thái ung dung tự tại, nhẹ nhàng điềm nhiên của bậc tiên nhân đắc đạo.

Càng lạ kỳ hơn, trên tay đạo nhân là câu đối ngạo nghễ dựng thẳng, trên đó viết: Bặc tẫn nhân gian nhân – Toán biến thiên ngoại thiên. (1)

Tiểu hầu gia nhếch môi cười lạnh: Khẩu khí hơn người.

Tiểu Khuynh Vũ lặng lẽ quan sát nhân vật kỳ bí trước mặt, lục lọi trong trí nhớ, suy nghĩ, phán đoán thật nhanh liền xác định được thân phận của đạo nhân, mặt chợt biến sắc.

Sau đó, xảy ra một chuyện không ai lường trước được…

Bạch phát đạo nhân thành kính quay sang Phương tiểu hầu gia, khom người, cúi đầu hành lễ: "Bần đạo Huyền Cơ Tử bái kiến Hoàng thượng!"

Phương Quân Càn ngạc nhiên đến choáng váng, nhất thời không hiểu việc gì đang xảy ra, vẻ mặt đầy ngỡ ngàng, mờ mịt.

Chợt nghe phía sau 'Bịch' một tiếng, hoa đăng trong tay Tiểu Khuynh Vũ ngã nhào xuống đất…

Dung nhan tuyệt thế của y phút chốc trở nên ảm đạm thê lương, sắc mặt tái nhợt, cả người run rẩy vô lực, phảng phất như ngọn nến ngả nghiêng trước gió, nháy mắt tắt ngúm giữa trời gió lộng vô tình.

Phương tiểu hầu gia nhìn thấy bộ dạng bất an hiếm gặp của y lại càng bội phần hoảng hốt: "Khuynh Vũ…?!"

Tiểu Khuynh Vũ ngẩng đầu, nhìn hắn mím môi cười gượng: "Không sao! Chỉ là… đèn rớt thôi…"

Đoạn cúi người xuống, nhặt lên chiếc hoa đăng nằm chỏng chơ trên nền đất lạnh…

Bấc đèn đã tắt, chỉ còn lại làn khói xanh mỏng manh cũng phiêu tán dần…

Đôi tay Tiểu Khuynh Vũ ôm lấy hoa đăng, dường như muốn lưu lại chút hơi ấm cuối cùng…

"Đại sư…"

Chẳng biết có phải là ảo giác đánh lừa hay không, nhưng Phương Quân Càn phát giác, thanh âm thoát ra từ đôi môi trắng bệch của Tiểu Khuynh Vũ, có chút run rẩy.

"Mệnh số của Tiểu mỗ cùng Tiểu hầu gia có liên quan với nhau… đến nỗi ta không tài nào nhìn ra được vận số thiên mệnh của người… Vậy… khẩn thỉnh đại sư tính toán giúp cho, không biết ý đại sư như thế nào?"

Huyền Cơ Tử vốn cũng là người thấy việc đáng làm thì không từ bỏ, phất nhẹ đạo bào: "Đối với nhân tướng thuật, bần đạo cũng có chút ít hiểu biết, nhưng chỉ là tài sơ học mọn, không đáng nhắc đến. Chỉ là vừa rồi, nhìn thấy tướng mạo khuynh chuyển thiên hạ của vị công tử đây thật không thể nén nổi lòng, đã mạo muội quấy rầy nhã hứng của nhị vị, thật đắc tội. Xin miễn chấp, miễn chấp!"

Nói rồi, Huyền Cơ Tử xoay sang Phương Quân Càn quan sát thật kỹ càng tỉ mỉ, tinh tế tường tận đến từng chi tiết nhỏ trên khuôn mặt: "Tướng mạo vị công tử đây thực sự vô cùng tôn quý, không lời nào nói hết được! Tam đình tụ phong, ngũ nhạc nạp vân (2), đây quả thật là thượng nhân chi mệnh. Nhãn thần trong vắt không vương tà niệm, lúc nào cũng như phát ra hào quang lóa mắt. Sắc bén tựa kiếm phong, nhưng thâm trầm nghiêm nghị, ẩn chứa nhuệ khí ngút trời, mắt phượng ngươi rồng, chí tôn chí quý. Nhưng có điều…"

Huyền Cơ Tử nói tới đây, bỗng có một thoáng đắn đo, do dự: "Diện mạo của công tử là Bạch hổ trấn thế, mặc dù có thể cuốn sạch vạn quân, càn quét hoàn vũ, tung hoành tứ phương, nhưng hậu quả là máu chảy đầu rơi, huyết lưu ngàn dặm, thật không tránh khỏi sát nghiệt nặng nề…"

Phương Quân Càn cười mỉm: "Là dễ dàng tổn thương mệnh số, đúng không?" Những lời này, hắn đã nghe quen đến độ thuộc lòng, bởi vì đó cũng là lời cửa miệng của Tiếu Khuynh Vũ.

"Không hẳn!" – Huyền Cơ Tử giống như đang lạc vào mê trận không biết lối ra, chỉ cảm thấy mịt mù, hỗn loạn. "Lẽ ra đúng như công tử nói, nhưng cái khiến cho bần đạo ngạc nhiên vô cùng chính là, tất cả tai kiếp của các hạ đều bị ai đó nhất nhất phá vỡ, nhiều phen cầm chắc thập tử nhất sinh nhưng luôn tìm ra được sinh cơ trong tuyệt lộ, đến nỗi, các hạ tuy sẽ gặp kiếp nạn huyết sát, vậy mà cũng bị quét sạch quang lâng, không hề vướng lụy…"

Những đầu ngón tay Tiếu Khuynh Vũ run rẩy nắm chặt, bất giác cắn mạnh môi dưới!

Phương tiểu hầu gia đối với mệnh số của bản thân thực sự không mấy để tâm, lời Huyền Cơ Tử đối với hắn chỉ như gió thoảng qua rồi trôi mất, nhưng ngược lại, hắn đối với Vô Song công tử lại cảm thấy hứng thú vô cùng: "Vậy nhờ lão đạo xem giúp mệnh số của vị công tử này như thế nào được không?"

"Vị công tử này…" – Nhãn thần Huyền Cơ Tử không giấu bi thương, "Cả đời mệnh phạm đào hoa…"

Mệnh phạm đào hoa?!?

Dân gian truyền khẩu: phàm là kẻ mệnh phạm đào hoa, tình duyên viên mãn, quen thói phong lưu, quen mới bỏ cũ, ăn ở hai lòng.

Phương tiểu hầu gia dở khóc dở cười. Mặc dù im lặng không lên tiếng, nhưng với vẻ mặt ủy khuất cùng ánh mắt nhìn Tiếu Khuynh Vũ đầy trách móc thì rõ ràng đang thầm lên án – Huynh… không phụ lòng ta chứ…

Thanh âm của Huyền Cơ Tử chất chứa bi thương, nhưng cũng minh triết thấu triệt nhân tình dâu bể: "Đào hoa ở đây không chỉ là đào hoa mà dân gian thường gán ghép. Mệnh phạm đào hoa có ý nghĩa rất rộng, lại kết hợp với bát tự bất đồng (3), càng ngẫm, càng nghĩ, hàm nghĩa càng sâu, càng rộng. Có thể nói là: tướng mạo tuyệt diễm, khéo léo khôn ngoan, trí óc thông tuệ, ý họa tình thơ, mà cũng đồng thời tràn đầy trách nhiệm cùng gánh nặng…"

"Vị công tử này, cả đời cùng với đào hoa có mối dây liên kết bền chặt, vô phương tháo gỡ…"

"Sinh ra dưới gốc đào, đào chi ước hẹn chung thân, đào hương thoang thoảng trên người, yêu thích sắc thắm đào hoa, thậm chí… đến lúc chết, cũng…"

—oOo—

(1): Bốc chiêm vận mệnh nhân gian – Đoán ra được cả lành an sau đời.

(2): Tam đình: độ dài của khuôn mặt được chia làm ba phần: từ chân tóc đến chân mày, từ chân mày đến mũi và từ mũi đến cằm, những mốc trên tương ứng với các đỉnh cao nhất của khuôn mặt. 'Tam đình tụ phong': khuôn mặt cân đối hài hòa, là 'nơi tụ gió': giữ phúc.

Ngũ nhạc: năm ngọn núi, hoán dụ cho từ 'ngũ nhãn': cách chia khuôn mặt người theo tỷ lệ chiều ngang, lấy đơn vị đo là con mắt, từ trái sang phải là 5 con mắt, tính từ chân tóc mai bên này sang bên kia, ý nghĩa 'nạp vân': giữ mây, tương tự như 'tụ phong' ở trên.

Đây là những tỷ lệ vàng trong giải phẫu khuôn mặt, những người hội tụ đầy đủ những tiêu chuẩn này rất hiếm, thường chỉ nhìn thấy ở các… bức tượng thôi…

(3): Xin xem lại giải thích về 'bát tự' ở chương 7.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 77: Chương 77

"Thỉnh đại sư, chúng ta vừa đi vừa nói chuyện!" – Tiếu Khuynh Vũ cắt ngang, ngăn Huyền Cơ Tử tiết lộ thiên cơ, "Tiểu hầu gia xin lánh đi một lát, Vô Song sẽ trở lại ngay!"

Sau khi cách ly khỏi Phương tiểu hầu gia, vẻ mặt Tiếu Khuynh Vũ trở nên nghiêm túc khác thường: "Hôm nay Tiếu mỗ có thể diện kiến thầy tướng số đệ nhất thiên hạ, thật đúng là tam sinh hữu hạnh. Huyền Cơ Tử đại sư, ngưỡng mộ đã lâu!"

Huyền Cơ Tử ung dung vuốt chòm râu dài bạc trắng: "Vô Song công tử đã quá khiêm tốn! Nếu nói đến thuật chiêm bốc, công tử cùng bần đạo có thể nói là không ai thua ai, chẳng qua những chuyện ràng buộc quá sâu sắc, quá chặt chẽ đến công tử, công tử tính mãi không ra cũng là chuyện có nguyên nhân sâu xa, có thể hiểu được!"

Tiếu Khuynh Vũ mỉm môi cười gượng: "Ta vốn vẫn cho rằng, bảy phần nhân lực, thiên ý chỉ có ba. Tâm bất biến, vạn vật cũng bất biến, mệnh số là do chính bản thân mình tạo dựng."

Huyền Cơ Tử nhẹ giọng: "Dẫu vậy, có lúc chỉ với ba phần thiên ý cũng đủ xoay chuyển Càn Khôn!"

Thanh âm nhẹ bâng như gió thoảng, nhưng Tiếu Khuynh Vũ nghe xong, liền chìm vào trầm mặc vô thanh.

Đôi lúc, trầm mặc cũng đồng nghĩa với thừa nhận.

Huyền Cơ Tử cũng thinh lặng quan sát y an an tĩnh tĩnh ngồi ngay ngắn trên luân y.

Tuyệt diễm dung nhan, da trắng tựa tuyết, chu sa thê diễm, nghiêng ngả phồn hoa.

Trùng trùng điệp điệp cảm giác tịch mịch cô độc, quạnh quẽ thê lương bủa vây chung quanh, giấu trong hình hài thanh thoát nhẹ nhàng, có chút yếu đuối, nhu nhược.

Một người như vậy… Trong lòng Huyền Cơ Tử bỗng cuộn lên cảm giác thương tâm, tiếc nuối, cũng là quặn lên từng trận đau lòng.

Những người như vậy, mười phần hết chín mệnh số bị tổn thương…

Một là hắn, một là y.

Kẻ thứ nhất, tất nhiên là Phương Quân Càn Phương tiểu hầu gia.

May mắn cho Phương Quân Càn là hắn sớm gặp gỡ với Tiếu Khuynh Vũ, dù sở hữu huyết sát chi mệnh, dù kiếp nạn trùng trùng bủa vây nhưng nhất nhất đều bị Vô Song công tử một tay phá nát, số mệnh từ nay về sau không ngừng thăng tiến, chót vót đỉnh cao, gặp hiểm hóa an, gặp hung hóa cát. Nhưng người thứ hai kia, cũng là Tiếu Khuynh Vũ, nhất mực cố chấp không nghe lời khuyên bảo của Liễu Trần phương trượng, độc tọa tuyệt đỉnh vô song, tự mình trở thành mục tiêu của tinh phong gào thét, huyết vũ bủa vây.

Hơn nữa, với tính cách cao ngạo tự tôn của Vô Song công tử, y cũng tuyệt đối không tiếp nhận bất cứ khuyên giải, can ngăn của bất cứ ai.

Tiếu Khuynh Vũ gật đầu: "Lời đại sư nói chí phải. Không biết đại sư có thể vì Tiếu mỗ mà đoán một quẻ chăng?"

Huyền Cơ Tử lấy trong tay áo ra một bộ quẻ thăm: "Vô cùng vinh hạnh. Chẳng hay công tử muốn đoán chuyện gì?"

Thanh âm Tiếu Khuynh Vũ bỗng trở nên hư ảo xa xôi, nửa mê nửa thực, như có như không, dường như chỉ cần một cơn gió nhẹ sẽ tan ra mây, rã thành khói, biến mất: "Nhân duyên…"

Rút ra một quẻ, Vô Song công tử chưa vội đưa cho Huyền Cơ Tử mà trực tiếp nhìn vào…

Quẻ thứ bốn mươi bốn, Thiên phong cấu, quẻ Cấu.

Dưới trời, là gió.

Quẻ kép, gồm hai quẻ khác nhau kết hợp, thượng Càn hạ Tốn. Càn là trời, Tốn là gió. Gió thổi dưới trời, phiêu du muôn nẻo, vạn vật tốt tươi, muôn loài hòa hợp, loạn thế phồn hoa.

Cấu là gặp, Âm Dương tương ngộ, nhưng năm hào dương, một hào âm, tuyệt không thể đồng tâm vĩnh kết…

Không thể đồng tâm vĩnh kết…

Không thể đồng tâm vĩnh kết…

Trái tim cơ hồ đã chảy tràn nước mắt, nhưng khóe thu ba vẫn trong trẻo tĩnh lặng, không chút đổi thay.

Bởi vì… y không thể khóc được.

Y không khóc.

Chỉ lặng lẽ đem quẻ thăm cất vào tay áo rộng, Tiếu Khuynh Vũ vẫn thư thái điềm nhiên, môi hé nụ cười ôn nhuận thanh nhã, biểu cảm trầm ổn, lạnh lùng mà khiến người ta quá đỗi bi thương…

"Trong lòng Tiếu mỗ cũng đã tiên kiến như vậy, đa tạ đại sư!"

"Công tử…" – Thanh âm Huyền Cơ Tử trở nên âm u xa vắng, tựa như vọng về từ một cõi thăm thẳm mênh mang, mù mịt mơ hồ, "Hiện trước mắt công tử chỉ có hai lựa chọn – Bảo toàn một người mà hy sinh Đại Khánh, hoặc giết một người mà được thiên hạ…"

Trong lòng Tiếu Khuynh Vũ chợt buốt lạnh! Tựa như có gì đó vừa rơi xuống, vỡ vụn, nát tan…

A ha ha, lại bị thượng thiên đùa cợt một lần nữa sao… Đôi môi xinh đẹp của Vô Song công tử bất giác nhếch cười, nụ cười câm lặng, nghẹn đắng…

Chút yếu mềm mệt mỏi vừa thoáng hiện trong đáy mắt ngay lập tức bị giấu đi! Trừng lớn mắt ức chế dòng cảm xúc, Tiểu Khuynh Vũ liền khôi phục thường thái, kiên tâm định trí, trầm lặng như lưu thủy, lạnh lẽo tựa hàn băng.

Ánh mắt thẳm sâu, sắc sảo, buốt giá như mũi đao bén ngót.

Nhưng mà…

Tổn thương người sâu bao nhiêu…

Tổn thương chính mình càng sâu bấy nhiêu…

Hai tay tì mạnh lên luân y, vận lực xoay mạnh, cả người Tiểu Khuynh Vũ cùng luân y quay một vòng, trở lưng với Huyền Cơ Tử.

"Nếu đã như vậy, Tiểu mỗ lựa chọn cái thứ hai!"

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Chương 78

Bóng lưng luân y của Tiểu Khuynh Vũ rời đi mỗi lúc một xa, tiến đến sóng đôi cùng Phương Quân Càn đang lơ đãng chờ đợi, hai người lại hòa mình vào biển người nhộn nhịp đông đúc, nhấn chìm thân ảnh vào làn sóng âm thanh rộn rã tươi vui, bóng dáng thấp thoáng mờ dần rồi biến mất.

Nhìn hai nam tử trác tuyệt bất phàm, tài hoa gồm đủ, phong thần như ngọc đang dần khuất dạng, vẻ mặt Huyền Cơ Tử bỗng lộ ra vẻ bi ai tiêu sắt, tiếc hận lẫn xót thương, bất giác buông tiếng thở dài: "Thâm tình ngắn ngủi, duyên sâu khó cầu – Nghiệt duyên, nghiệt duyên…"

Nhưng mà, cho dẫu là nghiệt duyên, thì cũng là duyên phận…

Tiểu Khuynh Vũ biết một bí mật của Huyền Cơ Tử – Kỳ thực, Huyền Cơ Tử chỉ vừa mới qua tam thập nhi lập (1), nhưng lại nắm rõ và tiết lộ quá nhiều thiên cơ, đến nỗi bị trời cao trừng phạt, tuy chưa già mà râu tóc đã bạc phơ như lão nhân trăm tuổi, từ đó về sau chỉ có thể tính toán, phán đoán được những chuyện sẽ xảy ra trong vòng ba năm sắp tới mà thôi.

Ông ta gọi Phương Quân Càn là Hoàng thượng, như vậy… nói cách khác, chỉ trong vòng ba năm nữa, Phương Quân Càn sẽ khởi binh tạo phản, soán vị đoạt ngôi, quân lâm thiên hạ!

Vậy… bốn năm…

Lời hẹn bốn năm…

Phương Quân Càn, chỉ bốn năm thôi mà cũng không kịp chờ đợi hay sao?

Vì sao nhất định là hắn?

Vì sao cứ nhất định phải là hắn?

Trời xanh kia… ngươi đối với Tiểu Khuynh Vũ… sao tàn khốc đến vậy?

Luân y lặng lẽ đứng ở một góc hành lang bằng gỗ khúc khuỷu quanh co, gió lay xào xạc, giỡn với lá, đùa cùng hoa, cỏ cây ngả nghiêng thân mình trong điệu vũ, giao hòa cùng hơi thở của đất trời, lá hoa mỏng manh phiêu tán trong làn gió mát lạnh, lả tả đáp xuống nền đất, khẽ run rẩy, lay động khi cơn gió thích đùa dai đẩy đi, cuốn lên một đám bụi mờ…Này cảnh, này tình nên thơ tao nhã, khiến người ta cũng cảm thấy thoải mái vui tươi, bình yên thanh thản…

Tiểu Khuynh Vũ ngửa đầu nhìn trời, nhãn thần rực lên là kiên quyết bướng bỉnh, là 'mệnh ta bởi ta không bởi trời', là cao ngạo tự tôn, là lạnh lùng băng giá…

Ngươi cho rằng… ta không đành lòng giết hắn sao?

Chỉ cần có thể bảo vệ Đại Khánh, không có việc gì Tiểu Khuynh Vũ không làm được, không có thứ gì Tiểu Khuynh Vũ không thể dứt bỏ!

Kể cả ─ hắn!

Ngón tay nắm lại thật chặt, rát buốt, cơ hồ tưởng gãy nát, đôi đồng tử trong suốt của Tiểu Khuynh Vũ thoáng long lên rực lửa, nhưng dần dịu lại, cuối cùng biển lặng sóng yên, khóe thu ba lại trữ định trong trẻo, lại trầm ổn lạnh lùng, lại ôn nhu nhuận nhã, giống như hòn than bùng cháy mãnh liệt, trút sạch

tinh hoa, để rồi còn lại chỉ có vụn tro tàn…

Đúng vậy, giết hắn!

Ta chỉ còn cách làm như vậy!

Mấy hôm nay, Phương Quân Càn thấy Tiếu Khuynh Vũ luôn ở trong trạng thái tinh thần bất ổn, âu lo hốt hoảng, dễ giật mình kinh động, thậm chí có lúc còn thoáng lộ ra điểm yếu ớt hư nhược, vô lực kiệt sức.

Có đôi lúc lại ngây ra nhìn mình chăm chăm không chớp mắt cả nửa ngày mà chẳng nói một lời…

Đến khi chính mình cũng thấy lạ, đối diện nhìn lại thì y như vừa tỉnh cơn mê, lập tức quay đầu dời mắt đi chỗ khác, xem như chẳng có việc gì… Biểu tình dù chỉ trong nháy mắt thôi, nhưng… lại dường như là… thống khổ?

Thống khổ ư?

Loại biểu cảm tiêu cực như vậy lẽ nào lại hiện ra trên mặt công tử Vô Song?

Bởi vậy, Phương tiểu hầu gia tự giễu cợt mình: chắc chắn chỉ là ta hoa mắt, thần hồn nát thần tính thôi…

Ngày đó, Tiếu Khuynh Vũ đưa cho Phương Quân Càn một mảnh ngọc bội.

"Đây là gì vậy?" – Tiểu hầu gia cầm lấy, đưa lên ngắm nghía, lật qua lật lại xem xét liền phát hiện ra đây rõ ràng là vật trang sức không phải của bản quốc, bởi nó mang đậm dấu ấn văn hóa của một nước khác.

Ngọc bội được tác thành từ huyết ngọc thượng hảo hạng, sắc ngọc như máu, đỏ thẫm, trong suốt, chạm vào chợt cảm thấy sự ấm áp râm ran khắp da thịt. Ngay chính diện, điêu khắc vị Tôn giả Mật tông Bất Động Minh Vương (2), mặt mũi hung ác, mắt trừng giận dữ, sát khí đằng đằng. Sau lưng ngọc bội khắc《Bất Động Minh Vương chú》bằng một thứ chữ viết chi chít rối rắm, càng nhìn lâu càng khiến cho người ta cảm thấy mịt mù, trí óc trở nên hồ đồ tao loạn…

"Đây là lễ vật 'Bất Động Minh Vương Giác' (3) của Hung Dã tiến cống, nghe nói rất có công hiệu bảo an, tiêu tai trừ tà, nếu Tiểu hầu gia thích cứ giữ lấy đi!"

Mặc dù đối với việc bất thình lình được Vô Song công tử tặng quà, trong lòng Phương Quân Càn cũng thoáng dậy lên cảm giác kỳ lạ, nhất thời kinh ngạc, nhưng thủy chung hắn vẫn không chút nghi ngờ, ngược lại càng tỏ ra thích thú, cẩn thận đem ngọc bội giắt ở một bên thắt lưng: " Khuynh Vũ đã tặng, Bổn hầu không nhận thì thật phụ lòng huynh!"

Ngọc bội lủng lẳng thắt lưng, đu đưa vạt áo, mỗi khi Phương Quân Càn cử động hay bước đi, mảnh ngọc cũng lắc lư theo động tác, theo nhịp chân. Những lúc ấy, huyết ngọc ngời lên ánh đỏ rực rỡ, tựa máu tươi chảy tràn, diễm lệ mê hoặc, đoạt phách nhiếp tâm…

Tiếu Khuynh Vũ chợt cảm thấy chóa mắt…

Ngực đau buốt như bị ai quất mạnh, đau đến nghẹt thở! Đau đến độ không thể dùng bất kỳ từ ngữ thông thường nào diễn tả…

"Phương Quân Càn…" Đừng đi…

"Cũng không còn sớm, bổn hầu sẽ không ở đây quấy rầy Khuynh Vũ nghỉ ngơi nữa!" – Mấy ngày nay, sắc mặt y thật kém, có lẽ do mệt mỏi, lao tâm quá độ, "Ngày mai ta lại đến…"

Giữa chúng ta, còn có thể có ngày mai không?

Phương Quân Càn bước ngang qua bên cạnh Tiếu Khuynh Vũ, thẳng ra cửa…

Nháy mắt, cõi lòng như bị trăm đao nghìn kiếm đồng thời cắt nát, đớn đau, ứa máu…

Tiếu Khuynh Vũ không nén nổi xót xa nghẹn ngào, hai mắt nhắm chặt, những đầu ngón tay vô thức chìa ra sau lần vải mỏng…

Nắm vào khoảng không…

Là muốn đưa tay ra giữ hắn lại!

Nhưng mà, thân thủ dù rất nhanh cũng không với kịp, chỉ vừa sượt qua y phục của hắn…

Bởi vì, Phương Quân Càn không để ý…

Thế nên, Tiếu Khuynh Vũ cúi thấp đầu…

Là định mệnh!

Hai người… hai thân ảnh… rời nhau mỗi lúc một xa…

—oOo—

(1): tam thập nhi lập: Khổng Tử nói: 'Tam thập nhi lập, tứ thập nhi bất hoặc, ngũ thập nhi tri thiên mệnh, lục thập nhi nhĩ thuận, thất thập nhi tùng tâm sở dục bất du củ' tức là: ba mươi tuổi, tự dựng thân lập nghiệp, bốn mươi tuổi, thấu hiểu đúng sai thiên hạ, năm mươi tuổi, hiểu được chân lý tạo hóa, sáu mươi tuổi, kinh nghiệm sống viên mãn chín chắn, bảy mươi tuổi, có thể tùy tâm hành sự mà không cần áy náy âu lo.

Nói như vậy, Huyền Cơ Tử đạo nhân cũng chỉ vừa quá ba mươi thôi…

(2): Bất Động Minh Vương (Acalanàtha) là một trong 5 vị Minh Vương của Mật tông Tây Tạng gồm Bất Động Minh Vương, Hàng Tam Thế Minh Vương, Quân Đồ Lợi Minh Vương, Đại Uy Đức Minh Vương, Kim Cương Quỷ Dạ Xoa Minh Vương.

Bất Động Minh Vương có tôn hình rất dữ tợn, đáng sợ, cả người rực lửa, tay phải cầm kiếm, tượng trưng cho việc tiêu trừ phiền não quấy nhiễu, tay trái cầm sợi dây biểu trưng của hành sự tự tại, mắt trái nhìn xuống, mắt phải hướng lên. Tùy theo hình tượng mà tôn hình của Minh Vương có 2 tay, 4 tay hoặc là 6 tay. Nhưng tựu trung, đều có dáng vẻ dữ tợn, đầy lửa giận, là hình tượng biểu hiện cho Phẫn Nộ, thiêu đốt chướng ngại (tự tâm) cùng những sự ô uế tạp nham cũng như dập tắt Ma tâm (cuồng nộ, thù oán…) của con người

Bất Động Minh Vương Chú: bài kinh của Bất Động Minh Vương.

(3): giác: thường ngọc bội đi một đôi, chữ 'giác' là chỉ hai mảnh ngọc bội ghép lại thành một cặp.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 79: Chương 79

"Công tử, đêm khuya rồi!" – Lao thúc cung kính nhắc nhở.

Tiếu Khuynh Vũ ngẩng đầu vọng nguyệt, trên khuôn mặt thản nhiên lãnh đạm chợt để lộ ra sự quạnh hiu cô tịch, trống vắng đến thê lương: "Ánh trăng đêm nay và đêm đó sao mà giống nhau …"

Trong lòng bỗng dấy lên bao nhiêu hồi tưởng, đêm ấy cũng như đêm này, minh nguyệt rạng ngời, dịu dàng đùa cùng hoa, giỡn với lá, trêu chọc thế nhân, muôn vì tinh tú dệt thành tấm thảm lung linh huyền ảo, vắt ngang trời đêm tĩnh lặng, gió nhẹ nhàng mơn man mặt mũi, mát rượi. Người nọ nghe tiêu thanh tìm đến, tại tiểu lâu cùng mình phẩm trà thưởng nguyệt, đàm luận anh hùng…

Hắn đã mỉm cười, gọi mình là tri âm…

Bao nhiêu ký ức, bao nhiêu kỷ niệm dồn dập ùa về, trung trùng giăng mắc ngập lối đi, ngập mắt nhìn, tươi mới như vừa xảy ra hôm qua, mọi thứ sao lại rõ ràng đến vậy? Nhìn chỗ nào cũng thấy bóng dáng, từ bao giờ đã khắc sâu vào tâm khảm không thể xóa nhòa, để đến bây giờ cứ hiển hiện trước mắt không thể đuổi xua?

Cảnh cũ còn đây, cố nhân nơi nào?

Dường như, Tiếu Khuynh Vũ một lòng muốn xua đuổi cảm giác bi thương đau xót đang cuồn cuộn dâng trào, những ngón tay mảnh khảnh tú lệ nhẹ nhàng mà dứt khoát nhấn nhá dây đàn, huyền cầm bắt đầu tình tang, ngân nga giai điệu…

Huyền tùy tâm động, âm tùy ý xuất…

Thanh âm xuất ra từ cổ cầm, cũng là những giai điệu ngày nào cùng hắn cầm kiếm giao hòa, một kẻ múa kiếm, hồng cân cuồng ngạo, uy vũ, một người gảy đàn, bạch y điềm đạm, ung dung…

Nháy mắt dâu xanh biển rộng, giây phút vật đổi sao dời, nhưng giai điệu ngày xưa… hình như chưa từng thay đổi…

'Tanggg!!!' Dây đàn đứt phựt quất vào tay, rát buốt, ứa máu…

Cảm giác đau đớn từ đầu ngón tay lập tức dội vào tim, như kim châm muối xát… Nhưng cảm giác nhói buốt từ trong ngực bùng lên càng sâu hơn vạn lần! Y ôm ngực, hoàn toàn không biết phải làm sao để phóng thích nỗi đau đến tột cùng này nữa…

"Khuynh Vũ." – Là tiếng ai ôn nhu khẽ gọi. Thanh âm này, quen thuộc biết nhường bao…

Tiếu Khuynh Vũ vừa toan đáp lại, bỗng đâu một luồng nhiệt khí trào dâng như dung nham nóng bỏng thiêu đốt tâm can, bùng lên cháy cổ, nghẹn cứng

yết hầu, ngập tràn đau đớn, rốt cục, chẳng có thanh âm nào rời được khỏi môi…

Thân ảnh tu mỹ nam nhân từng bước dứt khoát, tung tẩy hồng cân, mông lung mờ ảo thoáng ẩn thoáng hiện nơi hàng cột cuối hành lang bỗng chốc biến mất không còn bóng dáng. Bao nhiêu níu kéo, bao nhiêu tiếc cảm, bao nhiêu hy vọng, nháy mắt rụng rơi, sụp đổ, rã tan, vỡ nát!

… Phương Quân Càn… Thanh âm bức bối, ức chế trong sự đè nén tận đáy lòng cố gắng vùng vẫy, giãy giụa, công phá, yết hầu bục vỡ, nghẹn ngào…: "… Phương Quân Càn…"

Khuôn mặt tuấn tú tà mị liếc nhẹ về phía sau, không chút biến sắc, Phương tiểu hầu gia khẽ nhếch môi cười lạnh, rồi vẫn ung dung tiến bước về phía trước.

Đã mấy ngày nay, lúc nào hắn cũng có cảm giác bị ai đó theo dõi…

Có lúc, cảm giác rất rõ ràng, cũng có khi chỉ mơ hồ bảng lảng…

Trên mặt, tuy thần dung bất động, chẳng chút bối rối, chẳng chút biến sắc, chẳng chút căng thẳng khẩn trương, nhưng tâm trí hắn lại đang quay cuồng với đủ mọi nghi vấn cùng phân tích tình hình: những kẻ này là ai? Là nội tuyến của Gia Duệ đế? Ám quân của Thiên Tấn? Hay là sát thủ của Hung Dã…

Trong lòng chợt dâng lên một cảm xúc khinh bỉ không thèm giấu giếm: Trị an kinh thành quả thật không bằng một góc Bát Phương Thành của ta…

Trăng đã lặn, đêm càng sâu.

Phương Quân Càn, ngày nào cũng như ngày nấy, đều đến tiểu lâu…

Nguyệt quang ngời sáng, dịu dàng rót đầy thứ ánh sáng óng ánh, mềm mại tựa dòng lưu thủy êm trôi, tiếng bước chân rón rén, khẽ khàng dẫm lên con đường lát đá trong một ngõ vắng lại càng hiển hiện rõ ràng…

Một tiếng rồng ngâm…

'Xoạt!' Phương Quân Càn rút kiếm, Bích Lạc ra tay!

Chẳng buồn nhìn gương mặt lạnh lẽo không chút sinh khí cùng những ngọn đao tua tủa sáng quắc của bọn hắc y sát thủ, Phương tiểu hầu gia tà mị cười: "Các ngươi là ai?"

Thanh âm bọn sát thủ khàn khàn khó nghe, the thé như tiếng kim loại va vào sành sứ: "Kẻ giữ 'Bất Động Minh Vương Giác' giết chết không tha!"

Phương Quân Càn thoáng nhíu mày, bỗng nhanh như chớp lắc mình, Bích Lạc động thân, như phi như vũ, không tắm máu thì chưa trở về, khí phách cuồng ngạo phá hủy tất cả vật cản trên đường. Đối diện Phương Quân Càn, hắc y sát thủ chỉ còn biết bị động chống đỡ, cuống cuồng thủ mà không thể đánh trả lại được.

Mắt thấy đao kiếm tương giao, cổ tay Phương Quân Càn khẽ trở, mũi kiếm chọc thẳng vào thân đao, va chạm nảy lửa, gã sát thủ mất đà, loạng choạng thối lui, máu phụt ra tựa huyết hoa tung tóe trong đêm tối! Mạn sườn bị kiếm đâm sâu hoắm, thấu cả xương, lộ cả cốt.

Nhưng một kích đó, rõ ràng chưa đủ để giết chết gã!

Phương Quân Càn công kích thất bại, khiến cho hắn cảm thấy khó chịu, thật chẳng chút thoải mái, cực kỳ không thoải mái…

Có điều đối với bọn sát thủ này, cảm giác đó nhanh chóng trôi qua ngay. Bọn chúng võ công chưa thể gọi là cao cường, nhưng sự quỷ dị khó lường, sắc nhọn bén ngót lại có thừa, muốn nắm bắt cũng không phải chuyện đơn giản.

Trên người bọn chúng bỗng như phát ra một luồng hàn khí lạnh buốt, khiến cho Phương Quân Can cũng phải cảm nhận được cái lạnh xâm nhập, len lỏi, thấu cốt truy hồn…

Lại tiếp tục giao tranh!

Bốn gã sát thủ cùng lên một lượt, Phương Quân Càn vô cùng khó khăn vất vả mới tạm chống đỡ được bốn lưỡi trường đao bổ xuống đồng thời! Thực sự khó lòng chiếm thượng phong khi phải giao đấu với bốn người liên thủ, Bích Lạc một giây mỏi mệt hạ xuống, bả vai đã nhói lên đau buốt, máu tuôn xối xả!

Mắt thấy Phương Quân Càn lui xuống hạ phong, mắt thấy cánh tay hắn tê dại run rẩy, mắt thấy mũi kiếm mệt mỏi, kiệt quệ chúc xuống đất, trông như đã hoàn toàn buông xuôi. Nhưng rồi hắn bất thần phóng vọt lên như cánh chim đào thoát. Không gian nháy mắt quay cuồng, tựa gió lốc cuốn ào ào qua người bọn sát thủ, Phương tiểu hầu gia không chút chậm trễ, theo ngõ tắt tháo chạy!

Chỉ có kẻ ngốc mới dây dưa cùng các ngươi! Đánh không lại, ta không trốn sao được?!

"Chết tiệt, bị lừa rồi!" – Không lường được Phương Quân Càn đã trúng một đao vẫn kiên cường ương ngạnh, liều mạng chớp thời cơ phá vây đào thoát, bè lũ sát thủ nhất thời nhốn nháo, thở hồng hộc vì tức tối!

“Hắn đang bị thương, không thể chạy xa được, đuổi theo!”

Ở khúc quanh không người lai vãng, Phương tiểu hầu gia cắn răng ôm vai trái thọ thương đau nhói, nép mình tránh bọn sát thủ đuổi giết sát nút phía sau!

San sát nhau, như bóng với hình.

Thỉnh thoảng vọng đến tiếng kêu lanh canh rất khẽ của đoản binh va chạm, rồi lập tức rời ra.

Một đuổi. Một trốn.

Đeo bám mãi không buông, hệt âm hồn bất tán!

Ở góc trốn, Phương Quân Càn thầm nghiến răng giận dữ: nếu để bổn hầu biết được kẻ nào đứng phía sau hạ độc thủ, ta nhất định lóc xương xẻ thịt, cho hắn cốt đoạn thi tàn mới khả dĩ rửa được mối hận trong lòng!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 80: Chương 80

Phương Quân Càn giữa đường bất ngờ lâm đại địch, tất nhiên hắn không có chút manh mối nào về bọn sát thủ hành tung kỳ bí, hành động quỷ dị này, đầu mối duy nhất hắn có cho đến giờ phút hiện tại chính là câu nói đầu tiên mà hắc y nhân thốt ra: “Kẻ giữ ‘Bất Động Minh Vương Giác’ giết chết không tha!”

Trí óc bắt đầu chuyển động, sắp xếp, phân tích, suy nghĩ, phán đoán… Cực nhanh!

Nếu quả thật bọn hắc y sát thủ phụng mệnh đi giết kẻ nào giữ trong tay ‘Bất Động Minh Vương Giác’, thì chẳng phải mọi việc đã được giải thích thông suốt tường tận rồi sao? Nào có ai biết Khuynh Vũ lại đột nhiên đem ngọc bội này tặng cho ta đâu…

Khoan đã… Nếu từ lý này suy ra, người thực sự có được ‘Bất Động Minh Vương Giác’ này vốn là Khuynh Vũ mới phải, vậy đối tượng thực sự mà đám người kia muốn giết… Chẳng lẽ lại là Khuynh Vũ???

Phán đoán của Phương tiểu hầu gia cho dù không hoàn toàn chính xác đi nữa, cũng không mấy sai lệch!

Hung Dã cùng Vô Song công tử thề không đội trời chung, bởi vì mối thù giết cha mà Tiểu Khuynh Vũ đã gây ra cho Mộ Dung Lệ, nhưng dẫu không phải thâm cừu huyết hận thì Hung Dã cũng trăm triệu lần không muốn Liêu Minh cùng Đại Khánh kết duyên Tần Tấn, bởi vậy, người nắm giữ mọi quyền chi phối cả sự kiện trọng đại đó – Tiểu Khuynh Vũ – lẽ nào lại không trở thành cái gai trong mắt Hung Dã, không khiến bọn chúng căm hận thấu xương thấu tủy cho được!!!

‘Bất Động Minh Vương Giác’ này chẳng những không phải bùa hộ mệnh tiêu tai trừ tà, mà ngược lại, chính là ám hiệu của cái chết.

Bất Động Minh Vương – Lấy giết chóc ngăn giết chóc, không phá hủy thì không thể phục hưng.

Mọi tử sĩ Hung Dã trong lòng đều nắm rõ một mệnh lệnh bất di bất dịch – Phàm gặp kẻ nào giữ ‘Bất Động Minh Vương Giác’, không cần xin chỉ thị, không được chần chừ, phải lập tức giết chết tại chỗ!

Mà vốn, Mộ Dung Lệ chính là dùng nó để nhắm vào tính mạng của Vô Song công tử Tiểu Khuynh Vũ. Người mà Hung Dã trăm triệu lần muốn băm thây xẻ thịt, chính là Tiểu Khuynh Vũ!

Nhưng, Tiểu Khuynh Vũ là ai chứ? Khi y đã quyết định xuống tay hạ thủ Phương Quân Càn liền tương kế tựu kế, đem ngọc bội chết chóc ấy tặng cho Phương tiểu hầu gia, mượn tay Hung Dã giết người.

Vô Song công tử muốn giết ai, không cần chính mình động thủ.

Nếu như Phương Quân Càn quả thực chết dưới tay Hung Dã, Đại Khánh ngược lại còn có cớ dấy binh hỏi tội, tuyên chiến với Hung Dã. Chưa kể, sau khi kết thông gia, Đại Khánh cùng Liêu Minh liên minh chinh phạt Hung Dã, thử hỏi lúc đó, thiên hạ còn có ai là địch thủ?

Lẽ ra, kế hoạch này đã lưỡng toàn kỳ mỹ, người cần chết phải chết, ván cờ chính trị cũng được bày bố vẹn toàn, lẽ ra, mưu kế này hoàn hảo tuyệt đối, không lộ ra đến nửa điểm sơ suất nhỏ nhoi…

Tiểu Khuynh Vũ, mọi chuyện đều tính toán chu toàn, mọi việc đều tiên kiến chuẩn xác…

Nhưng lại cố tình không tính tới… chính bản thân mình…

Vì thế, cái mắt xích trọng yếu làm nên sự toàn vẹn đại cuộc, chớp mắt… đứt đoạn!

Chỉ một điểm khinh suất cũng khiến toàn cuộc vỡ tan…

Vô Song công tử, tuyệt đại phong hoa, thông tuệ mẫn tiệp, tường tận càn khôn… đã tính sai lòng mình!

Đoán ra được mục tiêu thực sự của bọn hắc y sát thủ, trong lòng Phương Quân Càn nóng như có lửa, thiêu đốt tâm can. Từng trận bất án, từng cơn lo lắng cuộn lên, hắn lo sợ cho an nguy của Tiếu Khuynh Vũ…

Tận mắt chứng kiến bọn sát thủ điên cuồng bất chấp tính mạng lao vào chém giết, lại chẳng những võ công cao cường, xuống tay tàn ác hiểm độc, đương nhiên sẽ vì đạt được mục đích tối thượng mà không từ thủ đoạn.

Khuynh Vũ nguy rồi!

Trong lòng dường như có một con mãnh thú đang kêu gào gầm thét, cào cấu cắn xé! Một thanh âm càng lúc càng lớn, càng lúc càng thảm thiết, rít lên điên loạn: "Về mau! Về mau! Về mau!!"

Phương Quân Càn lảo đảo, cả người vô lực, mặt trắng bệch không còn chút máu, cố hết sức gượng người đứng thẳng, gắng chút hơi tàn, thân ảnh liêu xiêu trên con hẻm lát đá, nhắm hướng tiểu lâu lê bước.

"Công tử, đã quá muộn rồi. Người thực sự phải nghỉ ngơi!" – Lao thúc tận tâm khuyên.

Tiếu Khuynh Vũ cúi đầu mê mải vuốt ve cây dao cầm đứt dây, làn tóc đen nhánh mượt mà phủ lên dây đàn bạc. Một trắng, một đen, hắc bạch đối lập, khiến người động phách kinh tâm, bồi hồi xao xuyến…

"Lao thúc, đem dao cầm này hủy đi!" – Tiếu Khuynh Vũ từ nay về sau sẽ không đụng đến đàn nữa…

"Nhưng mà công tử…" – Cây đàn quý giá như vậy, tu sửa lại cũng còn dùng được mà.

Tiếu Khuynh Vũ lặp lại, thanh âm thản nhiên, lãnh khốc: "Hủy đi!"

Tri âm không còn, tấu để cho ai?

"Hắn… sẽ không tới nữa đâu…"

Cửa lớn tiểu lâu bỗng 'Bang' một tiếng lớn, bật mạnh ra! Phương Quân Càn tựa người vào cửa, dồn dập thở dốc, đôi mày kiếm nhíu lại vì đau đớn cùng mỏi mệt, dòng máu thắm chảy dọc thân Bích Lạc, rỏ xuống đất từng giọt, từng giọt, vẽ nên một chuỗi huyết hoa tuyệt diễm.

Thần sắc Tiếu Khuynh Vũ trong nháy mắt trắng bệch!

Y trăm triệu lần không ngờ được Phương Quân Càn còn có thể trở lại nơi này!

Ánh mắt bối rối, đôi đồng tử đảo nhanh không dám nhìn thẳng hắn, bởi Vô Song công tử Tiếu Khuynh Vũ chưa hề tính toán đến việc sẽ đối diện như thế nào với Phương Quân Càn…

Nhìn thấy Tiếu Khuynh Vũ bình yên vô sự trước mắt, tảng đá ngàn cân đang đè nặng trong ngực Phương Quân Càn vụt tan biến…

Khóe môi mỉm cười: "Khuynh… Vũ…"

Lời còn chưa dứt, Tiếu Khuynh Vũ khẽ nhấc tay, độc xà kim tuyến từ lòng bàn tay phải vun vút lao thẳng về phía Phương Quân Càn!

Chỉ kịp nhìn thấy một tia vàng rực cực mảnh xẹt qua!

Cánh tay Phương Quân Càn run lên, Bích Lạc rời tay, rơi xuống đất!

Ngực, là nơi gần với trái tim nhất!

Nơi ấy, lúc này, một mũi nhọn cực nhỏ, cực mảnh đâm vào, dưới ánh trăng lung linh lấp lánh, óng ánh huyền ảo, kim nhọn xuyên tim. Kim tuyến thần binh, tuyệt diễm, tuyệt lệ, tuyệt tình…

Phương Quân Càn chết lặng, hô hấp đình chỉ, cả người hóa đá. Trong đầu ong ong như đá rơi sấm dội, cả người lạnh cứng như vừa ngã xuống hầm băng…

Đôi mắt mở to ngỡ ngàng, không thể tin cái chết sắp giáng xuống là sự thật, nhìn chăm chăm bàn tay đang nắm một đầu kim tuyến…: "Vì cái gì?…"

Cổ tay Tiếu Khuynh Vũ khẽ động, y chậm rãi quấn thêm một vòng nữa. Im lặng trầm mặc.

Tĩnh mịch vô thanh, thời gian dừng lại, không khí đặc quánh…

Hóa đá!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 81: Chương 81

"Hắn ở trong này!" – Bọn sát thủ đuổi theo bén gót, chớp mắt đã xộc vào tiểu lâu.

Thấy rõ ràng tình hình trước mắt lại sắp sử kiếm động đao, đầu rơi máu đổ, nhưng Phương Quân Càn vẫn chẳng chút động tĩnh, cứ im lìm, bất động, chỉ có đôi mắt chất chưa bi thương lẫn ngỡ ngàng đăm đăm nhìn Tiếu Khuynh Vũ, đớn đau, tuyệt vọng.

Tay trái y khẽ động, từ từ giơ cao lên, lập tức mấy mũi Thiết tật lê (1) bắn ra bay vun vút đến bọn sát thủ đường đột, chỉ một động tác nhỏ cũng đủ khiến bọn chúng kinh hãi thối lui! Tiếu Khuynh Vũ thản nhiên hất đầu, ra hiệu cho mấy ám vệ vẫn đang âm thầm tiềm phục, hạ lệnh gọn bâng: "Giết chúng!"

Phương Quân Càn hốt nhiên buồn cười, rất muốn phá lên cười thật to. Đã muốn giết hắn, tại sao vừa rồi còn cứu hắn?

Tiếu Khuynh Vũ khẽ bặm môi, đôi môi xinh đẹp mím lại thành một lằn chỉ mảnh, lạnh lùng, quyết tuyệt, đầu cúi xuống, nhãn mục chăm chăm nhìn kim tuyến đang niệp trong tay mình: "Bọn chúng không xứng giết ngươi, Phương Quân Càn ngươi chỉ có thể chết trong tay ta – Tiếu Khuynh Vũ!"

Kim tuyến dần căng ra, xiết chặt…

Nhìn ngực Phương Quân Càn trào máu, lần áo gấm thêu mây tinh xảo phút chốc thấm đẫm máu đào, càng lúc càng loang rộng, trời mây nhuộm đỏ huyết tinh.

Tiếu Khuynh Vũ chẳng mảy may biến sắc, chẳng chút chùn tay.

Lạnh lùng vận lực.

"AA!!!!" Phương Quân Càn cắn răng, bật ra tiếng rên đau đớn. Mồ hôi lạnh túa thành dòng, mặt trắng bệch, sức lực dần cạn kiệt, cả người vô lực, tuyệt vọng.

Chỉ cần đâm sâu một chút nữa thôi, chẳng phải hắn sẽ vĩnh viễn biến mất khỏi trần gian này ư?

Chút ấm áp mỏng manh như sợi chỉ của thân nhiệt cũng đang dần tan đi.

Tiếu Khuynh Vũ khẽ hỏi, thanh âm nhẹ nhàng như gió thoảng, lãng đãng như mây bay: "Bây giờ, đã biết ta như vậy, có hối hận không?"

Bao nhiêu cố sự phút chốc ùa về, để rồi vỡ thành muôn nghìn mảnh vụn, lặng lẽ tan thành nước, hóa thành khói, thành mây, len qua kẽ tay, thấm qua y phục, men theo thân mình, thả trôi theo dòng chảy lãng đãng, mênh mang, vô tận… Gặp gỡ nhau, thấu hiểu nhau, cùng đau thương bi thống, chung hoạn nạn tử sinh, cùng nâng đỡ ủi an, cùng thê lương tịch mịch …

Phương Quân Càn đáp: "Không hối hận!" Ôn nhu nhìn khuôn mặt nghiêng nghiêng trắng nõn của y, hắn nói tiếp: "Ta biết, huynh cũng sẽ không hối hận!"

Ngươi cùng ta, đều chưa từng hối hận.

Cho dù, nhất định không có kết cục.

Trầm mặc thinh lặng, vô ngôn vô ngữ.

Gương mặt nhợt nhạt không còn thần sắc của Phương Quân Càn bỗng hé ra một nụ cười, sảng khoái, điềm nhiên: "Có một chuyện… vẫn rất muốn hỏi lại lần nữa… Nếu bổn hầu chết, Khuynh Vũ khả dĩ vì ta mà rơi dù chỉ một giọt nước mắt không?"

Tận đáy lòng, dù cố tình vùi lấp, cố tình lãng quên, vẫn không thể chối bỏ, vẫn tồn tại một nơi thật mềm yếu, thật mong manh, dễ vỡ, trong một thoáng, ánh nhìn tha thiết, thanh âm dịu dàng của Phương Quân Càn như bàn tay len nhẹ chạm vào nỗi đau, khiến nó thức tỉnh, nhói buốt…

Bàn tay của Tiếu Khuynh Vũ, năm ngón dài mảnh, thanh tú, ưu mỹ, linh hoạt mà cũng mềm mại ôn nhu tựa bàn tay búp măng của nữ tử. Nhưng bất kỳ ai gần gũi, thân cận với y đều biết rõ một chuyện, hai bàn tay ấy… Kiên định, dứt khoát, mạnh mẽ, cường ngạnh, uy lực bức người.

Hiện giờ, bàn tay đang nắm chặt một đầu kim tuyến ấy có một chút dao động.

Cực nhẹ, cực nhỏ…

Hệt như lá trà mảnh mai trong chung bất chợt khẽ gợn trước làn gió dịu dàng.

Chỉ cần đâm sâu hơn chút nữa… là có thể bảo toàn Đại Khánh, được cả thiên hạ.

Mọi chuyện đã đến nước này, toàn bộ kế hoạch đều hoàn mỹ, hết thảy hành động đều chuẩn xác, việc đã gần đến hồi kết viên mãn. Vậy, Vô Song, ngươi còn do dự cái gì?

Nhưng mà…

Tiếu Khuynh Vũ bàng hoàng nhận ra…

Không thể hạ thủ… Y rõ ràng là… không thể hạ thủ… ?! …

Trong đầu chợt trỗi lên bao nhiêu ý niệm đan xen, vừa là tiếc nuối, vừa là ân hận, vừa tự xót thương, vừa tự chế nhạo: nguyên lai là do chính mình đã không chịu để ý, cứ mãi bàng quan, cứ nghĩ là vô tri vô giác… Vậy mà… đã giam cầm nó lâu như vậy, đã đè nén nó sâu như vậy sao?

Vẫn biết, bất cứ kẻ nào muốn đoạt mạng Phương Quân Càn đều phải trả một cái giá thật đắt! Nhưng không thể ngờ, giá cực đắt của Tiếu Khuynh Vũ, lại chính là trái tim của y…

Tan nát rồi…

Này Vô Song công tử, tính toán toàn vẹn, mưu tính sâu xa, lãnh tĩnh đạm mạc, sát phạt quyết đoán, nói một không hai – trong phút chốc, tan nát rồi!

Tiếu Khuynh Vũ không lãnh đạm vô tình, Tiếu Khuynh Vũ có nhược điểm trí mạng, Tiếu Khuynh Vũ có ràng buộc dây dưa… Làm sao xưng được là Công tử Vô Song nữa?

"Ngươi đi đi!"

Ba chữ, bình tĩnh, lạnh lùng, không chút gợn sóng, không chút luyến lưu, tay Tiếu Khuynh Vũ khẽ động, một luồng ám kình (2) xuất ra, cắt đứt kim tuyến.

Hai tay đè lên tay vịn của luân y, luân y nhún mình đưa y thối lui về phía sau, đồng thời quay lưng lại với Phương Quân Càn.

Rõ ràng là, tuyệt vọng đến rơi lệ, nhưng nhãn thần vẫn chẳng chút đổi thay, để đến cuối cùng, khóe môi lại nhếch lên một nụ cười thê lương, héo quắt.

Mặc kệ thiên tằm kim tuyến đã đứt thành hai đoạn dưới đất, biểu hiện của Tiếu Khuynh Vũ, vẫn là cam chịu.

Từ trong không trung, một thanh âm mơ hồ, xa vắng truyền đến, Phương Quân Càn nghe giọng nói của y…, bi ai, thê lương, bất lực, kiệt sức…

"Vô Song… Hủy trong tay ngươi!"

Ngay lúc đó, ngực Phương Quân Càn bùng lên một cơn đau buốt!

Hắn cắn răng chịu đựng, tay gắt gao ôm vết thương đang không ngừng chảy máu, thân mình lảo đảo quỵ xuống. Cố gắng mở to mắt, lại thấy người nọ cùng luân y chuẩn bị bỏ đi.

"Hôm nay ta không giết được ngươi, mai này cũng không có cách nào giết ngươi, ta sẽ chờ ngươi đến giết ta!" – Hai mắt Tiếu Khuynh Vũ nhắm nghiền, thanh âm lại trở về thản nhiên lãnh khốc.

Phương Quân Càn mấp máy môi định nói, vừa mở miệng liền phun ra một ngụm máu tươi, cả người ngã lăn ra đất…

"Phương Quân Càn!!!" Trong lúc mơ màng, bên tai chợt mông mông lung lung thanh âm lo âu hoảng hốt của Tiếu Khuynh Vũ: "Phương Quân Càn!!!"

—oOo—

(1): Thiết tật lê là một loại ám khí có 4 ngạnh nhọn, ba ngạnh trụ vững trên đất như kiềng 3 chân, cạnh còn lại hướng lên trời, đây là một trong những ám khí rất phổ biến của Ninja Nhật Bản, rải trên mặt đất để cản bước tiến của kẻ thù.

(2): ám kình: vận lực ngầm

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 82: Chương 82

Đến khi Phương Quân Càn hồi tỉnh, hắn mới phát hiện mình đang nằm trên giường trong sương phòng của Định Quốc Vương phủ.

Cái đập vào mắt đầu tiên khi sau khi hé mi chính là gương mặt vừa âu lo vừa hoan hỉ mừng vui của phụ thân và Lan Di, liền sau đó là tiếng ngự y vỗ ngực, vừa cười vừa nói chắc như đinh đóng cột: "Cung hỉ cung hỉ, Tiểu hầu gia đã bình yên vô sự, không còn gì đáng lo nữa rồi!"

"Tiểu hầu gia tỉnh rồi!", "Tiểu hầu gia tỉnh rồi!" – Tiếng xôn xao kinh hỉ làm hắn giật mình, hé mắt nhìn quanh, gia đinh cùng nha hoàn chen nhau mà đứng chật cả phòng, vẻ mặt ai nấy cũng đều không giấu sự vui mừng hớn hở.

Đầu vẫn còn ong ong choáng váng.

Phương Quân Càn khẽ lắc lắc đầu, gắng gượng nhấc mình dậy khỏi giường. Lão Vương gia liền cuống quýt lấy một chiếc đệm bông mềm mại êm ái lót sau lưng hắn, hai bàn tay chắp lại trước ngực, luôn miệng lâm râm khấn vái: "Thật đúng là thiên gia phù hộ, Càn nhi cuối cùng cũng tỉnh lại… Đại nạn không chết chắc chắn tương lai sẽ nhiều phúc đức…"

Lan Di thì mừng đến phát khóc: "Tỉnh lại thật tốt! Tỉnh lại thật tốt quá!… Vừa rồi đúng là dọa chúng ta tưởng chết!…"

Định Quốc Vương gia sực nghĩ lại chuyện con mình suýt nữa mệnh táng Hoàng tuyền thì nổi trận lôi đình, không thể kềm chế cơn giận bùng nổ: "Kinh thành trọng địa lại có thể có bọn cuồng đồ ngang ngược không coi ai ra gì như vậy, quả thực vô pháp vô thiên mà! Càn nhi, con còn nhớ những kẻ định giết con là ai không?"

Phương tiểu hầu gia lập tức mở miệng đáp không cần suy nghĩ: "Con không rõ lắm, nhưng mà dường như là sát thủ của Hung Dã thì phải!" Hắn khéo léo giấu nhẹm Tiếu Khuynh Vũ.

Tứ chi mềm nhũn uể oải, cả người đau nhức chẳng còn chút sức: "Con làm sao trở về đây được?"

Lão Vương gia trả lời: "Chính Vô Song công tử đã đưa con về đây, lúc ấy nhìn bộ dạng con thê thảm lắm, cả người bê bết máu làm cả Vương phủ ai cũng sợ hãi đến chết đi!"

Đầu Phương Quân Càn hơi cúi thấp, như để che giấu, kềm nén đi tình cảm phức tạp khó nói trong ngữ điệu: "Khuynh Vũ… nói sao?"

"Công tử nói đến lúc con tỉnh lại, chúng ta tự nhiên sẽ biết thôi!"

Phương Tiểu hầu gia mím môi, vẽ một nụ cười thê lương: "Vậy sao?"

Vẫn còn nhớ như in, trong lúc mơ màng ngất đi là thanh âm lo lắng hoảng hốt của y, và câu nói lúc ấy… Hôm nay ta không giết được ngươi, mai này cũng không có cách nào giết ngươi.

Vết thương trước ngực chưa lành hẳn lại bắt đầu âm ỉ đau dớn, nhưng Phương Quân Càn lại cảm thấy niềm vui ngọt ngào len nhè nhẹ: Không chết mà! Dù sao, cũng là hạ thủ lưu tình…

Khuynh vũ, lúc ấy không giết ta, phải chăng… phải chăng cũng có nghĩa là trong lòng có ta?…

Nếu mà, quả thật như vậy… Thương thế kia cũng là đáng giá… Rất đáng giá…

Kỳ thật, đưa mắt nhìn cả thiên hạ, Phương tiểu hầu gia có đủ lý do để tự hào, để tự ngạo…

Kẻ mà Vô Song công tử muốn hạ thủ diệt trừ còn sống được trên đời, ngoại trừ hắn, tuyệt đối không có kẻ thứ hai….

Tiếu Khuynh Vũ, liệu việc như thần, rốt cục cũng đã gặp trở ngại.

Lan Di lo lắng cho Phương Quân Càn từng ly từng tí, bà dịu dàng đưa tách trà tận tay hắn: "Càn nhi hôn mê lâu như vậy chắc chắn rất mệt và khát, uống một ngụm trà đi!"

Phương Quân Càn mỉm cười tiếp nhận.

"Đúng rồi, công tử nhờ lão phu chuyển lời cho con…" – Lão Vương gia khẽ nhíu mày, "Mà thực ra lời này cũng là lời vi phụ muốn nói. Sau này tuyệt đối không đơn thân độc thủ đến tiểu lâu, Đại Khánh Anh Vũ hầu vạn nhất có chuyện không hay gì xảy đến, không ai gánh vác nổi trách nhiệm đâu!"

'Rắc!' Phương Quân Càn bất giác bóp nát chén bạch ngọc trong tay mình, máu tươi trào ra, men theo bàn tay chảy dọc xuống, từng giọt, từng giọt rơi xuống đệm, tựa hồ một đóa huyết hoa xinh đẹp mê mị họa trên nền vải.

Chậm rãi, run run xoay người lại: "Y nói vậy thật sao?"

Nhìn sắc mặt con trai u ám âm trầm, lão Vương gia quả nhiên không dám nói tiếp.

Trong khoảnh khắc chợt phát hiện… Con mình, thực sự đã thay đổi.

Hiện tại, hắn đã thực thụ là một Anh Vũ hầu uy mãnh kiêu hùng, như hổ thoát chuồng son, như rồng thiêng bay lượn, hoàn toàn không còn là hài tử ngây thơ hồn nhiên vẫn quẩn quanh dưới gối phụ thân ngày nào nữa.

Thân kinh bách chiến (1), đã quen thống lĩnh vạn quân, đứng đầu thiên hạ, mỗi lời nói ra, mỗi ánh mắt nhìn, mỗi cử mỗi động của hắn đều hiển hiện thiên uy tuyệt đối, cùng khiến kẻ khác khiếp sợ, thần phục.

Loại khí phách bễ nghễ, quán tuyệt thiên hạ này khiến cho người từng là Đại Khánh chiến thần cũng phải cảm thấy áp lực đè nặng bội phần.

Có điều, suy đi xét lại, cũng chẳng thấy lời nói của công tử có điểm nào không ổn, từng lời từng chữ đều thành khẩn, đầy quan tâm, lo lắng… Lão Vương gia càng nghĩ càng không hiểu con trai mình vì cái gì mà phẫn nộ như vậy.

Khuynh Vũ, huynh thực sự muốn nhất đao lưỡng đoạn (2) như vậy sao?

Thật là khôi hài!

Giữa hai chúng ta mà nói, làm sao có thể nói một câu lưu thủy chảy xuôi là vô tăm vô tích?

"Chúng ta, nhất định không có kết cục!"

Trong lòng Tiểu Khuynh Vũ đã ghi tâm tạc dạ một câu: "Nếu đã như vậy, tương kiến không bằng bất kiến!"

Cánh cửa vẫn để ngỏ chờ đợi hắn của tiểu viện, từ nay về sau sẽ vĩnh viễn khép chặt.

Khi Vô Song công tử đã không muốn gặp ai sẽ không cho kẻ ấy bất cứ cơ hội nào nhìn thấy mình.

Đèn đuốc của tiểu lâu cũng sẽ im lìm từ nhá nhem tối đến tận bình minh.

Sẽ chỉ còn lãng đãng mơ hồ tiêu thanh từ trong khuôn viên tiểu lâu thoát ra ngoài.

Tiêu thanh không chút đổi khác, vẫn là bất an lo lắng, vẫn là tịch mịch sầu thương, vẫn là sâu sắc lạnh lùng, khiến tim người chảy máu.

Kể từ ngày đó, ngày nào cũng thấy thấp thoáng một bóng người đứng lặng bên ngoài tiểu viện nhìn vào.

Đứng rất lâu, lâu lắm.

Chỉ đứng, đứng lặng lẽ, im lìm như cổ thụ nghìn năm.

Đứng đến khi sương rơi đẫm áo.

Kỷ hồi hoa hạ tọa xuy tiêu, ngân hán hồng tường nhập vọng diêu.

Tự thử tinh thần phi tạc dạ, vi thùy phong lộ lập trung tiêu.

(Hoàng Trọng Tắc《Khỉ hoài》Thập lục thủ chi thập ngũ) (3)

—oOo—

(1): kinh qua trăm trận chiến, ý chỉ dạn dày kinh nghiệm sa trường.

(2): một đao chặt đứt làm hai, ân đoạn nghĩa tuyệt.

(3): đây là bài thơ thứ mười lăm trong chùm thơ 'Khỉ hoài' (Hoài niệm đẹp) của nhà thơ Hoàng Trọng Tắc (1749 – 1783), một nhà thơ thời nhà Thanh, bốn tuổi mồ côi, gia cảnh bần hàn, là người có tài nhưng sinh bất phùng thời, cả đời bất như ý, về sau nhậm chức Huyện lệnh nhưng chưa kịp bổ quan đã qua đời vì trọng bệnh ở nơi đất khách quê người, hưởng dương 35 tuổi. Thi tài nổi tiếng, được xưng tụng là một trong 'Bì Lăng thất tử'. Thơ ông ảnh hưởng nhiều bởi Lý Bạch, nhưng mang nặng tịch mịch sầu thương cùng bế tắc không lối thoát, thấm đẫm nỗi niềm hoài vọng về một loại tình cảm không có kết cục và bất mãn với cuộc đời. Tuy văn chương có phần u tối và thảm não nhưng những bài thơ tứ tuyệt của ông ý thơ rất đặc sắc, đầy tình cảm. Mọi trước tác đều được tập đại thành ở Lưỡng đương hiên toàn tập. (Nguồn: baidu)

Ở đây, tôi cũng đưa toàn văn bài thơ, phiên âm Hán Việt cùng một chút 'chế' nghĩa của bản thân:

Nguyên văn

黄仲则**原韵**《绮怀》**十六首之十五**

几回花下坐吹箫，银汉红墙**入望遥**。

似此星辰非昨夜，为谁风露立中宵。

缠绵思尽抽残茧，宛转心伤剥后蕉。

三五年时三五月，可怜杯酒不曾消。

Hán Việt

Hoàng Trọng Tắc nguyên vận《Khỉ hoài》Thập lục thủ chi thập ngũ

Kỷ hồi hoa hạ tọa xuy tiêu, ngân hán hồng tường nhập vọng diêu.

Tự thử tinh thần phi tạc dạ, vi thùy phong lộ lập trung tiêu.

Triền miên tư tẫn trừu tàn kiển, uyển chuyển tâm thương bác hậu tiêu.

Tam ngũ niên thì tam ngũ nguyệt, khả liên bôi tửu bất tằng tiêu.

Diễn nghĩa

Thuộc chùm thơ ‘Khỉ hoài’ của Hoàng Trọng Tắc – Bài thứ mười lăm trong số mười sáu bài

Bao lần tiêu tấu giữa trời hoa, ngân hà tựa cửa đứng trông xa.

Như là sao sáng rơi đêm ấy, vì ai phong sương tụ nửa khuya?

Triền miên nghĩ ngợi gọt vết chai, uyển chuyển thương tâm bỏ u hoài

Năm ba năm cũng như năm ba tháng, chỉ thương rượu ấy chẳng hề phai.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 83: Chương 83

Lá phong lả tả bay trong gió, rực đỏ một mảnh trời cuối thu, cành khô trơ trụi thê lương như rừng chông nhọn hoắt ghim trên nền trời. Thiên không thăm thẳm, tịch mịch quạnh hiu, gió lạnh tràn về quất lên cỏ cây, trườn lên da thịt, cái rét se sắt hanh hao, cô liêu giá buốt. Trời đã sang đông.

Hoàng đô, trận tuyết đầu tiên của mùa đông năm nay lại dữ dội khác thường, từng đợt, từng đợt ào ạt đổ xuống, nhuộm cả đất trời trong một màu trắng lóa tinh khôi.

Những mảnh hoa tuyết nhẹ như bông lãng đãng phiêu tán trên không trung rồi dịu dàng đáp xuống, phủ lên hoa lá cỏ cây, giăng giăng dọc ngang quan lộ. Khắp nơi, màu trắng thuần bạch tinh khiết đã thay thế hẳn cho màu hồng rực thê diễm của tàn thu.

Đưa mắt nhìn xa xăm vô định, chỉ thấy trời xanh thăm thẳm, sâu hút cao xa, chỉ thấy đất bằng hỗn mang, mờ mịt không có điểm dừng.

Giang sơn vạn lý, rốt cuộc cũng chỉ là một mảnh trời xanh mênh mang vô tận.

Đại Tướng Quốc tự vẫn như ngày nào, trầm hương nghi ngút, bảng lảng khói sương, tiếng tụng kinh niệm Phật đều đặn, hòa với tiếng mõ nhịp nhàng như một giai điệu tĩnh lặng mênh mang, sâu lắng an bình. Trời hãy còn mờ sương, đại hồng chung còn chưa điểm chuông buổi sớm, chỉ thấy lác đác vài người khách hành hương thành tâm lễ Phật, cùng với tiết trời lạnh lẽo càng làm cho không gian trở nên quạnh quẽ, tịch liêu.

Vậy mà, bên trong Đại Hùng bảo điện, một thân ảnh nam nhân tu mỹ xuất trần, khí độ phong lưu hoa quý, kiệt ngạo bất phàm đang ở đó đốt nến, thắp hương.

Tay trái của hắn ngạo nghễ gác sau lưng, chỉ có tay phải với những ngón thon dài, thanh tú cầm cây nến nhỏ, khoan thai châm vào cây nến màu đỏ khá lớn giữa điện. Ánh sáng leo lét bỗng chốc bừng cháy lên, cả Đại Hùng bảo điện được bao phủ bởi quầng sáng lung linh huyền ảo, tựa một huyễn cảnh hoang đường.

Từng động tác của hắn đều vô cùng chăm chú, cẩn trọng, vô cùng thành tâm, nghiêm túc, làm người ta có cảm giác rằng đối với hắn trên đời chỉ có việc đó có ý nghĩa, có giá trị để hắn tập trung cả thể xác lẫn tinh thần thực hiện…

Lúc Liễu Trần phương trượng tiến vào Đại Hùng bảo điện, ánh sáng rực rỡ của hàng nghìn hàng vạn ngọn nến lung linh đang chiếu rọi thân ảnh nam nhân

tuyệt thế – Phương Quân Càn.

Hồng cân ngạo nghễ trên cổ, trường bào đen tuyền thêu hoa văn trời mây lãng đãng, Phương tiểu hầu gia dù đứng lọt thỏm giữa biển ánh sáng của vô số nến hồng nhưng vẫn hiển hiện phong thái tuấn mỹ phi phàm, cao sang tôn quý, hào quang vô hình bao bọc quanh người hắn hốt nhiên khiến Liễu Trần đại sư cảm thấy chóa mắt.

Trong lòng chợt cảm khái: Phương tiểu hầu gia trước mặt đây trên người luôn luôn sở hữu một loại hấp lực vừa tà dị vừa mê hoặc, nói không ngoa, vài năm nữa thôi, chỉ cần một cái liếc mắt lơ đãng bâng quơ của hắn, không biết sẽ có bao nhiêu nữ tử mê mẩn thần hồn, cuồng điên si tâm vọng tưởng nữa…

"Đại sư, đã lâu không gặp!" – Phương tiểu hầu gia cất giọng chào hỏi Liễu Trần nhưng đầu vẫn không hề quay lại, trong tay, cây nến nhỏ vẫn tiếp tục thắp sáng các ngọn nến khác chung quanh, tuyệt không mảy may khựng lại.

Có điều là, không một ai thấy hành vi vừa rồi của hắn là vô lễ, là bất kính, dường như ai nấy đều mặc nhiên cho rằng với con người như hắn thì nhất cử nhất động vừa rồi là tất nhiên, hiển nhiên phải như vậy.

Bởi lẽ, hắn vốn phải như vậy.

Liễu Trần đại sư chắp hai tay trước ngực: "Phương hầu gia đại giá quang lâm, Tướng Quốc tự thật là nhà tranh thêm sáng (1), vinh hạnh thay cho tệ tự!"

Phương Quân Càn trong tay cầm nến, tư thế vẫn an nhiên tao nhã tiếp tục công việc mồi lửa. Hắn đưa mắt nhìn quanh quất đại điện đang dần rực sáng bởi muôn nghìn đốm lửa, không khỏi bật cười thành tiếng: "Nói 'nhà tranh' là đại sư đã quá khiêm tốn, nhưng 'thêm sáng' thì… đúng thật là vậy nhỉ?"

Liễu Trần ôn hòa cười đáp: "Trời băo tuyết, đất đóng băng, khắc nghiệt vô cùng, Tiểu hầu gia đây lại chờ đến lúc tiết trời như vậy mà cất công viếng chùa lễ Phật, đủ thấy tấm lòng thành tâm của người!"

Phương Quân Càn cũng cười, nhưng nụ cười không còn mấy tươi tắn: "Đại sư hiểu lầm rồi, Bổn hầu hôm nay đến đây cũng chẳng phải vì nhớ Phật mà thăm đâu!" Giữa điện đèn nến soáng choang, hắn đứng khoanh tay ngạo nghễ, "Chẳng là Bổn hầu nghe nói mấy ngày nay ở Đại Tướng Quốc tự có hội Tơ hồng se duyên, chợt cảm thấy hứng thú nên mới đến phó hội xem náo nhiệt, chẳng ngờ ở Nhân duyên kiều ngoài kia, một bóng người cũng không có…"

Đoạn nhăn mày, khó hiểu hỏi: "Chẳng lẽ ta nhớ nhầm ngày?"

Liễu Trần đại sư ôn tồn giải thích: "À, hội Tơ hồng se duyên đúng là tổ chức tại bổn tự trong năm ngày, mấy hôm trước còn phi thường náo nhiệt, chẳng qua đêm vừa rồi băo tuyết quá lớn nên các khách nhân ngại ngần không dám ra ngoài, đương nhiên người phó hội cũng sẽ ít hẳn đi. Đáng tiếc Tiểu hầu gia đã đến muộn vài ngày…"

"Thì ra là vậy…" – Phương Quân Càn chép miệng thở dài, ngữ khí nhàn nhạt thản nhiên mà nhuốm đẫm cô đơn xa vắng, "Lại lỡ rồi…"

Lòng vẫn còn tưởng nếu y đến Tướng Quốc tự, ít nhất chính mình cũng có thể nhìn thấy y một lần, chỉ nhìn thôi cũng được…

Vậy mà hiện tại, ngay cả ý nghĩ giản đơn muốn gặp lại ai đó cũng trở nên một huyễn tưởng xa xôi không thể với tới, hy vọng càng vời vợi mịt mù.

Liễu Trần an ủi: "Tiểu hầu gia khoan vội mất hứng như vậy, hôm nay là ngày cuối cùng của hội Tơ hồng se duyên, nếu Tiểu hầu gia rảnh rỗi có thể cước bộ đến Nhân duyên kiều tham quan một chuyến, nói không chừng… Biết đâu lão thiên thương tình lại định cho người một mối hảo lương duyên bên kia cầu thì sao?"

Phương Quân Càn nghe vậy lạnh lùng tự nhạo: băng thiên tuyết địa, cả Đại tướng quốc tự trừ mình ra còn có ai đến nữa đâu? Cái gì là thiên định nhân duyên chứ…

Liễu Trần đại sư hoàn toàn không thể ngờ rằng câu nói an ủi vô tâm vô tình của mình là khởi đầu cho một đoạn tình duyên dây dưa lưu luyến, suốt đời không thôi của hai tuyệt thế nam tử…

Phương Quân Càn cũng lại càng không ngờ rằng: cũng ngay tại Đại Tướng Quốc tự này, dưới trời mưa tuyết, bên Nhân duyên kiều, lại đang có một nam tử an tĩnh ngồi, ngón tay vân vê sợi chỉ đỏ, lặng lẽ, im lìm…

Tại chân cầu, tĩnh mặc như đã chờ đợi cả nghìn năm…

Nghìn lần đau đớn, vạn lần cảm tình, nhưng mà… đến một tỷ lần yêu đương cháy bỏng.

Đã định, đoạn ái tình khuynh thế của hai người sẽ động thiên chấn địa, truyền lưu thiên cổ.

Vì vậy, mấy năm sau đó, bên Nhân duyên kiều không còn tổ chức hội Tơ hồng se duyên nữa…

Nguyên nhân, với loại sự tình khuynh tẫn thiên hạ này, thế nhân chỉ có thể đứng từ xa mà ngưỡng vọng, tự thấy bản thân không xứng đáng nói gót bước lên…

—oOo—

(1): nguyên văn 'Bồng tất sinh huy': 'bồng': mây tre lá, 'tất': cành mận gai: đây là những vật liệu làm nhà của người nghèo, vì vậy 'bồng tất' tức là 'nhà tranh vách lá' hay còn có ý ám chỉ 'người nghèo hèn không có địa vị'

'sinh huy': phát sáng

>>> nhà nghèo vinh hạnh rạng rỡ khi đón khách quý đến thăm.

Nguyên văn câu là một câu nói khách sáo, kiểu như 'rồng đến nhà tôm' của Việt Nam ta vậy.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 84: Chương 84

Gió tuyết cũng thưa dần.

Chỉ còn vài hạt tuyết trắng tinh xốp mềm muộn màng phiêu diêu trong không khí, từ trên cao lơ đãng nhàn du, lất phất dịu dàng…

Điệu nghệ xoay tròn, lả lướt quẩn quanh trên không, tao nhã chạm đất, rồi… tiêu biến trong tấm thảm trắng xóa của tuyết băng…

Để rồi sau đó sẽ cùng tan ra thành vô vàn hạt nước trong veo, dịu dàng thấm vào đất mẹ. Tiêu tán không còn dấu tích.

Khoan thai mở trúc tán (1), Phương Quân Càn chậm rãi bước trên nền tuyết xốp, từ từ tiến ra đại môn của Đại Tướng Quốc tự.

Đối diện, cách Đại Tướng Quốc tự chừng trăm sải chân là một chiếc cầu bạch ngọc dáng cong uốn lượn hình vòng cung trắng toát, chiếc cầu được xây dựng và cẩn hoàn toàn bằng đá cẩm thạch màu trắng, cả công trình là một màu tuyết bạch tinh khiết, lóa mắt, lộng lẫy xa hoa, được chế tác vô cùng tinh xảo khéo léo, công phu hơn cả kỳ quan thiên tạo.

Cầu cao mười thước, chiều ngang ba thước, rộng rãi thoải mái, hai chiếc xe ngựa ngược hướng cùng lúc qua cầu cũng có thể đi trót lọt mà không trở ngại gì.

Đấy chính là Nhân duyên kiều trong truyền thuyết.

Hàng năm, cứ đến Hội Tơ hồng se duyên, trên bề mặt Nhân duyên kiều sẽ bày ra muôn nghìn dây tơ hồng đỏ thắm, tuy vậy lại không sắp đặt gọn gàng thẳng thớm mà rất tùy ý, trộn lẫn vào nhau, nhìn vào chỉ thấy một mảnh hỗn loạn, chẳng biết phải gỡ từ đâu.

Nhưng tất cả đều là những sợi chỉ đỏ riêng biệt, một đầu dây ở bờ bên này, đầu kia yên vị ở bờ còn lại.

Nhân duyên kiều rất cao, hai bên dốc cầu thoai thoải uốn cong theo một đường bán khuyên hoàn hảo, cho nên, hai người cho dù cùng lúc đứng ở hai bên chân cầu vọng sang cũng không tài nào nhìn thấy mặt nhau được.

Vào ngày hội se duyên, nam thanh nữ tú sẽ chia nhau đứng xếp hàng dài dằng dặc ở hai bên chân cầu, nam nhân một bên, nữ tử một bên, nô nức, hồi hộp nhặt lên một đầu tơ hồng thắm đỏ, quấn vào ngón tay, bước sang bờ kia của Nhân duyên kiều.

Sợi chỉ đỏ mềm nhẹ cùng lúc được hai người quấn chặt, chỉ lối đưa đường cho đôi tim còn đang bâng khuâng, ngỡ ngàng chưa nhận ra nhau. Trời xanh đưa lối, tơ hồng khiển duyên, khoảng cách hai đầu từng lúc thu ngắn lại, ngắn lại, cho đến khi cả hai đối diện.

Kìa người trước mặt, người đang quấn trong tay đầu kia của sợi chỉ mảnh mai đỏ thắm, chính là lương duyên trời định. Từ nay, hoành tuyền bích lạc, vĩnh kết đồng tâm.

Xích thằng hồng tuyến nên duyên kiếp

Hoàng tuyền bích lạc mãi chung đôi

Phương Quân Càn gõ nhẹ lên trúc tán, lớp tuyết xốp mềm dưới chân đang dần tan ra trong nắng sớm dịu dàng đón vài hạt tuyết lất phất từ trúc tán nghiêng xuống, tạo ra thanh âm trong trẻo, vui tai, khuấy động một chút không gian tĩnh lặng bình yên của buổi ban mai vừa hé. Thăm thẳm sâu trong lòng Phương Quân Càn, dường như có một ý niệm vô danh, không biết phải gọi tên như thế nào đang thôi thúc, lôi kéo hắn vô thức bước trên nền tuyết lạnh, đến nơi này.

Đến khi hắn định thần, đưa mắt nhìn quanh, mới chợt phát hiện mình đã đi đến đầu cầu.

Vào lúc này, Hội se duyên đã chẳng còn náo nhiệt, người người phó hội tìm nhân duyên đã toại nguyện từ nhiều ngày trước, trên cầu giờ đây chẳng còn mấy tơ hồng, hơn nữa tuyết lạnh đã hóa băng phủ đầy mặt cầu càng làm khung cảnh trở nên u buồn ảm đạm… Thật sự, tìm đỏ mắt mà chẳng thấy đâu xuân ý ấm nồng, ái tình cháy bỏng, chỉ thấy dư thừa thanh tĩnh lạnh lùng, cô liêu tịch mịch.

Giữa không trung bông trắng phất phơ bay, trên mặt đất tuyết lạnh giăng giăng khắp, trong khung cảnh tuyền trắng thê lương, ánh mắt mênh mang vô định của Phương Quân Càn chợt bắt gặp một sắc đỏ diễm lệ đến nhức mắt. Tuyết dần tan, để lộ ra một sợi tơ hồng hiếm hoi còn sót lại, đỏ tươi như huyết sắc, rực rỡ tựa lửa hồng đang muốn bùng cháy mãnh liệt.

Trong đầu vốn không hề nghĩ, vào lúc này lại có thể phát hiện một mảnh tơ hồng, còn ước được một đoạn nhân duyên.

Không kìm lòng được, Phương Quân Càn bất giác cúi người nhặt lên một đầu sợi chỉ, đem quấn vào đầu ngón tay của mình.

"Công tử, tơ hồng thật sự có thể kết định nhân duyên sao?" – Đôi mắt to tròn, đen láy thông minh của Trương Tẫn Nhai mở to thích thú, khuôn mặt bầu bĩnh không giấu vẻ tò mò, "Con cũng muốn thử một lần!"

Tiếu Khuynh Vũ mỉm cười nhẹ nhàng, ôn nhu đáp: "Đồ nhi vẫn chưa đến tuổi. Huống chi, ngươi tìm thử xem, làm gì còn sợi tơ hồng nào nữa!"

Trương tiểu bằng hữu cố đưa mắt nhìn khắp mặt đất đầy tuyết, săm soi, tìm kiếm từng chỗ một nhưng quả thật, không hề bắt gặp sợi dây đỏ nào nữa, tự nhiên "Ôiiii!" một tiếng vừa thảm não vừa buồn cười, nhất thời cụt hứng.

Luân y đang khoan thai di chuyển, Tiếu Khuynh Vũ đột nhiên ghìm lại.

"Công tử!" – Trương Tẫn Nhai kinh ngạc nhìn biểu hiện bất thường của công tử, càng ngạc nhiên hơn khi thấy công tử nhà mình cúi người xuống bên cạnh luân y, chậm rãi nhặt lên một đầu tơ hồng đỏ như lửa.

Tiếu Khuynh Vũ ngàn vạn lần không ngờ được, cứ ngỡ phía trước Đại Tướng Quốc tự này 'Muôn dặm non xanh chim mất bóng. Vạn nẻo đường mòn bặt dấu chân' (2), vậy mà còn tìm được một dây tơ hồng.

Khóe môi khẽ mỉm cười, phi thường diễm lệ. Dẫu vậy, trong lòng lại là một mảnh ai oán bi thương, xót xa hoài cảm: có lẽ, đây chính là một chút dấu tích còn sót lại sau khi tàn cuộc phồn hoa, tan cơn khoái hoạt, bị nhân thế lãng quên, bị tuyết băng vùi lấp, cứ mãi lặng câm, cứ hoài thinh lặng làm nhân chứng nhỏ nhoi cho một hồi thịnh thế, một khắc yên hoa.

Trong tiếng thở dài khe khẽ hàm chứa cảm thông cùng thấu hiểu, ý chuyển tùy tâm, Tiếu Khuynh Vũ dịu dàng chậm rãi quấn sợi chỉ đỏ vào ngón tay thon dài mảnh mai của mình.

Tơ hồng bỗng nhiên động đậy.

Ở hai bên Nhân duyên kiều, hai nam tử không hẹn mà đều giật nảy mình, và cũng đồng thời, trên khuôn mặt cả hai cũng đều toát ra vẻ ngạc nhiên đến độ không thể tin được.

Nhân duyên kiều cách trở, không thể nào nhìn thấy được đối phương.

Tiếu Khuynh Vũ, chu sa thê diễm, thanh nhã xuất trần, dáng điệu tịch mịch cô đơn, an nhiên tĩnh tọa ở một đầu cầu.

Phương Quân Càn, tay nâng trúc tán, tà mị phong lưu, thân ảnh tịch liêu cô lẻ, bần thần đứng lặng ở một đầu cầu.

Mà, hai đầu của tơ hồng thắm đỏ ấy, đã tìm được chủ nhân.

Hai đầu, đều đang được hai nam tử tuyệt thế vô song quấn chặt vào đầu ngón tay của mình.

Tơ hồng đồng thời quấn quanh, một vòng, một vòng, rồi một vòng nữa… Khoảng cách hai đầu ngày một ngắn lại, khoảng cách hai người cũng ngày một thu hẹp dần.

Trời xanh dẫn lối, tơ hồng khiển duyên, cho đến khi đối diện.

Người đang giữ đầu kia của tơ hồng, chính là thiên định nhân duyên.

Đó là quy luật, và cũng là định mệnh.

Ở dưới chân cầu, Tiếu Khuynh Vũ đoan nhiên tĩnh tọa trong luân y, lặng lẽ nhìn sợi chỉ đỏ trong tay mình càng lúc càng rung động mạnh hơn, càng lúc càng bị kéo căng hơn, lặng yên se lại, im lìm cuốn quanh… Mà… chẳng biết về đâu…

Để rồi sau đó, đáp án hiện ra, rõ ràng, minh bạch…

Trên đỉnh Nhân duyên kiều, xuất hiện một bóng hồng cân đỏ tươi phơ phất, hờ hững khoác trên vai nam tử tuấn mỹ phong lưu, ngạo nghễ khinh cuồng.

Thân ảnh quen thuộc của Phương Quân Càn, đang cầm trên tay một cây trúc tán lấp đầy nhãn thần của Tiếu Khuynh Vũ…

Hai người, bốn mắt, nhìn nhau không chớp, giữa phong giữa tuyết, vô ngữ vô ngôn…

Tuyết trắng phiêu diêu, nhẹ nhàng chạm đất…

Tuyệt diễm, tuyệt lệ.

Mà cũng cực nhanh.

Tan rã.

Không chút dấu tích.

Cùng nhìn nhau…

Nhìn mãi, nhìn mãi, mỗi tia nhìn là một vết dao cứa, một nhát kiếm đâm. Đau buốt! Tái tê!

Tiếu Khuynh Vũ, thủy chung không lên tiếng. Phương Quân Càn, trước sau không nói gì!

Cả không gian lắng đọng, thời gian như dừng lại.

Hồi lâu.

Chẳng biết đến bao lâu…

Rồi Phương Quân Càn chậm rãi bước xuống cầu, tiến đến bên cạnh luân y của Tiếu Khuynh Vũ, trúc tán trong tay che lên thân ảnh băng giá lạnh lùng của bạch y thiếu niên…

Dưới bóng trúc tán, có hai tuyệt thế nam tử, một ngồi, một đứng.

Tơ hồng vô ý, duyên phận hữu tình, dẫu thiên di bách chuyển cũng trở về, dịu dàng quấn quanh đầu ngón tay hai người, ánh lên sắc thắm, ngời sáng tinh hoa.

Thanh thiên khiển tuyến, trời định lương duyên. Từ nay, Bích lạc Hoàng tuyền…

Tiếu Khuynh Vũ, Phương Quân Càn, ngay tại nơi băng thiên tuyết địa, ở bên cạnh Nhân duyên kiều này…

Đã xác định được…

Một kiếp nhân duyên.

—oOo—

(1): cây dù truyền thống bằng trúc của Trung Quốc, (ở đây chỉ nói đến dù đơn – 1 người che) thường chia làm 2 loại, Tứ thập bát cốt tử trúc tán (dù có khung làm bằng 48 nan trúc – loại dù to, nặng) và Nhị thập tứ cốt tử trúc tán (dù có khung làm bằng 24 nan trúc – nhẹ hơn), nguyên văn thì Tiều Càn đang mang cây dù Tứ thập bát cốt tử trúc tán, nhưng để nguyên câu chữ Hán thì dông dài mà diễn nghĩa nó ra thì lủng củng, thế nên tôi để xuống chú thích rùi chú luôn 1 lần cho gọn. Và cũng bởi vì đối với người mình thì 48 nan hay 24 nan thì cũng chỉ là cây dù mà thôi!

(2): Hai câu thơ trích trong bài thơ ‘Giang tuyết’ (Tuyết trên sông) của nhà thơ Liễu Tông Nguyên (một nhà thơ thời Trung Đường), đọc toàn bài thơ, tứ thơ cô đọng, hàm súc nhưng hàm ý sâu rộng, rất có điểm tương đồng với thơ Haiku. Ở đây, tôi dẫn ra nguyên văn chữ Hán, Hán Việt và bản dịch bừa của bản thân.

Nguyên văn

江雪

千山鳥飛絕,

萬徑人蹤滅。

孤舟蓑笠翁,

獨釣寒江雪。

Hán việt

Giang tuyết

Thiên sơn điểu phi tuyệt,

Vạn kính nhân tung diệt.

Cô chu thôi lạp ông,

Độc điếu hàn giang tuyết.

Chie dịch bừa

Tuyết trên sông

Muôn dặm non xanh chim mất bóng,

Vạn nẻo đường mòn bặt dấu chân.

Thuyền nan u uẩn che tơi nón,

Lão chài mặc tuyết thả cần không.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 85: Chương 85

Một ngày, rất lâu sau ngày đó…

"Như vậy mà cũng gọi là yêu sao?" – Trương Tẫn Nhai thắc mắc, dường như cậu đã để dành câu hỏi này từ lâu, đến lúc này mới dè dặt lên tiếng.

Vô Song công tử điềm nhiên trả lời: "Có gì mà không phải?"

"Hai người yêu nhau gặp mặt, làm sao cả một câu hỏi thăm nhau cũng không nói? Vậy mà là yêu sao?" – Trương Tẫn Nhai bắt bẻ công tử, đôi nhãn thần to tròn, đen láy thông minh mở to, quả thật, bản thân tiểu hài tử không thể nào lý giải nổi.

Tiếu Khuynh Vũ mỉm cười dịu dàng, ôn nhu hồi đáp: "Hai chúng ta đều hiểu, vậy là được rồi!"

Không ai lên tiếng, không ai nói gì, chẳng phải vì xấu hổ, cũng chẳng phải vì ngượng ngập, mà là bởi trong lòng cả hai đều hiểu, đã quá hiểu nhau rồi.

Ái tình, một khi đã trở nên sâu nặng, đã khắc cốt ghi tâm, thì trọn vẹn khối tình cảm ấy không có bất cứ thứ gì xâm hại đến được nữa, cho dù vứt xuống biển sâu cũng không thể đánh tan, cho dù đá lở cũng không thể đè bẹp.

Đêm đó, tuyết rơi dày đặc. Tuyết ngập lối đi, hóa băng cây cỏ, từng cơn gió hanh hao rét buốt quất vào da thịt tím lạnh, tái tê. Các dãy phố cửa đóng then cài im ỉm, chỉ còn lại bão tuyết hoành hành, gió gào, tuyết rơi, cả kinh thành ngập trong cảnh tiêu điều, hoang lạnh, cam chịu, thê lương.

Trong khung cảnh đìu hiu băng giá ấy, Kim Loan điện ngạo nghễ vươn mình nổi bật lên nền trời đêm đen thẳm mịt mù, phô bày cho cả thiên hạ sự xa hoa lộng lẫy, hào nhoáng diễm lệ đến xa lạ của Hoàng cung. Những con rồng uyển chuyển uốn lượn trong mây trên những cây cột được điêu khắc vô cùng khéo léo tinh xảo bởi vô vàn nghệ nhân bậc thầy, mỗi chi tiết, mỗi bộ phận đều sống động như thật, hiển hiện trong đó là sự uy nghiêm vô thượng, bất khả xâm phạm của Hoàng gia. Trên trần cung điện, những đầu hồi cũng được điêu khắc rồng phượng cùng hoa văn phong phú, đẹp mắt. Bên ngoài, tầng tầng lớp lớp mái cong nhọn hoắt chọc thủng trời đêm, vững vàng tồn tại qua tuyết sương năm tháng.

Nhưng sâu thẳm thâm cung, ẩn ẩn hiện hiện tiếng sênh ai oán, thê thiết như cố nén nỗi cô đơn, hiu quạnh…

Trong Ngự thư phòng sáng trưng đèn nến, hai người một già một trẻ, đối diện.

Lão nhân lọt thỏm trong Long bào hoa lệ tôn quý, ngự trên ngôi Cửu ngũ chí tôn.

Thiếu niên một thân tuyết y đạm mạc giản đơn, đoan nhiên tĩnh tại trong luân y.

"Còn nửa tháng nữa Thuần Dương công chúa sẽ đến Hoàng đô, mọi công việc chuẩn bị hòa thân đều sắp xếp chu toàn cả chứ?"

Vô Song công tử thản nhiên trả lời: "Đã xong!"

Gia Duệ đế gật gù, vô cùng hài lòng: "Ngươi xưa nay làm việc chưa bao giờ khiến trẫm phải bận tâm hay hoài nghi cả!" rồi bất giác thở dài thảm não, "Nếu Giản Huệ có được một nửa như ngươi thôi, Trẫm cũng an tâm rồi!"

"Bệ hạ quá khen!" – Y đáp, hoàn toàn khí định thần nhàn, chẳng chút động dung.

Gia Duệ đế bất thình lình hỏi một câu: "Phương Quân Càn dạo gần đây vẫn an phận chứ?"

Tiếu Khuynh Vũ ngẩng đầu, đôi chân mày tựa viễn sơn trùng điệp thanh tú kiệt ngạo thoáng chau lại.

Gia Duệ đế nhăn mặt, có vẻ rất đau đầu: "Ngày hôm qua, Lễ bộ thượng thư thượng tấu, khẩn cầu Trẫm ban hôn cho khuê nữ nhà ông ta sánh duyên cùng Anh Vũ hầu, còn nói nhi nữ nhà lão đã quyết tâm lập thệ, không phải Phương Quân Càn thì suốt đời không lấy ai khác!" Lại là chuyện gì nữa đây?!

"Nói đi nói lại, Phương Quân Càn cũng đã trưởng thành, sắp tới những chuyện liên quan hôn sự của hắn sẽ lại còn gây nhiều phiền hà rắc rối nữa!"

Vô Song công tử cúi đầu, đầu nghĩ một đằng miệng nói một nẻo: "Phương tiểu hầu gia xưa nay vẫn rất có duyên với nữ nhân mà…"

Những lời này của y khiến cho Gia Duệ đế nhất thời dậy lên cảm giác là lạ mà chẳng biết phải gọi tên thế nào.

Lão húng hắng ho mấy tiếng, cố át đi ý nghĩ buồn cười vừa nảy ra trong đầu: "Đúng rồi, Vô Song năm nay cũng đã hai mươi mốt tuổi còn gì!"

Vô Song công tử ngẩng đầu nhìn lão nhân trước mặt, đôi mắt đen láy ôn nhu, trong suốt không vướng bụi trần, phảng phất tựa một hồi mê mộng trăm năm xưa thắm chợt tỉnh cơn mơ, bao nhiêu tục lụy hồng trần, bao nhiêu nhiễu nhương thế sự phút chốc thổi bay, tẩy sạch không còn dấu vết, chỉ còn thuần khiết, tinh trong.

Trên cái trán già nua của Gia Duệ đế, những nếp nhăn luôn hằn sâu khắc bạc bỗng dưng giãn ra, khiến khuôn mặt u tối thoáng hiện vẻ hiền lành hiếm thấy: "Hai mươi mốt, cũng nên thành gia… Vô Song đã có ý trung nhân chưa? Nếu có, không cần ngại ngần cứ nói với Trẫm một tiếng, Trẫm nhất định sẽ thay ngươi làm chủ, thành toàn sở nguyện!"

Trong mắt Tiếu Khuynh Vũ lóe lên một tia mỉa mai mơ hồ: "Vô Song từ nhỏ quen sống một mình, từ lâu đã muốn cả đời cô độc, không cần nhọc công Bệ hạ lo lắng. Hảo ý của Bệ hạ, Vô Song tâm lĩnh!"

Gia Duệ đế thoáng rùng mình ớn lạnh, cả thân người gầy ốm vô lực uể oải tựa vào ngai vàng, chỉ trong phút chốc sự tinh nhạy lọc lõi biến mất, chỉ còn lại một lão nhân yếu ớt trong thân ảnh cô đơn, trông lão như già đi hàng chục tuổi. Thinh lặng cả nửa ngày, lão mới mệt mỏi thốt ra được một câu: "Tuy nói là ngươi hành tẩu không tiện… Nhưng từ nhỏ đến lớn ngươi luôn luôn là người xuất sắc nhất, nổi bật nhất. Từ xưa đến nay, Trẫm đều luôn vì ngươi mà tự hào…"

"Vô Song, hãy tin Trẫm, ngươi nhất định sẽ tìm được một người yêu thương ngươi thật lòng!" (Phương Gia Duệ từ đầu đến giờ chỉ có câu này là xuôi tai nhất!)

Tiếu Khuynh Vũ trở về tư thế thản nhiên bất động, thần thái vạn phần kiên định, không mảy may đổi khác: "Tạ ơn Bệ hạ đã quan tâm! Thần cáo lui!"

Ra khỏi Ngự thư phòng, đêm đã về khuya, trời càng rét lạnh, gió tuyết càng khắc nghiệt.

Ngự hoa viên.

Màn đêm thăm thẳm bao trùm cảnh quan, vạn vật. Mọi thứ chìm trong tối tăm não nùng của bóng đêm và gió tuyết. Hoa lá cỏ cây run rẩy xếp cánh thu mình lại, chịu đựng từng mạt tuyết nặng trĩu phủ lên mình. Trăm hoa tàn lụi, xác xơ bởi đông tuyết vô tình, đông phong lãnh đạm.

Ào ạt thổi, ào ạt rơi, cuốn thốc, phiêu tán…

Thê lương, điêu tàn…

Tiếu Khuynh Vũ chậm rãi di chuyển luân y đến bên một gốc đào chỉ còn trơ trụi cành khô, tuyết đè nặng những nhánh cây gầy guộc, mảnh mai càng khiến cho nó mang một vẻ cam chịu đáng thương. Y dịu dàng đưa tay vuốt ve thân cây khô héo, nhẹ nhàng phủi đi mạt tuyết còn đọng.

"Đáng tiếc là không có hoa đào…" – Tiếu Khuynh Vũ giật nảy mình, kinh ngạc quay đầu lại liền bắt gặp Phương Quân Càn đã đứng sau lưng mình không biết từ lúc nào, cũng đang bần thần nhìn quanh quất Ngự hoa viên, nhìn cây đào quắt queo mình đang ve vuốt.

"Đúng vậy, không có hoa đào…" – Tiếu Khuynh Vũ kích hoạt luân y, chuẩn bị rời khỏi.

"Khuynh Vũ…" – Từ phía sau lưng, vọng đến thanh âm nhỏ nhẹ, ôn nhu của Phương Quân Càn, "Hôm nay, ta phải nói một việc…"

"Ta không muốn nghe!" – Tiếu Khuynh Vũ hoàn toàn không quay đầu lại nữa, thanh âm lãnh đạm vô tình, "Ngươi không cần nói gì hết!"

Bỗng nhiên…

"Ta yêu huynh!…"

Cỗ luân y đột ngột khựng lại.

Hắn vừa nói: Ta yêu huynh…

Cả người Tiểu Khuynh Vũ chấn động đến tê liệt, bao nhiêu đau đớn lẫn đắng cay không thể đo đếm được hòa cùng niềm hạnh phúc như vỡ òa trong ***g ngực, cơ hồ trộn lẫn, vẫy vùng, nhộn nhạo muốn bùng phát ra ngoài.

Chớp mắt, nhãn thần rưng rưng ngấn lệ!

Thanh âm của Phương Quân Càn càng lúc càng nhỏ, gần như là thì thầm, nhưng mỗi câu mỗi chữ đều rõ ràng, kiên định, tha thiết ôn nhu: "Trước đây ta vẫn tự dối gạt mình, cho rằng chúng ta cứ mãi mãi như vậy cả đời cũng đủ hạnh phúc. Ta vốn nghĩ, niềm vui của Khuynh Vũ cũng là của ta, hạnh phúc của Khuynh Vũ cũng là hạnh phúc của ta, vậy là đủ rồi. Nhưng, ta chợt phát hiện, lòng người vốn rất tham lam, vĩnh viễn chẳng biết đâu là đủ, là nên dừng lại. Ái tình… lại càng như vậy. Ta, thực lòng ta, căn bản chưa bao giờ thấy đủ, chưa bao giờ muốn sẽ như vậy cả đời, càng không bao giờ muốn buông tay…"

Tiểu Khuynh Vũ khép mi, cố ngăn cảm xúc đang chực trào ra thành lệ, dưới ánh trăng nhợt nhạt, khuôn mặt y lại càng nhợt nhạt hơn, đôi môi run rẩy nhưng vẫn cố giữ ngữ âm trong trẻo, bình thản lạnh lùng, ẩn hiện chút giễu cợt, làm người ta như liễu đoạn tâm can: "Phương tiểu hầu gia sao lại lấy Tiểu mỗ ra đùa như vậy? Đường đường một Anh Vũ hầu, thế gian thiên hạ biết bao nữ nhân ngày đêm tưởng nhớ, sớm muộn người cũng phải thú thê nạp thiếp, con đàn cháu đống nối nghiệp tổ tông…"

Phương Quân Càn ngắt lời:

"Phương Quân Càn ta không thành thân, không sinh con, chỉ cần có Khuynh Vũ ở bên cạnh làm bạn một đời!"

"Chẳng sợ nghìn người thóa mạ, chẳng sợ vạn người phỉ nhổ, cũng chẳng sợ hết thảy thiên hạ dè bỉu khinh khi… Chỉ cần Khuynh Vũ nguyện ý, Phương Quân Càn ta nguyện trao tặng huynh tất cả, dẫu là tính mạng!"

Giờ đây, ngay lúc này, đúng thời khắc này, gió ngừng cuốn thốc, tuyết ngừng tuôn rơi, vạn vật lặng yên nín thở, cũng như thâm tình sâu nặng trong mắt ai kia, ôn nhu, tha thiết…

"Khuynh Vũ… Huynh… nguyện ý suốt đời làm bạn cùng ta không?"

Vào cái đêm Hoàng thành bão tuyết khủng khiếp ấy, người đứng trước mặt Tiểu Khuynh Vũ nói ra những lời ấy, không phải là Nguyên soái vương hầu đỉnh đỉnh thiên uy, hô phong hoán vũ, cũng không phải Hoàng tôn hậu duệ, thiếu niên quý tộc ngạo mạn kiêu căng, chỉ còn là một nam nhân bình thường khổ sở giằng xé vì tình yêu, bị khối tình từ lâu câm lặng làm cho đau đớn khôn nguôi. Trong mắt hắn là chan chứa yêu thương cùng tôn trọng, tràn đầy chân thật cùng chờ mong…

Tiểu Khuynh Vũ không đáp, chỉ lặng yên nhìn hắn. Khóe thu ba tịch liêu trữ định không chút gợn sóng, quạnh vắng như đêm đông mưa tuyết, mơ màng như đêm hè đầy mây.

Ánh mắt nhìn hắn chăm chú, hồng trần một chốc thoảng qua như gió nhẹ, giọng nói bỗng pha chút nguy hiểm như nước xiết dìm thuyền:

"Vốn là, phải giết chết ngươi!"

"Nhưng mà, bỗng nhiên lòng lại nghĩ… Trong cõi hồng trần này mà thiếu vắng ngươi, Tiểu Khuynh Vũ thật tịch liêu biết bao nhiêu…"

"Phương Quân Càn, ta…"

Ta… cái gì?

Ít nhất, vào giờ phút này, Phương Quân Càn không biết những lời tiếp theo đằng sau câu nói dở dang của Tiểu Khuynh Vũ là gì…

Chỉ biết là, Tiểu Khuynh Vũ chỉ nói đến đó rồi dừng lại không tiếp tục, có vẻ như định mở miệng mà không lời nào thốt ra nổi, thần thái thực tịch mịch, có điểm khó khăn.

Trên mặt y lúc này, là một loại biểu tình thật kiên cường, thật cao ngạo, thế nhân nhìn thấy phải động phách kinh tâm, là xem thường sinh tử, là thê tịch ai lương, nhãn quang, thần sắc dường như mâu thuẫn, cũng dường như đồng tình…

Rất lâu, rất lâu sau này, Phương Quân Càn hồi tưởng lại tình hình ngày hôm ấy…

Chợt hiểu… Cuối cùng, hắn đã hiểu…

Một khắc đó, những lời Tiểu Khuynh Vũ còn giữ lại chưa nói hết.

Thì ra…

Vào một khắc đó…

Trọn vẹn cả câu mà bạch y thiếu niên muốn nói…

Là…

"Phương Quân Càn… Ta… yêu ngươi!"

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Chương 86

Được, được, được lắm, phải thật lòng thừa nhận một chuyện, ngay từ nhỏ Phương tiểu hầu gia của chúng ta đã biết thế nào là ái tình, không những thế, lại còn rất đa tình.

Từ thuở thiếu thời, Anh Vũ hầu đã chẳng hề xa lạ với chốn Tần lâu Sở quán (1), thậm chí đã sớm quyến luyến thanh lâu, lọc lõi biết bao nhiêu trăng hoa phong nguyệt. Nhưng mà, hắn vẫn luôn luôn không bao giờ để dây dưa quá chặt, vương vấn quá lâu, ví như lạc bước giữa rừng hoa muôn hồng ngàn tía khoe sắc tỏa hương, dù có ngây ngất hưởng thụ vẫn tỉnh táo không để phấn hoa dính áo, cành lá níu chân. Đại danh Phương tiểu hầu gia lúc nào cũng là mối ưu tiên hàng đầu của các mỹ nhân tú lệ chốn lầu hồng, những cánh tay nõn nà mềm mại luôn sẵn sàng vẫy gọi chào mời mỗi khi nhác thấy bóng hắn bước qua.

Cho dù là hoa khôi đệ nhất, bất luận tư sắc nàng ta phi thường xuất chúng, bất luận nàng ta kiêu ngạo bán nghệ không bán thân hay chẳng bán nghệ cũng chẳng bán thân, một khi đã vào tay Tiểu hầu gia thì đều bị khắc chế, ngoan ngoãn nghe lời. Phải nói thật rằng, Phương tiểu hầu gia là một tay 'sát' nữ nhân không phải tầm thường…

Nhưng, lần này thì khác, rất khác. Tiếu Khuynh Vũ tuyệt đối không giống như vậy. Trong lòng Phương Quân Càn đối với y, hắn khao khát muốn có y, nhưng là sở hữu chứ hoàn toàn không chiếm hữu. Còn nữ nhân khác, so với vật phẩm cũng không khác nhau, đều để khoe khoang chiến tích, để nâng cao thân phận. Chỉ vậy thôi!

Tiếu Khuynh Vũ không phải như vậy, y là người duy nhất có thể cùng ngồi cùng đứng với Phương Quân Càn, quyền thế, địa vị không hề thua kém, là nam tử tuyệt thế vô song độc nhất vô nhị trên cõi đời này. Người như y, chí tôn chí quý như y, thanh khiết không chút tỳ vết như y, kiêu hãnh tự tôn như y… Muốn một người như vậy cam tâm tình nguyện trở thành sở hữu của người khác, không hề dễ dàng. Và đó cũng là mục đích tối thượng.

Tuyệt thế như người, vô song như người, ta lại càng vì người mà dốc hết thần trí, đổ hết tâm tư!

Lại nói, từ sau khi Lễ bộ thượng thư vì khuê nữ nhà mình mà thượng tấu cầu hôn, triều đường thực sự hỗn loạn, tựa một cái vạc to lớn sôi sục rồi bùng nổ. Lý nào lại để lão già này phỗng tay trên trước chứ!?

Phàm vị lão thần nào trong nhà có con gái đến tuổi cập kê đều ngửa mặt lên trời dậm chân đấm ngực tức tối, hận mình đã chậm một bước chân.

Hiện tại, hằng ngày Gia Duệ đế đều phải tiếp nhận vô số tấu chương, các vị đại thần không tiếc lời khoe khoang về con gái nhà mình, nào là khuê nữ dung mạo xinh đẹp, tính nết đoan trang, công dung ngôn hạnh đều vẹn toàn. Cũng có vị không tiến cử con mình mà nhận sự ủy thác của hảo bằng hữu, ra sức cổ súy vun bồi, xây đắp cho một mối lương duyên…

Số tấu chương mà Gia Duệ đế buộc phải xem xét phê duyệt mỗi ngày giờ đây cơ hồ đã gấp đôi gấp ba lúc trước, vừa phê duyệt tấu chương lão vừa lầm bầm làu bàu, bộ dáng cau có khó chịu vô cùng. Quả thật, Phương tiểu hầu gia đúng là biết cách làm người ta phải hận chết đi!

Mà không chỉ cung nội xôn xao, ngay cả phố chợ cũng sôi nổi không kém. Thậm chí, những kẻ máu mê cờ bạc còn công khai lập bàn cá cược giữa phố, đánh cược xem cuối cùng Phương tiểu hầu gia sẽ đem lễ vật đến cầu hôn với thiêm kim tiểu thư nhà nào, thời hạn là ba tháng.

Hiện tại mà nói, mọi ánh mắt thế gian đều đổ dồn sự chú ý vào hai sự kiện lớn nhất: một là chuyện cầu thân của Thuần Dương công chúa, còn chuyện thứ hai, khỏi phải bàn cãi, chính là chuyện chung thân đại sự của Phương tiểu hầu gia đây.

Hoàng triều xôn xao, thiên hạ ầm ĩ, vậy mà, chính cái nơi phát xuất ra căn nguyên mọi chuyện, cái nơi trung tâm của mọi bão táp phong ba kia – đích thị Định Quốc vương phủ – mọi người vẫn bình chân như vại, mọi thứ vẫn tĩnh lặng êm đềm như ngày thường, trước sau như một chẳng có chút nào khác lạ.

Thư phòng, Định Quốc vương gia thản nhiên cùng Phương tiểu hầu gia đánh cờ.

Lão Vương gia an phận, tự biết kỳ nghệ cờ tướng của mình một góc cũng không bằng khuyển tử, bèn một mực ép hắn phải đánh cờ vây. Phương tiểu hầu gia ranh mãnh nhìn phụ thân, mỉm cười kín đáo rồi cũng gật đầu đáp ứng.

Liên tiếp bảy bàn!

Lão Vương gia bị đánh cho manh giáp không còn, tả tơi hoa lá, bao nhiêu tự tin kiêu ngạo phút chốc bay đâu mất sạch, chẳng còn lại cái gì khí thế. Cuối cùng, thật không cam tâm để nhi tử bóp chết mà cũng để vớt vát chút thể diện, lão Vương gia giả vờ nộ khí xung thiên biện bạch: "Tại vi phụ hôm nay tâm tình không được tốt, để cho khuyển tử ngươi lợi dụng chiếm tiện nghi thôi!"

Phương Quân Càn nhìn phụ thân chăm chú, khuôn mặt anh tuấn tà mị nghiêng nghiêng giống như đang cười mà cũng dường như không phải, nói đúng hơn là hắn đang cố gắng không bật cười thành tiếng.

Lão Vương gia bị hắn nhìn chằm chằm thì bỗng dưng chột dạ, liền đánh trống lảng: "Càn nhi mấy năm qua kỳ lực tiến bộ nhanh không ngờ nha, có phải được minh sư chỉ điểm không?"

Phương tiểu hầu gia cười khẩy, lầm bầm trong miệng:

"Mấy năm nay sống dưới ách 'thống trị' của Khuynh Vũ thật nhục biết bao nhiêu, kỳ lực mà không tiến bộ vượt bực thì bổn hầu gia đâm đầu vào đậu hũ tự sát cho rồi… Ngay cả Thích quân sư kỳ nghệ cao tuyệt đánh cờ còn ngang ngửa năm ăn năm thua với ta. Phụ thân… Chậc… khả năng phụ thân thẳng thắn mà nói, quá lắm cũng chỉ cỡ bọn lão Lý là cùng…"

Đương nhiên, những lời này chỉ có thể lấy bụng bảo dạ, nói thầm trong lòng, chứ để lọt vào tai lão Vương gia, không dám bảo đảm bệnh tim của người sẽ không phát tác.

"À phải Càn nhi, gần đây phụ thân nghe trong kinh sư người ta đồn ầm lên, nói con có tình ý với thiên kim tiểu thư nhà Hộ bộ thị lang, muốn cưới nàng ta làm thê tử đúng không?"

Ngón tay Phương Quân Càn niệp chặt quân cờ chẳng chút bối rối, cũng chẳng thèm ngẩng đầu lên, thản nhiên đáp gọn: "Buồn cười!"

Lẽ thường, tin đồn trên đường truyền đi đã được thêm mắm dặm muối không ít, đến lúc về lại đến tai khổ chủ thì con gà nhúng nước đã biến thành con gà trụi lông, thiên hạ quả thật ngoa ngôn xảo ngữ, kiểu gì nói cũng được.

Khuyển tử hồi đáp quá nhanh chóng như vậy… Không, không phải gọi là nhanh chóng, cái này phải gọi là đáp án đã chuẩn bị từ rất sớm, chỉ cần hỏi liền bật ra ngay, tuyệt đối chính xác, không chút ngập ngừng bối rối, cũng không nói hai lời!

Nếu không phải là người tâm tư kín kẽ, suy nghĩ kỹ càng trước khi mở lời tuyệt đối không thể có cái khí phách dứt khoát kiên quyết, chém đinh chặt sắt, trăm lời như một như thế!

Lão Vương gia cả kinh: "Càn nhi… Hay là Càn nhi đã có ý trung nhân rồi?!"

Phương tiểu hầu gia cũng thật thà thú nhận: "Đúng vậy, nhi tử đã yêu một người!"

Vương gia cố truy hỏi đến cùng: "Người ấy là ai?"

Phương Quân Càn ngẩng mặt lên nhìn, trên mặt cố hữu nụ cười phong lưu tà mị, điên đảo chúng sinh.

Lẳng lặng hỏi: "Phụ thân muốn biết?"

Lão Vương gia lập tức gật mạnh đầu.

Phương tiểu hầu gia tà tà cười đầy yêu nghiệt: "Không cho cha biết!"

Suýt chút nữa lão Vương gia đáng thương bị hắn hù cho thổ huyết mà chết. Chợt có cảm giác… Khuyển tử yêu của mình mấy năm qua ở Bát Phương Thành đã hóa hư rồi!!! (vậy chứ trước đây hắn ngoan lắm sao?)

Lão Vương gia không ngừng níu kéo, nài nỉ hài tử: "Càn nhi ơi Càn nhi à, vi phụ là cha của con mà, tiết lộ cho cha biết chút gì đi! Không giấu Càn nhi nữa, lần này cha muốn thắng lớn ở đổ phường (2) cũng phải nhờ vào ngươi đó!"

Đoạn rón rén rút ra một cuộn giấy trong túi áo ngực, trên đó là một bản danh sách chi chít chữ, dài dằng dặc, toàn bộ là khuê danh của các đối tượng chờ tuyển hôn. Bên cạnh mỗi cái tên đều chi chú cụ thể từ gia thế, xuất thân, đánh giá sơ khởi về tư dung, khí chất cũng như phân loại tỉ mỉ về tính cách và học thức chung của từng nàng.

Đương nhiên, bên cạnh đó không thể thiếu tỷ lệ đặt cược và khả năng nắm cơ hội trở thành con dâu Vương phủ của từng cô.

Phương tiểu hầu gia vừa nhìn thấy đã mắt hoa đầu váng, chẳng biết đâu mà lần, hắn chắt lưỡi than: "Rừng rậm bao la, chim nào cũng có!" (3) Đoạn đẩy bản danh sách lại cho phụ thân, nghiêm túc nói: "Phụ thân nghe nhi tử khuyên một câu thôi, đừng vứt ngân lượng vào đây làm chi vô ích, con nói trước, ván cược này, không có ai thắng đâu!"

Nói xong, hắn xoay lưng, hướng cửa thư phòng thẳng tiến.

Thấy khuyển tử phản ứng quyết liệt, lão Vương gia lại càng buồn bực trong lòng: "Nam xu Bắc lệ, Yến sấu Hoàn phì (4), bao nhiêu con gái đẹp trong

thiên hạ đều đến như thế là cùng, hà cớ gì nhi tử nhà mình ngay cả liếc qua một cái cũng không, đã vậy còn gạt phắt đi chẳng chút thương hương tiếc ngọc vậy chứ?"

"Báooo!!!" Một tên gia đinh thở hồng hộc chạy ào vào thư phòng, "Vương gia, có tên mới bổ sung danh sách!"

Lão Vương gia ngay lập tức vồ vập lấy xem, đập vào mắt là một cái tên khiến cho người choáng váng chấn kinh, há hốc mồm!

Trên danh sách là một cái tên ba chữ, được viết to nắn nót, rõ ràng – Tiếu Khuynh Vũ!

Có kẻ to gan lớn mật dám hạ ngay cái tên Vô Song công tử?!!

Vương gia lảo đảo kinh hãi thối lui mấy bước, dở khóc dở cười: "Là ai vậy? Làm vậy chẳng phải quá ác sao?"

Tít tận Bát Phương Thành, Thích quân sư phe phẩy chiết phiến, cười ranh mãnh đến là giống hồ ly: "Là ta đây chứ ai!! Tiểu hầu gia ơi Tiểu hầu gia, Thích mỗ đem cả gia sản sự nghiệp gửi gắm trên người ngài đó! Lần này, vấn đề tài chính của Bát Phương Thành có thể giải quyết thuận lợi hay không nhất nhất đều dựa vào Tiểu hầu gia ngài thôi!"

(Mặc nhi chi chú: chương này bổn Thái hậu chỉ hứng chí mà làm, đừng hỏi ta vì sao! Chẳng qua vì 'thú tính' trỗi dậy thôi!)

—oOo—

(1): mời xem lại chú thích 'lầu Tần quán Sở' ở chương 39

(2): sòng bạc

(3): ý nói thiên hạ rộng lớn, chuyện tốt hay chuyện xấu, người thế này thế nọ gì cũng có đủ

(4): xu = lệ: xinh đẹp, tức là mỹ nhân có ở khắp mọi nơi. 'Yến' tức Triệu Phi Yến, hoàng hậu của Hán Thành đế, 'sấu': gầy ốm. 'Hoàn' tức Dương Ngọc Hoàn Dương quý phi của Đường Minh Hoàng, 'phì': mập mạp

Triệu Phi Yến vốn nổi tiếng vì vẻ đẹp thanh mảnh yếu ớt, nhẹ như tơ liễu, còn Dương quý phi lại nổi tiếng vì vẻ đẹp đầy đặn, phồn thực đầy sức sống. Cả hai nàng ấy, mỗi người mỗi vẻ nhưng đều là những mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành nổi tiếng trong lịch sử. Cả câu này nghĩa là, dù là mỹ nhân tuyệt thế cũng phải có đôi chút khuyết điểm, hà tất quá cầu toàn làm chi.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87: Chương 87

Gia Duệ đế chịu hết xiết đống tấu chương cứ ngày càng cao lên như núi, cơ hồ muốn chạm trần Ngự thư phòng, lòng đầy căm phẫn, cuối cùng bèn quyết định: lấy danh nghĩa Hoàng đế chỉ hôn thay cho Phương tiểu hầu gia.

Phải làm vậy thôi, chứ tình trạng này mà còn tiếp diễn, sớm muộn gì lão cũng bị núi tấu chương phiền phức đó đè bẹp, sống không được mà chết cũng chẳng xong, thôi thì một đao đứt tuyệt, càng để lâu càng dây thêm nhiều rắc rối bực bội!

Nói đi nói lại cũng chẳng có gì ghê gớm, hắn chẳng phải con cháu hoàng tộc chí tôn chí quý, gia thế hiển hách nhất nhì thiên hạ đó sao? Huống chi nam nhân kẻ nào chẳng tam thê tứ thiếp, lỡ mà chính thê không vừa mắt thì sau này có ai cấm hắn cưới thêm năm ba nàng hầu thiếp để vui vầy đâu!

Nghĩ thông suốt rồi, Gia Duệ đế đắc chí, quyết định tốc chiến tốc thắng, lập tức chỉ hôn!

Tại Kim Loan điện.

Long phượng ẩn vân, bá quan tụ hội.

Mới sáng sớm mà bá quan văn võ đã xì xào bàn tán, bởi có một chuyện khiến hết thảy mọi người đều lấy làm lạ vô cùng.

Hà cớ gì cái kẻ luôn luôn cáo bệnh nằm nhà – đích thị Anh Vũ hầu Phương Quân Càn – hôm nay lại vào chầu, không những vậy, lại còn đi rất sớm nữa?!!

Kỳ thực, ngay chính bản thân Phương tiểu hầu gia cũng chẳng phải vui vẻ tự nguyện mà chỉ cảm thấy phiền toái, bực bội. Gia Duệ đế chẳng biết vì lý do gì lại giáng chỉ cương quyết buộc hắn đến Kim Loan điện. Lần này, không biết là phúc hay là họa đây!

Phương Quân Càn nổi bật trong vương phục đen tuyền hoa lệ quý giá thêu hoa văn Nhai Tí (1) uy vũ sống động, trên hông, ngạo nghễ một chiếc thắt

lưng gấm viền bạc sang trọng, trường bào khoác ngoài đỏ tươi đến nhức mắt đường hoàng đĩnh đạc trải dọc theo thân ảnh cao gầy. Cả người hắn toát ra vẻ đẹp của phong thái tự tin, uy mãnh, nhất cử nhất động đều cuốn hút ánh nhìn của chúng nhân, khiến người ta kinh tâm động phách.

Nam nhân, rất ít người hợp với sắc đỏ, lại càng cực hiếm người mặc trang phục màu đỏ tuyệt diễm như vậy.

Phương Quân Càn là một ngoại lệ.

Dường như, ngay từ thời thơ ấu hắn và sắc đỏ đã có sự liên kết không rời, bất luận hắn đứng cạnh đống lửa rực cháy hay người nhuốm đầy máu tươi, thì bản thân hắn luôn luôn là yêu hồng tà mị mang đầy sức thu hút, quyến rũ, mê hoặc lòng người.

Giống như, khi người ta nghĩ đến Tiếu Khuynh Vũ, sẽ liền liên tưởng đến màu trắng, tuyền trắng, thanh khiết, tinh trong.

Đang khi Tiếu Khuynh Vũ thúc luân y vào điện, nhìn thấy Phương Quân Càn, lập tức cả người chấn động.

Có điều, tuyệt đối không ai phát hiện ra điểm thay đổi nào dù nhỏ nhất trên mặt y, y luôn luôn rất giỏi giấu đi biểu cảm của mình, luôn luôn thâm tàng bất lộ, bất kể tình huống nào.

Vô Song công tử thản nhiên chuyện trò với đồng liêu, ngữ khí đoan chính chừng mực, trên môi là nụ cười tuyệt diễm khiến cho mây tan mộng tàn, thuần khiết thanh cao mà lạnh lùng lãnh đạm.

Chợt truyền đến thanh âm lanh lảnh chói tai của thái giám: "Hoàng thượng giá lâm!". Toàn bộ bá quan văn võ tạm ngưng trò chuyện, nhất loạt phủ phục xuống đất.

Phía trên đại điện, sát cạnh bệ rồng, chỉ duy nhất Tiếu Khuynh Vũ đường hoàng tĩnh tọa trong luân y, cao hoa xuất chúng.

Chỉ đến khi nghe Gia Duệ đế hô: "Bình thân!" thì hết thảy triều thần mới lục tục đứng dậy, trở về vị trí của mình.

Sau khi thông qua một vài chuyện lặt vặt không quan trọng, Gia Duệ đế rốt cuộc cũng vào vấn đề chính yếu.

"Gần đây trong kinh thành đều đồn đại, nói Phương Quân Càn có ý muốn thành thân cùng thiên kim tiểu thư của Hộ bộ thị lang, Quân Càn, có việc này không?"

Phương Quân Càn môi mở nụ cười ôn nhu như ngọc, ngữ khí tỏ ra thập phần lễ độ: "Bệ hạ thánh minh, lời đồn ngoài phố chợ làm sao đáng tin! Hà huống chi vi thần cùng thiên kim của Lương thị lang ngay cả diện kiến cũng chưa từng được vinh hạnh, làm sao có thể nói tới chuyện cưới xin?!"

Gia Duệ đế cười tươi, dáng vẻ hiền lành đôn hậu: "Tuổi tác Quân Càn cũng không còn nhỏ nữa, hôn nhân là chuyện đại sự, càng không nên chậm trễ, ngươi cứ lần lữa như vậy không phải biện pháp tốt. Quân Càn ưng ý bất kỳ khuê nữ đoan trang hiền thục nhà ai cứ bẩm tấu, Trẫm lập tức tứ hôn, toại nguyện cho các ngươi!"

Nếu không phải biết rõ mười mươi trong lòng rằng lão hồ ly Gia Duệ chỉ hận không thể đem mình chém thành trăm nghìn mảnh vụn, không thể đuổi cùng giết tận mình thì Phương tiểu hầu gia chắc chắn sẽ vô cùng xúc động cảm kích trước sự quan tâm chu đáo của trưởng bối đối với tiểu điệt.

"Tạ ơn Bệ hạ đã nhọc công lo lắng, vi thần vô cùng cảm kích. Chỉ là hiện tại đối với việc thành thân vi thần vẫn tạm thời chưa tính đến!" – Rồi ngữ khí Phương Quân Càn trở nên khẳng khái hiên ngang, uy phong lẫm liệt, "Cường đạo một ngày chưa diệt, làm sao có thể vị bản thân?! Vi thần tuy vô đức vô năng, nhưng cũng hiểu không nên vì tư tình nam nữ mà quyên đi quốc gia đại nghiệp, vi thần nguyện dốc hết sức hết lòng, đem cả tính mạng bảo gia vệ quốc, chiến tử không sờn!"

"Còn chuyện thành thân… Đó chỉ là chuyện nhỏ không quan trọng. Bệ hạ trăm công nghìn việc, há vì chuyện cỏn con của vi thần mà lao tâm tổn trí, hại đến long thể!"

Nhất thời, sắc mặt Tiếu Khuynh Vũ trở nên quái lạ.

Quả nhiên, câu nào của Phương tiểu hầu gia nói ra cũng là cốt lõi tinh hoa của cái sự mặt dạn mày dày! Không hổ danh thiên hạ đệ nhất vô lại!

Ngay cả Vô Song công tử luôn bình tĩnh điềm đạm hiếm khi bối rối cũng có chút không nhịn nổi!

Gia Duệ đế giận đến tái mặt: "Quân Càn nói vậy là không đúng! Chung thân đại sự nào phải trò đùa?!"

"Bất hiếu hữu tam, vô hậu vi đại (2). Ngươi lúc này đã quá nhược quán (3), vậy mà vẫn chưa để lại cho Phương gia đứa con nào để nối dõi tông đường, đó là bất hiếu!"

"Ngươi không có ý trung nhân, Trẫm đã thay ngươi chỉ hôn, ngươi lại kháng chỉ từ chối, đó là bất trung!"

Đoạn gầm lên:

"Kẻ bất trung bất hiếu như vậy, làm sao đủ tư cách làm Đại Khánh Anh Vũ hầu?"

Đúng là… chơi với vua như chơi với hổ, Hoàng đế đại nộ, hết thảy quần thần lập tức sợ hãi quỳ sụp xuống đất.

"Bệ hạ bớt giận!"

"Tiểu hầu gia không cố ý kháng chỉ bất tuân đâu!"

"Tiểu hầu gia chỉ là nhất thời tuổi trẻ nông cạn, bồng bột hiếu thắng, thiếu suy nghĩ… Tiểu hầu gia, người mau nói gì đi!"

Hết thảy mọi người thấy tình thế nguy ngập đều cuống quýt bào chữa cho hắn. Ai nấy đều nghĩ… Thật là… Hoàng thượng tứ hôn đâu phải chuyện gì đáng ngại, là ân sủng nằm mơ không thấy ấy chứ. Thân là con cháu hoàng thất, lẽ ra phải sớm ý thức việc này mới phải!

Phương Quân Càn, ngược lại với thái độ khẩn trương của bá quan, từ đầu đến cuối hắn hoàn toàn im lặng, trầm mặc không nói gì, giờ đây, cũng chỉ lẳng lặng cúi đầu phủ phục.

Tư thế của hắn, dường như là thỏa hiệp, dường như là phục tùng.

Sắc mặt Gia Duệ đế hơi dịu đi, những nếp nhăn hằn sâu cũng giãn ra phần nào…

Một thanh âm uy nghiêm bức người từ long vị truyền đến.

"Nếu đã như vậy, Anh Vũ hầu Phương Quân Càn lĩnh chỉ…"

Quần thần lặng phắc, thở phào vì sóng gió đã tan.

Bất chợt…

Một thanh âm thăm thẳm mù xa như từ chỗ sâu kín nhất vọng về…

"Bổn hầu ái mộ công tử Vô Song!"

Phương Quân Càn ngẩng đầu nhìn lên Gia Duệ đế, cái cằm cao ngạo bướng bỉnh, kiệt ngao bất tuần hất lên thách thức: Ngươi chẳng phải muốn một lý do cụ thể sao, thì đó… Cũng đến lúc rồi!

Chung quanh, bắt đầu loáng thoáng nghe tiếng thở dốc như cố hớp từng ngụm không khí của các vị triều thần, càng lúc càng lan ra, hiển nhiên là mọi người đều bị Phương tiểu hầu gia dọa đến chết khiếp!

Gia Duệ đế vừa kinh hoảng, vừa phẫn nộ, nhiều cảm xúc trái ngược nhất thời dâng lên cùng lúc khiến lão choáng váng, lảo đảo! Cố gắng hít mấy hơi sâu trấn áp sợ hãi, lấy lại bình tĩnh, lão lạnh lùng nói: "Vừa rồi ngươi nói gì Trẫm nghe chưa rõ, ngươi lặp lại lần nữa đi!"

Phương Quân Càn cười nhạt: Lặp lại lần nữa thì sao?!

Tay áo phấp phới bay, tà áo đỏ tươi rực rỡ phiêu bồng, tuyệt ngạo, tuyệt diễm, tuyệt lệ.

Nhân thế đảo khuynh, thiên hạ quay cuồng.

Phương Quân Càn thẳng người quỳ giữa Kim Loan điện.

Đường hoàng mở miệng, lặp lại rõ ràng, rành mạch:

"Bổn hầu ái mộ công tử Vô Song!"

Thanh âm tuổi trẻ sang sảng ngân vang, kim thạch ngọc hưởng, vang dội khắp Kim Loan điện.

Trong trẻo, rõ ràng, kiên định, bất chấp!

Hắn nhấn mạnh từng từ, từng chữ, mỗi âm phát ra, điện tiền nín thở câm lặng. Tiếng cuối cùng thoát khỏi môi, cả cung vàng điện ngọc chìm trong sự tĩnh mịch nghẹt thở, ai nấy bất giác run bắn người.

Hắn đã nói ra.

Hắn đã thực sự nói ra rồi!!

Bá quan hết thảy đều chú mục vào người đang đoan nhiên tĩnh tọa nơi trên cùng hàng quan lại – Hữu thừa tướng Tiếu Khuynh Vũ.

Tiếu Khuynh Vũ ngồi ngược hướng mặt trời, ánh dương quang rực rỡ chiếu rọi càng làm bộ triều phục hoa lệ bừng sáng, y trước sau vẫn điềm nhiên tĩnh tọa, không hề động thân, hệt một bức tượng bạch ngọc băng hàn, lạnh lẽo, vĩnh viễn bất động.

Tựa dáng cô sơn, uy nghiêm, cao ngạo.

Bên trong dáng vẻ lãnh đạm đến vô tình ấy, lại đang êm ả một dòng nhu tình lưu luyến, nhè nhẹ chảy xuôi.

Mãi mãi lưu truyền hậu thế.

Y không lên tiếng.

Không một lời phản bác!

Rõ ràng là… Không một lời phản bác!

Nhân sinh hữu hạn, sống đến giờ khắc này, không uổng một kiếp người!

—oOo—

(1): Nhai Tí, giống như Ly vẫn và Tỳ hưu, là thần thú đứng thứ bảy thuộc họ Rồng, mình rồng đầu sói, tính cách cương liệt, dũng mãnh thiện chiến, tính nóng nảy hiếu chiến, miệng ngậm bảo kiếm, mắt trợn trừng dữ tợn, thường được điêu khắc trên đao, kiếm, miệng nuốt chuôi kiếm để tự làm tăng tiến sức mạnh, uy lực bản thân. Nhai Tí là linh vật hóa thân tượng trưng cho khí phách cương liệt, có thù tất báo, cũng là hung thần ác sát của hết mọi thứ xấu xa tà ác trên đời. Chính vì vậy nên mới gán cho hình tượng của Phương tiểu hầu gia, cũng giống như Ly vẫn (bảo an) là dành cho công tử, còn Tỳ hưu (giữ của, dữ tợn) là dành cho Lâm tả thừa tướng.

(2): con người có ba điều bất hiếu: một là không can ngăn mà hùa theo cha mẹ làm điều càn quấy, đẩy cha mẹ vào chỗ bất nghĩa, hai là nhà nghèo mà không chịu tiến thân làm quan, lấy bổng lộc phụng dưỡng song thân, ba là không cưới vợ sinh con, tuyệt tôn tuyệt tử. Trong đó điều thứ ba là cái đứng đầu.

(3): nhược quán là khoảng 20 tuổi.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 88: Chương 88

Sắc mặt Gia Duệ đế âm trầm như nước đọng ao tù, thực rất khó coi, lão cố gắng kềm chế núi lửa thịnh nộ đang sôi sục trong lòng, chực chờ bùng nổ: "Tiểu thừa tướng, ngươi nói sao đây?" Phương Quân Càn ơi Phương Quân Càn, ngươi đúng là chán sống rồi, ngươi trăm nghìn lần không nên, vạn triệu lần không nên như vậy mới phải. Ngang nhiên dám đem chủ ý bất nhã bất kính đó giáng lên đầu Vô Song ư?!

Ahaha, xem ra ngay bây giờ, chẳng cần trẫm phí công động thủ, ngươi cũng sẽ phải chết…

Mà lại chết một cách rất khó coi không thể tưởng tượng…

Tất cả mọi người ở đó đều tái mặt nín thở, chờ đợi cơn thịnh nộ của Vô Song công tử giáng xuống!

Nhưng mà, đáp lại sự háo hức của Gia Duệ đế, đáp lại sự bất an của bá quan…

Chỉ là…

Lặng phắc như tờ, không một tiếng động.

Chỉ còn tiếng cát rơi rào rào đều đều nơi chiếc đồng hồ dựng trong góc cung điện.

Tiểu Khuynh Vũ, không hề lên tiếng.

Y trước sau… không hề lên tiếng!

Quần thần quay sang nhìn nhau, biến sắc.

Ai cũng biết…

Sự trầm mặc của Vô Song công tử…

Đồng nghĩa với…

Ngầm đồng ý!

Điên rồi!

Loạn rồi!

Điên loạn thật rồi sao?!!

Phương Quân Càn ương ngạnh gàn bướng, cơn điên cuồng của hắn còn có thể hiểu. Hà cớ gì người luôn luôn bình tĩnh điềm đạm, thông tuệ minh mẫn danh chấn thiên hạ như Tiếu Khuynh Vũ cũng cùng điên cuồng với hắn?!

Vậy nghĩa là sao?

Thế gian này – Điên đảo hết rồi ư?

Gia Duệ đế run rẩy bấu chặt đầu rồng trên tay vịn long ngai, nghiến răng giận dữ, rít lên, gằn mạnh ba chữ: "Tiếu, Khuynh, Vũ!"

Vô Song công tử hơi khép mi mắt, làm như hoàn toàn không nghe, không thấy lão.

Đôi mi dài rậm cong vút khẽ run lên.

Một lần đi!

Một kiếp nhân sinh, tiêu dao thống khoái, nào hãy cùng nhau điên cuồng một lần đi!

Phương Quân Càn cười lớn, giọng cười hắn trong trẻo như chuông khánh ngân nga, sảng khoái xem thường sinh tử. Hắn vụt đứng lên, đường hoàng đĩnh đạc giữa Kim Loan điện, trước mặt văn võ bá quan, trước mặt thế gian thiên hạ.

Đường đường chính chính, quang minh lỗi lạc.

Một lần nữa…

Dõng dạc tuyên bố:

"Bổn hầu ái mộ công tử Vô Song!"

Liền sau đó…

Quần thần lặng câm, thế gian nín thở, đất trời bàng hoàng…

Cô tịch.

Đoạn tình này – Khuynh tẫn thiên hạ, lỗi lạc quang minh.

"Láo xược!!" – Gia Duệ đế đập chan chát lên tay vịn long ngai ,"Ngươi dám?"

Phương tiểu hầu gia nghe vậy, nhếch mép cười lạnh: Cái gì cần làm đã làm, còn gì nữa mà dám hay không dám!?

Trái tim già cỗi trong ***g ngực Gia Duệ đế bỗng nhói lên đau buốt, lão ôm ngực thở dốc, sắc mặt tái nhợt như nghẹt thở, ngón tay trỏ run rẩy chỉ vào mặt Phương Quân Càn: "Ngươi… ngươi… Người đâu! Mau lôi Anh Vũ hầu Phương Quân Càn nhốt vào thiên lao! Cho hắn… Cho hắn… Khụ khụ khụ… an… an… thần tĩnh… tĩnh trí lại!"

Một đội ngự tiền thị vệ mặt mũi dữ tợn như hổ báo sài lang, đằng đằng sát khí xông vào đại điện! Khí thế hung hãn chỉ chực chờ ăn sống nuốt tươi.

Phương Quân Càn chỉ điềm đạm quay đầu lại, liếc mắt nhìn.

Chỉ nhìn thôi.

Trên đời này, có một thứ bá khí của đế vương, của minh chủ, tuy vô sắc vô thanh, vô hình vô dạng nhưng lại thực sự tồn tại, thực sự hiện hữu có thể khiến vạn người quy phục. Một cái liếc mắt tuyệt diễm kinh hồng, ẩn chứa khí thế vương giả hoa lệ, sắc bén như lưỡi đao, lạnh lẽo tựa băng hàn, nguy hiểm bức người.

Phút chốc, bọn thị vệ đang hừng hực sát khí vằn lên trong ánh mắt, chạm phải tia nhìn của Phương Quân Càn bất giác tay chân mềm nhũn tê liệt, vô lực không nhích nổi một bước, trí óc hoàn toàn không thể chống cự lại áp khí đè nặng trong luồng nhãn quang sắc bén, mọi ý niệm trong đầu đều trở nên trống rỗng.

Trên Kim Loan điện, không khí như đông đặc lại, cứng đờ.

Tiếu Khuynh Vũ mở mắt.

Nhãn quang ôn nhu dịu dàng chăm chú nhìn thẳng Phương Quân Càn, thăm thẳm như vạn trượng hồng trần, ấm áp tựa ***g lộng xuân phong, lướt trên dương liễu Giang Nam phồn hoa đô hội, sưởi ấm trái tim lạnh lẽo giá băng, nồng nàn, miên man tình ý.

Lúc này, Phương Quân Càn cử động.

Tất cả bá quan văn võ ở đó đều chứng kiến rõ ràng, thiếu niên vương hầu tuấn mỹ phi phàm, trên vai một dải hồng cân như lửa tung bay theo nhịp bước chậm rãi tiến đến gần cỗ luân y thanh hoa quý giá, nơi có bạch y nam tử trầm mặc ung dung tĩnh tọa.

Hai người, vốn chỉ cách nhau vài bước chân mà thôi.

Nhưng mà, khoảng cách chỉ vài bước ấy, phảng phất như tuế nguyệt đã trải trăm năm, thiên địa đã qua nghìn kiếp…

Mấy bước chân… Phương Quân Càn nguyện dốc hết tâm tư, trút hết cảm tình, hiến dâng, trao tặng… Này đoạn cảm tình, này khúc yêu thương… của một kiếp phù hoa, một đời hư ảo…

Ngay khoảnh khắc này, trong ánh mắt thiết tha nồng cháy của Phương Quân Càn, chỉ còn duy nhất hình ảnh ôn nhu thanh khiết của nam tử cao hoa diễm lệ Tiếu Khuynh Vũ, chẳng còn gì thế nhân chỉ trỏ, chẳng còn gì thiên hạ xầm xì, chẳng còn gì thế gian khinh bỉ…

Chẳng còn gì nữa…

Phương Quân Càn đã tiến sát đến trước mặt Tiếu Khuynh Vũ, hắn dịu dàng hạ thấp người, đưa tay vào ngực, lấy ra một mảnh tơ hồng…

Bên cầu Nhân duyên, hai ta tơ hồng đưa lối, thượng thiên dẫn đường…

Định thiên duyên.

Khuynh Vũ, nay ta nhờ tơ hồng kết ước, huynh có bằng lòng hay không?

Thinh lặng, trầm mặc.

Tiếu Khuynh Vũ chỉ im lặng, im lặng nhìn Phương Quân Càn đem sợi chỉ mảnh đỏ tươi như máu buộc vào mái tóc đen nhánh của chính mình.

Không hề có bất kỳ phản ứng nào chống lại.

Y nhìn hắn. Đôi mắt trong veo trữ định, thuần khiết ôn nhu, sắc diện điềm nhiên bình thản, bất động ba đào.

Ta chẳng mơ chi, chẳng ước gì, chỉ mong, tàn cơn thịnh thế, tận cuộc phồn hoa, có thể cùng ai chung vai sánh bước, ấm áp đồng hành…

Tơ hồng kết tóc, từ nay, Bích lạc Hoàng tuyền…

Bất chợt.

Giữa Kim Loan điện tiền.

Tiếu Khuynh Vũ bật ra một câu, điềm tĩnh thản nhiên, dịu dàng mà cương quyết:

“Ta nguyện cùng huynh, mãi chiêm ngưỡng cảnh đẹp thế gian!”

Lời vừa nói ra, thiên hạ đại chấn.

Kinh lôi bình địa!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 89: Chương 89

Đoạn ái tình kinh thế hãi tục được hai nam tử công nhiên bày tỏ và đón nhận trọn vẹn tại Kim Loan điện lập tức như phong lôi giáng xuống, sét đánh giữa trời quang. Chỉ trong một đêm, tin bay như tên bắn lan ra khắp kinh thành và các vùng lân cận. Cực nhanh, oanh chấn thiên hạ!!

Vì việc đó, Anh Vũ hầu Phương Quân Càn bị tống vào đại lao, Hữu thừa tướng Tiếu Khuynh Vũ bị bức bế môn sám hối.

Gia Duệ đế bệnh cũ còn âm ỉ chưa dứt, nay lại giận dữ cực độ, lập tức nộ khí công tâm, khiến bệnh tình càng nghiêm trọng hơn gấp bội.

Các quốc gia lân bang rúng động mạnh mẽ, đâu đâu cũng nghe luận bàn sôi nổi, to nhỏ xì xào.

Trước sự tình ấy, rất nhiều kẻ bĩu môi khinh miệt, không ít người ca ngợi tán dương, cũng có người phân vân khó hiểu, và tất nhiên, không thể thiếu những kẻ chỉ trích chê cười.

Dường như e sợ thiên hạ còn chưa đủ hỗn loạn, Đại Hãn Hung Dã Mộ Dung Lệ lại tiếp tục bồi thêm một cước.

Sau khi biết chuyện, hắn ôm bụng cười ngặt nghẽo vừa khả ố vừa khoái trá, đến nỗi suýt chút nữa ngã lăn xuống đất: "Phương Quân Càn ơi Phương Quân Càn, bổn hãn còn đang lo không bắt được nhược điểm của ngươi, hoàn toàn không nghĩ rằng ngươi lại tự trói mình đến cửa nạp mạng. Đúng là trời giúp ta mà!!"

Liêu Minh Quốc chủ Nghị Phi Triết nghe nói thì cả kinh thất sắc: "Hai người này… Giấu giếm tuyệt kín kẽ!!"

Thuần Dương công chúa lúc ấy đang trên đường đến Đại Khánh cầu thân, biết chuyện cũng phải cảm thán: "Nam nhi trên đời làm gì có ai dám đem những loại chuyện này công bố thiên hạ? Phương tiểu hầu gia quả thật xứng danh một đại trượng phu đỉnh thiên lập địa! Thảo nào, nữ tử Đại Khánh hết thảy lập thệ, một khi xuất giá nhất định phải gả cho Phương tiểu hầu gia, lời này cũng không hề nói quá!"

Nhưng ở Bát Phương Thành, khi chuyện vừa xảy ra, phản ứng đầu tiên của hết thảy từ tướng lĩnh đến binh sĩ chính là… ngoác miệng cười to, đại khai tiếu hội.

Bởi một lẽ, Phương tiểu hầu gia khi còn ở Bát Phương Thành thường xuyên có những lời trêu chọc đùa giỡn mang hàm ý như vậy đối với công tử Vô Song, nên chư tướng sĩ cũng ít nhiều miễn nhiễm đối với việc thổ lộ kinh thiên động địa này. Hết thảy mọi người chỉ đoán già đoán non, phải chăng vì Phương tiểu hầu gia muốn tránh né việc tứ hôn của Bệ hạ, cố tình đem công tử ra làm lá chắn…

Cổ Mục Kỳ được toàn thể tướng sĩ tín nhiệm, thay mặt mọi người truy vấn Thích quân sư: "Quân sư, chuyện này là thật hay là giả?"

Thích quân sư trong lòng cười khổ: sự thật thì dù có nói đi nói lại ra sao, vẫn là sự thật…

Thích Vô Ưu úp úp mở mở hỏi lại: "Nếu như việc đó là xác thực, Cổ kỵ úy các ngươi nghĩ sao?"

Đôi chân mày rậm dày thô kệch của Cổ Mục Kỳ nhíu lại thành một khối nhăn nhúm giữa trán, những sợi lông mày vừa cứng vừa to bị xô ép lại với nhau một cách khó nhọc, đâm chìa ra ngoài như rừng chông, khiến cho gương mặt vốn chẳng được gọi là thanh tú lại càng trở nên dữ tợn đáng sợ, ông bặm môi trầm mặc, suy nghĩ cả nửa ngày mới lên tiếng: "Lão tử chỉ là đại hán thô lậu lỗ mãng, cái gì đạo lý cao siêu lão tử không biết cũng chẳng hiểu. Nhưng, nếu những lời đó dành cho công tử là thật sự, ta tuyệt đối tin tưởng toàn bộ Bát Phương quân đều có thể chấp nhận!"

Đúng vậy, nếu những lời đó đối với công tử là thật sự, Bát Phương quân từ trên xuống dưới đều có thể chấp nhận!

Thích Vô Ưu nghe như vậy thì lặng lẽ hít một hơi sâu rồi thở ra, nửa như thở dài chấp nhận, cũng nửa như thở phào nhẹ nhõm…

Hắn vỗ vỗ lên bả vai lão tướng Cổ Mục Kỳ: "Lão Cổ, hiện ta đang có hai tin tức, một tốt một xấu, ngươi muốn nghe cái nào trước?"

Trước vẻ mặt nheo nheo đang cố tình làm ra vẻ bí ẩn, úp úp mở mở đầy giễu cợt xem thường của Thích Vô Ưu, Cổ Mục Kỳ tức khí: "Xấu!"

"Được thôi, tin xấu chính là… Tiểu hầu gia vốn không phải loại người ưa nói đùa những lúc như vậy. Giữa hai người bọn họ thật sự có uẩn khúc không tiện nói ra!"

Cổ Mục Kỳ giật mình sửng sốt: Vậy mà ngươi còn cười vui hớn hở như vậy được sao?

"Còn tin tốt là gì?"

"Tin tốt là… Uhmm…" – Nụ cười tươi rói trên khuôn mặt Thích Vô Ưu lại càng không ngừng nở to ra, "Thích mỗ cá cược toàn thắng nha! Cả đổ phường chỉ có duy nhất Thích mỗ thắng bạc đó! Thiên hạ hết thảy đều thảm bại dưới tay Phương tiểu hầu gia! Chậc… Tiểu hầu gia quả nhiên không làm Thích mỗ phải thất vọng!"

Lại nói về ván cá cược của Thích quân sư, rốt cục Thích Vô Ưu thắng ít hay thắng nhiều, kiếm được bao nhiêu ngân lượng, chúng ta hoàn toàn không được biết đến. Bởi lẽ toàn thể Bát Phương quân từ trên xuống dưới đều đồng lòng nhất trí, giữ kín như bưng.

Hậu thế cũng chỉ có thể dựa vào một số manh mối mơ hồ được ghi trong sử sách mà suy đoán, cho ra một vài kết luận chung chung.

Tỷ như… Toàn bộ Bát Phương kỵ binh chỉ trong một đêm thay toàn bộ giáp trụ mới tinh…

Hay là… Tỷ như sau ba tháng hồi kinh, Phương tiểu hầu gia trở lại Bát Phương Thành vẻ mặt tươi cười mãn nguyện, từ đó về sau hắn không bao giờ còn phải phiền não lo lắng vì quân phí nữa…

Tóm lại, chỉ có thể dựa vào một vài dấu hiệu nhỏ nhặt mà võ đoán thôi.

Vì thế rất nhanh chóng, giữa một trời thiên hạ đàm tiếu chê bai, Bát Phương tướng sĩ đồng tâm hiệp lực, trên dưới một lòng hô vang, át tiếng gièm pha:

“Can chi đến các ngươi?!!”

Dường như… các ngươi đối với chủ soái của bọn lão tử có điểm không đồng tình?

Không quan hệ, lưỡng quốc chúng ta chẳng ngại ngần gì mà không diễu võ dương oai, phô bày một chút thực lực xem như là diễn tập giao chiến đi, cũng nhân thể củng cố mối bang giao hảo hữu thâm căn cố đế giữa song phương vậy…

Nắm đấm ai mạnh hơn kẻ đó làm thủ lĩnh!

(Nên nhớ là Bát Phương quân vừa được tổng chỉnh lý quân trang quân dụng, khí thế đang ngùn ngụt)

Bởi vậy, kể từ lúc Bát Phương kỵ binh khôi giáp sáng lòa trấn giữ biên cảnh cứ lăm lăm gầm gừ nhìn sang Hung Dã như hổ rình mồi, mọi thanh âm to nhỏ tại vương đình Hung Dã lập tức ẩn sâu lặn kỹ, không còn nghe phong thanh gì nữa.

Có đôi lúc, sức mạnh vũ lực mới đích xác là đạo lý vững chắc chân chính nhất.

“Tiểu thừa tướng…” – Thái tử Phương Giản Huệ cất tiếng, trên môi là nụ cười khả ố, tỏ vẻ cung kính mà không thiếu gian ngoan hiểm độc, thong thả bước vào Ngự thư phòng, “Tiểu thừa tướng mấy hôm ở nhà bế môn tư quá, chắc phải khổ sở mà đếm từng ngày, cuối cùng cũng được Hoàng thượng tuyên triệu, thật là đáng mừng, đáng mừng nha!”

Lai giả bất thiện, thiện giả bất lai. (1)

Lao thúc trừng mắt giận dữ, cảnh giác nhìn Phương Giản Huệ, sợ gã làm chuyện bất lợi đối với công tử.

Tiểu Khuynh Vũ không chút biến sắc, vẫn điềm đạm thản nhiên, ôn nhuận như ngọc: “Phiền Điện hạ phải quan tâm, Vô Song hết thảy vẫn khang an!”

Lại nữa! Thật đáng hận, đáng chết! Lại là cái thái độ không oán không giận, chẳng vui chẳng buồn đó! Phương Giản Huệ ghét nhất loại người như Tiểu Khuynh Vũ, dường như lúc nào cũng điềm tĩnh kiên định, kẻ khác không cách nào đả kích hay lay chuyển nổi, đứng trước sự thể ra sao cũng luôn giữ thái độ đạm định tự nhiên, xem như chẳng có gì.

Chính biểu cảm này của Tiểu Khuynh Vũ thời thời khắc khắc nhắc nhở, chế nhạo, trêu ngươi sự ngu dốt vô dụng của gã, cũng là khẳng định với gã, trên dưới Đại Khánh phồn thịnh hay suy vong nhất nhất phải dựa vào kẻ tàn phế hư nhược trước mắt, hoàn toàn không phải là gã, đương triều Thái tử điện hạ cao cao tại thượng.

Vừa thấy thái độ của y, Phương Giản Huệ chỉ hận nhất nó không phải một thực thể hữu hình để giật xuống, để vần vò, để xé nát, để chà đạp đến thảm thương!

Gã tươi cười cúi sát xuống bên Tiểu Khuynh Vũ, ngữ điệu trầm thấp đê tiện, ngữ khí u ám ái muội: “Bây giờ mới đột nhiên phát hiện Vô Song công tử quả thật không hổ danh thiên hạ tuyệt thế Vô Song… Này thì mi tựa viễn sơn, này thì mắt như bích thủy, này thì chu sa diễm kiều, thật không uổng công Phương tiểu hầu gia tại triều đường bất chấp luân thường, bất kể danh dự, công khai biểu đạt tình cảm si ái đối với Tiểu thừa tướng…”

Lao thúc nghe được, phẫn nộ cực điểm, trừng trừng dữ tợn muốn nứt đôi tròng mắt, hai bàn tay to bè co chặt thành nắm đấm, từng khớp xương bấu lại nghe răng rắc lạnh người!

Là vũ nhục! Hắn ngang nhiên dám vũ nhục công tử!!

Trong mắt Tiểu Khuynh Vũ, sát khí vụt lóe lên…

Rồi lập tức biến mất.

Ánh mắt của y…

Luôn luôn sắc sảo lợi hại, giấu bên trong sự trữ định ôn hòa.

Cô tịch tựa tuyết sơn hàn ngọc, thâm tình nhược thu thủy ba lân. (2)

Nhưng mà, một khi trong lòng y đang nổi lên sát ý, thì ánh mắt nhu hòa kia lại tựa như bảo kiếm vừa tôi trong lửa đỏ. Bén ngót, sắc lạnh bức người!

Có lẽ là may mắn cho Phương Giản Huệ, vì chỉ một sát na cực nhanh, gã không kịp nhìn thấy ánh mắt chết chóc của Tiểu Khuynh Vũ.

Thanh âm thoang thoảng dịu dàng mà lạnh lẽo của loài rắn độc uyển chuyển rót vào tai công tử Vô Song: “Tự nhiên lại nghĩ… Chắc là Phương Quân Càn Phương tiểu hầu gia đã kịp thưởng thức tư vị của Tiểu thừa tướng rồi thì phải?”

—oOo—

(1): Người đến không có ý tốt, nếu có ý tốt đã không đến: cố tình tiếp cận với mục đích xấu.

(2): Cô tịch như sông băng núi tuyết, thâm tình tựa dòng thu thủy nhẹ nhàng len qua kẽ đá nơi suối sâu.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 90: Chương 90

Lời vừa dứt, cửa lớn Ngự thư phòng bỗng bị bật mạnh ra, 'bang' một tiếng lớn!

Trọng bệnh cùng phẫn nộ cực điểm khiến thần sắc Gia Duệ đế càng trở nên u ám thảm hại, khuôn mặt lúc nhợt nhạt tái xanh, lúc đanh lại đen tối hòa với sự âm trầm hiểm độc cố hữu càng khiến ai nhìn thấy cũng đều sợ hãi điếng người.

"Phụ… Phụ hoàng…" – Phương Giản Huệ hoảng hốt lắp bắp, lúng búng không ra tiếng.

"Trẫm chưa bao giờ thất vọng về ngươi như vậy… Khụ khụ khụ…!!" – Gia Duệ đế giận dữ phất mạnh tay, không để Thái tử có cơ hội phân trần biện giải, "Ngươi cút ra ngoài cho ta!"

"Phụ hoàng?!…" – Phương Giản Huệ tái mặt kinh hoàng, từ nhỏ đến lớn, chưa bao giờ Phụ hoàng nói với gã một lời nặng nhẹ, huống hồ là chữ 'Cút'!

Vậy mà bây giờ, ngay lúc này đây, chỉ vì một kẻ tàn phế mà… Phương Giản Huệ sôi trào lửa giận, hận nhất không thể đem người trước mặt băm vằm thành muôn nghìn mảnh vụn, dù gã có cố gắng kìm nén thì cơn phẫn uất vẫn hệt như vạc dầu sôi sục chực bùng nổ ra ngoài!

Nộ khí công tâm cùng kinh ngạc đến ngỡ ngàng, Thái tử đứng chôn chân tại chỗ, hóa đá.

Gia Duệ đế cao giọng quát một lần nữa: "Cút ra ngoài!"

Phương Giản Huệ nghiến răng căm hận, hậm hực giũ mạnh tay áo, nện gót ra cửa sau khi ném một cái nhìn hằn học ti tiện về phía cỗ luân y! Tiểu Khuynh Vũ, bổn cung sẽ nhớ kỹ hận này!

Vô Song công tử thủy chung vẫn đoan nhiên tĩnh tại trong luân y, dung nhan bất động, thần tình bất biến, tay tựa hờ hững mà nghiêm trang, ống tay áo rộng thả nhẹ dịu dàng phơ phất, y phục đoan chính, tư thái điềm nhiên không hề vướng bận hồng trần tục lụy, dường như cơn phong ba bão táp vừa rồi hoàn toàn không chút ảnh hưởng nào đến y. Thật vậy, dù cho phong vân lưu chuyển, nhân thế nổi trôi, ở trong ánh mắt trong suốt trữ định của y cũng chẳng khác gì mây mây khói khói, tan vào thinh lặng, biến vào hư không…

Gia Duệ đế chuyển hướng sang nhìn Tiểu Khuynh Vũ, ngữ khí dịu lại cùng có chút áy náy khó xử: "Những lời hàm hồ của Giản Huệ, ngươi… Đừng để trong lòng…!"

Khuôn mặt Tiểu Khuynh Vũ không chút gợn sóng, không oán không gận, không vui cũng không buồn, chỉ có thanh âm nhàn nhạt thoát ra từ khóe môi hơi nhếch lên mai mỉa: "Bệ hạ đã quá lo. Nếu ngay những việc vụn vặt đó còn không kềm chế được… thì làm sao có một Vô Song ngày hôm nay?"

Gia Duệ đế hơi nhăn lại khuôn mặt già nua bệnh nhược, làm những dấu vết của năm tháng co rút lại, càng hằn sâu khắc khổ: "Người tài trí hơn người, lo xa nghĩ rộng, cơ mưu toàn vẹn, chưa kể võ công cao cường quán tuyệt thiên hạ, lại còn sở hữu công phu ám khí xuất thần nhập hóa, cả thiên hạ này kẻ có bản lĩnh làm tổn thương ngươi đương nhiên chẳng được mấy người!"

"Vậy mà Trẫm… Thật có lỗi với ngươi, Trẫm không muốn làm cho ngươi phật lòng… Cứ xem như… xem như Trẫm đối với ngươi có một chút thành ý bù đắp đi. Trẫm… Trẫm không cầu mong được ngươi lượng thứ, chỉ cầu được bản thân an lòng mà thôi…"

Nghe thanh âm mềm mỏng của Phương Gia Duệ êm ái rót vào tai, cảm giác được trong thanh âm ấy thực sự ẩn chứa nỗi đau thương bi thống, hốt nhiên y nhận ra, người ở trước mặt kia, đích thực là một kẻ mâu thuẫn đến cùng cực.

Lão có thể bưng tai ngoảnh mặt, chẳng chút chùn tay làm ra đủ loại chuyện xấu xa tàn độc, để rồi sau đó kịch liệt sám hối, chuộc lại lỗi lầm.

Nhưng mà, chỉ là chuộc lỗi, tuyệt không hối hận.

Chỉ là… muốn bản thân mình bình yên…

Nực cười!

Bù đắp? Ngươi lấy cái gì để bù đắp?!

Tiểu Khuynh Vũ khép hờ mi mắt, đôi đồng tử trong veo nửa như ẩn đi, nửa như hé lộ, thần thái vẫn kính cẩn mà điềm nhiên, không tỏ ra kiêu ngạo hỗn hào cũng không hề khom lưng xiểm nịnh: "Nếu như vậy, khẩn thỉnh Bệ hạ buông tha cho Phương tiểu hầu gia, Vô Song vô cùng cảm kích rồi!"

Gia Duệ đế nghe vậy, nhất thời mạch máu co giật.

"Chuyện ở Kim Loan điện Trẫm còn chưa tìm ngươi truy cứu, vậy mà ngươi lại còn ngang nhiên dám thay hắn cầu Trẫm thương tình? Khụ khụ khụ…" – Gia Duệ đế cật lực vuốt ngực, cố ngăn nộ khí trào dâng, hòng làm hô hấp của chính mình điều hòa thông suốt trở lại.

Cả khuôn mặt thanh tú ôn nhuận của Tiểu Khuynh Vũ đông lại trong một cái nhếch cười nhạt đầy mỉa mai, nhãn thần long lên sáng rực như ngọc trai đáy nước, lạnh lẽo, băng hàn, khóe mắt thanh khiết trữ định mà thấu triệt nhân sinh: "Ngươi, lấy tư cách gì để răn dạy ta?"

"Đúng vậy, Trẫm không có tư cách!" – Gia Duế đế hít sâu một ngụm lãnh khí, cố nén nhộn nhạo trong người, nhếch mép cười lạnh lẽo âm u, "Ngươi từ nhỏ so với bất cứ kẻ nào cũng là ngoan cố nhất, kiên cường nhất, tuyệt không bao giờ dễ dàng buông xuôi thúc thủ, Trẫm hay bất cứ ai cũng đều hiểu rất rõ…"

"Có điều là, các ngươi cho rằng có thể suốt đời bầu bạn cùng nhau ư? Nực cười, ngươi có biết thiên hạ nói gì về các ngươi không?"

"Đồi phong bại tục, bội nghịch luân thường, thế sở bất dung… Nam tử luyến ái nhau vốn đã là tội nghiệt, huống hồ các ngươi?"

Người tuyệt thế vô song như hai ngươi, thế nhân lại càng không chấp nhận bất cứ tỳ vết nào.

Dù là nhỏ nhặt nhất.

"Các ngươi làm những việc nhân thế bất dung đó, vậy thì hết thảy những gì các ngươi có, uy tín, tiền đồ, địa vị, chắc chắn sẽ vì vậy mà lụn bại!"

"Được, cho dù ngươi không cần bản thân mình, ngươi cũng không thèm quan tâm đến hắn ư?"

Lời nói của Gia Duệ đế, thật không khác gì một lời nguyền rủa tối tàn độc: "Hôm nay, Trẫm đường hoàng nói thật rõ cho ngươi biết: cảm tình của các ngươi, tuyệt đối không được bất cứ ai đồng tình chúc phúc đâu!"

Bởi vì đó là… Tình yêu không được thừa nhận.

Khi Tiểu Khuynh Vũ thúc luân y trở về tiểu lâu, liền thấy bóng dáng xác xơ thảm não của Định Quốc Vương gia bần thần như thể đã chờ đợi mình rất lâu, nhác thấy luân y, Vương gia lập tức rạp người quỳ xuống, dập đầu thật mạnh xuống đất.

"Công tử… Không thể nào… Càn nhi không thể nào… Lão phu van xin, cầu khẩn người… Lão phu quỳ gối trước người… Xin người…"

Kìa một Vương gia quyền cao chức trọng, kìa một chiến thần lừng lẫy uy danh, nhưng kìa, cũng là một người cha hiền lành từ ái, một lão nhân mái tóc pha sương. Ngày nào, chiến thần Đại Khánh thề đổ máu chứ không rơi lệ, dũng mãnh xông pha nơi trận mạc sa trường, giờ phút này lại khuỵu gối, dập đầu trước một thiếu niên hai mươi mốt tuổi, lệ tuôn đẫm mặt…!

Định Quốc Vương gia khóc lóc thảm thiết, than thở van nài, từng chữ, từng lời nghẹn ngào, nức nở trong làn nước mắt tựa huyết lệ trào tuôn.

Hai tai Tiểu Khuynh Vũ như ù đi, không còn biết Vương gia đang nói gì trước mặt, chỉ thấy bờ môi người run run mấp máy, khuôn mặt người thê thiết ai lương… Ngay tại nơi này, giữa đại sảnh trống trải cô liêu, không gian như lạc đi trong cõi mơ hồ không thật…

Hốt nhiên, ý thức trở lại, y nhận ra…

Phương Quân Càn không giống như y, tuyệt đối không phải là y.

Tiểu Khuynh Vũ, một thân một mình, đơn thân độc thủ, không liên quan bất cứ ai, không quyến luyến bất cứ gì.

Phương Quân Càn thì không.

Phương Quân Càn – Không.

Không như vậy.

Này đoạn cảm tình, sẽ không được cả thiên hạ đồng tình chúc phúc.

Ánh tà dương trong ráng chiều nhập nhoạng, hắt lên thứ ánh sáng huy hoàng tuyệt lệ cuối cùng trước khi lụi tắt, trườn lên thân thể, lưu luyến tay chân, mà, không hề ấm áp.

Trái lại, chỉ có lạnh lẽo trùng trùng.

Buốt giá…

Tái tê.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 91: Chương 91

"Vương gia… đã quá lo lắng rồi!" – Tiếu Khuynh Vũ ngẩng đầu lên, trên khuôn mặt trắng như tuyết là biểu cảm lãnh khốc tựa hàn băng, vô tình như lưu thủy.

Lão Vương gia định thần, đưa tay quệt nước mắt, tạm ngưng khóc kể, mơ mơ màng màng mấp máy môi: "Công tử…!"

Tiếu Khuynh Vũ nhìn lão Vương gia cười nhẹ, nụ cười dịu dàng, thanh cao thoát tục khiến thế nhân ngơ ngẩn, thanh âm nhẹ như gió thoảng, mơ hồ lạc lối trong một ảo giác không có thật, không thể nhìn thấy, không thể nắm bắt, vô sắc vô thanh…

Linh hồn y câm lặng nghe giọng của chính mình đều đặn thản nhiên, không cảm xúc: "Tiểu hầu gia cùng với Tiếu mỗ là sinh tử, hoạn nạn chi giao. Chuyện xảy ra ở Kim Loan điện, chỉ là… Tiểu hầu gia chẳng qua muốn khước từ Hoàng thượng tứ hôn, nên cùng với Tiếu mỗ diễn một màn kịch… Chỉ là… trò đùa thôi…"

Tiếu Khuynh Vũ nói ra những lời này, mặt không đổi sắc, chỉ có trái tim lặng lẽ rướm máu, lòng dạ quặn thắt thê lương.

Ánh mắt của y, vẫn là thanh khiết, vẫn là kiên định, vẫn là cứng cỏi, vẫn là lãnh khốc vô tình.

"Lúc đó, là do Tiếu mỗ… không biết tự kềm chế, tùy tiện…"

Người kiên cường như Tiếu Khuynh Vũ, từ trước đến nay, chưa bao giờ khóc, dù chỉ là vô tình đánh rơi một giọt lệ.

Nhưng lần này, nếu lời nói khả dĩ cho phép, y cũng muốn, rất muốn được dốc hết tâm can, tự do thống khoái mà khóc lớn một hồi.

Có điều là…

Y không thể.

Trời già kia, ngay cả quyền được khóc một cách thỏa thuê mặc sức của y, cũng nhẫn tâm tước đoạt.

"Vương gia cứ yên tâm, đừng lo lắng, Tiếu mỗ cam đoan với người, nội trong ba ngày, Tiểu hầu gia sẽ bình an hồi phủ, không mất một sợi tóc!"

Nhìn bạch y thiếu niên tuyệt thế vô song trước mắt, không hiểu sao, trong lòng người cha hiền lành từ ái, thương con hết mực bỗng ẩn ẩn hiện hiện một cảm giác… Ban đầu chỉ là mơ hồ nhưng càng lúc lại càng rõ ràng… Là bất an, là áy náy: "Công tử…"

Tiếu Khuynh Vũ lại mỉm cười nhẹ nhàng thanh nhã, ngắm nhìn nụ cười ấy có cảm giác như vừa được gió xuân tẩy gội, tâm hồn bỗng thư thái ung dung: "Vương gia còn băn khoăn điều gì, xin cứ tự nhiên bày tỏ…"

Nội tâm của y lúc này như kim châm muối xát, thống khổ bi thương, nhưng, lại càng phải giữ thần dung bất động, thần tình bất biến.

Ngoan cường, cao ngạo, quyết không bao giờ để người khác nhìn thấy bất cứ một tia yếu đuối bất thường nào.

Do vậy, y thản nhiên nhấc chén trà trên thư án.

Có điều, hai tay trong một thoáng chốc không thể ức chế, khẽ run rẩy…

Tiếu Khuynh Vũ cơ hồ phải vận toàn bộ sức lực trong cơ thể mới tạm chế ngự được con run rẩy đang lan ra khắp châu thân, gắng gượng giữ tay mình bình ổn, kiên định.

Sau đó, cao hoa tao nhã đưa chén trà lên môi, nhấp một ngụm.

Trà Vũ tiền Long Tĩnh thượng hảo hạng, nhưng sao cảm giác vấn vương đầu lưỡi không phải vị ngọt thanh nhã dịu dàng thường nhật, mà chỉ thấy kết tụ chua cay, đắng chát?…

Y… vẫn còn có thể bất động thanh sắc, bình thản như không mà ngồi uống trà!

Lão Vương gia quan sát hành vi của Tiếu Khuynh Vũ không hề bỏ sót, nhất thời bão tố trong lòng dịu xuống, chỉ còn một chút nghi ngại thoáng qua: chẳng lẽ… đó thực sự là trò đùa ư?

"Không có gì, không có việc gì nữa… Đã không còn sớm, lão phu sẽ không quấy rầy công tử nghỉ ngơi, lão phu cáo từ!" – Nói qua lại vài câu khách khí thông thường, lão Vương gia bái biệt trở về.

Lão Vương gia đã đi rồi.

Trong tiểu lâu, chỉ còn một thân ảnh bơ vơ cô lẻ.

Cuồng phong xào xạc, tê tái bi thương. Lạc tuyết thẫn thờ, cô liêu giá buốt.

Lao thúc lặng lẽ bước đến, dừng lại bên cạnh luân y, đứng yên ở đó.

Thư phòng sâu hút, trong bóng chiều nhập nhoạng lại càng u ám, tối tăm, nhưng khi bạch y thiếu niên ngồi đó, cả người phảng phất như tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt, thản nhiên, cô độc.

Trên khuôn mặt lãnh khốc vô tình, khóe môi khẽ nhếch, tựa như đang cố vẽ một nụ cười. Thôi thì… cứ xem như là một nụ cười…

Nhìn Tiếu Khuynh Vũ như vậy, Lao thúc chợt thấy… Rất muốn, muốn khóc rống lên…

"Công tử…"

Biểu cảm lúc này của Tiếu Khuynh Vũ, Lao thúc chưa bao giờ thấy, lại càng không muốn nhìn thấy y như vậy, thật không đành lòng. Ông nhắm mắt, khuyên nhủ: "Người hãy khóc đi…"

Tiếu Khuynh Vũ giật nảy toàn thân, dường như vừa rồi, y hoàn toàn không một chút quan tâm phòng bị gì chung quanh nữa, Lao thúc nhẹ nhàng đến cạnh, y cũng không hay biết, cả người cứ mãi đắm chìm vào cõi hư ảo mông lung. Y khẽ ngẩng đầu, nhìn lên đôi mắt buồn thương đau xót của vị gia nô đứng tuổi hiền hậu, mỉm cười: "Công tử Vô Song, làm sao khóc được?"

Tiếu Khuynh Vũ từ nhỏ đến lớn, chưa bao giờ khóc…

Không khóc

Không khóc

Không khóc

Vì sao?

Không biết!

Chỉ biết là… Tuyệt không khóc…

Lao thúc nhìn thấy tay Tiếu Khuynh Vũ ngày càng run lên bần bật…

Chung trà trong tay y cũng run rẩy theo, nước trà sóng sánh va đập vào thành chén, sái ra ngoài, càng lúc càng dao động mạnh, cơ hồ không thể ngăn lại.

"Công tử!" – Trong một khoảnh khắc, Lao thúc chợt có cảm giác, rất muốn thay y khóc thật to lên…

Nếu y không thể khóc, ông sẽ khóc thay cho y.

"Xoảng!!!"

Chung trà rốt cục không thể chịu đựng nổi bàn tay run rẩy xúc động, tuột ra, rơi xuống đất.

Chén vỡ tan, nước trà tung tóe thành muôn nghìn cánh hoa nát vụn.

"Lao thúc." – Nụ cười dịu dàng của thiếu niên như kiếm đâm, dao cứa vào chính trái tim mình, "Ta, cũng biết đau đó!"

Tim ai… đã bị cắt nát rồi.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 92: Chương 92

"Vương gia… đã quá lo lắng rồi!" – Tiếu Khuynh Vũ ngẩng đầu lên, trên khuôn mặt trắng như tuyết là biểu cảm lãnh khốc tựa hàn băng, vô tình như lưu thủy.

Lão Vương gia định thần, đưa tay quệt nước mắt, tạm ngưng khóc kể, mơ mơ màng màng mấp máy môi: "Công tử…!"

Tiếu Khuynh Vũ nhìn lão Vương gia cười nhẹ, nụ cười dịu dàng, thanh cao thoát tục khiến thế nhân ngơ ngẩn, thanh âm nhẹ như gió thoảng, mơ hồ lạc lối trong một ảo giác không có thật, không thể nhìn thấy, không thể nắm bắt, vô sắc vô thanh…

Linh hồn y câm lặng nghe giọng của chính mình đều đặn thản nhiên, không cảm xúc: "Tiểu hầu gia cùng với Tiếu mỗ là sinh tử, hoạn nạn chi giao. Chuyện xảy ra ở Kim Loan điện, chỉ là… Tiểu hầu gia chẳng qua muốn khước từ Hoàng thượng tứ hôn, nên cùng với Tiếu mỗ diễn một màn kịch… Chỉ là… trò đùa thôi…"

Tiếu Khuynh Vũ nói ra những lời này, mặt không đổi sắc, chỉ có trái tim lặng lẽ rướm máu, lòng dạ quặn thắt thê lương.

Ánh mắt của y, vẫn là thanh khiết, vẫn là kiên định, vẫn là cứng cỏi, vẫn là lãnh khốc vô tình.

"Lúc đó, là do Tiếu mỗ… không biết tự kềm chế, tùy tiện…"

Người kiên cường như Tiếu Khuynh Vũ, từ trước đến nay, chưa bao giờ khóc, dù chỉ là vô tình đánh rơi một giọt lệ.

Nhưng lần này, nếu lời nói khả dĩ cho phép, y cũng muốn, rất muốn được dốc hết tâm can, tự do thống khoái mà khóc lớn một hồi.

Có điều là…

Y không thể.

Trời già kia, ngay cả quyền được khóc một cách thỏa thuê mặc sức của y, cũng nhẫn tâm tước đoạt.

"Vương gia cứ yên tâm, đừng lo lắng, Tiếu mỗ cam đoan với người, nội trong ba ngày, Tiểu hầu gia sẽ bình an hồi phủ, không mất một sợi tóc!"

Nhìn bạch y thiếu niên tuyệt thế vô song trước mắt, không hiểu sao, trong lòng người cha hiền lành từ ái, thương con hết mực bỗng ẩn ẩn hiện hiện một cảm giác… Ban đầu chỉ là mơ hồ nhưng càng lúc lại càng rõ ràng… Là bất an, là áy náy: "Công tử…"

Tiếu Khuynh Vũ lại mỉm cười nhẹ nhàng thanh nhã, ngắm nhìn nụ cười ấy có cảm giác như vừa được gió xuân tẩy gội, tâm hồn bỗng thư thái ung dung: "Vương gia còn băn khoăn điều gì, xin cứ tự nhiên bày tỏ…"

Nội tâm của y lúc này như kim châm muối xát, thống khổ bi thương, nhưng, lại càng phải giữ thần dung bất động, thần tình bất biến.

Ngoan cường, cao ngạo, quyết không bao giờ để người khác nhìn thấy bất cứ một tia yếu đuối bất thường nào.

Do vậy, y thản nhiên nhấc chén trà trên thư án.

Có điều, hai tay trong một thoáng chốc không thể ức chế, khẽ run rẩy…

Tiếu Khuynh Vũ cơ hồ phải vận toàn bộ sức lực trong cơ thể mới tạm chế ngự được cơn run rẩy đang lan ra khắp châu thân, gắng gượng giữ tay mình bình ổn, kiên định.

Sau đó, cao hoa tao nhã đưa chén trà lên môi, nhấp một ngụm.

Trà Vũ tiền Long Tĩnh thượng hảo hạng, nhưng sao cảm giác vấn vương đầu lưỡi không phải vị ngọt thanh nhã dịu dàng thường nhật, mà chỉ thấy kết tụ chua cay, đắng chát?…

Y… vẫn còn có thể bất động thanh sắc, bình thản như không mà ngồi uống trà!

Lão Vương gia quan sát hành vi của Tiếu Khuynh Vũ không hề bỏ sót, nhất thời bão tố trong lòng dịu xuống, chỉ còn một chút nghi ngại thoáng qua: chẳng lẽ… đó thực sự là trò đùa ư?

"Không có gì, không có việc gì nữa… Đã không còn sớm, lão phu sẽ không quấy rầy công tử nghỉ ngơi, lão phu cáo từ!" – Nói qua lại vài câu khách khí thông thường, lão Vương gia bái biệt trở về.

Lão Vương gia đã đi rồi.

Trong tiểu lâu, chỉ còn một thân ảnh bơ vơ cô lẻ.

Cuồng phong xào xạc, tê tái bi thương. Lạc tuyết thẫn thờ, cô liêu giá buốt.

Lao thúc lặng lẽ bước đến, dừng lại bên cạnh luân y, đứng yên ở đó.

Thư phòng sâu hút, trong bóng chiều nhập nhoạng lại càng u ám, tối tăm, nhưng khi bạch y thiếu niên ngồi đó, cả người phảng phất như tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt, thản nhiên, cô độc.

Trên khuôn mặt lãnh khốc vô tình, khóe môi khẽ nhếch, tựa như đang cố vẽ một nụ cười. Thôi thì… cứ xem như là một nụ cười…

Nhìn Tiểu Khuynh Vũ như vậy, Lao thúc chợt thấy… Rất muốn, muốn khóc rống lên…

"Công tử…"

Biểu cảm lúc này của Tiểu Khuynh Vũ, Lao thúc chưa bao giờ thấy, lại càng không muốn nhìn thấy y như vậy, thật không đành lòng. Ông nhắm mắt, khuyên nhủ: "Người hãy khóc đi…"

Tiểu Khuynh Vũ giật nảy toàn thân, dường như vừa rồi, y hoàn toàn không một chút quan tâm phòng bị gì chung quanh nữa, Lao thúc nhẹ nhàng đến cạnh, y cũng không hay biết, cả người cứ mãi đắm chìm vào cõi hư ảo mông lung. Y khẽ ngẩng đầu, nhìn lên đôi mắt buồn thương đau xót của vị gia nô đứng tuổi hiền hậu, mỉm cười: "Công tử Vô Song, làm sao khóc được?"

Tiểu Khuynh Vũ từ nhỏ đến lớn, chưa bao giờ khóc…

Không khóc

Không khóc

Không khóc

Vì sao?

Không biết!

Chỉ biết là… Tuyệt không khóc…

Lao thúc nhìn thấy tay Tiểu Khuynh Vũ ngày càng run lên bần bật…

Chung trà trong tay y cũng run rẩy theo, nước trà sóng sánh va đập vào thành chén, sái ra ngoài, càng lúc càng dao động mạnh, cơ hồ không thể ngăn lại.

"Công tử!" – Trong một khoảnh khắc, Lao thúc chợt có cảm giác, rất muốn thay y khóc thật to lên…

Nếu y không thể khóc, ông sẽ khóc thay cho y.

"Xoảng!!!"

Chung trà rốt cục không thể chịu đựng nổi bàn tay run rẩy xúc động, tuột ra, rơi xuống đất.

Chén vỡ tan, nước trà tung tóe thành muôn nghìn cánh hoa nát vụn.

"Lao thúc." – Nụ cười dịu dàng của thiếu niên như kiếm đâm, dao cứa vào chính trái tim mình, "Ta, cũng biết đau đó!"

Tim ai… đã bị cắt nát rồi.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 93: Chương 93

Còn cách một ngày nữa Thuần Dương công chúa mới đến Hoàng đô Đại Khánh.

Nhưng từ rất sớm, Tiểu Khuynh Vũ đã sắp đặt chu đáo mọi chuyện, tự mình ngồi ở rừng trúc nghênh đón đội ngũ hòa thân.

Trúc lâm một màu xanh ngắt, tĩnh lặng mênh mông, trên luân y, một thiếu niên y phục thuần bạch đoan nghiêm mà u nhã an nhiên tĩnh tọa.

Cuối cùng, cũng đến rồi.

Thị nữ nhẹ nâng mành kiệu lộng lẫy xa hoa, một bàn tay búp măng trắng nõn lộ ra đặt lên tay thị nữ, mành kiệu được vén cao hơn, Thuần Dương công chúa e lệ đoan trang bước xuống, ngay lập tức nàng nhìn thấy bạch y thiếu niên Tiểu Khuynh Vũ.

Rõ ràng, y chỉ ngồi yên lặng trong luân y, không lên tiếng, so với những người tùy tùng thậm chí còn thấp hơn cả vai của họ.

Vậy mà, sao nàng chỉ chú ý đến y?

Sao nàng chỉ nhìn thấy mỗi y?

Bởi vì, chỉ cần nhìn thấy, tuyệt không một ai cho rằng y thấp kém hơn người khác, tất cả mọi người chung quanh y hệt như quần tinh ủng nguyệt (1), nhìn mọi động thái của y mà răm rắp tuân theo, không dám có nửa điểm khinh nhờn bất kính!

Nhìn vẻ bên ngoài của Tiếu Khuynh Vũ…: thanh tao nhã nhặn, nhu thuận ôn hòa, thậm chí làn da tái nhợt trong suốt của y cùng dáng vẻ đạm mạc u tĩnh lại càng khiến cho người ta có cảm giác hư nhược yếu đuối, tựa hồ một vưu vật tác tạo từ pha lê tinh trong thuần khiết, mà cũng mong manh, dễ dàng vỡ tan thành muôn nghìn mảnh vụn. Nhưng dáng ngồi thẳng tắp cao ngạo toát ra khí chất thanh khiết của lưu thủy, lạnh lẽo của băng hàn, tôn quý, cao hoa của người đứng đầu thiên hạ. Có đôi lúc, ngẫu nhiên, đôi đồng tử trong suốt không chút bụi trần thoáng rực lên tinh quang sắc sảo bén nhọn rồi ngay lập tức biến mất, những biểu hiện đó không lúc nào không nhắc nhở vị công chúa của Liêu Minh một điều – nam nhân trước mắt nàng tiềm ẩn một loại khí chất cao ngạo, kiên nghị đáng sợ, một giây một khắc cũng không thể xem thường.

Cứng cỏi quật cường như y, chí tôn chí quý như y, tuyệt đối không chấp nhận khuất phục bất cứ một ai!

Bề ngoài yếu đuối hư nhược, khiến nữ nhân không thể kềm lòng muốn đưa tay che chở, ôm ấp, nhưng nội tâm kiên cường bất khuất, lại làm cho nữ nhân trở nên yếu mềm, chỉ muốn ngả người dựa vào để được bảo vệ.

Nam nhân như vậy vô cùng hiếm có – thực hấp dẫn người, nhưng cũng thực đáng sợ.

Khiến người đối diện phải e dè.

Nghị Phi Thuần nhìn chăm chú vị công tử cao hoa trước mặt, hít sâu một hơi, nghiêm trang hành lễ.

"Xin ra mắt công tử!"

Nụ cười của Thuần Dương công chúa rất đẹp, rạng rỡ như ánh dương, dịu dàng thanh nhã tựa gió xuân lay động, mà cũng hư ảo mơ hồ khiến người ngỡ mình đang lạc trong cõi thiên thai. Dáng vẻ của nàng khoan hòa ung dung mà vẫn toát lên nét thanh cao hoa lệ, phảng phất bóng dáng Cửu Thiên Huyền Nữ (2) giáng hạ nhân gian.

Khóe thu ba tĩnh lặng mà diễm lệ hơn cả nữ nhân tuyệt mỹ của Tiếu Khuynh Vũ nhìn Nghị Phi Thuần, thầm đánh giá nàng, có chút cung kính cáp thủ hoàn lễ.

Nhìn ai đó chăm chú thường bị xem làm hành vi khiếm nhã, nhưng kỳ thực đối với Tiếu Khuynh Vũ mà nói, đó là y đã rất nể mặt Thuần Dương công chúa rồi.

Làm sao trách được y khi từ khi sinh ra đến nay Vô Song công tử chưa hề có kinh nghiệm theo đuổi nữ nhân?

Không như Phương tiểu hầu gia đã sớm quen đường hoa lối bướm, đối phó nữ nhân dễ dàng như trở bàn tay, ngoài biểu muội Y Y thanh mai trúc mã, Tiếu Khuynh Vũ rất ít khi đối diện với nữ nhân, trò chuyện lại càng ít, nhất là với một trang thiên kiều bá mị, tuyệt sắc nhân gian như Thuần Dương công chúa trước mặt.

Nghị Phi Thuần trước ánh mắt chăm chú như xuyên thấu từ trước ra sau của công tử Vô Song hốt nhiên run rẩy toàn thân. Trên thế gian có những người không thể thoải mái trước cái nhìn quá thẳng của ai đó. Khi bị ai đó nhìn chằm chằm, có cảm giác như mọi bí mật mình cố chôn kín tận đáy lòng đều bị phơi bày toàn bộ, không thể giấu giếm nổi.

Rõ ràng là một đôi mắt tuyệt đẹp, sáng tựa minh nguyệt, trong tựa thu thủy, hà cớ gì người ta nhìn vào chỉ thấy toát ra hơi lạnh của hàn băng! Sắc bén kinh người!

Thiên hạ đệ nhất nhãn mục.

Trực giác linh mẫn bén nhạy của Thuần Dương công chúa ngay lập tức cảnh giác: vị bạch y thiếu niên quan cư Đại Khánh Hữu thừa tướng mà thiên hạ vẫn xưng tụng là Vô Song công tử trước mặt nàng, là một kẻ vô cùng thông minh, tuyệt không dễ đối phó.

Nghị Phi Thuần thầm ám thị chính mình: đó là một người tuyệt đối không nên đắc tội, trước mặt y, nghìn lần vạn lần không nên giở trò lươn lẹo dối trá, chỉ uổng công thôi.

"Thuần Dương công chúa đường xa đến đây, Tiếu Khuynh Vũ lại không biết từ xa nghênh đón, thật thất lễ, nếu việc tiếp đón không chu toàn xin công chúa bao dung miễn chấp!"

Nghị Phi Thuần nhỏ nhẹ đáp lễ: "Không sao! Công tử thật quá khách khí rồi!"

Nói xong, hai người cũng chỉ im lặng nhìn đối phương, không nói gì thêm, bầu không khí lại tiếp tục tẻ ngắt.

Có vẻ lúng túng, ngượng ngập thấy rõ, vì chẳng ai biết phải nói gì.

Tiếu Khuynh vũ khe khẽ thở dài: phải nói chuyện gì bây giờ?

Trong đầu bỗng nảy ra ý nghĩ kỳ quái: nếu có Phương Quân Càn ở đây thì hay quá, hắn nhất định sẽ biết.

Ách, sao lại nghĩ đến hắn chứ?

Y cật lực xua đi hình ảnh vừa hiện lên trong đầu, bất giác lại thở dài cam chịu. Thôi vậy, Vô Song công tử lại dùng khẩu khí lãnh đạm quen thuộc đối với người chỉ mới gặp lần đầu: "Nếu đã như vậy, kính thỉnh công chúa về dịch quán nghỉ tạm, sáng sớm ngày mai khởi hành tiến kinh!"

Đội ngũ cầu thân cùng nghênh đón sáp thật thành một hàng dài rồng rắn lẳng lặng trườn xuyên qua rừng trúc.

Vô Song công tử cao tọa luân y, thản nhiên dẫn đầu đoàn người.

Rừng chiều ảm đạm, không khí lại chẳng mấy tươi vui. Chếch hướng Tây, ánh tà dương cũng đang cố chút sức tàn hắt lên những tia sáng mảnh mai cuối ngày, không gian lại càng chìm trong cô tịch quạnh vắng. Cả khu trừng trúc xanh ngút ngàn ẩn ẩn hiện hiện trong làn khói sương mờ ảo mông lung, khung cảnh mơ màng diễm lệ ấy lại đang hàm chứa sát khí!

Tiếu Khuynh Vũ lập tức cảnh giác, nhãn thần sắc sảo quét một vòng chung quanh, khoát tay ngăn lại đoàn người phía sau.

Bàn tay phải với những ngón thon dài mảnh khảnh nắm chặt một quả Phi hoàng thạch (3), Tiếu Khuynh Vũ trước sau vẫn bình thản ngồi yên trong luân y, bát phong bất động.

Hai bóng hắc y nhân từ trong rừng trúc xanh thẳm lao ra!

Ngón tay búng mạnh, ám khí xé gió vút đi như điện xẹt!

Hai tiếng hét thảm! Phi hoàng thạch đả trúng huyệt đạo một tên liền dội ra bắn vào tên còn lại! Nhất tiễn hạ song điêu!

Tiếu Khuynh Vũ vẫn lãnh tĩnh bất động, không hề đắc ý, thần thái lại càng bội phần lạnh lùng quyết tuyệt, y lẳng lặng xoay bàn tay phải, vòng kim tuyến chợt lóe lên ánh hoàng kim chết chóc, bất thần lao như tên bắn đến chỗ kẻ khả nghi.

Véooo!!!!

Một âm thanh cực nhỏ hồ như không thể nghe thấy rít lên trong im lặng, Tiếu Khuynh Vũ giật mạnh một đầu thiên tằm kim tuyến, một chuỗi huyết châu nóng hổi chậm chạp rơi từng xuống từng hạt, vẽ lên mặt đất những cánh hoa bằng máu tuyệt đẹp…

"Á!!!" – Nghị Phi Thuần hét lên một tiếng chói tai.

Không hề áy náy vì kim tuyến mạo phạm nàng, Vô Song công tử lạnh lùng gằn từng tiếng: "Ai cho nàng ra đây? Vào kiệu lập tức!"

Nữ nhân này, thật không biết chữ 'Tử' viết như thế nào!

Còn chưa dứt lời, một bóng hắc y nhân hệt như u linh âm ảnh đột ngột vụt đến trước mặt Nghị Phi Thuần, cực nhanh, thanh trủy thủ bén ngót lóe ra tinh quang chết chóc thẳng hướng trước ngực Thuần Dương công chúa phóng tới.

Hết thảy mọi người đều bị cảnh tượng trước mắt làm cho sợ hãi chết điếng, cả người cứng đờ ngây dại không nhúc nhích nổi.

Nếu Nghị Phi Thuần bỏ mạng nơi này…

Không thể nghĩ thêm nữa, trường bào của Tiếu Khuynh Vũ phất mạnh, Bát Long Ám Tiễn giấu trong cánh tay phải lộ ra, tư thế sẵn sàng phát động!

Đôi mắt sắc lạnh rõ ràng thấy thanh trủy thủ còn chưa kịp chạm vào người vị công chúa Liêu Minh quốc!

Bát Long Ám Tiễn, không nghi ngờ gì, sẽ phóng ra để chặn lại!

Hốt nhiên,

Nghị Phi Thuần đột ngột cảm thấy thân thể nhẹ bỗng, lực ôm mạnh mẽ không biết từ đâu chế trụ nàng, đẩy nàng ra khỏi vùng nguy hiểm!

Một thanh trường kiếm hàn khí biếc xanh thấu cốt truy hồn đang ngạo nghễ chế ngự trủy thủ của thích khách.

Thuần Dương công chúa hoàn hồn, mắt phượng khẽ liếc sang bên cạnh, kìa một nam nhân, trên vai hồng cân thắm đỏ phất phơ trong gió nhẹ, khuôn mặt trẻ trung anh tuấn pha lẫn nét tà mị quyến rũ giương kiếm đứng yên, đầu hắn ngẩng cao, trong mắt lóe lên ý cười chế giễu cùng khóe môi nhếch lên cười mỉa như tận thu hết thảy vô lại của thế gian, dáng đứng mang vẻ bễ nghễ ngạo mạn của kẻ không sợ trời không sợ đất lại càng khiến cho tình nhân trong mộng của vô vàn nữ nhân mang một sự cuốn hút đến yêu mị, đã nhìn một lần liền không thể rời mắt.

Nghị Phi Thuần kinh ngạc che đi khóe môi chúm chím nhỏ xinh tựa đào hoa mới hé.

Là Phương Quân Càn?!

Tuy rằng chưa từng sơ kiến mà chỉ nghe qua đồn đại về Phương tiểu hầu gia, nhưng trực giác của nữ tử vừa kịp nói cho nàng biết: nam nhân này ─ chính là Phương Quân Càn.

—oOo—

(1): xem lại chú thích chương 6

(2): còn có tên gọi là Cửu Thiên Nương Nương, đây là danh hiệu của Đức Phật Mẫu.

Có nhiều giai thoại về Cửu Thiên Huyền Nữ, riêng ở Việt Nam, Cửu Thiên Huyền nữ chính là bà chúa Liễu tức công chúa Liễu Hạnh.

(3): một loại ám khí có hình con châu chấu màu vàng, có chỗ tròn, chỗ ngạnh, đả thương rất hữu dụng.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 94: Chương 94

Trong tay Phương tiểu hầu gia, Bích Lạc kiếm chếch ra một góc, chỉ thẳng xuống đất, trên môi hắn là cái nhếch mép tà mị, quyến rũ phong lưu mà không kém phần mỉa mai khinh miệt, hắn thản nhiên đá một nửa con mắt xem thường về phía lũ hắc y nhân đường đột.

"Giết ả!"

"Lui ra!" – Phương Quân Càn khẽ đẩy Thuần Dương công chúa sang một bên, trường kiếm che nghiêng phía trước thân người nàng.

Nghị Phi Thuần còn đang lạc trong cảm giác hốt hoảng lẫn choáng ngợp, nhất thời nàng chỉ cảm thấy trước mắt hồng quang loang loáng rực rỡ vút bay.

Phương Quân Càn điêu luyện xoay mình, huy kiếm phi theo chuyển động của cơ thể. Bích Lạc bay múa tỏa ra kiếm khí mãnh liệt, ánh thép xanh biếc rọn người xẹt ngang đôi đồng tử sâu thẳm làm lóe lên tia tinh quang sắc bén, thấu cốt truy hồn.

Hồng cân phi vũ, huyết hoa tung bay, dải lụa đỏ rực cùng máu tươi hòa quyện biến thành một cơn lốc xoáy màu đỏ nổi bật lên trên cái nền xanh thăm thẳm của rừng trúc yên ả hiền hòa. Chỉ nghe binh khí xé gió rít lên, tiếng kêu la thảm thiết đột ngột tắt lịm, tịnh không nghe thấy!

Đến lúc vị công chúa Liêu Minh định thần, đứng vững trên mặt đất thì Phương tiểu hầu gia cũng đã giải quyết gọn gàng ổn thỏa lũ thích khách không may.

Sau cơn chém giết chẳng chút hạ thủ lưu tình hay mềm lòng thương hại, Phương Quân Càn cũng không hề liếc nhìn Nghị Phi Thuần một lần, lại càng không theo lễ chào hỏi nàng cho phải phép, trước sau thẳng lưng sải bước đến chỗ ngồi của công tử Vô Song, khuôn mặt tuấn mỹ phi phàm vẫn thản nhiên như cũ, không chút bận tâm.

Tiếu Khuynh Vũ thanh âm nhàn nhạt, chẳng chút bối rối bất an: "Phải phiền công chúa sợ hãi. Thích khách dù đã trừng trị nhưng nơi dây không nên ở lâu. Thỉnh công chúa nhanh chóng hồi kiệu, chúng ta phải rời khỏi đây ngay!"

"Đa tạ Tiếu thừa tướng, đa tạ… Tiểu hầu gia!" Nghị Phi Thuần liếc nhìn Phương Quân Càn thật sâu, trong mắt hàm chứa sự biết ơn cùng ngưỡng mộ vô vàn, và còn ẩn hiện một loại cảm xúc thật phức tạp mà nhất thời nàng không thể giải thích nổi.

Trong lòng cũng dâng lên cảm giác lạ lùng, thật kỳ quái, cả người nàng như nóng bừng lên, lại có chút thẹn thùng e ấp, cảm giác này, bao nhiêu năm qua chưa bao giờ nàng nếm trải qua…

Đội ngũ lại tiếp tục lên đường.

Phương Quân Càn đi song song bên cạnh Tiếu Khuynh Vũ, khuôn mặt tà mị vẫn tỏ vẻ bình tĩnh như không.

Hiện tại mà nói, tâm tình của Tiểu hầu gia rất không được tốt, bởi vậy, không một ai có dũng khí trêu ghẹo hắn lúc này, chẳng ai dại dột mà tự khiến mình gặp chuyện xúi quẩy.

Hắn nhếch môi hắc hắc cười, giọng cười âm u đầy mai mỉa: "Tiếu thừa tướng thật tốt quá đi! Chỉ vì muốn anh hùng cứu mỹ nhân mà cả Bát Long Ám Tiễn cũng dám loạn dùng, không tiếc hy sinh cánh tay ư? Ai da, mỹ nhân, nàng thật là có phúc!" Vừa rồi, nếu không phải vì Tiếu Khuynh Vũ quả quyết dùng ám tiễn giải nguy cho Thuần Dương, Phương Quân Càn đã mặc kệ nàng chết hay là sống.

Thậm chí, Thuần Dương công chúa có chết trước mặt hắn, hắn cũng không thèm nhếch mi, dù chỉ để liếc một nửa con mắt!

Đáp lại thái độ khiêu khích của Phương Quân Càn, Tiếu Khuynh Vũ chỉ thản nhiên nói: "Đa tạ Tiểu hầu gia!" Miệng nói tạ ơn, nhưng ngữ khí chẳng được

mấy phần cảm kích, nói rồi kích hoạt luân y đi thẳng, trước sau không hề liếc nhìn Phương Quân Càn.

Nhìn dáng vẻ của y, không hiểu sao ai nấy đều cảm giác rất rõ ràng: y đang trốn chạy.

Phương Quân Càn cười khổ.

Ta lại phải cần huynh cảm tạ ư?

Giữa hai chúng ta, chỉ một chữ "đa tạ" là có thể nói hết ư?

Buồn cười!

Mà sao lại thấy chua chát lẫn đắng cay tràn ngập phủ tạng!

"Khuynh Vũ, chúng ta cùng thử đoán xem…!" – Phương tiểu hầu gia hỏa tốc bám theo sát nút luân y phía trước, "Hoàng thành trọng địa, ai là kẻ có khả năng nhất phái người đến giết công chúa Liêu Minh đây?"

"Ngươi!" – Tiếu Khuynh Vũ lạnh lùng nhổ ra một chữ, mặt không biến sắc, cũng không dừng lại, tiếp tục kích hoạt luân y đi thẳng.

Phương tiểu hầu gia đột nhiên khựng lại, cả người hóa đá, trên đầu, mồ hôi lạnh túa ra thành dòng.

Nhưng rất nhanh chóng lấy lại thường thái, sau phút lẩm bẩm tự trào, hắn lại quăng mình đuổi theo bóng bạch y thiếu niên.

Hắn nhếch mép tà mị, thì thầm vào lỗ tai người nào đó: "Khuynh Vũ phải cẩn thận, nam nhân quá thông minh như vậy nữ hài tử sẽ sợ, không thích đâu!"

Luân y lập tức đứng lại, Tiếu Khuynh Vũ trừng mắt liếc Phương Quân Càn, ngữ khí lạnh ngắt tựa hàn băng: "Quả nhiên là ngươi. Chắc chắn phải có đồng lõa. Ai?"

Phương Quân Càn dài giọng mỉa mai khinh miệt: "Đương nhiên là Thái tử điện hạ chí tôn chí quý của chúng ta chứ còn ai?"

Hắn bồi tiếp, vẻ mặt rất chi là ngây thơ vô tội: "Kỳ thực, bổn hầu không có làm gì cả! Chỉ là bên tai vô tình nghe được Thái tử lầm bầm bảo Tiếu thừa tướng mà thành thân cùng Thuần Dương công chúa, sau này nhất định quyền khuynh thiên hạ, một tay che trời. Bổn hầu chỉ nghĩ là lời nói trong lúc đố kỵ nhất thời, đâu hay hắn lại to gan dám phái sát thủ đi hành thích thật như vậy…"

Không dự đoán được mới lạ. Hắn chắc chắn biết rõ như lòng bàn tay! Hắn… căn bản là hắn cố ý, rõ ràng là hắn cố ý mà!

Tiếu Khuynh Vũ lạnh lùng hỏi: "Rốt cuộc là vì sao?"

Thật tình là hắn không biết hắn suýt nữa khơi mào cho thiên hạ đại loạn hay sao chứ?

Vừa nghe, Phương tiểu hầu gia lập tức xụ mặt xuống, biểu tình rất giống một tiểu hài tử đang tủi thân, hắn ai ai oán oán nói: "Khuynh Vũ thật sự không biết nguyên nhân?"

Thấy biểu cảm của hắn, cơn giận của Tiếu Khuynh Vũ hốt nhiên bị triệt tiêu sạch sẽ, một mảnh cũng không còn, phẫn nộ một khi lên đến cực điểm sẽ rất muốn phì cười.

"A…! Tiếu mỗ thực rất muốn biết!"

Phương tiểu hầu gia hung tợn quay phắt lại trừng trợn liếc cỗ kiệu hoa đỏ thắm đang ung dung di chuyển phía sau, ánh mắt dữ dội như thể muốn phóng hỏa giết người, hắn nghiến răng ken két: "Ta ăn giấm!"

"Phải, chính là ta ghen! Chỉ cần nghĩ tới Khuynh Vũ phải thành thân cùng dị quốc nữ nhân chẳng hề quen biết đó, ta chỉ hận không thể lập tức giết chết ả!"

Biết vậy thôi, còn về phần sau đó hai nước có tổn thương hòa khí, sử kiếm động đao hay không hoàn toàn không nằm trong phạm vi lo nghĩ của Phương tiểu hầu gia.

Cùng lắm thì đến lúc đó hắn liều mạng cướp Khuynh Vũ cùng cao chạy xa bay!

Trời long đất lở thì mặc trời long đất lở, thiên địa lôi đình cũng kệ thiên địa lôi đình! Muốn quản thúc ý chí của hắn ư? Vọng tưởng!

Hắn làm người từ trước đến nay, chính là bất chấp thủ đoạn, chính là mặc kệ ân oán, bỏ quên miệng đời.

Kỳ thực, Phương tiểu hầu gia lo chính là thiên hạ không đủ loạn.

Kỳ thực, Đại Khánh đối với hắn từ sớm đã không còn vừa mắt.

Loạn thế xuất anh hùng, Phương Quân Càn chỉ ước thiên hạ càng loạn càng tốt.

Tiếu Khuynh Vũ không nói gì nữa, chỉ lẳng lặng nhìn hắn, rồi nhanh chóng khởi động luân y tiếp tục đi thẳng.

"Aiiii… Khuynh Vũ à… ?!!" – Kẻ bị bỏ rơi lại phía sau – Phương tiểu hầu gia – cấp tốc đuổi theo bóng người phía trước!

"Khuynh Vũ bớt giận đi mà! Là bổn hầu tính sai nên việc mới bất thành! Chuyện này… đích xác là lo lắng chưa được chu toàn. Ta không nghĩ tới bọn sát thủ của Phương Giản Huệ lại vô dụng như vậy! Lần sau nhất định sẽ hoạch định kế hoạch thật chu đáo, tuyệt đối không thể sơ hở như lần này được!"

Cái thái độ đó của hắn là nhận sai đó hả?

"Tiểu hầu gia, ngay lúc này, Tiếu mỗ chính thức cảnh cáo ngài, vạn nhất Thuần Dương công chúa ở Hoàng đô Đại Khánh có chuyện gì không hay xảy ra, bất luận là ngài hay không phải ngài đứng sau điều khiển, Tiếu mỗ cũng nhất định xem hết cả vốn lẫn lãi tìm ngài tính sổ đó!"

Khuôn mặt đang cười tươi như hoa của Phương tiểu hầu gia phút chốc cứng đờ như hóa đá.

Thấy biểu cảm đang vui hóa rầu của hắn, Tiếu Khuynh Vũ vô cùng hài lòng thỏa dạ: "Cho nên, Tiểu hầu gia, tốt nhất ngươi nên ngày đêm cầu nguyện cho Thuần Dương công chúa ngọc thể cát tường, bình an vô sự thì tốt hơn!"

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Chương 95

"Thuần Dương công chúa quả thực còn vượt cả tin đồn, không những là trang quốc sắc thiên hương khuynh quốc khuynh thành mà còn là người tri thư đạt lý, hiền thục đoan trang, toàn vẹn công, dung, ngôn, hạnh. Thật tình không biết vị nam nhi Đại Khánh nào mới có đủ phúc khí được công chúa để vào mắt phượng, cưới công chúa làm vợ!"

Sau khi đã thu xếp ổn thỏa, Nghị Phi Thuần tiến cung diện thánh, ra mắt Gia Duệ đế. Vừa nhìn thấy dung mạo thiên kiều bá mị cùng cung cách đoan trang nhu thuận, lại tỏ ra rất thông hiểu đạo lý của nàng, Gia Duệ đế ngay lập tức hài lòng, không tiếc lời khen ngợi, tán dương, rằng trên trời dưới đất, không một ai sánh được với nhan sắc tuyệt thế vô song của nàng.

Rồi cũng đến lúc, Gia Duệ đế nghiêm nghị lấy quyền thế thúc (1): "Thuần Dương à, Đại Khánh ta nam nhi tuy thô lậu võ biền, hữu dũng vô mưu, nhưng chắc chắn phải có người xứng đáng trở thành như ý lang quân của công chúa! Nếu quả thực có vị nào khiến nàng động tâm xao xuyến, không cần e ngại cứ thổ lộ với Trẫm. Bất luận là ai, Trẫm nhất định trói hắn lại tặng cho công chúa!"

Nghe Gia Duệ đế nói, vị công chúa dị quốc cắn môi e thẹn, đôi má hây hây tựa đào hoa đương sắc lại càng thắm hồng tuyệt diễm, nửa như xấu hổ, nửa còn băn khoăn, bộ dáng nàng trong nhất thời trở nên lúng ta lúng túng, nhiều lúc toan mở miệng mà không nói được…

Được một lúc, nàng mới từ tốn đứng dậy, dịu dàng uyển chuyển cúi người xuống thỏ thẻ: "Thuần Dương từ nhỏ chỉ quanh quẩn chốn thâm cung, không hiểu chuyện đời, nhưng cùng tỷ muội trò chuyện lại được nghe uy danh của Tuyệt thế song kiêu như sấm dội bên tai, vốn đã đem lòng ngưỡng mộ, từ lâu trong lòng Thuần Dương đã có tâm nguyện đường đột, ngày sau xuất giá nhất định phải gả cho một trong hai vị ấy mới cam lòng. Hôm đó gặp nạn tại trúc lâm, nếu không nhờ Phương tiểu hầu gia xả thân cứu giúp, Thuần Dương đã mệnh táng Hoàng tuyền, ơn ấy tiểu nữ vô cùng cảm kích. Dù chỉ là nữ nhi ngu muội, nhưng cũng biết đến việc trả nghĩa đền ơn. Ơn cứu mạng của Hầu gia ngày hôm ấy,Thuần Dương nguyện lấy thân báo đáp. Việc này, tiểu nữ mạo muội nhờ cậy Hoàng thượng làm chủ. Vạn mong Hoàng thượng thành toàn…"

Tình cảnh này đối với Phương Quân Càn mà nói, đúng là 'vô tâm sáp liễu liễu thành ấm' (2). Nếu để hắn biết trước sự việc như thế, hắn thà tụ thủ bàng quan, không thèm ló mặt!

Gia Duệ đế biến sắc, quần thần cũng theo Hoàng thượng tái mặt, quả thật, trăm triệu lần không thể ngờ Thuần Dương công chúa lại chọn đúng Phương Quân Càn.

Nhưng mà, suy đi tính lại…

Khóe môi già cỗi của Gia Duệ đế nhếch lên thành một nụ cười âm trầm lạnh lẽo: Vậy… cũng tốt!

Chỉ có điều, vấn đề mà ai cũng lo lắng, Gia Duệ đế lại càng lo lắng, đó chính là phản ứng của Phương tiểu hầu gia…

Từ xưa đến nay, Phương Quân Càn đối với nữ nhân chỉ là thú tiêu khiển trong lúc nhàn rỗi lười biếng, chưa bao giờ bị bất cứ ai khước từ, chỉ có hắn lạnh lùng phất tay cự tuyệt người khác, mà kẻ thiếu may mắn ấy ngay cả một câu an ủi lấy lệ cũng chẳng hề được nghe. Có vậy mới biết Phương tiểu hầu gia lãnh khốc vô tình ra sao.

Cứ như thế mà suy luận, với tính cách của Phương Quân Càn, đến lúc đó hắn sẽ làm loạn lên như thế nào, có khi chuyện bé xé ra to thì lại càng nguy hiểm…

Lưỡng quốc hòa thân là đại sự của cả thiên hạ, liên quan trọng đại, lý nào lại đem quốc thể hủy trong tay một người…?

"Phụng thiên thừa vận Hoàng đế… Chiếu viết: "Đại Khánh cùng Liêu Minh đã nhiều năm can qua chinh chiến, hai bên đều tổn thất nhân lực, bách tính lâm họa đao binh, lầm than cơ cực không sao kể xiết. Nay lưỡng quốc chúng ta đồng lòng giao hảo, kết duyên Tần Tần, thực đúng là quốc gia đại hỷ, thiên hạ trên dưới mừng vui. Xét thấy Đại Khánh Anh Vũ hầu Phương Quân Càn, tuổi trẻ anh tuấn, anh tài xuất chúng có một không hai trong thiên hạ, cùng với Thuần Dương công chúa quả thực là trai tài gái sắc, kim đồng ngọc nữ trời sinh, nếu có thể trở thành phu thê tương ái nhất định là phúc của lê dân trăm họ, nay Trẫm thuận theo thiên ý tứ hôn cho khanh cùng Thuần Dương công chúa… Chúc khanh cùng công chúa phu thê hảo hợp, trên thuận dưới hòa, bách niên giai lão, vĩnh kết đồng tâm…"

Thanh âm tuyên chỉ trong vắt như chuông đồng, ngân nga tựa đàn ngọc vang vọng khắp tiền sảnh của Định Quốc vương phủ.

Phương Quân Càn thẳng lưng quỳ gối, ở giữa một đám người đang phủ phục chung quanh, hắn toát ra phong thái tiêu sái cuồng ngạo cùng khí chất cao quý hơn người, tựa tiên hạc thanh cao giữa bầy gà hèn kém.

Nhưng trong lòng hắn lúc này, bao nhiêu loại cảm xúc đang đan xen giăng mắc, trăm mối ngổn ngang, phẫn nộ cực điểm, bất khả lý giải, và trên hết là sự tuyệt vọng đến cùng cực…

Hắn ngẩng cao đầu nhìn vị đại thần đang tuyên đọc thánh chỉ tứ hôn, răng nghiến chặt bất lực, hận ý tuôn trào!

Người đang tuyên đọc thánh chỉ ấy, không ai khác, chính là Tiểu Khuynh Vũ…

Thánh chỉ, ai đọc cũng được, tại sao, vì cái gì nhất định phải là Khuynh Vũ…? Ai cũng có thể thay Hoàng đế chỉ hôn, chỉ có Khuynh Vũ là không!

Cả tấm chân tình của ta, đổi lấy việc huynh tự mình nói lời đề nghị cầu thân…

Cho kẻ khác…

Tại sao, vì cái gì… lại đối xử với ta như vậy?

Hay huynh thực sự đang tâm đoạn tuyệt?!

Trong lòng chợt bật cười chua chát thê lương: Tiểu Khuynh Vũ ơi Tiểu Khuynh Vũ, trái tim của huynh, đến tột cùng dùng để làm gì? Nó… chứa cái gì trong đó vậy?

"Anh Vũ hầu, tiếp chỉ!"

Thanh âm huyền hoặc mênh mang tựa gió nhẹ thoảng qua đã dứt, Tiểu Khuynh Vũ tay nâng cao Thánh chỉ – biểu tượng quyền lực tối cao của Đại Khánh Hoàng đế – nghiêm trang đưa đến trước mặt Phương Quân Càn.

Tiểu Khuynh Vũ, huynh làm những chuyện như thế này với ta, hỏi ta làm sao chịu nổi?

Phương Quân Càn cố nén lòng, thanh âm tỏ ra lạnh lùng lãnh đạm, nhưng kỳ thực lại hệt như sự tĩnh lặng của núi lửa trước cơn phun trào khủng khiếp: "Huynh… còn có gì muốn nói với ta nữa không?"

Tiểu Khuynh Vũ trở nên trầm mặc trong thoáng chốc.

Chỉ một thoáng mà ngỡ như tuế nguyệt quá thiên…

Đoạn, bình tĩnh buông một câu, ôn nhu băng lãnh, thản nhiên quyết tuyệt: "Chúc mừng Tiểu hầu gia!"

Quả nhiên! Trên đời này thực sự không gì có thể khiến huynh mảy may xúc động.

Vẫn chỉ là lãnh khốc vô tình.

Vậy mà, huynh đã đem Phương Quân Càn đày đọa tận chốn nào, để ta tứ phía mênh mang, không còn đường trở lại?

Đắng cay, chua chát…

Phương Quân Càn gần như giật lấy Thánh chỉ trong tay y, lập tức quay lưng bước đi, bỏ lại một câu:

"Ta cho huynh toại nguyện!"

Đương khi tuổi trẻ, tính còn bồng bột nông nổi, cứ tưởng thiên hạ xoàng xĩnh giản đơn, ngang tàng coi trời bằng vung, nghĩ sao làm nấy, muốn đi là đi, muốn ở là ở, chẳng có gì cố kỵ. Đến lúc trưởng niên, mới biết một khi bước chân vào hồng trần tục lụy, đã là thân bất do kỷ, làm sao có thể cố ý làm liều mà không nghĩ đến hậu quả?

Có những người, có những việc lúc ấy không thể lý giải nổi, lại càng không có khả năng chấp nhận. Đợi đến khi trưởng thành, trải nghiệm theo năm tháng

dày lên, mới chợt bừng tỉnh, ngộ ra một điều: tất cả mọi việc người kia làm ra, hết thảy là vì nghĩ cho mình, vì mình mà thôi.

Người ấy vì ngươi, mặc kệ chính bản thân mình.

Để ngày ngày một mình gánh trên lưng, là âm thầm chịu đựng, là thống khổ đớn đau, là trông mong kỳ vọng, tất cả, hết thảy… Chính là vì người ấy… yêu ngươi.

Người ấy hiểu rõ một điều: trừ tình yêu, trong cuộc sống vẫn còn nhiều thứ không thể vứt bỏ.

Không muốn, nhưng không thể đoạn tuyệt.

Vì đó… là cuộc sống.

"Ngốc ơi…" Rất nhiều năm sau ngày ấy, Hoàn Vũ đế hồi tưởng quá khứ, bất chợt lệ nóng ứa mi, "Huynh… lúc nào cũng ngốc như vậy…"

Nhưng mà, huynh cũng biết, Phương Quân Càn đối với huynh, Phương Quân Càn vẫn hy vọng huynh có nhiều hơn một chút vị kỷ, nhiều hơn một chút tùy tâm khoáng đạt…

Nhưng, nếu là như vậy, huynh sẽ không còn là huynh nữa.

Phải không… Khuynh Vũ…?

Hoàn Vũ đế rưng rưng đem sợi chỉ đỏ ngày xưa đang buộc vào tóc áp lên đôi má nóng rực của mình: "Khuynh Vũ… của ta…"

—oOo—

(1): Thế thúc: chú. Thuần Dương công chúa xuất giá theo chồng, ở nước người một thân một mình không ai thân thích, Gia Duệ đế thay mặt cho cha nàng (đã chết) chỉ hôn cho nàng, những việc định hôn ngày xưa nhất định phải do trưởng bối làm chủ, hậu bối nhất nhất phải tuân theo.

(2): nguyên văn thành ngữ 'Hữu tâm tài hoa hoa bất khai, vô tâm sáp liễu liễu thành ấm': tức là 'cố ý chăm hoa hoa chẳng nở, vô tình tưới liễu liễu xanh um' ý chỉ việc cố tình dốc hết tâm sức lại không có kết quả, còn việc chỉ vô tình lại có thành tựu. Cốt lõi của thành ngữ này là ở một chữ 'Duyên'. Hữu duyên thì thành sự.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 96: Chương 96

Đại Khánh Anh Vũ hầu Phương Quân Càn được đương kim Thánh thượng tứ phúc chỉ hôn, sánh duyên cùng Thuần Dương công chúa Liêu Minh quốc, hôn sự được ấn định vào Tiết Đoan Ngọ mồng năm tháng năm, cũng đồng thời là sinh thần thứ hai mươi hai của Anh Vũ hầu.

Quả là song hỷ lâm môn, đã là chuyện đáng vui đáng mừng nay lại càng đáng vui đáng mừng gấp bội lần.

Hết thảy quan viên trong triều đều tranh thủ cơ hội dâng biểu bồi lễ chúc mừng. Trên dưới Định Quốc vương phủ, lễ vật tràn ngập chật cả lối đi, hồng biểu như bươm bướm rợp trời cùng những lời chúc tụng vang lên không ngớt. Gia nhân đi lại nhộn nhịp hớt hải, không khí nhiệt nháo hân hoan, thống khoái rung trời.

Nhị vị tân lang tân nương vận trên người hồng bào hỷ phục, đứng tại đại môn Định Quốc vương phủ nghênh đón tân khách. Từ xa xa đã thấy, nam nhân phong thần tuấn lãng, nữ tử quốc sắc thiên hương, hai người sóng vai mà đứng quả thật là một đôi kim đồng ngọc nữ trời sinh, toàn bích hoàn mỹ.

"Lâm Văn Chính Lâm thừa tướng tặng một đôi bình phong Uyên ương hí thủy (1), chúc Tiểu hầu gia cùng Thuần Dương công chúa bách niên hảo hợp, vĩnh kết đồng tâm…"

"Liễu Mạc Cổ Liễu thượng thư kính tặng một pho Quan Âm tống tử (2) bằng ngọc, cung chúc nhị vị phu thê tương ái thuận hòa, sớm sinh quý tử…"

…

Nghị Phi Thuần quả thật xứng danh là một công chúa cành vàng lá ngọc, hiểu biết và tuân thủ mọi phép tắc lễ nghi, từ cung cách đi đứng đoan trang nhu thuận đến việc tiếp đón tân khách đều vô cùng chuẩn mực. Khuôn mặt nàng tươi cười ửng hồng, dưới ánh dương quang lại càng rạng rỡ, trong đáy mắt ngợi lên niềm hạnh phúc mãn nguyện bên lang quân như ý.

Bên cạnh nàng, vị như ý lang quân Phương Quân Càn lại hoàn toàn trái ngược, hắn uể oải đứng, bộ dáng biếng nhác lơ đãng chẳng mấy chú tâm vào đại sự trước mắt, đón chào tân khách cũng chỉ qua loa lấy lệ, mắt nhắm hờ hững, người như dựa hẳn vào cạnh cửa đại môn. Trên người hắn, chỉ duy nhất

dải hồng cân thắm đỏ rực rỡ trải dọc thân người đón gió tung bay, tuy vậy, lại càng làm tăng vẻ đẹp quyến rũ tà mị của vị thiếu niên anh tuấn.

Hé đôi mắt lười nhác ra chung quanh, Phương Quân Càn cảm thấy mọi chuyện đang diễn ra chẳng khác gì một màn kịch khôi hài vụng về, bất giác khóe môi nhếch lên cười mỉa.

Trí óc hắn lúc ấy cũng đang phiêu dạt theo mây gió, hồn tận đâu đâu, tự nhiên bắt gặp vị tân nương đang cười nói vui vẻ cạnh bên, trong lòng chợt bật lên một ý nghĩ: nếu để nàng biết phu quân tương lai ngay lần đầu gặp gỡ chỉ có duy nhất ý nghĩ muốn giết nàng, không rõ nàng còn tươi cười được nữa không…

Đương lúc miên man suy nghĩ, thanh âm vị chủ lễ chợt vang lên kéo hắn trở về thực tại: "Tiểu Khuynh Vũ Tiếu thừa tướng tặng một thanh Hoàng Tuyền kiếm, chúc Anh Vũ hầu cùng Thuần Dương công chúa bách niên giai lão, sinh tử bất ly!"

Nghị Phi Thuần tinh ý phát hiện, bên cạnh mình, cả người Phương Quân Càn như đang căng ra vì căng thẳng, đôi đồng tử vẫn tỏ ra ơ thờ bàng quan thì nay bỗng lóe lên những tia quang mang sắc sảo lạnh người. Ngay cả hắn lúc này cũng thấy trong lòng dâng lên nhiều cảm xúc trái ngược, là yêu, hay là hận, hắn không biết, cũng không thể nào lý giải…

Một cỗ kiệu đỉnh nhọn thanh nhã tiến đến, từ xa đã thấy sắc đỏ rực rỡ nhức nhối mắt nhìn, kiệu hồng khoan thai hạ xuống trước đại môn Định Quốc vương phủ.

Phương Quân Càn nhìn cỗ kiệu đầy nghi hoặc: trong trí nhớ của hắn, Tiếu Khuynh Vũ luôn luôn sử dụng nhuyễn kiệu thuần bạch tinh khiết, hình như hắn chưa bao giờ thấy y ngồi qua một cỗ kiệu khác màu, chứ đừng nói tới cỗ kiệu đỏ thắm tuyệt diễm khiến hết thảy tân nương phải ghen tỵ như thế!

Rèm kiệu bằng tơ lụa thượng đẳng được một bàn tay trắng nõn với các ngón thanh mảnh hữu lực nhẹ nhàng nhấc lên.

Nhất thời, không gian chung quanh cô đặc lại trước cảnh tượng kinh diễm tuyệt lệ, ai nấy nín thở nhìn không chớp mắt.

Tiếu Khuynh Vũ an tĩnh ngồi trên tọa ỷ phủ gấm đỏ, một thân hồng y như lửa mãnh liệt thiêu đốt, thu hút mọi ánh nhìn, sắc thắm của hỷ phục làm tôn thêm làn da trắng nõn tựa tuyết, ôn nhuận như ngọc.

Tuyết bạch cùng hỏa hồng, hai sắc màu tương phản kết hợp ngay lập tức ập vào thị giác khiến người nhìn liền bị choáng ngợp, sự đối lập làm rực lên cái quyết tuyệt bất nhẫn, diễm lệ mà cũng tuyệt đối thê lương, chẳng khác nào Phượng hoàng bất tử luôn lao mình vào lửa đỏ để vĩnh viễn tái sinh từ vụn tro tàn! (3)

Tất cả mọi người có mặt ở đây đều lần đầu tiên được thấy Tiếu Khuynh Vũ mặc hồng y trên người.

Nghị Phi Thuần nhìn mình hồng bào hỷ phục, bất giác so sánh với y, tự nhiên ngọc diện ủ ê thất sắc, phượng nhãn u ám tối tăm. Trong lòng bỗng quặn lên một cảm giác bứt rứt khó chịu mà trước nay chưa từng có.

Phương Quân Càn bước lên phía trước, ánh mắt trở nên phức tạp:

"Đã từng có ai nói với Khuynh Vũ, huynh… mặc hồng y quả thực rất đẹp hay chưa?"

"Tiếu mỗ… chưa bao giờ mặc hồng y!" – Đôi môi xinh đẹp của Tiếu Khuynh Vũ uốn thành một nụ cười diễm lệ, hầu che đi đôi nhãn quang hoang mang lạc thần, "Chính là vì… hôm nay là đại hôn của Phương tiểu hầu gia, nếu Tiếu mỗ cứ theo thói quen một thân bạch y đến chúc mừng thì khó tránh khỏi thất lễ!"

Màu đỏ, từ xưa đến nay luôn là màu biểu thị hỷ sự cùng mừng vui khôn tả.

Mừng vui khôn tả…

Hôm nay mặc hồng y, thắt lụa đỏ, tư thái điềm tĩnh thản nhiên đến chúc mừng, chính là để mọi người trong hỷ yến không có cơ hội nhìn ra ở mình nửa điểm bi ai cô tịch.

Sắc trắng của bạch y không đủ để che đậy, đành phải nhờ cậy đến sắc đỏ của hỏa hồng.

"Khuynh Vũ…" – Cổ họng Phương Quân Càn như có tảng đá đè chặt khiến hết thảy cảm xúc bị dồn ứ lại, nghẹn đắng, buốt đau, khó khăn lắm hắn mới run rẩy mấp máy đôi môi, bật ra vài tiếng đứt đoạn.

Bên trong kiệu, Tiếu Khuynh Vũ đoan nghiêm tĩnh tọa, thư thái điềm nhiên không chút gợn sóng, y cúi thấp người, thanh âm trong trẻo, vân đạm phong khinh: "Chúc mừng Tiểu hầu gia!"

Rèm kiệu rực rỡ như lửa hồng nhẹ nhàng buông xuống, cắt đứt ánh mắt còn đang dây dưa lưu luyến của cả hai người.

Cũng giống như,

Liễu đoạn một hồi ràng buộc,

Cắt đứt một mảnh nhân duyên…

Là vĩnh viễn sao?

Khởi kiệu, vào phủ.

Phương Quân Càn thẫn thờ, vô thức nhìn hỏa hồng nhuyễn kiệu lướt ngang qua người mình.

Đột nhiên cảm thấy…

Trong nháy mắt, cảm thấy mình vừa để vuột mất khỏi tầm tay…

Hụt hẫng

Ngơ ngác

Trống rỗng

Hư không

Nghị Phi Thuần khẽ nhíu đôi mày ngài, khó chịu nhìn Hoàng Tuyền kiếm hàn khí vương vấn, sát khí tung hoành trong tay. Mặc dù kiếm chưa ra khỏi vỏ, nhưng sát phạt khí mãnh liệt kết tụ từ đỉnh Thiên Sơn nghìn năm băng tuyết kết hợp với huyết tinh của vô vàn trận chiến khiến thanh kiếm vô hình tỏa ra một loại sát khí lạnh lẽo ghê người, làm cho người sinh ra nơi cung vàng điện ngọc, sống trong gấm vóc lụa là như Thuần Dương công chúa hốt nhiên cảm thấy sống lưng lạnh buốt, hàn ý thấu xương.

Nếu không vì thể diện của một vị công chúa tri thư đạt lễ, nàng đã vứt thanh kiếm xuống đất. Lấy vẻ mặt giận dữ bất mãn, nàng quay sang Phương Quân Càn nói: "Tiểu thừa tướng này… ngay trong ngày vui lại chẳng biết lý lẽ đưa hung khí như vậy, thật sự là điềm rất xấu!"

Phương tiểu hầu gia đứng ôm hai cánh tay, khuôn mặt nghiêng nghiêng vẫn dõi theo bóng kiệu hồng đang xa dần, khóe môi nhếch cười lạnh lùng quay sang tân nương, ánh mắt lóe lên tia chế giễu cợt đùa:

"Nếu… ngay cả Hoàng Tuyền kiếm còn không thể khống chế, công chúa có tư cách gì làm bạn cả đời với bổn hầu?"

Vây quanh người Anh Vũ hầu Phương Quân Càn, không phải chỉ là quyền uy tột đỉnh, phú quý giàu sang, không chỉ là vinh quang uy chấn, xán lạn huy hoàng, mà càng nhiều hơn, càng dày đặc hơn, chính là máu tươi, là lửa cháy, là quỷ kế âm mưu, là đấu tranh giết chóc, và cũng là thê tịch ai lương, là lẻ loi cô độc… ám ảnh, bủa vây đến vô tận vô cùng… Cũng như Bích Lạc, vĩnh viễn bồi thân, không bao giờ rời khỏi.

Người có tư cách bồi bạn cả đời cùng Phương Quân Càn, chỉ có duy nhất Tiểu Khuynh Vũ.

Cũng như đồng hành cùng Bích Lạc, chỉ duy nhất Hoàng Tuyền.

Ngữ điệu của Phương Quân Càn vốn có một đặc điểm rất độc đáo mà không ai có thể bắt chước được, thanh âm mang theo ba phần lạnh lẽo kinh người nhưng vĩ âm (4) lại kéo dài ra như lão nhược, khiến giọng nói của hắn đầy âm dương quái khí khiến tiểu hài tử sợ hãi khóc thét, thậm chí cả người chết cũng phải kinh hoàng sống dậy – nếu Tiểu hầu gia thực sự muốn như vậy. (Lời của Vô Song công tử)

Nghe ngữ khí đầy mai mỉa, nhìn ánh mắt đầy khinh miệt của hắn, Thuần Dương công chúa mặt đỏ tai hồng vì thẹn!

Và còn vì nộ khí công tâm!

Trong ngực nàng, từng cơn sóng thần phẫn uất, từng cơn giông bão bất bình đang gào thét sôi trào khiến nàng chân đứng không vững, lảo đảo ôm ngực thở dốc.

Nàng không phục, nàng bất mãn…

Nàng có điểm nào không tốt?

Để cho trượng phu mỉa mai nàng ngay trong hỷ sự?

Phẫn uất cực điểm, tay run run nắm chặt chuôi kiếm, đột nhiên rút mạnh!

Những ngón tay trắng nõn ngọc ngà bất chợt như bị cuồng phong cuốn lốc, chỉ nghe 'xoẹt' một tiếng lạnh lùng, huyết châu như chuỗi ngọc đứt đoạn phi vũ trong không trung. Thuần Dương công chúa hét lên thảm thiết, suýt hôn mê bất tỉnh.

Mũi kiếm hoàn toàn chưa chạm vào tay, đây rõ ràng là do kiếm khí gây thương tích.

Kiếm – đã nhận chủ nhân!

Không gian nhất thời nháo loạn!

Hỏng rồi!

Nha hoàn, gia đinh hoảng hốt, hớt hải ngược xuôi, tay chân luống cuống rối bời, hệt như đàn kiến trên chiếc chảo lửa rừng rực!

"Công chúa bị thương rồi!"

"Cấp tốc cầm máu cho công chúa!"

"Đại lễ bái đường đã sắp cử hành, bây giờ phải làm sao đây?"

Còn có một việc khiến hết thảy mọi người lo lắng đến tái mét mặt mày nhưng ai cũng giấu vội tận đáy lòng không dám hé môi: đại hôn gặp huyết, nhất định không phải điềm lành!

Trước mắt, một mảnh hồng sắc nhân cơ hội lướt qua cực nhanh. Đến lúc mọi người kịp phản ứng, mới phát hiện ra Phương tiểu hầu gia từ nãy đến giờ vẫn đứng tại đại môn đã biến mất không một dấu vết!

Đến cả Hoàng Tuyền kiếm nguyên nhân cớ sự cũng không cánh mà bay!

—oOo—

(1): đã chú thích ở chương 75

(2): Quan Âm Bồ Tát là vị Phật được biết đến và thờ phụng nhiều nhất ở Trung Quốc, người ta có thể ít biết đến Phật Thích Ca Mâu Ni, nhưng không ai là không biết Quan Thế Âm Bồ Tát. Trong tín ngưỡng của quảng đại quần chúng, Phật Bà Quan Âm tượng trưng cho cứu khổ cứu nạn, phổ độ chúng sinh. Quan Âm có rất nhiều hình thái, thường thấy nhất là một người phụ nữ Phật y thuần bạch, ngồi (hoặc đứng) trên tòa sen, tay cầm Bạch ngọc tịnh bình chứa cam lộ, bên cạnh thường có hai đồng tử dễ thương theo hầu. Đối với dân gian, họ sùng kính đến mức tin rằng không việc gì mà Quan Âm Bồ Tát không làm được, nên nhất nhất muốn cầu xin chuyện gì họ cũng đến chùa (hoặc miếu) Quan Âm để câu xin khấn vái, trong đó, đa số là phụ nữ đến để cầu đường con cái. Dần dần, người ta gán luôn cho Phật Bà việc 'tặng con' cho con người.

Quan Âm tống tử được thể hiện không khác mấy với hình tượng Quan Âm thông thường, khác chăng là trên tay Phật Bà bồng theo một tiểu đồng tử khả ái ban tặng cho nhân gian có lòng thành tâm.

Tranh, tượng Quan Âm tống từ được xem như một loại linh vật cầu phúc, có tượng hoặc tranh trong nhà, Phật bà sẽ phù hộ độ trì cho đôi vợ chồng trẻ ăn ở thuận hòa, sớm sinh quý tử.

(3): Phượng Hoàng lửa: trong truyền thuyết, phượng hoàng lửa là một trong chín loại thần thú, con của Thượng đế gồm: chu tước, đan hạc, phượng hoàng, đan vụ, thanh long, bạch hổ, khuê xà, tu tuyết, xá lỵ. Chín vị thần thú này mỗi loài một phương cai quản cửu châu của trời đất. Trong đó, Hỏa Phượng Hoàng là loài có đặc điểm độc đáo nhất, là loài chim diễm lệ nhất của thiên địa, cư ngụ ở một đỉnh núi cao nhất, đẹp nhất. luôn luôn phải bay về phía trước, khi không thể bay được nữa liền tự lao mình vào ngọn lửa rừng rực, tự thiêu đốt chính mình để rồi từ đống tro tàn sẽ tái sinh trở lại, càng xinh đẹp hơn gấp bội lần.

Nhắc tới Phượng Hoàng lửa là nhắc tới sức sống dẻo dai mãnh liệt và ý chí cương mãnh quật cường, không bao giờ chịu lùi bước.

(4): âm cuối câu

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 97: Chương 97

"Quân Càn… Quân Càn đâu rồi?" – Lão Vương gia bộ dáng hớt hơ hớt hải, trán đầy mồ hôi, cả người luống cuống, hồn hển nói không ra hơi, "Cuối cùng sao lại ra nông nỗi này? Cát thì sắp đến, đại lễ bái đường không thể trì hoãn, Thuần Dương công chúa lại thọ thương, Càn nhi thì biến mất chẳng chút tăm tích. Cái này… cái này chẳng phải làm cho cả thiên hạ chê cười chế giễu hay sao?"

Lan Di vội vàng trấn an: "Vương gia đừng nóng vội, chàng mau vào hỷ đường tiếp đãi tân khách đừng để họ bỏ về, thần thiếp đi tìm Càn nhi!"

"Ta chỉ e đến lúc đó đã quá giờ lành bái đường!"

Lan Di gượng cười đau khổ: "Vương gia, vậy… bây giờ, bất đắc dĩ chúng ta phải chuẩn bị một chút thủ đoạn. Tìm được đương nhiên không còn gì tốt bằng, bất quá không thể tìm thấy…"

Định Quốc Vương gia vung tay, vừa phẫn nộ, vừa như kiệt sức: "Bổn vương đã tìm được một người có dáng dấp cùng diện mạo hao hao Quân Càn. Nếu tìm mãi không ra, đành để người đó thay nó bái đường chứ biết làm sao!"

Lan Di thở dài than nhẹ: "Đến nước này, cũng chỉ còn cách đó thôi!" Có điều, bà vẫn băn khoan tận đáy lòng: đêm động phòng hoa chúc lại để tân nương độc thủ không khuê (1), không khỏi…

Mà…, ngộ biến phải tùng quyền, chẳng ai muốn như vậy cả…

Đang lúc cả trên dưới Định Quốc Vương phủ nháo nhào hỗn loạn tưởng chừng muốn xô nghiêng lật ngược vì sự mất tích đột ngột của tân lang – Phương Quân Càn Phương tiểu hầu gia – thì chẳng ai ngờ được, kẻ đầu sỏ gây ra cơn sóng gió cuồng loạn kia đang ở rất gần họ, bất quá chỉ cách chừng dăm bước chân thôi.

"Công tử, người không ra đại sảnh sao? Tân nhân sắp bái đường rồi!" – Gia đinh vương phủ cung kính hỏi.

"Tiểu mỗ thích yên tĩnh, không hợp chốn đông vui, ở đây cũng được!"

Tiếu Khuynh Vũ an tĩnh trầm lặng, điềm nhiên bình thản ngồi giữa hoa viên Định Quốc Vương phủ, đôi mắt mênh mông như biển cả lặng lẽ ngắm nhìn cỏ hoa khoe sắc nơi hậu viện thanh tĩnh tịch liêu, y nhẹ nhàng phất tay áo: "Ngươi không cần hầu hạ ta, lui ra đi!"

Ai cũng biết Vô Song công tử xưa nay tính tình trầm lặng, thích nơi yên tĩnh thanh tịnh, hạ nhân tự hiểu, khiến trong một lúc, không ai lui tới hoa viên quấy rầy nhã hứng của y nữa.

Mồng năm tháng năm, Tiết Đoan Ngọ, hoa viên Vương phủ trăm hoa khoe sắc, muôn tía nghìn hồng, rạng rỡ dưới dương quang, hỉ hoan trong hội lớn, hoa thắm, lá xanh ấp ôm, hòa quyện trên một tấm thảm gấm thêu sặc sỡ muôn màu.

Xuân phong mơn man lay động cành lá, dịu dàng ve vuốt cánh hoa, vạn vật run rẩy chao nghiêng dưới bàn tay mềm dịu của làn gió, thấp thoáng lạc anh lìa cành phiêu du, lơ đãng trong không trung rồi nhẹ vương mái tóc, khinh hạ hồng y, hoặc khẽ khàng đáp xuống nền đất yên lặng.

Xuy hoa động thảo, xuân phong quá

Hắc phát thanh ti, tuyết lạc hoa

Sở nhân bất động hóa lâm mộc

Tịch tịch quan khán tẫn phồn hoa.(2)

Tiếu Khuynh Vũ, hồng y phi diễm, giữa trán, chu sa huyền ảo, như mộng như mê, sắc đỏ tương giao, tuyệt trần mỹ lệ, không những không chói mắt, ngược lại, y ngồi đó, tĩnh lặng tựa lưu thủy xuôi dòng, im lìm như đã hoàn toàn đắm chìm vào thiên nhiên chung quanh, khiến người vô tình nhìn thấy lầm tưởng một mạt bụi ngọc mê ly nửa mộng nửa thực giáng hạ hồng trần.

Miên man trong suy tưởng, người cũng hóa cỏ cây.

Hôm nay, là ngày ngươi bái đường thành thân…

Mau thật, mau quá… Từ năm mười bảy tuổi sơ ngộ đến nay…

Chỉ trong chớp mắt, hoài niệm ngược dòng về năm năm trước…

Hiện tại trong lòng ngươi, hẳn là đang oán hận ta vì nàng tuyên chỉ cầu hôn…

Nhưng mà, Phương Quân Càn.

Tiếu Khuynh Vũ chỉ có thể dùng phương thức đó bảo hộ ngươi toàn vẹn.

Ngươi có thể thấu hiểu được không?

Ngươi có thể… thấu hiểu… được không?

Tiếu Khuynh Vũ, tâm thần kích động, dậy sóng cuộn trào, nhất thời không phát hiện trong vòng mười bước chân, có người đang tiếp cận mình.

"Ai?" – Ánh mắt sắc như dao lạnh lẽo băng hàn của Tiếu Khuynh Vũ lập tức xẹt ngang cảnh giác! Bàn tay phải niệp vòng kim tuyến bất thần vung lên, tia sáng vàng chóe như rắn độc lập tức vun vút lao thẳng đến chỗ vị khách không mời!

Phương Quân Càn vung kiếm chặn đứng mũi nhọn của kim tuyến sát thủ!

Thời khắc trôi qua, cả hai vẫn bất động.

Trong lòng cả hai lúc này, đang cùng dâng trào, cùng phóng xuất, và cùng giao thoa với nhau… Chỉ một ý niệm, một ký ức, như cùng lạc vào một hồi ảo mộng của thời gian.

Dường như… Cảnh sơ ngộ năm năm về trước tái diễn…

Có khác chăng, hôm nay, trên người Tiếu Khuynh Vũ là hồng y rực lửa, trong tay Phương Quân Càn là Hoàng Tuyền kiếm giá băng.

Nếu gặp nhau là khởi đầu bi kịch…

Vậy thì kiếp trước, kết cục đau thương này đã được ấn định…

Tình này, nếu có thể trở thành hoài niệm…

Thì chỉ có ngươi, chính là số mệnh cả đời không đổi – của ta…

Hai tuyệt thế nam nhân, hồng y phi diễm, liễm tẫn phồn hoa, trong mắt, thâm tình lưu luyến, tha thiết ôn nhu, đối diện.

Phương Quân Càn nhẹ bước trên lối mòn rải sỏi, dịu dàng dừng lại bên cạnh y, đem Hoàng Tuyền kiếm trịnh trọng như dâng hiến, đưa đến trước mặt: "Bích Lạc, chỉ có Hoàng Tuyền mới có thể bồi bạn!"

Mà… chủ nhân của Hoàng Tuyền kiếm chỉ có thể là huynh…

Khuynh Vũ, chỉ có thể là huynh thôi…

Tiếu Khuynh Vũ đưa tay cầm lại Hoàng Tuyền kiếm, lặng lẽ ngắm nghía, vuốt ve thật lâu. Trong lòng hốt nhiên nhận ra, cuộc đời này đã định sẽ cùng nam tử trước mặt sinh sinh tử tử, mãi mãi không thể nào dứt bỏ, dù cho cùng trời cuối đất, dẫu cho Bích Lạc Hoàng Tuyền.

Giọng Phương Quân Càn thăm thẳm xa xôi: "Hôm nay, là ngày vui của bổn hầu!"

Tiếu Khuynh Vũ đột nhiên bừng tỉnh: giờ lành bái đường sắp đến, sao hắn lại ở đây?

Phương Quân Càn lặp lại lần nữa, giọng có vẻ lạc đi: "Hôm nay, là ngày vui của bổn hầu!"

Tiếu Khuynh Vũ gật gật đầu, tỏ vẻ như mình đã biết.

"Cho nên…" – Hắn cười tà tà nhưng không hề đùa giỡn, "Khuynh Vũ toại nguyện cho bổn hầu, nhận hồng cân này đi!"

Nói rồi liền rút mạnh dải hồng cân đỏ rực trên cổ chưa bao giờ rời xa, dịu dàng nâng lên hai tay đưa đến trước mặt y.

Hồng cân như lửa cháy rừng rực mềm mại len qua ngón tay chảy xuôi tựa dòng dung nham nóng bỏng, giờ khắc ấy, xuân phong lay nhẹ đung đưa, cũng là lúc luồng gió nghìn năm của định mệnh thổi vào đó số phận khuynh tẫn thiên hạ.

Ta sẽ đem hồng cân tặng cho người duy nhất ta thừa nhận trong cuộc đời này.

Trừ người ấy ra, Phương Quân Càn sẽ không yêu thương bất cứ người nào khác.

Tiếu Khuynh Vũ ngẩng mặt nhìn sâu vào ánh mắt chan chứa thâm tình sâu nặng cùng đợi chờ kỳ vọng của Phương Quân Càn, ngón tay mảnh khảnh trong suốt bất giác đưa ra, chầm chậm chạm vào, để đến cuối cùng… bắt lấy một đầu lụa đỏ.

Cố sự đã cách bốn năm, đến bây giờ, rốt cuộc Tiếu Khuynh Vũ cũng nhận dải hồng cân ấy.

Đại hỷ đường, tiếng kèn trống vang lên, vọng đến tai hai người.

Giờ lành đã đến.

Cho dù biết rõ, tình yêu sẽ không được thiên hạ đồng tình chúc phúc.

Cho dù biết rõ, hỷ đường chỉ có ta cùng người.

Cho dù biết rõ, luyến ái luân thường bội nghịch.

Nhưng mà – Ta – yêu – huynh.

Không có cao đường tại thượng chúc phúc, không có thân bằng hảo hữu chúc mừng, thậm chí, nhân thế không có một ai đồng tình chấp nhận…

Rồi, hai nam nhân tuyệt thế thân phục hồng y, mỗi người giữ một đầu hồng cân thắm đỏ, trang trọng, thành kính, xa xa đối diện hành lễ tam bái.

Đào chi ước hẹn, hồng cân định tình, chỉ đỏ kết tóc…

Tình này – Thượng cùng Bích Lạc, hạ Hoàng Tuyền.

Bái đường rồi, y nghe thanh âm khàn khàn trầm thấp của hắn bên cạnh, run rẩy ước định, bao hàm bên trong câu chữ đứt quãng vì nghẹn ngào là tình cảm thâm trọng, chân thành vĩnh cửu.

Thanh âm của ái tình vô hạn…

"Phương Quân Càn yêu Tiếu Khuynh Vũ, suốt đời không thay đổi!"

Một khắc đông cứng lại!

Nước mắt như mưa sa!

Một giọt, một giọt rồi lại một giọt lệ trân châu trong veo nóng bỏng tuôn rơi, tinh khiết tựa pha lê, nóng hổi như than ấm, như châu sa đứt đoạn, rơi mãi chẳng ngừng, ướt đẫm đôi gò má trắng nõn không gợn tỳ vết của Tiếu Khuynh Vũ.

Run run nhắm mắt, ý đồ ngừng lại dòng nước mắt chảy tràn, nhưng lệ thủy vẫn như lũ xiết phá đê lênh láng, đê vỡ toác, lũ cuốn trôi, căn bản không còn nghe theo lý trí nữa rồi.

Dòng lệ nóng bỏng đọng lại trong lòng bàn tay của Phương Quân Càn, như thiêu như đốt tâm can, đau đớn.

Phương Quân Càn cố nén rung động tận đáy lòng, mắt ôn nhu ngắm nhìn, bất giác, đầu ngón tay chạm vào khuôn mặt nghiêng nghiêng đẫm lệ, dịu dàng miết nhẹ.

Mười ngón tay thon dài hữu lực, thật nhẹ nhàng, thật khinh nhu, thật chậm rãi, từ tốn gạt đi, lau khô dòng lệ nóng bỏng của y.

Chợt, từ cổ họng Tiếu Khuynh Vũ bật ra một tiếng khan, như cố gắng ách lại cơn nghẹn ngào chực bục vỡ.

Nhưng mà, càng cố gạt xuống, càng cố lau đi, lệ châu lại càng tuôn ràn rụa, như mạch nước đã khơi thông, không gì có thể ngăn lại nữa!

Phương Quân Càn vẫn không nói lời nào, chỉ lặng lẽ lau từng giọt pha lê ấm nóng trên mặt ái nhân, một lần lau đi, một lần lệ ứa, lại một lần lau đi… Cứ mãi như vậy…

Vừa như mãn ý thỏa lòng, vừa như thương tâm tiếc hận, thở than dỗ dành…

Khuynh Vũ… của ta…

Này tuyệt thế nam tử, trước nay chưa từng vì ai mà rơi lệ kia mà…

Này công tử Vô Song, xưa nay chưa từng trước mặt ai tỏ ra yếu đuối kia mà…

Định mệnh đã quyết, nước mắt của cả cuộc đời Tiếu Khuynh Vũ, chỉ vì một Phương Quân Càn mà rơi…

Ôn nhu ôm lấy khuôn mặt trắng nõn thanh tú không chút tỳ vết, Phương Quân Càn cuối cùng không thể kềm chế bản thân, hắn dịu dàng cúi xuống, chạm vào đôi môi đang nghẹn ngào, hôn thật sâu lên đó.

Nụ hôn run rẩy nóng bỏng mãnh liệt áp lên đôi môi tái nhợt trong suốt, lạnh lẽo tựa hàn băng, mạnh mẽ ấp ôm, bao phủ, tinh tế nhận ra dường như hắn muốn dùng độ ấm thân thể của mình sưởi tan băng giá nơi y, cùng nhau tan ra, dung hòa làm một.

Tiếu Khuynh Vũ ngẩng đầu lên, triền miên đáp lại.

Thanh ti phất loạn…

Thần xỉ giao triền…

Như lửa đốt điên cuồng, như dung nham nóng chảy, băng giá của trái tim đã tan thành sương khói, luân thường đạo lý đã lùi vào hư vô, chỉ còn yêu thương cháy bỏng, chỉ còn ái tình đậm sâu, mãi mãi đến khi cốt tan xương rã, thương hải tang điền.

Dẫu thế gian bách mị thiên hồng, dẫu thiên hạ trăm phương nghìn lối, cũng chỉ duy nhất huynh… là mọi tình cảm của ta…

Này đoạn cảm tình, ta đã trao cả cho người rồi.

Sử sách chép lại, sau sinh thần lần thứ hai mươi hai của Hoàn Vũ đế, thế nhân không ai còn thấy người đeo hồng cân trên vai nữa.

Đại Khuynh Thánh quân Hoàn Vũ đế Phương Quân Càn sinh thời không có con nối dòng, sau khi băng hà, dị mẫu đệ đệ Phương Vệ Y kế vị, kế tục thời đại phồn vinh 'Khuynh Càn thịnh thế', lưu danh sử sách với đế hiệu Văn Thành đế.

—oOo—

(1): một mình một phòng trong ngày tân hôn, đây có thể coi như đại sỉ nhục của tân nương thời xưa.

(2): bài thơ… hoàn toàn là sản phẩm của Chie, trong lúc bấn loạn, nó cũng khó lòng gọi là hay, vậy nên thỉnh quý quan khách đừng đem đi đâu cả, cảm ơn rất nhiều!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 98: Chương 98

Vô cùng vất vả mới tạm giải quyết ổn thỏa mọi sự vụ lớn nhỏ của Vương phủ, lại còn phải trấn an, thu xếp thật chu đáo cho Thuần Dương công chúa, Định Quốc Vương gia mệt lả người, lê tấm thân già nua vô lực về sương phòng, vừa nhấc bước qua ngưỡng cửa đã nhìn thấy Lan Di đang len lén lau nước mắt, đôi ngươi u buồn đỏ hoe.

Nhìn thấy người, Lan Di liền cuống quít gạt lệ qua loa, cố bày vẻ mặt tươi cười hoan hỉ: "Về rồi sao?"

"Sao nàng lại khóc?" – Lão Vương gia đến ngồi cạnh, ân cần hỏi han, trong lòng cũng nhóm chút dự liệu chẳng mấy tốt đẹp, "Có phải… không tìm được Càn nhi hay không?"

Bà khẽ lắc đầu, lại một cơn thắt lòng. Mường tượng lại… Bà vừa hỏi hạ nhân Vô Song công tử ở đâu, liền vội vã đến, quả nhiên, nhìn thấy Quân Càn ở đó…

Nhưng bà không ra mặt mà nấp ở một nơi kín đáo, hai người họ không thể nhìn thấy.

Bởi vì, bà nhìn thấy hai nam tử, hồng y hỷ phục phi thường diễm lệ, mỗi người một đầu hồng cân rực lửa định tình, trang trọng bái đường…

Rồi, bà thấy, trên khuôn mặt trắng nõn không tỳ vết của Tiếu Khuynh Vũ, lệ châu như mưa sa, Phương Quân Càn ôn nhu ôm lấy, dịu dàng vuốt lệ…

Và rồi, bà lại nhìn thấy hai nam nhân thế sở bất dung ấy gắt gao ghì chặt, triền miên hôn siết, như cả hai đã hòa thành một, không thể chia cắt, không thể tách rời.

Lan Di bàng hoàng, cảnh tượng trước mắt bà, rõ ràng bội nghịch luân thường, rõ ràng loạn đảo càn khôn…

Nhưng đến cuối cùng, Lan Di vẫn chôn chân tại chỗ, không hề cản lại…

… Vì sao?…

Là không nhẫn tâm, không đủ sức, hay chính bản thân bà không muốn?

Lan Di không biết.

Bà, đến tột cùng vẫn không giải thích được.

Chỉ biết là, lúc ấy, một cảm giác bi thương sâu sắc xâm chiếm tâm can, nhào loạn cõi lòng, dồn ứ lại tựa một tảng đá ngàn cân đè chặt yết hầu…

Đó là… sự tuyệt vọng trước khối tình oan trái, yêu nhau nhưng không thể ở bên nhau…

Trong một thoáng, nước mắt lại tuôn trào, Lan Di cay đắng nuốt lệ. Trong lòng, quặn thắt xót xa cùng thương cảm.

Bà nghẹn ngào, nửa như khẩn khoản, nửa như van xin: "Vương gia… Lan phi tự biết mình không đúng… Nhưng mà Khuynh Vũ… hài tử Khuynh Vũ… quả thực rất đáng thương…"

"Vì cái gì… vì cái gì lại phải như vậy… Đối với hai đứa trẻ đó… chẳng phải… quá tàn nhẫn?"

Lão Vương gia vỗ về Lan Di, nén không nổi bi ai, bất lực thở dài: "Tiếu Khuynh Vũ nào phải người thường, Quân Càn cũng vậy. Nếu Tiếu Khuynh Vũ không phải Tiếu Khuynh Vũ, Phương Quân Càn chẳng phải Phương Quân Càn. Nếu như hai người bình thường hơn một chút, không phải lúc nào cũng toàn vẹn hoàn mỹ, không phải cái gì cũng quán tuyệt thiên hạ… thì có lẽ… có lẽ người ta đã không nhìn bằng ánh mắt ngưỡng mộ tôn sùng, có lẽ người ta đã không đặt quá nhiều kỳ vọng, và như vậy, nếu có phản đối khinh chê, cũng chỉ là một số ít…"

Đoạn cười sầu thảm: "Nhưng mà… phải chăng là… cố tình!"

Bọn họ… quá hoàn mỹ…

Hoàn mỹ gần như tuyệt đối.

Đến độ, thế nhân không thể chấp nhận ở họ dù chỉ nửa phần tỳ vết.

"Lan phi…" – Ánh mắt hiền từ của Định Quốc Vương gia hé lộ bi thương, "Hai đứa trẻ ấy… đã không còn thuộc về chính bản thân mình nữa…"

Song, Định Quốc Vương gia đã quá xem thường đứa con của mình. Phương tiểu hầu gia một khi đã quyết tâm hành sự, dù là bất cứ việc gì, có đời nào đoái hoài đến con mắt của thế gian trần tục!

Đêm động phòng hoa chúc, khoảnh khắc hạnh phúc thiêng liêng nhất trong cuộc đời nữ tử, Thuần Dương công chúa lại vò võ cô độc ở tân phòng.

Cũng được đi, đêm thứ nhất còn có thể có nguyên nhân gì đó, nhưng rồi đêm thứ hai, rồi đêm thứ ba, thứ tư… cũng vẫn cứ như vậy… Đến suốt hơn một tháng sau, Phương tiểu hầu gia ngay cả tân phòng cũng chưa bước vào nửa bước!

Đã quá một tháng sau ngày đại hôn, tân nương vẫn nguyên vẹn tấm thân trinh bạch xử nữ, điều đó đối với bất kỳ một nữ nhân nào cũng là một sự nhục nhã không thể che đậy giấu giếm.

Thiên hạ mà biết được, Nghị Phi Thuần còn gì danh dự?

Huống chi, nàng đường đường là một vị công chúa cành vàng lá ngọc, làm sao có thể chấp nhận đại sỉ nhục như vậy?

"Phu quân, xin dừng bước!" – Nghị Phi Thuần đã nhẫn nhịn đến cực hạn, quyết không thể nhún nhường hơn nữa, nàng cất tiếng gọi vị trượng phu hờ hững đang lững thững chuẩn bị xuất môn, "Thuần Dương có việc cần thưa!"

Phương tiểu hầu gia chợt cảm thấy có hứng thú: "Công chúa có chuyện, kính thỉnh dạy bảo, bổn hầu xin rửa tai lắng nghe!" Rốt cuộc không thể nhẫn nại nổi nữa! Ai da… nhưng cũng không tồi, không tồi chút nào, rõ ràng bị vũ nhục như vậy, lại có thể cắn răng chịu đựng đến hơn một tháng. Những việc khác tạm không nói đến, chỉ riêng đức tính kiên nhẫn này thôi cũng phải khiến người ta phải thay đổi cách nhìn…

Nghị Phi Thuần cắn môi chua chát… Công chúa… đến giờ phút này rồi mà chàng còn gọi thiếp là 'Công chúa' ư?

Chàng là phu quân của thiếp mà…

Nhất thời, trong lòng Nghị Phi Thuần, bi thương cùng tuyệt vọng cùng cực cuồn cuộn dâng trào.

Nàng lại cắn môi lưỡng lự, nửa như muốn nói mà lại khó khăn mở miệng, mãi mới ngập ngừng: "Tiểu hầu gia… đã bao giờ… vì Thuần Dương mà… trong lòng có chút nào rung động… hay chưa?"

Dù sao, cũng là một vấn đề khó lòng bày tỏ, đương nhiên sẽ rất ngượng ngùng, Thuần Dương công chúa nói xong, đôi má đào lại hồng lên e thẹn, hàm răng ngọc lại tiếp tục vân vê bờ môi đỏ son căng mọng…

Rõ ràng là một tuyệt thế giai nhân, bất kỳ nam tử nào nhìn thấy cũng không thể kềm được ý muốn sở hữu…

Nhưng…

"Chưa từng!" – Thuần Dương công chúa vừa dứt câu, Phương Quân Càn đã lập tức buông câu trả lời gọn lỏn, gần như hắn chẳng cần suy nghĩ, lời đáp đã chực sẵn trên môi, chỉ hai chữ ngắn gọn, bình thản ung dung, lạnh lùng quyết tuyệt!

Thanh âm lãnh khốc, hoàn toàn không một tia hy vọng vãn hồi, mọi ý định hầu mong chuyển biến đã tan thành mây khói, khiến Thuần Dương công chúa khiêm nhã đoan trang của trước kia biến mất, biểu hiện hiện tại của nàng chỉ còn là chất chứa tủi hờn, ai oán cùng giận dữ.

Nàng gào lên: "Vì sao?!" Chẳng phải chính nàng chứ không phải ai khác là thê tử đã được hắn, trước mặt cả thiên hạ hai nước đủ tiết đủ lễ, cưới hỏi đàng hoàng hay sao?

"Mục đích của công chúa đến Đại Khánh chúng ta đều biết rõ, nàng không nhất thiết phải đeo vẻ ngây thơ vô tội đó trước mắt bổn hầu!"

Đoạn, đôi đồng tử sáng quắc như sao đêm quay sang, tinh quang lạnh như băng chiếu thẳng vào mắt Nghị Phi Thuần: "Huống hồ, bổn hầu đã đem tất cả tình yêu trong đời mình gửi gắm trọn vẹn nơi một người, làm gì còn chút dư thừa nào dành cho nàng chứ?"

Trong thanh âm của hắn là kiên ngạnh, kiên định, kiên quyết, khẩu khí lạnh lẽo băng hàn, tiệt kim đoạn ngọc. (1)

Dứt lời, Phương Quân Càn hất đầu đi thẳng, không hề quay lại liếc dù chỉ một lần.

Cả người Thuần Dương công chúa chấn động đến bủn rủn, chân tay nhũn ra hệt như vừa bị hút đến cạn kiệt khí lực, run rẩy dựa vào tay vịn của tọa ỷ để không quỵ ngã, thật khó nhọc ngồi xuống.

Khẽ cong lên đôi môi tái nhợt không còn chút máu thành một nụ cười ảm đạm, nàng tự giễu cợt mình: có ai tưởng tượng được… tình địch của mình không phải giai nhân xinh đẹp như hoa, chẳng phải mỹ nữ dung nhan tuyệt sắc, mà lại là… Một nam nhân…??? Ôiiii!!!…

Hoàng cung.

Triều chính đại sự đã thương nghị xong, bá quan văn võ lục tục rời điện. Phương tiểu hầu gia khoan thai đẩy luân y của Vô Song công tử thẳng hướng môn cung ra ngoài.

Trên đường đi ngang qua hành lang quanh co khúc khuỷu của Thần Huy điện, bỗng đâu một trận âm thanh huyên náo hỗn tạp ập vào tai, tiếng mắng chửi thô lỗ, tiếng đánh đá xen lẫn tiếng van vỉ cầu xin cùng khóc lóc…

"Điện hạ… nô tỳ biết lỗi! Nô tỳ biết lỗi rồi!"

Rồi là tiếng Phương Giản Huệ gằn giọng quát đánh: "Tiện nhân! Xem ngươi còn có gan nữa không!"

Nhận thức tình hình, Vô Song công tử khẽ nhíu đôi chân mày thanh tú tựa viễn sơn, liếc nhìn lên Phương tiểu hầu gia với ý 'Đến xem thử đi'.

Quả nhiên, đúng là Thái tử điện hạ Phương Giản Huệ đang vừa đánh vừa mắng chửi thậm tệ một cung nữ sơ ý làm vỡ chung trà quý.

"Vừa khéo!"

Tai nghe rõ mồn một, hai chữ ngắn gọn của Tiểu Khuynh Vũ không khỏi khiến Phương Quân Càn nghiêng đầu tò mò liếc xuống, liền thấy khóe môi Vô Song công tử mỉm cười, nụ cười vẫn ôn nhu thanh nhã mà không hiểu sao, nhất thời Tiểu hầu gia chỉ cảm thấy tóc tai dựng đứng, cả người nổi da gà… Hắn bỗng chột dạ…

"Á!!!!!!" – Một tiếng hét thảm thiết. Chân phải Phương Giản Huệ chẳng hiểu sao tự nhiên khuỵu xuống, cả người lảo đảo, loạng choạng rồi té nhào vào ngự trì cạnh bên, nước trong hồ bắn vọt lên tung tóe, báo hại đàn cá cảnh được một phen chết khiếp…

"Cứu mạnggg, cứu mạngggg!!!" – Nhìn thấy Thái tử điện hạ liều mạng quơ quào loạn xạ, tay chân đập nước đùng đùng, đầu cố ngoi lên hớp hớp không khí cầu cứu, cả đoàn cung nữ thái giám ở đó sợ hãi điếng người, nháo nhào xoắn xít, inh ỏi như ong vỡ tổ.

Vô Song công tử mặt không hề biến sắc, tâm chẳng chút hoang mang, thản nhiên điềm tĩnh rút êm.

Phương Quân Càn làm ra vẻ vừa mới phát giác: "Khuynh Vũ, là huynh làm phải không?"

Tiểu Khuynh Vũ quan phục thanh quý hoa lệ, dịu dàng phất tay áo rộng, tác phong trang nhã ung dung, cười mỉm: "Tiểu mỗ chỉ là trùng hợp đi ngang qua thôi, Tiểu hầu gia mà không có chứng cứ nhất định sẽ không hồ ngôn loạn ngữ, bằng không, Tiểu mỗ hẹp dạ sẽ cáo giác ngài vu khống phỉ báng đó…"

"Thì ít ra, bổn hầu cũng tự làm nhân chứng mà!" – Phương tiểu hầu gia mắt sáng như sao, tinh nhạy như rồng như hổ, đương nhiên vừa rồi không bỏ sót một chút nào diễn biến, mắt thấy rõ ràng bàn tay Tiểu Khuynh Vũ nhẹ nhàng bắn ra một mũi kim tiễn trúng vào chân phải Thái tử, liền sau đó thiên tằm kim tuyến mỏng mảnh như vô hình lao đến bó cứng người hắn, chỉ một cái nhấc tay nhẹ liền quăng cả khúc thịt xuội lơ ấy xuống ngự trì.

Phương Quân Càn vô cùng hiếu kỳ lẫn hưng phấn, hắn gãi gãi cằm: "Hay là Thái tử lại lỡ đắc tội gì với Tiểu thừa tướng rồi?"

"Không có, chỉ là tiểu sự, chẳng can hệ nghiêm trọng!" – Vô Song công tử thản nhiên ngắm nghía, mân mê vòng kim tuyến trên tay.

"Bất quá…" Tiểu Khuynh Vũ chợt đổi ngữ điệu, thật ôn văn nhu thuận, thật khiêm nhã thanh cao: "Thái tử điện hạ dám nói năng lỗ mãng với Tiểu mỗ, vậy cũng xem như là tự mình đã sớm chuẩn bị đón nhận cái kết cục này đi!"

Đầu – đầy – mồ hôi – lạnh ngắt.

…

Tiểu hầu gia cảm khái: "Khuynh Vũ à Khuynh Vũ, bổn hầu phát hiện huynh càng lúc càng biết ôm hận thù dai nha!"

Vô Song công tử mặc nhiên thừa nhận: "Đúng vậy đó, chính là từ lúc ta quen biết ai kia đến giờ…"

Phương tiểu hầu gia: "…"

Trầm mặc một lúc, rồi cả hai cùng phá lên cười vang một trận sảng sảng khoái khoái!

Vô Song công tử Tiểu Khuynh Vũ gọi là tuyệt diệu đâu chỉ có mỗi dung mạo diễm lệ thôi? Y tinh anh mẫn tiệp, thông tuệ tuyệt luân, biết tiêu trừ phiền muộn, giỏi đả phá u sầu, ngay cả sự hài hước hóm hỉnh cũng mang một phong thái rất riêng biệt của kẻ thiên hạ vô song.

Có y bên cạnh, thế gian bừng lên muôn vạn sắc màu, có y bên cạnh, hồng trần bỗng bớt mịt mờ nhiễu nhương. Phương Quân Càn thực không dám tưởng tượng, thế giới của hắn mà không có y thì sẽ như thế nào, cũng như trong cuộc đời hắn, vắng đi y, sẽ ra sao…

"Khuynh Vũ…" – Hắn mỉm cười, ôn nhu cúi xuống ghé sát vào tai y, "Chúng ta đi nhé!"

Đi?

Thản nhiên hỏi lại: "Đi đâu?"

"Đi đâu cũng được!" – Phương Quân Càn đang từ sau lưng luân y bước nhanh lên phía trước, trong mắt sáng ngời khao khát chờ mong, nhìn sâu vào mắt Tiếu Khuynh Vũ: "Buông tay đi, cái gì cũng đừng lo lắng, đừng để ý, đừng bận tâm nữa. Ta cùng nhau đến nơi thế ngoại đào nguyên nào đó ẩn cư, không để bất cứ ai tìm ra chúng ta. Hoặc giả Khuynh Vũ nhàm chán cuộc sống vô lo nhàn hạ, ta lại nắm tay nhau du sơn ngoạn thủy khắp đại giang nam bắc. Chẳng phải Khuynh Vũ từng hứa sẽ cùng với bổn hầu ngắm nhìn mỹ cảnh thế gian sao? Này giang sơn vô tận, cổ tích nghìn năm, này biển xanh sông gấm, rừng thẳm non cao, bất cứ nơi đâu, bổn hầu cũng sẽ đi cùng với Khuynh Vũ…"

Tiếu Khuynh Vũ yên lặng ngắm nhìn khuôn mặt khấp khởi hy vọng trước mắt, trong làn thu thủy trong suốt ôn nhu, quang hoa lấp lánh, nhưng vẫn bình tĩnh thản nhiên.

Phương Quân Càn tà tà nói tiếp: "Thật lòng mà nói, bổn hầu cũng chẳng phải cái gì liêm khiết lắm đâu, mấy năm an an ổn ổn ở Bát Phương thành làm Anh Vũ hầu cũng có một chút thu vén riêng tư… A… Tính ra, nếu dè sẻn tiết kiệm cũng đủ cho hai ta chi dụng cả đời đó!"

Khóe môi Tiếu Khuynh Vũ hơi nhếch lên một chút.

"Thỉnh thoảng, có thể về nhà thăm phụ thân cùng Lan Di, còn về phần nối dõi tông đường cứ giao cho Vệ Y đảm trách là được rồi!" – Giờ mới vỡ lẽ, chẳng trách Phương tiểu hầu gia tâm tâm niệm niệm muốn có đệ đệ. Thì ra… đã sớm dự liệu cả…

"An bài như vậy là quá ổn thỏa!" – Hắn ngưng giọng, sóng mắt tha thiết ôn nhu chăm chú nhìn công tử Vô Song bạch y trắng muốt vô nhiễm hồng trần, dịu dàng xòe bàn tay chờ đợi, "Khuynh Vũ, chúng ta đi nhé!"

Tiếu Khuynh Vũ, an tĩnh tọa luân y.

Ôn nhuận như ngọc phách, thanh lãnh tựa nguyệt hồn.

Khiến Phương Quân Càn có chút lo, đôi mắt sáng trong lại càng ánh lên kỳ vọng, kiên định nhìn bạch y nhân băng thanh ngọc khiết.

Hốt nhiên, Tiếu Khuynh Vũ nhoẻn cười dịu dàng – nụ cười ngời sáng dương quang, khiến sương tan tuyết rã, đất trời hồi xuân, cỏ cây bừng nở…

Chậm rãi nắm lấy bàn tay đưa ra trước mặt, y đáp: "Được!"

Một cảm giác thống khoái vô hạn cuồn cuộn dâng trào trong ngực của Phương Quân Càn, tim thót lại như ngừng đập rồi bất thần rộn rã liên hồi muốn nhảy ra khỏi ***g ngực, hắn những muốn hét toáng lên thật to, nhưng cuối cùng, sung sướng đến nghẹn lời khiến hắn chỉ bật ra được một tiếng cười thật khẽ, thật nhẹ nhàng.

Cùng đi nào!

Thật sự, chẳng còn gì để ta lo lắng, để ta chú ý, để ta bận tâm nữa… Từ bỏ hết!

Tất cả, ngoại trừ… huynh!

Khuynh Vũ… của ta!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Chương 99

Nhìn lá thư Phương Quân Càn để lại, Định Quốc Vương gia thở dài não ruột, trong lòng xúc cảm như tơ giăng trùng trùng, ngổn ngang trăm mối.

Rốt cuộc, cũng đi…

Bất giác than nhẹ một tiếng: có lẽ, đó là kết cục tốt nhất…

Lan Di đến gần ôn nhu hỏi: "Có phải Càn nhi cùng với Khuynh Vũ, hai đứa trẻ này cùng cao chạy xa bay không?"

Lão Vương gia gượng cười, cố tỏ ra khôi hài: "Kỳ thực, bổn vương hoàn toàn bội phục đứa con của mình, to gan lớn mật ngang nhiên bắt cóc Vô Song công tử danh chấn thiên hạ, chưa biết nó đánh nam dẹp bắc đỉnh thiên lập địa ra sao, chỉ cần tài năng không kiêng trời chẳng kỵ đất này thôi cũng đủ khiến thiên hạ có mọc cánh cũng theo không kịp!"

Lan Di không vui nổi, khẽ nhíu đôi mày ngài: "Thần thiếp chỉ e Hoàng thượng sẽ không tha cho bọn chúng!"

Định Quốc Vương gia ngửa đầu ha hả, cười ái thê đa suy đa tưởng, tự gánh lo vào người: "Khéo lo, nàng nghĩ hai đứa nó là ai chứ?! Tuyệt thế song kiêu

một khi đã muốn đi, thiên hạ hỏi ai đủ bản lĩnh ngăn cản? Thậm chí, bọn nó vạn nhất muốn đào thoát, ẩn cư thế ngoại, thế gian hỏi ai có khả năng tìm thấy?"

Thâm cung.

Nội uyển.

Gia Duệ đế bệnh càng nghiêm trọng, tính mệnh như đèn treo trước bão (1), ho sù sụ từng cơn thắt ngực, tâm trí như điên như cuồng.

"Trẫm… chưa bao giờ nghĩ… Ngươi dám buông tay… buông tất cả mọi thứ để đi theo hắn… Tiếu Khuynh Vũ… Ngươi đúng là… điên rồi!"

Triều đình Đại Khánh bỗng thiếu đi hai nhân vật trọng yếu, cảm giác hụt hẫng cùng trống vắng ai cũng có thể hiểu được, chưa kể sự bí bức ngột ngạt trùng trùng giăng mắc mỗi buổi thượng triều mà không ai can đảm nói ra. Bởi lẽ, Hoàng thượng không nhắc tới, bá quan cũng tự biết thức thời thoái thủ cho khôn ngoan, chẳng ai dại tự mình chọc giận thiên tử, bôi xấu long nhan để chuốc họa vào người.

Ai nấy đều mặc nhiên xác định, mọi chuyện lại trở về như trước đây, xem như Vô Song công tử Tiếu Khuynh Vũ cùng Anh Vũ hầu Phương Quân Càn chưa từng tồn tại. Tại triều đường, sau khi ngươi huyên thuyên ba hoa chán sẽ đến phiên ta đăng đàn, thăng triều rồi lại bãi triều, chẳng có gì khác biệt, cũng như hòn đá đã chìm sâu tận đáy hồ, không thể gây sóng gió phong ba được nữa. Mọi sự, vẫn là phong vân cuồng loạn, vẫn là chước quỷ mưu ma, vẫn là mưu thâm kế hiểm, gian trá khó lường.

Dường như, hoàn toàn chìm vào quên lãng vậy…

Lúc này, khoảng cách đối với tuyệt thế song kiêu đã quá mức xa xôi.

Phương Quân Càn cùng Tiếu Khuynh Vũ, giống như đã dần dần rồi thoát hẳn tai mắt dòm ngó đề phòng của các quốc gia lân bang.

Mọi việc, có vẻ đã trở lại bình yên sau cơn sóng gió.

Không có bất kỳ ai biết, hiện tại tuyệt thế song kiêu mất tích, đến tột cùng thì họ đang tiêu diêu tự tại ở nơi nào.

Nghe nói, một lão tiều phu trong lúc đốn củi vô ý sa xuống khe sâu, đương khi tính mạng như chỉ mành treo chuông thì được hai vị tiên nhân cứu vớt, bọn họ ẩn cư trong một sơn cốc trồng đầy đào hoa, hệt như chốn bồng lai tiên cảnh.

Có điều, điểm kỳ quái chính là, khi lão tiều tìm vào đào cốc lần thứ hai để nói lời cảm tạ, ở đó đã không còn chút tăm tích nào của nhị vị thần tiên dung nhan như họa ấy nữa.

Chỉ còn lại một ngôi trúc ốc (2) nhỏ xinh u nhã, thanh tịnh ẩn mình dưới tán đào hoa thắm hồng diễm lệ, dịu dàng đón từng cánh lạc hoa phiêu diêu trong gió nhẹ, cô tịch cùng an tĩnh…

Tam nguyệt giang thủy khoát, du du đào hoa ba (3)

Nghìn dặm mênh mang, từng mảng đào hoa hồng rực thê diễm lặng lờ xuôi dòng nước biếc, giữa không trung, lạc anh tiêu sái ung dung, thản nhiên lìa cành, vương vấn chao nghiêng trước khi nhẹ nhàng đậu lại, nhuộm cả đất trời bằng một màu hồng tuyệt sắc, khiến người ta ngỡ như đang đắm mình vào làn sương mờ lãng đãng nhàn du, ẩn ẩn hiện hiện của bức thủy mặc non nước hữu tình miền Giang Nam yên vân xa thẳm.

Lạc hoa bồng bềnh phiêu linh trên mặt hồ trong vắt, thả trôi mình tùy dòng lưu thủy lãng du, lặng tờ thanh thản như tách rời hoàn toàn khỏi nhân gian đấu đá đua chen, chỉ còn thiên địa hữu tình, nhân tâm tĩnh tại…

'Tíchhh… tinh tinh tinh tích tích' Đâu đó trong vắt tiếng chim ríu rít gọi bầy, véo von ca hót, vọng ngân nga, lan tỏa khắp mặt hồ êm đềm tĩnh lặng.

Một con hạc trắng muốt đạp nước phi vút lên cao, mặt hồ khẽ khuấy động, từng gợn sóng nhấp nhô lăn tròn trên mặt nước chầm chậm loang xa…

Khói sóng là là như mây vương mặt nước, giữa khung cảnh ảo huyền nửa hư nửa thực ấy, một chiếc thuyền con tựa lạc diệp đáp nước khoan thai rẽ sóng dập dềnh.

Trên thuyền nhỏ thấp thoáng hai thân ảnh, một đứng ung dung, một ngồi trầm mặc, không thấy rõ người, chỉ mờ ảo màu tuyết bạch thanh nhuần nhu thuận, mông lung sắc đỏ như lửa cháy bập bùng. Sóng lặng nước yên, khói lam lơ đãng nhè nhẹ vương vấn mặt hồ, lạc anh hồng nhạt thả mình theo làn gió, đùa nghịch mái tóc, quấn quýt trường sam của hai vị thiên tiên thế ngoại như từ trong tranh bước ra đang tiến gần đến…

Chiếc sào tre thanh mảnh khẽ dựng đứng lên, thuyền con nhẹ nhàng dừng lại giữa hồ.

"Tây tắc sơn tiền bạch lộ phi, đào hoa lưu thủy quyết ngư phì (4)…" – Nam tử thân phục hồng y, bộ dáng nhàn tản biếng nhác, người tựa sào tre, khóe môi cong lên cười nhẹ, đôi mắt tà mị chăm chú nhìn chiếc cần trúc trong tay mình, "Bổn hầu thân hữu thiên mệnh, vận thế kinh người, chắc chắn phải câu được quyết ngư (5)!"

"Người như ngươi, tính thì bộp chộp vội vàng, tâm lại nóng nảy bất định, câu được cá mới là chuyện lạ!" – Vị bạch y công tử an tĩnh ngồi dưới thuyền thản nhiên, dung nhan tựa được tạc từ bạch ngọc, hàng mi dài cong vút che rợp đôi mắt trong suốt như pha lê, như điêu như họa, thanh khiết nhu thuận, nếu chỉ vô tình liếc qua sẽ lầm tưởng đó là một tiểu cô nương mảnh mai kiều diễm, nhưng mà, ở y lại toát ra khí chất của băng hàn lạnh lẽo thấu xương

thấu cốt, của lưu thủy điềm nhiên mà lãnh đạm vô tình, lại có cái tinh anh thấu triệt của trí óc thông tuệ mẫn tiệp tuyệt đỉnh thiên hạ.

Chẳng có một ai ngờ được, nơi tuyệt thế song kiêu ẩn cư lại chính là sơn cốc nhỏ ở ngoại vi hoàng thành! Thật sự rất ứng với câu: nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất!

Phương Quân Càn cười gian tà: "Nếu bổn hầu mà có câu không được cá thì hoàn toàn là lỗi của Khuynh Vũ, không liên quan tới bổn hầu!"

Tiểu Khuynh Vũ thản nhiên như không, bát phong bất động, chuyên tâm với chiếc cần trúc mảnh mai trong tay mình. Ngay cả tư thế ngồi câu cá cũng toát ra phong hoa tuyệt đại, cao ngạo bất phàm…

Vô Song công tử nhè nhẹ ngẩng đầu lên, Phương Quân Càn ôn nhu nhìn, nhận thấy điểm chu sa thắm đỏ ưu nhã giữa trán y hiện lên vẻ thắc mắc…

Tiểu hầu gia chỉ lẳng lặng bỏ cần câu của mình sang một bên, đưa tay nhấc mạnh nón trúc trên đầu đội cho Vô Song, che đi khuôn mặt của y, hắn tà tà giải thích: "Dung mạo trầm ngư của Khuynh Vũ (6), đến cả Tây Thi cũng phải xấu hổ không dám nhìn, huống hồ quyết ngư kia, chắc chắn thẹn đến mức trốn biệt tận đáy hồ rồi, thử hỏi bổn hầu làm sao còn câu được cá nữa đây?"

Hắn bày ra vẻ mặt 'Đều là tại huynh hết', làm như quả quyết chắc chắn mấy lời dẻo như kẹo đường của hắn là đúng, cúi xuống cầm lại chiếc cần trúc, nhe răng cười: "Không tin thì Khuynh Vũ đội nón trúc này đi, bổn hầu nhất định sẽ câu được cá cho mà xem!"

Hắn vừa dứt lời, quả nhiên chiếc phao khẽ động.

Phương Quân Càn mừng rơn! Hắn không nhịn nổi quay sang Tiểu Khuynh Vũ ngoác miệng đắc ý: "Ta đã nói mà!"

Cá ơi cá à, ngươi thật rất biết nể mặt bổn hầu đó!

Hắn hí hả giật mạnh cần câu, chiếc cần trúc cong lên rồi hất mạnh, một chú quyết ngư mập mạp rơi xuống lòng thuyền, hoảng hốt giãy đành đạch, chiếc đuôi đập đập liên hồi, thân mình uốn éo vặn vẹo, xoay trở điên cuồng…

Tiểu Khuynh Vũ thật chẳng biết phải nói gì nữa…!

Chợt thấy cần câu trong tay trì xuống nằng nặng —— Mắc câu rồi!

Vô Song công tử mỉm cười thanh lệ, giật mạnh cần trúc, lại một chú quyết ngư múp míp rơi xuống lòng thuyền.

Nhìn hai chú quyết ngư vẫn không ngừng đập đuôi vặn vẹo, Phương Quân Càn trầm ngâm đề nghị: "Hay là… tối nay ta ăn 'Đào hoa chử quyết ngư' đi, vừa xứng với rượu 'Bích huyết đào hoa', tư vị chắc chắn sẽ tuyệt diệu không thể tưởng tượng…!"

Và còn vì, có người trước mặt bồi bạn…

Hắn vờ thở hắt, nhưng chỉ toàn mãn ý thỏa lòng: cái này… mới đúng là nhân sinh khoái hoạt…

"Được thôi!" – Vô Song công tử thản nhiên nói, "Dù sao thì cũng không phải Tiểu mỗ nấu ăn mà!"

Tiểu Khuynh Vũ xưa nay vốn có thiên phú. Y có thể giữ vẻ mặt nghiêm chỉnh đúng mực để nói một chuyện hết sức buồn cười, và rồi, lúc người ta ngẩn ngơ dở khóc dở cười thì y vẫn bất động thanh sắc, chẳng chút động dung.

Tiểu hầu gia hiện tại quả đúng là không biết nên khóc hay nên cười. Khó khăn lắm mới giữ được vẻ mặt không đổi sắc, hắn lên giọng dạy đời, lời đầy tâm ý: "Khuynh Vũ à, như vậy là không được nha! Đâu phải trọng trách nào cũng quẳng lên đầu ta được chứ, phải có khi tình cờ Khuynh Vũ muốn làm corn hay cái gì tương tự mà phải không?"

Vô Song công tử chỉ lẳng lặng phun ra hai chữ: "Mơ đi!"

Tiểu hầu gia nheo mắt xác định: "Thực sự không làm?"

"Tiểu mỗ đã nói không làm thì sẽ không làm!"

"Không hối hận?"

Vô Song công tử lạnh lùng cười, ném cho hắn một cái liếc mắt khiêu khích rồi ngoảnh mặt đi chỗ khác, không thèm nhìn, cũng không thèm nói tiếng nào.

Được lắm!!!

Phương tiểu hầu gia mỉm cười đen tối…

Chiếc thuyền con đang yên đang lành bỗng rung lắc kịch liệt!

"Phương Quân Càn!? Ngươi…!!!" – Vô Song công tử hoảng hốt, hai tay cuống quít bám chặt mạn thuyền không dám buông ra.

"Cơ hội cuối nha, đến tột cùng có chịu làm hay không?"

Hắn… ngang nhiên dám uy hiếp ta! Ta nhất định… nhất định phải giết chết hắn! Nhất định!!!

"Ngươi…, dám…!" – Vô Song công tử tràn đầy hối hận vì hôm nay đã quá chủ quan không mang theo kim tuyến cùng ám khí bên người.

Trả lời Tiếu Khuynh Vũ chỉ là tràng cười ha hả khoái trá cùng rung lắc xóc nảy ngày càng kịch liệt! Sự thật trước mắt đã chứng minh, Phương tiểu hầu gia chính xác không có gì là không dám làm cả!

Chiếc thuyền nan vốn vừa nhỏ vừa nhẹ như lông vũ, đã vậy còn bị Phương tiểu hầu gia chẳng chút xót thương kịch liệt đạp lắc, làm sao chịu nổi, rõ ràng rất có nguy cơ lật nhào giữa hồ…

Cứ tưởng tượng đến cảnh đó, thật chẳng chút nào thi vị…

Vô Song công tử khẽ rùng mình…

"Được rồi được rồi! Trước hết ngươi dừng lại đi đã! Chờ lên bờ, lên bờ rồi nói tiếp!" – Rối rít tìm cách hoãn binh, Tiếu Khuynh Vũ thầm nghiến răng: chờ ta lên bờ ngươi nhất định sẽ chết chắc!

Phương Quân Càn nhếch mép, đá một nụ cười yêu nghiệt mê hồn: "Chậm rồi!!!"

Chân phải đạp thật mạnh một cái!

'Oànhhhh! Soạp…!!!' Chiếc thuyền con lật nhào! Cột nước trắng xóa bắn lên thật cao rồi tung tóe dội ào ào xuống, khuấy động dữ dội mặt hồ vốn sóng lặng nước yên!

Mãi một lúc lâu sau mới tạm lắng, mặt hồ dần ôn hòa trở lại, nhưng bọt nước vẫn dập dềnh chưa vội tan đi.

Rồi bất thần hai cái đầu cùng lúc ló lên khỏi hồ, làm làn nước lại được một phen kinh hoảng, hai thân ảnh nam nhân, một bạch sam thắng tuyết, một yêu hồng tà mị, rẽ nước chui lên…

Mặt nước rung động truyền đi thanh âm vô cùng giận dữ của bạch y thiếu niên: "Phương, Quân, Càннnn!"

"Hahahahaha!!!!" – Đáp lại cơn phẫn nộ của ai kia chỉ là giọng cười hả hê đắc thắng của tiểu hầu gia ranh mãnh tinh quái.

Gió thổi, hoa rơi, lạc anh hồng rực thê diễm lả tả đáp nhẹ lên mặt nước trong veo, cánh hoa hồng nhạt thơ thẩn buông mình theo dòng nước biếc xanh, trôi về vô định…

Phương Quân Càn lặng lẽ bơi đến bên cạnh Tiếu Khuynh Vũ, khẽ khàng đưa tay phủi đi cánh hoa mỏng mềm như tơ đang dịu dàng vương vấn mái tóc đen nhánh của y…

Ôn nhu cười.

Gió mơn man thổi nhẹ làm mặt hồ gợn sóng lăn tăn, khói lam hòa quyện cùng sóng biếc, này tình này cảnh, trong khói sương lờ mờ huyền hoặc, diễm lệ tựa hồ một ảo ảnh mông lung…

—oOo—

(1): nguyên văn 'bệnh nhập cao hoang': nghĩa là bệnh đã đến lúc nguy kịch, không thể cứu chữa được nữa.

Cao hoang: huyệt cao hoang, vị trí: Ngay dưới gai sống lưng 4, đo ngang 3 thốn.

Nguyên thành ngữ này có một điển tích như sau: Tấn Cảnh Công bệnh nặng, đến nước Tần mời thầy thuốc. Tần Hoàn Công sai Y Hoãn tới xem bệnh. Thầy thuốc còn chưa tới, Tấn Cảnh Công nằm mơ thấy bệnh của mình biến thành hai đứa trẻ. Một đứa nói: "Ông ta là thầy thuốc giỏi, sợ sẽ làm chúng ta bị thương, nên trốn đâu bây giờ?" Đứa khác nói: "Ta ở trên hoang, dưới cao, ông ta làm gì được chúng ta?" Thầy thuốc đến, nói: "Bệnh không thể chữa khỏi, bệnh ở trên hoang, dưới cao, không thể đốt huyệt, châm kim chẳng tới, thuốc không vào được, không thể chữa được." Tấn Cảnh Công nói: "Đúng là thầy thuốc giỏi". Bèn thưởng hậu và cho ông ta về. (Nguồn: tiengtrung.org)

(2): ngôi nhà nhỏ bằng tre trúc

(3): Trích trong bài thơ 'Xuân vãn ký vi chi' của nhà thơ nổi tiếng thời Đường Bạch Cư Dị. Bạch Cư Dị (772 – 846), thi tài có thể nói là chỉ xếp sau Thi tiên Lý Bạch và Thi thánh Đỗ Phủ, hậu thế gọi ông là 'Thi ma'. Do tính tình cương trực, không sợ cường quyền nên hoạn lộ không mấy hanh thông, trải nhiều thăng trầm trong quan trường, có lúc bị biếm trích làm Tư mã Giang Châu. Ông mất tại Hương Sơn, Lạc Dương. (Chi tiết về Bạch Cư Dị quý khách thích có thể tham khảo thêm tại wikipedia hoặc những trang web chuyên về văn học nghệ thuật như thuquan và thivien)

Bài 'Xuân vãn ký vi chi' không phải là bài thơ nổi bật nhất của Bạch Cư Dị. Mượn cảnh hoa đào tháng ba tùy lưu thủy xuôi dòng về vô định, ông gửi vào đó tiếng than thở trước tình hình chính sự nhiễu nhương cùng nguy cơ xâm lăng rình rập, đồng thời qua đó, cảm cảnh cho một kiếp nhân sinh ngắn ngủi, chỉ thoáng qua như gió bụi hồng trần.

Ở đây, tôi để nguyên văn bài thơ chữ Hán, bản Hán Việt cùng bản diễn nghĩa mà tôi làm bừa

《春晚寄微之》– 诗词正文

三月江水阔, 悠悠桃花波.

年芳与心事, 此地共蹉跎.

南国方谴谪, 中原正兵戈.

眼前故人少, 头上白发多.

通州更迢递, 春尽复如何?

Hán Việt

《Xuân vãn ký vi chi》- Thi từ chính văn

Tam nguyệt giang thủy khoát, du du đào hoa ba.

Niên phương dữ tâm sự, thử địa cộng tha đà.

Nam quốc phương khiển trích, trung nguyên chính binh qua.

Nhãn tiền cố nhân thiểu, đầu thượng bạch phát đa.

Thông châu canh điều đệ, xuân tẫn phục như hà?

Diễn nghĩa

Xuân muộn tiểu ký

Tháng ba nước tràn bờ, đào hoa lững lờ trôi

Bao năm vương phiền muộn, đất này đã phai phôi

Phương nam gây hiềm khích, trung nguyên xảy binh lôi

Trước mắt vắng bạn cũ, trên đầu tóc bạc rồi

Đất rộng mãi xa xôi, xuân mất hỏi sao hồi?

(4): Nguyên văn trong 'Ngư ca tử' (Bài ca người câu cá) của tác giả Trương Chí Hòa (730 – 810), cũng là một nhà thơ thời Đường. Đi thi từ rất sớm (16 tuổi), từng làm quan và bị biếm trích, từ đó ông ẩn cư, vân du tứ hải, hòa mình với thiên nhiên dân dã. Thi ca của ông ảo huyền mà chân thực, ca ngợi cảnh sắc thiên nhiên cùng cuộc sống tiêu dao khoái lạc. Lý Đức Dụ đã nhận xét rằng: "Ở ẩn mà nổi danh, ở hiền nên vô sự, không giàu có cũng chẳng bần cùng, nghiêm cẩn mà tiêu dao"

'Ngư ca tử' là bài thơ nói về cảnh câu cá mùa xuân miền Giang Nam hoa lệ. Vào mùa xuân, hoa đào trôi thành dòng trên sông cũng là lúc quyết ngư sinh sôi nảy nở, phát triển nhất trong năm. Giữa đất trời mùa xuân, phong cảnh hữu tình, lại được tiêu dao tự tại ôm cần đợi cá, hỏi còn lạc thú nào hơn?

渔歌子 – (唐）张志和

西塞山前白鹭飞,

桃花流水鳜鱼肥。

青箬笠, 绿蓑衣,

斜风细雨不须归

Hán Việt

Ngư ca tử – (Đường) Trương Chí Hòa

Tây tắc sơn tiền bạch lộ phi,

Đào hoa lưu thủy quyết ngư phì.

Thanh nhược lạp, lục thoa y,

Tà phong tế vũ bất tu quy

Diễn nghĩa

Núi tây chim trắng rộng cánh bay

Đào hoa lưu thủy quyết ngư này

Trên người nón nan cùng tơi áo

Mưa gió xô nghiêng mãi cứ say

(5): cá mè, một loại cá khá giống cá chép nhưng có vây cứng và nhọn trên lưng, trên thân có hoa văn lốm đốm, thịt rất thơm và ngọt.

'Đào hoa chử quyết ngư' là món canh quyết ngư nấu với cánh hoa đào

(6): 'trầm ngư lạc nhạn, bế nguyệt tu hoa': chim sa cá lặn, nguyệt thẹn hoa nhường' dùng để miêu tả vẻ đẹp của Tứ đại mỹ nhân thời cổ đại của Trung Quốc, theo đó thì:

Chiêu Quân lạc nhạn

Tây Thi trầm ngư

Điêu Thuyền tu hoa

Ngọc Hoàn bế nguyệt

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 100: Chương 100

Mất một hồi loay hoay chật vật mới bám được vào bờ, Vô Song công tử cảm thấy sức lực cả người như bị ai rút đến cạn sạch, mệt mỏi rã rời.

Quần áo ướt sũng, nước chảy thành dòng, lần vải mỏng đẫm nước dán chặt vào người khiến y ngượng chín và khó chịu không thể tưởng tượng. Thân nhiệt Tiểu Khuynh Vũ vốn thấp, bẩm sinh đã không chịu được rét lạnh. Hơn nữa, nước trong hồ lại lạnh như băng giá, hỏi y làm sao đủ sức tự chủ mà không run rẩy toàn thân?

Phương Tiểu hầu gia ánh mắt đầy vẻ biết lỗi, hắn nhanh nhẩu đốt một đống lửa lớn ngay bên bờ hồ, dìu Tiểu Khuynh Vũ đến ngồi sát bên ngọn lửa, lại cẩn thận chọn vị trí tốt, phía trên chiều gió để không bị khói tạt vào người.

Vô Song công tử không chần chừ liền xòe tay hơ ấm, đôi mắt lơ đãng liếc quanh thì thấy Phương Quân Càn chẳng chút ngại ngùng cởi ra từng lớp trường sam ướt sũng.

Tiểu Khuynh Vũ bỗng thấy buồn cười, vừa định mở miệng trêu chọc hắn vài câu thì chợt nhớ nơi vắng vẻ đìu hiu này chẳng có ai ngoài hai người họ, cũng không cần quá chấp nhất câu nệ làm gì, nghĩ vậy lại thôi, tiếp tục cúi đầu lúi lúi sưởi, mắt dán vào đống lửa trước mặt.

Phương Quân Càn đã cởi xong y phục, cơ thể hắn rất đẹp, chiếc eo thon gọn, vầng lưng rộng khiến người ta có cảm giác được chở che an toàn, thân thể rắn chắc, săn gọn, cân đối như được tạc từ đá núi, làn da trải qua trăm trận chiến đã se lại nâu bóng như đồng hun, dưới ánh dương quang lại càng ngời lên màu mật ong căng tràn nhựa sống.

Ngồi xếp bằng trên cỏ, hắn tà tà ngắm nghía bộ dáng co ro ướt sũng của công tử Vô Song, nheo mắt lại: "Khuynh Vũ, như vậy không tốt, sẽ bị cảm lạnh đó, chi bằng cởi quần áo ướt ra hơ cho khô chẳng hay hơn sao?"

Vô Song công tử thản nhiên đáp: "Không cần!"

Phương tiểu hầu gia tiếp tục nằn nì, thật không hổ danh da mặt dày đệ nhất thiên hạ: "Nhìn chung quanh đi, nơi này ngoài hai chúng ta ra thì còn ai nữa đâu, Khuynh Vũ hà tất phải khách khí, xem như người xa lạ như vậy?"

Tiểu Khuynh Vũ cắn nhẹ đôi môi xinh đẹp: "Tiểu mỗ không quen!"

Vô Song công tử vì hai chân không tiện, không thể tự đi lại, đương nhiên từ nhỏ phải có người ở bên cạnh chiếu cố, chăm sóc y trong sinh hoạt thường ngày, nhưng bản tính công tử Vô Song vốn quật cường kiên định, những việc ấy y tập mãi cũng thành thói quen, không cần người giúp đỡ, nên chưa từng vì những việc đó mà bối rối không được tự nhiên.

Chỉ là… lúc này… lại ở trước mặt Phương Quân Càn, chung quy là y cảm thấy xấu hổ, không thoải mái chút nào.

Khóe môi Phương tiểu hầu gia cong cớn trêu chọc: "Nha nha, cái này gọi là gì đây… Tương lai chúng ta còn phải…"

Một tia mắt sắc như dao nhằm hắn chém tới.

"Còn phải như thế nào hả?" – Giọng Tiếu Khuynh Vũ lạnh băng như nước hồ. Muốn chết cứ việc nói thẳng!

Le lưỡi: "Ách… Không có gì!" Phương tiểu hầu gia mặc dù da mặt dày thật, nhưng cũng chỉ dám nhủ thầm trong bụng chứ không có can đảm…

Đùa chắc! Không có gì là không có gì??? Hắn rõ ràng là lấp liếm mà! Còn dám mặt dày nói không có gì, câu này thật đúng là không chịu nổi!

Phương Quân Càn tự biết thân im miệng, Vô Song công tử cũng chẳng có lý do gì trả đũa, đành đá một cái liếc mắt tiếc hận sắc như dao vào hắn, rồi tiếp tục cúi đầu sưởi lửa.

Cả hai đều không ai nói gì, bầu không khí trở nên yên tĩnh.

Bốn bề thinh lặng, thiên nhiên tuyệt diễm, núi xanh cao vút, thăm thẳm thiên không, rừng sâu âm u, văng vẳng tiếng suối reo róc rách, khe khẽ tiếng lá khô lìa cành, đào hoa phiêu linh giữa trời mây hồng rực, gió xuân ve vuốt mơn man, đẩy đưa cánh hoa chao liệng trước khi đáp xuống mặt hồ, dập dềnh phiêu dạt trên làn nước xuôi về hư vô. Giữa khung cảnh thế ngoại đào nguyên, mọi âu lo phiền nhiễu, đấu đá đua chen của trần thế đã lùi vào xa thẳm, chỉ còn lại thanh thản yên bình, ung dung tĩnh tại. Cảm giác nhàn tản vô lo, tiêu sái phiêu dật thật khiến người chỉ ước được mãi mãi như vậy, không muốn rời xa.

Phương Quân Càn ôn nhu nhìn ngắm bạch y nam tử thanh nhã thuần khiết trước mắt, trong lòng không kềm được ý nghĩ, nếu có thể ở nơi đây cùng y bên nhau trọn kiếp thì thật tuyệt vời biết bao nhiêu.

Môi khẽ mỉm cười. Mình đang nghĩ cái gì vậy chứ? Hạnh phúc, chẳng phải đang ở ngay trong tầm tay đó sao? Dù nói gì đi chăng nữa, hắn cũng không thể buông tay ra được.

Đúng vậy, sẽ không bao giờ buông tay ra đâu!

Mãn nguyện hít một hơi thật sâu căng tràn ***g ngực rồi nhẹ nhàng thở ra: Vậy đi, cứ vậy đi! Cứ mãi mãi như vậy đi!

Cũng như đêm trừ tịch năm nào ở Bát Phương thành, trong tiểu lâu thanh hàn u tĩnh, hắn đã đối diện y, cam đoan – Bọn họ, sẽ mãi mãi được như vậy!

Khuynh Vũ, chúng ta sẽ sống thật hạnh phúc!

Chúng ta, sẽ được hạnh phúc!

Ngay lúc ấy, thiếu niên vương hầu trẻ tuổi một lòng tin tưởng rằng, mình có thể thực hiện trọn vẹn lời hứa đó.

Ngay lúc ấy, hắn hoàn toàn xác tín một điều, dù trời cao trên đầu bổ nhào xuống đất, dù đất rắn dưới chân nứt toạc thành khe sâu, dù mọi thứ trên đời đều biến thành khoảng không vô nghĩa, thì mình cùng y cũng sẽ mãi mãi nắm tay bên nhau bồi bạn.

Ngay lúc ấy, hắn đã thực sự nghĩ, chỉ cần tay mình nắm chặt vĩnh viễn không rời, thì không một ai, không một sức mạnh nào có thể khiến người yêu thương bên cạnh rời bỏ mình mà đi.

Ngay lúc ấy, hắn đã thực sự, thực sự rất tin tưởng rằng 'Mệnh ta bởi ta không bởi trời'.

Đúng vậy, chỉ cần bản thân nghĩ muốn, thiên mệnh có là chi?

Tiếu Khuynh Vũ trường bào tuyết bạch, khuôn mặt tuyệt diễm vô song giấu dưới vành nón nan to bản rộng thùng thình, chiếc cần trúc thanh tú ưu nhã ngụ tại bàn tay trắng nõn như bạch ngọc, Vô Song công tử an an tĩnh tĩnh ngồi trầm ngâm bên bờ hồ thả câu.

Còn cách nào khác đâu! Thuyền thì lật, hai chú quyết ngư mập mạp đương nhiên cũng tranh thủ cơ hội của tiểu hầu gia nhanh nhảu trốn thoát mất rồi!

Nói ra lại thấy kỳ quái, Tiếu Khuynh Vũ mà không đội nón thì mặt hồ tịnh không sủi tăm, ngay cả một cái đuôi cá thấp thoáng dật dờ cũng không thấy! Đương nhiên là chẳng thu hoạch được gì!

Vậy… dù không tin nhưng cũng phải thử, y bán tín bán nghi lấy manh nón đội lên đầu. Quả nhiên, phao rung, cần động, tay trì nặng xuống – mắc câu rồi!

Tiếu công tử xưa nay không tin mê tín, y kịch liệt cho rằng tại Phương tiểu hầu gia đã động tay động chân giở trò gì đó, khiến tiểu hầu gia la oai oái, làm vẻ mặt tội nghiệp của đứa trẻ ngây thơ vô tội bị hàm oan.

Đương nhiên, Vô Song công tử chẳng thèm quan tâm đến chuyện kẻ kia bị oan ức hay không oan ức. Điều duy nhất y quan tâm lúc này chính là… Đêm nay sẽ ăn cái gì!

"Cái gì cơ? Khuynh Vũ muốn trổ trù nghệ, làm thức ăn tối nay?" – Phương tiểu hầu gia mắt sáng rỡ, tỏ vẻ xúc động thành thật, "Là vì bổn hầu sao? Thật là, thật là vất vả cho Khuynh Vũ!"

Tiểu Khuynh Vũ thản nhiên đáp: "Hai chú quyết ngư kia là do ta lao tâm khổ tứ mới câu được, lại là cực phẩm thượng hạng thế gian khó tìm, Tiểu hầu gia trù nghệ bình bình, Tiểu mỗ chỉ lo ngươi phá hỏng mỹ vị thiên hạ thôi!"

Khuôn mặt đang tươi cười đắc ý của Tiểu hầu gia nháy mắt đờ ra cứng ngắc!

Tiểu Khuynh Vũ chìa tay ra: "Phiền tiểu hầu gia cho mượn Bích Lạc kiếm sử dụng một chút!"

Phương Quân Càn kỳ quái hỏi: "Làm gì?"

Tiểu Khuynh Vũ liền đá cho hắn một cái liếc mắt, với ý: biết rồi còn hỏi!

Đưa mắt nhìn hai chú cá mập mạp đang kịch liệt giãy giụa trước mắt, Phương tiểu hầu gia bừng tỉnh đại ngộ!

Liền hất mặt lên trời, bĩu môi nói: "Bích Lạc kiếm của bổn hầu xưa nay chỉ xông pha trận mạc, giết địch trảm tướng, không phải dùng để…"

Ánh mắt nhàn nhạt của công tử Vô Song lại thản nhiên quét dọc người hắn!

Ngay lập tức đổi giọng: "Bổn hầu rất có hứng thú, mời Vô Song công tử tùy nghi sử dụng!"

Nhìn thanh thần binh lợi khí sắc bén có một không hai thiên hạ lúc này thoăn thoắt đánh vảy, mổ bụng cá, đảm nhiệm xuất sắc vai trò dao bếp, Phương tiểu hầu gia thật khóc không ra nước mắt, hắn ai ai oán oán nhìn cảnh tượng đau lòng, thầm thương xót cho Bích Lạc kiếm đúng ba giây.

Phải biết một điều rằng Phương tiểu hầu gia của chúng ta yêu kiếm như mạng, với Bích Lạc kiếm, một ngày ba lần tắm bằng nước trong, lau bằng nhuyễn bố, lúc bình thường hắn khư khư giữ bên người, ngay cả sờ cũng không cho ai sờ vào!

Nếu là người khác, dám cả gan đưa ra đề nghị đó, Phương tiểu hầu gia chắc chắn không để hắn nói tiếp câu thứ hai đã lập tức rút Bích Lạc kiếm, khiến kẻ đó máu tươi năm thước rồi!

Nhưng mà… ai bảo kẻ đó lại là Khuynh Vũ làm chi?!

Ai ai aii, Bích Lạc kiếm, ngươi nhất định phải hy sinh chịu thiệt thòi rồi!

Chẳng biết thần kiếm linh thiêng có đại tố khổ, thở than cho phận mình hay không!

Chỉ biết là, khi Phương tiểu hầu gia ăn, hương thơm ngào ngạt của 'Đào hoa chử quyết ngư' xông lên nức mũi, thị giác thích thú trước sự trình bày tinh tế, trang nhã, vị giác ngất ngây từng miếng non mềm ngọt lịm, lại thêm 'Bích huyết đào hoa' thiên hạ đệ nhất mỹ tửu thanh khiết ngát hương phối ẩm, bao nhiêu bứt rứt dằn vặt cỏn con của Phương Quân Càn phút chốc bị hắn vứt ra sau đầu, chẳng còn một mảnh!

Tiểu hầu gia ăn rất tận tình, hứng thú, cứ như cả đời hắn chưa bao giờ biết đến cái gì gọi là mỹ thực.

"Khuynh Vũ à, huynh quả thực nên đi làm trù sư để tạo phúc cho muôn dân thì hơn!"

Vô Song công tử điềm đạm nhấp một hớp rượu: "Không được đâu!"

"Vì sao?"

Y thủng thẳng trả lời: "Vì sẽ có rất nhiều người thất nghiệp!"

Phương Quân Càn bật ngửa, ngoác miệng cười ha hả! Cả người ngả ngớn bật tới bật lui vì cười, cười ngặt nghẽo không kềm lại được, cười đến chảy cả nước mắt – Khuynh Vũ… của ta…

Hahahaha

Theo 'Hoàn Vũ khởi cư lục' chép lại: Vũ lịch năm thứ mười, ngự thiện phòng dâng lên món 'Đào hoa chử quyết ngư', đế bỗng dưng mỉm cười, vài lần nâng đũa lên định nhấm nháp nhưng đều không thể cầm lòng được mà buông. Đế đẩy chén ra xa, bóp trán ngồi trầm mặc hồi lâu. Một thị tòng rón rén đến nhìn mặt đế, chợt phát hiện chẳng biết tự khi nào, lệ đã tràn mi, nước mắt lưng tròng.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Chương 101

Hoàng hôn gió lộng nhuộm hồng mây, hoa bay ai thổi khiến lòng say…

Trong sơn cốc, đầy một trời đào hoa lơ đãng nhàn du theo làn gió dịu dàng phất phơ, mái tranh thanh tuyền u nhã lặng lẽ đón từng cánh hoa mong manh khẽ khàng đáp nhẹ. Bạch y công tử thanh cao thoát tục an tĩnh tọa luân y, cạnh bên một chiếc bàn bằng đá, chăm chăm chú chú, hoàn toàn chuyên tâm nghiên cứu ván trân lung đang vào thế cờ tàn.

Tiếu Khuynh Vũ dường như hoàn toàn bỏ quên chung quanh, tâm trí chỉ chuyên chú vào ván cờ trước mặt, đôi mày thanh tú khẽ chau lại suy tư, hàng mi dài cong vút phủ lên đôi nhãn thần tự tin cao ngạo mà cũng ưu nhã xuất trần nhìn không chớp mắt cuộc cờ, phảng phất có thể thấu triệt hồng trần thịnh thế yên hoa, trong mắt, lấp lánh ánh sáng trong suốt như ngọc bích, kinh diễm mà ôn nhu.

Thiếu niên vương hầu anh tuấn tà mị đột ngột từ sau lưng y nhảy ra: "Đã phá được chưa?"

Tiếu Khuynh Vũ thản nhiên cười nhẹ, ung dung di chuyển quân 'Tướng' ra khỏi cuộc cờ, ấn định tàn cục: "Chẳng phải nói hôm nay sẽ lên núi săn hổ sao, sao lại về sớm như vậy?"

Phương Quân Càn ngay lập tức hưng trí phấn chấn, hắn liến thoắng: "Khuynh Vũ có biết khi bổn hầu đi săn hổ đã tình cờ tìm thấy nơi nào không?"

Nhãn thần trong veo của Vô Song công tử không giấu nổi tò mò: "Nơi nào?"

Tiểu hầu gia tinh thần phấn khích hệt như rảo khắp thiên hạ mới tình cờ mua được món hàng quý: "Bổn hầu đưa Khuynh Vũ đi xem thì sẽ biết thôi!"

Đoạn hắn nhẹ nhàng đẩy luân y đưa Tiếu Khuynh Vũ rời đi.

Dốc núi thoai thoải, cỏ mọc xanh um, giữa tấm thảm xanh ngắt ấy xen lẫn từng khóm hoa dại bé nhỏ vô danh. Hoa dại, cỏ xanh ngả nghiêng thân mình trước gió, phả vào không gian hơi thở dịu dàng thanh khiết của mùa xuân.

Trời đất bình yên tĩnh lặng, thiên địa tiêu sái ung dung.

Cảnh sắc, thật thanh bình quá…

Điều khiển cho Tiếu Khuynh Vũ khó hiểu chính là… Trong không khí dường như thoang thoảng hương thơm thanh hàn băng khiết của đào hoa.

Nhìn quanh quất triền núi, tịnh không thấy một gốc đào nào, vậy, lãnh hương này từ đâu phả đến?

Mặc dù không thể tự ý thức được bản thân đang ở đâu, nhưng vẫn không thể không nhận ra, mình càng lúc càng tiến dần lên cao.

Nghi nghi hoặc hoặc ngoái đầu ra sau liếc nhìn gương mặt thản nhiên của Phương Quân Càn: hắn, rốt cuộc là định đưa mình đi đâu đây?

Nhưng mà…

Áng mây đen vừa dợm kéo đến liền lập tức bị thổi bay, Tiếu Khuynh Vũ mỉm cười nhẹ nhàng: bất luận hắn có đem mình đến phương trời nào, dù là chân trời góc bể, cũng không sao cả…

Mùi hương thanh lãnh của đào hoa càng lúc càng rõ ràng, càng nồng đậm hơn, gió nhẹ thoang thoảng, mơ hồ cuốn theo lơ thơ cánh đào hoa phơn phớt mỏng manh khiết bạch.

Thế núi chợt chuyển!

"Đến rồi!"

Vừa khi Phương tiểu hầu gia hô to một tiếng, cảnh tượng trước mắt cũng vừa bừng mở…

Đó là một vùng đất bằng phẳng trên đỉnh núi cao ngất…

Tầm mắt tự do phiêu nhiên khắp chốn, có chút cảm giác choáng ngợp…

Không gian thoáng đãng rộng lớn, không khí tinh khiết thanh nhuần…

Một gốc bạch bích đào rất lớn yên lặng sừng sững một góc trời, trên nền thảm cỏ xanh thơm ngát của thiên nhai.

Mây ấp ôm lưng núi, tiêu tiêu du du, đỉnh núi gió cuốn ***g lộng, thổi đầy trời cánh đào hoa mong manh tuyệt sắc trong điệu vũ cuồng loạn khắp bốn phương tám hướng!

Trong làn hơi nước ẩm ướt lành lạnh, nhật quang như nhòe đi thành cầu vồng bảy sắc, tưới lên khung cảnh tuyệt diễm một thứ ánh sáng long lanh rực rỡ, chói lóa mê ly khiến người lâng lâng như đang trôi trong mộng ảo huyễn hoặc…

Nếu như nói đào thụ ven sông Xí Thủy là nơi nhiệt nháo nhất…

Vậy thì, gốc cây lặng lẽ cô độc nơi thiên nhai này chẳng phải là tối cô liêu tịch mịch đó ư…

"Truyền thuyết kể rằng: trên trần gian có hai gốc đào trăm năm, một nơi phương nam, một nơi đất bắc cùng dõi mắt về nhau trông ngóng. Phía bắc, chính là gốc đào ven sông Xí Thủy. Nghe nói hình như, đào thụ phía nam nằm cheo leo trên dốc núi nào đó ở ngoại vi Hoàng thành…"

Hắn mỉm cười: "Khuynh Vũ, nói thử xem có phải đào thụ trước mắt chúng ta đây không?"

Tiếu Khuynh Vũ không đáp lại, chỉ lặng yên, say sưa ngắm nhìn, gần như chìm trong trầm tư mặc tưởng trước mỹ cảnh sơn nhai.

Hoa đào, cỏ xanh, biển mây, trời biếc…

Vụt lướt qua đầu, buột miệng: "Tụ Thủ Nhai…"

Trên gương mặt thanh khiết thoát tục của Tiếu Khuynh Vũ bỗng hé một nụ cười dịu dàng.

Nụ cười trong sáng như minh nguyệt, ấm áp tựa thái dương lập tức khiến cho Phương tiểu hầu gia chấn động thần hồn, như mê như mị, như ngẩn như ngơ. Đến nỗi, không nghe rõ y vừa nói gì…

Chỉ thẫn thờ ngắm nhìn…

Tiếu Khuynh Vũ lặp lại một lần nữa: "Nơi này, gọi là Tụ Thủ Nhai đi!"

Tụ Thủ Nhai – Buông tay bỏ giang sơn, ngồi yên nhìn thiên hạ.

Vô Song công tử trong lúc vô tình đã đem sự mâu thuẫn cực điểm giữa một bên là lý tưởng hoàn mỹ, bên kia là hiện thực tàn khốc gói gọn trong một câu ngắn gọn mà hàm súc đến tận cùng.

Nhân sinh tại thế, thiên ý trêu ngươi, thiên gia chẳng chiều lòng người…

Y kích luân y đến bên sườn dốc.

Lưng chừng núi, biển mây ấp ôm bao la vô tận, người tại cao không nhìn xuống, chỉ thấy bể hồng trần mênh mang mờ mịt, xa xôi đến tận cùng, chỉ còn bình yên tiêu sái, vô nghĩ vô lo.

Đỉnh núi gió ***g lộng, thổi tung trường sam thuần bạch cùng làn tóc dài đen nhánh của Tiếu Khuynh Vũ…

Thoáng chốc, tưởng như một làn mây mù ẩn hiện…

Tiếu Khuynh Vũ, đoan tĩnh ngồi cạnh sườn dốc cheo leo. Sơn phong ***g lộng, lạc anh phi vũ, từng mạt hồng rực lả lướt thả mình xuôi theo làn gió hệt đàn thiêu thân lăn mình vào lửa đỏ, lả tả đáp lên bạch y tiêm trần bất nhiễm của vị công tử thanh cao thuần khiết, mãi luyến lưu bịn rịn không muốn rời đi, cho đến khi cơn gió cuốn thốc mới tiếc nuối cất mình lên, buông thả theo làn xuân phong về nơi vô định…

Phương Quân Càn lặng lẽ đứng sau lưng Tiếu Khuynh Vũ ngắm nhìn, chợt thấy trong lòng dâng lên một nỗi sợ hãi mông lung, tựa hồ như ngay sau đó, bạch y nam tử cũng như lạc anh kia, gặp cơn gió thuận sẽ buông mình trôi đi mất, vĩnh viễn không trở về…

Không kịp suy nghĩ gì nữa! Phương Quân Càn ngay lập tức bước nhanh lên phía trước nắm chặt tay người kia lại…

Đừng đi!

Tiếu Khuynh Vũ ngạc nhiên ngước nhìn hắn.

Phương Quân Càn gắt gao ôm chặt cánh tay, nắm chặt bàn tay với những ngón thanh mảnh trắng nõn trong tay mình, ánh mắt hắn chăm chú nhìn xuống y tràn đầy hoang mang cùng đau xót!

Đừng… Đừng bỏ ta mà đi!

Cảm nhận được hơi ấm mãnh liệt từ bàn tay kia truyền đến, Tiếu Khuynh Vũ khẽ run lên, vẻ mặt thoáng chút hoảng hốt cùng lo âu.

Bàn tay Phương Quân Càn là bàn tay cầm đao cầm kiếm, năm năm tháng tháng chinh chiến sa trường đã tôi luyện nó trở nên rắn rỏi chai sạn, nhưng lại mang đến cho người cảm giác được che chở bình yên.

"Khuynh Vũ…" – Hắn quỳ xuống, khuôn mặt kê sát vào đầu gối của Tiếu Khuynh Vũ, ngước nhìn lên, ánh mắt dịu dàng ôn nhu, thành khẩn cùng tha

thiết.

Buông giọng thật nhẹ, thật khẽ, tưởng như hắn đang tự nói với chính bản thân mình: "Đừng… đừng để lại mình ta cô liêu trơ trọi ở trên đời này!"

Người đi rồi, ta phải làm sao đây?…

Phương Quân Càn biết làm sao để vượt qua những tháng những năm không có người bên cạnh?…

Hắn siết chặt tay y, cả người lộ ra vẻ yếu ớt cùng đau thương trước nay chưa từng tỏ lộ: "Ta sẽ… đau!"

Đau lắm!

QUYỂN THỨ NĂM

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 102: Chương 102

Hoàng thành.

Trong tẩm cung xa hoa lộng lẫy, nơi ở của lịch đại hoàng đế tiền triều không ngừng vọng ra những tràng ho xé phổi, như điên như cuồng, như ma ám, như quỷ vòn, dường như cái chết đang từng lúc một đổ cái bóng xám xịt nặng nề xuống thân hình già nua bạc nhược, còm cõi vô lực của kẻ ngự trên long sàng.

"Bệ hạ! Bệ hạ người làm sao vậy?" – Vị công công đứng hầu bên cạnh bị dọa cho sợ hãi đến run bắn người, tay chân luống cuống, cử động hấp tấp, sự hoảng hốt cùng lo âu hiện đầy lên mặt.

Gia Duệ đế cố sống cố chết ho sù sụ, ho điên cuồng, ho đến nỗi thổ ra từng bụm máu tươi, ho đến kiệt cùng sức lực, như thể chút hơi tàn còn sót lại trong cơ thể teo tóp cũng bị đè ép phải khạc ra ngoài.

Ói ra mấy ngụm máu khiến Gia Duệ đế bủn rủn kiệt lực, lão lảo đảo ngã nhào trở lại xuống long sàng, khó nhọc khép mi mắt.

Tận đáy lòng lão hiểu rất rõ, bản thân mình giờ đây đang dần bước vào tử lộ, tính mạng chỉ còn đếm được bằng ngày, chỉ không rõ giờ khắc nào sẽ rũ áo cưỡi hạc quy tiên.

Thái tử Phương Giản Huệ, văn bất thành, võ bất tựu, không đủ anh minh khiến người quy phục, chẳng có tài cán tế thế kinh bang, bản thân mình một khi xuôi tay nhắm mắt cũng không rõ Hoàng thất Đại Khánh còn có thể trụ vững an toàn nữa hay không…

Đừng vội nghĩ rằng Phương Quân Càn kia lúc này vô tung vô tích là hắn đã buông tay, ngồi yên nhìn thiên hạ, ai dám bảo đảm sau khi mình băng hà, hắn không tập hợp vây cánh khởi binh soán vị? Đến lúc đó, ai dám, ai đủ khả năng chế ngự được hắn?…

Đã vậy, còn có một loạt đại thần ủng hộ Định Quốc Vương gia, rõ ràng là tâm phúc đại họa đeo đẳng ngay bên cạnh, sao có thể không lo…

Thời gian của mình không còn nhiều nữa… Nếu đã như vậy… Đôi mắt ngầu đục của Gia Duệ đế bỗng lóe lên một tia sát khí man rợ! Trước khi trẫm chết phải vì Đại Khánh quấy đảo một trận cuối cùng! Phải san cho phẳng Định Quốc Vương phủ vững như bàn thạch kia trước đã!

Khóe môi khô nẻ của lão vua già nhếch một nụ cười ma quái tối tàn độc.

Nơi ẩn cư của Tuyệt thế song kiêu đương nhiên vô cùng bí mật, ngoại trừ Lao thúc, ngay cả Trương Tẫn Nhai Trương tiểu bằng hữu cũng chẳng biết được cuối cùng công tử nhà mình đã đi đâu.

Vừa dợm tiến lên ngạch cửa trúc ốc, liền phát hiện trong nhà không chỉ có một người…

Ngẩng mắt nhìn lên, liền thấy Lao thúc, bộ dáng phong trần mệt mỏi lẫn hoảng hốt bần thần ghé tai Phương tiểu hầu gia nói nhỏ chuyện gì đó.

Liền lập tức, gương mặt Phương Quân Càn trắng bệch không còn chút máu, thần tình vừa hãi hùng vừa đau đớn đan xen như trủy thủ đâm thấu ánh mắt người đối diện đến tóe máu, buốt đau.

Nhìn thấy Tiểu Khuynh Vũ, Phương Quân Càn chẳng còn chút nào vẻ tiêu sái thong dong thường nhật, chỉ còn run rẩy hốt hoảng, khóe môi khó nhọc lắp bắp: "Bổn hầu… về kinh một chuyến!"

Dứt lời, lập tức đạp cửa xông ra ngoài!

Bóng dáng lảo đảo vô lực, bi thương tuyệt vọng của hắn chẳng khác nào một con sói hoang trọng thương đang cố bước lê vào tuyệt lộ, sau lưng, đã chẳng còn đường lùi.

Trong lòng Tiếu Khuynh Vũ bỗng mơ hồ trỗi dậy một dự cảm bất an.

Nhất định đã có chuyện kinh khủng xảy ra!

Nhưng Tiếu Khuynh Vũ vẫn không mảy may tỏ vẻ lo lắng, đôi chân mày thanh tú chỉ thoáng chau lại một chút, thản nhiên quay sang Lao thúc nhàn nhạt hỏi: "Lao thúc, Hoàng thành đã xảy ra chuyện gì?"

Lao thúc không dám nhìn thẳng vào mắt công tử: "Lão nô vô dụng, đêm qua Gia Duệ đế đột nhiên hạ Thánh chỉ, nói… Định Quốc Vương phủ cấu kết Hung Dã mưu đồ tạo phản, sau đó… lục soát Vương phủ, tìm được ngọc tỷ cùng long bào. Vật chứng rành rành, vô cùng xác thực. Định Quốc Vương gia cùng toàn thể gia quyến giờ ngọ ngày hôm nay… chém đầu thị chúng!"

Chém đầu thị chúng?

Trái tim Tiếu Khuynh Vũ đóng băng một nửa.

Nhưng y lập tức lấy lại tinh thần, hít một hơi thật sâu.

Bình tĩnh, bình tĩnh, phải bình tĩnh trước đã… Sự tình vẫn chưa đến nỗi không thể cứu vãn được!

Vô Song công tử hỏi dồn: "Vì sao Hoàng thượng lại nóng vội tiêu diệt Định Quốc phủ như vậy? Có mật báo à?"

"Không có! Lão nô trước đó tuyệt không phát giác được bất cứ dấu hiệu gì, quá đột ngột! Giống như là, chỉ quyết định trong một đêm vậy!"

"Hoàng thượng trừng trị Vương gia, đại sự như vậy trong triều chẳng lẽ không ai dám phản đối? Các đại thần phản ứng như thế nào?"

Lao thúc sa sầm tái nhợt: "Ngay khi Ngự lâm quân tìm ra ngọc tỷ cùng long bào ở Định Quốc phủ, hơn mười vị đại thần ngày thường giao hảo với Định Quốc Vương gia cũng bị quy tội đồng lõa, nhất loạt niêm phong nhà cửa, giết chết toàn gia… Hiện tại trong triều hết thảy đều sợ hãi bất an, lo lắng mình sẽ bị Hoàng đế hoài nghi giáng tội, nào còn ai dám vì công đạo, cầu xin cho Định Quốc Vương gia nữa?"

Tiếu Khuynh Vũ khó khăn nhắm mắt… Nếu mình còn ở lại trấn thủ kinh sư, tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện như vậy!!

Chẳng lẽ… đó là cái giá phải trả cho một khắc bốc đồng của Tiếu Khuynh Vũ này ư?

Nhưng mà… Cái giá ấy, làm sao lại đắt đến độ khiến người ta chịu không nổi như thế?…

Tiếu Khuynh Vũ hồ như có thể hình dung được cái đêm máu chảy hoàng đô tàn bạo đó… Trọng binh phong tỏa đại viện, thẳng tay đồ sát chẳng chút lưu tình, mặc con trẻ kêu gào, đàn bà khóc thảm, lửa cháy tận trời, máu tuôn đẫm phố…

Phương Gia Duệ, ngươi điên rồi sao?

"Ngươi nói trên dưới Định Quốc phủ đúng giờ ngọ hôm nay trảm thủ thị chúng?" – Cũng được, chưa muộn, nếu may mắn có thể vẫn còn kịp…

"Dạ đúng! Hoàng thượng còn ngự giá thân chinh, tự mình giám trảm!" – Lao thúc mồ hôi lạnh chảy ròng ròng ướt đẫm lưng áo, ngay cả đầu cũng không dám ngẩng lên.

"Còn hai canh giờ nữa!" – Tiếu Khuynh Vũ ngửa đầu, đăm đăm nhìn về chân trời vô định, lúc này thiên không đã nhuốm màu ngầu đục, không còn chút nào quang đãng xanh trong.

Là màu của chướng khí, của mù mịt, của chết chóc.

"Về kinh!"

Gia Duệ đế mệt mỏi ngả người tựa vào long ỷ trên đài cao, đôi ngươi ti hí cố giương lên chong chong nhìn xuống vị huynh đệ cuối cùng của mình đang gục đầu quỳ giữa pháp trường, nhãn quang chứa đầy cảm xúc phức tạp không hiểu phải gọi là gì.

Người đó, chính người đó đã toàn tâm ở bên cạnh mình, trợ giúp mình bộc lộ tài năng giữa các hoàng huynh hoàng đệ, phò tá mình đường hoàng bước lên ngôi Cửu ngũ chí tôn. Cũng chính người đó, khi vương vị mình còn non yếu chưa củng cố vững chắc, đã không ngại đích thân giết chết Binh bộ thượng thư mưu đồ tạo phản, giúp mình lực định càn khôn. Rồi lại là người đó, nam chinh bắc chiến định quốc an bang, lừng lẫy uy danh 'Quân trung chiến thần' của Đại Khánh bốn phương tám hướng…

Tuy rằng không rõ, Hoàng đệ tài năng xuất chúng ấy vì sao lại không mảy may nghĩ cho bản thân, một lòng phò tá mình đăng quang vương vị… Nhưng mà…

Thuận ta thì sống, nghịch ta… Phải chết!

Gia Duệ đế thều thào hỏi: "Bây giờ là giờ gì?"

Giám trảm quan sụp mi cúi mắt trả lời: "Khởi bẩm bệ hạ, còn đúng một canh giờ nữa là tới giờ Ngọ!"

Gia Duệ đế khinh miêu đạm tả – thản nhiên khoát tay: "Khai trảm đi!"

Giám trảm quan trừng lớn ánh mắt! Khai đao vấn trảm trước một canh giờ?

Nhưng không dám hỏi nhiều vì sợ bị khép vào tội thông đồng, hắn cúi đầu khúm núm lui ra, quay xuống pháp trường, cao giọng hô lớn: "Giờ khắc đã đến! Hành hình!!!"

Trong đám đông, có người bật khóc.

Có người quỳ lạy.

Có người ngất đi.

Cũng có người khinh khỉnh cười nhạo…

Đao phủ lực lưỡng giương cao ngọn đao sắc lẻm, thân đao sáng bóng lóe lên dưới ánh mặt trời ban trưa, áp khí kinh người, bạo tàn, hung hãn, đầy đe dọa…

…

"Đao hạ lưu nhân!!!"

Chưa thấy người, tiếng đã thất thanh vọng lại!

Rầm rập tiếng ngựa dậm vó lao nhanh từ xa đến, vòng vây bách tính đến xem hành hình đông nghìn nghịt đều nghe rõ tiếng cồm cộp của tuấn mã phi nước đại, cả rừng người đang bàn tán xôn xao đều lần lượt từng người từng người câm bặt, tất cả đều không hẹn mà cùng ngoái đầu trông về phía đường lớn dẫn tới pháp trường.

Ở đó, dần hiện ra một con ngựa ô vút nhanh như tên bắn, bốn móng sắt nện xuống nền đất ầm ầm như sấm dội, tuấn mã tung vó chạy cuồng, tức tốc lao đến pháp trường, tốc độ như điện xẹt, chẳng mấy chốc chỉ còn vài trượng nữa là tiếp cận vòng vây.

Trên lưng tuấn mã là một kỵ sĩ, một thân trang phục đỏ rực như lửa hồng, viền ngoài bằng gấm đen. Khoái mã phi cực nhanh, hết thảy y phục vốn mỏng mảnh lại ngược chiều gió dính sát vào cơ thể, khiến bao nhiêu vẻ đẹp hoàn hảo đầy nam tính của hắn đều bộc lộ ra không sót một mảnh.

Tuấn mã như điên như cuồng thẳng hướng đại môn pháp trường lao tới, chỉ một chớp mắt nữa sẽ phóng lên hình đài, nam tử khẽ quát một tiếng, hai tay nắm dây cương kéo mạnh, con ngựa đang cơn say máu bị hắn ghìm chặt.

Ngựa ô ngẩng đầu hí vang, hai chân trước nhổm tung lên trời, nhoài đạp vào không khí, khi thần câu nhẹ nhàng chạm đất thì đồng thời kỵ sĩ cũng xoay mình trượt khỏi lưng ngựa, nghiêm nghị đứng trước bục đá hành hình…

"Thần! Anh Vũ hầu Phương Quân Càn, khấu kiến bệ hạ!"

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 103: Chương 103

Trên đài giám trảm, Gia Duệ đế đột nhiên bùng phát cơn ho dữ dội. Nhận được ám hiệu, ngự lâm quân mai phục chung quanh hình đài trùng trùng điệp điệp xông lên, vây chặt Phương Quân Càn vào chính giữa.

"Càn nhi chạy mau! Có cạm bẫy!" – Định Quốc Vương gia gào lên thống thiết, người giãy giụa giằng ra khỏi dây trói cố sức chồm tới gần Phương Quân Càn, khuôn mặt già nua căng lên đỏ ửng, muôn vạn tia máu chảy rần rật trên mặt gần như đứt đoạn, đôi ngươi trừng lớn muốn xé toạc hai hốc mắt…

Đã biết là tuyệt lộ, ngươi còn bước vào?

Chịu chết ư?

Càn nhi…

Phương Quân Càn giữa muôn trùng vây hãm vẫn bình tĩnh lạ thường, đầu ngẩng cao, lưng uỡn thẳng, hiên ngang uy mãnh tựa dương quang rạng ngời chiếu soi, ung dung tiêu sái như gió xuân mơn man lay động. Khí độ trác tuyệt bất phàm đó khiến trong một khắc, ngự lâm quân bị chấn động đến tê liệt, không kẻ nào dám nhích lên nửa bước.

Đôi đồng tử mang ánh sáng trong suốt của minh nguyệt, lạnh lùng của hàn băng chiếu thẳng lên Gia Duệ đế ngự trên đài cao, như thiêu như đốt, khiến lão vua già nhất thời cảm thấy thất hồn lạc phách.

"Không biết Bệ hạ làm vậy là có ý gì?"

"Xảo ngôn! Khen cho một câu 'có ý gì?'! Ngươi thân là Anh Vũ hầu Phương Quân Càn, hưởng ơn vua, ăn lộc nước, vậy mà ngươi phụ Hoàng ân, cấu kết phiên bang mưu đồ tạo phản, phạm thượng tác loạn, tội ác tày trời, thiên lý bất dung. Lại dám ở đây ngoa ngôn xảo ngữ? Còn không ngoan ngoãn xuôi tay chịu trói?"

Cấu kết phiên bang?

Mưu đồ tạo phản?

Tội ác tày trời?

Thiên lý bất dung?

…

Hahahaha…

Buồn cười!

Phương Tiểu hầu gia cả người vẫn bất di bất dịch, chỉ có khóe môi tà mị thoáng nhếch, vẽ một nụ cười ngạo nghễ mà thản nhiên: "Bệ hạ minh giám, vi thần tuy phóng lãng kiệt ngạo, không kiêng kỵ lễ giáo phép tắc, nhưng cho dù vậy, trong lòng cũng tự hiểu đầu địch mãi quốc là việc đại nghịch bất đạo, bất khả dung thứ, thần bại hoại đến mấy cũng trăm triệu lần không thể làm. Huống chi, bao phen chinh chiến, tướng sĩ Hung Dã bỏ mạng dưới tay thần không dưới trăm vạn, Hung Dã đối với thần chỉ có hận thấu xương thấu tủy, chỉ mong băm vằm thịt nát xương tan, há có thể nghĩ đến chuyện cùng thần liên thủ? Đây… nhất định là kế châm ngòi ly gián gian ngoan xảo quyệt của Hung Dã! Bệ hạ thánh minh, tuyệt đối không thể rơi vào bẫy, khiến huyết nhục đau thương, cừu thù hả dạ! Vạn mong Bệ hạ suy xét, trả lại thanh danh trong sạch cho thần!"

Gia Duệ đế cứng lưỡi.

Những lý lẽ hắn đưa ra vô cùng thuyết phục, không ai tìm được chút sơ hở nào để phản bác, lại thêm khí thế hiên ngang cùng kiên định dứt khoát trong lời nói càng khiến người ta như lâm vào ngõ cụt. Dưới hình đài, bá tánh vây quanh cũng bị hắn làm chấn động, đồng cảm sâu sắc, nổi lên những lời xì xầm bàn tán, lúc đầu chỉ là rì rầm, dần dần như gợn sóng lan xa, càng lúc càng sôi nổi.

Gia Duệ đế bất động trên long ỷ.

Nét mặt âm trầm hiểm độc.

Lão xưa nay chưa bao giờ ưa Phương Quân Càn.

Lý lẽ thuyết phục thì sao?

Giọng điệu sắc sảo thì sao?

Từ khi Phương tiểu hầu gia có mặt trên cõi đời này, số phận của hắn đã được định đoạt. Hắn, chính là nhi tử của Định Quốc Vương gia.

Nhìn lại, chỉ cần cởi bỏ thân phận Thái tử, bất luận hình dung tướng mạo, bất luận võ lược văn tài, con trai Phương Giản Huệ của mình tuyệt không có một chút nào khả dĩ sánh được với hắn.

Ngay cả danh tự cũng khiến người ta cảm thấy không thể ưa được (1)! Quân Càn ơi Quân Càn, giả như có ngày ngươi thống nhất giang sơn quân lâm thiên hạ, đến lúc đó, ngươi sẽ đày đọa Hoàng thất chính thống chúng ta đến nước nào?!

Phương Quân Càn, ngươi chớ trách Trẫm, có trách, hãy trách chính số phận của ngươi!

Gia Duệ đế cười âm u thâm độc: "Nếu nói như vậy, Tiểu hầu gia ngươi thực sự oan uổng sao?"

Phương tiểu hầu gia chém đinh chặt sắt: "Đúng vậy!"

"Vậy thì tốt…" – Ngón tay khô quắt của lão vua xảo quyệt khoan thai gõ gõ lên tay vịn long ỷ, "Trẫm cũng đã hoài nghi từ sớm. Quả nhiên, chuyện mưu đồ phản nghịch này cùng với Phương ái khanh không có quan hệ, Anh Vũ hầu thực sự không phụ lòng Trẫm kỳ vọng… Rất tốt!…"

Nghe những lời đó, sống lưng Phương Quân Càn bỗng nhiên lạnh buốt, tim bắt đầu khẩn trương đập loạn, tận đáy lòng quặn lên một nỗi lo lắng bất an lẫn sợ hãi bất lực, mỗi lúc mỗi lan khắp châu thân khiến tay chân run rẩy, không làm sao chế ngự được. Linh tính mách bảo hắn một sự nguy hiểm không thể ngờ được đang tiến đến rất gần…

"Mưu đồ phản nghịch quả nhiên chỉ do một mình Định Quốc Vương gia gây ra, là Trẫm đã hiểu lầm Quân Càn… Nguyên lai, long bào cùng ngọc tỷ đều được tìm thấy tại Định Quốc phủ, chứng cứ rành rành không thể chối cãi. Xưa nay, trung hiếu khó lưỡng toàn, Trẫm hiểu nỗi khổ của ái khanh, nhưng nếu ái khanh quả quyết mình trong sạch vô tội thì hãy chứng tỏ cho Trẫm thấy thế nào là đại nghĩa diệt thân đi!"

Phương Quân Càn tưởng như trái tim của hắn vừa nổ tung thành muôn nghìn mảnh!

Phương Quân Càn, ngươi muốn đấu với Trẫm?

Vọng tưởng!

Ngẩng đầu phóng ánh mắt sắc sảo thẳng vào Gia Duệ đế Cửu ngũ chí tôn, Phương Quân Càn không ngừng tự kỷ ám thị… Đây là Hoàng đế, kẻ nắm mọi quyền quyết định sinh tử của ta trong tay…

Thậm chí, những gì bên cạnh ta, dù là cốt nhục thâm tình, dù là chí thân chí ái, số phận cũng chỉ do miệng lão định đoạt!

Ngay cả số phận của mình ta còn không được nắm giữ, không thể tự quyết! Ngay cả thân nhân chí ái của mình ta còn không thể bảo vệ được!

Phương, Quân, Càn, ngươi, bằng lòng, chấp nhận, như vậy, ư?

"Anh Vũ hầu, ngươi còn chưa động thủ? Ngươi há không muốn chứng minh bản thân ngươi trong sạch sao? Nếu vậy… việc mưu đồ tạo phản quả nhiên cùng ngươi có can hệ?"

Phương Quân Càn đứng như trời trồng, phẫn nộ dâng lên cực điểm khiến hắn run rẩy toàn thân, thoáng chốc, phong thái tiêu sái ung dung cố hữu biến mất.

Phương Gia Duệ, ngươi quá khinh người!

Bất luận quá khứ hay hiện tại, Phương Quân Càn chưa bao giờ là một con dê hiền lành mặc người muốn chém thì chém, muốn giết thì giết.

Chưa bao giờ!

Không gian đông cứng lại.

Tựa như giữa không trung đang dần kết tụ một màn sương ngầu đục của oán khí, của bất lực, của uất hận, mỗi lúc mỗi mịt mù, dày đặc, phảng phất như còn chứa cả vô hạn bi thương cùng oằn vai gánh nặng…

Tất cả, bao trùm, đè chặt lên người Phương Quân Càn…

Thân ảnh cô đơn, lạc lõng, bất động.

Hắn hận, trái tim sục sôi căm hận, nhưng hắn không nhúc nhích.

Không phải vì sợ. Tuyệt đối không!

Mà là…

Nhất cử nhất động sơ xuất cũng sẽ khiến Gia Duệ đế mượn cớ vu vạ, nhất cử nhất động sơ xuất cũng sẽ khiến vòng vây ngự lâm quân bên cạnh nhất tề xông lên, nhất cử nhất động sơ xuất cũng sẽ khiến cha mẹ mình đầu lìa khỏi cổ.

Bên hông, Bích Lạc kiếm đang run lên trong vỏ, phẫn nộ đòi xuất bao khai chiến. Cuối cùng, Phương Quân Càn đã hiểu thế nào gọi là 'đao thượng nhẫn' (2). Thanh đao oan nghiệt đó đã đem chính mình từ trong ra ngoài cắt nát, máu đổ huyết tràn…

Máu nhuộm đỏ trái tim, hận khắc sâu vạn kiếp!

Bàn chân hắn vẫn đóng chặt trên mặt đất… Miệng chỉ niệm mãi một câu: không thể động không thể động không thể động…

Lan Di kêu lên: "Càn nhi mau chạy đi, bọn họ không cản được con đâu!"

Âm cuối cùng còn chưa dứt, đã nghe một tiếng 'Bốp!'!

"Tiện nhân!" – Tên đao phủ giáng một cái tát thật mạnh khiến Lan Di ngã nhào xuống đất.

Trên mặt đao phủ hé một nụ cười khinh bỉ.

Nhưng…

Đột nhiên… nụ cười đó bỗng méo mó dữ dội, ***g ngực dội lên một cảm giác đau nhói, dần lan khắp thân thể. Hoang mang cúi xuống, hắn mới phát hiện một mũi Vũ phiêu đinh đang cắm chặt vào ngực mình, chóp đuôi vẫn không ngừng run giật…

Kiếm tuốt nơi tay, nhãn thần Phương Quân Càn ngầu đỏ, rực lửa huyết ngục Tu La…

Đao phủ khựng lại rồi từ từ khuỵu xuống, thân hình nặng nề đổ vật ra đất!

"Anh Vũ hầu ngươi muốn tạo phản? Bất thành rồi!" – Cười lạnh. Gia Duệ đế hạ mi mắt, hất đầu ra lệnh, "Người đâu? Bắt hắn!"

"Bệ hạ, bệ hạ…" – Định Quốc Vương gia đang quỳ gối bỗng húc ngã hai tên thị vệ, vùng dậy lao về phía Phương Quân Càn, tung chân đá một cước vào nhượng chân khiến hắn mất đà quỵ xuống, còn mình lập tức quỳ mọp, dập đầu binh binh lên nền đá của hình đài, "Khuyển tử vô tội! Tất cả mọi chuyện mưu đồ tạo phản đều là một tay thần đệ gây ra, dù có lột da róc thịt thần đệ cũng tuyệt không oán thán. Chỉ xin Hoàng thượng buông tha cho khuyển tử, thần thác xuống cửu tuyền cũng được nhắm mắt yên lòng!…"

Phương Quân Càn run giọng, tận đáy lòng trào lên từng trận bão giông: "Phụ thân…"

Định Quốc Vương gia đột nhiên quay sang nhìn trân trối Phương Quân Càn, đoạn ghé sát tai hắn thì thầm, không rõ lão Vương gia nói những gì, chỉ biết đôi mắt minh triết của Phương Quân Càn từ từ dại đi…

Cả người đờ đẫn, ngây ngốc, ngẩn ngơ lạc thần…

Bỗng nhiên, Vương gia lao đầu thật mạnh vào mũi kiếm!

"Vương gia!!!" Lan Di thét lên thảm thiết, tựa thanh âm tóe máu của đỗ quyên.

Hết thảy người có mặt chìm vào câm lặng tuyệt đối!

Vô tức vô thanh!

Chỉ còn phong ba điên cuồng gào thét, chỉ còn thiên địa xơ xác thê lương…

Tiếng thét của Lan Di khiến Phương Quân Càn sực tỉnh, cảm giác ươn ướt dính dính ở tay, hắn cúi đầu nhìn xuống, nhìn thấy… Bích Lạc kiếm cắm vào thân thể phụ thân, máu đỏ tuôn xối xả, trượt đẫm thân kiếm, chảy đầy vào tay hắn…

Vì cái gì?

Vì cái gì?

Vì cái gì?

Người vì sao phải làm như vậy? Tại sao lại phải như vậy?

Tại sao chứ?

Tại sao?

Khuôn mặt nhân hậu già nua của Định Quốc Vương gia kề sát Phương Quân Càn, nhìn lên hắn, khóe môi dường như cố mỉm cười hiền từ…

Tai Phương Quân Càn nghe ong ong thanh âm đứt quãng, thanh âm thân yêu mà xa xôi như từ cõi nào vọng lại…

"Bệ hạ… thánh minh… Khuyển tử… đại nghĩa diệt thân, Bệ hạ… bây giờ… Bệ hạ hãy buông tha cho Càn nhi đi…"

Tất cả mọi người không một ai dự đoán được Định Quốc Vương gia dám dùng đến tận cách này để bảo toàn cho Anh Vũ hầu – Chính là Phương Quân Càn, đứa con người hết mực yêu thương hơn cả bản thân mình.

Nâng bàn tay phải dính đầy máu tươi lên vuốt mặt, máu lem luốc cả khuôn mặt đờ đẫn tê dại, tự yết hầu Phương Quân Càn bùng ra từng cơn gào thét tuyệt vọng, giống tiếng kêu gào níu kéo sự sống của kẻ thập tử nhất sinh, giọng hắn lạc đi vì đau đớn, vì bất lực…

Hắn nhẹ nhàng đẩy đẩy, hích hích thân hình cao lớn cường tráng đã bất động của phụ thân…

Đáp lại hắn, chỉ là bất động.

"Phụ thân…"

"Phụ thân…"

"Con biết con sai rồi…"

"Từ nay về sau khuyển nhi sẽ ngoan ngoãn vâng lời phụ thân mà… Sẽ không… không bao giờ chọc cha nổi giận nữa đâu…"

"Phụ thân! Mau tỉnh lại đi!… Đừng dọa con mà!…"

"Van xin người, năn nỉ người… Tỉnh lại đi… Phụ thân…"

"Phụ thân…"

Đáp lại hắn, vẫn chỉ là bất động.

Quân Càn, tại sao con chọc cho lão sư nổi giận bỏ về?

Ngày nào cũng như ngày nấy, chỉ biết chơi đao giỡn kiếm, văn chương thi phú thì chẳng thấy tiến bộ được chút nào!

Nam nhân không chịu được một chút khổ ải sao có thể gọi là nam nhân? Con trai của ta sau này phải thành nam nhi đại trượng phu đỉnh thiên lập địa, sao có thể chịu thua dễ dàng như vậy?!

Hôm nay ngươi lại trốn đi đâu chơi? Đầu đầy mồ hôi mà còn chối?

Càn nhi, lần này xuất chinh, đường xa vạn dặm, con phải cẩn thận giữ mình. Cha mẹ ở nhà chờ đợi, hy vọng con bình an trở về!

Ánh mắt lạc thần dài dại càng lúc càng mơ hồ như có màn sương che phủ, thân ảnh thân thương càng lúc càng nhạt nhòa dần, càng lúc càng xa xôi thăm thẳm…

Một tiếng sấm rền vang, từng hạt từng hạt mưa như châu ngọc từ trời rơi xuống…

Trời xanh cũng khóc sao?

"Vương gia…" – Lan Di giãy giụa thoát khỏi gọng kìm của thị vệ bên cạnh, tức tốc lê gối đến bên thi thể Định Quốc Vương gia.

"Lan Di!" – Cả người Phương Quân Càn không còn gượng được dù chỉ một chút sức lực, tay nắm Bích Lạc kiếm lơi lỏng dần, gần buông xuống đất.

Tay trái Lan Di ôm lấy tay hắn, tay phải dịu dàng xoa đầu, vuốt ve mái tóc đen nhánh: "Càn nhi, gọi Lan Di một tiếng 'mẫu thân' đi! Lan Di chưa bao giờ nghe con gọi ta là 'mẫu thân' cả!"

Hơi ấm của bàn tay người phụ nữ áp lên đầu khiến Phương Quân Càn bồi hồi xúc động, lưu luyến không muốn rời.

Phương Quân Càn si ngốc ngắm nhìn nụ cười ôn nhu đầy yêu thương của Lan Di, cánh môi mấp máy: "Mẫu thân…"

Bà, chính là mẹ hắn!

Lan Di bừng nở nụ cười rạng rỡ thỏa mãn, tay bà lần xuống vuốt ve khuôn mặt của đứa con không phải do mình sinh ra… Đột nhiên, cả hai tay chộp bàn tay phải cầm kiếm của Phương Quân Càn, lấy hết sức bình sinh đâm thật mạnh.

Máu tươi bắn vọt lên mặt Phương Quân Càn, mùi tanh nồng cùng nóng bỏng của máu tươi khiến người ta nín thở.

Đôi mắt Phương Quân Càn đờ dẫn…

Hắn chỉ mơ hồ nhìn thấy bóng dáng nhạt nhòa của Lan Di, tựa như bươm bướm đã gãy cánh, bay loạng choạng, lảo đảo, rồi từ từ khuỵu xuống dưới chân mình.

"Vương gia à…" – Bà dịu dàng ôm bàn tay lạnh giá của Định Quốc Vương gia áp lên mặt, môi hé nụ cười tuyệt lệ.

Chàng… không còn cô đơn nữa…

Vì… trên đường xuống Hoàng tuyền, đã có thiếp cùng đi…

Làn thu thủy luôn tỏa ra ánh sáng lấp lánh, chan chứa ôn nhu hiền dịu từ từ nhắm lại…

Nhắm lại vĩnh viễn…

Phụ thân…

Mẫu thân…

Đó là… những người yêu thương ta nhất, và cũng là người ta yêu thương nhất…

Trong cuộc đời này…

Vậy mà… họ… đều cùng chết trên tay ta, trong tay ta!

Trong lòng hắn, dường như có một thứ gì đó đổ sụp!

Phương Quân Càn gắt gao bặm môi, run rẩy đưa tay bịt chặt miệng mình, cố ngăng tiếng nấc nghẹn đang chực bùng nổ yết hầu. Hắn không thể khóc! Chỉ cần khóc một tiếng, lập tức sẽ bị vu là phản đảng yêu nghiệt, xử tử tại chỗ…

Hắn đứng thẳng trên hai chân, đầu ngẩng cao, lưng ưỡn thẳng, tay co lại thành nắm đấm!

Quyết tâm!

Không thể để sự hy sinh của cha mẹ trở nên vô ích như nước chảy về đông được!

Nhưng, sao trái tim lại dội lên từng cơn đau nhói như ngàn mũi kim chọc, như vạn mũi kiếm phanh vậy…

Đau đến không thể thở được!

Đau đến không thể nói được!

…

Hắn nghiến răng.

Cha!

Mẹ!

Hài nhi bất hiếu! Hài nhi không thể khóc cho cha mẹ mình!

Phải sống phải sống phải sống…

Chỉ có nhẫn nhục mà sống, mới có thể báo thù!

Chẳng những không thể lộ ra nửa điểm bi thương đau xót, mà còn phải quỳ mọp trước kẻ thù, khấu đầu tạ ơn!

Bóng dáng hắn cô đơn quỳ giữa hình đài, tựa một đóa hoa tàn úa giữa bão táp phong ba, chìm nổi giữa hồng trần tục lụy: "Phản đảng đã bị thần tự tay tru diệt, thần, may mắn đã không phụ Hoàng ân, làm xấu hổ Hoàng thượng…"

Nếu Phương Quân Càn đã tự tay giết chết cha mẹ mình, trước mặt thần dân trăm họ, Gia Duệ đế tất nhiên không thể tự mình nuốt lời hứa!

Quân vô hí ngôn, đúng không?

Gia Duệ đế có chút mất bình tĩnh, nhưng rất nhanh liền khôi phục thường thái.

Phương Quân Càn, hôm nay không giết được ngươi, ta không tin mai này cũng không thể giết được ngươi!

"Phương ái khanh quả nhiên không làm Trẫm thất vọng, không hổ danh là thần tử mẫu mực trung quân ái quốc, không nề hà đại nghĩa diệt thân! Tốt, rất tốt! Người đâu, đem hai cái xác này đi khuất mắt Trẫm!

"Bãi giá, hồi cung!"

Phương Quân Càn kiệt sức khép mi mắt, chỉ biết có người đến gần bên cạnh, cảm thấy hai thi thể người thân đang bị người ta xốc lên khiêng đi, cảm thấy trên cao, Hoàng đế đang xa giá hồi cung…

Nhưng hắn chỉ có thể bất động.

Mặc gió cuốn mây vần, mặc thế gian khuynh đảo…

Hắn vẫn mãi bất động.

Chỉ có… sâu thẳm trong ***g ngực, một con dã thú đang mãnh liệt rít gào, kêu thét!

Thét lên những tiếng vô thanh!

Phải sống!

Sống để báo thù!

Hắn mấp máy đôi môi như vô thức, một lần, rồi lại một lần nữa tự kỷ ám thị…

Phải sống!

Thù này – Bất cộng đái thiên! (3)

Đến, chết, mới, thôi!

—oOo—

(1): Quân: vua – Càn: trời. Vua, tức là thiên tử (con trời), Phương Quân Càn chẳng những là Vua mà còn chính là Trời nữa…

Hỏi cái tên đại nghịch bất đạo đó, tên vua nào ưa nổi?

(2): Chữ nhẫn (忍) gồm chữ nhận (刃 (bộ đao (刀)): lưỡi dao, đao; và chữ tâm (心) ghép lại mà thành.

(3): không đội trời chung.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 104: Chương 104

Tuyệt thế song kiêu năm hai mươi hai tuổi, vì một phút tùy hứng đã phải trả một cái giá cực đắt.

Cái giá ấy, không một thứ trân lung bảo bối nào có thể chuộc, càng không cách nào có thể vãn hồi.

Bởi vì đó là máu.

Máu tươi lênh láng hình đài…

Thê lương, bi tráng…

Cái giá ấy, chỉ có thể trả bằng máu!

Trên trời cao, mây đen vần vũ, từng đám mây u ám tối tăm nửa như đe dọa, nửa như thách thức, cuồn cuộn xoay vần, mịt mù ai oán… Gió rít gào như ngọn roi tóe máu quất lên da thịt, dẫm đạp, vần vò tan nát mọi thứ trong cơn điên giận…

Mà cũng như… đang khản đặc những tiếng khóc than…

Giữa cơn cuồng loạn phong vân, chợt nháng lên một tia chớp xé toạc nền trời đen kịt…

Ngay sau ánh sét sáng lòa rạch nát chân trời là tiếng ầm ầm rống giận đinh tai nhức óc! Sấm rền mưa dội, liền lập tức mưa sầm sập, mưa như trút nước, mưa trắng xóa cả đất trời, như thể dốc ngược Hoàng Hà mà đổ, mà dội đến giọt nuối cùng…

Đã quá muộn…

Nhìn pháp trường vắng lặng tiêu điều, nhìn nước mưa đang cố hòa cùng máu để gột rửa dấu tích đau thương bi thảm, nhìn lên giữa hình đài, thân ảnh nam nhân trơ trọi lẻ loi bất động quỳ gối gục đầu, lặng câm không nói, không nhúc nhích, mặc gió quất mưa tuôn…

Tiếu Khuynh Vũ biết… Mọi chuyện đã an bài, không còn cách nào cứu vãn được nữa…

Làm sao có thể ngờ được, lão hồ ly Gia Duệ kia khai đao vấn trảm trước ngọ một giờ? Bao nhiêu khấp khởi kỳ vọng, bao nhiêu nỗ lực cố gắng mà Tiếu Khuynh Vũ không ngừng ấp ủ rốt cuộc… thành nước chảy về đông! Vô ích!

Thiên gia, phải chăng chính ngươi đã cố tình…?

Nước mưa như muôn nghìn ngọn roi bằng băng đá quất sàn sạt lên khuôn mặt trắng muốt của Tiếu Khuynh Vũ, nhói buốt, tái tê…

Mặc mưa tuôn rát mặt, đôi mắt y vẫn mở to đăm đăm nhìn về phía trước.

"Công tử?…"

Vô Song công tử nhẹ nhàng khoát tay ra hiệu Lao thúc im lặng, chỉ lặng lẽ, chăm chú nhìn nam nhân hồng y đỏ rực đang gần như gục ngã giữa hình đài…

Mưa xối ướt đẫm thân thể của hắn, một thân trường bào như lửa cháy giờ đây bị mưa dội tắt lịm, thảm não dán chặt vào người, như máu đổ huyết trào, thê lương ảm đạm.

Đột nhiên, hắn cong người ộc ra một ngụm máu, toàn thân co rút run giật.

Tiếu Khuynh Vũ đau đớn như muôn vạn mũi kiếm nhất tề đâm thấu tâm can, bất lực khép mi mắt, không nhẫn tâm tiếp tục nhìn!

Thống khổ, bi phẫn tựa như dao kiếm sắc nhọn, chậm rãi, từ từ lăng trì từng tấc xương thịt, từng xẻo từng phân trái tim của cả hai người…

Sự thật đó, sự thật rành rành trước mắt, sự thật song thân chết thảm, sự thật cửa nát nhà tan không ngừng cứa từng nhát trí mạng vào Phương Quân Càn, không ngừng tàn phá cõi lòng của hắn…

Mọi thứ mà cha mẹ đã ban cho… là máu huyết, là xương thịt, là trái tim, là linh hồn… hết thảy… từ trong ra ngoài… đều bị hủy diệt…, đều như bị tan thành nước dưới mưa, theo song thân về cõi vô hình…

Dù đau đớn đến liệt phế tê tâm, nhưng tận đáy lòng Tiếu Khuynh Vũ luôn thấu hiểu một chuyện, nếu không thể vượt qua được thử thách nghiệt ngã này, Phương Quân Càn sẽ vĩnh viễn xuôi tay, hoàn toàn hư phế.

Trên đời này, mãi mãi không còn cái tên Anh Vũ hầu nữa, Phương Quân Càn sẽ chẳng khác gì một chúng nhân bình thường giữa trần ai…

Phương Quân Càn, ta tin tưởng ngươi…

Vì thế…

"Phương Quân Càn…" – Thanh âm Tiếu Khuynh Vũ run rẩy như cố nén xúc động đang chực trào trong cổ họng, "… Đứng lên!"

Trong màn mưa trắng xóa đất trời, thanh âm ấy như vỡ tan ra trong tiếng nước ầm ào, truyền đến tai Phương Quân Càn tựa như tiếng gọi từ nơi mịt mù thăm thẳm, thân hình rũ rượi bất động thoáng giật mình, lần đầu tiên hắn ngẩng đầu, ngơ ngác ngó nghiêng tìm kiếm…

Rồi, ánh mắt hắn chạm vào rồi dừng lại trên khuôn mặt Tiếu Khuynh Vũ…

Đôi môi tái nhợt run run mấp máy: "… Khuynh Vũ…"

"Là ta, chính là ta… Ta ở đây…" – Có Tiếu Khuynh Vũ ở ngay tại đây, ở bên cạnh ngươi, dù chuyện gì xảy ra cũng không đi đâu cả…

Cho nên… "Đứng lên, nào!" – Dù rất kiên quyết nhưng trong thanh âm của y cũng đượm chút hoang mang không xác định… Hắn có thể đứng dậy nổi không? Phương Quân Càn, Phương Quân Càn, xưa nay Phương Quân Càn ngươi vốn chưa bao giờ để bản thân bị bất cứ chuyện gì đả kích cơ mà, không phải sao?

Phương Quân Càn cố sức vén mi mắt tỏ ra tỉnh táo, khóe môi cố cong lên thành một nụ cười, nhưng nụ cười ấy, còn ảm đạm hơn, bi thương hơn, đau đớn hơn là khóc rất nhiều lần: "Khuynh Vũ… Ta… Ta… không đứng lên nổi…"

Hắn nói… Hắn không thể đứng lên nổi…

Không thể…

Ngày nào Phương Quân Càn quỳ gục giữa chiến trường ngầu đỏ máu xương, chỉ một câu "Phương Quân Càn, đứng lên!" cũng đủ khiến hắn hồi sinh tận đáy Tu la địa ngục, trở thành thần thoại mãnh tướng bất khả chiến bại…

Nhưng mà giờ đây, cũng là nam tử thần thái phi dương, phong vân tuyệt đỉnh ngày đó, chỉ có thể hoang mang ngây ngốc nhìn mình mà nói nhẹ như gió thoảng —— Ta… không đứng lên nổi…

Hắn không đứng lên nổi! Hắn không thể đứng lên nổi…

Một câu nhẹ nhàng mà trí mạng, hệt vạn tiễn xuyên tâm…

Đôi mắt Tiếu Khuynh Vũ nặng trĩu lệ thủy, chực tuôn thành dòng!

…

Vậy thì… Được!

Hai bàn tay tì mạnh lên tay vịn luân y, Tiếu Khuynh Vũ nhoài người ra khỏi ghế tựa, ngã nhào xuống đất! Bùn đất cùng nước mưa nhầy nhụa văng tung

tóe lên bạch y trắng muốt không chút bụi trần của y!

Bạch y thanh khiết bất nhiễm đã hòa làm một cùng ô uế nhơ nhuốc trần gian…

"Phương Quân Càn! Ta ở đây!" – Y run run ôm hắn vào lòng, thì thầm an ủi, "Ta đây…"

Ngươi… đã không thể đứng dậy, thì ta… sẽ ngã xuống cùng ngươi…

Ngươi sẽ không phải cô độc một mình nữa…

Sẽ có ta, cùng gánh chịu với ngươi!

Cho dù sinh sinh tử tử, bao phen luân luân hồi hồi, thì tình này vĩnh viễn… Thượng cùng Bích Lạc, hạ Hoàng Tuyền…

Phương Quân Càn hoang mang, dè dặt run run vươn tay ra tìm kiếm, như thể không tin chuyện trước mắt mình: "Khuynh Vũ… Là huynh sao?"

Y ôn nhu đáp lại: "Là ta… chính là ta!"

Liền lập tức, như người đang chới với trong cơn lũ dữ vớ được một thân cây bập bềnh giữa dòng nước xiết ôm cứng vào người không dám rời tay, Phương Quân Càn cũng dùng hết sức lực gắt gao siết chặt y, như thể chỉ cần hắn lơi lỏng vòng tay, người kia sẽ hóa thành sương khói mà tiêu biến, tan vào nước mưa mà trôi đi mất…

Hắn sợ, hắn sợ mọi thứ hắn đang ghì chặt chỉ là một hồi mộng ảo, một thoáng phù vân, sẽ tan vào hư vô một khi tỉnh lại…

Hiện tại, trong lòng hắn chỉ có hai trái tim đang tựa sát đập dồn, chỉ có thân nhiệt ấm nóng thân thương, chỉ có thoang thoảng lãnh hương thơm ngát của đào hoa trên người ái nhân mới có thể miễn cưỡng ngăn lại cơn uất hận đang cào cấu tâm can, muốn xé toạc cổ họng bùng ra ngoài, mới có thể phần nào xoa dịu nỗi tuyệt vọng đau thương nghẹn cứng đang đè chặt khiến hắn không thể thở được…

Trời vẫn mưa tầm tã!

Sấm rung chớp giật, gió táp mưa sa!

Giữa cơn gió thảm mưa sầu, đường phố hoàn toàn vắng lặng, chỉ còn lại hai thân ảnh nam nhân gắt gao ôm siết, mặt áp mặt, hai làn tóc đen nhánh hòa lẫn vào nhau dưới mưa…

Chỉ có hai người, chẳng khác chi hai con cá còn sót lại trong lòng hồ khô cạn, nương tựa vào nhau chia sẻ chút ẩm ướt còn lại dưới đáy hồ, bảo trợ lẫn nhau, cùng thoi thóp đợi mưa rào, hay là, cùng chết khô dưới nắng cháy…

Không rõ là nước mưa ướt đẫm hay nước mắt chan hòa, chỉ thấy đôi nhãn thần nhòa đi, tựa màn sương đùng đục phủ lên nhãn quang trong suốt tinh anh của hai người.

Thanh âm Phương Quân Càn nghẹn ngào như tiếng nấc, hắn yếu ớt: "Khuynh Vũ… huynh còn ở đó không…"

Tiếu Khuynh Vũ dịu dàng gạt đi nước mưa đẫm đôi má của hắn, ôn nhu trả lời: "Ta ở đây… Mãi mãi ở đây… Vĩnh viễn ở đây…"

Cho dù ngươi mất hết tất cả, cho dù mọi người đều bỏ ngươi mà đi, thì vẫn còn ta… mãi mãi, vĩnh viễn ở bên ngươi bồi bạn.

Cái đêm mưa to như trút nước ấy, bao nhiêu đòn trí mạng một lúc đổ ập lên người Phương Quân Càn: Định Quốc phủ tan hoang nghiêng ngả, Phương Quân Càn tan cửa nát nhà…

Cái đêm mưa to như trút nước ấy, chính là nguyên nhân Phương Quân Càn khởi binh tạo phản, ấn định kết cục suy vong chắc chắn của Đại Khánh mai này… Một hậu quả tất yếu!

Cái đêm mưa to như trút nước ấy, giữa hình đài nước tuôn xối xả, có hai nam tử, người tuyệt vọng hoang mang, kẻ vỗ về an ủi, nương tựa nhau, gắt gao ôm siết…

Như là…

Tận cùng vũ trụ, khởi đầu hồng hoang…

Tất cả, gói gọn trong vòng tay siết chặt…

Ôn nhu ve vuốt, ủi an vỗ về…

"Khuynh Vũ… huynh đâu rồi?"

"Ta ở đây!"

“Luôn luôn ở đây?”

“Vĩnh viễn ở đây!”

Hắn hỏi.

Y đáp.

Hắn lại hỏi.

Y lại đáp.

Hắn hỏi bao nhiêu lần.

Y đáp bấy nhiêu lần…

“Khuynh Vũ… huynh đâu rồi?”

“Ta ở đây… Luôn luôn ở đây… Vĩnh viễn ở đây…”

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105: Chương 105

Mưa vẫn gào thét suốt đêm không hề ngớt.

Quá đau đớn bi thương, Phương Quân Càn cuối cùng không thể gắng gượng được nữa, thiếp đi mê man trên vai Tiếu Khuynh Vũ.

Vô vàn mũi dùi sắc nhọn cùng lúc đâm nát trái tim hắn, lại còn cả đêm dài chôn vùi bản thân mặc mưa rung chớp giật, gió cuốn mây vần, hết thảy đã khiến hắn hoàn toàn gục ngã, lên cơn sốt li bì, nằm liệt giường suốt hai ngày sau đó.

Đêm khuya của hai ngày sau biến cố, Phương Quân Càn mới hồi tỉnh.

Hắn hé mi mắt.

Nhãn tình phức tạp, có vẻ vô cùng hoang mang mơ hồ, nhưng lại cũng có vẻ vô cùng minh triết sáng suốt.

Cái đầu tiên đập vào mắt hắn, chính là khuôn mặt quen thuộc nặng trĩu âu lo của Tiếu Khuynh Vũ…

Tiếu Khuynh Vũ vẫn ngồi im lìm bên cạnh, theo dõi từng cử động rất nhỏ của hắn chưa hề rời mắt, dù vậy, khi nhìn thấy rèm mi Phương Quân Càn run rẩy nhấc lên, y cũng không giấu được một chút rùng mình…

Nhãn thần của hắn, chẳng còn chút nào uy vũ tôn nghiêm, lại càng không có điểm gì khiến người ta thất thần run sợ, nhưng, chính ánh mắt thăm thẳm mà trống rỗng như nhìn vào cõi vô hình, không đau thương, chẳng hờn oán, không vui cũng chẳng buồn lại khiến cho người ta không rét mà run…

Bốn mắt nhìn nhau.

Chăm chú.

Cứ nhìn như vậy, chẳng biết đã bao lâu, cũng không ai nói gì để phá tan im lặng đang vây bủa chung quanh.

Cuối cùng, Phương Quân Càn cũng lên tiếng, câu đầu tiên sau khi hắn tỉnh lại là: “Khuynh Vũ… đã bao giờ trải qua cảm giác đau đớn thống khổ khi chính tay mình giết chết những người mình yêu thương nhất chưa?”

Tiếu Khuynh Vũ trở nên trầm mặc, rồi chậm rãi gật đầu: “Đã từng!”

Phương Quân Càn lại hỏi: “Cảm giác lúc ấy… như thế nào?”

Không gian lại càng trầm mặc hơn, sánh lại trong một cảm giác ngột ngạt, bức bối. Thật lâu sau, khoảng không đặc quánh ấy bục vỡ bởi thanh âm của Tiếu Khuynh Vũ, thanh âm trong trẻo mà lạnh lùng tựa dòng suối nguyệt quang, gần trong tấc gang mà xa xôi diệu vợi, chăm chú nhìn mà chẳng thấy chi, đưa tay với mà không chạm được, càng cố gắng níu giữ thì càng tuột khỏi tầm tay, thậm chí, mơ hồ huyễn hoặc tựa một giấc mơ không có thực, khiến người ta không thể nào cảm nhận một cách rõ ràng minh bạch…

"Sống không bằng chết!"

Sống không bằng chết.

Phương Quân Càn ôn nhu cười nhẹ.

Tiếu Khuynh Vũ chấn động, nụ cười ấy sao mà điềm nhiên bình thản, sao mà ưu nhã thanh hòa… đến tàn nhẫn như vậy? Y lặng ngắm dung nhan tiều tụy hư nhược của nam nhân hai mươi hai tuổi trước mặt mình, bao nhiêu lời muốn nói đều nghẹn lại trong cổ họng.

Sắc mặt Phương Quân Càn chợt chuyển, đanh lại như băng giá, cứng rắn, kiên định, không có chút gì suy tư cân nhắc.

"Khuynh Vũ…" – Khi hắn nói ra những lời này, nhãn mâu chợt lóe lên tia sáng sắc bén kinh người, đôi mày kiếm nhíu lại nghiêm trang, vẻ lười nhác bông lơn ngày thường hoàn toàn biến mất, thay vào đó là sự nghiêm túc đến không ngờ, gằn từng tiếng: "Nếu sớm muộn gì cũng phải giương đao bạt kiếm, vậy thì trước khi bị người khác cướp đoạt tất cả những thứ thuộc về mình, ta nguyện tiên hạ thủ vi cường (1). Nhược bằng một kiếp nhân sinh, một cõi hồng trần lại tàn bạo khốc liệt như vậy, ta thà bất chấp tất cả trèo lên tuyệt đỉnh cao quang, khiến hàng nghìn hàng vạn chúng sinh thiên hạ hết thảy phải quỳ gối phủ phục dưới chân mình!"

Lúc này…

Hắn, hệt như con mãnh thú bị dồn vào đường cùng, đẩy vào tuyệt lộ.

Bên trái, lùm cây bụi rậm, bên phải, đá núi thẳng đứng, sau lưng, vực sâu muôn trượng…

Chỉ còn trước mặt, là cung tên, đao kiếm cùng đôi mắt khát máu của thợ săn…

Nếu đã không còn đường thoái lui, thà một lần liều mạng cướp lấy sinh cơ từ trong tử lộ.

Liều chết xông lên!

Âm cuối cùng thoát khỏi môi, Phương Quân Càn như người bị rút kiệt sức lực. Hắn mệt mỏi khép mi mắt, lẩm bẩm như đang tự nói với chính mình: "Khuynh Vũ, huynh nói… sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh ta mà… Đúng không?"

Tiếu Khuynh Vũ im lặng, không hề hồi đáp.

Chỉ có đôi đồng tử vừa bi thương đau xót, vừa tĩnh lặng như hòa vẫn chú mục thật sâu vào hắn.

Trong phòng tự nhiên thoang thoảng hương thơm dịu dàng thanh đạm, hít sâu một hơi liền thấy trí định tâm an, ưu tư trong thoáng chốc theo làn u hương tan vào không gian êm dịu, thật nhanh, Phương Quân Càn lại chìm vào giấc ngủ bình yên không mộng mị.

Lao thúc lặng lẽ vén màn bước vào, đến trước Tiếu Khuynh Vũ: "Hồi bẩm công tử, những hạ nhân Định Quốc Vương phủ bị sung quân sung kỹ (2) đều được giải cứu an toàn và đã thu xếp ổn thỏa cho họ. Riêng phần Thuần Dương công chúa không có gì đáng ngại, chỉ bị hoảng sợ một chút, hiện đang bị giam lỏng tại dịch quán."

Tiếu Khuynh Vũ gật đầu.

Vậy là, Phương Gia Duệ đến cuối cùng vẫn chưa quên rằng Thuần Dương công chúa vì chuyện hai nước hòa thân mà đến, nếu tùy tiện giết nàng, dù về tình hay về lý cũng khó lòng ăn nói với Liêu Minh được.

Lão, vẫn rất tỉnh táo!

"Vẫn còn…" – Lao thúc cúi thấp đầu xuống, "Di thể… của Vương gia cùng Lan Vương phi… đều đã được an táng chu đáo rồi!"

"Ừm…" – Vô Song công tử khẽ bật lên một tiếng. Thật chậm rãi, y lấy từ trong tay áo ra một chiếc hồng bao đỏ thắm, run run ve vuốt, nâng niu…

Hồng bao đó là, ngày Tết năm nào ở Bát Phương Thành, Lan Di đã lì xì cho y.

Đã mấy năm, Tiếu Khuynh Vũ vẫn luôn giữ gìn thật cẩn thận kỹ lưỡng, giấu vào tay áo không lúc nào rời. Y mãi mãi quý trọng nâng niu, xem đó như báu vật, như thể trân trọng món quà mà người mẹ tặng cho đứa con của mình.

Nắm chặt hồng bao trong tay, Tiếu Khuynh Vũ nhếch môi cười nhạt: "Mạc Vũ Yến, Mộ Dung Chiến, Du Bân, Nghị Phi Táp, Định Quốc Vương gia, Lan Di… Kế tiếp có phải sẽ đến phiên Tiếu Khuynh Vũ ta hay không?"

Lao thúc toàn thân chấn động, đôi mắt trừng lớn ngỡ ngàng như không thể tin nổi nhìn chăm chăm người trước mặt – Vô Song công tử lãnh tĩnh vô tình, Vô Song công tử thản nhiên điềm đạm – lúc này khó khăn khép mi mắt, dáng hình tịch liêu đơn bạc, lộ ra sự bất lực, yếu ớt hư nhược nghìn năm khó gặp.

Nhưng biểu cảm đó chỉ lướt qua trong tích tắc, y lập tức mở choàng mắt tỉnh táo, nhãn thần lại toát lên sự tinh anh cơ trí, đạm mạc lạnh lùng cố hữu…

Khiến trong thoáng chốc, Lao thúc ngỡ mình vừa nằm mơ.

Y vẫn là Vô Song công tử lãnh tĩnh cao ngạo như minh nguyệt, điềm tĩnh bình thản tựa lưu thủy êm ái xuôi dòng, thanh cao quý phái như phong lan, thuần khiết tựa bạch ngọc không chút tỳ vết.

Y là công tử Vô Song!

"Công tử… Công tử… Không xong rồi!" – Trương Tẫn Nhai lao như bay vào phòng, dáng điệu hớt hơ hớt hải thở không ra hơi, "Bên ngoài… bên ngoài tiểu lâu có đông người lắm… Họ nói… nói muốn tróc nã Phương tiểu hầu gia…! Công… công tử… Làm sao bây giờ???"

Trương Tẫn Nhai tuy rất thông minh láu linh, hoạt bát lanh lợi nhưng thực tế, kinh nghiệm ứng phó với biến cố bất ngờ lại vô cùng ít ỏi. Không khó để đoán ra nguyên nhân, đó là bởi vì công tử nhà cậu tài trí hơn người, mạnh mẽ không tưởng được, chưa kể dưới trướng còn rất đông thủ hạ, ai nấy đều là nhân tài hiếm có. Từ ngày tiếp nhận Tẫn Nhai đến nay, Vô Song công tử luôn luôn đối với cậu hết mực thương yêu, ngày đêm ra sức che chở bảo vệ cho cậu, chưa bao giờ đành lòng để cậu phải gặp bất trắc hiểm nguy… Chính vì như vậy, từ nhỏ tới lớn, Trương Tẫn Nhai rất hiếm khi đối đầu với chuyện gì nan giải…

Mà… cho dù có gặp phải đại sự gì đi chăng nữa, đều đã có một tay Tiếu Khuynh Vũ an bài sắp đặt ổn thỏa mọi thứ.

Vậy mà đêm nay, phải đối diện tình huống bao nhiêu quân binh vây hãm, áp chế tiểu lâu, khí thế ngùn ngụt, hung hãn bức người như thế này, quả thật… rất ít, cực hiếm… Không, phải nói là trước nay chưa từng xảy ra!

Trên đầu Trương Tẫn Nhai không ngớt rịn ra từng bệt mồ hôi, tiểu hài tử cũng tự ý thức được mình đang run rẩy cả người.

Chẳng cần đi ra, chỉ cần nghe ngoài kia la ó ầm ĩ kinh động đêm khuya, thấy lửa cháy sáng lòa từ rất nhiều ngọn đuốc rực một góc trời vô cùng thanh thế là đủ ước đoán bên ngoài đại môn có bao nhiêu người đang náo loạn.

Quả nhiên là, lão hồ ly Phương Gia Duệ chưa bao giờ có ý nghĩ buông tha cho Phương Quân Càn! Ngày đó tại pháp trường, Định Quốc Vương gia, Lan Di đều bỏ mình dưới Bích Lạc kiếm của hắn, trước mặt bàn dân thiên hạ, trước mắt các nước lân bang. Thân là vua một nước, quân vô hí ngôn, lão làm sao có thể nói hai lời? Chuyện buông tay phóng thích Phương tiểu hầu gia chỉ cốt để giữ lấy chút sĩ diện cho chính mình trong mắt dân chúng cùng níu kéo bang giao. Chỉ cần khuất mắt trông coi, Gia Duệ đế liền lộ rõ bộ mặt tráo trở lật lọng, lập tức phái binh tróc nã, quyết đuổi cùng diệt tận, nhổ cỏ tận gốc!

Tiếu Khuynh Vũ cười lạnh: "Ngự lâm quân kia à, quả nhiên khí thế hùng hồn đáng sợ!"

Đột nhiên mắt y long lên, vỗ chan chát vào tay vịn luân y: "Đúng là quá khinh người, coi Tiếu Khuynh Vũ ta là người chết ư?"

"Thay quần áo, đổi triều phục!" – Vô Song công tử thản nhiên cười mỉa, "Ta thật muốn xem thử, kẻ nào dám ngang nhiên làm xằng làm bậy ở tiểu lâu của ta!"

Đang khi đương kim Thái tử Phương Giản Huệ thống lĩnh năm trăm Ngự lâm quân khôi giáp sáng lòa ken chặt trong khoảnh sân nhỏ bên ngoài tiểu lâu dương dương tự đắc, kêu gào la hét náo động trời đêm, bất chợt nghe 'Bang' một tiếng thật lớn, đại môn tiểu lâu bật lên thật mạnh như bị phá bung từ bên trong ra ngoài!

Một đội tử sĩ thân thể tráng kiện, đằng đằng sát khí chẳng nói chẳng rằng liền xông lên tấn công, tung quyền múa cước, tay đấm chân đá túi bụi những vị khách không mời! Nhất thời cục diện biến thành một trận ẩu đả hỗn loạn, chỉ thấy loang loáng cánh tay chân đạp xuống vung lên, mũi đao thân kiếm va vào nhau tóe lửa.

Ngự lâm quân này vốn là cảnh binh (3), đều là con cháu quan lại có chút địa vị, từ xưa đến giờ quen sống trong nhung lụa, vui hưởng an nhàn, xông trận cũng chỉ diễu võ dương oai, có biết thế nào là thực chiến, đối với những tử sĩ thân như thép luyện đồng hun trước mặt đương nhiên không thể là đối thủ, chẳng mấy chốc năm trăm Ngự lâm quân hàng ngũ chỉnh tề khôi giáp sáng choang bị đánh cho tan tác, nằm la liệt trên đất kêu cha gọi mẹ thảm thiết!

Ngay cả Thái tử điện hạ bị lạc trong đám loạn đả cũng 'vô tình' bị trúng vài quyền vài cước làm mặt mũi lem luốc bẩn thỉu, lại thêm tức giận cùng hoảng sợ khiến vẻ mặt gã càng nhăn nhúm khó coi không thể tưởng tượng.

Phương Giản Huệ hồng hộc đứng thở, cánh mũi to bè điên tiết phập phồng, cả người lui về thế thủ, trông hệt như con mèo cong người xù lông lên trước kẻ thù, gã hổn hển muốn không ra hơi: "Đám… dám to gan đả thương Ngự lâm quân? Thật… quá lắm! Muốn… muốn phạm thượng tác loạn? Nói! Ai sai khiến các ngươi?"

"Ta!" – Là một thanh âm trong trẻo như lưu thủy, lãnh đạm tựa hàn băng, khiến thiên địa trong phút chốc nín thở, thời gian ngừng tụ, vạn vật lặng phắc không một tiếng động.

Tất cả mọi người đờ ra nín bặt, đình chỉ hoạt động.

Choáng váng qua đi, quay đầu nhìn lại, đập vào mắt chính là bộ triều phục trắng muốt thêu hoa văn ly vẫn chí tôn chí quý trên thân hình đơn bạc của tuyệt thế nam nhân an nhiên tĩnh tại trong chiếc luân y hoa lệ – Bộ triều phục độc nhất vô nhị của Hữu thừa tướng Đại Khánh – Tiếu Khuynh Vũ.

"Chính là do Tiếu mỗ sai phái! Chẳng hay Thái tử điện hạ có điều chỉ dạy bảo?"

Tiếu Khuynh Vũ nói chuyện, khuôn mặt luôn luôn điềm tĩnh đạm mạc, thanh nhu ôn hòa, người lại bất tiện di chuyển, chỉ có thể ngồi yên trong luân y, nhưng mà, trên người y lúc nào cũng toát ra một loại quý khí, không cần tỏ ra giận dữ mà vẫn vô cùng uy lực, thần dung cao ngạo tựa tiên nhân không cho phép bất cứ ai xâm phạm, khiến cho ai nấy có mặt ở đó đều như bị đóng băng cứng đờ, mọi động tác trở nên vô thức, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh.

Ngay trước đại môn tiểu lâu, sự xuất hiện của y khiến mọi người nín thở câm lặng.

Không gian tĩnh mịch đến rợn người.

Tĩnh lặng ngay trước cuồng phong!

—oOo—

(1): ra tay trước để chiếm lợi thế.

(2): nam thì sung quân đày ra biên ải, nữ thì bị bán vào thanh lâu làm kỹ nữ.

(3): lính kiểng, đẹp mã mà vô dụng.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: Chương 106

Tất cả đứng yên hóa đá, lặng phắc như tờ.

Chỉ còn ánh lửa rần rật trên đầu vô số ngọn đuốc cháy rực một góc trời đêm cùng những tia lửa nổ lách tách liên tục bắn ra như pháo hoa là cảnh tượng linh động cũng như thanh âm duy nhất hiện hữu.

Khuôn mặt như được tạc từ bạch ngọc lạnh lẽo băng hàn dưới ánh lửa bập bùng lại càng tuyệt trần diễm lệ, ánh lên sự cứng rắn kiên định, bất khuất quật cường. Chính giữa đôi chân mày thanh tú tựa viễn sơn, điểm nhẹ một vết chu sa thắm đỏ long lanh, ôn nhu kiều mị mà tràn ngập sát khí chết người, vòng kim tuyến óng ánh dịu dàng quấn quanh bàn tay trắng nõn tú lệ, tựa độc xà khép hờ mắt, sẵn sàng xuất thủ đoạt mạng bất cứ lúc nào.

Đôi môi mỏng manh tựa cánh hoa hàm tiếu hơi nhếch lên, nửa như giễu cợt, nửa giống tự trào, đôi nhãn thần sâu thẳm nhìn xoáy vào cục diện trước mắt, tinh tường, thấu triệt …

Một bộ triều phục bằng gấm trắng tinh như tuyết thêu hoa văn ly vẫn hoa lệ chí tôn chí quý phủ lên dáng hình đơn bạc phong sương như muốn nhắc nhở tất cả mọi người rằng: nam nhân này, tuyệt đối không phải là một bách tính bình thường, mà là một người quyền thế vô song, dưới một người mà trên muôn vạn – Đại Khánh Hữu thừa tướng Tiếu Khuynh Vũ!

Y ôn nhuận nho nhã, y thanh khiết thoát tục, y hư nhược yếu đuối, nhưng cũng chính y, đã muốn làm gì tuyệt không ai có thể ngăn cản, thậm chí, ngay cả Hoàng đế cao cao tại thượng cũng chưa chắc có được chút kính trọng nơi đôi mắt đen láy sâu thẳm của y!

Nhìn một Tiếu Khuynh Vũ như thế trước mặt, trong lòng Thái tử điện hạ mơ hồ dâng lên một sự hối hận, hối hận khi chính mình đã rất xông xáo, rất hăm hở nhận lệnh Phụ hoàng dẫn binh tróc nã Phương Quân Càn. Biết bao nhiêu việc có thể làm nếu muốn gỡ gạc thể diện bản thân hoặc lấy lòng Phụ hoàng, hà cớ gì mình phải chọn đúng việc này, để rồi giờ đây, tiến không được, thoái chẳng xong, cứ ngây ra như nghê như phỗng vậy chứ?

Hối hận vẫn chỉ là hối hận, tay đã nhúng chàm thì vô phương tẩy rửa, đã leo lưng hổ thì đừng nghĩ bước xuống bình an, Phương Giản Huệ đành nghiến răng cầm cự, cố gắng kiên trì nhẫn nại: "Tiếu Khuynh Vũ, có người cáo trạng ngươi chứa chấp khâm phạm triều đình. Bổn Thái tử vốn rất kính trọng Tiếu thừa tướng, không muốn gây khó dễ làm gì, kẻ thức thời là trang tuấn kiệt, ngươi biết điều thì hãy lập tức giao người ra đây, bằng không, cứ ngoan cố, đến lúc Ngự lâm quân tuân Thánh lệnh vào phủ tra xét, có hối cũng không kịp!"

Vô Song công tử mím môi, cố nén nụ cười mai mỉa: hắn đang muốn đe dọa đấy ư?

Bình thản tĩnh tọa nơi chiếc luân y hoa lệ, Tiếu Khuynh Vũ nhẹ nhàng đáp trả: "Tiếu mỗ có vài chỗ không được thông tường, kính thỉnh Thái tử điện hạ chỉ giáo! Ai là người đã dâng sớ cáo trạng? Nhân chứng ấy có thể bước ra đối chất không? Và có bằng chứng rõ ràng Tiếu mỗ chứa chấp khâm phạm không?"

Phương Giản Huệ cứng họng, ấp a ấp úng: "Việc này…"

Vô Song công tử căn bản là chưa bao giờ để cho bất cứ ai có cơ hội suy tính đáp trả, Thái tử điện hạ đương nhiên không ngoại lệ, y thản nhiên tiếp tục: "Nói đi cũng phải nói lại, cho dù Phương tiểu hầu gia hiện tại đang làm khách của tiểu lâu thì sao chứ? Ngày hôm đó trên pháp trường, trước mặt bách tính thiên hạ, Phương tiểu hầu gia đã chứng tỏ một tấm lòng trung quân ái quốc, đại nghĩa diệt thân, ngay cả Bệ hạ cũng không ngớt lời ca ngợi, cho đến

giờ phút này người đó vẫn đường đường là Chánh nhị phẩm Chinh Hung Anh Vũ hầu! Hy vọng Thái tử điện hạ nhớ rõ điều ấy, đừng có hễ mở miệng là nói người ta khâm phạm, để cho các nước lân cận nhìn vào chê cười Đại Khánh Thái tử ăn nói hồ đồ, không hiểu lễ giáo!"

Muốn đấu khẩu với Vô Song công tử? Muốn trước mặt y lên giọng trịch thượng? Chuyện đùa! Chẳng phải tự tìm cái chết sao?

Phương Gian Huệ nghẹn họng, nộ khí xung thiên, sắc mặt tái mét, trán vã mồ hôi vì uất hận đến cực độ: "Ngươi!!!"

"Còn nữa…!" – Trái ngược với phản ứng dữ tợn của Thái tử, thanh âm Tiếu Khuynh Vũ vẫn đều đều như nước chảy, chẳng có chút nào run sợ khẩn trương, thậm chí còn trầm mặt xuống, "Thái tử điện hạ rốt cuộc xem tiểu lâu của Tiếu mỗ là nơi nào? Tưởng muốn đến là đến muốn xét là xét muốn đi là đi dễ dàng ư? Tiếu mỗ cho dù vô đức vô năng chăng nữa cũng đường đường là Đại Khánh Hữu thừa tướng, há có thể vờ cầm giả điếc để mặc người khác ở đây diễu võ dương oai, làm xằng làm bậy?"

Mấy tiếng cuối cùng vừa thoát hết khỏi môi, khuôn mặt y đanh lại nghiêm nghị, ánh mắt sắc như điện, thần dung lạnh lẽo khắc nghiệt tựa hàn băng không chút cảm xúc!

Phương Giản Huệ điếng người vì sợ, tay chân run rẩy đổ đầy mồ hôi lạnh. Khi phút kinh động qua đi, trong lòng gã lửa giận bỗng bừng bừng trào lên không cách nào ngăn cản!

Chính mình, chính mình, Thái tử điện hạ cao cao tại thượng lại bị một kẻ tàn phế áp chế, uy hiếp!

Nực cười!

Đôi tay gã run rẩy cố trấn tĩnh, lần mò trong túi áo ngực… Đây rồi, pháp bảo hộ thân! Phương Giản Huệ mừng rơn hệt như người chết đuối vớ được cọc, hít một hơi sâu bất giác thấy dũng khí gia tăng gấp bội!

"Thánh chỉ ở đây!" – Dưới ánh sáng rừng rực của hàng trăm ngọn đuốc, sắc vàng kim ti hoàng đoạn của cuộn thánh chỉ lại càng nhức mắt, tỏ rõ uy nghiêm cùng quyền lực chí tôn vô thượng, làm cho trong thoáng chốc, mọi hoạt động ngưng bặt, chỉ còn hiện hữu sức mạnh của vương quyền nói một không hai, bất khả kháng nghịch!

"Hoàng thượng có chỉ, Anh Vũ hầu Phương Quân Càn mưu đồ tạo phản, nay đặc lệnh Ngự lâm quân tróc nã quy án, giam vào thiên lao điều tra rõ ràng. Bất cứ kẻ nào ngang nhiên kháng chỉ, ngăn cản công vụ cũng đều khép vào tội thông đồng mưu loạn." Phương Giản Huệ đọc xong chiếu chỉ, giương mặt lên đắc ý, "Thế nào Tiếu thừa tướng, ngươi dám kháng chỉ không?"

Điều tra rõ ràng? Nói nghe mới thật là xuôi tai! Người đó, chỉ cần vừa bước vào thiên lao, e rằng ngay cả đến xương cốt cũng không còn một mảnh!

Vốn không nghĩ rằng Gia Duệ đế lại có thể quyết tuyệt đến cùng như vậy! Lão thực sự quyết ý, dù có chết cũng phải lưỡng bại câu thương với Anh Vũ hầu, phải lôi cho bằng được hắn cùng xuống âm ty địa ngục gặp Diêm La Vương ư?

Quả thật, Phương Quân Càn một ngày chưa diệt, Gia Duệ đế một ngày khó lòng ngủ yên.

Các tử sĩ hộ vệ tiểu lâu trước sau vẫn bất động trầm mặc, không nhúc nhích, cũng không phát ra bất cứ âm thanh nào dù nhỏ, chỉ có hết thảy ánh mắt chú mục vào người đang tĩnh tọa trước đại môn – Tiếu Khuynh Vũ.

Vì, cho dù phải xuôi tay khuất phục, họ cũng phải chờ hiệu lệnh của Vô Song công tử.

Khóe môi xinh đẹp của Vô Song nhếch một nét cười băng giá: Gia Duệ đế, lão đã điên đến cực hạn rồi!

Bên tai y chợt văng vẳng lời diễn giải thiên cơ của Huyền Cơ Tử ngày nào…

Thoảng như tiếng gió, mơ hồ ẩn hiện, như có như không…

"Bảo toàn một người mà hy sinh Đại Khánh, hoặc giết một người mà được cả thiên hạ…"

Bảo toàn một người mà hy sinh Đại Khánh…

Giết một người mà được cả thiên hạ…

Đổi lại là ngươi, ngươi sẽ lựa chọn như thế nào?

Khuôn mặt vẫn điềm tĩnh không chút gợn sóng, Vô Song công tử thản nhiên mân mê vòng kim tuyến lóng lánh trên tay.

Thời khắc chậm chạp trôi qua, tất cả mọi người ở đó nín thở theo dõi từng động thái nhỏ nhất, chờ đợi một câu trả lời…

Bỗng nhiên,

Tiếu Khuynh Vũ tao nhã phất tay, bình thản hạ lệnh:

"Chặn bọn chúng lại!"

Bốn chữ đanh, gọn, bình tĩnh, nhưng nội tâm Tiếu Khuynh Vũ thì không. Lúc này, nơi ấy đang cuộn lên từng đợt sóng ngầm!

Y run run khép mi mắt, giấu đi đôi nhãn thần đang dần nhòa đi, khung cảnh trước mắt giờ chỉ như một bức tranh màu sắc nhòe nhoẹt, hỗn loạn không rõ hình thù, y biết rằng, cuối cùng thì mình đã lựa chọn 'Bảo toàn một người mà hy sinh Đại Khánh'

Đứng giữa một bên là Phương Quân Càn, một bên là thiên hạ, y lựa chọn Phương Quân Càn!

Không có lựa chọn khác, cũng không có cách để thoái lui!

Bởi vì, y có thể nào trơ mắt nhìn người trước mặt mình biến mất?

Y, nhất định phải bảo vệ nam nhân ấy vẹn toàn.

Cho nên, không hối hận, không tiếc nuối bất cứ thứ gì!

Chẳng sợ phản nghịch Đại Khánh, chẳng tiếc khuynh đảo thiên hạ!

Vì hắn, là Phương Quân Càn, vì y, là Tiếu Khuynh Vũ!

"Tiếu thừa tướng, là ngươi đã quyết ý vì hắn mà phạm thượng tác loạn, đừng trách bổn Thái tử hạ thủ bất lưu tình! Người đâu! Xông lên cho ta!"

Tiếu Khuynh Vũ đập mạnh tay vịn, mắt long lên sáng rực.

"Dám?"

Chỉ một chữ.

Một vĩ nhân chân chính, căn bản không cần ngôn từ thừa thãi.

Chỉ một chữ, là đủ địa chấn thiên kinh, nhân thần khiếp hãi.

Không rõ vì sao, bất giác Phương Giản Huệ lại nhớ lại những lời bàn luận của văn võ bá quan trong triều về Tiếu Khuynh Vũ: Tiếu Khuynh Vũ không bao giờ gây thù kết oán với ai, cho dù có xảy ra hiểu lầm với bất cứ người nào, sau đó cũng sẽ dùng trăm phương nghìn cách mà tháo gỡ vướng mắc, giải thích trước sau, xóa tan hiềm khích, luôn luôn giữ quan hệ hữu hảo với mọi người.

Tuy vậy, một khi đã xác định, quan hệ với kẻ nào đó đã vô pháp cứu vãn, oán khích không thể tiêu trừ, Vô Song công tử nhất định sẽ đem không chỉ người đó, mà cả thân bằng quyến thuộc, tri giao hảo hữu của hắn đuổi tận giết tuyệt, diệt cỏ tận gốc! Một khi đã ra tay báo oán, nhất quyết không chừa lại bất cứ cơ hội phản kích nào dù chỉ manh nha. Tuyệt đối không để âm ỉ tro tàn, Đông Sơn tái khởi! (1)

Thường ngày, y mang vẻ tĩnh lặng nhu hòa của xử nữ khuê trung. Có động, lập tức chuyển thân làm trời long đất lở.

Lấy tĩnh chế động, không đánh mà thắng. Mà, đã đánh, là phải giết!

Đáng sợ thay Vô Song công tử!

Đại cường đại lực thay Tiếu Khuynh Vũ!

—oOo—

(1): Đông Sơn tái khởi: nói về tể tướng Tạ An thời Đông Tấn, ông là trụ cột của triều đình, sớm đã muốn thoát khỏi vòng luẩn quẩn của quyền lực. Tuy nhiên lúc đó nhà Tấn hết sức suy yếu, sau loạn Bát Vương cùng nhiều chuyện linh tinh khác, Tấn thất phải dời đô về Nam, đóng tại thành Kiến Khang (trước là thành Kiến Nghiệp, thuộc nước Ngô trong thời Tam Quốc)

Tình hình phía Bắc Trung Quốc lúc đó là 'quần Hồ tranh thực', Tạ An cứ về Đông Sơn quy ẩn một thời gian lại bị lôi ra gánh vác trọng trách, lần sau chức cao hơn lần trước. Nên ý của câu 'Đông Sơn tái khởi' có nghĩa là tương lai sẽ còn cơ hội, biết đâu tốt hơn nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Chương 107

Ngay sau khi Tiếu Khuynh Vũ quát một tiếng "Dám!" đầy uy lực, tất cả tiểu lâu tử sĩ nhất tề xông lên, gươm giáo tuốt trần, sắc lạnh kinh người, ngay lập

tức dàn trận hình vòng cung trấn giữ đại môn tiểu viện.

Không cần nói nhiều, cũng không thoái lui, càng không nhượng bộ, đó chính là nguyên tắc làm việc bất di bất dịch của hộ vệ tiểu lâu.

Chỉ cần là mệnh lệnh của chủ nhân, không cần suy tính đúng sai hơn thiệt, họ ngay tức khắc thi hành không chút chậm trễ.

Như ngay lúc này, dù đối thủ có là Ngự lâm quân do Hoàng đế đích thân sai sử, họ cũng không hề chùn bước!

Chỉ thấy kiếm ảnh đao quang loang loáng như chớp lóe, tử sĩ tiểu lâu đồng loạt xông lên tấn công, giằng co quyết liệt.

Nhất thời hiện trường hỗn loạn đến cực điểm!

Nhất thời không khí căng thẳng đến nghẹt thở!

Tất cả như bị nén chặt trong một quả cầu nộ khí, áp khí, chiến khí đang trương lên cực đại, chỉ cần một tác động nhỏ liền lập tức bùng nổ!

Phương Giản Huệ từ xưa đến nay chỉ quen ăn chơi hưởng lạc, sung sướng an nhàn, chưa bao giờ đối diện hiểm nguy, huống hồ một trận động đao sử kiếm đầy chiến ý như lúc này. Không phải là những mỹ chiêu hảo thức diễu võ dương oai ở hội săn bắn hoàng gia, cũng không phải như những buổi thao luyện uể oải lấy lệ, chỉ cần hết thời gian lập tức ngừng lại thường thấy.

Đây mới thực sự là đầu đao mũi kiếm, là chân tài thực học!

Đao đối đao, kiếm chọi kiếm, gay gắt giằng co, đằng đằng sát khí, cơn cuồng nộ ngùn ngụt tỏa ra trong kiếm khí, trong huyết tinh tanh nồng không thể che giấu nổi!

Phảng phất như chỉ cần ai đó một lời khó nghe, lập tức sẽ bùng nổ cơn giận lôi đình, dụng toàn lực xé đối phương thành từng mảnh nhỏ, nát tan thành vụn cám.

Tử sĩ dưới trướng Tiếu Khuynh Vũ có ai là không thân kinh bách chiến? Có ai là chưa lấy một chọi trăm? Có ai không phải là binh sĩ dũng mãnh, gan dạ, thiện chiến? Chẳng cần động thân, chẳng cần lên tiếng, chỉ cần sự tinh nhạy cường ngạnh, quyết tuyệt lạnh lùng, cương như sắt, rắn như đồng toát ra trong tư thế, dáng điệu cũng đủ tràn ngập mùi vị của tử vong!

Với một kẻ quanh năm chìm đắm trong lạc thú, trác táng ăn chơi như Phương Giản Huệ thì làm sao có thể chống đỡ nổi sát khí giết người ấy?

Phương Giản Huệ mồ hôi ướt đẫm lưng áo, ngay cả nói cũng không thể lưu loát được nữa, lưỡi líu lại, run rẩy lắp ba lắp bắp: "Tiếu… Tiếu Khuynh Vũ… Ngươi… ngươi… thật… thật sự… to gan kháng chỉ… sao…?"

"Tiếu mỗ không cố ý kháng chỉ!" – Vô Song công tử tao nhã rũ nhẹ tay áo, cảm giác dường như một mạt bụi trắng như tuyết lấp lánh bay lên.

Y trước sau vẫn bình thản tự nhiên, không chút bối rối, chỉ nhẹ nhàng như muốn phân trần: "Chỉ cần Điện hạ lui binh, Tiếu mỗ lập tức tự giác đến trước Hoàng thượng thỉnh tội. Quyết không làm khó dễ cho Điện hạ!"

Không biết vì nguyên nhân gì, rõ ràng, Tiếu Khuynh Vũ ngồi đó, trên luân y, rõ ràng còn thấp hơn bả vai người khác…

Nhưng mà, Phương Giản Huệ lại có cảm giác rất xác thực rằng, y đang từ một nơi nào đó rất cao nhìn xuống mình.

Loại cảm giác này rất kỳ lạ, cũng không hề có lý do gì cụ thể. Nhưng mà, Phương Giản Huệ lại cảm thấy nó rất thật, thật như thể thực tế trước mắt là như vậy, khiến cho gã mất hết tinh thần, không thể chịu nổi.

Mà, càng nghĩ, lại càng thấy uất hận dâng trào!

Gã là ai chứ? Chính gã mới thực sự là Thái tử Điện hạ danh chính ngôn thuận đương triều kia mà! Vậy mà tại sao, tại sao chỉ có kẻ tàn tật ấy được Phụ hoàng tín nhiệm, văn võ bá quan trong triều không ngớt ngợi khen, và còn vô số con người tài ba kiệt xuất cam lòng quy phục dưới trướng?!

Lòng ghen tỵ như ngọn lửa âm ỉ phút chốc thổi bùng lên thiêu đốt đầu óc gã, như một con bạc thua cháy túi, cay cú đến mụ mẫm, điên cuồng dốc toàn bộ vốn liếng cược một ván cuối cùng, được ăn cả ngã về không!

"Tiếu Khuynh Vũ bao che phản đảng tức đồng mưu phản nghịch! Loạn thần tặc tử, thần gặp thần tru, người gặp người giết! Xông lên hết cho ta!"

Tiếu Khuynh Vũ biết. Xem ra… chuyện binh khí tương tranh là vô phương tránh khỏi!

Máu sẽ đổ, huyết sẽ tràn… Chỉ không biết đêm nay, đại môn tiểu viện sẽ nhuộm hồng máu ai?

Vô Song công tử vừa toan hạ lệnh đại khai sát giới, đột nhiên đâu đó phía sau lưng Ngự lâm quân truyền đến một tiếng hô: "Khoan!"

Tiếu Khuynh Vũ cả người chấn động! Đó là… đó là thanh âm quen thuộc đến nỗi không thể quen thuộc hơn được nữa!

Y bán tín bán nghi nhìn về hướng phát ra giọng nói, Ngự lâm quân lục tục tách ra, nhường một khoảng đường lớn. Nơi ấy liền xuất hiện thân ảnh một

người, quả đúng là Phương Quân Càn!

Lúc này… chẳng phải hắn đang nằm trên giường của tiểu lâu say giấc ư? Làm sao lại xuất hiện ở nơi đây chứ?

"Bổn hầu rõ ràng không ở trong tiểu lâu, thỉnh Thái tử điện hạ nhìn thật kỹ. Tiếu thừa tướng hoàn toàn không bao che phản thần, người mà các vị muốn bắt chính là ta, Phương Quân Càn, không nên ép buộc, gây khó dễ cho người không liên quan như vậy!"

Phương Quân Càn bệnh nặng vừa xuống giường, ngữ khí có phần hư nhược vô lực, nhưng dù vậy, Ngự lâm quân vẫn không dám làm càn.

Bao phủ thân thể bệnh nhân suy yếu không mấy sức lực là sự uy nghiêm không cần khoe mẽ, bất khả xâm phạm, đó là phong tư lỗi lạc, khí độ bất phàm của một chiến tướng tuyệt thế thiên hạ, khiến cho hết thảy binh sĩ ở đó cảm thấy choáng ngợp, trong lòng nhất thời liên tưởng đến dáng cao sơn sừng sững ngút tầm mắt.

Nếu bỏ đi thân phận cùng lập trường, kỳ thực đối với mỗi binh sĩ Ngự lâm ở đây, có ai là không giữ trong lòng vài phần ngưỡng mộ sùng kính đối với Phương Quân Càn Phương tiểu hầu gia?

Anh Vũ hầu bình thản bước xuyên qua một rừng thương mâu giáp trụ sáng lòa, tiến thẳng đến trước mặt Vô Song công tử Tiếu Khuynh Vũ.

Lưng uỡn thẳng, dáng hiên ngang, phong độ bất phàm, khí chất trác tuyệt của hắn hoàn toàn không giống một người đang sắp trở thành tù nhân, mà ngược lại, rất giống một Đại nguyên soái trang nghiêm kiểm duyệt trăm vạn hùng binh trước khi xuất trận.

Hắn hạ người xuống, đôi nhãn thần minh triết mà tà mị ngời sáng tinh quang nhiếp hồn đoạt phách: "Khuynh Vũ, ta đã về đây!"

Vô Song công tử thở dài một hơi, ánh mắt vốn tĩnh lặng như nước hồ thu bây giờ chỉ tràn ngập ưu tư lo lắng.

"Huynh… lẽ ra không nên xuất hiện!" – Để lộ bản thân, chắc chắn chỉ có con đường chết.

"Ta nên… Không, ta phải xuất hiện mới đúng!" – Bởi vì, không thể làm liên lụy…

Tiếu Khuynh Vũ thoáng chút trầm mặc: "Làm sao tỉnh lại được?"

Phương Quân Càn gượng cười đau khổ: "Đêm nào ta cũng gặp phải ác mộng, ngủ làm sao đây?" Cừu này, hận này, chỉ có dùng máu mà rửa cho sạch, cho dù có điểm thêm bao nhiêu nhu hương trữ thần đi nữa cũng là vô dụng.

Chẳng qua… Lần này đi, có thể sẽ là… vĩnh quyết…

Bốn mắt nhìn nhau.

Tiếu Khuynh Vũ bị ánh mắt chứa đầy đau đớn thê lương mà lạnh lùng quyết tuyệt của hắn làm cho chấn động, bị thôi miên đến tê dại ý thức.

Đến khi hoàn hồn, y mới nhận ra đôi môi đang bị thiêu đốt bằng hơi thở bỏng rẫy của Phương Quân Càn – nóng rực như lửa, bạo liệt mạnh mẽ, tham lam siết chặt không để y có cơ hội kháng cự, nhưng đồng thời cũng hàm chứa nỗi hoang mang tuyệt vọng cùng chờ đợi ngóng trông không thể nói ra thành lời, mãi dây dưa, mơn man ve vuốt đôi môi như cánh hoa đào mỏng manh hàm tiếu, nửa là luyến lưu, nửa là thống khổ…

Khuynh Vũ, nghe thấy không?

Ta sẽ nói với huynh lời cáo biệt.

Môi quấn quýt môi, lưỡi ôm ấp lưỡi thầm gửi trao vuốt ve an ủi, tha thiết ôn nhu, lưu luyến không rời…

Bao nhiêu nhớ nhung, chờ đợi của một đoạn duyên tình vô vọng, chú định bi thương…

Bao nhiêu nồng nàn, say đắm của một mối cảm tình cấm kỵ, vĩnh viễn không có kết quả…

Nhưng mà…

Cho dù biết rõ, tình yêu sẽ không có kết quả, hai người ấy, vẫn sẽ lựa chọn cùng nhau bước vào tử cục này…

Hắn là phải miệt thị, hắn là phải khinh bỉ, hắn là phải giễu cợt mới phải… Vậy mà, tận mắt chứng kiến cảnh bội nghịch luân thường kia, mấy trăm binh sĩ khôi giáp sáng choang, thương mâu khí giới lại nhất tề lặng phắc như tờ, tiếng châm rơi cũng có thể nghe được.

Bởi vì…

Kỳ thực… cũng là vì yêu nhau mà thôi.

Lưu luyến rời môi, Phương Quân Càn cũng nới lỏng vòng tay ôm.

Lui về phía sau vài bước, hắn đứng lại.

Ngưng mắt chăm chú nhìn bạch y công tử tiêm trần bất nhiễm, Phương Quân Càn cất giọng bình tĩnh, rành rọt từng chữ:

"Phương Quân Càn, chết cũng không tiếc!"

Tiếu Khuynh Vũ không đáp, chỉ ngẩng đầu lặng lẽ nhìn hắn, đôi môi xinh đẹp nhẹ nhàng mím lại, ánh mắt thăm thẳm tĩnh lặng như nước chảy, tận đáy mắt sâu vời vợi chợt lóe lên một chút mê mang khó lòng diễn tả…

"Thái tử Điện hạ!" – Phương Quân Càn xoay người, nở nụ cười.

Nụ cười mang vẻ thản nhiên như không của bậc đại hiền, đạm định điềm tĩnh của bậc đại trí, tiêu sái khoáng đạt của bậc chính nhân quân tử xem cái chết nhẹ tựa lông hồng.

"Chúng ta đi thôi!"

Hắn nói xong, vẫn giữ nguyên nụ cười như vậy ung dung tiến lên phía trước, không hề quay đầu nhìn lại.

Tiêu tiêu sái sái mặc người đóng gông, khóa xích.

Sau khi tống Phương Quân Càn vào thiên lao, Phương Giản Huệ mới nhớ lại lời dặn dò của Phụ hoàng trước lúc dẫn quân tầm nã: bắt được Phương Quân Càn rồi không cần giao cho Hình bộ, lập tức nhốt vào tử lao, bí mật xử tử.

Lúc đó, Phương Giản Huệ còn ngây ngốc hỏi lại một câu: khi nào hành hình?

Gia Duệ đế trầm mặc trong giây lát: giờ Tý đêm nay, dạ thâm nhân tĩnh lập tức động thủ, tuyệt không được để lâu!

…

Cũng ngay lúc đó, tất cả tử sĩ tiểu lâu nhận được một mệnh lệnh, là do Vô Song công tử đích thân hạ lệnh, tuyệt đối bí mật, tuyệt đối đảm bảo, chỉ được thành công không được thất bại:

Cứu Phương Quân Càn.

Tử sĩ dưới trướng Tiếu Khuynh vũ hết thảy đều là cao thủ đệ nhất đã trải qua vô số huấn luyện và khảo nghiệm năng lực bằng thực chiến mà tuyển chọn. Cả đời này bọn họ chỉ có duy nhất một chủ nhân, tự nguyện trung thành tuyệt đối với chủ nhân ấy, và… đương nhiên… chỉ có nhất nhất tuân theo mệnh lệnh của chủ nhân ấy, không cần biết, cũng chẳng cần suy xét mệnh lệnh đó có hợp lẽ thường hay không hoặc là phi lý, mâu thuẫn đến nhược nào…

Vì, chủ nhân của bọn họ luôn luôn đúng.

Lao thúc hỏi: "Không biết tử sĩ khi nào thì xuất phát?"

Tiếu Khuynh Vũ trả lời quyết đoán:

"Ngay bây giờ!"

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 108: Chương 108

Thiên lao tối tăm u ám, vách tường đá đầy rêu trơn tuột luôn nhơm nhớp, ẩm thấp, lành lạnh, phảng phất trong không khí một thứ mùi mốc meo thum thủm tỏa ra từ mọi ngóc ngách nhà ngục, hệt như hơi thở của cái chết không ngừng phả vào nơi đây, khoái trá ghim vào da thịt những tù nhân xấu số.

Tản mác trong không trung là mùi máu tanh lưu cữu từ vô số những tù nhân đã từng bị đày đọa trước đây. Từng trận gió lạnh cắt da cắt thịt ào ạt tràn vào nhà ngục qua khung cửa nhỏ hẹp phía trên, đập vào song sắt rít lên những tiếng ken két rợn người, tựa như tiếng than khóc nỉ non, tiếng rên xiết bất lực của những oan hồn đã vùi thây chốn này mà oán niệm chưa tan, không thể siêu thoát.

Đã vào thiên lao, mười người thì chín người không thể toàn mạng trở ra, kẻ may mắn thoát khỏi cái chết thì cũng không thể chịu đựng nổi mà hóa điên hóa dại.

Phương Quân Càn không hề muốn chết. Đương nhiên, hắn càng không muốn biến thành một tên ngốc dại điên khùng. Đại thù chưa trả, có thể nào nói chết là chết dễ dàng vậy được?

Phương Quân Càn sắc mặt tái nhợt ngồi tựa lưng vào một nơi tương đối khô ráo sạch sẽ, nhắm mắt dưỡng thần, điều hòa hơi thở.

Tuyệt đối không được để bản thân có điều gì bất trắc, ngay lúc này, bảo toàn mạng sống là việc tối quan trọng. Muốn vượt qua giai đoạn thắt ngặt hiểm nghèo, nhất thiết phải biết trân trọng từng phút từng giây để kéo dài sinh mạng, tuyệt đối không thể để bản thân chịu bất kỳ thương tổn nào.

Đêm dần về khuya.

Mọi âm thanh dường như đình chỉ.

Nơi ngục tù sâu hút âm u lại càng cô tịch đến tê người, hệt một nấm mồ câm lặng, chỉ có tiếng gió khô khốc không ngừng rít gào qua song sắt, càng khiến khung cảnh mang vẻ liêu trai ma quái, quỷ dị rờn óc.

Phương Quân Càn bất chợt mở trừng mắt!

Tên ngục tốt đang rón rén từng bước thận trọng vào nhà ngục giật nảy mình kinh hãi, bủn rủn cả người lắp ba lắp bắp: "Hầu… hầu gia…"

Phương Quân Càn mở to mắt soi chằm chằm diễn biến biểu cảm trên mặt tên lính: "Việc gì?"

"Tiểu hầu gia," – Ngục tốt trấn tĩnh, rồi chợt cảm thấy người đầy hưng phấn, "Tiểu nhân là ngục tốt ở thiên lao nhiều năm, nghe đỉnh đỉnh đại danh Phương tiểu hầu gia là Tướng soái chiến thần Thiên đình chuyển thế, bách chiến bách thắng uy chấn thiên hạ. Tiểu nhân từ lâu đã rất ngưỡng mộ, nên… nên hôm nay mới liều xao lãng nhiệm vụ, đặc biệt đến đây diện kiến tôn nhan… Thực… đã quấy rầy Tiểu hầu gia nghỉ ngơi rồi!"

Phương Quân Càn xưa nay chưa bao giờ bị mê hoặc trước những lời nói ngọt ngào hảo ý, cả người vẫn căng ra đề phòng không chút lơi lỏng: "Trong tay ngươi là cái gì?"

"A… À! Ở đây vào ban đêm rất lạnh, Hầu gia bệnh nặng vừa khỏi sợ là không chịu đựng nổi, vậy nên… vậy nên tiểu nhân đặc biệt chuẩn bị cho người một bầu rượu nóng giữ ấm cơ thể…"

Phương Quân Càn khách khí cảm tạ: "Làm phiền ngươi rồi!"

"Đâu có đâu có!" – Chính tai được nghe người mình ngưỡng mộ nói lời cảm tạ với mình, ngục tốt đâm ra lúng túng bất an, hắn bối rối xua tay lia lịa: "Đây là phúc lớn của tiểu nhân mà!"

Hắn nhanh nhẹn rót một bát rượu, cung kính bưng đến tận bên miệng Phương Quân Càn.

Ngục tốt này… hình như có hơi quá nhiệt tình thì phải!

Vô cớ trọng đãi, không gian cũng giặc.

Trong lòng Phương Quân Càn lập tức nổi lên nghi ngờ cảnh giác, hắn bất động thanh sắc, khéo léo khước từ: "Cảm tạ, ngươi bày vẽ ra làm gì, đến lúc ta khát cũng tự lấy uống được mà!

Ngục tốt vẫn tỏ vẻ tha thiết mời: "Hầu gia, rượu lạnh hại thân, ngay lúc rượu còn nóng thì uống là tốt nhất!"

Phương Quân Càn cười cười: "Không cần đâu, ngươi cứ để đó đã, bổn hầu sẽ uống sau!"

Nhìn trừng trừng bát rượu bị từ chối một lúc, ngục tốt chậm rãi ngước mắt lên, đồng tử lộ hung quang, khóe môi nhếch cười âm trầm hiểm độc: "Hầu gia, rượu này… ngươi không muốn uống cũng phải uống!"

Chiếc mặt nạ vô hại ngụy trang vứt xoạch xuống đất, hắn hùng hổ bước đến, áp bàn tay vào cổ họng Phương Quân Càn, ra sức bóp mạnh, tay kia thô bạo dí bát rượu cạy miệng hắn đổ vào, hiện nguyên hình khuôn mặt quỷ dữ tợn: "Tiểu hầu gia, đây là rượu do Ngự y đại nội đặc chế, không khác rượu thường, thấm vào phế phủ cũng sẽ không khiến ngài đau đớn thống khổ gì đâu, cái này… coi như là Hoàng thượng cùng Thái tử điện hạ đặc sủng cho ngài đi!"

Phương Quân Càn ra sức giãy giụa hòng thoát khỏi khống chế của tên ngục tốt, nhưng bất đắc dĩ, hắn bệnh nặng mới khỏi, tay chân vô lực, động tác chậm chạp làm sao là đối thủ của tên kia. Mắt hắn trừng trừng kinh hãi nhìn ngón tay thô bạo ra sức nạy miệng mình ra, chẳng mấy chốc thứ nước chết chóc ấy sẽ xâm nhập phủ tạng…!

Trong lòng Phương Quân Càn tự dưng quặn lên một huyễn cảnh tuyệt vọng hoang đường. Chính là ta, cả đời anh minh thần võ, kiêu hùng kiệt ngạo, trời không sợ đất chẳng kiêng, cả đời nam chinh bắc chiến, hô phong hoán vũ hùng cứ một phương, thiên hạ nghe danh ta không ai không có vài phần kinh sợ kiêng dè… vậy mà bây giờ lại bỏ mạng một cách không hề quang minh chính đại, lại còn dưới tay một tên tiểu nhân hèn mạt! Thế gian lắm chuyện hoang đường, nhưng cũng chỉ hoang đường đến nhược này là cùng…

Anh hùng hào kiệt đó, hết lần này đến lần khác chỉ có thể yếu ớt cựa quậy trong vòng kềm tỏa của một kẻ mạt hạng.

Vĩ nhân thiên hạ đó, hết lần này đến lần khác chỉ có thể vô lực giãy giụa trong tay một tên giặc cỏ.

Đây… chính là mặt trái của anh hùng, là thương tâm của lịch sử…

Con người kiêu thiên ngạo địa này cuối cùng sẽ chết dưới tay mình…

Nghĩ vậy, ngục tốt cảm thấy hưng phấn dâng trào, kích động đến không tự chủ được, hai tay lại càng run rẩy dữ dội.

Chính là bởi vì hắn tự biết chính mình chỉ là một tên giữ ngục hèn mọn ti tiện vô danh tiểu tốt, vậy mà… vô danh tiểu tốt này cũng có ngày tự tay bóp chết Anh Vũ hầu uy chấn thiên hạ, người anh hùng bách chiến bách thắng trong truyền thuyết đương thời.

Đột nhiên trong lòng hắn dâng lên một loại cảm giác rất kỳ quái. Có khi nào… một vị sử quan nào đó vì việc này trỗi lên hưng phấn, tâm huyết dâng trào mà vung tay múa bút, lúc biên soạn sử sách thuận tay thêm vào mấy câu, vậy chẳng phải… chính mình cũng được lưu danh thiên cổ sao…

Bất thình lình một tiếng va chạm mạnh, cửa lớn nhà ngục bị phá toang! Một hắc y nhân bịt mặt hành tung quỷ dị nhanh như chớp vọt thẳng từ ngoài vào giáng mạnh một đao lên người ngục tốt.

Chỉ nghe 'Á' một tiếng thảm thiết, Phương Quân Càn còn kịp nhìn thấy khuôn mặt méo lệch đi cùng tròng mắt trắng dã trừng lớn ngỡ ngàng, liền sau đó, thân người hắn vặn vẹo rồi bổ nhào xuống đất, mang theo tâm nguyện bất thành, vĩnh viễn chẳng thể nào sử sách ghi danh lưu truyền muôn thuở…

"Hầu gia, người sao rồi?" – Hắc y nhân cố tình làm cho thanh âm khác đi, khiến người khác không thể nhận ra được giọng thật của mình.

Thu hồi tính mạng vừa như chỉ mành treo chuông, Phương Quân Càn ôm ngực thở hào hển, hắn gượng cười: "Ngươi rốt cục đã đến!" Hiển nhiên, Phương Quân Càn biết rõ người này là ai.

Hắc y nhân lẳng lặng nhìn hắn, phía trên chiếc khăn che miệng mũi lộ ra đôi mắt sắc lóe tinh quang trong đêm đen.

Bỗng nhiên, bên ngoài thiên lao vọng đến rất nhiều âm thanh hỗn tạp, liên tục ập đến bên tai.

"Tiểu hầu gia!"

"Tiểu hầu gia có ở trong này không?"

Các tử sĩ xông thẳng vào thiên lao, liếc mắt sang trông thấy hắc y nhân, lập tức quát hỏi:

"Ngươi là ai?"

Hắc y nhân chẳng nói chẳng rằng phi người phá song sắt phóng vút đi!

Các tử sĩ ngây người không nhúc nhích nổi khi thấy hắc y nhân tay không tấc sắt vặn đứt song sắt thiên lao. Kẻ này rốt cục là ai mà lại có công phu lợi hại nhường ấy?

Qua cơn kinh hãi, một tử sĩ mới sực tỉnh: "Trước tiên phải đưa Tiểu hầu gia ra khỏi đây đã!"

Được người dìu ra khỏi ngục, Phương Quân Càn vẫn chưa hết choáng váng, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Vừa rồi, cái chết chỉ cách mình trong gang tấc, có thật mình vừa nhìn thấy sinh tử một đường thẳng xuống Hoàng tuyền không?

Hắn nhếch mép cười lạnh.

Phương Gia Duệ, Phương Giản Huệ, lần này các ngươi không giết được ta, đó là sai lầm trí mạng, Phương Quân Càn thề sẽ đem gấp trăm gấp nghìn lần như vậy hồi đáp!

"Đã chuẩn bị chu đáo cả chưa?"

Lao thúc cung cung kính kính trả lời: "Hồi bẩm công tử, hết thảy đã thu xếp ổn thỏa. Chỉ còn chờ cứu được người ra liền thẳng hướng Bát Phương Thành!"

Tiếu Khuynh Vũ vẫn bình thản không chút khẩn trương, từ tốn vờn sợi kim tuyến vàng óng trong lòng bàn tay, ngữ khí tứ bình bát ổn: "Mật hàm hỏa tốc gửi Bát Phương Thành đã đến nơi chưa?"

"Lão nô nhất nhất theo lời công tử phân phó, dùng bồ câu đưa tin từ ba ngày trước, đến lúc này chắc chắn đã ở trong tay Thích quân sư rồi!"

Tiếu Khuynh Vũ không tỏ thái độ, chỉ khẽ gật đầu.

Lần này hộ tống Phương Quân Càn nghìn dặm cao chạy xa bay, nếu không có Bát Phương Thành làm hậu phương ứng cứu, chỉ e dữ nhiều lành ít…

Lao thúc rời khỏi đó, Vô Song công tử dịu dàng dặn dò Trương Tẫn Nhai: "Tẫn Nhai, lần này đường đi rất nhiều bất trắc, ngươi không thể đi cùng chúng ta. Mọi chuyện của ngươi vi sư đều đã an bài thỏa đáng, tự động sẽ có người đưa ngươi đi trước đến Bát Phương Thành. Một thân một mình bên ngoài phải tự cẩn trọng, không được lơ là ham chơi nghịch ngợm!"

"Công tử, người làm như vậy có đáng không?" – Trương Tẫn Nhai mở to đôi mắt nhìn công tử đầy thắc mắc, đôi đồng tử đen láy trong suốt ngây thơ hồn nhiên không chút tạp niệm như xuyên thấu đến nơi sâu nhất của tâm hồn Tiếu Khuynh Vũ.

Cả người Vô Song công tử chấn động.

Từ bỏ đại nghiệp gầy dựng ở Đại Khánh suốt bao năm, từ bỏ quyền vị Đại Khánh Hữu thừa tướng muôn người trọng nể, thậm chí từ bỏ…

Để rồi bây giờ, một tiểu hài tử gặng hỏi y, làm vậy có đáng không?

Đôi mắt sâu thẳm của Tiếu Khuynh Vũ chan chứa ưu thương: "Không biết!"

"Không biết?" – Trương Tẫn Nhai cả kinh thất sắc, "Công tử mà cũng có việc không biết sao?" Dĩ nhiên, trong lòng đứa trẻ này, Vô Song công tử chính là thần là tiên, không gì không thông, không gì không biết, không có gì là không làm được.

Vô Song công tử cười buồn, dịu dàng đưa tay vuốt đầu con trẻ: "Công tử cũng là người, làm sao lại có người không gì không biết?"

Liền sau đó, Trương Tẫn Nhai vĩnh viễn không bao giờ quên được ánh mắt của công tử khi ấy…

Tiếu Khuynh Vũ chăm chăm nhìn dải hồng cân nắm chặt trong tay, nhãn thần tụ hội nhiều cảm xúc phức tạp, vừa lo lắng không yên, vừa kiên định dứt khoát.

Đó là quyết tâm sắt đá của con bạc trước ván cược của định mệnh, một khi bất thành chỉ có thể trả giá bằng tính mạng, thê lương, quyết tuyệt!

Tiểu hài tử chưa bao giờ thấy qua một công tử như vậy! … Trong một sát na như ánh chớp, Trương Tẫn Nhai nhìn thấy trên người y lóe sáng hào quang chói lọi lóa mắt, mãnh liệt đến độ làm cậu nhỏ choáng váng, tê liệt toàn thân.

Đôi môi xinh đẹp mà bướng bỉnh của Tiếu Khuynh Vũ mím lại thành một đường chỉ mảnh, bàn tay lại càng gắt gao siết chặt hồng cân, lực đạo mạnh đến nỗi những ngón tay mảnh khảnh run rẩy trắng bệch: "Ta chỉ biết là, phải cứu hắn!"

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 109: Chương 109

"Cái gì? Phương Quân Càn không chết? Khụ khụ… khụ khụ khụ khụ…!" – Gia Duệ đế gắng gượng há mồm hớp hớp không khí, bao nhiêu uất hận, giận dữ hết thảy đông cứng lại thành một khối chì nặng trĩu ép chặt ***g ngực khiến lão không thể thở được!

Cơn ho sù sụ không dứt, càng lúc càng dữ dội, cơn này nối tiếp cơn khác như muốn xé toang ***g ngực già nua bệnh nhược, nước da tái nhợt không chút sinh khí, những nếp nhăn trên mặt xô ép, chồng chất lên nhau một cách miễn cưỡng, khiến cho gương mặt lão vua mang dáng vẻ của một con quỷ dữ trong cơn giận điên cuồng!

"Hết rồi… Hết rồi… Chẳng lẽ… là ý trời? Trời muốn Đại Khánh ta diệt vong thật sao…"

Phương Giản Huệ lẩm bẩm một mình: chẳng phải là vẫn chưa chết ư? Vậy mà nhìn bộ dạng Phụ hoàng đã thất hồn lạc phách, cúm rúm sợ sệt, trời còn chưa đổ sụp xuống đầu mà…

"Phụ hoàng, phải chăng người đã đánh giá Phương Quân Càn quá cao? Đành là hắn lợi hại, hắn tài giỏi, nhưng dù có hơn vậy đi nữa, bất quá hắn cũng chỉ là thần tử Đại Khánh, chỉ cần Phụ hoàng hạ lệnh tước bỏ binh quyền của hắn, há chẳng phải hắn chỉ còn là một tên áo vải tay không? Đến lúc đó, giết hắn hay không có gì là khó?"

"Có gì là khó?" – Gia Duệ đế run rẩy toàn thân, khó nhọc tì vào tay vịn long ngai, xiêu vẹo đứng lên. Bất lực nhìn chằm chằm đứa con ngu muội hồi lâu, ngón tay gầy rộc chỉ thẳng vào cánh mũi to bè phập phồng của gã, gằn mạnh từng tiếng: "Ngu xuẩn! Ngươi cho Phương Quân Càn là loại người nào? Phương Quân Càn có khả năng cho chúng ta cơ hội thứ hai sao? Đầu óc ngươi không phải bị thối rữa hết rồi chứ?!"

Hiện tại, ngay lúc này đây, Phương Quân Càn không chết.

Chính mình đã giết phụ mẫu hắn, hại hắn tan cửa nát nhà, giữa hai bên mà nói đã vào cái thế không chết không lui từ lâu rồi, hoặc là ngươi chết ta sống, hoặc là ngược lại, tuyệt không còn cục diện nào khác.

Với tính cách hữu thù tất báo của Phương Quân Càn, nhất định hắn sẽ trả thù rửa hận, hắn ở Bát Phương Thành chỉ cần hô một tiếng, bất cứ lúc nào cũng có thể dẫn binh san bằng Hoàng đô.

"Giải trừ binh quyền? Hahaha… Trẫm nói cho ngươi biết, chỉ cần hắn xuất hiện tại Bát Phương Thành, Bát Phương quân lập tức tôn hắn là chủ, tuyệt đối

trung thành, cho dù triều đình hạ bao nhiêu lệnh để loại trừ hắn, trong mắt Bát Phương quân mà nói so với mớ giẻ rách cũng không bằng!"

Đại Khánh, thôi rồi…

Biểu hiện của Phương Gia Duệ vô cùng kinh hoàng, dường như nỗi sợ hãi cùng tuổi già đã khiến đầu óc lão mụ mị không còn đủ minh mẫn suy tính nữa, Phương Giản Huệ xưa nay chưa từng thấy qua một Phụ hoàng kỳ lạ như vậy, nhất thời chới với hoảng hốt theo, sợ đến nỗi phải run run thối lui mấy bước trấn tĩnh, ngập ngừng nói: "… Vậy… vậy thì… không cho hắn trở về Bát Phương Thành là được rồi!"

Ngu dốt nghìn năm, cũng được một lần sáng dạ. (1)

Gia Duệ đế sung sướng mở trừng hai mắt!

"Đúng rồi… Phải lắm… Quyết không được để hắn đặt chân về Bát Phương Thành. Bất luận dùng phương pháp gì… Nhất định… nhất định phải ngăn cản hắn…!!!"

Khánh lịch năm thứ 330, Đại Khánh dốc hết quân lực cả nước, bố trí vô số trạm kiểm tra, cắt cử binh sĩ canh gác dày đặc hòng bắt cho bằng được Tuyệt thế song kiêu.

Khẩn trương hối hả.

Khí thế bức người.

Lập tức, phong lai vũ khởi, lôi động thiên kinh, thiên hạ đại chấn.

Các thủ lĩnh lân bang đương nhiên rất vui mừng trước hành động đó, hết thảy đều vỗ tay tán thưởng, tỏ vẻ rất kiên quyết ủng hộ, thậm chí còn hỗ trợ Gia Duệ đế kéo dài động thái này. Nhưng một mặt, trở người nói với thuộc hạ thân tín: Đại Khánh… đã hết thời rồi!

Có người không hiểu, truy vấn…

Sao lại như vậy?

Giải thích rất đơn giản: sở dĩ Đại Khánh cho đến giờ phút này còn ngạo nghễ trụ vững trên thế gian, chính là vì văn có Vô Song, võ có Phương Hầu, Gia Duệ đế kia chẳng những không biết điều đãi ngộ cho tốt, trọng dụng hiền tài, lại còn đem quân đuổi tận giết tuyệt, tự hủy trường thành. Ngu ngốc! Xem ra… cái ngày Đại Khánh diệt vong đã không còn xa xôi nữa!

Ngoại nhân khinh bỉ.

Nội nhân cũng chẳng khá hơn.

Binh sĩ bão oán (2) tận trời.

Biển người mênh mông, cho dù là thiên la địa võng nhưng để truy bắt hai con người thì khó khăn biết nhường nào. Chuyện này… so với mò kim đáy bể có gì khác nhau?

Cái gì mà lưới trời ***g lộng, tuy thưa mà khó thoát, chẳng qua những kẻ cao cao tại thượng đó tự an ủi sự bất tài vô dụng của chính mình mà thôi, toàn là đồ heo đồ chó!

Huống hồ, người mà bọn họ rắp tâm bắt bằng được đó là ai chứ? Không phải ai khác mà chính là trụ cột của Đại Khánh – Tuyệt thế song kiêu!

Ngay cả các trưởng quan cũng hoài nghi, vạn nhất thực phải giáp mặt Tuyệt thế song kiêu, bọn họ cũng không chắc mình đủ can đảm chĩa vũ khí vào hai người họ.

Cả quan cả quân đều nghĩ như vậy, không nói cũng biết tâm tình của binh lính trực tiếp thừa hành mệnh lệnh khó chịu, mâu thuẫn đến nhược nào.

Có lẽ, chỗ đáng sợ thực sự của Tuyệt thế song kiêu không phải là anh dũng thiện chiến, mưu lược hơn người, mà chính là – chỗ dựa của lòng dân.

Dân tâm hướng về họ.

Một cỗ xe ngựa phi như bay trên quan đạo.

Nơi này cách Hoàng thành đã hơn năm mươi dặm, về phía trước khoảng mười dặm nữa sẽ đến một vùng đất chắc chắn có giao tranh đổ máu – Như Vĩnh thành.

Cùng lúc đó, trong cấm cung, Gia Duệ đế khoan khoái chỉ tay vào vị trí Như Vĩnh thành trên địa đồ, nhe răng cười nham hiểm: "Muốn đến Bát Phương Thành nhất thiết phải đi qua nơi này, Trẫm đã sắp xếp trọng binh canh giữ, bố trí thiên la địa võng, chỉ cần bọn chúng vừa lộ diện, lập tức một mẻ bắt gọn!"

Quay trở lại quan đạo, ngay lúc ấy một thanh âm trong trẻo tinh nhuần, trầm tĩnh đạm định truyền ra từ cỗ xe ngựa: "Dừng xe, trở lại đường cũ!"

Phu xe là Lao thúc thực sự không dám tin vào lỗ tai mình: "Trở lại đường cũ?"

Ngữ khí của Tiểu Khuynh Vũ vẫn ưu nhã thản nhiên nhưng đầy ắp tự tin của người luôn chiếm lĩnh tiên cơ: "Như Vĩnh thành lúc này chắc chắn là bát diện mai phục, đã biết như vậy hà tất ngu xuẩn đến mức đến đó đưa đầu vào rọ? Lập tức trở lại Hoàng thành!"

Trước đó, trong lúc binh sĩ trong thành tập trung lực lượng lùng sục khắp các hang cùng ngõ hẻm thì họ âm thầm đánh xe lao nhanh ra khỏi cổng thành. Giờ đây, ai cũng đinh ninh hai người đang trên đường cao chạy xa bay, trước mắt kinh thành là nơi bể yên sóng lặng, Như Vĩnh thành phía trước chắc chắn đang cơn gió giật mây vần, đến đó chỉ có con đường chết. Vô Song công tử không chút do dự lập tức hạ lệnh: trở về kinh thành. Không một ai ngờ được, Tuyệt thế song kiêu lại có thể trở lại Hoàng đô!

Lao thúc sững người kinh ngạc trong một tích tắc, rồi ngay lập tức cao giọng đáp: "Tuân lệnh!"

Ngọn roi dài trong tay lại vút lên quất vào thân tuấn mã, Lao thúc khéo léo ghìm ngựa quay đầu, hướng Hoàng thành lao như tên bắn.

Phương Quân Càn mở trừng mắt.

"Huynh tỉnh rồi?" – Thanh âm trong trẻo vẫn lãnh đạm trầm ổn, rất có điểm tương đồng với minh nguyệt lạnh lẽo vô tình, nhưng sâu thẳm lại gợn lên một nỗi lo lắng bất an, "Thấy khá hơn không?"

Khuôn mặt phong thần tuấn lãng của Phương Quân Càn bị phủ lên một lớp vô cảm, đôi môi bợt bạt nhếch lên, gọi là cười nhưng không thể nghĩ là cười, mà cũng không thể gọi tên thứ xúc cảm đó: "Chỉ cần không chết, đó chính là kết quả tốt nhất!"

Quả thực không dám tưởng tượng, chỉ cần hắc y nhân kia đến chậm một tích tắc, Phương Quân Càn…

Vô Song công tử đưa ánh mắt phức tạp nhìn Phương Quân Càn: "Chỉ cần huynh không việc gì là tốt rồi!"

Phương tiểu hầu gia nhẹ cười, không tỏ thái độ: "Bổn hầu còn tưởng Khuynh Vũ sẽ hỏi người cứu ta rốt cục là ai!"

"Huynh không nói, ta cũng sẽ không hỏi. Chỉ cần đến thời điểm, tự Tiểu hầu gia sẽ nói. Kỳ thực, chỉ cần huynh bình an vô sự, Tiếu mỗ đã yên tâm rồi!"

"Khuynh Vũ thật đang lo lắng cho ta sao?" – Phương Quân Càn tà mị cười, ánh mắt sáng như sao lại ngời lên nét tinh nghịch cố hữu.

Tiếu Khuynh Vũ chăm chú nhìn hắn, bỗng nhiên lặng lẽ cúi đầu, không đáp. Giữa đôi chân mày thanh tú, vết chu sa càng thắm đỏ kiều diễm, như mộng như mê.

Phương Quân Càn thinh lặng ngắm y không chớp mắt.

Rõ ràng là… thân thể tàn tật, so với bất kỳ kẻ nào cũng phải nỗ lực gấp bội lần, vậy mà lại uyên bác cao minh, thông tuệ mẫn tiệp vượt xa hết thảy bọn họ.

Rõ ràng là… không thể hành tẩu, vậy mà không oán không hận, cũng không hối hận bỏ mặc tất cả cùng với mình nghìn dặm bôn ba.

Rõ ràng là… thân thể hư nhược yếu đuối, vậy mà so với bất cứ ai cũng là kiên nhẫn, kiên định, kiên cường hơn hết thảy, tuyệt không đầu hàng số phận, tuyệt không oán thán thở than, tuyệt không đắn đo bất quyết.

"Khuynh Vũ, Phương Quân Càn này có tài gì, có đức gì, lại có thể phiền lụy huynh đến tận nước này…?

Trước mắt hắn, người ấy đích thực là thiên chi kiêu tử (3), y văn võ song toàn, kinh tài tuyệt diễm, phong lưu thiên hạ.

Một người tuyệt đỉnh thông minh như vậy, hẳn nhiên liệu việc như thần, tính ngoài ngàn dặm, đã ra tay là chắc thắng.

Một người thanh khiết thoát tục, bụi trần bất nhiễm như vậy, hẳn là cao cao tại thượng, dùng ánh mắt lãnh tĩnh đạm mạc nhìn xuống chúng sinh.

Vốn là phải như vậy.

Nhưng y, lại vì mình mà lựa chọn một con đường khác…

Một con đường chông gai trắc trở, thập diện tàn sát. Con đường quanh co khúc khuỷu nhất, gập ghềnh khó đi nhất, gian nan nguy hiểm nhất.

Người trước mặt đó, quyền thế cùng vinh quang làm bạn, còn hắn, khó nguy cùng khổ nạn đồng hành.

Tiếu Khuynh Vũ dùng mười ngón tay dài mảnh băng lãnh lặng lẽ siết tay hắn.

Đôi tay ấy, trắng nõn thanh tú, kiên định hữu lực. Cho dù phong vân cuồng loạn, ba đào ngả nghiêng, thì chỉ cần im lặng siết chặt đôi tay này, sẽ liền xuất hiện cảm giác an tường cùng ấm áp.

Như lúc này đây.

Tiếu Khuynh Vũ dõi đôi mắt nhìn ra ngoài không trung, xa xôi nơi chân trời phía đông là khung cảnh huy hoàng tráng lệ của vầng dương buổi sớm, dịu dàng mở miệng: "Cho dù tan xương nát thịt, Tiếu Khuynh Vũ cũng nhất định bảo vệ huynh toàn vẹn!"

Nhất định như vậy!

—oOo—

(1): nguyên văn 'Ngu giả thiên lự, tất hữu nhất đắc' có nghĩa: kẻ ngu dốt suy nghĩ một ngàn lần cũng phải có 1 lần đúng, tương tự câu 'ngu triền miên thông minh đột xuất' vậy

(2): bão oán: oán giận, oán trách (mức độ nặng)

(3): thiên chi kiêu tử: con cưng của trời, ý chỉ người vô cùng tài giỏi xuất chúng.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 110: Chương 110

"Ngươi từ đâu đến? Chẳng lẽ không biết dịch quán nghiêm cấm ngoại nhân lai vãng?" – Thị vệ dịch quán dựng thẳng trường mâu, trừng mắt hăm dọa, ném về phía người lạ mặt cái nhìn lạnh lẽo đầy cảnh giác.

Phía trước dịch quán, một cỗ xe ngựa vừa dừng lại, phu xe là một đại hán trung niên có mái tóc loăn xoăn hoe vàng, trang phục trên người bằng da thuộc đặc trưng của Hồ tộc (1), dáng vẻ phong trần mệt mỏi của kẻ thiên lý dặm trường, nhìn thoáng qua cũng có thể xác định thân phận: một đoàn thương lữ ngoại tộc đến kinh đô Đại Khánh giao thương buôn bán.

Đại hán ngoại tộc cất giọng lơ lớ: "Binh gia, xảy ra chuyện gì vậy? Tiểu nhân nhiều lần đến Hoàng thành buôn bán, đều nghỉ chân tại dịch quán, chưa từng có chuyện không hay, sao bây giờ…?"

"Bây giờ không như lúc trước!" – Thị vệ gắt gỏng, "Hiện tại toàn thành đều thiết quân luật, ra lệnh giới nghiêm, tra xét chặt chẽ người ra kẻ vào, dịch quán lại càng đương nhiên, huống hồ Thuần Dương công chúa đang lưu trú lại đây, há có thể để bọn dân đen các ngươi vào đó ngủ được chứ?"

"Binh gia người xem, chúng tiểu dân từ nơi rất xa xôi mà đến… Bây giờ, lại còn lệnh giới nghiêm… Khách *** đều đã đóng cửa cả…" – Đại hán vẫn tha thiết khẩn khoản, nhanh chóng rút ra một ít ngân lượng kín đáo dúi vào tay thị vệ trưởng, "Chúng tôi chỉ ngủ tạm một đêm, trời vừa sáng liền khởi hành ngay, cam đoan không gây phiền hà gì cho binh gia…"

"Việc này…" Vẻ mặt thị vệ vô cùng khó xử, nửa muốn cự tuyệt, nhưng tay không hề nỡ buông nắm bạc, nửa muốn đáp ứng, lại phân vân, sợ nhỡ may đám người lạ mặt này gây ra chuyện gì phiền toái.

Con mắt đảo liên tục, rồi chợt chú mục vào tấm mành xe vẫn buông kín phía sau lưng đại hán: "Bên trong đó là ai?"

Đại hán nhỏ giọng, có vẻ khép nép sợ sệt: "Bẩm… là chủ nhân của bổn gia. Chủ nhân bệnh nhược nhiều năm, không chịu nổi kinh động…"

"Không chịu nổi kinh động?" – Thị vệ trưởng lập tức sinh nghi, "Chỉ nhìn mặt thôi, chẳng lẽ vậy cũng chết! Mau gọi ra đây cho ta!"

Đại hán tóc vàng hoảng hốt thấy rõ, liên tục khoát tay xua xua: "Binh gia! Không được đâu! Tuyệt đối không được!"

Mũi thương nhọn hoắt sắc lạnh ngay tức khắc kề sát cổ đại hán, thị vệ trưởng cười lạnh, mắt lóe tên tia dữ tợn của hung thần ác sát, gằn tiếng: "Bớt nói nhảm đi! Cẩn thận kẻo lão tử làm thịt ngươi đó!"

"Khụ khụ…" Từ bên trong chiếc mành buông kín, nhỏ nhẹ truyền ra một tiếng ho khan. Sau đó, một thanh âm nữ tử nhu mì ôn nhuận, dịu dàng mà rất từ tốn cất lên: "Mạc Hãn à, xảy ra chuyện gì vậy?"

Vị đại hán tóc vàng tên Mạc Hãn tự nhiên đờ người, dường như ông bị thanh âm nữ tử đột ngột xuất hiện ấy đả kích rất dữ dội, ngẩn ngơ một lúc định thần rồi mới kịp phản ứng: "Lão nô không muốn để binh gia làm kinh động… Tiểu… tiểu thư… Người…"

Lúc nói ra hai chữ 'tiểu thư', đại hán có vẻ gì đó ngắc ngứ không được tự nhiên lắm.

"Không sao đâu." – Một bàn tay mảnh dẻ trắng nõn như bạch ngọc nhẹ nhàng vén ra một góc mành.

Có một người. Một nữ nhân.

Khuôn mặt được che lên một làn lụa bạch mềm mại.

Đoan nhiên tĩnh tọa, hơi tựa lưng vào thành xe, dáng vẻ hư nhược yếu đuối, khiến người vừa nhìn thấy liền nảy sinh cảm giác muốn nâng đỡ ủi an.

Sắc diện nàng tái xanh, làn da tuyết bạch mỏng manh gần như trong suốt, tựa hồ một hư ảnh xa xăm, trên thân hình mảnh mai chỉ giản đơn y phục thuần bạch tinh nhuần. Suối tóc đen nhánh mượt mà tuôn chảy xuống đôi vai gầy trắng ngần càng làm bật lên sự tương phản rõ ràng. Tóc không búi cầu kỳ, cũng không trang sức hoa lệ quý giá, chỉ hờ hững cài một chiếc trâm bạch ngọc ngang đầu, lại càng khiến nàng mang vẻ mềm yếu hư nhuyễn, tựa cành liễu lả lướt thả trôi thân mình mặc xuân phong đùa giỡn đẩy đưa. Trước một nữ nhân như vậy, nam nhân làm sao tránh khỏi ước ao được vỗ về chiều chuộng nàng?

Nữ nhân hơi ngẩng đầu lên, kìa đôi mày liễu thanh tú tựa viễn sơn cao ngạo kiêu kỳ, cong vút ôm trọn làn thu thủy trong vắt không gợn một chút mờ sương, đôi ngươi đen láy, sâu thăm thẳm mà lạnh lùng như đáy nước nghìn năm, trên trán, thản nhiên điểm nhẹ một vết chu sa tuyệt trần diễm lệ, mà sao lại phảng phất một chút gì đó thảm não ưu thương, làm người ta không thể ngăn lòng mình sinh tâm thương tiếc.

Cô ngạo xuất trần, mà cũng thê lương tịch mịch.

Cho dù, không được nhìn trọn vẹn gương mặt của nàng.

Nhưng,

Đây rõ ràng là… thiên kim tiểu thư của danh môn thế gia nào đó.

Bọn thị vệ bị chấn động đến ngẩn ngơ, chỉ biết mở to mắt nhìn trừng trừng, trong lòng không ngừng dâng lên từng đợt cảm khái: tuyệt đẹp, tuyệt đẹp, tuyệt đại giai nhân khuynh quốc khuynh thành…

Không biết nam tử nào có phúc khí đến nhường này nữa…

Lần đầu tiên trong đời thị vệ trưởng cảm thấy mình quá thất thố, quá đường đột: "Đã làm kinh động đến tiểu thư, thật không phải… Không sao không sao rồi, các ngươi mau vào dịch quán nghỉ ngơi, sau giờ giới nghiêm thì không thể tìm được khách *** đâu! Tiểu thư đây thân kiều thể nhược, phong sương thiên lý, còn nấn ná chỉ e sẽ nhiễm phong hàn đó!"

Vị tiểu thư bạch sa che mặt ôn nhu cảm kích: "Tạ ơn binh gia!" Bàn tay trắng nõn nhẹ buông góc mành.

Mành xe lại rủ kín.

Đại hán tóc vàng đánh xe giục ngựa trở đầu, theo hậu viện vào dịch quán…

Nhìn ngó quanh quất, tịnh không bóng người lai vãng, vị đại hán tóc vàng dị tộc – chính là Lao thúc – quay mặt vào phía trong xe thì thầm: "Công tử…"

Bên trong truyền ra một thanh âm uể oải, có phần ủ rũ cùng chút giận dỗi: "Đừng nói gì hết, cứ đi tiếp lên trước!"

Biết rõ mười mươi rằng lúc này cao gia công tử nhà mình tâm tình tuyệt đối không ổn, Lao thúc không dám đáp trả tiếng nào, chỉ thưa gọn: "Vâng!" rồi tiếp tục chuyên tâm đánh xe. Tâm tình của vị xa phu bất đắc dĩ này cũng tuyệt đối không bình thường.

Vô Song công tử có cảm giác, anh danh (2) cả đời của mình trong phút chốc hoàn toàn bị hủy hoại. (Chuyện này bị công tử xem là sỉ nhục cả đời, một vết nhơ không thể tẩy xóa)

Ngay lúc đó, Phương tiểu hầu gia từ cái hộc bí mật trong thùng xe chui ra. Hắn không nói gì, chỉ có bặm môi một cách khổ sở, hai hàm răng cố gồng lên căn thật chặt, rồi vội lấy tay che miệng lại.

"Phương Quân Càn, ngươi mà dám cười một tiếng, có tin Tiểu mỗ lập tức vứt ngươi ra khỏi xe không?"

"Ách! Ta không có cười ta không có cười!" Phương tiểu hầu gia xua tay rối rít, rồi liền xoay mặt vào trong, đối diện với thành xe.

Mặc dù không thể nhìn thấy mặt hắn, nhưng Vô Song công tử chỉ cần nhìn đôi vai rộng kia cứ không ngừng co rúm lại từng hồi cùng thanh âm khùng khục dù cố nín vẫn vô tình thoát ra, đương nhiên đoán được: Hắn đang cười trộm!

Y thẹn đỏ mặt, nghiến răng tức giận: "Phương Quân Càn! Muốn chết cứ việc nói thẳng!"

"Khuynh Vũ à…" – Hắn bất thình lình xoay lại, ôm lấy Tiểu Khuynh Vũ, đầu tì lên hõm vai y, vừa cười vừa thở hổn hển, "Làm sao bây giờ làm sao bây giờ??? Nín cười thật không tốt chút nào, ta bị nội thương, bị nội thương rồi!"

Đêm khuya, dạ thâm nhân tĩnh, mảnh trăng đầu tháng uể oải hắt ra quầng sáng đùng đục, lưỡi biếng treo xiên xiên một góc trời.

"Hôm nay không thấy chúng ta xuất hiện tại Như Vĩnh thành, chắc chắn triều đình sẽ cho rằng ta theo đường thủy xuôi dòng thẳng xuống Nghiễm Mậu quận. Như vậy, một phần lớn binh mã đang đóng tại đó sẽ đổ dồn xuống Nghiễm Mậu quận đón lõng ta." Vừa nói, Vô Song công tử vừa gõ gõ mấy ngón tay dài mảnh xuống địa đồ, trên môi hé ra một nụ cười tuyệt trần diễm lệ, sóng mắt ánh lên sự đắc ý của người nắm rõ tiên cơ, chi phối toàn cục, cả người toát ra phong thái của một nhân vật thông minh cơ trí, thiên hạ vô song, "Còn chúng ta, bây giờ chỉ cần im lặng xuất phát đến Như Vĩnh thành!"

Phương tiểu hầu gia gật gù đồng ý với cao kế cắt đuôi quan binh của Tiếu Khuynh Vũ: "Phải đấu trí với Khuynh Vũ, thực sự là một hồi ác mộng!"

Tiếu Khuynh Vũ thản nhiên đáp: "Việc này không nên trì hoãn nữa, phải lập tức lên đường!"

Cổ nhân dạy 'Nhân bất quá thiên', người tính không thể bằng trời. Dù kế hoạch có toàn vẹn đến đâu đi nữa cũng sẽ xuất hiện những tình huống không thể lường trước được.

Tỷ như, ngay lúc này.

Vừa khi ba người chuẩn bị lên xe ngựa rời thành, một nhân vật mà không ai ngờ được xuất hiện trước mắt.

Thuần Dương công chúa giật mình nhìn chằm chằm người trước mặt, nam nhân đã khiến cho mình ngày nhớ đêm mong, toàn thân có chút khó trấn tĩnh, bắt đầu run lên.

Tất cả mọi người đều thất thần.

Tất cả mọi người đều nín thở.

Phương Quân Càn ở đây, Tiếu Khuynh Vũ ở đây, và còn có Nghị Phi Thuần.

Không một ai lường được chuyện, ngay trước lúc xuất hành lại vừa vặn đụng phải Thuần Dương công chúa đang tản bộ.

Phải làm sao bây giờ? Có nên giết người diệt khẩu?

Đồng ý rằng nàng chính là chính thê kết tóc se duyên cùng Phương Quân Càn trước mặt thiên hạ hai nước.

Nhưng trong tình huống ngặt nghèo này…

Từ xa xa vọng đến thanh âm của nha hoàn: "Công chúa người đâu rồi? Đêm đã khuya, nên về phòng nghỉ ngơi thôi!"

Thôi rồi…!

Cho dù lúc này hạ thủ giết nàng, đám hạ nhân kia không nghe tiếng đáp lại nhất định sinh nghi.

Cho dù đêm nay có thoát được trót lọt ra khỏi dịch quán, thì hành tung cùng lộ trình của bọn họ cũng sẽ bị phát hiện!

Con đường trước mặt, tuyệt đối thập tử nhất sinh!

Nghị Phi Thuần dường như được mấy tiếng gọi kia thức tỉnh, dần trấn tĩnh, bình thản đáp lại: "Bổn cung ở đây, sẽ trở về ngay!"

Nàng… rõ ràng là nàng không hô hoán lên, không vạch mặt hai người!

Không hẹn mà gặp, Tuyệt thế song kiêu đều thở hắt ra một hơi, toàn thân thả lỏng.

Phương tiểu hầu gia cung tay, trịnh trọng nói: "Công chúa, Phương Quân Càn nợ nàng một ân tình!"

Tiếu Khuynh Vũ không lên tiếng, chỉ có… giống như lần đầu tiên gặp mặt nàng tại trúc lâm, dùng đôi nhãn thần trong sáng diễm lệ hơn cả nữ nhân mà cũng sắc sảo thâm trầm của mình, nhìn thật sâu vào nàng.

Nghị Phi Thuần đoan trang liễm nhẫm vi lễ: "Tiểu hầu gia xin bảo trọng, Thuần Dương chúc Tiểu hầu gia thuận buồm xuôi gió!"

Phương Quân Càn nhảy lên xe ngựa: "Đa tạ công chúa, hẹn ngày tái ngộ!"

Tiếu Khuynh Vũ nãy giờ vẫn im lặng, bất thình lình nhả ra một câu: "Nàng đã yêu hắn!"

Đối tượng mà câu nói này nhắm đến không ai khác chính là Thuần Dương (3). Không phải nghi vấn, mà là khẳng định, ngữ khí chắc như đinh đóng cột.

Nghị Phi Thuần gượng cười thảm não. Dưới ánh trăng nhợt nhạt, nụ cười của nàng lại càng bội phần bi ai, như sương mờ, như trăng lạnh.

Tay nàng run run chỉ vào Phương Quân Càn, mắt vẫn đăm đăm nhìn Tiếu Khuynh Vũ: "Đúng vậy, ta đã yêu chàng!"

Dù cho hoàng huynh luôn mãi cảnh báo, dù cho chính nàng ngày đêm tự kỷ ám thị, nhưng, nàng… đã thật lòng yêu vị phu quân mình, là kẻ thù dân tộc, cũng là kẻ thù giết cha của nàng…

Trời đất biến thiên, phong vân cuồng loạn.

Vật đổi sao dời, tang điền thương hải.

Duy chỉ một chữ tình…

Vĩnh viễn…

Không thể giải thích…

Cũng không thể thấu hiểu bằng lẽ thường.

—oOo—

(1): người Hồ: người thuộc các dân tộc phía bắc và phía tây Trung Quốc, thời xưa bị gọi một cách khinh bỉ là rợ Hồ.

(2): anh: tài hoa; danh: tên => anh danh là danh tiếng người tài hoa kiệt xuất.

(3): trong tiếng Hoa, danh từ nhân xưng chỉ ngôi thứ hai số ít cũng giống như tiếng Anh, chỉ một chữ 'nhĩ' (你) nên không thể biết đối tượng đối thoại trực tiếp ấy là nam hay nữ, nên tuy tôi dịch là 'nàng' nhưng vẫn vướng câu giải thích của tác giả bên dưới, do đó, xin chú thích ở dưới như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 111: Chương 111

"Ngươi từ đâu đến? Chẳng lẽ không biết dịch quán nghiêm cấm ngoại nhân lai vãng?" – Thị vệ dịch quán dựng thẳng trường mâu, trừng mắt hăm dọa, ném về phía người lạ mặt cái nhìn lạnh lẽo đầy cảnh giác.

Phía trước dịch quán, một cỗ xe ngựa vừa dừng lại, phu xe là một đại hán trung niên có mái tóc loăn xoăn hoe vàng, trang phục trên người bằng da thuộc đặc trưng của Hồ tộc (1), dáng vẻ phong trần mệt mỏi của kẻ thiên lý dặm trường, nhìn thoáng qua cũng có thể xác định thân phận: một đoàn thương lữ ngoại tộc đến kinh đô Đại Khánh giao thương buôn bán.

Đại hán ngoại tộc cất giọng lơ lớ: "Binh gia, xảy ra chuyện gì vậy? Tiểu nhân nhiều lần đến Hoàng thành buôn bán, đều nghỉ chân tại dịch quán, chưa từng có chuyện không hay, sao bây giờ…?"

"Bây giờ không như lúc trước!" – Thị vệ gắt gỏng, "Hiện tại toàn thành đều thiết quân luật, ra lệnh giới nghiêm, tra xét chặt chẽ người ra kẻ vào, dịch quán lại càng đương nhiên, huống hồ Thuần Dương công chúa đang lưu trú lại đây, há có thể để bọn dân đen các ngươi vào đó ngủ được chứ?"

"Binh gia người xem, chúng tiểu dân từ nơi rất xa xôi mà đến… Bây giờ, lại còn lệnh giới nghiêm… Khách *** đều đã đóng cửa cả…" – Đại hán vẫn tha thiết khẩn khoản, nhanh chóng rút ra một ít ngân lượng kín đáo dúi vào tay thị vệ trưởng, "Chúng tôi chỉ ngủ tạm một đêm, trời vừa sáng liền khởi hành ngay, cam đoan không gây phiền hà gì cho binh gia…"

"Việc này…" Vẻ mặt thị vệ vô cùng khó xử, nửa muốn cự tuyệt, nhưng tay không hề nỡ buông nắm bạc, nửa muốn đáp ứng, lại phân vân, sợ nhỡ may đám người lạ mặt này gây ra chuyện gì phiền toái.

Con mắt đảo liên tục, rồi chợt chú mục vào tấm mành xe vẫn buông kín phía sau lưng đại hán: "Bên trong đó là ai?"

Đại hán nhỏ giọng, có vẻ khép nép sợ sệt: "Bẩm… là chủ nhân của bổn gia. Chủ nhân bệnh nhược nhiều năm, không chịu nổi kinh động…"

"Không chịu nổi kinh động?" – Thị vệ trưởng lập tức sinh nghi, "Chỉ nhìn mặt thôi, chẳng lẽ vậy cũng chết! Mau gọi ra đây cho ta!"

Đại hán tóc vàng hoảng hốt thấy rõ, liên tục khoát tay xua xua: "Binh gia! Không được đâu! Tuyệt đối không được!"

Mũi thương nhọn hoắt sắc lạnh ngay tức khắc kề sát cổ đại hán, thị vệ trưởng cười lạnh, mắt lóe tên tia dữ tợn của hung thần ác sát, gằn tiếng: "Bớt nói nhảm đi! Cẩn thận kẻo lão tử làm thịt ngươi đó!"

"Khụ khụ…" Từ bên trong chiếc mành buông kín, nhỏ nhẹ truyền ra một tiếng ho khan. Sau đó, một thanh âm nữ tử nhu mì ôn nhuận, dịu dàng mà rất từ tốn cất lên: "Mạc Hãn à, xảy ra chuyện gì vậy?"

Vị đại hán tóc vàng tên Mạc Hãn tự nhiên đờ người, dường như ông bị thanh âm nữ tử đột ngột xuất hiện ấy đả kích rất dữ dội, ngẩn ngơ một lúc định thần rồi mới kịp phản ứng: "Lão nô không muốn để binh gia làm kinh động… Tiểu… tiểu thư… Người…"

Lúc nói ra hai chữ 'tiểu thư', đại hán có vẻ gì đó ngắc ngứ không được tự nhiên lắm.

"Không sao đâu." – Một bàn tay mảnh dẻ trắng nõn như bạch ngọc nhẹ nhàng vén ra một góc mành.

Có một người. Một nữ nhân.

Khuôn mặt được che lên một làn lụa bạch mềm mại.

Đoan nhiên tĩnh tọa, hơi tựa lưng vào thành xe, dáng vẻ hư nhược yếu đuối, khiến người vừa nhìn thấy liền nảy sinh cảm giác muốn nâng đỡ ủi an.

Sắc diện nàng tái xanh, làn da tuyết bạch mỏng manh gần như trong suốt, tựa hồ một hư ảnh xa xăm, trên thân hình mảnh mai chỉ giản đơn y phục thuần bạch tinh nhuần. Suối tóc đen nhánh mượt mà tuôn chảy xuống đôi vai gầy trắng ngần càng làm bật lên sự tương phản rõ ràng. Tóc không búi cầu kỳ, cũng không trang sức hoa lệ quý giá, chỉ hờ hững cài một chiếc trâm bạch ngọc ngang đầu, lại càng khiến nàng mang vẻ mềm yếu hư nhuyễn, tựa cành liễu lả lướt thả trôi thân mình mặc xuân phong đùa giỡn đẩy đưa. Trước một nữ nhân như vậy, nam nhân làm sao tránh khỏi ước ao được vỗ về chiều chuộng nàng?

Nữ nhân hơi ngẩng đầu lên, kìa đôi mày liễu thanh tú tựa viễn sơn cao ngạo kiêu kỳ, cong vút ôm trọn làn thu thủy trong vắt không gợn một chút mờ sương, đôi ngươi đen láy, sâu thăm thẳm mà lạnh lùng như đáy nước nghìn năm, trên trán, thản nhiên điểm nhẹ một vết chu sa tuyệt trần diễm lệ, mà sao lại phảng phất một chút gì đó thảm não ưu thương, làm người ta không thể ngăn lòng mình sinh tâm thương tiếc.

Cô ngạo xuất trần, mà cũng thê lương tịch mịch.

Cho dù, không được nhìn trọn vẹn gương mặt của nàng.

Nhưng,

Đây rõ ràng là… thiên kim tiểu thư của danh môn thế gia nào đó.

Bọn thị vệ bị chấn động đến ngẩn ngơ, chỉ biết mở to mắt nhìn trừng trừng, trong lòng không ngừng dâng lên từng đợt cảm khái: tuyệt đẹp, tuyệt đẹp, tuyệt đại giai nhân khuynh quốc khuynh thành…

Không biết nam tử nào có phúc khí đến nhường này nữa…

Lần đầu tiên trong đời thị vệ trưởng cảm thấy mình quá thất thố, quá đường đột: "Đã làm kinh động đến tiểu thư, thật không phải… Không sao không sao rồi, các người mau vào dịch quán nghỉ ngơi, sau giờ giới nghiêm thì không thể tìm được khách *** đâu! Tiểu thư đây thân kiều thể nhược, phong sương thiên lý, còn nấn ná chỉ e sẽ nhiễm phong hàn đó!"

Vị tiểu thư bạch sa che mặt ôn nhu cảm kích: "Tạ ơn binh gia!" Bàn tay trắng nõn nhẹ buông góc mành.

Mành xe lại rủ kín.

Đại hán tóc vàng đánh xe giục ngựa trở đầu, theo hậu viện vào dịch quán…

Nhìn ngó quanh quất, tịnh không bóng người lai vãng, vị đại hán tóc vàng dị tộc – chính là Lao thúc – quay mặt vào phía trong xe thì thầm: "Công tử…"

Bên trong truyền ra một thanh âm uể oải, có phần ủ rũ cùng chút giận dỗi: "Đừng nói gì hết, cứ đi tiếp lên trước!"

Biết rõ mười mươi rằng lúc này cao gia công tử nhà mình tâm tình tuyệt đối không ổn, Lao thúc không dám đáp trả tiếng nào, chỉ thưa gọn: "Vâng!" rồi tiếp tục chuyên tâm đánh xe. Tâm tình của vị xa phu bất đắc dĩ này cũng tuyệt đối không bình thường.

Vô Song công tử có cảm giác, anh danh (2) cả đời của mình trong phút chốc hoàn toàn bị hủy hoại. (Chuyện này bị công tử xem là sỉ nhục cả đời, một vết nhơ không thể tẩy xóa)

Ngay lúc đó, Phương tiểu hầu gia từ cái hộc bí mật trong thùng xe chui ra. Hắn không nói gì, chỉ có bặm môi một cách khổ sở, hai hàm răng cố gồng lên cắn thật chặt, rồi vội lấy tay che miệng lại.

"Phương Quân Càn, ngươi mà dám cười một tiếng, có tin Tiếu mỗ lập tức vứt ngươi ra khỏi xe không?"

"Ách! Ta không có cười ta không có cười!" Phương tiểu hầu gia xua tay rối rít, rồi liền xoay mặt vào trong, đối diện với thành xe.

Mặc dù không thể nhìn thấy mặt hắn, nhưng Vô Song công tử chỉ cần nhìn đôi vai rộng kia cứ không ngừng co rúm lại từng hồi cùng thanh âm khùng khục dù cố nín vẫn vô tình thoát ra, đương nhiên đoán được: Hắn đang cười trộm!

Y thẹn đỏ mặt, nghiến răng tức giận: "Phương Quân Càn! Muốn chết cứ việc nói thẳng!"

"Khuynh Vũ à…" – Hắn bất thình lình xoay lại, ôm lấy Tiếu Khuynh Vũ, đầu tì lên hõm vai y, vừa cười vừa thở hổn hển, "Làm sao bây giờ làm sao bây giờ??? Nín cười thật không tốt chút nào, ta bị nội thương, bị nội thương rồi!"

Đêm khuya, dạ thâm nhân tĩnh, mảnh trăng đầu tháng uể oải hắt ra quầng sáng đùng đục, lười biếng treo xiên xiên một góc trời.

"Hôm nay không thấy chúng ta xuất hiện tại Như Vĩnh thành, chắc chắn triều đình sẽ cho rằng ta theo đường thủy xuôi dòng thẳng xuống Nghiễm Mậu

quận. Như vậy, một phần lớn binh mã đang đóng tại đó sẽ đổ dồn xuống Nghiễm Mậu quận đón lõng ta." Vừa nói, Vô Song công tử vừa gõ gõ mấy ngón tay dài mảnh xuống địa đồ, trên môi hé ra một nụ cười tuyệt trần diễm lệ, sóng mắt ánh lên sự đắc ý của người nắm rõ tiên cơ, chi phối toàn cục, cả người toát ra phong thái của một nhân vật thông minh cơ trí, thiên hạ vô song, "Còn chúng ta, bây giờ chỉ cần im lặng xuất phát đến Như Vĩnh thành!"

Phương tiểu hầu gia gật gù đồng ý với cao kế cắt đuôi quan binh của Tiếu Khuynh Vũ: "Phải đấu trí với Khuynh Vũ, thực sự là một hồi ác mộng!"

Tiếu Khuynh Vũ thản nhiên đáp: "Việc này không nên trì hoãn nữa, phải lập tức lên đường!"

Cổ nhân dạy 'Nhân bất quá thiên', người tính không thể bằng trời. Dù kế hoạch có toàn vẹn đến đâu đi nữa cũng sẽ xuất hiện những tình huống không thể lường trước được.

Tỷ như, ngay lúc này.

Vừa khi ba người chuẩn bị lên xe ngựa rời thành, một nhân vật mà không ai ngờ được xuất hiện trước mắt.

Thuần Dương công chúa giật mình nhìn chằm chằm người trước mặt, nam nhân đã khiến cho mình ngày nhớ đêm mong, toàn thân có chút khó trấn tĩnh, bắt đầu run lên.

Tất cả mọi người đều thất thần.

Tất cả mọi người đều nín thở.

Phương Quân Càn ở đây, Tiếu Khuynh Vũ ở đây, và còn có Nghị Phi Thuần.

Không một ai lường được chuyện, ngay trước lúc xuất hành lại vừa vặn đụng phải Thuần Dương công chúa đang tản bộ.

Phải làm sao bây giờ? Có nên giết người diệt khẩu?

Đồng ý rằng nàng chính là chính thê kết tóc se duyên cùng Phương Quân Càn trước mặt thiên hạ hai nước.

Nhưng trong tình huống ngặt nghèo này…

Từ xa xa vọng đến thanh âm của nha hoàn: "Công chúa người đâu rồi? Đêm đã khuya, nên về phòng nghỉ ngơi thôi!"

Thôi rồi…!

Cho dù lúc này hạ thủ giết nàng, đám hạ nhân kia không nghe tiếng đáp lại nhất định sinh nghi.

Cho dù đêm nay có thoát được trót lọt ra khỏi dịch quán, thì hành tung cùng lộ trình của bọn họ cũng sẽ bị phát hiện!

Con đường trước mặt, tuyệt đối thập tử nhất sinh!

Nghị Phi Thuần dường như được mấy tiếng gọi kia thức tỉnh, dần trấn tĩnh, bình thản đáp lại: "Bổn cung ở đây, sẽ trở về ngay!"

Nàng… rõ ràng là nàng không hô hoán lên, không vạch mặt hai người!

Không hẹn mà gặp, Tuyệt thế song kiêu đều thở hắt ra một hơi, toàn thân thả lỏng.

Phương tiểu hầu gia cung tay, trịnh trọng nói: "Công chúa, Phương Quân Càn nợ nàng một ân tình!"

Tiếu Khuynh Vũ không lên tiếng, chỉ có… giống như lần đầu tiên gặp mặt nàng tại trúc lâm, dùng đôi nhãn thần trong sáng diễm lệ hơn cả nữ nhân mà cũng sắc sảo thâm trầm của mình, nhìn thật sâu vào nàng.

Nghị Phi Thuần đoan trang liễm nhẫm vi lễ: "Tiểu hầu gia xin bảo trọng, Thuần Dương chúc Tiểu hầu gia thuận buồm xuôi gió!"

Phương Quân Càn nhảy lên xe ngựa: "Đa tạ công chúa, hẹn ngày tái ngộ!"

Tiếu Khuynh Vũ nãy giờ vẫn im lặng, bất thình lình nhả ra một câu: "Nàng đã yêu hắn!"

Đối tượng mà câu nói này nhắm đến không ai khác chính là Thuần Dương (3). Không phải nghi vấn, mà là khẳng định, ngữ khí chắc như đinh đóng cột.

Nghị Phi Thuần gượng cười thảm não. Dưới ánh trăng nhợt nhạt, nụ cười của nàng lại càng bội phần bi ai, như sương mờ, như trăng lạnh.

Tay nàng run run chỉ vào Phương Quân Càn, mắt vẫn đăm đăm nhìn Tiếu Khuynh Vũ: "Đúng vậy, ta đã yêu chàng!"

Dù cho hoàng huynh luôn mãi cảnh báo, dù cho chính nàng ngày đêm tự kỷ ám thị, nhưng, nàng… đã thật lòng yêu vị phu quân mình, là kẻ thù dân tộc, cũng là kẻ thù giết cha của nàng…

Trời đất biến thiên, phong vân cuồng loạn.

Vật đổi sao dời, tang điền thương hải.

Duy chỉ một chữ tình…

Vĩnh viễn…

Không thể giải thích…

Cũng không thể thấu hiểu bằng lẽ thường.

—oOo—

(1): người Hồ: người thuộc các dân tộc phía bắc và phía tây Trung Quốc, thời xưa bị gọi một cách khinh bỉ là rợ Hồ.

(2): anh: tài hoa; danh: tên => anh danh là danh tiếng người tài hoa kiệt xuất.

(3): trong tiếng Hoa, danh từ nhân xưng chỉ ngôi thứ hai số ít cũng giống như tiếng Anh, chỉ một chữ 'nhĩ' (你) nên không thể biết đối tượng đối thoại trực tiếp ấy là nam hay nữ, nên tuy tôi dịch là 'nàng' nhưng vẫn vướng câu giải thích của tác giả bên dưới, do đó, xin chú thích ở dưới như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 112: Chương 112

Cứ theo kế hoạch đã trù tính, một đoàn ba người cùng xe ngựa lẳng lặng xuyên suốt lộ trình từ Như Vĩnh thành đi lên phía Bắc, ngày lại ngày, liên tục không dừng bước, mặc cuồng phong cuốn thốc, mặc bão cát mịt mù. Thời gian vùn vụt trôi, cuối cùng đã tiến gần biên cảnh miền Tây Bắc.

Dõi mắt về Tây, thái dương đang từ tốn khuất sau rặng núi, đêm buông xuống rất nhanh, chẳng mấy chốc bóng tối đã lan tràn mặt đất.

Vô Song công tử chỉ tay vào tấm địa đồ da dê: "Lúc này chỗ chúng ta đang đứng là Đàm Quả Đại Hạp Cốc (1), ra khỏi hạp cốc này liền bắt đầu tiến vào Ngọc Hòa Tát bình nguyên. Tiểu mỗ đã sớm dùng bồ câu đưa tin cho Thích quân sư, Bát Phương quân sẽ chờ sẵn ở đây tiếp ứng cho chúng ta."

Phương tiểu hầu gia cũng cẩn thận nghiên cứu địa đồ: "Bên trái Ngọc Hòa Tát bình nguyên có Cốc Gia thành, bên phải có Bạch Ác quan, cả hai đều là trọng trấn quân sự thề chết trung thành với hoàng thất Đại Khánh, nhược bằng hai bên tả hữu liên thủ đánh úp, vây ta vào giữa, vậy thì… cỗ xe ngựa nhỏ này có khác gì ba ba trong lọ chờ người ta thò tay bắt, dù chúng ta mọc cánh bay cũng không thể thoát được!"

Đúng là… chỉ có thể án binh bất động, chờ Bát Phương quân tiếp ứng!

Chỉ có thể với sự hộ tống của quân tướng mới khả dĩ bình yên trở về Bát Phương Thành! Ngoài cách đó ra, không còn cách nào khác!

"Hôm nay đã là mồng ba tháng năm, còn hai ngày nữa Tiểu hầu gia tròn hai mươi ba rồi!"

Sinh thần năm hai mươi hai tuổi, Phương Quân Càn đại hôn, vậy mà vừa chớp mắt đã một năm đã sắp qua.

Thời gian, nhanh như tên bắn.

Phương Quân Càn nhìn thật sâu vào mắt người đối diện, bổ sung: "Ta cùng huynh, cũng đã sáu năm giao tình…"

Sáu năm… không thể gọi là dài, nhưng tuyệt đối không ngắn ngủi!

Ngày đó, dưới một trời lạc anh tiêu sái, trong rừng đào vắng vẻ tịch liêu, hai nam tử kinh tài tuyệt diễm lần đầu tiên đối diện, nào ai ngờ được, hai người ấy lại cùng nhau gắn kết đến tận ngày hôm nay?

Khuynh Vũ, Phương Quân Càn này phải may mắn đến thế nào… mới có được huynh ở bên cạnh ta như vậy?

Ngày dài trôi qua.

Mặt trời nhô lên đằng Đông, uể oải chói chang trên đỉnh đầu, rồi mệt mỏi ngã nhào xuống sau dãy núi mờ phía xa.

Viện quân từ Bát Phương Thành vẫn vô tức vô thanh, bóng chim tăm cá.

Mé Tây, kim ô (2) đã hoàn toàn mất bóng, đôi cánh đen huyền hoặc âm u bất trắc của vị thần bóng đêm giương rộng mênh mông, lan tràn khắp không gian to lớn, chôn vùi thiên địa trong một mớ hỗn độn tối tăm, tựa như cái miệng khổng lồ toang hoác, nuốt chửng mọi thứ.

"Chúng ta phải lập tức rời khỏi!" – Vô Song công tử quyết định trong tích tắc, "Thời gian một ngày thôi cũng đủ để binh mã Đại Khánh lần đến tận đây. Bình nguyên Ngọc Hòa Tát địa thế bằng phẳng, bốn bề trống trải mênh mông hoàn toàn không có chỗ ẩn náu, sớm muộn gì ta cũng bại lộ hành tung, chỉ có cách trước hết lui về Đàm Quả Đại Hạp Cốc rồi suy nghĩ tìm hướng giải quyết khác!"

Vừa dứt lời, cách đó không xa chợt nhá lên ánh đuốc, lập lòe như ánh lửa ma trơi soi lối xuống địa ngục, âm trầm đe dọa, đẩy người ta vào tuyệt vọng.

Phương tiểu hầu gia lắc đầu cười khổ: "Chậm rồi!"

Ánh đuốc mỗi lúc một tiến gần, mỗi lúc một dày đặc, mỗi lúc một sáng lòa.

"Hây! Trên xe ngựa là ai đó?" – Đã có kẻ phát hiện cỗ xe.

Tiếng quát rơi vào khoảng không, không hề có tiếng đáp lại.

Viên Trưởng quan Đại Khánh không chậm trễ, lập tức sai sử thủ hạ: "Ngươi, cả ngươi nữa, hai ngươi qua bên kia xem thử!"

Tuyệt thế song kiêu hoàn toàn bất động.

Từ khoảnh khắc bị phát hiện tung tích, mọi ý nghĩ lui về đại hạp cốc hoàn toàn bị dập tắt!

Bình nguyên tốt xấu gì cũng là không gian bao la rộng lớn, còn khả dĩ có cơ hội chạy trốn, thế nhưng chỉ cần lui trở về hạp cốc, đường núi quanh co, vách đá dốc đứng, tiến thoái lưỡng nan, chẳng phải lập tức rơi vào thế cá nằm trong rọ đợi người tùy nghi xử trí ư?

Mười ngón tay của Lao thúc vỗ vào nhau chan chát rất mạnh, trong lòng bàn tay như phóng ra từng đợt cuồng phong sấm sét, chớp lóe ẩn hiện, đó chính là tuyệt kỹ công phu Phong Lôi chưởng pháp uy thế kinh chấn giang hồ hơn ba mươi năm nay, sức mạnh đủ để gạch nát đá tan, tiệt kim đoạn ngọc!

Bên trong xe, Phương tiểu hầu gia chậm rãi xuất Bích Lạc kiếm. Trên khuôn mặt tuấn mỹ phi phàm, khóe môi nhếch cười lộ ra chút biếng nhác, thờ ơ không thèm để tâm, thế nhưng, hết thảy ngưng tụ lại trong mắt, thăng hoa thành một thứ sát khí cường liệt, lạnh lẽo thấu xương.

Vô Song công tử bạch y tiêm trần bất nhiễm, giữa trán chu sa tiên diễm long lanh, lặng lẽ vuốt ve thiên tằm kim tuyến vàng óng nơi tay phải, những ngón tay dài mảnh thanh tú lướt trên kim tuyến êm mượt như nhung làm bật dậy cảm giác giá buốt băng hàn, tú lệ mà thê lương, và cũng tột cùng nguy hiểm.

Hai tiểu binh Đại Khánh càng lúc càng tiếp cận cỗ xe, bên trong, Tuyệt thế song kiêu cũng căng thẳng đến cực điểm!

Thình lình, viên trưởng quan phát hiện có gì đó không bình thường chung quanh liền giật phắt đầu nhìn lại. Trong bóng tối sau lưng, chỉ cách quân binh Đại Khánh vài bước chân, một đoàn kỵ binh bí ẩn tựa như u linh đột ngột hiện ra từ đêm tối, lặng lẽ không hề phát ra tiếng động, dần dần tiếp cận, hãm chặt đối phương vào vòng vây dày đặc…

Lúc này, chân trời phía Đông đã ửng lên những vạt hồng đầu tiên, xuyên qua tầng mây đêm đen thẳm, không trung bắt đầu bừng sáng ánh dương.

Bát Phương quân, cuối cùng cũng đến kịp!

Chẳng mấy chốc, đại cuộc đã định.

"Phương Quân Càn!" – Lưu quang trong mắt Vô Song công tử có chút mơ hồ, không phân biệt được là mê mộng hay là phân vân, "Vừa rồi, huynh sợ không?"

"Không sợ!"

"Vì sao?"

"Bởi vì…" Phương Quân Càn nhìn y chăm chú, "Phương Quân Càn đã không còn gì để mất!"

Trừ huynh ra, Phương Quân Càn đã không còn gì để mất đi nữa!

"Có lẽ, bổn hầu phải cảm ơn Phương Gia Duệ, lão đã giúp ta cởi bỏ gông xiềng. Từ nay về sau, trên trời dưới đất, không còn gì khả dĩ trói buộc được Phương Quân Càn này!" – Dường như, trong giọng nói có chút gì đó chua chát, mà cũng tuyệt đối dửng dưng.

Tiểu Khuynh Vũ ngoảnh đầu nhìn hắn, gương mặt Phương Quân Càn ngẩng cao, chiếc cằm cương nghị nghênh lên, hiển lộ vài phần cô ngạo, kiêu dũng oai hùng của người tuổi trẻ tài trí tuyệt luân, đồng thời cũng hiện ra lập trường phân minh, ân đền oán trả, thọ tử bất thọ nhục, vị nghĩa bất hồi đầu.

Phương Quân Càn năm hai mươi ba tuổi, đã mất đi rất nhiều thứ, nhưng cũng nhận được rất nhiều thứ.

"Cung nghênh Hầu gia! Cung nghênh công tử!"

Hết thảy cái miệng đồng loạt hô vang, tứ bề chấn kinh, bát phương rung chuyển!

Vén mành xe lên, Phương Quân Càn nhanh nhẹn nhảy phốc xuống.

Vừa nhìn thấy hắn, chư tướng sĩ mừng vui khôn xiết, càng sôi nổi rống lên dậy trời dập đất: "Vạn tuế! Vạn tuế! Hầu gia vạn tuế! Hầu gia vạn tuế!"

Đôi mắt Phương Quân Càn ngời sáng tinh quang, vừa lạnh lẽo như tầng tầng lớp lớp hàn băng vĩnh cửu, vừa mạnh mẽ tựa bừng bừng rừng rực cửu thiên liệt hỏa, không hề chớp mắt, chỉ chăm chăm nhìn thẳng trước mặt cả trăm vạn hùng binh.

Chiến mã hùng tuấn, đao quang tựa tuyết.

Trên gương mặt mỗi binh mỗi tướng đều ngời lên lòng quyết tâm sắt đá, cuồng nhiệt trung thành, kính cẩn tôn nghiêm gần giống như một loại tín ngưỡng thiêng liêng thần thánh!

Đây mới chính là giang sơn riêng mình một tay kiến tạo, đây mới chính là lực lượng cùng mình vào sinh ra tử, chinh chiến thiên hạ! Bất luận hoàng đô dùng bất kỳ âm mưu thâm độc hay thủ đoạn tàn nhẫn nào đi nữa, thủy chung cũng không thể xóa đi được lòng trung thành cùng kính yêu ngời lên trong ánh mắt từng Bát Phương binh tướng, lại càng vô pháp tước đoạt sự kiểm soát tuyệt đối của mình đối với Bát Phương Thành!

Trong lòng, tự dưng nảy sinh một loại cảm xúc gần như là kiêu ngạo, dần dần trào dâng không thể khống chế.

Phương Quân Càn hồng y rực lửa đón gió phiêu bồng, khẽ nhíu đôi mày kiếm, hiển hiện thật rõ ràng khí phách vương giả của người được mệnh định quân lâm thiên hạ.

Sâu thẳm trong lòng hắn lặng lẽ tự nhủ:

Phương Quân Càn năm nay hai mươi ba tuổi làm bá chủ một phương, oai chấn bễ nghễ loạn thế quần hùng, thống soái trăm vạn đại quân, dưới trướng biết bao nhiêu kỳ nhân dị sĩ cam tâm quy phục, đại quân hùng mạnh tinh nhuệ trong tay ta không biết đã khiến cho bao nhiêu kẻ ngưỡng mộ lẫn đố kỵ.

Được quân tướng như vậy, chính mình có thể ngạo thị quần hùng, phá nát biên quan, dựng nên vĩ nghiệp thiên thu trường cửu!

Một ngày kia phong vân tế hội (3), dù muốn thân phục Hoàng bào, đăng cơ Hoàng đế cũng không phải là vọng tưởng.

Khống chế lực lượng hùng cường, lợi dụng phong vân tụ hội, há chẳng phải là mong mỏi kỳ vọng lúc ban đầu của vị Đại Khánh Anh Vũ hầu năm nào niên thiếu ư?

"Thượng thiên tại thượng!" – Phương Quân Càn giương cao Bích Lạc kiếm, trầm tĩnh đạm nhiên chỉ thẳng về phía Đông, nơi vầng dương đang bừng sáng những tia nắng đầu ngày, "Phương Quân Càn hôm nay chỉ kiếm lập thệ, cuối cùng sẽ có một ngày, Phương Quân Càn ta đem quân san bằng Đại Khánh, huyết tẩy Hoàng đô, đuổi cùng diệt tận hoàng thân quốc thích, trả thù rửa hận!"

Trăm vạn tướng sĩ đồng thanh rống lên:

"San bằng Đại Khánh! Huyết tẩy Hoàng đô!"

"San bằng Đại Khánh! Huyết tẩy Hoàng đô!"

Trăm vạn nam nhân, trăm vạn quyết tâm sắt đá, trăm vạn luồng hồng huyết sục sôi bùng nổ trong cơn cuồng nộ rung trời chuyển đất, tựa sóng thần ầm ầm rống giận cuồn cuộn sôi trào, cuốn phăng, càn quét tất cả. Thanh âm kinh khủng xuyên thủng Ngọc Hòa Tát bình nguyên, xuyên thủng cơ nghiệp trăm năm vững vàng không lay chuyển của Đại Khánh, xuyên thủng các đế quốc lân bang Dã Minh Nô Tấn – rồi cuối cùng xuyên thủng cao xanh, vang vọng hoàn vũ!

Trong suốt thời gian ấy, Tiểu Khuynh Vũ vẫn lặng lẽ ngồi yên trong xe ngựa, cách một bức mành, y hé mắt nhìn ra khe hở nhỏ, xa xa là thân ảnh nam nhân tư thế uy mãnh hào hùng, bễ nghễ thiên hạ Phương Quân Càn. Một nỗi bi thiết ai thương, mịt mùng trùng điệp hơn cả đêm đen bất chợt dâng lên, lấp đầy đôi nhãn thần trong suốt không vướng bụi trần của người ngồi đó.

Ánh triều dương chiếu rọi Phương Quân Càn, tỏa ra hào quang vạn trượng, luồng kim quang chói mắt mà nơi hắn đứng là trung tâm không ngừng tầng tầng lớp lớp lan rộng, chỉ trong nháy mắt đã bao phủ cả bình nguyên mênh mông!

Phương Quân Càn cất tiếng chậm rãi, kiên quyết, nhấn mạnh từng chữ, từng chữ một:

"Nếu trái lời thề – Trời – tru – đất – diệt!"

Trầm mặc cúi đầu, Khuynh Vũ sờ tay vào ngực, thật chậm, thật chậm rút ra dải khăn dài đỏ thắm hỏa hồng.

Tơ gấm phi diễm trơn mềm, dường như, vẫn phảng phất đâu đó chút nhu tình ấm áp còn sót lại…

Vừa mở miệng, đột nhiên thổ ra một ngụm máu tươi!

Huyết tích tinh hồng vấy lên dải khăn đỏ rực, lốm đốm loang lổ rồi dần hòa lẫn với sắc khăn, nhưng khiến mắt người kinh hoàng, tâm người chấn động!

"Công tử!" – Lao thúc rên lên một tiếng đau đớn, hoảng hốt tựa thống huyết đỗ quyên (4).

Vô Song công tử vung tay ngăn Lao thúc nói tiếp.

Vận sức đè chặt trái tim, sau đó, y len lén hé mắt ra nhìn bên ngoài, nơi trọng binh trường khí, khôi giáp sáng lòa đang vây quanh người Phương Quân Càn.

Như quần tinh ủng nguyệt.

Trong này…

Yên tĩnh

Cô tịch…

—oOo—

(1): hạp cốc: khe núi, hẻm núi

(2): kim ô: mặt trời

(3): phong vân tế hội: ý chỉ biết nắm cơ hội hiếm có

(4): tử quy đề huyết: chim tử quy hay còn gọi là chim đỗ quyên, chim cuốc. Tích xưa kể rằng Thục Đế vì cái hận mất nước mà hồn biến thành chim đỗ quyên, ngày đêm kêu lên 'quốc quốc', tiếng kêu thống thiết, sắc nhọn đau đớn, mang theo nỗi u sầu tuyệt vọng bi thương.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 113: Chương 113

Thích Vô Ưu nhoài khỏi yên ngựa phóng xuống, quỳ mọp trên đất dập đầu: "Thuộc hạ chậm trễ, kính xin Hầu gia tha tội!"

Phương Quân Càn gác tay sau lưng, ngẩng cao đầu ngạo nghễ: "Tất có nguyên nhân!"

"Khởi bẩm Hầu gia, mưa lớn hoành hành mấy ngày liền, Phi Lô kiều bị lũ lụt đánh sập, Bát Phương quân chỉ có thể xuống ngựa đi bộ, theo đường vòng xuống hạ lưu, mượn Thanh Lam kiều qua sông để đến đây, khiến cho lộ trình kéo dài, làm chậm trễ không ít thời gian. Vô Ưu để cho Hầu gia cùng công tử thân lâm hiểm cảnh, tội thực đáng chết vạn lần!"

Phương Quân Càn nghe Thích quân sư giải trình như vậy chỉ mỉm cười: "Đã là thiên tai, không ai có khả năng cứu vãn, Thích quân sư nào có tội gì?"

Hắn nói những lời ấy hoàn toàn tự nhiên, nhưng khẩu khí 'khí thôn sơn hà, hải nạp bách xuyên' (1) lại hiển hiện khí độ khoan dung tự hải cùng trí tuệ tinh anh mẫn tiệp của bậc kỳ tài thiên hạ.

"Tiểu hầu gia!" – Thích Vô Ưu bất chợt ngẩng đầu nhìn thẳng Phương Quân Càn, nhãn thần thâm trầm tịch mịch phảng phất như hàm ẩn sức mạnh xuyên thấu tâm can, bình thường bắt gặp ánh nhìn ấy, người khác không khỏi rùng mình chột dạ: "Hầu gia… hoàn toàn không chút hoài nghi nào sao? Hầu gia cùng công tử thân lâm hiểm cảnh, thập tử nhất sinh, vậy mà Bát Phương viện quân lại chậm chạp không đến ứng cứu, chẳng lẽ… chẳng lẽ Hầu gia chưa bao giờ nghĩ qua… Thích Vô Ưu sẽ lại bán chủ cầu vinh, đầu nhập Hoàng thất Đại Khánh? Hoặc là muốn… tự lập binh mã, một tay che trời…" Hắn ngập ngừng rồi không nói tiếp nữa, chỉ có đôi mắt đăm đăm chú thị Phương Quân Càn.

Phương Quân Càn suy nghĩ rất nhanh, gật đầu thừa nhận: "Lời Thích quân sư nói quả thực rất có khả năng!"

"Vậy…?"

"Nhưng, cũng chỉ là có khả năng, bổn hầu sẽ không vội cho là thật!" – Phương Quân Càn mỉm cười ôn hòa, vỗ vỗ bả vai quân sư: "Bổn hầu tin tưởng Thích quân sư, cũng chính là tin tưởng mắt nhìn người của Khuynh Vũ!"

Đột nhiên trong lòng Thích Vô Ưu, cảm động dâng lên chan chứa, chực trào ra thành lệ.

Trằn trọc thâu đêm, chẳng lòng dạ nào dỗ giấc, bao nhiêu khổ tâm, lo nghĩ giăng mắc ngổn ngang. Trước mặt, sầu não vì chủ tử lâm nguy. Sau lưng, thuộc hạ xầm xì chỉ trỏ, phong thanh tiếng bấc tiếng chì. Kinh khủng hơn cả là nghi kỵ cùng ngờ vực mỗi lúc một sâu rộng, tâm không lúc nào yên, dạ chẳng khi nào tĩnh. Chưa hết, trên vai lại còn gánh nặng vận mệnh cùng áp lực đáng sợ của Bát Phương quân. Nhưng, bất chấp hết thảy, thủy chung hắn

vẫn kiên định trụ vững.

Vậy mà, chỉ một câu 'Bổn hầu tin tưởng ngươi!' chân thành tha thiết của Phương Quân Càn, cơ hồ khiến Thích quân sư muốn lã chã rơi lệ.

Có được chủ nhân như vậy để bán mạng phụng sự, nam tử hán đại trượng phu há còn khát cầu nào hơn?

Phía Đông, trời đã sáng hẳn, triều dương tỏa chiếu ánh quang xán lạn huy hoàng, khoe khoang vẻ đẹp hoa lệ hào nhoáng chói mắt. Phương Quân Càn nheo mắt nhìn về phía xa, nơi Bạch Ác quan đang phơi mình dưới ánh nắng gay gắt, đột nhiên ý thức được rằng con đường trước mặt mình đã chọn đầy bất trắc cam go, thậm chí có thể mắc sai lầm, con đường ấy quá đỗi khúc khuỷu quanh co, gập ghềnh hiểm trở.

Hết thảy đều nói 'Nhất tướng công thành vạn cốt khô', vậy thì, một vị Hoàng đế muốn đi trọn con đường bước lên hoàng vị, cần phải hy sinh bao nhiêu con người?

Mà hắn, tay phải nhuốm bao nhiêu máu đỏ, chân phải đạp bao nhiêu thi cốt, để từng chút, từng chút bò lên tột đỉnh quyền lực?

Nhận lấy kính ngưỡng sùng mộ của thiên hạ, thu hết thành tâm lễ bái của vạn dân, trở thành một ngẫu tượng gần như thần phật giữa cuộc đời!

Là như vậy, phải như vậy…

Đã… không còn đường lui nữa…

Hoặc là tiếp tục bước đi đến tận cùng, khoác Hoàng bào quân lâm thiên hạ. Hoặc là xuôi tay thúc thủ, binh bại thân vong, để thân bại danh liệt, tiếng xấu muôn đời.

Hắn tự hỏi mình:

Phương Quân Càn, ngươi có thể mỉm cười như vậy đến phút cuối được hay không?

Hắn hít thật sâu một hơi, cố nén xuống ***g ngực bao nhiêu mê mang tích tụ.

Tay ghìm cương ngựa, ngoái đầu ra sau, hắn đưa mắt nhìn về hướng chiếc mành xe trắng tinh phất phơ lay động theo từng nhịp chân ngựa, hầu mong kiếm tìm phía sau bức mành đang lắc lư một bóng hình thanh khiết thoát tục đã quá thân quen.

Trái tim đang trống rỗng, phảng phất như trong nháy mắt lại chứa chan, hơi ấm lan tỏa ngập tràn khiến người ta cảm thấy bình tâm khoan khoái.

Cũng không phải chỉ cô độc một người mà, vì ít nhất —— còn có y!

Y từng nói, sẽ cùng ta vĩnh viễn bồi bạn.

Truyện lệnh binh trượt khỏi lưng ngựa, quỳ gối trước mặt Phương Quân Càn: "Bẩm báo Nguyên soái, Bát Phương quân đã tập kết đầy đủ, xin chỉ thị quân ta hành động!"

Phương Quân Càn nghiêm mặt lạnh lùng, từ đôi môi phát ra khẩu lệnh trầm tĩnh kiên nghị: "Sát!"

Chỉ một chữ.

Một vương giả chân chính trong lúc truyền đạt mệnh lệnh, căn bản không cần ngôn từ dông dài thừa thãi.

Bạch Ác quan, không nghi ngờ gì nữa, sẽ là tế phẩm đầu tiên trên bước đường thôn tính Đại Khánh của Anh Vũ hầu!

Về sau này, những lúc hồi tưởng lại tình cảnh khi đó, ai nấy cũng đều kinh hoàng phát hiện, khi Phương Quân Càn bình thản phất tay cùng khinh miêu đạm tả bật ra một chữ duy nhất ấy, trong lòng không hề vướng bận dù chỉ một chút ý niệm do dự chần chừ, chỉ có hưng phấn trào dâng, bất chấp tất cả, liều mình xông lên phía trước, mặc đao quật, kiếm chém, thương đâm, búa bổ, giằng co, vật lộn.

Thang mây, móc câu ùn ùn dựng đứng, níu chặt tường thành, Bát Phương quân kiêu dũng liều lĩnh bám vào, bất chấp nguy hiểm trèo lên.

Binh sĩ hộ thủ thành lâu đương nhiên tâm không cam tình không nguyện khoanh tay chờ chết, ra sức chống cự, trên không tiễn hỏa lao ra vun vút, dưới đất lăn gỗ, ném đá như mưa về hướng Bát Phương quân – nhưng hết thảy đều vô hiệu. Sức phản kháng yếu ớt đó chỉ như một cốc nước nhỏ dội lên xe củi đang cháy bừng bừng, hoàn toàn không ngăn trở được thế tiến công mỗi lúc một dồn dập của quân Bát Phương.

Bát Phương quân ha hả cười, tiếp tục trèo lên cao, sức mạnh như điên như cuồng quả thật khiến người khiếp sợ kinh hãi!

Bọn họ không phải con người! Bọn họ là ma quỷ!

Thủ binh hộ thành một khi đã tỏ ra bại thế, Bát Phương quân lại như được tiếp thêm sức mạnh, hưng phấn trào dâng, thế công càng thêm điên cuồng, cường hãn. Hết lớp này đến lớp khác không thương tiếc từ trên đầu thành đạp văng vô số tử thi xuống đầy mặt đất, đuổi cùng diệt tận.

Phương Quân Càn lẳng lặng theo dõi cục diện tương tranh, mặt không biểu cảm, ánh mắt lạnh băng.

Thích Vô Ưu nhận ra, tuế nguyệt tựa dòng chảy lưu thủy vô hình vô dạng, vô cảm vô tình, đã điềm nhiên lấy đi trên người Phương Quân Càn nhiều thứ, và cũng điềm nhiên gia tăng trên người hắn nhiều thứ.

Thiếu niên ngày nào còn toát ra phong thái lơ đãng biếng nhác, gương mặt ngày nào còn tuấn mỹ trẻ trung cùng thông minh lanh lợi, thì nay đã khó lòng nhìn ra được trên người hắn nữa.

Hiện tại, đôi mày kiếm xếch lên, sắc nhọn tựa lưỡi gươm rời vỏ, nhãn thần sâu thẳm sáng quắc tà mị khi xưa, nay lại càng tăng thêm sắc sảo kiên nghị, càng thêm trầm tĩnh, ba lan bất kinh, cùng một cỗ thiết huyết uy nghiêm mà người khác không sao nắm bắt hay thấu hiểu được.

Hắn ở đó, đứng giữa một trời ráng đỏ, triều dương như lửa, hồng y tựa huyết, nổi bật lên mái tóc đen tung bay trong gió, ngạo nghễ hướng dương, sau lưng, bóng hắn đổ dài trên mặt đất – khung cảnh bất động ấy trở nên giống như một bức đồ đằng (2), hay một ngẫu tượng vừa xán lạn huy hoàng, vừa âm trầm u ám khiến người không thể nào lý giải được…

Phương Quân Càn vẫn im lặng nhìn về chiến cuộc đằng xa, khóe môi thoáng nhếch, khẽ lộ ra một mạt tiếu ý: "Khuynh Vũ, chúng ta thắng rồi!"

Thích Vô Ưu ngay lập tức chuyển thân, đảo mắt nhìn về chiếc xe ngựa, nơi có Tiểu Khuynh Vũ đang ngồi.

Mành xe trắng như tuyết được vén lên một góc, Tiểu Khuynh Vũ đoan nhiên tĩnh tọa, tĩnh lặng, trầm ổn, bát phong bất động, mi mục tựa tranh.

Vô Ưu quân sư kinh ngạc phát hiện: dường như… thời gian đã hoàn toàn ngưng đọng trên người Tiểu Khuynh Vũ, năm năm tháng tháng hầu như không hề lưu lại dấu chân nơi Vô Song công tử!

Tựa hồ cảm nhận được Thích Vô Ưu đang nhìn mình, bạch y công tử nhẹ ngẩng đầu, đôi ngươi phẳng lặng khẽ đảo, hướng về phía cái nhìn ấy.

Chỉ với một cái liếc mắt rất nhẹ.

Thích quân sư rốt cuộc cũng nhận ra sự đổi thay nơi Vô Song công tử.

Y, đã thêm nhiều mệt mỏi.

Vẻ bên ngoài của y không hề ghi dấu phong sương tuế nguyệt, thậm chí, so với trước kia càng thêm tuấn tú phi phàm, u nhu văn nhã.

Thế nhưng, trong nhãn thần lại phảng phất một lớp bụi mờ, rất mỏng, rất nhạt, là cô độc, tịch liêu cùng mệt mỏi, chán chường.

Khiến người khác, từ tận đáy lòng, vì y mà dâng lên một xúc cảm băn khoăn, thương tiếc, âu lo.

Đôi mắt y dõi ra xa, phía thành lâu, nhìn song phương vẫn kịch liệt chém giết, không chút chùn tay, nhìn những người vốn là đồng đội, huynh đệ với nhau nay trở mặt thành thù, thủ túc tương tàn, nồi da nấu thịt, gặp nhau không phải bằng xưng huynh gọi đệ, vỗ vai cợt đùa mà bằng đầu đao mũi kiếm, khôi giáp khiên qua!

Vô Song công tử không thể đành lòng, đôi ngươi khép lại, hàng mi dài rậm che phủ mọi xúc cảm.

Nhưng bên trong cơ thể, đột nhiên từng đợt sóng thần trào dâng, kêu thét, gầm gừ một nỗi thống khổ lặng câm.

Trầm mặc một lúc, Tiểu Khuynh Vũ ngẩng lên, nhẹ nhàng mở miệng: "Phải, chúng ta đã thắng!"

—oOo—

(1): khí thôn sơn hà: khí phách rất lớn có thể nuốt chửng núi sông, dùng để hình dung người có hoành đồ đại lược, tráng chí hùng tâm cùng một loại khí phách tự thân đủ cho cả thiên hạ kiêng dè nể sợ. Gần nghĩa với: khí thế ngất trời.

Hải nạp bách xuyên: trăm sông đổ biển, dùng để hình dung lòng khoan dung độ lượng bao la như trời biển.

(2): đồ đằng: một dạng thức cụ thể được con người dùng để thờ phụng, tín ngưỡng, như to-tem, hay là vật tổ.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 114: Chương 114

Cờ xí tả tơi nhuộm đầy máu như một đống giẻ rách chỉ đáng vứt đi nằm la liệt, vương vãi đầy đất.

Chân Phương Quân Càn lướt qua mớ hỗn độn nhàu nát chẳng còn nhận ra màu sắc đã từng là chiến kỳ dưới đất, nét mặt âm trầm u ám.

Đó chính là chiến kỳ Đại Khánh mà hắn đã từng dốc cả tính mạng để bảo vệ. Vậy mà giờ đây, cũng chính hắn giật nó xuống từ trên đầu thành, vứt xuống chân, giẫm đạp, giày xéo!

"Quỳ xuống!" – Thị vệ thân cận áp giải Chánh, Phó tướng quân trấn thủ Bạch Ác quan đến trước mặt Phương Quân Càn, đạp mạnh một cước vào chân họ, bắt khuỵu xuống.

Nhị vị tướng lĩnh thủ thành tóc tai rũ rượi, mặt đầy máu me, bộ dạng ê chề thảm hại, nhưng trong mắt, lửa giận ngùn ngụt dâng trào, vằn lên dữ tợn, không thèm giấu giếm sự ương ngạnh cố chấp đến gàn bướng, cùng biểu hiện bất khuất kiên cường, uy dũng hiên ngang!

Phương Quân Càn quay sang một trong hai người ấy – một lão tướng quân râu tóc bạc trắng – kính cẩn hành lễ: "Lão sư, đã lâu không gặp!"

Người đó, Đại tướng quân trấn thủ Bạch Ác quan, cũng chính là 'Đại Khánh quốc ông' danh xưng Quách Hoài Thuật!

Năm xưa, Quách Hoài Thuật từng tháp tùng Định Quốc Vương gia nam chinh bắc chiến, vào sinh ra tử bao phen. Ngày Phương Quân Càn còn thơ ấu, vì đáp ứng lời khẩn thỉnh của Định Quốc Vương gia, ông dốc lòng truyền thụ binh pháp chiến thuật cho Phương Quân Càn. Vì vậy, đối với hắn mà nói, vị lão tướng này đích thực là vị ân sư đầu tiên trong đời.

Tuy có thể nói, Phương Quân Càn hậu sinh khả úy, giỏi hơn tôn sư, trên chiến trường hành sự quyết đoán, biết địch biết ta, bách chiến bách thắng, tựa mũi nhọn sắc sảo không ai có thể xâm phạm, ngay cả binh pháp lão sư cũng phải lu mờ trước vầng hào quang sáng chói của Anh Vũ hầu hắn. Nhưng, vẫn không thể phủ nhận một điều, giữa hai người họ vẫn tồn tại tình nghĩa sư đồ thâm trọng. Và hơn nữa, tự bản thân hắn vẫn vô cùng kính trọng vị lão Nguyên soái thất thập cổ lai hy này.

Phương Quân Càn ra hiệu cho thủ vệ cởi dây trói cho họ.

Vừa tạm tự do, vị phó tướng vốn thô lậu lỗ mãng liền nhảy chồm đến phía hắn, vung cánh tay toan giáng mạnh, không ngừng gầm lên: "Lão tử đánh chết đồ ăn cháo đá bát nhà ngươi!"

Chẳng đợi cánh tay ấy chạm tới mặt Phương Quân Càn, thị vệ bên cạnh đã nhất tề xông lên ngăn lại, khống chế, đè nghiến người đó xuống đất!

Phương Quân Càn ngay cả đuôi chân mày cũng không hề động đậy, chỉ có chiếc cằm hơi ngếch lên cao ngạo, dùng ánh mắt kẻ bề trên liếc xuống: "Thiết câu giả tru, thiết quốc giả hầu (1). Bổn hầu chẳng qua chỉ là chu toàn chút phận sự vốn dĩ mà thôi! (2)"

Quách Hoài Thuật sau cơn chấn kinh phẫn nộ ban đầu đã dần dần trấn tĩnh lại. Khi một vị lão tướng đã trở lại như thường ngày, tự nhiên bản thân cũng toát ra sự trầm ổn vững vàng, thận trọng chắc chắn mang phong thái hơn người của một vị nho tướng (3): "Quân Càn, ngươi là đang đi vào tuyệt lộ!"

Phương Quân Càn ôn hòa đáp lại: "Đa tạ lão sư quan tâm, Quân Càn biết rất rõ!"

Lão tướng quân đau lòng: "Đã biết rất rõ, ngươi vì cái gì vẫn còn chấp mê bất ngộ?!"

"Bởi vì… Bọn chúng không hề cho bổn hầu một cơ hội nào." – Hắn cúi mặt xuống, lộ ra đường viền sắc cạnh của chiếc cằm. Trên mặt, vẫn là vẻ tươi cười ôn hòa, nhưng không chút tiếu ý nào hiện lên trong đáy mắt, "Chính bọn chúng, đã không buông tha cho ta trước!"

Quách Hoài Thuật giật mình trợn trừng muốn nứt đôi tròng mắt, vừa dữ tợn hung ác vừa u mê không hiểu nhìn Phương Quân Càn.

"Lão sư, quy thuận đi! Đại Khánh này, cuối cùng cũng diệt vong thôi!"

"Phi!!!" (4) Một ngụm máu tươi nhổ toẹt vào góc áo Phương Quân Càn. Vị lão tướng giận dữ rống lên khản đặc: "Nghịch tặc! Ngươi là đồ súc sinh tàn hại Đại Khánh! Đồ đại nghịch bất đạo cầm thú cũng không bằng! Lão phu không có thứ đệ tử như ngươi! Gây đại nạn cho lê dân, ngươi sẽ để lại tiếng xấu muôn đời!"

Nín lặng, im lìm mặc cho vị tướng già chửi rủa vũ nhục, Phương tiểu hầu gia không hề nhúc nhích. Hắn không ra sức biện minh, không mạnh mồm phản bác, hay nói đúng hơn, hắn không buồn phản ứng.

Trước sau Phương Quân Càn vẫn khoanh tay ngạo nghễ đứng, hồng y phiêu phiêu, tư thái tuấn dật lạnh lùng, hệt như tư thái sừng sững uy nghiêm của một vị thiên tiên trên đỉnh non ngất ngưởng.

Tiếu Khuynh Vũ một thân bạch y tựa tuyết, lặng lẽ an vị cạnh bên Phương Quân Càn, trầm mặc không nói.

"Còn ngươi!" – Vị phó tướng thủ thành hết nhẫn nhịn nữa, chĩa mũi thương thẳng vào ngươi Vô Song công tử, "Ngươi nối giáo cho giặc, chết không yên đâu!"

Lời còn chưa dứt, Phương tiểu hầu gia đã liền đá mạnh một cước trúng vào bụng hắn! Thân thể vạm vỡ tráng kiện bị hất văng ra ngoài, nặng nề rơi uỵch xuống đất! Phó tướng thủ thành đau đớn thổ ra một ngụm máu, cảm giác như lục phủ ngũ tạng vừa lộn nhào điên đảo, đau đến nỗi muốn ngất đi!

Nhãn thần Phương Quân Càn tối lại, tựa như bị phủ kín bởi một tầng băng sương: "Ngươi muốn chết?"

Không ai được phép ở trước mặt mình nguyền rủa, vũ nhục Khuynh Vũ! Tuyệt, không, ai!!

Vị phó tướng bất hạnh này đã rất không may chạm vào chiếc vảy ngược của Phương Quân Càn (5).

Quách Hoài Thuật kinh ngạc nhìn Vô Song công tử văn nhã ôn nhuận, tuyệt đại phong hoa trước mặt, hốt nhiên để lộ một loại biểu tình phức tạp vừa như đau buồn vừa như phẫn nộ vì điều gì đó bất khả lý giải: "Công tử… người không nên cùng với hắn… một giuộc!"

Phương tiểu hầu gia thản nhiên nói: "Khuynh Vũ đương nhiên phải cùng với bổn hầu!"

Vị lão tướng tóc bạc phơ không buồn để ý tới hắn, gắng gượng lê tấm thân già đến bên chân Tiểu Khuynh Vũ: "Công tử, người chẳng lẽ muốn Đại Khánh thực sự diệt vong trong tay hắn ư? Làm sao, làm sao người có thể giúp hắn đào tẩu? Người không chỉ hại chết Đại Khánh, mà còn là hại chết chính mình!"

Tiểu Khuynh Vũ đoan nhiên tĩnh tọa trong xe ngựa, phong thái ung dung, tự tại thản nhiên. Y phục trắng tinh như tuyết không hề nhuốm khói bụi hồng trần, nhãn thần minh triết thấu triệt nhân sinh, ẩn hiện xót xa thương cảm cõi người rối ren không thể lý giải.

"Lão tướng quân, Tiểu mỗ tin tưởng rằng, hắn sẽ trở thành một Hoàng đế tốt!"

Tiểu Khuynh Vũ, thấu hiểu hắn, ủng hộ hắn, tin tưởng hắn.

Cuối cùng, cũng có một ngày, hết thảy thiên hạ phải khâm phục, tán thưởng Phương Quân Càn.

Hắn rồi sẽ trở thành đệ nhất đế vương tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả!(6)

Hắn rồi sẽ thống nhất tứ hải, bình định cửu châu, dẹp yên chiến loạn, làm cho hết thảy chúng sinh an cư lạc nghiệp, rời bỏ chiến tranh ly loạn, hỏa nạn nhân tai, an hưởng cuộc sống hạnh phúc, yên lành.

Tiểu Khuynh Vũ

Luôn luôn

Vĩnh viễn

Một mực tin như vậy…

Không phá hủy thì không tái lập, lấy giết chóc để ngăn giết chóc. Thiên hạ thế cục, hợp lâu tất phân, phân lâu tất hợp.

Nếu như vậy… trong cuộc tao loạn quần hùng, tranh bá thiên hạ này, Phương Quân Càn sẽ đóng vai trò trọng yếu của người giữ vận mệnh nhất thống thiên hạ, là thế ư… Tiểu Khuynh Vũ…?

Nghe những lời đó, Quách Hoài Thuật ngửa mặt lên trời, cười lớn ba tiếng, miệng liên tiếp phun ra ba chữ 'Được!'

"Hắn chính là tuyệt thế kiêu hùng do ngươi một tay đào tạo, rồi cũng chính ngươi tự thân tận mắt thấy hắn hủy diệt đất nước ngươi, chứng kiến hắn làm sinh linh đồ thán, khiến xương trắng thành đồng!"

Nói xong, từ miệng lão tướng quân phụt ra một ngụm máu tươi, ngửa mặt nhìn trời, rồi nặng nề khuỵu xuống!

Một đời Đại Khánh quốc ông trung trực cường liệt, tính nóng như lửa, thà chết không khuất phục, cuối cùng, không tiếc vận lực nghịch hành, tự đoạn kinh mạch mà chết.

Vô Song chợt thở dài một hơi, quay nhìn sang hắn, nhìn đôi nhãn thần bình đạm như nước, quả thực là, một chút tâm tình cũng không hiện ra.

Không có sợ hãi hay phẫn nộ, lại càng không có thương cảm xót xa.

Mà là thâm trầm, phẳng phất như nơi ấy chỉ còn dửng dưng lãnh đạm, băng giá lạnh lùng.

Cúi người xuống, Tiểu Khuynh Vũ dùng bàn tay tuyết bạch băng lãnh của mình nhẹ nhàng phủ lên, vuốt khép lại đôi mắt vị lão tướng vẫn mở trừng trừng.

"Ta sẽ mãi mãi ở bên cạnh hắn, chứng kiến thế gian phồn thịnh!"

—oOo—

(1): Thiết câu giả tru, thiết quốc giả hầu: kẻ phạm tội ăn trộm thì bị xử tử, còn kẻ lật đổ cả một quốc gia chẳng những không bị xử mà lại còn trở thành chư hầu một phương. Cốt lõi nằm chính ở chỗ 'quyền lực', nói lên sự bất công vô lý của cuộc đời.

(2): sở dĩ bạn Càn nói câu này chính là chơi chữ 'hầu', tước hiệu của ảnh.

(3): nho tướng: vị tướng có học thức, có phong độ.

(4): phi: tiếng chửi, có thể dịch như: ta khinh!

(5): vảy ngược: con rồng có vảy mọc dọc thân người, nhưng ngay cổ của nó có một chiếc vảy mọc ngược, dài khoảng một thước. Đây chính là điểm yếu nhất của rồng, bị nắm được rồng sẽ chết, cho nên nó bảo vệ chiếc vảy này rất kỹ càng, ai vừa chạm vào liền bị nó giết ngay.

(6): tiền vô cổ nhân, hậu vô lai giả: trước đó không có ai như vậy, sau đó cũng không có ai như vậy, đồng nghĩa với câu Vô tiền khoáng hậu'

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 115: Chương 115

Sau trận công hạ Bạch Ác quan, tất cả mọi người không ai không nghĩ rằng Bát Phương quân đương tràn đầy phấn chấn sẽ lập tức tiến lên công phá mục tiêu tiếp theo là Cốc Gia thành. Thậm chí, Chủ tướng trấn giữ Cốc Gia thành đã chuẩn bị sẵn sàng tâm lý thác thân bồi quốc rồi.

Nhưng Phương Quân Càn, ngoài dự đoán hết thảy, lại hạ lệnh, nhổ trại, về thành.

Đại tướng quân hiện đang trấn thủ Cốc Gia thành khi nghe Phương Quân Càn lui binh, hắn quả thực không thể tin vào tai mình! Thế là sau đó cả đám tướng sĩ được chứng kiến cái màn chủ soái của bọn hắn y hệt kẻ điên khùng khoa chân múa tay hết hú lại cười rồi nhảy tưng tưng, thật là một cảnh khôi hài chẳng khác gì tên nghèo kiết phát rồ vì bỗng dưng vớ được của…

Kỳ thực, không thể nói rằng Phương Quân Càn không có tính đến chuyện công hạ nốt mục tiêu Cốc Gia thành gần đó, nhưng khi nhìn thấy gương mặt càng lúc càng tái nhợt, trong suốt đến mong manh, nhìn thấy thân thể càng lúc càng lộ ra vẻ hư nhược yếu ớt, cùng với sự tịch mịch thê lương đến lạnh lẽo tựa sát lệ khí toát ra từ mũi đao nhọn hoắt trong từng cử động nhỏ của Tiểu Khuynh Vũ, Phương Quân Càn không hề do dự, lập tức đưa ra quyết định: về thành!

Vô Ưu quân sư dọ hỏi: "Hầu gia, hiện nay sĩ khí quân ta đang lên cực điểm, sẵn sàng một mạch đánh thẳng vào Hoàng đô. Thứ lỗi Vô Ưu bất tài, nhưng thật không hiểu Hầu gia vì cái gì lại đột nhiên lui binh, bãi thủ?"

Phương Quân Càn chỉ gật nhẹ đầu, không đáp. Tay hắn ghìm chặt cương ngựa, lặng lẽ xoay người ra sau lưng, phóng tầm mắt trải khắp đại quân mênh mông trùng điệp đang di chuyển, ánh mắt không hề dừng lại trên người quân sĩ nào, mà cuối cùng, dừng lại nơi cỗ xe buông rèm trắng mềm mại phập phồng theo từng nhịp vó ngựa, trong đó, có công tử Vô Song trầm tư an vị.

Thấy thế, Vô Ưu quân sư có chút vỡ lẽ: "Thì ra là công tử… Công tử làm sao?"

Ánh mắt Phương Quân Càn chợt lộ ra một chút biểu cảm phức tạp, hắn nhẹ thở dài: "Khuynh Vũ… không đủ sức thừa nhận đả kích như vậy!"

Trong lòng Thích quân sư vô cùng kinh ngạc: "Tiểu hầu gia dựa vào đâu mà nói như vậy? Theo Thích mỗ hiểu biết, công tử là người kiên nhẫn kiên định, quyết tuyệt quyết đoán, có tầm nhìn xa trông rộng, tài năng vượt trội rất xa tuyệt đại đa số nam tử khác trên đời này. Vậy… làm sao có thể nói người 'không đủ sức thừa nhận' như vậy được?

Phương Quân Càn trầm mặc nhìn quân sư chăm chú, mãi một lúc thật lâu mới phun ra mấy chữ: "Ngươi không hiểu đâu!"

Thích Vô Ưu không hiểu, nhưng hắn hiểu.

Trực giác linh mẫn đã mách bảo cho hắn biết, giờ phút này, Tiểu Khuynh Vũ đang hệt như sợi dây đàn bị kéo căng đến cực độ, chỉ cần dụng một chút lực gảy cũng có thể khiến sợi dây ấy đứt đoạn lập tức.

Vì vậy cho nên, hắn liền ra quyết định chớp nhoáng: chấm dứt tiến công, lên ngựa về thành!

Vì y, Phương Quân Càn hãm binh, bãi thủ.

Thích quân sư kinh hãi: "Vậy còn… huyết hận thâm cừu của Hầu gia???"

Đôi ngươi Phương Quân Càn như bị che phủ một tầng băng sương lạnh lẽo: "Thù, tương lai khả dĩ báo!" Rồi lại quay đầu nhìn về hướng xe ngựa của Vô Song công tử, ngữ khí Phương Quân Càn bất giác nhuốm một chút nhu tình ấm áp, cùng kiên trì vô hạn.

"Nhưng, tuyệt không thể mất đi y được!"

Thích Vô Ưu khẽ thở dài một hơi rất nhỏ, hồ như không thể nghe thấy. Dây dưa vướng vít, quyến luyến vấn vương giữa hai tuyệt thế nam tử này, dù không thể nói là nghiệt duyên, nhưng cũng tuyệt đối không phải là lương duyên thiên định…

Kết cục của nó, dùng thiên hạ làm đại cục.

Kiếp nạn của nó, dùng chúng sinh để hóa giải.

Tình này, đến cuối cùng tổn hại ai? Rồi lại tổn thương ai?

Khánh lịch năm thứ 330 ngày mồng năm tháng năm, một nam tử hai mươi ba tuổi thân phục hồng y như lửa đĩnh đạc đi lên Bát Phương thành lâu, một tay giật xuống chiến kỳ Phi Long của Đại Khánh, cao giọng tuyên cáo với toàn thể thiên hạ:

"Từ nay về sau, sông Tập Thương làm ranh giới, Bát Phương Thành cùng Đại Khánh chia sông mà trị! Ta cùng Đại Khánh ân đoạn nghĩa tuyệt, vĩnh viễn không còn quan hệ vướng mắc! Nay lấy Bát Phương Thành làm kinh đô, ngang qua năm trăm dặm, dọc đi bảy trăm dặm, ta lấy nơi đây làm cơ sở, từ đó kiến lập bá nghiệp vĩ đại chưa từng có trên đời!"

Thanh âm mạnh mẽ đầy khí phách của lời tuyên thệ vượt phá trùng mây, băng băng qua ngũ hồ tứ hải, xuyên thấu suốt đại mạc cửu châu.

Đi theo việc Anh Vũ hầu Phương Quân Càn tuyên cáo độc lập với toàn thể thiên hạ, sự thống trị tự bao đời của Đại Khánh đối với Bát Phương Thành cuối cùng đã hoàn toàn sụp đổ!

Tại vương đình Hung Dã, Hãn vương Mộ Dung Lệ nghe được nhẹ nhàng nói: đến rồi!

Liêu Minh quốc chủ Nghị Phi Triết phóng tầm mắt ra khoảng không vạn dặm, xuyên qua cuồn cuộn phong vân, cười lạnh: đến rồi!

Uy Nô, Thiên Tấn…

Quần hùng thiên hạ trong lòng đều biết rõ:

Thời loạn thế này, cuối cùng… đã đến!

Về đến Bát Phương Thành, Tiếu Khuynh Vũ đã phát sốt nhẹ.

Cũng là do Phương tiểu hầu gia trong lúc vô tình phát hiện ra. Trước đó, ngay cả Vô Song công tử cũng không tự mình phát giác được.

Lúc ấy, Phương Quân Càn lơ đãng chạm vào tay của Vô Song, ngay lập tức nhận thấy có điểm kỳ lạ.

Tay của Tiếu Khuynh Vũ, từ trước đến giờ luôn luôn lạnh như băng, từ khi nào lại ấm như thế?

Người nói không sai, 'bệnh lai như sơn đảo, bệnh khứ tựa trừu ti'. (1)

Bởi vậy, chỉ một bệnh nhỏ này thôi, cũng kéo dài đến tận một tháng.

Tiếu Khuynh Vũ rất ghét việc bị thương hoặc bệnh tật.

Thân thể của y không khang kiện được như người bình thường.

Tỷ như trận sốt nho nhỏ này, nếu là người thường, chỉ cần bảy, tám ngày là khỏi bệnh, nhưng đối với cơ thể y thì đó là sự tra tấn suốt một tháng ròng.

Bởi vì biết rõ thể chất không bằng người khác, cho nên Tiếu Khuynh Vũ rất biết quý trọng cơ thể mình, tận dụng mọi khả năng để tránh tổn thương hoặc bệnh tật có cơ hội phát sinh.

Kỳ thực, kể từ sau năm mười lăm tuổi học hành thành tựu, trở về Đại Khánh đương chức Hữu thừa tướng đến nay, đích xác chưa bao giờ để mình bị thương, cũng như để bệnh tật có cơ hội xâm hại mình.

Ngày nọ, dương quang rạng rỡ, tỏa chiếu muôn nơi, bệnh tình của Tiếu Khuynh Vũ nhìn chung cũng đã có chút khởi sắc. Phương Quân Càn nhân cơ hội liền giúp đẩy luân y ra ngoài khoảnh sân nhỏ phơi nắng.

Ngày xuân ấm áp, ánh dương chiếu soi, nhẹ nhàng phủ lên thân người, mang đến cảm giác thư thái thoải mái, êm ả bình yên khiến con người có chút uể oải, mơ màng buồn ngủ.

"Phương Quân Càn, vì sao lại án binh bất động? Thời cơ tốt như vậy không phải dễ có, huynh lại khoanh tay đứng nhìn, không nghĩ rằng quá đáng tiếc hay sao?"

Tiểu hầu gia đương thiu thiu bỗng giật mình mở mắt dậy, nhận ra câu hỏi vừa rồi đúng là phát ra từ trong luân y của công tử Vô Song.

Nắng rực rỡ rọi lên làm bừng sáng gương mặt trắng nõn tuyết bạch của Tiếu Khuynh Vũ, gây cho Phương Quân Càn một ảo giác nhất thời, rằng chỉ trong một khoảnh khắc nữa thôi, người ấy sẽ tan biến vào trong ánh dương quang lộng lẫy chói lóa kia mất.

"Có thật Khuynh Vũ sẽ vui mừng nguyện ý thấy bổn hầu xuất binh tiêu diệt Đại Khánh không?" – Những tia phức tạp lóe ra phủ lên đôi mắt hắn, "Không thể có chuyện đó!"

Nếu quả thật Đại Khánh bị tiêu diệt, y sẽ thống khổ thương tâm, sẽ giày vò tự trách, trái tim y sẽ đớn đau như bị ai bóp nghẹt.

Ngay tại Bạch Ác quan, Phương tiểu hầu gia đã phát hiện ra sự thực, khiến cho hắn nhất thời tay chân bối rối chẳng biết phải làm sao.

Tuy nhiên lúc ấy, Tiểu Khuynh Vũ không hề nói gì cả. Chỉ có khi y giúp Quách Hoài Thuật vuốt mắt, ánh mắt y khi đó, Phương Quân Càn vĩnh viễn không cách chi quên được.

"Trước kia, Khuynh Vũ từng hẹn với bổn hầu, bốn năm sau sẽ trợ giúp bổn hầu bước lên vương vị. Từ bấy đến nay, cũng đã hai năm rồi nhỉ?"

Tiểu Khuynh Vũ khẽ gật đầu.

Tựa như thời điểm y một thân một mình rời khỏi Bát Phương thành, mang theo bao nhiêu trân trọng cùng quyến luyến lại hiện lên rõ mồn một trước mắt. Trước khi xoay lưng ra đi đã nghiêm túc gửi lại một lời hứa cùng thệ ước, y đều ghi nhớ thật kỹ trong lòng.

Nhưng không một ai có thể tưởng tượng rằng, tại triều đình, mọi chuyện tự mình đã không còn dự liệu được nữa, càng lúc càng đi quá xa khỏi quỹ đạo ban đầu, đến bây giờ, mọi thứ đã vô pháp vãn hồi!

Phương Quân Càn cùng với Đại Khánh, đã chú định, không chết không dừng!

Phương tiểu hầu gia cúi sát xuống mặt Tiểu Khuynh Vũ, gần đến nỗi có thể nghe được hơi thở của đối phương. Thoang thoảng u hương băng hàn, lãnh đạm, quyến luyến nhu tình nóng bỏng, tựa lửa hồng.

Hắn ôn nhu nói: "Vậy thì, Khuynh Vũ, lời hẹn hai năm về trước, vẫn còn hiện hữu mà!"

Vì huynh, ta nguyện ý đem tất cả huyết hải thâm cừu gạt sang bên cạnh, chờ đợi thêm hai năm nữa.

Thân nhiệt vô cùng quen thuộc, hơi thở vô cùng quen thuộc, cùng với một cảm giác vừa ngọt ngào vừa cay đắng cũng vô cùng quen thuộc, mãnh liệt tựa như chuyển núi đời non, đào sông lấp biển, dồn dập ập đến.

Tiểu Khuynh Vũ chỉ cảm thấy một cảm giác đau nhói mà y tưởng đã chết rất lâu, nay lại từ thật sâu trong tâm tạng, phế phủ đột nhiên truyền đến.

"Huynh thực sự nguyện ý… tiếp tục chờ đợi hai năm?"

Phương Quân Càn đứng đối diện với y, chân thành đáp: "Phải, ta nguyện ý!"

Đã quá trưa, trời nắng chói chang, dưới ánh dương xán lạn, đôi mắt của hồng y nam tử dịu dàng ánh lên những tia nhu tình ấm áp, như ôm lấy hết thảy phồn hoa còn lại của nhân gian thời loạn thế.

"Huynh…" Chỉ thốt ra một chút, rồi Tiểu Khuynh Vũ yên lặng.

Còn lại, không còn nói thêm lời nào nữa.

Chỉ có, ngẩng đầu lên nhìn hắn, khóe miệng khẽ mỉm cười.

Nụ cười – Tựa gió xanh ***g lộng thổi qua đồng nội mênh mông – Trăm hoa khoe sắc, vạn vật hồi sinh, trời thăm thẳm cao sâu, mây chậm chạp lờ lững, nhàn nhạt xanh lơ, bình bình đạm đạm.

Khuynh Vũ… Kỳ thực, ta nguyện… tận lực khuynh đảo cả thế gian thiên hạ, để đổi lấy một nụ cười thật lòng của huynh…

—oOo—

(1): bệnh lai như sơn đảo, bệnh khứ như trừu ti: bệnh tới thì nhanh như núi sập, nhưng lại dây dưa mãi mà không khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 116: Chương 116

Bàn tay với những ngón thon dài mảnh khảnh trắng nõn như bạch ngọc ưu nhã niệp một quân cờ bằng ngọc thạch đen bóng chạm khắc tinh xảo, đoạn, buông tay, hạ cờ.

"Tuyệt diệu!" – Hồi lâu, Thích Vô Ưu mới khép lại chiết phiến, gật gù tán thưởng, "Nước này của công tử lấy lui làm tiến, lấy thủ làm công, tưởng như tự

mình đem thân hãm vào tuyệt lộ, kỳ thực lại làm linh dương treo sừng (1) dụ người vào bẫy, chẳng tiếc cùng Vô Ưu ngọc tan đá nát, lưỡng bại câu thương, tìm đường sống trong cõi chết. Vô Ưu bội phục, bội phục!"

Vô Song công tử mỉm cười tự giễu: "Đường Tiếu mỗ đi là tà đạo, làm sao leo nổi đến nơi phong nhã thanh cao. Như Thích quân sư mới là kỳ chi chính đạo (2), chính khí cuồn cuộn mãnh liệt, trời sáng trăng trong không gì không minh bạch rõ ràng, đích thực là mang khí phách kẻ tôi trung minh chủ, hiền thần của thánh quân!"

Thích Vô Ưu kinh ngạc trong thoáng chốc. Đoạn, bật cười thành tiếng: "Bất luận chính đạo hay tà đạo, trong cuộc cờ chỉ có chiến thắng mới là vương đạo, nếu như Vô Ưu đã thảm bại dưới tay công tử, thì cho dù là chính đạo đi nữa cũng vô pháp xoay chuyển càn khôn!"

Tiếu Khuynh Vũ lặng lẽ nhìn Thích Vô Ưu, khóe mắt trong trẻo an tĩnh như mặt hồ không gợn một chút ba đào: "Sinh tử luân hồi, thiên lý tuần hoàn. Thế gian vạn vật làm sao có gì trường cửu bất diệt? Hoành đồ phách nghiệp nháy mắt hóa thành hư không, vinh hoa phú quý phút chốc tan theo mây khói, hà huống chi ván cờ còn con của chúng ta?"

"Công tử…" Thích Vô Ưu nhìn y, vẻ âu lo hiện rõ nơi đáy mắt. Rõ ràng, người trước mặt chỉ mới hơn hai mươi tuổi, vậy mà khiến bất kỳ ai đối diện đều có cảm giác y đã sớm thấu triệt hồng trần, tường tận nhân sinh, bình đạm an tĩnh, nhưng cũng tuyệt đối tịch liêu, cô độc.

Hắn nhìn lại cuộc cờ, âm thầm đánh giá phong thái toát ra trong từng nước đi của Tiếu Khuynh Vũ. Ẩn sâu bên trong sự kín đáo thâm trầm, vừa có nét tinh tế tỉ mỉ, nhưng vô cùng sinh động biến hóa, vừa có sự tinh ranh quỷ quyệt, nhưng cũng phảng phất khí chất nho nhã thanh cao, và cũng không thể thiếu đi cảm giác tịch mịch, cô liêu đến lạnh lùng trong mỗi nước cờ được hạ. Toàn cục, mọi nơi mọi chỗ đều là tiềm phục, mỗi tiến mỗi lui đều đầy sát ý, hết thảy khiến người ta rợn óc gai người, chấn kinh khiếp hãi!

Cương thì cương đến cùng cực, nhu cũng nhu đến cùng cực!

Nhưng mà, cương quá sẽ nát, nhu quá sẽ oằn…

Tâm trạng bỗng dưng có gì đó chùng xuống nặng nề, không khí cũng trở nên ngột ngạt, Thích quân sư vội vàng chuyển đề tài: "Tiểu hầu gia dạo gần đây kỳ lực tiến bộ rất nhanh!"

Vô Song công tử mỉm cười ôn nhuận: "Đúng vậy, càng lúc càng có phong độ của bậc vương giả rồi."

Thích quân sư ấn mạnh quân cờ vừa hạ, nói: "Theo kiến giải của công tử, như thế nào mới gọi là vương giả?"

Tiếu Khuynh Vũ cúi đầu nhấp một ngụm trà, ung dung đáp: "Vương giả, là kẻ nhân trung long phụng, vứt bỏ mọi phép tắc quy củ, không màng cái gì đạo lý, chỉ biết duy ngã độc tôn (3). Phải có được thứ tâm địa đế vương, lãnh khốc vô tình, quỷ quyệt xảo trá bất chấp thủ đoạn. Chỉ cần là đè đầu cưỡi cổ vương giả, bất luận là thần hay quỷ, vương giả cũng không chút nương tay, ra sức triệt hạ đến không còn một mảnh mới thôi!"

Có bao nhiêu kiên nhẫn cũng không thể kiên nhẫn nổi rồi!

Phương tiểu hầu gia đứng một bên, nghiến răng ken két: "Hai người các ngươi vừa vừa phải phải thôi chứ!"

Là ý gì là ý gì đây! Dám ở trước mặt bổn hầu công nhiên hạ thấp thể diện của ta, coi như ta không tồn tại sao hả?

Vô Song công tử thản nhiên liếc xéo, tay khoan thai vuốt lọn tóc mai, không thèm đếm xỉa tới hắn!

Thích quân sư lấy quạt che mặt: "Tiểu hầu gia, quan kỳ bất ngữ chân quân tử!" (4)

Cái gì quan kỳ? Cái gì quân tử hả?

Phương tiểu hầu gia hắc hắc cười lạnh: "Phải phải phải đó, sao Thích quân sư ngươi không thử làm cái gì chân quân tử này đi!" Hừm, suốt hơn hai canh giờ, nín thinh chịu trận mặc cho hai người hết đả kích công khai rồi lại xỏ xiên bóng gió, vậy mà không thể hé môi cãi lại nửa câu! Trời hỡi, trên đời hỏi còn cái gì ấm ức, uất ức hơn cái này nữa không?

Người ta vừa quay đi thì sau lưng lập tức xì xèo bàn tán, nói hươu nói vượn, thật giỏi, giỏi lắm, giờ thì rõ ràng bày ra cái mặt chỉ biết chế giễu nhạo cười người khác rồi nhé!

Vô Song công tử tao nhã nhấc chung trà, đôi nhãn thần vốn luôn tĩnh lặng đến tịch liêu, lạnh lùng đến lãnh đạm bỗng rực lên chút gì đó kiên quyết, chắc chắn: "Phương Quân Càn, Tiếu mỗ không gạt huynh! Vương giả đích thực là kẻ nhân trung long phụng, bất chấp đạo lý, bất luận quy củ, chỉ có duy ngã độc tôn!"

Phương Quân Càn một mực phủ nhận: "Ta không tin!"

Đôi mắt thẳm sâu ngưng định chăm chú nhìn chính giữa đôi chân mày thanh cao minh triết của hắn, Vô Song công tử phong tư thư thái, dáng vẻ an tĩnh, như trường y tuyết bạch đang buông rủ, trải dài theo thân người, mà so với màu của minh nguyệt còn trong sáng, tinh khiết hơn: "Tay ôm quyền đạp tuyết cưỡi mây, hô phong hoán vũ, cương nhu hòa hợp chi phối càn khôn, nhưng cũng có tấm lòng bao dung, tạo phúc thiên hạ, an cư lạc nghiệp quốc thái dân an, đó chính là mỹ đức mà hết thảy đế vương đều muốn có."

Đôi mày kiếm của Phương Quân Càn khẽ chau lại: "Còn gì nữa không?"

"Còn…" – Trong mắt Vô Song công tử chợt hiện lên vẻ lạnh tanh của đầm nước lặng im lìm.

Mặc dù dáng ngồi vẫn là an nhàn tĩnh tại, tự nhiên như không, nhưng vẫn khiến cho bầu không khí trở nên yên tĩnh cứng đờ, tựa tĩnh thủy nơi đáy nước.

Còn…

"Cô độc."

Minh quân, từ xưa đều cô độc.

Phương Quân Càn nhìn hai ngón tay thon dài trắng nõn nhẹ nhàng miết men theo viền miệng chung trà, trái tim bất chợt đập lỗi một nhịp.

Rồi liền không nhịn được nữa, mở miệng nói: "Phương Quân Càn này có lẽ là người may mắn hơn cả!"

"Nói vậy nghĩa là sao?" – Thích quân sư hốt nhiên thấy đầu óc mình trở nên mụ mẫm hẳn đi.

Phương Quân Càn một thân hồng y rực lửa tung bay trong gió, phiêu diêu tựa trời mây phi vũ. Ngữ khí tự phụ ngạo mạn của hắn khiến cho cả thiên cả địa cũng phải nín thở lặng câm!

"Bởi vì, ta, có Khuynh Vũ!"

Đối diện với hắn, đầu Tiếu Khuynh Vũ đang hơi cúi xuống, không thấy được đôi nhãn thần sững sờ vì kinh ngạc, nhưng sự kinh ngạc chỉ thoáng qua trong một nháy mắt, đầu lại vẫn tiếp tục cúi xuống làm động tác thưởng trà…

Che giấu mọi biểu cảm.

Thích Vô Ưu đột nhiên lên tiếng: "Nhược bằng hầu gia cùng công tử liên thủ, cả thiên hạ này có muốn tranh cũng không tranh được, muốn đoạt cũng không đoạt nổi!"

Khánh lịch năm thứ 330 ngày mười hai tháng bảy, một hung tin chợt ập đến đả kích bất ngờ khiến Bát Phương Thành trở tay không kịp!

Uy Nô thấy Phương Quân Càn ly khai Đại Khánh tự xưng vương hùng cứ một phương Tây Bắc, nhận thức đây là cơ hội ngàn năm có một, liền không chậm trễ huy động toàn bộ tám mươi vạn binh sĩ cả nước, chỉ huy Bắc tiến, trực đảo Hoàng long!

Uy Nô hung hãn bạo tàn, hiếu chiến hiếu sát, giết người phóng hỏa, hãm hiếp cướp bóc không chừa bất cứ tội ác nào! Chân chúng giẫm đạp đến đâu thì từng tấc đất nơi đó cháy thành tro bụi, thương giáo sục vào nơi nào thì nơi ấy máu đổ huyết tràn, tiếng lương dân kêu thét khóc than rung trời dậy đất!

Ngày mười lăm, Cố Hộ thành thất thủ, chủ tướng hộ thành Kim Trạch Lâm tử trận, chết rồi còn bị Uy Nô đem thi thể chém thành trăm mảnh.

Ngày mười tám, quận chủ Bạch Điền quận Hồ Tử Hòa lấy thân báo quốc, oanh liệt hy sinh, Uy Nô tràn vào tàn sát không chừa một mạng.

Ngày hai mươi hai, phó tướng Từ thành tạo phản, giết chủ soái, mở thành hàng giặc.

Ngày hai mươi sáu, quận chủ Bình Đức quận hèn nhát bỏ thành tháo thân, để lại năm vạn quân dân vô tội bị giặc thẳng tay đồ sát, gà chó cũng không tha.

…

…

Ngày hai mươi chín tháng bảy, Uy Nô thẳng một đường xâm lược, thắng như chẻ tre, đi đến đâu cướp bóc, đốt phá, tàn sát đến đó, cuối cùng đã tràn đến dưới chân Kỳ Hiến quận, khí thế ngút trời, sắc bén tựa lưỡi đao kề cổ uy bức Đại Khánh Hoàng đô!

Đại Khánh mênh mông, Đại Khánh hùng mạnh nhường ấy, vậy mà tuyệt không một ai đủ sức ngăn cản cơn sóng dữ Uy Nô đang sầm sập ập vào chực chờ nuốt chửng.

Nếu như nói việc Phương Quân Càn tuyên bố tự lập một phương Tây Bắc là mở màn cho thời loạn thế, vậy thì, động thái đem quân xâm lược Đại Khánh của Uy Nô chính là hồi kèn chính thức cất lên hưởng ứng cơn cuồng phong loạn thế ấy!

Loạn thế như thác đổ, ầm ĩ, dồn dập, mãnh liệt, khắc nghiệt, cuối cùng, đã đại giá quang lâm!

Ai nấy đều rõ như ban ngày, rằng sau khi Kỳ Hiến quận lọt vào tay Uy Nô, tất sẽ ngay lập tức chạm trán với đạo quân từng trấn giữ Tây Bắc biên cảnh Đại Khánh – Bát Phương quân.

Mà, mấu chốt trọng yếu của sinh tử, chính là thái độ, phản ứng của Bát Phương Thành!

Từ khi Uy Nô dẫn quân xâm phạm Đại Khánh đến nay, cả một vùng Tây Bắc rộng lớn quân lực dồi dào cường mạnh đó trước sau vẫn yên tĩnh trầm

mặc, không có bất cứ động thái, phản ứng nào.

Không chỉ mình Uy Nô chờ đợi…

Mà còn Hung Dã, Thiên Tấn, Liêu Minh, và cả… Đại Khánh nữa…

Vậy nhưng, kẻ đương bá chủ một phương Tây Bắc Đại Khánh trước tất cả biến cố đang xảy ra hoàn toàn không tỏ thái độ gì, mặc cho toàn thiên hạ trố mắt nhìn vào, trông ngóng từng động thái của vị vương hầu trẻ tuổi. Hết thảy các nước lân bang hùng mạnh vừa chờ đợi vừa ra sức đoán già đoán non suy nghĩ, trù tính thực sự trong đầu vị Phương tiểu hầu gia tuổi hai mươi ba. Với tâm lý thắc thỏm lo âu, tuyệt không một ai dám manh động khinh suất, bứt dây động rừng.

Bát Phương Thành.

Tiểu lâu.

Lúc này, đêm đã rất khuya.

Tiếu Khuynh Vũ an tĩnh trầm mặc ngồi dưới ngọn đèn, dáng nghiêng nghiêng đổ bóng dài trên vách, trên tay cầm một quyển sách, chậm rãi, cẩn thận lật giở từng trang, thần sắc bình thản, ánh mắt chuyên chú trong sự tĩnh lặng tuyệt đối. Ánh nến cùng ánh trăng giao hòa, đổ tràn thân thể cao nhã tôn quý của y, làm hiện lên một cảnh tượng tuyệt trần diễm lệ, thanh khiết không chút tỳ vết, động phách kinh tâm.

Lao Thúc cung kính bẩm báo: "Công tử, mật thám trinh sát địch tình từ kinh đô đã trở về!"

Vô Song công tử nhẹ nhàng để quyển sách xuống.

"Công tử…" – Mật thám vừa vượt qua thập tử nhất sinh, đào thoát khỏi vòng vây của địch trở về, mắt nhuốm phong trần, thần sắc nhợt nhạt, thân thể héo hắt kiệt quệ.

Hướng về phía bạch y công tử đang an tĩnh ngồi dưới ánh nến, người đó bắt đầu kể, kể tất cả những gì mình đã nghe đã thấy, đã từng trải qua, đã bị ám ảnh, kể mãi kể mãi, giọng điệu ban đầu còn khàn khàn trầm thấp, càng lúc càng đau đớn bi thương, rồi nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất ngang tàng bất khuất không tiếc tính mạng ấy cũng không nhẫn nhịn được nữa, thất thanh khóc rống!

Hắn nói binh tướng Uy Nô đem trẻ con vừa tròn tháng ra mổ bụng để mua vui, hắn nói vô số nam phụ lão ấu bị đưa đi chôn sống, hắn nói những dòng sông trước kia nước trong ngăn ngắt nay đã ngầu đục vì huyết tinh, vì xác chết, không biết bao nhiêu mà kể những thi thể trôi lềnh bềnh trên mặt nước, lâu ngày phân hủy trương phình, mùi hôi thối lan ra khắp chốn khiến không khí chỉ tràn ngập một thứ mùi tanh tưởi lợm giọng, chết chóc…

"Công tử, công tử! Thê thảm, thê thảm lắm! Bọn chúng nào phải người, bọn chúng là cầm thú!"

Lao Thúc lặng lẽ đưa viên mật thám trung thành đã ngất lịm vì kích động ra ngoài. Khi ông trở lại, liền phát hiện luân y của Tiếu Khuynh Vũ đã di chuyển đến bên cửa sổ thư phòng.

Lặng lẽ phóng tầm mắt ra ngoài cửa sổ, nơi bóng đêm ngự trị, âm u cùng tịch mịch, đầy hiểm nguy bất trắc, đôi mắt y chỉ tràn ngập đêm đen, bạch y trắng muốt phiêu bồng trong gió đêm ***g lộng, sau lưng, suối tóc đen huyền mượt mà tựa nghìn vạn cánh mặc cúc (5) đương thì nở rộ, phất phơ chảy dài xuống đôi vai gầy đơn bạc.

Trên thư án, còn tiện tay để lại hai câu thơ:

Bạch cốt lộ vu dã

Thiên lý vô kê minh

(Tạm dịch:

Đồng hoang phơi xương trắng

Nghìn dặm vắng tiếng gà)

Nhìn chữ viết rất tháu, còn chưa ráo mực, có lẽ vừa rồi Vô Song công tử trong lúc phẫn hận đã phóng tay hạ bút.

Nhưng tuyệt không cẩu thả, mỗi chữ đều hữu lực, nét chữ viết nhanh mà cứng cỏi, sắc sảo, phản ánh chính xác tâm trạng giận dữ phẫn nộ không kềm chế nổi của Tiếu Khuynh Vũ hiện tại!

"Công tử!" – Lao Thúc bất an gọi.

Yên lặng.

Tiếu Khuynh Vũ không đáp.

Đôi đồng tử nhìn trừng trừng vào bóng đêm dày đặc, sắc bén tựa mũi đao nhọn hoắt, lạnh lẽo băng hàn, thê lương ảm đạm, quyết tuyệt vô tình. Đôi môi tái nhợt trong suốt khẽ cong lên bướng bỉnh, khiến cho cả người y toát ra một loại khí chất kiên định, kiên cường, kiên quyết khác thường!

—oOo—

(1): Nguyên văn: 羚羊挂角 : Linh dương quải giác: Ban đêm khi ngủ, linh dương thường tìm một chạc cây cao, nhảy lên đó, dùng cặp sừng của mình móc cố định vào cành cây để ngủ, chân không chạm đất, như vậy, trên mặt đất không có dấu tích gì để kẻ thù của nó tìm ra được, tránh được mọi mối nguy hiểm đe dọa.

Nghĩa rộng, thành ngữ này được dùng với hàm nghĩa siêu thoát, không còn vướng bận âu lo thế tục.

Trong phạm vi chương này, thành ngữ ấy có thể được hiểu là: hành sự khéo léo, kín đáo không để lại dấu vết gì.

(2): Kỳ chi chính đạo: chơi cờ ngay thẳng, không ăn gian.

(3): Duy ngã độc tôn: chỉ biết có mình.

(4): Quan kỳ bất ngữ chân quân tử: 观棋不语真君子: người ngoài đứng xem chơi cờ không được lên tiếng (mách nước) thì mới gọi là quân tử.

(5): Mặc cúc: hoa cúc màu tím, màu giống hệt như màu của bóng đêm.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117: Chương 117

Phương Quân Càn,

Ngay từ lúc nhận cành đào ngươi trao năm ấy, ta đã không ngừng tự hỏi mình… Giữa hai chúng ta, đến tột cùng sẽ có kết cục ra sao?

"Công tử, đã khuya như vậy, chúng ta thực sự phải đến quấy rầy hầu gia ư?"

Một cái gật đầu rất nhẹ.

Tiếu Khuynh Vũ biết rõ một điều, y vĩnh viễn không có cách nào ngoảnh mặt quay lưng, bỏ lại lê dân trăm họ không quan tâm đến.

Vậy nên, ngay lúc này, trong đầu y chỉ thôi thúc một ý nghĩ đến hỏi hắn một câu duy nhất: ngươi có nguyện ý cùng ta hành động hay không?

Thiên hạ không ai không biết Phương Quân Càn cùng Đại Khánh ân oán dây dưa, thù sâu hơn biển, nhưng y vẫn muốn chính tai mình nghe đáp án chân thực nhất từ miệng người ấy nói ra.

Lao Thúc thở dài một tiếng, rồi lẳng lặng đẩy y ra khỏi thư phòng, hướng về phía phòng riêng của Phương Quân Càn.

Băng xuyên qua một hành lang khúc khuỷu đầy hoa cùng cây cảnh, phòng riêng của Phương Quân Càn liền hiện ra trong mắt hai người. Trong phòng, đèn vẫn còn sáng, tất nhiên Phương Quân Càn vẫn chưa lên giường nghỉ ngơi.

Cửa phòng chỉ khép hờ, Lao Thúc vừa định gõ cửa, đột nhiên Tiếu Khuynh Vũ khoát tay ngăn lại.

"Công tử?" – Lao Thúc nghi nghi hoặc hoặc nhìn y, tỏ ý không hiểu.

Tiếu Khuynh Vũ chỉ lặng lẽ nhìn xuyên qua khe hở nhỏ giữa hai cánh cửa khép hờ vào trong phòng.

Ánh sáng mờ ảo lọt qua khe hắt lên dung nhan tuấn tú văn nhã chẳng hiện vui buồn, điểm một giọt sáng lên đôi đồng tử đen láy trong vắt, sâu thẳm tựa thiên không.

Trong phòng có người.

Cạnh bàn, Phương Quân Càn tay gác sau lưng, ngạo nghễ đứng thẳng.

Trước mặt hắn treo lủng lẳng một kiện, dường như là lụa gấm thượng đẳng còn mới tinh không chút tỳ vết, thêu hoa văn tinh xảo, có lẽ phải dùng rất nhiều thợ khéo ngày đêm tỉ mẩn gia công từng chi tiết nhỏ. Đó, đích thực là long bào.

Long bào, tất nhiên để cho đế vương sử dụng.

Khiêu bấc đèn một chút, dưới ánh sáng vừa bừng lên, chiếc long bào ti gấm trơn bóng đính toàn châu ngọc trân quý ẩn ẩn hiện hiện hoa văn kim long ngũ trảo uốn lượn dọc theo thân áo, trên nền vải sẫm, con rồng như được bao bọc một thứ ánh sáng ảo huyền, khiến nó như từ nơi sâu thẳm hiện ra, giương nanh múa vuốt đầy sống động, uy vũ, tựa hồ đang vùng vẫy muốn phá áo ra ngoài, không ngừng toát ra thứ khí phách vương giả chất ngất trời xanh, ôm trọn hoàn vũ.

Loại y phục ấy, bỏ đi ý nghĩa thực tế nhất, bình thường nhất là che thân tránh rét, thì chính là tượng trưng cho vương quyền chí tôn vô thượng, cũng là công cụ đại biểu cho quyền hành của đế vương đã được thần linh giao phó.

Phương Quân Càn ngẩng đầu ngắm nhìn long bào.

Nét cười đắc ý của kẻ biết nuôi chí lớn, đoạt thiên cơ hiện lên khắp gương mặt của hắn, từ đôi mày kiếm cương nghị, đôi môi tà mị, từ chiếc cằm sắc cạnh được đao kiếm cắt gọt, mài giũa qua vô vàn trận đánh, và cùng với dáng người cao lớn thẳng tắp tôn nghiêm hiển quý, như càng lúc càng hiện ra, càng lúc càng rõ ràng…

… Một đáp án cực kỳ tàn khốc không gì sánh nổi…

Phương Quân Càn, tuyệt đối sẽ không xuất binh cứu viện cho Đại Khánh.

Đúng vậy, hắn không cần biết Đại Khánh đã và sẽ chết bao nhiêu con dân, hắn chẳng quan tâm có bao nhiêu gia đình phải lìa con lạc vợ, lang thang phiêu bạt, trôi giạt khắp nơi vì chiến loạn.

Hắn, căn bản không hề để tâm.

Đó chẳng phải rất hiển nhiên ư?

Đại Khánh đã vùi dập hắn, bức hắn giết hại song thân, khiến hắn tan cửa nát nhà, đẩy hắn lê thân tuyệt lộ, vậy hắn hà tất phải vì đất nước ấy vất vả lao tâm, bán mạng phụng sự?

Mà, như một tất yếu, sau đó, chính tay hắn sẽ không chút do dự đem cả thiên hạ thương sinh ném vào bể đại họa loạn thế!

Vẫn bình thản nhìn hắn, nhưng tận đáy lòng Vô Song đang có cảm giác nỗi ai thương bi thống vốn luôn lắng rất sâu nay lại lặng lẽ dâng lên, chậm chạp lan tỏa, thấm vào từng phân da thịt, phế phủ, lan ra một tấc, thì lại thêm một tấc cơ thể ứa lệ đớn đau, tuyệt vọng.

Hành lang tĩnh mịch, lạnh lẽo âm hàn, thấu xương thấu cốt, đến cả từng ý nghĩ cũng như bị khoác một tầng băng sương.

Nỗi thống khổ như lưỡi dao sắc bén ngót từ sâu thẳm tâm tạng phế phủ không ngừng lăn qua trở lại, cắt cứa, gặm nhấm, khiến toàn thân Tiếu Khuynh Vũ phát run lên.

Muốn khóc, không khóc được, muốn cười, không cười được.

Thì ra, đau đớn đến cực điểm, chính là tê dại, là chết lặng.

Khi chìa ra trước mắt, chính là đáp án hiển nhiên mà cực độ tàn khốc.

Tiếu Khuynh Vũ biết, bản thân đã không cần phải truy vấn hắn nữa.

Ta cùng hắn, từ nguyên sơ đã chú định, đường chúng ta đi không cùng một điểm xuất phát.

Đào chi ước hẹn, hồng cân định tình, chỉ đỏ kết tóc…

Ta, vì chúng ta, đã từng nghĩ, từng tưởng tượng đủ trăm nghìn kết cục.

Nghĩ ta cùng ngươi nắm tay nhau bỏ quên thế sự, quy ẩn sơn lâm.

Nghĩ ta cùng ngươi chân trời phiêu bạt, tứ hải là nhà.

Thậm chí, từng nghĩ sẽ trợ giúp ngươi đăng cơ Thiên tử, nhất thống thiên hạ.

Tiếu Khuynh Vũ, đã từng nghĩ đến trăm nghìn khả năng.

Chỉ duy nhất một điều y không thể dự đoán được, nguyên lai, tột cùng kết cục chính là… không có kết cục…

Bởi vì,

Ngươi, là Phương Quân Càn.

Ta, là Tiếu Khuynh Vũ.

Tiếu Khuynh Vũ, vĩnh viễn không thể lạnh lùng quay lưng, vứt bỏ dưới chân nước Đại Khánh lão yếu nhược suy.

Nhưng Phương Quân Càn, một dải hồng cân chung quy không thể trói cột hùng tâm tráng chí, phách nghiệp hoành đồ của ngươi được…

"Ai?" – Phương tiểu hầu gia trong phòng lạnh nhạt hỏi vọng ra.

Chỉ đơn giản một chữ, giọng nói không tỏ ra nghiêm nghị, cũng không gầm gừ như sấm, lại càng không có khí thế nạt nộ của kẻ cao cao tại thượng, ngạo mạn khinh người, nhưng luôn luôn khiến trong đầu người nghe không thể nào xuất hiện nổi dù chỉ một ý nghĩ kháng cự.

Phương Quân Càn tự bẩm sinh đã sở hữu một loại khí chất lĩnh tụ quần hùng, bễ nghễ thiên hạ, tuổi càng trưởng thành, theo năm dài tháng rộng từng trải, kinh qua nhiều biến cố thịnh suy, khí chất ấy càng lúc càng hiển xuất rõ ràng, minh bạch.

Lao Thúc vội vã lên tiếng: "Dạ thâm nhân tĩnh, lão nô cùng tiểu gia công tử không mời mà đến, thực sự đã phiền nhiễu Tiểu hầu gia rồi."

'Kẹtttt' một tiếng, cửa phòng bật mở.

Phương tiểu hầu gia đứng ngay cửa phòng, kiện long bào phía sau cứ như vậy hiện ra rõ ràng trước mắt hai người, không hề che đậy.

Tiếu Khuynh Vũ ra hiệu cho Lao Thúc lui xuống.

Phương tiểu hầu gia thấy y không có vẻ gì như đang tâm sự khúc mắc, chỉ thấy y nhàn nhạt mỉm cười, nụ cười đã mất đi vài phần lãnh đạm xa cách, ưu tư trăn trở ngày nào, mà cùng với ánh nguyệt tỏ rạng trời đêm, lại như thêm vài phần mơ màng, ấm đạm.

Quay đầu nhìn lại kiện long bào phía sau lưng, đôi mày kiếm của Phương Quân Càn hơi nhíu lại: "Khuynh Vũ vì sao không truy vấn bổn hầu?"

"Ưm…" – Ngón tay thon dài mảnh mai đậu lại bên môi, Vô Song nhẹ nhàng ra hiệu đừng nói gì nữa. Phương Quân Càn quả nhiên im bặt, không phải vì cái ra hiệu vừa rồi, mà chính là, ngay một sát na cực nhanh y dùng tay ra hiệu ấy, đầu mày cuối mắt, môi miệng Tiếu Khuynh Vũ như phong hoa lưu chuyển, tao nhã tuyệt trần, tú lệ mỹ diễm đến nỗi khiến người khó lòng kháng cự.

Tiếu Khuynh Vũ chợt nghiêng nghiêng đầu ngắm nhìn hắn, khóe môi nhẹ cười, nói: "Phương Quân Càn, Tiếu mỗ chưa bao giờ cầu huynh làm chuyện gì, nhưng hôm nay lại nhất thời tùy hứng, muốn huynh ở bên cạnh ta một đêm."

Phương Quân Càn đứng trước biểu hiện thân mật hiếm gặp này thật có chút kinh ngạc. Phải biết rằng, Tiếu Khuynh Vũ trời sinh tính tình thanh lãnh, u nhu cao nhã, hàn đường độ hạc, lãnh nguyệt táng hoa (1), lại thêm biểu hiện luôn thanh tâm quả dục, trầm mặc kiệm lời, từ trước đến giờ chưa từng đối với mình yêu cầu làm cho y bất cứ điều gì.

Hắn làm sao có thể cự tuyệt được đây?

Dù cho ngay giờ khắc này có đại sự giá lâm, cũng tuyệt đối không một lời từ chối nào được nói ra cả.

Phương tiểu hầu gia ưỡn thân đứng thẳng, tựa ngọc đá cứng rắn vững vàng, mỉm cười ôn nhu: "Phải làm sao để Khuynh Vũ vượt qua đêm dài này bây giờ?"

Vô Song công tử thanh nhã đáp lại: "Dưới hoa thưởng nguyệt, đối ẩm mạn đàm, như thế nào?"

Một mực đinh ninh, Phương Gia Duệ gạt bỏ thâm tình, đuổi tận giết tuyệt là chú định một hồi bi kịch thê lương.

Nhưng hiện tại, rốt cuộc đã hiểu được.

Thì ra, Phương Quân Càn… Một lần tương ngộ dưới mưa hoa, mới chính là chú định kết cục đau thương thê thảm ấy.

Nhưng mà

Tiếu Khuynh Vũ chưa từng hối hận.

Dù cho giữa chúng ta, nhất định sẽ không có kết cục…

—oOo—

(1): Đây là câu đối thơ giữa Sử Tương Vân và Lâm Đại Ngọc trong chương thứ 76 hồi Trung của Hồng Lâu Mộng.

Tương Vân ra đối:

Hàn đường độ hạc ảnh (寒塘渡鶴影)

Đại Ngọc đối lại:

Lãnh nguyệt táng hoa hồn (冷月葬花魂)

* Câu trên: 'Hàn đường độ hạc ảnh', Sử Tương Vân lấy ý từ trong thơ của Đỗ Phủ《Hòa Bùi Địch đăng Tân Tân Tự ký Vương Thị Lang》

'Thiền thanh tập cổ tự, điểu ảnh độ hàn đường' (Ve kêu ran cổ tự, hồ lạnh lướt bóng chim)

Và một câu của Tô Thức trong《Hậu Xích Bích Phú》

'Thích hữu cô hạc, hoành giang đông lai.' (Vừa xem bóng hạc cô liêu, mé đông sông rộng liêu xiêu cuối trời)

'Bóng hạc cô đơn' chính là nói trước cái cảnh lẻ loi không nhà không cửa của Tương Vân sau này.

'Hàn đường' trong vế ra đối của Tương Vân không mang ý nghĩa 'ao lạnh' mà là ám chỉ bóng trăng tròn đêm Trung thu, chỉ duy nhất một cánh hạc lẻ loi lướt qua bóng trăng (độ hạc ảnh), nhằm nói lên sự cô đơn, tịch mịch tột cùng.

* Câu dưới: 'Lãnh nguyệt táng hoa hồn', Đại Ngọc cũng mượn ý trong《Ngọ mộng đường tập》hồi trung: Ấu nữ nhà họ Diệp tên Tiểu Loan (tài nữ đoản mệnh) linh hồn thụ giới, kỳ sư hỏi: Đã từng làm gì ngu ngốc hay chưa? Nữ đáp: Đã từng. Miễn khí châu hoàn thu Hán ngọc, hí quyên phấn hạp táng hoa hồn (cố bỏ vòng châu lấy ngọc thời Hán, đùa giỡn lấy hộp phấn nhốt hồn hoa). Sư khen.

'Táng hoa' chính là nhắc đến việc Đại Ngọc chôn hoa trong vườn nhà họ Giả.

'Lãnh nguyệt' là chỉ khí trời đã sang thu chuyển mát.

Về việc Đại Ngọc chôn hoa xin không giải thích ở đây, Đại Ngọc vì thương tiếc thân hoa phù du mới nhặt hoa chôn cất, cũng là thương tiếc cho chính mình, nội tâm nàng luôn tịch liêu cô độc, có ai hiểu cho nàng chăng?

Tóm lại, cả khúc dài như thế, chỉ gói gọn trong mấy chữ: cô độc

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 118: Chương 118

Note: Chương này rating 17+

Tuyệt thế song kiêu cùng nhau tiến vào tiểu lâu, một bàn rượu nhỏ đã được chuẩn bị sẵn trên chiếc bàn đá trong sân nội viện, cạnh bụi hoa đêm thoang thoảng u hương.

Nhìn Vô Song công tử từ từ đào dưới đất lên một vò Bích Huyết Đào Hoa, Tiểu hầu gia nhân lúc y đưa cho mình tranh thủ dò xét biểu cảm trên gương mặt: "Khuynh Vũ không phải đã từng nói… Bích Huyết Đào Hoa uống hết rồi sao?"

Ai bảo Tiếu công tử quảng đại nhân hậu? Không có, không quảng đại chút nào, khư khư giấu riêng kia kìa.

"Lúc trước, trước khi ta rời khỏi Bát Phương Thành đã chôn xuống." – Trong mắt y lưu quang lấp lánh, nhè nhẹ chảy xuôi, tao nhã xuất trần, phong hoa tuyệt đại không ai sánh kịp, "Nếu không nói như vậy, rượu này còn đến giờ sao."

Tiểu hầu gia nghẹn họng.

Chứ còn gì nữa, nếu mà biết Tiếu Khuynh Vũ còn rượu mang đi giấu, hắn chắc chắn ngày nào cũng đến vòi rượu, còn không uống đến kỳ sạch mới thôi…

Lo trước chẳng bao giờ thừa cả!

Vầng nguyệt nghiêng nghiêng treo lửng lơ trên dải ngân hà, tựa viên dạ minh châu đính lên bức màn nhung đen tuyền huyền hoặc lấp lánh kim sa, nhè nhẹ phủ một lớp ánh bạc lung linh lên cỏ hoa, cây lá trong sân nội viện, khi tỏ khi mờ, mênh mang huyền ảo, không rõ là thực hay là hư.

Này bàn đá, này ghế đá, này đôi chung rượu bạch ngọc, này vò Bích Huyết Đào Hoa. Và… còn có hai tuyệt thế nam tử ung dung đối ẩm, nhàn nhã chuyện trò.

Này tình này cảnh, thực thực mà lại hư hư, như thi như họa…

Tiếu Khuynh Vũ uống rượu, tư thế vô cùng ưu nhã, nhưng chung tiếp chung, rượu tiếp rượu mãi không ngừng, liên tục hết chung này đến chung khác, Phương Quân Càn nhìn thấy cũng không khỏi âm thầm chắt lưỡi. Trong lòng hắn, lo lắng dâng lên: "Khuynh Vũ, rượu nhiều hại thân, đừng uống nhiều

quá.”

Tiếu Khuynh Vũ hơi nhắc đôi ngươi dường như đã nhuốm men say sóng sánh lưu quang, diễm lệ xuất trần, làn thu thủy như có màn sương lãng đãng phủ mờ, mê mang như mộng: “Thanh thanh tỉnh tỉnh giữa hồng trần phồn hoa, chẳng bằng nhân gian một phen say túy lúy. Nếu như… Còn có thể uống cho say là tốt rồi.”

Phương Quân Càn đột nhiên cảm giác trái tim mình vừa hẫng mất một nhịp, vô thức quay đầu nhìn sang, dưới ánh trăng mát dịu, khuôn mặt Tiếu Khuynh Vũ nghiêng nghiêng, ngũ quan hài hòa, đường nét thanh tú, mê ảo mông lung tựa những nét chấm phá trên thi họa (1), tiêu sái khoáng đạt mà trau chuốt, tài hoa.

Tuy không nhìn rõ biểu cảm của y lúc ấy, nhưng chỉ một thân bạch y như tuyết lung linh lấp lánh dưới trăng, tựa hồ một đóa u lan tịch mịch lặng lẽ nở nhụy khai hoa, quyện vào làn gió đêm hương thơm băng lãnh đạm mạc, tinh khiết thanh nhuần.

Di thế độc tọa linh thấu nguyệt, trường tụ mạn quyển ẩn ám hương.

Tuyệt đại phong hoa, như thi như họa, làm sao không khiến mắt người mơ màng, hồn người rung động, đẩy người vào ý loạn tình mê.

Tay vô thức chạm vào đôi môi của y, xúc giác liền truyền đến cảm giác trơn mềm ướt át, dịu dàng ôn nhu làm người mê đắm như lạc vào ảo mộng…

Phương Quân Càn đột nhiên giật mạnh tay về, làn da hắn khô rang, nóng như lửa đốt.

Hắn đang định làm gì? Hắn tột cùng muốn làm gì vậy? Nhất định… nhất định là hắn điên rồi!

Vô Song công tử dường như vẫn đang đắm chìm trong suy tư: “Phương Quân Càn, huynh say.”

Phương tiểu hầu gia nén tiếng thở dài, thành thực thừa nhận: “Phải, ta say.”

Tửu bất túy nhân, nhân tự túy.

Từ ngày ta và huynh tương ngộ, dưới trời hoa năm ấy, Phương Quân Càn đã sớm đem thân ném vào hồng trần muôn trượng, muốn tránh không được, muốn thoát không xong, chưa bao giờ thanh tỉnh.

Thật không biết… làm sao mà thấu hiểu nhau, lại càng không biết đã yêu nhau tự bao giờ… Tựa hồ từ thuở nào rất lâu, lâu lắm… Lâu lắm, đến độ chính mình cũng đã để lùi vào hư vô, quên mất rồi…

Chỉ duy nhất để lại nơi sinh mệnh này một dấu ấn, vô luận khói lửa chiến tranh hay là thời gian năm tháng đều không có cách nào tẩy xóa, gột rửa, vĩnh viễn khắc cốt ghi tâm.

Khi đã yêu rồi, đối với Phương Quân Càn mà nói, hết thảy đều như bị tra tấn. Nhìn đôi mày muộn phiền khẽ chau, nhìn bóng lưng gầy cô liêu đơn bạc, nhìn nét cười nhẹ nhàng lặng tờ như tĩnh thủy, nhìn đôi nhãn thần sâu thẳm nhu hòa, trong sáng tựa ánh trăng, còn nữa… còn những lúc y ngẫu nhiên bông đùa nghịch ngợm, trêu ghẹo vui cười… Hết thảy… Mỗi câu nói, mỗi nụ cười, mỗi biểu hiện tình cảm, mỗi cử động… của y… đều là tra tấn, một sự tra tấn quá đỗi mềm mại, dịu dàng.

Khuynh Vũ, huynh có biết hay không? Phương Quân Càn này rốt cục phải dùng bao nhiêu định lực chế ngự bản thân, mới có thể khống chế được nỗi niềm khao khát, ham muốn sở hữu, ôm ấp huynh vào lòng? Huynh có biết hay không?

Cứ như vậy, cho đến khi cạn vò rượu, trăng đã xế, đêm đã khuya.

Tiếu Khuynh Vũ ngà ngà say, đôi mắt khép hờ, gió đêm nhè nhẹ lướt qua, y phục trên người phất phơ lay động, tựa hồng nhạn vỗ cánh vút bay.

Phương Quân Càn nhìn y, gò má tuyết bạch ửng hồng: “Khuynh Vũ, phải chăng đã say rồi?”

Tiếu Khuynh Vũ hơi ngẩng đầu lên, không nói một lời.

Phương Quân Càn im lặng thở dài, cúi xuống ôm lấy con người đang ngồi trong luân y nâng dậy, bế xốc trên tay chậm rãi từng bước tiến vào sương phòng, nhẹ nhàng đặt y xuống giường.

Đôi mi dài rậm cong vút của y khe khẽ run rẩy, Phương Quân Càn không kềm nổi lòng, rón rén nhấc tay, dùng đầu ngón tay, thật nhẹ, thật khẽ, chạm vào.

Tiếu Khuynh Vũ không né tránh.

Phương Quân Càn cúi đầu xuống ngắm nhìn, Tiếu Khuynh Vũ nằm ngay ngắn trên giường, bình thản, đạm nhiên nhìn lại hắn, đôi đồng tử trong vắt, thăm thẳm sâu, hoàn toàn thanh tỉnh.

Có lẽ do lãnh hương ngan ngát quá đỗi động tình, hay do ánh trăng đêm nay quá đỗi mị hoặc say lòng người, mà cũng có lẽ không phải do cái gì cả, chỉ là đã chờ đợi quá lâu, khao khát quá lâu…

Khối tình bị đè nén bấy lâu nay, giờ đây như núi lửa sục sôi bùng nổ!

Đến khi phục hồi thần trí, hai người đã gắt gao hôn siết trong vòng tay nhau!

Phi thường kềm chế dục hỏa đang trào dâng mãnh liệt, Phương Quân Càn cố gắng níu kéo một tia lý trí. Thanh âm của hắn vì nhẫn nại đã trở nên khàn khàn đầy nhục cảm: "Khuynh Vũ, đã nghĩ thông suốt chưa?"

Hắn hỏi y, đã suy nghĩ thông suốt hay chưa.

Một khi gật đầu tuyệt không cho phép hối hận, bởi vì Phương Quân Càn, vô luận thế nào đi nữa cũng sẽ không buông tay ra!

Đôi ngươi trong trẻo trữ định lưu luyến thâm tình của Tiếu Khuynh Vũ nhìn thẳng vào hắn: "Cam tâm tình nguyện."

Phương Quân Càn hoàn toàn thả lỏng.

Kề sát bên tai người ấy, hắn nhẹ giọng thì thầm: Khuynh Vũ của ta…

Đó cũng là phù chú, phù chú tối trọng của thế gian, ma chú giam cầm thể xác lẫn tinh thần, nhiễu loạn tâm trí.

Vậy cho nên…

Trên nền đất, tuyết y buông loi, bên gối, ngọc quan rời tóc, suối tóc dài đen nhánh mượt mà như tơ mịn đổ xuống đôi vai.

Nến hồng run run lay động, dịu dàng soi sáng một cảnh xuân.

Đột nhiên năm ngón tay thon dài trắng nõn nắm lấy tay của hắn, đôi má Tiếu Khuynh Vũ ửng hồng tuyệt diễm, cắn nhẹ đôi môi tươi nõn mỏng manh. Trong đôi ngươi quyến rũ mê tình vừa có chút xấu hổ, ủy khuất, vừa có bối rối bất an, không biết phải làm sao…

"Đừng nhìn!"

Biết người ấy lúc này đang cảm thấy khó khăn cùng lúng túng, Phương Quân Càn nhẹ nhàng nắm lại thật chặt tay y, yêu thương ghé môi hôn xuống: "Được!"

Một lực đạo rất tinh tế từ đầu ngón tay phóng xẹt qua không khí.

Ngọn nến chập chờn liền 'xoẹt' một tiếng tắt phụt, làn khói xanh mỏng manh cất mình uốn lượn xoay tròn, rồi dần phiêu tán vào không trung.

Bất thần bị bóng tối ập xuống, trong nháy mắt Vô Song bị choáng ngợp làm mất đi tiêu cự. Đến khi hồi thần, mới phát giác làn môi đã hoàn toàn được khóa chặt bằng hơi thở nóng bỏng của Phương Quân Càn…

Môi mải miết tìm nhau, cường liệt hôn sâu, mơn trớn ấm áp, vuốt ve rát bỏng, mang theo một chút gì đó không rõ ràng, là bá đạo tham lam hay điên cuồng chiếm hữu, gấp gáp công thành lược địa.

Đôi môi mang theo vô vàn dấu ấn chu du khắp châu thân, nửa là gắt gao siết chặt, nửa là cắn mút mơn man, hồng ngận tựa muôn cánh đào hoa phi thường tuyệt lệ nhẹ nhàng rơi xuống nền da thịt trắng nõn như mạt tuyết đầu mùa.

Bên song, minh nguyệt hờ hững treo cao, thanh phong nhẹ nhàng tràn vào phòng, tấm màn lụa mỏng manh lả lướt đẩy đưa thân mình theo làn gió…

Phía sau tầng tầng lớp lớp màn che hoàng kim châu sa mềm mại mượt mà, trên gối, tóc đen hòa quyện, quấn quanh vướng mắc, trầm thấp khàn khàn, hổn hển thở dốc, thì thầm nỉ non, khẽ khàng rên rỉ…

Trong trướng, kiều mị cảnh xuân, diễm lệ ái tình.

Nghe được giọng hắn nỉ non như mê như mộng: "Khuynh Vũ, tại sao huynh cứ như vưu vật hoàn mỹ chóng tan mau vỡ, thông minh mẫn tuệ, cứng cỏi kiên định chẳng hề giống phàm nhân? Người như huynh, khiến cho Phương Quân Càn luôn có cảm giác, huynh phải chăng là trích tiên tận chín tầng mây thẳm, nhàn hạ vô sự bèn giáng hạ phàm trần du ngoạn rong chơi, làm Phương Quân Càn như lạc trong vạn trượng hồng trần, mãi không tìm được lối ra, chỉ ngây ngốc đuổi theo, vươn tay cố với, để rồi một ngày nào đó liền thuận gió mà đi, bỏ lại ta một mình nơi trần thế cô liêu, bần thần ngơ ngẩn, mong nhớ bồi hồi, đối ảnh thành đôi."

Một nụ hôn cháy bỏng lưu luyến đậu lên đôi chân mày thanh tú ôn nhu.

"Nếu thật sự có ngày đó, trong trí nhớ của huynh, còn có thể có ta?"

Bàn tay ấm nóng dịu dàng mơn trớn, ủi an vỗ về.

"Nếu thật sự có ngày đó, Phương Quân Càn nhất định sẽ bảo hộ thật tốt những gì còn để lại, thành toàn những gì chưa hoàn tất, rồi sau đó cũng theo huynh mà đi…"

Rúc vào hõm cổ trắng ngần ưu nhã, liếm cắn nhẹ nhàng, mênh mang tình ý.

"Nếu thật sự có ngày đó, huynh nhất định phải đứng ở cầu Nại Hà, kiên nhẫn chờ ta, ngàn vạn lần không được đi quá nhanh quá gấp…"

Đêm tối sâu hút thâm u, tiêu hồn nhiếp phách, trong trướng, triền miên giao hòa, nhẫn nại yêu thương.

Thanh âm thì thầm êm mượt như nhung, khe khẽ: "Nếu thật sự có ngày đó, Phương Quân Càn nhất định sẽ đi tìm huynh cùng trời cuối đất, bất luận tận cùng Bích Lạc hay là đọa xuống Hoàng Tuyền…"

Khuynh Vũ… của ta…

Đêm hôm đó,

Điều nên xảy ra, đã xảy ra.

Điều không nên xảy ra, cũng đã xảy ra.

Đây là lần đầu tiên và cũng là duy nhất trong suốt cuộc đời của hai người điên đảo dung hoa, thân tâm hợp nhất.

Mặt trời ửng hồng nhô lên, dương quang lấp lánh, nhẹ nhàng hong khô vạt cỏ ướt đẫm sương mai.

Bình minh vừa rạng, Vô Song đã an tọa tại luân y, tự tay cài nốt chiếc nút áo cuối cùng.

Nam tử bên cạnh còn đang say ngủ, hai mắt nhắm nghiền, hắn lúc ngủ, bộ dạng thật giống một tiểu hài ngây thơ thuần khiết, thoải mái tự nhiên, vô tư vô lự.

Người ấy đã lạc mộng Nam Kha, trước giờ Tý hôm sau, sẽ không tỉnh lại.

Cẩn thận giúp hắn đắp lại chăn cho ngay ngắn, y nhẹ ghé môi hôn lên làn tóc mềm: "Tiếu Khuynh Vũ cái gì có thể đều đã trao tặng ngươi cả rồi."

"Công tử?" – Ngoài cửa truyền đến thanh âm Lao Thúc gọi khẽ.

Đôi mắt chan chứa thâm tình ngoảnh lại nhìn thật sâu Phương Quân Càn lần cuối, rồi Tiếu Khuynh Vũ dứt khoát quay đi, với tay lên bàn cầm theo Hoàng Tuyền kiếm!

Gắt gao ôm kiếm thật chặt trong ngực, vỏ kiếm lạnh lẽo băng hàn áp lên mặt y.

Mạnh mẽ xoay chuyển luân y, y lại trở về tư thế bình thản thường nhật, đôi nhãn thần vẫn trong trẻo không gợn mờ sương, buốt giá tựa đầm băng tuyết phủ.

Đẩy cửa ra ngoài, y lạnh lùng nói với vị thuộc hạ đã chờ đợi từ lâu: "Đi thôi."

—oOo—

(1): thi họa: bức họa có đề thơ.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119: Chương 119

Đêm đã khuya.

Nguyệt quang ánh bạc nhè nhẹ trườn qua cửa sổ vào trong phòng, tinh nghịch rón rén trộm ngắm dung nhan nam tử vẫn say giấc ở trướng hoa, tựa như một lớp ngân sa mỏng tang nhẹ phủ lên thân hình vương hầu trẻ tuổi phong lưu tà mị, tuấn lãng hào hoa.

"Ưmmmm…" – Miễn cưỡng cựa mình, nhấc lên thân thể rã rời không một chút sức lực, Phương Quân Càn cố hết sức hé đôi mi vẫn còn mơ mơ màng màng, nặng trịch luôn chực sụp xuống.

Đầu váng mắt hoa, ong ong rối loạn, như thể trí não đã quyện lại thành một khối đặc quánh không rõ hình hài…, lắc lắc đầu, hầu mong rũ bỏ cảm giác mơ mơ hồ hồ đang chiếm đóng.

Đã xảy ra chuyện gì vậy?

Đột nhiên hồi tưởng lại… Đêm qua…

"Khuynh Vũ?!" – Bên cạnh, đệm giường đã trống không, chỉ còn sót lại chút hương thơm bình đạm, thanh lãnh của đào hoa như còn lưu luyến chưa nỡ phai nhạt.

Y đi đâu rồi?

Phương Quân Càn tức tốc mặc lại y phục. Đốt đèn nến, vừa liếc mắt liền nhìn thấy trên bàn, nghiên mực chạm mây chặn lên một mảnh thư Tiết Đào. (1)

Rút bức thư ra khỏi vật chặn, quả nhiên, là bút tích quen thuộc của Tiếu Khuynh Vũ:

"Tương lai mịt mù, chưa biết ra sao, lần này ta trở về Đại Khánh, trong lòng đã có mưu tính, đừng nhớ, đừng nghĩ về ta làm gì. Huynh trấn giữ Bát Phương, sau này những lúc ngặt nghèo, gió to sóng lớn không thể nhân nhượng, huynh hãy thận trọng, trù tính kỹ càng, cẩn thận, nhưng không phải vì vậy mà chỉ lo nhìn trước ngó sau, đắn đo do dự để vuột mất thiên cơ. Cần lui hãy lui, cần tiến hãy tiến, tiến thoái tùy thời, khi cấp thiết đừng ngại giáng đòn chí tử, lãnh huyết thiết tâm.

Ý tận bút buông, hãy luôn tâm niệm.

Vạn dặm giang hồ, viễn phương ly biệt, mong huynh bảo trọng."

"Tiếu. Khuynh. Vũ!!!" Phương tiểu hầu gia quả thực đã điên lên rồi!

Y cứ như vậy mà đi?!

Một đêm hương lửa, an ủi vỗ về, để rồi sau đó một thân một mình dứt áo ra đi? Y… thật ra… trong mắt y đến tột cùng mình là thứ gì?

"Người đâu!" – Quát lớn đến khàn giọng.

Lập tức một thị vệ bên ngoài xộc vào quỳ gối trước mặt hắn: "Có thuộc hạ!"

Hít một hơi sâu để trấn áp sự hoảng loạn cùng bồn chồn đang nhộn nhạo không yên trong lòng, Phương Quân Càn nói nhanh: "Truyền lệnh của ta, triệu tập toàn bộ quân tướng Bát Phương đến soái trướng đợi lệnh!"

Viên thị vệ kinh ngạc tột độ, len lén liếc ra bên ngoài cửa sổ đen kịt màn đêm.

Nghi hoặc bất an: "Hầu gia… phải thật là… ngay bây giờ?"

Ngay bây giờ, chính là nửa đêm.

Bát Phương Thành lặng phắc không một tiếng động.

Mọi âm thanh đã đình chỉ.

Ngoại trừ những thủ vệ canh gác ban đêm, tất cả mọi người đều đã điềm nhiên nhập mộng.

Một tia mắt lạnh run người quét qua khiến viên thủ vệ không ngẩng đầu lên cũng phải rùng mình ớn lạnh.

Chỉ nghe giọng Phương tiểu hầu gia lạnh như băng: "Ngay bây giờ!"

Thị vệ lập tức thi hành không dám chậm trễ.

Nửa canh giờ sau, toàn bộ trên dưới Bát Phương quân bất kể lớn nhỏ, văn thần võ tướng đều lục tục kéo đến.

Phải khó khăn lắm mới bứt được bản thân ra khỏi giấc mơ đẹp, hết thảy quan viên đều không hẹn mà gặp thi nhau ngáp ngắn ngáp dài, ai nấy cùng đờ đẫn nhìn nhau bằng cặp mắt gấu trúc thâm quầng thiếu ngủ.

Vô Ưu quân sư ra vẻ thiểu não: "Quấy nhiễu mộng đẹp của người ta, thật không phải hành vi sáng suốt đâu nha Hầu gia." Có trách thì chỉ trách dược lực Nam Kha nhất mộng của Vô Song công tử chỉ duy trì được tới giờ Tý hôm sau, ngay lúc mọi người đang chìm sâu nhất vào giấc ngủ.

Chúng thần đều gật đầu, tỏ vẻ tán thành với quân sư.

Lý Sinh Hổ tướng quân đang há mồm ngáp, đương nhiên không có cách nào phát biểu ý kiến, bất quá… ông chỉ có thể biểu lộ sự tán đồng bằng một thanh âm rõ to, vang dội như sấm.

Cổ Mục Kỳ cảm thấy kỳ lạ: "Không biết Hầu gia đêm khuya thế này gọi chúng ta đến có việc gì quan trọng?"

Mọi người còn đang xôn xao nói, một nam tử vận cẩm bào Hỏa Long vân văn, tư thế oai vệ hùng dũng sải từng bước dài tiến vào doanh trướng, không

ai khác, chính là Bát Phương chủ soái Phương Quân Càn.

Trên mặt Phương Quân Càn, dường như đang khoác một tầng hàn băng.

Hắn lạnh lùng đảo qua chúng tướng, ánh mắt sáng quắc của hắn quét đến đâu, quan tướng ở đó đều không tự chủ được mà giật mình đánh thót đến đấy.

Kỳ quái! Thích Vô Ưu nhạy cảm phát hiện, chỉ trong thời gian vô cùng ngắn ngủi, Phương Quân Càn hôm nay so với hôm qua, rõ ràng là hai người khác biệt.

Bên trong sự tiêu sái khoáng đạt thường ngày, đã hiển hiện rất rõ một khí chất khác lạ thật khó diễn tả bằng lời.

Cảm giác đó, giống như… chỉ trong một đêm, một hài tử vươn mình lột xác hóa thành nam tử hán thực sự.

Cùng lúc, hết thảy người có mặt đều có chung một cảm giác quái lạ.

Không nhầm chứ, sao giống như bên cạnh Tiểu hầu gia thiếu đi người nào đó thì phải!

Từ lâu quân tướng Bát Phương Thành đã quen với cảnh bên cạnh yêu hồng tà mị có một mạt tuyết bạch xuất trần, bây giờ thoáng chốc không thấy hai người cùng lúc xuất hiện, chư tướng chợt có cảm giác rất chênh vênh, bất cân xứng.

Lý Sinh Hổ lên tiếng hỏi, cũng là tiếng lòng của hết thảy mọi người: "Tiểu hầu gia, tại sao lại không thấy công tử…"

Đang hỏi đột ngột khựng lại, ú ớ không nói nổi nữa, bởi vì Phương Quân Càn vừa hất đầu phóng nhãn đao sắc lẹm về phía ông, trong mắt lóe tinh quang lạnh ngắt.

Chúng tướng rởn óc.

Phương tiểu hầu gia thanh âm lạnh như băng: "Y đã bỏ đi!"

Sét đánh giữa trời quang!

Những con sâu ngủ còn đang khống chế đầu óc chư tướng lập tức biến sạch!

"Công tử bỏ đi? Đi đâu chứ?"

Phương tiểu hầu gia mặt như nước đọng ao tù, có chút phát cáu: "Còn đi đâu nữa? Đương nhiên là quay trở lại giúp Đại Khánh chống Uy Nô! Giận nhất chính là ngay cả bổn hầu cũng không buồn nói qua một tiếng!"

Chúng tướng quay mặt nhìn nhau, thở cũng không dám thở mạnh, không khí ngưng trọng hẳn lại.

Thích quân sư thu lại chiết phiến, thận trọng hỏi: "Công tử còn có thể trở về đây không?"

Phương Quân Càn áp tay đè trán, bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

Giọng Thích quân sư vẫn đều đều như nước chảy: "Hầu gia, trước đây công tử giúp ngài ngàn dặm đào thoát, Đại Khánh trên dưới đều lo lắng bất an, phong thanh hạc lệ (2), Bát Phương Thành cũng đã nhận được Thánh chỉ từ triều đình bãi bỏ quan tước giáng làm thường dân của Hầu gia ngài. Nhưng mà, công tử không giống như vậy. Từ lúc biết công tử cùng ngài trở lại Bát Phương Thành, Gia Duệ đế đã thu hồi lệnh truy bắt, thậm chí triều đình còn sai người quét dọn tu sửa tiểu lâu. Quan chức, quyền thế, phủ đệ của công tử hết thảy còn nguyên vẹn."

Chư tướng sắc mặt dần chuyển thành trắng bệch.

Vô Ưu quân sư bình thản nói ra sự thật tàn khốc: "Gia Duệ đế không tiếc tổn hao tâm trí, cực lực lung lạc, chỉ cần công tử trở về, công khai lộ diện, y vẫn nghiễm nhiên là Đại Khánh Hữu thừa tướng, quyền khuynh thiên hạ, thế đỉnh nhân thần. Tuy nói rằng Đại Khánh lão yếu nhược suy, lay lắt như đèn treo trước bão, nhưng mà 'Bách túc chi trùng tử nhi nhất cương' (3)… Công tử… y… sẽ còn trở về đây sao?"

"Sẽ!" – Không chần chừ khẳng định dứt khoát, khí phách cường liệt.

Phương Quân Càn mỉm cười, trong nét cười lộ ra vài phần khổ đau thương tiếc, vài phần tịch mịch cô đơn.

"Khuynh Vũ, tuyệt đối không phải vì Hoàng thất Đại Khánh, chỉ có thể vì bá tánh sinh linh. Một nam tử cao ngạo thanh quý, bất nhiễm hồng trần như y, làm sao có thể là hạng người tham quyền luyến vị mà quên đường về?

Có lẽ, người thấu hiểu nhất Tiếu Khuynh Vũ trên đời này, chính là hắn.

Sau đó, Thích Vô Ưu lại hỏi Phương tiểu hầu gia: "Vậy, nếu công tử không trở về, Tiểu hầu gia có định xuất binh yểm trợ Đại Khánh không?"

Phương Quân Càn trả lời rất dứt khoát: "Sẽ không!" Không phải thời, không lợi thế, Phương tiểu hầu gia tất nhiên không lao đi làm những việc ngu ngốc như vậy.

Thích Vô Ưu nửa đùa nửa thật: "A… Vậy… nếu công tử khẩn cầu ngài thì sao?"

Thực ra, câu này chỉ là lời nói vui, Thích quân sư đùa giỡn một chút mong bớt đi không khí nặng nề, tự bản thân cũng không cho là nghiêm túc. Nhưng không ngờ, phản ứng của Phương tiểu hầu gia lại khiến hết thảy mọi người chấn động.

Hắn trầm mặc thật lâu.

Im lặng nửa ngày, cuối cùng thở hắt ra một tiếng: "Ta sẽ!"

Nếu như Khuynh Vũ khẩn cầu, bổn hầu lấy cái gì làm dũng khí há miệng cự tuyệt, làm sao có thể cự tuyệt được đây?

Mình, chính mình sẽ đáp ứng, là vì y.

Khi Thích quân sư thối lui, hắn hoảng hốt nghe thấy Phương tiểu hầu gia lẩm bẩm tự trào: "Phương Quân Càn này sớm muộn cũng có ngày bị huynh làm cho điên mất thôi."

Cốc Gia thành.

Một cỗ kiệu màu trắng nhẹ nhàng dừng lại trước cổng thành.

Phía sau nhuyễn kiệu, Lao Thúc đứng im lìm cùng Bát thập tứ vân kỵ.

Ngẩng đầu nhìn lên Phi Long Đại Khánh chiến kỳ màu lam phần phật trong gió, Tiếu Khuynh Vũ bất giác không ngăn được chua xót dâng lên cổ họng: Thì ra, giữa lúc còn đang mơ hồ không rõ, mình đã về đến biên cảnh Đại Khánh – Cốc Gia thành.

Cảm giác mệt mỏi lan khắp châu thân.

Lúc này đây, y là hy vọng duy nhất của cả một đại quốc.

Hoàng đô, nguy hiểm trùng trùng, gian nan ngập lối, Tiếu Khuynh Vũ giống như quả ngọt cuối cùng trên cái cây Đại Khánh mục ruỗng suy nhược.

Y cô độc một thân, bên cạnh y giờ đây không còn là nam tử hồng y tựa hỏa, mà chỉ là mảnh Phi Long Đại Khánh chiến kỳ màu lam nhợt nhạt. Y vuốt ve chiến kỳ, vì Đại Khánh, vì bá tánh lê dân, cô độc xả thân đến tận giây phút cuối cùng. Mà, địch nhân trước mặt, đâu chỉ mình Uy Nô, còn có Hung Dã, Thiên Tấn, Liêu Minh ngày đêm rình rập.

Tiếu Khuynh Vũ, cô độc.

Tiếu Khuynh Vũ, tay không.

Thế nhân thiên hạ đều nhìn thấy một công tử Vô Song chưa từng biết đến thất bại, nhưng tuyệt không ai thấy được đằng sau vầng hào quang sáng chói kia là nỗi cô độc đến bàng hoàng.

Nhưng, đã lựa chọn con đường mà sau lưng là vực thẳm, thì không thể quay đầu lại nữa rồi!

—oOo—

(1): Tiết Đào tiên: một loại giấy dùng để viết thư, hoặc làm thơ, do nàng Tiết Đào (một kỹ nữ giỏi văn chương thi phú đời Đường khởi xướng)

(2): Phong thanh hạc lệ (风声鹤唳): thần hồn nát thần tính

Nguyên lai xuất xứ từ điển cố: (tóm tắt) Theo Tấn thư: Phù Kiên đem trăm vạn quân dàn trận ở Phí Thủy. Tạ Huyền dẫn 8000 quân tinh nhuệ vượt sông đánh giặc. Quân Phù Kiên tan vỡ vứt giáp chạy tán loạn, nghe tiếng gió thổi, tiếng chim hạc kêu (Phong thanh hạc lệ) cũng tưởng là quân đến cứu viện.

(3): Bách túc chi trùng tử nhi bất cương (百足之虫死而不僵): Bách túc (trăm chân) là con rết, dài khoảng 1 tấc, trên thân chia thành 30 đốt

Câu này nghĩa đen là: con rết dù chặt đứt vẫn còn nhúc nhích cựa quậy.

Nghĩa bóng: để hình dung một người hoặc một tổ chức có thế lực lớn mạnh, có uy danh lớn, tuy bây giờ thực lực có suy tàn nhưng vẫn còn uy danh và ảnh hưởng không nhỏ. (thường dùng với nghĩa tiêu cực)

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 120: Chương 120

"Ngươi từ đâu đến? Còn không mau buông vũ khí?" – Đám lính thủ thành gườm gườm trường mâu, đanh giọng quát tháo.

Bát thập tứ vân kỵ đều đã đặt một bàn tay lên chuôi đao bén ngót bên hông, chỉ cần công tử hạ lệnh một tiếng sẽ ngay lập tức nhất tề xông lên đại khai sát giới.

Nhưng trái ngược với không khí giương cung bạt kiếm ngột ngạt khó thở của song phương, Vô Song công tử không hề lên tiếng, chỉ lẳng lặng vén rèm kiệu trắng như tuyết, mặt đối mặt với bọn lính.

Điềm tĩnh. Tĩnh thủy sinh hàn.

Kinh hãi. Chỉ tay xuất bão.

Nguyên bản, đó là hai loại cảm giác hoàn toàn khác biệt, kê không khớp, ghép không vừa, hàn không khít, hồ như tuyệt đối không thể cùng lúc xuất hiện.

Nhưng không sai, thứ cảm giác đang dậy sóng trong lòng bọn lính thủ thành hiện tại khi nhìn thấy người ngồi trong kiệu nghênh diện đối mặt chính là:

Điềm tĩnh cùng kinh hãi.

Nhìn trân trối trước mặt, rõ ràng, chân thực, nam tử dung mạo xuất trần, phong hoa tuyệt đại, nam tử trán điểm chu sa, diễm lệ phi thường, lính tráng hết thảy cứng đơ người như bị thiên lôi giáng trúng: "Ngươi… ngươi là… Ngài là…"

Chọt 'Choang' một tiếng khô khốc, không rõ trường mâu trên tay ai vừa tuột ra, rơi xuống đất.

Những quan binh Đại Khánh đó, có những gương mặt trai tráng khỏe khoắn, cũng có những gương mặt khắc khổ già nua, song điểm giống nhau là trên mặt ai nấy đều cháy bỏng kỳ vọng, mong chờ, ánh mắt ai nấy đều không giấu nổi kích động cuồn cuộn trào dâng!

"Công tử, ngài… Ngài cuối cùng đã trở về rồi! Tất cả đều nói ngài sẽ không về nữa, nhưng chúng tôi tuyệt đối không tin. Chúng tôi biết ngài sẽ không bao giờ bỏ rơi Đại Khánh, càng không có khả năng hắt hủi chúng tôi không thèm đoái hoài!"

"Chúng tôi biết chắc ngài nhất định sẽ trở về!"

"Cung nghênh công tử!"

"Cung nghênh công tử!"

"Toàn thể quan binh Cốc Gia thành nguyện đi theo công tử, thề chết diệt địch!"

Cũng không rõ ai là người khởi xướng, bọn lính không nói không rằng liền noi theo, lục tục quỳ rạp xuống trước mặt Vô Song công tử, như biển lúa dập dềnh, đông nghìn nghịt.

Tiếu Khuynh Vũ cao giọng đanh thép: "Uy Nô chỉ có thể quấy nhiễu làm loạn trong thời gian ngắn, tuyệt đối không thể kéo dài được. Ông trời vẫn còn chưa bỏ mặc Đại Khánh, thời vận vẫn còn ở cạnh chúng ta!"

Nghe những lời đó, binh sĩ đang tụ tập ở cửa thành hoan hô như sấm, như sóng không ngớt tràn bờ.

"Nguyện theo công tử, thề chết diệt địch!"

"Nguyện theo công tử, thề chết diệt dịch!"

Tiếu Khuynh Vũ lẳng lặng ngửa đầu nhìn trời, thiên không xanh ngắt, sâu thăm thẳm, cao vời vợi in bóng lên đôi mắt trong vắt không gợn mờ sương, trầm tĩnh như lưu thủy xuôi dòng chẳng động sóng nước.

Y thì thầm chỉ để cho mình nghe: "Đúng như vậy, ông trời còn chưa bỏ mặc Đại Khánh, chính vì Tiếu Khuynh Vũ ta còn chưa chết… Bọn Uy cẩu đạo tặc cuồng vọng đòi tận diệt Đại Khánh kia, các ngươi phải biết rằng, ta – Tiếu Khuynh Vũ – một ngày chưa chết, Đại Khánh một ngày chưa vong!"

Cổng thành nặng nề vẫn im ỉm đóng chặt giờ đây ầm ầm khai mở.

Binh lính đông nghịt trước cổng thành lần lượt tách ra như rẽ sóng, luân y của bạch y nam tử cùng Bát thập tứ vân kỵ chậm rãi đi giữa biển người, từ từ tiếp cận trung tâm quân vụ của Cốc Gia thành – Binh quyền phủ.

Phía cuối con đường dài đăng đẳng, một vị tướng vận khôi giáp đứng im lìm chờ đợi. Hai tay nâng hổ phù cùng ấn soái. Không sai, đó chính là tín vật hiệu lệnh hai mươi vạn binh sĩ, bằng chứng hiển nhiên xác nhận người này là chủ tướng thủ thành.

Đó cũng từng là kẻ khi nghe tin Phương tiểu hầu gia lui binh đã không kềm nổi mừng vui kích động, khoa tay múa chân như điên như khùng, nhưng hôm

nay, ngay lúc này, nơi người đó chỉ duy nhất một sự uy nghiêm không rõ tên gọi không ngừng tỏa ra chung quanh, chứng kiến chủ soái như vậy, binh sĩ cũng không tự chủ được mà giật mình đánh thót.

Công tử Vô Song nhẹ nhàng khoát tay, Bát thập tứ vân kỵ đồng loạt dừng cước bộ, đứng yên tại chỗ. Chỉ mình y đơn độc kích hoạt luân y đi tiếp về hướng chủ tướng trấn thủ Cốc Gia thành.

Mọi âm thanh dường như đình chỉ.

Chỉ còn duy nhất tiếng lạch cạch của bánh xe luân y nghiến lên mặt đường.

Còn cách viên tướng chừng mười bước chân, Tiếu Khuynh Vũ cho luân y dừng lại.

Bốn mắt nhìn nhau, Từ Quốc Thái bình tĩnh lên tiếng: "Công tử, ngài đến rồi!"

Tiếu Khuynh Vũ cáp thủ hoàn lễ, tuy kính cẩn nhưng không thể giấu giếm được thần thái cao ngạo: "Tiếu mỗ đã đến."

"Đến để làm gì?"

"Vô Song đến để đòi ấn soái cùng hổ phù điều khiển Cốc Gia binh của tướng quân!"

"Quốc có quốc pháp, Từ mỗ không dám qua mặt. Xin hỏi công tử có thánh dụ của Bệ hạ đích thân ban không?"

"Đắc tội, Tiếu mỗ không có thứ mà tướng quân muốn."

"Vậy thì thứ lỗi mạt tướng không thể giao ra ấn soái cùng hổ phù cho công tử được."

Tiếu Khuynh Vũ nhẹ nhàng mỉm cười, phong hoa tuyệt đại: "Tiếu mỗ đã đến đây, không hề nghĩ sẽ tay không mà về."

Từ Quốc Thái lẳng lặng chú thị Tiếu Khuynh Vũ: "Công tử cần ấn soái cùng hổ phù để làm gì?"

Đôi đồng tử của Vô Song lóe lên nghiêm nghị.

Chậm rãi trả lời, từng chữ được nhấn mạnh như thể chở theo bao nhiêu khí phách mạnh mẽ, kiên định, quyết đoán: "Cứu dân trong biển lửa."

"Cứu dân trong biển lửa…" – Từ Quốc Thái lẩm bẩm lặp lại chậm rãi, như muốn đem năm chữ ấy nhai kỹ, nuốt vào lòng.

Mỗi một chữ, đều nặng tựa ngàn cân.

Thân thể đơn bạc tàn tật là đấy, nhưng tuyệt nhiên vô phương che đậy, phủ mờ nhân cách cao quý, chói sáng tựa ánh dương.

"Mạt tướng vô đức vô năng, nhưng cũng biết rằng hiện tại chỉ mình công tử mới có thể cứu vãn đất nước trên đà diệt vong này." – Từ Quốc Thái khuỵu một gối xuống, kính cẩn nâng hổ phù cùng ấn soái, thưa, "Cốc Gia ấn soái, hổ phù điều binh đều ở đây, thỉnh công tử nhận lấy!"

Vô Song công tử nghiêm trang gật đầu, thản nhiên đưa tay đón nhận tín vật nặng trịch, như nhận cả gửi gắm, tin tưởng cùng với áp lực vô hình.

Từ Quốc Thái mỉm cười kiên quyết: "Quân không thể thờ hai tướng. Binh quyền đổi chủ, Từ Quốc Thái đã phụ Hoàng ân, không còn mặt mũi nào sống trên đời này nữa, chỉ còn cái chết để tạ ơn thiên hạ!"

Nói rồi lập tức lao đầu vào con sư tử bằng đá uy nghiêm sừng sững trước đại môn Phủ binh quyền!

Máu chảy đầu rơi, hồn du địa phủ, mệnh táng Hoàng tuyền!

Nhìn con người vì cố chấp mà bỏ mạng trong vũng máu, Tiếu Khuynh Vũ quay mặt đi, hòng che giấu nỗi thương tâm không đành đoạn của chính mình.

Nhàn nhạt hạ lệnh: "Hậu táng ông ấy!"

Hiện trường lặng phắc không một tiếng động, một tiếng châm rơi cũng đủ xé thủng không gian, hết thảy ánh mắt binh sĩ đều tập trung nơi đôi tay cầm ấn soái cùng hổ phù của nam tử bạch y thanh nhã ngồi tại luân y, y là cái đích cuối cùng, là hy vọng cuối cùng của cả Đại Khánh!

"Bản quốc lầm than rên xiết dưới gót sắt ngoại bang cường bạo, bọn giặc Uy Nô đã sờ sờ trước mắt! Mặc dù ở xa ngàn dặm, nhưng Vô Song không thể vứt bỏ Đại Khánh không màng! Nay ta nguyện cùng Đại Khánh tồn vong, cùng với chư vị đồng sinh đồng tử, đồng chia hoạn nạn, đồng hưởng yên bình. Nhược bằng quân ta chiến thắng, ta sẽ cùng nhau cạn chén ăn mừng, nhược bằng quốc thổ bất hạnh rơi vào tay giặc, chư vị lần lượt xả thân vì nước, Tiếu mỗ cũng quyết không hèn nhát sống nhục một mình!"

Bạch y nam tử tuyệt thế vô song đoan nhiên tĩnh tọa trên bậc thềm cao nhất trước đại môn Binh quyền phủ, mạnh mẽ rút ra thanh Hoàng Tuyền, lưu quang vàng rực, chói sáng tựa ánh dương, giương giọng tuyên chiến với Uy Nô.

"Kẻ nào xâm phạm Đại Khánh, Tiếu Khuynh Vũ tất sẽ dùng Hoàng Tuyền kiếm này lấy thủ cấp kẻ đó!"

Hai mươi vạn binh sĩ, hai mươi vạn mã đao giương cao hưởng ứng, sáng lóa dưới dương quang, hào khí ngút trời, hai mươi vạn cái miệng đồng thanh hô lớn, âm thanh ầm ầm chấn động khiến cả thành rung chuyển: "Sát! Sát! Sát!"

Ngày mười sáu tháng tám năm Khánh lịch thứ 330, Cốc Gia thành có biến. Vô Song công tử Tiếu Khuynh Vũ đột nhiên rời khỏi Bát Phương thành, dùng uy thế vừa mạnh mẽ quyết đoán vừa bất ngờ không kịp trở tay đoạt lấy quyền điều binh khiển tướng hai mươi vạn binh sĩ Cốc Gia thành.

Cùng lúc ấy, bá chủ không ngai một phương Tây Bắc Phương Quân Càn cũng đánh tiếng: "Ân oán giữa bổn hầu cùng Đại Khánh không cần đến ngoại tộc nhúng tay xen vào! Xâm phạm cố quốc của ta, dù ở xa cũng phải giết!"

Tin tức nhanh chóng lan xa, nghe được, bốn nước quan chiến đồng loạt đại kinh thất sắc.

Đánh bóng trường mâu, mài sắc đao kiếm, năm nước kia lại chuẩn bị nhóm lửa chiến tranh.

Uỡn ngực thẳng lưng xả thân huyết chiến, bảo gia vệ quốc, không phải ta thì ai đây!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 121: Chương 121

Ngay tại thời điểm loạn thế phong cuồng vũ chuyển ấy, cả thiên hạ đều như bị uy hiếp chỉ bởi một cá nhân, một người vĩnh bất thỏa hiệp, không biết đến lùi bước!

Uy Nô đã trót phá được Kỳ Hiến quận, như tên đã lên dây, không thể không bắn.

Được, được rồi, công tử Vô Song nhà ngươi đã không buông tha ta, chúng ta đây cũng sẽ không khách khí với ngươi làm gì.

Đừng quên rằng, Uy Nô bọn ta đã huy động hết tám chục vạn binh lực cả nước, còn Tiếu Khuynh Vũ ngươi trong tay quá lắm chỉ có hai mươi vạn binh sĩ thủ thành!

Lần này, nai chết về tay ai còn chưa biết được đâu!

Chiến tranh còn chưa khai hỏa, nhưng bách tính sống trong những vùng bị Uy Nô chiếm đóng khi nghe được sự biến ở Cốc Gia thành, cuộc khởi nghĩa đại quy mô trong nháy mắt bạo phát!

Không phải là lẳng lặng bạo phát, mà là lẳng lặng diệt vong!

Một khi hận cừu tích tụ, nộ hỏa đè nén bấy lâu được một mồi lửa châm ngòi, từ bên trong quần chúng nhân dân sẽ phóng xuất, bộc phát một loại năng lượng khiến bọn người đương quyền phải giật mình để mắt tới!

Để phòng ngừa phản loạn ngày càng loang ra trên diện rộng, Uy Nô hạ lệnh phong tỏa tin tức từ sự biến Cốc Gia thành, điều động hai đội quân tổng cộng ba mươi vạn kỵ binh trước hết trấn áp những khu vực dân nổi dậy làm loạn, ý đồ dập tắt vụn lửa vừa nhen nhúm, không để bùng cháy thiêu rụi cả cánh đồng. (1)

Nhưng thực tế đã chứng minh, mọi cố gắng vãn hồi chỉ là công cốc!

Dân không sợ chết, lấy cái chết đe dọa để làm gì!

Đại Khánh nói cho cùng đất rộng người đông, còn Uy Nô đất đai cằn cỗi, thưa thớt dân cư, chưa kể đã dồn hết binh lực cả nước tiến đánh Đại Khánh, thủy thổ không quen, khí hậu không thuận. Đã không chiếm được địa lợi lại cũng chẳng thấy nhân hòa. Chiến tranh càng kéo dài, cục diện càng khó kiểm soát. (2)

Đã vậy, Bát Phương Thành phía Tây Bắc cứ giương mắt hổ nhìn chòng chọc, không biết có nhân cơ gì lao ra hung hăng đớp cho một cái hay không, càng làm trong bụng quân tướng Uy Nô thêm bội phần áp lực, căng thẳng đề phòng!

Đang khi Bát Phương quân toan xông lên tiền phương cứu viện cho Cốc Gia thành, thì một diễn biến chiến sự khác không ai ngờ được thình lình bùng nổ.

Hung Dã khăng khăng lấy lý do 'Báo thù cha, rửa nhục nước', tuyên chiến với Bát Phương Thành!

Cũng trong lúc đó, dường như đã đạt được thỏa thuận, Thiên Tấn lấy danh nghĩa liên minh cùng Hung Dã chĩa mũi nhọn công kích về hướng Bát Phương Thành!

Chư tướng Bát Phương Thành không tiếc lời chửi rủa: các ngươi nhân lúc cháy nhà mà đi hôi của, còn dám lên giọng đạo lý nữa thôi?!

Phương tiểu hầu gia cười lạnh: với loại sự tình này mà nói chuyện đạo lý, khuôn phép gì đó, vậy quân đội kia dựng lên để làm gì?

Rầm rầm đập bàn! Từ khe hở giữa hàm răng nghiến chặt của Phương tiểu hầu gia rít lên một chữ đằng đằng sát khí: đánh!

Tứ bề chiến hỏa, khói lửa quay cuồng!

Bát Phương quân bị vây hãm giữa gọng kìm lưỡng quốc liên minh, Phương Quân Càn hoàn toàn không thể thoát ra ngoài. So sánh mà nói, đối thủ của Tiếu Khuynh Vũ cũng còn nhẹ hơn rất nhiều.

Nhưng mà, Bát Phương Thành vẫn điều năm vạn khinh kỵ binh tức tốc đến Cốc Gia thành yểm trợ Tiếu Khuynh Vũ.

Vì rằng Tiếu Khuynh Vũ hành quân thần tốc, bộ binh từ xa không thể theo kịp cường độ hành quân, chỉ có kỵ binh không cần nhiều quân nhu quân dụng, tốc độ lại nhanh mới có thể đuổi kịp tiến độ của Vô Song công tử.

Mà kỳ thực, đây cũng là binh lực tối hậu, tối trọng mà Phương Quân Càn có khả năng điều động được.

Tại vương đình Hung Dã, tiếng la ó phản đối nhao nhao không dứt bên tai, chúng ta cùng Uy Nô cũng không có giao tình sâu nặng, hà cớ gì lại phải lội chỗ nước đục này?

Mộ Dung Lệ cười lạnh, nghiêm nghị đáng sợ, làm sao có thể để cho Tuyệt thế song kiêu cùng ở một nơi chứ? Lúc này bọn chúng mỗi kẻ một phương, quả là cơ hội trời ban ngàn năm có một. Mặc kệ Uy Nô tính cái gì! Mèo có ở trên cây thì vẫn là con mèo! Cái chúng ta muốn là giết chết Phương Quân Càn cùng Tiếu Khuynh Vũ, là Tuyệt thế song kiêu kia!

Hoàng cung Thiên Tấn.

Quần thần hết thảy đều mơ hồ không thể lý giải, vì sao giữa hai kẻ Tuyệt thế song kiêu lại phải ra tay đánh Phương Quân Càn trước?

Hoàng đế đáp, chúng ta không cần phải giết chết Phương Quân Càn, chỉ cần vây chặt, cản tay cản chân hắn, làm cho hắn không thể thoát ra để đi yểm trợ cho Tiếu Khuynh Vũ.

Lại nhớ đến Phương Quân Càn tuổi trẻ tài cao, Phương Quân Càn tinh thần phấn chấn, Phương Quân Càn nhãn thần trong sáng nhưng sau lưng thâm trầm mưu tính, nhàn nhạt mỉm cười nhưng sau lưng kiệt ngạo bất tuân… Những cảm giác này khiến cho Hoàng đế rất không thoải mái.

Thần tử đại kinh thất sắc, chẳng lẽ… người mà Hoàng thượng muốn giết thực sự lại là công tử Vô Song?!

Không sai!

Hoàng đế xoay người.

Chúng ta cùng với hai mươi vạn đại quân Hung Dã đã theo thủy lộ vòng xuống Cốc Gia thành, nhân lúc Tiếu Khuynh Vũ ngồi chưa ấm chỗ đánh úp, khiến y không kịp trở tay. Thiên Tấn Hung Dã cùng Uy Nô nội ứng ngoại hợp, ta không tin không thể cùng nhau treo cổ công tử Vô Song danh chấn thiên hạ ấy lên!

Trà đã nguội, đêm đã khuya.

Ngọn đèn trong trướng bồng của Vô Song công tử vẫn còn sáng.

Tiếu Khuynh Vũ tĩnh tọa bên cạnh thư án. Trên bàn, một thanh tuyệt thế bảo kiếm cong cong uốn lượn nằm im lìm, trước mặt trải một bức địa đồ hành quân, tin tức điệp báo từ nhiều nơi truyền về cũng được phân loại kỹ càng, chồng chất bên cạnh.

Gió đêm nhè nhẹ thổi, trướng bồng phất phơ lay động, kinh văn đang mở trên bàn bị gió thổi lật từng trang.

Giết chóc cùng từ bi.

Máu tanh cùng cứu chuộc.

Rõ ràng là những chuyện mâu thuẫn đến cùng cực, nhưng chỉ nhờ sự tồn tại của bạch y nam tử tiêm trần bất nhiễm kia mà trở nên hài hòa đến thập toàn thập mỹ.

Trong mắt Tiếu Khuynh Vũ thoáng sầu lo, đôi đồng tử đen thẳm như màn đêm nhìn xuyên qua mành cửa mỏng. Ngoài ấy, một con sông nhỏ lặng lẽ trôi xuôi, trong đêm u tĩnh thanh hàn lăn tăn gợn sóng.

Vệ binh canh gác ban đêm vẫn tỉnh táo giơ cao đuốc tới tới lui lui tuần tra nghiêm nhặt, khiến không gian tĩnh mặc của đêm dài đôi lúc rộn lên tiếng người huyên náo.

"Công tử, người nên nghỉ ngơi thôi." Lao Thúc đứng cạnh bên không kềm được đau lòng.

Chứng kiến nam tử một thân bạch y mềm mại đơn bạc, từ khi tiếp nhận binh mã bất quá chỉ mới năm ngày ngắn ngủi, nhưng mọi hành vi, cử lạnh lùng nghiêm nghị, vũ dũng uy lực, khiến cho một tuyệt đỉnh cao thủ giết người vô số như ông cũng không giấu được kinh tâm động phách!

Mặc dù mỗi ngày đều bắt mình đắm chìm trong kinh Phật, nhưng đến tột cùng vẫn vô tức vô thanh bị vấy nhiễm sát tinh.

Công tử Vô Song ôn nhuận như ngọc, vô pháp bỏ rơi thiên hạ thương sinh, chỉ có đơn độc bỏ rơi chính bản thân mình.

Hốt nhiên, Vô Song công tử nhẹ giọng hỏi: "Lao Thúc, thúc theo ta đã bao lâu rồi?"

Lao Thúc cung kính hồi đáp: "Lão nô theo hầu hạ từ khi công tử lên mười, đến nay đã mười ba năm."

"Đã mười ba năm…" – Tiểu Khuynh Vũ thở dài rất nhẹ, tâm tư nghìn vạn, khiến người không thể đoán ra y kỳ thực đang nghĩ gì. Khóe mắt âm trầm như huyền mặc ẩn bên dưới làn tóc rủ lạnh ngắt tựa thiên vạn hàn băng, "Ngươi được Bệ hạ phái đến bên cạnh Tiểu mỗ đã mười ba năm."

"Công tử!" một tiếng thất thanh đồng thời là tiếng đầu gối dập mạnh xuống đất! Lao Thúc vốn luôn chất phác đôn hậu vụt trở nên hốt hoảng, mặt cắt không còn giọt máu.

"Không sai chứ? Đại nội đệ nhất cao thủ, Ngự tiền tứ phẩm đới đao hộ vệ —— Lao, Nặc, Lôi."

"Công… công tử…" – Lao Thúc càng hoang mang, luống cuống giải thích, "Lão nô tuy là do Hoàng thượng phái đến bảo vệ công tử, nhưng từ khi đi theo công tử đến nay, lão nô cùng Hoàng thượng đã thoát ly quan hệ. Công tử minh giám, đã nhiều năm như vậy, lão nô chưa một lần phản bội công tử!"

Tiểu Khuynh Vũ nhè nhẹ mỉm cười, sóng mắt trong trẻo thanh hàn tựa tinh tú ẩn khuất trong bóng tối: "Nếu như ngươi từng bán đứng Tiểu mỗ thì bây giờ ngươi không có cách nào đối diện nói chuyện với ta thế này được."

Lao Thúc nghe rõ từng tiếng, mồ hôi lạnh chảy thành dòng.

"Thúc đã không nhân lúc Tiểu hầu gia nghìn dặm đào thoát mà mật báo, cũng đủ chứng minh lòng trung thành của thúc đối với Tiểu mỗ. Tiểu mỗ chỉ là muốn thúc biết rằng, những việc thúc đã trải qua Tiểu mỗ đều biết rõ, thúc không cần vì vậy mà lo lắng bất an, nghi thần nghi quỷ. Tiểu mỗ không muốn trong lòng thúc có gì khúc mắc hay áy náy không yên."

Nói xong câu này, Tiểu Khuynh Vũ tựa hồ có chút mệt mỏi. Y khẽ phất tay: "Nói như vậy đủ rồi, thúc lui xuống đi."

Lao Thúc ngẩng đầu lên, nhìn chăm chú tuyệt thế nam tử có vẻ yếu đuối hư nhược nhưng kiên định quật cường trước mắt, thành thật nói: "Công tử là người mà cả đời lão nô kính trọng nhất, vĩnh viễn như vậy."

"Công tử hãy sớm nghỉ ngơi, nghìn vạn lần phải bảo trọng thân thể."

Lao Thúc lui ra khỏi trướng bồng.

Nghỉ ngơi ư, làm sao nghỉ ngơi được đây…

Tiểu Khuynh Vũ khép mắt nhập thần, mệt mỏi cùng âu lo đã sớm lan khắp châu thân.

Y đương nhiên hiểu rằng, với hiện trạng thân thể của mình lúc này, nếu thật sự muốn dốc hết tâm sức gắng gượng chống đỡ, chỉ e rằng cũng như đèn cầy lắt lay trước gió, chỉ trong phút chốc sẽ tắt lịm.

Nhưng mà, với thế cục hiện tại, nếu không như vậy, loại sự tình này chính mình làm sao chịu nổi?

Giang sơn Đại Khánh rộng lớn phồn vinh, san hà cẩm tú, giờ đây mù mịt không biết đến ngày mai, bấp bênh như thuyền nan trong lũ xiết, ngả nghiêng như cây mục giữa trời giông…

Phiêu diêu, lay lắt…

Và… chuyện tàn hại thân thể này… Thực không biết, còn có thể cầm cự được bao lâu nữa…

—oOo—

(1): nguyên văn được lấy ý từ câu 'tinh tinh chi hỏa, khả dĩ liệu nguyên' (星星之火, 可以燎原): chỉ một đốm lửa nhỏ cũng có thể thiêu rụi cả một vùng đồng quê, nghĩa bóng là: một việc khi mới bắt đầu thường chỉ nhen nhúm đơn lẻ, nhưng rất có tiềm năng phát triển rộng lớn.

(2): nguyên văn 'cố đắc liễu thủ cố bất đáo vĩ' (顾得了首顾不到尾): thấy được cái đầu nhưng không thấy được cái đuôi. Tôi cạn nghĩ suy diễn bừa rằng: sự việc càng lúc càng đi xa, không kiểm soát được những gì diễn ra, không biết khi nào thì kết thúc.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 122: Chương 122

"Mạt tướng Dương Hổ, tham kiến công tử!"

Dương Hổ cung kính hành lễ, cử chỉ linh hoạt, động tác dứt khoát, không có chút gì ngượng ngập phân vân.

Bên trong doanh trướng, thương mâu tua tủa dựng đứng như rừng, chỉ duy nhất một nam tử bạch y thanh nhã đơn bạc đoan nhiên tĩnh tọa trong luân y, nhưng dáng ngồi nghiêm nghị thẳng tắp lại khiến y trở nên như tâm điểm của toàn bộ thế gian, tự nhiên cuốn hút, hấp dẫn ánh nhìn của tất cả mọi người.

Bao nhiêu binh sĩ cũng như tướng lĩnh, tâm thần cũng như ý chí hết thảy tựa hồ đều ngưng tụ ở trên người nam tử ấy.

Dương Hổ cẩn trọng dè dặt, kín đáo liếc mắt dò xét công tử Vô Song đang ngồi trước mặt, đôi đồng tử đen thẳm ôn nhuận tựa mặc ngọc, dung nhan tuấn tú thanh hàn như tuyết băng. Tận đáy lòng không khỏi tự cảm thán: diện mạo của công tử từ dạo 'Cuồng lan chi chiến' đến giờ, sao chẳng chút nào thay đổi vậy?

Trong lòng còn đang mải mê suy nghĩ, tai đã nghe thanh âm ôn hòa của Tiếu Khuynh Vũ: "Còn nhớ hồi 'Cuồng lan chi chiến', Dương Hổ hãy còn là một tiểu binh nhỏ bé vô danh, vậy mà giờ đây đã đường đường một Tiểu tướng quân tự mình thống lĩnh binh mã rồi."

Trong lời nói của y, có một chút cảm khái, nhưng lại có quá mức vui mừng.

Dương Hổ hơi đỏ mặt, trước sự quan tâm ấy dường như có chút bối rối lẫn hãnh diện: công tử… người rõ ràng vẫn còn nhớ rõ ta! Công tử hiển nhiên vẫn còn nhớ rõ tiểu binh nhỏ bé vô danh năm đó!

"Công tử an hảo, mạt tướng phụng mệnh Hầu gia, thống lĩnh năm vạn khinh kỵ binh đến đây đầu nhập công tử, còn đây là ngọc quyết chỉ huy năm vạn khinh kỵ binh, thỉnh công tử tiếp nhận!"

Không rõ đã làm sao để tiếp nhận lệnh quyết, mảnh Đằng long ngọc quyết trong tay Tiếu Khuynh Vũ dưới ánh nắng rực sáng long lanh, trong suốt, trong thoáng chốc bao nhiêu suy nghĩ ùn ùn kéo đến, lòng dâng lên một nỗi cảm hoài vô hạn.

Hắn, thật sự rất quan tâm đến mình…

Nghĩ đến đó, bất giác ánh mắt xưa nay trong trẻo trữ định, sắc sảo lợi hại của Vô Song trở nên ôn nhu dịu dàng, như mộng như mê, nửa là sương giăng, nửa là khói phủ.

Dương Hổ nói tiếp: "Hầu gia còn nhờ mạt tướng chuyển vài lời."

Tiếu Khuynh Vũ nhẹ nhàng gật đầu: "Mời tướng quân vào trướng đàm đạo."

Vô Song công tử để ý, cho dù Gia Duệ đế đã hạ chỉ tước bỏ danh vị vương hầu của Phương Quân Càn, song chúng nhân Bát Phương Thành (bao gồm cả Tiếu Khuynh Vũ) vẫn giữ nguyên cách gọi 'Tiểu hầu gia', bản thân Phương Quân Càn vẫn tự xưng là 'Bổn hầu'. Có lẽ đã trở thành thói quen rồi chăng?

Vào trướng đàm đạo, tránh tai vách mạch rừng.

Tiếu Khuynh Vũ lẳng lặng mân mê vòng kim tuyến trên tay: "Mời tướng quân!"

Dương Hổ ngẩng đầu, đem toàn bộ những lời Phương Quân Càn đã nói bắt đầu chậm rãi thuật lại. Tài tình là chẳng những không hề bỏ sót một chữ nào đã nghe được, mà thậm chí ngay cả ngữ khí cùng thần thái cũng bắt chước y hệt không sai một chút nào.

"Bổn hầu thực rất giận! Khuynh Vũ muốn cứu Đại Khánh, được thôi, nhưng chí ít cũng phải nói với bổn hầu một tiếng chứ! Cứ như vậy chẳng nói chẳng rằng bỏ Bát Phương Thành mà đi, hại bổn hầu lo lắng đến nỗi ăn không ngon ngủ không yên. Lần nào cũng vậy, chuyện gì cũng vận hết vào người mình, đến cả bổn hầu cũng không có cơ hội san sẻ gánh vác. Khuynh Vũ đối với thiên hạ thương sinh bao nhiêu tình cảm, mà chỉ duy nhất đối với bổn hầu, sao lại tàn nhẫn đến vậy?"

Chỉ cần nghe một nửa, Tiếu Khuynh Vũ liền có thể xác định, đây chính là nguyên văn của Phương tiểu hầu gia… Ngữ điệu vừa có bất đắc dĩ, vừa có tủi hờn như tiểu hài tử này, đích thực ngoại trừ trước mặt mình ra, tuyệt không bao giờ có ở bất kỳ nơi nào khác, ngữ điệu độc nhất vô nhị, không đâu có được.

Bỏ qua một bên quốc gia, đạo nghĩa cùng với trách nhiệm không bàn tới, thì chính mình, duy một chữ 'Tình', đúng là vẫn không thể dứt khỏi hắn được.

"Được thôi được thôi, huynh muốn cứu lê dân, huynh muốn diệt Uy Nô, bổn hầu rất hiểu, bổn hầu ủng hộ huynh. Mặc dù chia cách đôi nơi không thể cùng huynh kề vai chiến đấu, nhưng Khuynh Vũ chỉ cần biết là… Bất cứ khi nào, Phương Quân Càn cũng luôn ở phía sau yên lặng khích lệ, ủng hộ huynh, như vậy, cũng sẽ không thấy cô đơn nữa."

“Ta nghe ngóng được hai mươi vạn đại quân Thiên Tấn Hung Dã theo đường thủy vòng xuống Cốc Gia thành, chắc chắn muốn cùng Uy Nô liên thủ đối phó Khuynh Vũ. Tuy vẫn biết trong lòng Khuynh Vũ tự có chiến lược, tự biết tính kế bày mưu, nhưng rốt cuộc vẫn không thể ngăn mình nhiều chuyện nhắc hoài một câu… Ngàn vạn lần phải cẩn trọng.”

“Nói đến đây chắc cũng tạm đủ. Chỉ một câu cuối cùng nữa thôi…”

Lúc này, phảng phất như gương mặt Phương Quân Càn đang dán chồng lên mặt của Dương Hổ, đến cả thanh âm đang truyền đến bên tai cũng đã mang vẻ lười nhác đầy mị hoặc chỉ riêng có ở hắn.

“Chiến cuộc qua đi, sớm trở về nhà.”

Tiếu Khuynh Vũ sững người, im lặng một lúc lâu, hốt nhiên khóe môi uốn lên thành một cái mỉm cười.

Nụ cười ấy, không giống với những nụ cười trước đây của y.

Không phải là nụ cười đạm mạc xa cách, yên lặng ngồi xem gió cuốn mây tàn.

Mà là trong veo thuần khiết, rạng rỡ sáng ngời.

Hệt như bóng nguyệt vừa thẹn thùng vén mây ra mắt.

Mời người say sưa.

Xuân hoa nhập mộng.

Trong cõi u minh, chợt lờ mờ một cảm giác: được Phương Quân Càn yêu thương, thì cả đời này có trốn cũng không thoát.

Khi mà Đại Khánh, Uy Nô, Hung Dã, Thiên Tấn lần lượt ném mình vào chiến hỏa, thì chỉ duy nhất Liêu Minh ở phía nam Đại Khánh vẫn không rõ động thái, trước sau duy trì thái độ mập mờ, trầm mặc ám muội.

Không biểu lộ sự ủng hộ bất kỳ bên nào, cũng không có bất cứ phát ngôn gì. Thái độ nước đôi đen trắng bất phân đó khiến cho kẻ khác vò đầu bứt tóc mà vẫn không tìm ra dụng ý.

Nhưng có một điều không thể phủ nhận chính là, chính sách trung lập của Liêu Minh đã khiến nơi đây trở thành quốc gia duy nhất ở ngoài cuộc, không nhuốm khói lửa chiến tranh.

Thành đô Liêu Minh, Liêu đô.

Trong một danh gia trà quán, có hai khách nhân ngồi song song, vừa thưởng trà, vừa mạn đàm chuyện thiên hạ đại cục.

“Hoàng Phủ huynh muốn đến đầu nhập Bát Phương Thành?” – Một trong hai người khách, dáng cao gầy, diện mạo không có gì nổi bật, nếu ở giữa đám đông cũng sẽ không nhìn ra được đặc điểm khác biệt. Giữa hai đầu mày lúc nào cũng toát ra một vẻ ngạo mạn, nhưng lạ kỳ là không làm cho người ta thấy khó ưa. “Dư Nhật không hiểu, với tài năng của Hoàng Phủ huynh đây, không thiếu nơi săn đón, mời mọc, tiếp đãi như thượng khách, hà cớ gì giữa quần hùng thiên hạ, Hoàng Phủ huynh lại cương quyết chọn đến Bát Phương Thành của Phương Quân Càn?”

Dư Nhật biết rõ tài năng vị hảo bằng hữu này của mình trong muôn người khó tìm được một, tuy nói rằng lúc này đương thời loạn thế, nam nhi chí tại tứ phương, hùng tâm tráng chí háo hức đi tìm cho mình một vị minh chủ xứng đáng phụng sự hầu tương lai kiến công lập nghiệp, phong thê ấm tử (1), nhưng nhìn Hoàng Phủ Cổn Vũ trước mặt nôn nóng kỳ vọng như vậy… Bát Phương Thành thực sự tốt thế sao?

Hoàng Phủ Cổn Vũ ha hả cười lớn: “Bát Phương Thành nơi này kỳ thực có nhiều điểm tốt mà những nơi khác có phi ngựa nước đại cũng không đuổi kịp. Thứ nhất, Nguyên soái Phương Quân Càn rất có phong thái của bậc minh chủ, dụng nhân hào sảng, phóng khoáng, bất kể xuất thân. Nhớ khi xưa hắn thu nhận Liêu Minh đệ nhất quân sư Thích Vô Ưu, ta đã có cảm tình với hắn. Trải qua vài năm lăn lộn, trui rèn, càng lúc càng trở nên cứng cỏi kiên định, thản nhiên trầm tĩnh, tâm tư kín kẽ không thể công phá. Ta dám cam đoan, con người này nhất định sẽ có một ngày hóa rồng vùng vẫy cửu thiên, rung trời chuyển đất.”

“Thứ hai là, Bát Phương Thành quân dân đồng lực, trên dưới đồng tâm, tuy nhân tài nhiều không đếm xuể nhưng lại ít có chuyện tranh quyền đoạt lợi, lục đục hiềm khích, quả thật hiếm thấy, hiếm thấy!”

“Còn thứ ba… Thiên hạ không ngớt truyền tụng ‘Được Vô Song là được thiên hạ’, công tử Vô Song ngồi ở đâu, thì anh hùng thiên hạ lũ lượt hướng về đó quy phục!”

Dư Nhật trừng lớn mắt: “Huynh muốn nói tới Đại Khánh Hữu thừa tướng Tiếu Khuynh Vũ? Ta nghe nói Anh Vũ hầu Phương Quân Càn từng ở trước điện Kim Loan ngang nhiên trước mặt Hoàng đế cùng văn võ bá quan thổ lộ tình cảm với y, chuyện này khi đó oanh chấn thiên hạ, không ai không biết!”

Hoàng Phủ Cổn Vũ trầm tư: “Phương Quân Càn thoạt nhìn có vẻ bông lơn hời hợt, kỳ thực là người chí tình chí nghĩa. Tiếu Khuynh vũ bên ngoài tỏ ra khiêm nhuận ôn nhu, kỳ thực là kẻ gai góc kiệt ngạo. Cả hai đều là nhân trung long phụng đương thời, từ trong chiến hỏa nảy tình sinh ái, từ trong loạn thế kết ước định tình. Dẫu biết đời này thế sở bất dung, vẫn một mực làm theo ý mình, biết thậm ái là bi, thậm si là thống, cực luyến là tổn thương, nhưng

tuyệt không hối hận."

Dư Nhật thản nhiên nói: "Đối với chuyện phong hầu bái tướng, Dư Nhật thật không có chút hứng thú, nhưng ngược lại, ta lại rất muốn gặp người được thế gian xưng tụng Tuyệt thế vô song – Tiếu Khuynh Vũ!"

Hoàng Phủ Cổn Vũ lắc đầu tắc lưỡi, vẻ tiếc thương: "Đáng tiếc trời xanh đố kỵ anh tài, con người trác tuyệt xuất sắc, như trích tiên hạ phàm, vậy mà lại tàn phế hai chân, không thể tự hành!"

"Nói vậy là sai rồi!" – Dư Nhật nghiêm mặt, "Có được tài hoa lỗi lạc, quán tuyệt thiên hạ như vậy là thượng thiên ân sủng! Phàm mấy ai được như vậy? Nhưng mà, có được tất có mất, bao nhiêu linh khí trời đất đều hội tụ ở y, hun đúc nên y, vậy thì ở một mặt nào đó phải có khuyết điểm. Đúng vậy, phải biết rằng nước đầy quá thì sẽ tràn, trăng tròn xong thì sẽ khuyết. Nhân vô thập toàn, thiên vô hoàn mỹ. Đó là quy luật của trời đất. Nếu như, y có thể tự hành tẩu, chỉ e đó không phải chuyện tốt lành!"

Hoàng Phủ Cổn Vũ cười nói: "Dư thần y nói rất có lý, đổi lại là Hoàng Phủ lại quá cố chấp câu nệ. Dù gì cũng cảm thấy tiếc hận. Bất quá, nói đi cũng phải nói lại, chẳng hay Dư thần y có thể chữa trị đôi chân cho Vô Song công tử được không?"

Dư Nhật không hề cố tỏ ra khiêm nhường, rất tự phụ mà nói: "Nắm chắc được bao nhiêu phần thì ta không rõ, nhưng nếu trên đời này có một người chữa được cho y đứng lên đi lại, thì đó chính là Dư Nhật ta đây."

Hoàng Phủ không nhịn được liền trêu: "Nếu như sau này Dư thần y lâm cảnh túng bấn nhất định phải đến Bát Phương Thành, chỉ cần trị khỏi đôi chân cho Vô Song công tử thì cả đời này chẳng cần phải lo chuyện cơm áo gạo tiền nữa."

"Dư Nhật ngày thường đã quen nhàn vân dã hạc (2), chẳng hề muốn đi Bát Phương Thành xun xoe nịnh nọt bợ đỡ cường quyền."

"Biết huynh thanh cao mà!" – Hoàng Phủ Cổn Vũ cười ha hả, "Phải rồi, không biết lần này Dư huynh đến Liêu Minh vì chuyện gì?"

Khóe mắt Dư Nhật thoáng buồn bã: "Nghe phong thanh bào đệ sắp tới sẽ xuất hiện ở Liêu Đô, vậy nên ta mới cố ý đến trước nghe ngóng tình hình, đề phòng hắn tìm người thử độc lung tung, làm những chuyện thương thiên hại lý."

Hoàng Phủ đại kinh thất sắc: "Người Dư huynh nói là lệnh đệ Bách độc lang quân ư!?"

Bách thảo thần y Dư Nhật cùng Bách độc lang quân Dư Nguyệt là huynh đệ, hậu nhân của Thảo dược thế gia Dư gia. Nhưng, bất quá, hai huynh đệ từ nhỏ tính cách đã khác hẳn nhau, mâu thuẫn không thể hòa hợp.

Khi trưởng thành, một người chuyên tâm nghiên cứu y thuật, người kia lại dành hết tâm sức vào độc thuật. Giống như hai mặt đen và trắng, ban đêm với ban ngày, quang cảnh cùng sắc thái hoàn toàn đối lập.

Huynh trưởng trị bệnh cứu cười, còn đệ đệ hạ độc hại người.

Vậy nên, giang hồ tôn xưng Dư Nhật là Bách thảo thần y, ngược lại người em là Bách độc lang quân Dư Nguyệt.

Dư Nhật than thở với Hoàng Phủ: "Kỳ thực bào đệ Dư Nguyệt thiên tư vượt xa ta. Thành tựu độc thuật của hắn đã đạt đến độ xưa nay chưa từng có."

Hoàng Phủ Cổn Vũ không hiểu: "Giang hồ đồn rằng hễ lệnh đệ hạ độc thì Bách thảo thần y vẫn nhất nhất phá giải được, sao lại nói hắn thiên tư vượt xa huynh?"

Dư Nhật đáp: "Không phải Dư Nhật tự phụ, nhưng quả thực trên trời dưới đất độc chất mà Dư Nhật không giải được vô cùng ít ỏi, mà bào đệ ta có một loại độc, đã ba năm nay ta nghiên cứu cách giải nhưng không có cách nào tìm ra, ngay đến Vô Song công tử Tiếu Khuynh Vũ đối với loại độc này cũng vô kế khả thi."

"A…" – Hoàng Phủ Cổn Vũ biến sắc, "Nghe đồn công tử Vô Song y thuật cao minh thế gian hiếm thấy, vậy mà độc chất này lại khiến cả Bách thảo thần y lẫn Vô Song công tử phải bó tay vô pháp, không biết nó tên là gì?"

Dư Nhật cười nhẹ: "Nói ra lại thấy buồn cười, loại tối độc như thế lại dùng một cái tên triền miên sầu thảm để đặt cho. Nó gọi là… 'Thượng cùng Bích Lạc hạ Hoàng Tuyền'."

—oOo—

(1): Phong thê ấm tử (封妻荫子): thời phong kiến, nam nhân có công thì được luận công ban thưởng, vợ được ban tước, con được tập ấm làm quan.

(2): Nhàn vân dã hạc (闲云野鹤): mây thảnh thơi nhàn rỗi, hạc hoang dã tự do.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 123: Chương 123

Cánh cửa sắt nặng nề bị đẩy ra chậm chạp, tiếng ken két ma sát phát ra nghe rợn người.

"Công tử, toàn bộ binh khí của Cốc Gia thành đều để cả ở đây."

Trải dài trước mắt, không biết cơ man nào là khí giới, cơ quan các loại, hàn khí sắc bén cùng ánh thép lạnh lẽo loang loáng trong cảnh âm u rờn rợn trong phút chốc cuốn lấy toàn bộ chú ý của Vô Song công tử.

Ám khí, phi thạch tác, các loại lao dài ngắn, cung tiễn, đại nỗ, thương giáo, đao kiếm… (1)

Ngoài ra, còn có phi câu, phi qua, lưu tinh chùy, thòng lọng, ròng rọc, lưới, liên nỗ, sàng nỗ, xe vận chuyển đại nỗ, phích lịch xa… (2)

Thành thật mà nói, số lượng binh khí, cơ giới mà Cốc Gia thành tích trữ được là rất lớn, vượt ra ngoài dự tính của công tử Vô Song. Thật không hổ danh là binh sự trọng địa.

Liền lập tức, một tia cay đắng xẹt qua gương mặt Tiếu Khuynh Vũ. Bởi vì, y biết rõ rằng, vô vàn vũ khí sắc bén, tinh kỳ trước mặt ngoài việc uy hiếp ngoại địch, thì tác dụng lớn nhất của nó chính là để đối phó Bát Phương quân.

Chỉ có điều là, thế sự vô thường, Từ Quốc Thái có nằm mơ cũng không ngờ được, bao nhiêu lao tâm khổ tứ mình cả đời đổ ra lại hai tay dâng tặng, cho không biếu không kẻ khác, toàn bộ đều rơi vào tay Bát Phương quân không cần tốn một binh một tốt.

Ngay cả Tiếu Khuynh Vũ cũng không kềm được ý nghĩ: Chẳng lẽ, là ý trời sao?

Dương Hổ đứng bên cạnh không nhịn được bèn hỏi: "Công tử, không biết chúng ta sẽ đánh trận này như thế nào?"

Tiếu Khuynh Vũ đưa mắt nhìn vị tướng trẻ, ôn hòa thản nhiên: "Giao chiến ngoài bình nguyên, chúng ta cầm chắc thất bại không thể nghi ngờ."

"Vậy, theo ý công tử, tức là…" – Dương Hổ sợ hãi bất an, nói, "Dụ địch thâm nhập, bắt cá trong rọ?"

Vô Song công tử gật gù, nhìn người trẻ tuổi mặt càng lúc càng đỏ bừng lên, tự nhiên không nhịn được bật cười một tiếng: "Không cần khẩn trương như vậy, chỉ là suy đoán thử, có sai cũng không hề gì."

"Dạ…" – Bất giác đưa tay vuốt mô hôi trên trán. Nói gì thì nói, có thể đứng trước mặt công tử Vô Song trình bày kiến giải non nớt nông cạn của mình, kể ra cũng phải cần một chút dũng khí.

"Vậy… Quân ta phải làm sao để dụ địch thâm nhập?"

Tiếu Khuynh Vũ hỏi lại: "Dương tướng quân có biết Tiếu mỗ vì sao không dẫn quân trấn trước cổng thành nghênh địch không?"

Dương Hổ bình tĩnh đáp: "Công tử chẳng phải mới rồi đã nói, giao chiến ở bình nguyên, chúng ta tất bại đó sao?"

"Kỳ thực, hai mươi vạn thủ binh Cốc Gia thành cộng với năm vạn Khinh kỵ binh của Bát Phương quân gửi đến, nếu cho Tiếu mỗ một tháng hợp nhất huấn luyện, lại cho Tiếu mỗ thời cơ, vận khí tốt, Tiếu Khuynh Vũ cam đoan có thể đánh bại địch nhân mạnh gấp bốn lần mình."

"Nhưng mà, Tiếu mỗ dù sao cũng là mới đến đây, đối với việc thao luyện diễn tập thường nhật của Cốc Gia binh sĩ kỳ thực chưa nắm sâu hiểu vững. Mà quân địch, đương nhiên không đời nào cho chúng ta thời gian để tu chỉnh hợp nhất hay cọ xát luyện tập. Binh không biết tướng, tướng không quen binh, cứ như vậy khai thành nghênh chiến chỉ có chuốc lấy thất bại thảm hại mà thôi."

Ngữ điệu của y rất ôn hòa, nhu nhuận, thản nhiên nói và cũng là đáp án cho tất cả, hoàn toàn không có chút nào kiểu cách dạy dỗ, giáo huấn vị tướng trẻ tuổi trước mặt mình.

Tuy gương mặt Vô Song công tử vẫn hòa nhã thản nhiên, song Dương Hổ khi nghe xong lại càng thắc thỏm bất an.

Đôi khi, sự tình lại có điểm kỳ quái như vậy. Tiếu Khuynh Vũ càng khoan dung độ lượng, càng dịu dàng mềm mỏng, thì các tướng lĩnh ngược lại, càng nơm nớp cẩn trọng, dè dặt từng ly, không dám để mình phạm dù chỉ nửa điểm sai lầm.

"Dương tướng quân, có bao giờ để ý phát hiện nhà cửa ở Cốc Gia thành này so với nơi khác có điểm gì bất đồng không?"

"Bất đồng?" – Trong đầu lập tức xẹt qua các hình ảnh kiến trúc tại Cốc Gia thành, chợt thấy linh quang lóe sáng, "Nhà cửa ở Cốc Gia thành đều được xây dựng bằng đá tảng!"

Tiếu Khuynh Vũ gật đầu hài lòng: "Chính xác!"

Cốc Gia thành chưa từng phải đề phòng hỏa hoạn, bởi vì tất cả nhà cửa, dinh thự, thành lũy đều không hề dùng tới một thanh gỗ nào để dựng nên!

"Hiểu biết của Tiếu mỗ đối với Cốc Gia thành rất ít, địch quân cũng vậy. Chỉ duy nhất người từng sinh ra, lớn lên ở đây mới biết rõ từng gốc cây ngọn cỏ,

hiểu rõ từng viên ngói hòn gạch, người ngoài không ai sánh được."

"Chẳng lẽ công tử lại nghĩ…" Ý nghĩ vụt qua khiến nhất thời Dương Hổ cảm thấy môi khô miệng đắng, rồi nhìn Tiếu Khuynh Vũ bằng một ánh mắt rất lạ!

Vô Song công tử chỉ mỉm cười nhẹ nhàng, ngữ khí vạn phần ôn nhu mà nghiêm nghị, ngỡ như có thể khiến gió mây bốn phương tám hướng tụ về: "Dương tướng quân, ngươi đã bao giờ chứng kiến một trận tử chiến quyết thắng bại diễn ra trong ngõ hẹp chưa?"

Dương Hổ nuốt nước bọt: "Loại chiến thuật đó, ngay cả nghe cũng chưa từng!"

Song phương đối địch, sa trường giao tranh. Hết thảy tướng lĩnh xưa nay đều biết rõ một chuyện, cổng thành bị phá đồng nghĩa với cả thành rơi vào tay giặc, cái gọi là chiến đấu trên đường phố chỉ là nỗ lực cuối cùng của tàn binh bại tướng, hầu mong dựa vào địa thế lắt léo để thoát thân hoặc chiến tử đến cùng mà thôi.

Thật sự là, chưa bao giờ nghe nói đến chuyện mở rộng cổng thành, dụ địch vào ngõ hẹp để quyết thắng bại!

Ngữ điệu của Tiếu Khuynh Vũ vẫn ôn nhu điềm đạm, song lại toát ra khí thế sắc sảo, bén nhọn tựa mũi kiếm đầu đao: "Phải làm cho mỗi con đường, mỗi ngõ hẻm của Cốc Gia thành đều biến thành nê đàm chiểu trạch (3), địch quân phải căng sức đối phó, làm tiêu hao dần lực lượng của chúng, khiến chúng mất phương hướng, không thể tự chủ được nữa. Ta muốn khiến cho từng ngóc ngách của Cốc Gia thành đều phải nhuộm bằng máu quân xâm lược, biến thành bể máu chôn thây bọn chúng."

"Nhiệm vụ của ngươi," – Ánh mắt Vô Song công tử lẳng lặng ngưng tụ trên người vị tướng trẻ họ Dương, nhãn quang tràn đầy tín nhiệm cùng động viên khích lệ, "Đúng vào lúc quân chủ lực của địch đã bị Cốc Gia thành hãm chặt, hỗ trợ bất giờ tập kích, thống lĩnh năm vạn khinh kỵ binh sáp nhập vào cánh phải, chặt đứt viện binh từ bên ngoài thành của địch, khiến địch quân có tiến mà chẳng có lui, có đi mà chẳng có về."

"Ngươi làm được không?"

Bên trong kho vũ khí âm u tăm tối, ngột ngạt vì chiến ý, nổi bật lên một thân ảnh bạch y trắng ngần tinh khiết, tựa một dòng nguyệt quang tĩnh lặng trôi xuôi, đôi mắt đang đăm đăm chú thị người bên cạnh so với ánh trăng còn trong trẻo thanh khiết, dịu dàng ôn nhu hơn nữa.

Dương Hổ quỳ một gối xuống, thanh âm chắc nịch, hùng dũng: "Mạt tướng quyết không để công tử hổ thẹn!"

Ngày hai mươi lăm tháng tám Khánh Lịch năm thứ 330.

Thiên Tấn cùng Hung Dã đem hai mươi vạn tinh binh theo đường thủy vòng lên, liên thủ với tám mươi vạn đại quân Uy Nô quyết chiến với Cốc Gia thành.

Cuối hoàng hôn, nổi bật bên dưới ánh vàng của những tia nắng cuối ngày là mảng màu đen thẫm của đại quân ngày một loang rộng xa tít chân trời.

Đó là một đạo quân vô cùng hùng hậu, mạnh mẽ, khí thế hừng hực, chiến ý bừng bừng.

Ở chân trời, cờ xí liên miên nhô lên, một chiếc, lại một chiếc nữa, nhấp nhô cao thấp giữa biển khôi giáp trùng trùng, trong ráng chiều, sáng lóa ánh kim, loang loáng một mảng chân trời, nhức mắt.

Không thể thấy hết nhân mã như lũ, không thể đếm xuể gươm giáo trường mâu. Đại quân còn chưa đến, song ai nấy cũng đều cảm nhận được khí thế hung hãn, cường ngạnh của kẻ địch đang muốn áp đảo chính mình. Uy Nô, Thiên Tấn, Hung Dã từng đoàn, từng đoàn một xuất hiện, phảng phất như con đường dài dằng dặc, không có điểm dừng.

Vậy mà, Cốc Gia thành lại vô cùng sốt sắng, chẳng chút dè dặt mở rộng cổng thành, giống như một vị chủ nhân hiếu khách chuẩn bị chu đáo đón tiếp quý nhân từ xa viếng thăm.

Thân huynh của Uy Nô đại tướng Mao Lợi Cố đã bỏ mạng dưới tay Bát Phương quân, quốc thù cộng thêm gia hận, tất nhiên Mao Lợi Cố đối với Bát Phương quân căm hận thấu xương! (Ca ca của hắn chính là Tướng quân Mao Lợi Không, trong trận cuối của Cuồng lan chi chiến đã bị Phương tiểu hầu gia một đao táng mạng, không biết quý quan khách còn ấn tượng gì không?) *Mặc Mặc chú*

Một mưu sĩ hiến kế: "Quân ta người đông ngựa mạnh, khí thế ngút trời, bên họ ngựa ít quân thiếu, tình thế nguy ngập như vậy mà cổng thành lại mở toang, tướng quân nên cẩn trọng, phải trù tính kỹ lưỡng, thuộc hạ sợ có điều gian trá."

"Chết nhát!" – Mao Lợi Cố nhếch môi cười nhạt, "Bất quá không thành kế (4) chứ gì! Tiếu Khuynh Vũ kia biết rõ chúng ta sẽ đến, quân thiếu ngựa ít, căn bản không thể đấu lại, chẳng lẽ y ngồi bó tay chờ chết? Cái thành này, chỉ e đã hoang phế từ sớm rồi."

Mưu sĩ hết lần này tới lần khác khuyến cáo: "Tiếu Khuynh Vũ hư hư thực thực quỷ kế đa đoan, hành sự không ai đoán trước được, thỉnh tướng quân tam tư!"

"Yêu ngôn mị chúng (5) nhiễu loạn quân tâm!" – Mao Lợi tướng quân năm lần bảy lượt bị khuyên can, chống đối trước mặt mọi người, nháy mắt tái mặt vì giận dữ, khóe môi run giật, cong lên thành một nụ cười âm trầm hiểm độc, lộ ra hàm răng trắng nhởn của hổ báo sài lang, "Mang ra chém cho ta!"

Tiếng van xin cầu khẩn tha mạng tuyệt vọng vọng lại từ cổng thành, rồi chỉ trong một chớp mắt, hơn một trăm vạn đại quân đứng ken đặc trên bình nguyên phía trước Cốc Gia thành rơi vào tình trạng lặng phắc như tờ.

Một tiếng âm u trầm đục lạnh lẽo vang lên, thanh âm thảm thiết kêu la vụt tắt lịm, người quay mặt đi không dám nhìn, không cầm lòng được thở hắt ra.

Tấm gương tày liếp nóng hổi trước mắt, tuyệt nhiên không ai dám chõ mồm vào nói lung tung nữa. Dưới sự thống lĩnh của Mao Lợi Cố, đại quân hàng ngũ tề chỉnh, ngay ngắn trật tự lẳng lặng tiến vào tòa thành vắng tanh.

Cũng có chút lo Cốc Gia thành không đủ chỗ chứa, đại quân đành phải để lại ba mươi vạn trú đóng ở bên ngoài. (Thật ra nếu nghe nói trong thành đủ chỗ có thể ở được, Mao Lợi Cố cũng sẽ không do dự đem toàn bộ lực lượng vào thành.) *Mặc Mặc chú*

Sau khi đại quân vào trong thành, các đội trưởng dẫn dắt binh lính tản ra mọi hướng, chuẩn bị kiếm củi, tìm chỗ khô ráo bằng phẳng nhắc nồi nấu cơm.

Một tên lính sục vào vài nhà dân, lầm bầm chửi: "Thật là con bà nó xui xẻo, nhà cửa cái gì mà lục tung mấy chỗ, một mẩu củi cũng…"

Hai chữ "… không có" hắn còn chưa kịp mở miệng nói nốt!

'Véooo!!!' Ánh sáng nhoáng lên trong tích tắc, chưa định thần đã thấy một mũi tên dài xuyên thấu hắn từ lưng ra trước ngực bứt ra ngoài, kéo theo một chuỗi máu đỏ tươi.

Tên lính xuống gặp Diêm Vương mà còn chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra với mình.

Cũng vừa lúc ấy, một tiểu đội ngót ngàn binh lính phụng mệnh tuần tra nhìn thấy thảm trạng trước mắt, hết thảy ngây người chết lặng!

Không chờ bọn chúng kịp phản ứng, trên các mái nhà, dàn cung nỏ lạnh ngắt tê người đã nhắm thẳng vào lũ người còn đang ngơ ngác.

'Phập phập phập phập' dàn nỏ xả tiễn, máu tươi phụt ra thành dòng văng tung tóe, tựa cơn sóng màu đỏ hung hãn dập trời xanh.

Tiểu hợp thiền nỗ (6), bảy người điều khiển, tầm bắn một trăm bốn mươi bước. (khoảng 220 m)

Từ trên cao nhìn xuống, song phương bất quá chỉ cách nhau chừng trăm bước, vậy thì thân thể bằng xương bằng thịt làm sao có cách nào ngăn được đường bắn đầy kình lực của mũi tên? Đi cùng với tiếng rú thảm thiết cùng huyết nhục đầm đìa là vô số thân người bị đầu tiễn xuyên thấu, còn cố gắng gượng bám vào tường trước khi quỵ ngã xuống đất!

Cơ nỗ bắn xong một hiệp, trong không khí đã đậm đặc huyết khí tanh tưởi đậm đặc, thảm trạng không sao kể xiết.

Bóng đen trên mái nhà biến mất nhanh như chưa từng xuất hiện, chỉ để lại bằng chứng đẫm máu là cả ngàn thi thể chất chồng lên nhau, vạn tiễn xuyên tâm, lạnh băng kinh hoàng.

Mọi xó xỉnh, ngóc ngách hẻo lánh của Cốc Gia thành lúc này, hình như không chỗ nào không diễn ra sự việc tương tự.

Kín đáo.

Câm lặng.

Người vừa phát hiện phục kích thì đã hồn lìa khỏi xác, mang luôn điều bí ẩn đó xuống tuyền đài.

Hai tên lính đi tuần dọc theo con đường, đầu đường bỗng vụt qua một chiếc phi câu, liền sau đó hai người bị lôi vọt về phía góc tường mất hút, vô ảnh vô tung. ('Phi câu' còn gọi là 'Thiết bằng cước', là một loại binh khí cổ đại. Hình dáng giống như mỏ neo, chẻ ra thành bốn cái móc bén nhọn, dùng khóa sắt cố định vào dây xích, một lần quăng phi câu có thể móc được từ hai đến ba người) *Mặc Mặc chú*

Một đội kỵ binh đang đủng đỉnh diễu võ dương oai, lục soát trong ngõ hẻm, một chiếc lưới to từ đâu bỗng ập xuống đầu!

Có nhiều đội thảm hại hơn, đang ngồi trên yên ngựa, bỗng dưng bất tri bất giác ngựa bước vào bẫy, người tiềm phục sẵn trong góc lập tức kéo mạnh thòng lọng, chiến mã lảo đảo té nhào, hốt hoảng hí loạn, chòi đạp điên cuồng, người ngồi phía trên bị hất văng xuống đất, rồi bị vó ngựa đạp lên, xương tan thịt nát!

Binh lính khát khô, vục mặt uống nước, đương lúc cả người thoải mái, chung quanh đột nhiên nghe tiếng xé gió, ám tiễn không biết từ đâu lao thẳng đến!

Chỉ nghe lụp bụp vài tiếng, thân thể đứng khựng rồi đổ ập xuống mặt đất, bụi đất cuộn lên mù mịt bốn phía.

Mỗi con đường, mỗi ngõ phố, từng ngóc ngách, từng địa đạo, cả trên mái nhà, trong không trung của Cốc Gia thành, sát khí đậm đặc, máu tươi lênh láng!

Người sai đi đều không thấy về, thân ảnh cứ như bốc hơi khỏi mặt đất, không rõ là mất tích hay bị sát hại, càng lúc càng nhiều, Mao Lợi Cố rốt cuộc cũng đã phát hiện ra điểm là lạ.

Chỉ cảm thấy tòa thành này rợn lên một loại không khí u ám, âm trầm, như có vô số con mắt vô hình từ một nơi bí mật nào đó đang nhìn nhìn mình trừng trừng.

Một ý nghĩ lạnh lẽo băng hàn, thấu xương thấu cốt giáng thẳng vào mặt, nắng chiều chóa mắt, nhưng cái ấm áp đó không xua đi được cái rét lạnh từ sâu trong tâm thức đang kịch liệt cuộn lên.

Mao Lợi Cố khàn giọng: "Phóng hỏa! Lôi hết bọn cẩu tặc trốn trong hốc tối ra đây cho ta!"

Thuộc hạ cười thảm: những thứ dễ cháy từ sớm đã bị các đội mang đi, không còn nữa, tòa thành này lại xây bằng đá tảng, làm sao phóng hỏa được?

"Tướng quân, không xong!"

Truyện lệnh binh cuống cuồng chạy đến, lảo đảo không vững, bộ dáng hốt hoảng đó khiến Mao Lợi Cố ngứa mắt, muốn lôi hắn ra phanh thây xẻ thịt cho rồi!

"Tướng quân, cổng thành cháy rồi! Quân ta bị nhốt trong thành – không ra ngoài được!!"

Mao Lợi Cố hùng hổ co chân, tống cho tên lính tội nghiệp đang khóc nghẹn một cước ngã lăn, sải từng bước dài nện cồm cộp xuống mặt đường, thẳng tiến phía trước.

Quả nhiên, cổng thành đang bùng cháy dữ dội, ngọn lửa rừng rực thiêu đốt, hòa với ánh hoàng hôn vàng vọt trên nền trời Cốc Gia thành, cả một vùng không trung rợn lên sắc đỏ quỷ dị, chết chóc, giống như vị thần báo thù trong truyền thuyết đang giương rộng đôi cánh đẫm máu của mình, càn quét trong cơn thịnh nộ!

—oOo—

(1): Phi thạch tác: máy bắn đá, với nhiều kích cỡ đa dạng cũng như mức sát thương khác nhau.

(2): phi câu:

Phi qua:

Lưu tinh chùy:

Gia Cát liên nỗ:

Sàng nỗ:

Phích lịch xa:

Các hình ảnh ở trên chỉ là hình minh họa các loại vũ khí đã được phục chế hoặc biến thể (trong game hoặc để cho phù hợp với mục đích và đối tượng sử dụng), do đó chỉ mang tính chính xác tương đối.

(3): nê đàm chiểu trạch (泥潭沼泽): nê đàm: vũng bùn, vũng lầy. Chiểu trạch: đầm lầy, chỗ nước nông.

(4): không thành kế: chiến thuật 'vườn không nhà trống' bắt nguồn từ một điển tích trong Tam Quốc Diễn Nghĩa: Sau khi tướng nước Thục là Mã Tốc bị thất thủ, Tư Mã Ý (tướng nước Ngụy) đem quân đến vây ép thành, Gia Cát Lượng cho mở toang các cổng thành, một mình điềm tĩnh ngồi trên mặt thành gảy đàn. Tư Mã Ý hoài nghi bên trong thành đã được mai phục chu đáo nên đã ra lệnh rút quân về.

Về sau, khi nói đến 'KHÔNG THÀNH KẾ' là ý muốn ám chỉ thực lực yếu nhưng qua mặt được đối phương)

(5): yêu ngôn mị chúng: lời xằng bậy đánh lừa người khác.

(6): Tiểu hợp thiền nỗ: sàng nỗ chia thành nhiều loại tùy theo tầm bắn và quy mô của nó, tiểu hợp thiền nỗ là loại sàng nỗ có tầm bắn khoảng 140 bước (~220m ngày nay)

Ngoài ra còn có các loại khác như: Song cung sàng nỗ, Đại hợp thiền nỗ, Đậu tử nỗ, Thủ xạ nỗ, Tam cung nỗ, Tứ tam cung nỗ, với quy mô, thiết kế khác nhau.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 124: Chương 124

Trúng kế rồi!

Nhận thức được tình hình hiện tại, Mao Lợi Cố kinh hãi khiếp đảm, nhưng để trấn tĩnh quân tâm, hắn buộc phải tự trấn tĩnh mình, cố gắng đứng vững giữa ba quân, tự mình chỉ huy dập lửa, ít ra có thể phá cổng thành mà ra, hội hợp với đại quân bên ngoài. Nhưng mà, Bát thập tứ vân kỵ từ sớm đã chờ sẵn ở đó!

Tám mươi bốn tuấn mã, tám mươi bốn kỵ sĩ. Hết thảy tám mươi bốn người đều vận áo choàng đen tuyền, lưng đeo cung tiễn, nắm chặt trong tay loại binh khí kỳ lạ không khác lúc trước – Đó cũng chính do Vô Song công tử dày công thiết kế, chế tạo, tên gọi 'Trảm Vân Nhận' (1)

Bát thập tứ vân kỵ tựa mây đen vần vũ, ùn ùn lao đến!

Trảm Vân Nhận trong tay loang loáng, nhoáng lên ánh thép sáng lóa tựa hoa tuyết tung bay, máu tươi như con sóng đỏ bầm cuộn lên bốn phía.

Địch quân chỉ kịp thấy trường nhận vung lên hạ xuống, như mưa tuyết tung hoành, chỉ còn biết hoang mang giơ binh khí của mình ra chống cự, có sử thương, có dụng đao, nhưng chỉ nghe thấy thanh âm va chạm chát chúa, đổ vỡ răng rắc, nhìn lại, thương đã gãy, đao đã oằn, nhận ra thì cái đầu mình đã lăn lông lốc trên mặt đất.

Binh khí của quân địch rõ ràng không địch nổi đoàn kỵ binh đang chém giết không ngừng! Bát thập tứ vân kỵ, chẳng những được trang bị binh khí hoàn hảo, tinh xảo, mà còn có võ công cao thâm, siêu quần bạt tụy, vì vậy mà trường nhận trong tay lại càng thêm sắc bén, lợi hại vô cùng!

Từng cái đầu nháy mắt lìa ra khỏi cổ, gương mặt còn đang hoang mang, ngỡ ngàng, thân thể chia đôi, đầu một nơi, người một nẻo.

Lửa cháy bừng bừng, tiếng la thảm thiết, chiến mã điên cuồng, chân người giày xéo.

Có người bị chém ngang đầu, máu bắn xối xả, hai mắt trợn trừng, dường như vẫn còn chưa tin, lòng không hề chuẩn bị cho cái chết đến sớm nhường ấy, sọ rơi xuống đất, lăn lộn tới lui, rồi bị vó ngựa đạp lên, não văng tung tóe.

Chỉ trong một thoáng, quân địch bị xoay nghiêng lật ngược, nhào loạn quay cuồng, dễ dàng như bẻ gãy cành khô, nhổ vài cọng cỏ. Tám mươi bốn kỵ sĩ giục ngựa phi như bay, chẳng mấy chốc đã đến rất gần Mao Lợi Cố.

Mắt thấy binh lính tiền phương chao đảo ngả nghiêng như cỏ hoang trong gió, nháy mắt ngã rạp, lần đầu tiên trong đời, Mao Lợi Cố không thể ức chế nỗi sợ hãi hoang mang đang quặn lên trong lòng!

Hắn tàn nhẫn, hắn hung bạo, hắn thích giết người mua vui, nhưng tất cả cũng không che giấu được sự hèn nhát của hắn.

Loại người như hắn, giống như loài chuột bọ, ba phần giảo hoạt, ba phần ngoan hiểm, nhưng sâu tận bản chất vẫn tồn tại đến bốn phần khiếp nhược, đớn hèn.

Nhìn Bát thập tứ vân kỵ cưỡi gió đạp mây, vung trường nhận, đoạt mạng người đang lăm lăm giương nanh múa vuốt lao thẳng về phía mình, Đệ nhất mãnh tướng Uy Nô mặt cắt không còn chút máu, kinh hoàng tột độ, loáng cái đã run rẩy ngã nhào xuống đất.

"Mau mau cứu hỏa!!"

"Chư tướng bị hãm bên trong rồi!"

Có điều là, một khi Vô Song công tử đã có trù tính phóng hỏa ngô đồng (2), thì há muốn dập là dập đơn giản như vậy? Chiếu theo cục diện hiện tại mà nói, đám cháy này có muốn cháy hết một ngày một đêm cũng không phải là không có khả năng.

Tặc binh (3) lăng xăng ở thành môn, kêu la í ới tìm cách cứu hỏa. Rất nhiều người không nhận thức được tình hình hiện tại, chỉ đơn giản cho rằng binh lính trấn giữ cổng thành nhất thời gây cháy, hoàn toàn không một mảy may cảm giác rằng, nguy hiểm đã cận kề trước mắt.

Hốt nhiên, mặt đất dưới chân rung chuyển.

Kinh ngạc ngẩng đầu, chỉ thấy từ đằng xa bụi vàng cuồn cuộn, tiếng chân rầm rập, phảng phất từ trong đám bụi mịt mù là hình bóng bạch long vẫy vùng, như hiện ra từ trời xanh thăm thẳm, giữa lửa đỏ hung tàn, cưỡi mây lướt gió, đạp sóng quét mưa!

Một đội kỵ binh đột nhiên không biết từ đâu hiện ra sát bên cánh phải quân địch!

Dẫn đầu không ai khác, chính là viên tướng trẻ đến từ Bát Phương Thành, theo sau là đoàn khinh kỵ binh hùng hậu đông đảo, khôi giáp chỉnh tề, ngay cả ngựa cưỡi cũng có giáp trụ bảo vệ, phòng khi giáo sắc tên nhọn tập kích.

Dương Hổ quát: "Xả tiễn!"

Năm vạn kỵ binh lập tức cùng lúc giương cung, dáng điệu uy mãnh kiêu hùng, 'vãn cung như mãn nguyệt' (4), tên bắn xối xả, tựa cuồng phong loạn vũ không chút ngơi nghỉ!

Đầu tiễn xé gió lao như điện xẹt đập thẳng vào mặt, bao nhiêu nhiệt huyết hăng hái bị triệt tiêu sạch sẽ, rơi rụng như lá úa trước cuồng phong! Địch quân không dám chần chừ mạnh tên nào tên ấy hàng ngũ tan tác, xoay lưng tháo chạy, giẫm đạp té nhào.

Bắn hết một hiệp, Dương Hổ thừa thắng xông lên, chỉ huy đoàn kỵ binh đâm thẳng vào trung tâm doanh trại của địch.

Lập tức bốn bề hỗn loạn, tiếng người kinh hãi, tiếng ngựa hí vang, địch quân phút chốc co cụm rối rắm.

Trận mưa tên vừa rồi có thể không làm địch quân thiệt hại quá nhiều binh mã, nhưng có tác dụng làm cho bọn chúng kinh hồn táng đởm, tim như muốn nhảy ra khỏi ***g ngực.

Bụi vàng mịt mờ, bạch long ẩn hiện, uốn lượn tung hoành, khiến lòng người sản sinh một cảm giác tuyệt vọng tựa Thái Sơn áp đỉnh (5), vô pháp cản phá, ngăn chặn, vô lực vãn hồi, trốn chạy.

Con rồng bạc khổng lồ lắc đầu vẫy đuôi, năm vạn khinh kỵ binh tản ra theo hai cánh tả hữu, như giao long (6) xòe vuốt, những muốn đem hết thảy con mồi trước mắt xé nát thành vụn cám.

Hai đạo binh mã cùng đổ ập vào nhau, xoắn lại giao chiến!

Chiến mã như bay, chiến binh như rồng, đao quang như điện!

Bát Phương kỵ binh giống hệt lưỡi hái của tử thần, không ngừng tước đoạt vô số mạng sống đang tràn trề sinh lực của quân xâm lược.

Địch quân mặc dù người đông thế mạnh, song chỉ còn biết hoảng hốt kinh sợ trước thế công mạnh mẽ như bão táp, nhung trang giáp trụ tinh xảo, chỉn chu, cung tiễn cường ngạnh, uy vũ, hết thảy bọn chúng đều đã sớm khiếp đảm kinh hồn, tim đập chân run!

Sau khi đột phá trung quân, năm vạn khinh kỵ binh không chút ngơi nghỉ tiếp tục xông pha, ngựa thúc càng nhanh, đao vung càng mạnh, chọc thẳng vào hậu doanh của địch, hậu quân Uy Nô tán loạn, hệt như mặt hồ bị đá tảng bất thình lình ầm ầm đổ xuống, làm cho chấn động dữ dội, rùng rùng hoảng loạn!

Trống dồn giục giã, kèn lệnh rền vang.

Một, rồi lại một chiến kỳ nữa ngạo nghễ giương cao, nhờ ánh lửa bừng bừng hồng rực một mảng trời nơi đầu thành, rọi sáng chữ 'Khuynh' trên mặt cờ, như gai đâm nhức nhối con mắt tặc binh.

"Tiếu Khuynh Vũ! Tiếu Khuynh Vũ!" – Trong một thoáng chốc, phảng phất một luồng âm phong hàn khí bao trùm hết thảy liên quân, đám bại binh như cảm nhận được cái lạnh thấu xương thấu cốt, bất giác, không tự chủ được run rẩy toàn thân.

Trong ánh lửa rực lên huyết sắc, tướng sĩ dũng mãnh giáp trụ tề chỉnh sáng choang quần tụ chung quanh y, Tiếu Khuynh Vũ đoan nhiên tĩnh tọa, bình thản lãnh đạm, tịch mịch thẳm sâu, trong tay là một thanh cổ cầm ưu nhã. Giữa chốn chiến trường Tu La giết chóc, lại có một người tựa thiên tiên hạ phàm, vậy mà tuyệt không làm cho một ai cảm thấy cao vời xa cách.

'Tanggg!'

Nhạc thanh trong trẻo vút cao!

Tiếu Khuynh Vũ nhấc tay, dây đàn rung lên dưới những đầu ngón tay thanh tú. Tiếng đàn hào sảng phóng khoáng, tung hoành vạn thiên, tỏa lan muôn dặm, xa thẳm núi đồi vẫn còn vọng vang.

Trong chiến trường, người điên ngựa dại, sát thanh dậy đất rung trời!

Ngoài sa trường, bạch y khuynh thế, cầm âm mãnh liệt sục sôi.

Nhất thời, tiếng đàn lẫn lộn với tiếng chém giết, đao thương trùng điệp cũng không át được cầm âm quẩn quanh len lỏi, đột ngột vút cao át lại!

Âm nhạc quyết liệt. Chém giết tàn khốc.

Đây chính là xung đột của máu và lửa, là va chạm của sống và chết!

Khi y tấu đàn, biểu cảm vẫn là bình thản, trữ định, không tỏ ra lạnh nhạt thờ ơ, cũng không có thiết tha cháy bỏng. Dù cho giữa sa trường đối địch, y cũng vẫn hư ảo tựa sương mỏng khói mờ, không chút nào giống con người trần tục.

Bỗng nhiên!

Dây đàn đứt đoạn! Dư âm vang vọng thấu trời xanh.

Vô Song công tử hốt nhiên nhếch môi cười nhẹ, hướng về phía bại quân như thác lũ, ưu nhã khom người.

Động tác ấy đã đường hoàng chỉ rõ: địch quân đã thảm bại, tan tác tại nhãn tiền!

Vô số binh tướng nhất tề rống lên: "Công tử Vô Song! Công tử Vô Song!"

Giữa tiếng huyên náo, kim quang chói sáng tứ phương, hoàng hôn hồng rực tuyệt diễm. Xa xa, nước sông như tấm thảm lóng lánh dập dềnh. Núi non tú

lệ rạng rỡ, thiên không ráng đỏ lững lờ, tráng lệ lộng lẫy, tươi đẹp lạ thường.

Ngày ba mươi tháng tám Khánh Lịch năm thứ 330, Uy Nô, Thiên Tấn, Hung Dã tập hợp một trăm vạn binh mã tiến công Cốc Gia thành.

Vô Song công tử dùng chiến thuật hạng chiến (7), phục kích tiêu diệt quân chủ lực của liên quân, rồi dùng khinh kỵ binh đánh úp doanh trại địch ở bên ngoài thành, khiến địch quân không kịp trở tay.

Một trận chiến tại Cốc Gia Thành, đại phá trăm vạn đại quân của địch, Bát thập tứ vân kỵ bắt sống Mao Lợi Cố, Vô Song công tử hạ lệnh xử trảm, bêu đầu thị chúng.

Khi nghe Dương Hổ kể lại quá trình chiến đấu, Phương Quân Càn thủy chung không nói một lời, nhưng trong lòng lại cuộn sóng dữ dội! Nếu không phải vì có thuộc hạ ở đó, hắn đã không nhịn được mà đập bàn reo lên hoan hô: "Làm hay lắm!"

Khuynh Vũ của ta, công tử Vô Song!

Đôi mắt Dương Hổ đầy sùng kính: "Mạt tướng nghe công tử nói, chiến thuật 'hạng chiến' đánh trong ngõ hẻm mà phân thắng bại này là do Tiểu hầu gia đề xuất phải không?"

Phương tiểu hầu gia ngớ người, ngây ra một lúc, không khỏi xấu hổ: "Bổn hầu… bất quá linh quang chợt lóe, tùy tiện mà nói…"

Trận này được hậu thế xưng tụng là trận đánh kinh điển của chiến thuật 'Hạng chiến'. Và bởi vì, đây là khởi nguồn cho những trận đánh trong không gian đô thị về sau, nên được gọi là 'Tiềm long chi uyên'!

Vị tướng trẻ Dương Hổ về thành phục mệnh lúc này, về sau trở thành một trong mười tám vị công thần đứng đầu.

Nhưng lúc này, đối với vị tướng quân niên thiếu, việc tận mắt chứng kiến cũng như tận mắt tham gia trận chiến kinh điển ấy đã khiến cho hắn được ích lợi không nhỏ, đến tận cuối đời.

Hậu thế đều biết 'Tiềm tướng' Dương Hổ giỏi nhất là thủ thành chiến, đặc biệt đường lối hạng chiến được thế nhân xưng tụng tán thưởng không ngớt. Sau năm sáu mươi tuổi, đã đem tất cả kinh nghiệm mưu lược cả đời của mình tổng hợp lại, biên soạn thành《Dương thị binh pháp》.

—oOo—

(1): Trảm vân nhận: đao chém mây.

(2): ngô đồng là một loại cây cho dầu, nên rất dễ cháy. Một khi đã muốn phóng hỏa ngô đồng, tức là muốn việc đó chắc chắn hoàn thành.

(3): tặc binh: quân giặc, cách gọi miệt thị.

(4): 'Vãn cung như mãn nguyệt' (挽弓如满月): một tư thế uỡn ngực giương cung, bắt nguồn từ bài 'Giang thành tử mật châu xuất liệp' (江城子 密州出猎) của Tô Thức.

Lão phu liêu phát thiểu niên cuồng, tả khiên hoàng, hữu kình thương.

Cẩm mạo điêu cừu, thiên kỵ quyển bình cương.

Dục báo khuynh thành tùy thái thủ, thân xạ hổ, khán tôn lang.

Tửu hàm hung đảm thượng khai trương, tấn vi sương, hựu hà phương!

Trì tiết vân trung, hà nhật khiển phùng đường?

Hội văn điêu cung như mãn nguyệt, tây bắc vọng, xạ thiên lang.

(5): núi lớn đè đầu

(6): giao long: thuồng luồng, một loại thủy quái trong truyền thuyết. Có người nói đó là con cá sấu.

(7): hạng chiến: chiến thuật đánh nhau trên trên đường hẹp. Còn gọi là 'thành thị chiến', được ghi chép lại từ thời nhà Tống, trong 'Triêu dã loại yếu – suất mạc': Hạng chiến, thành thị chi nội tiếp chiến dã (Hạng chiến, là tiếp chiến bên trong thành thị), 'Tân Ngũ đại sử – Tạp truyện – Phạm Duyên Quang': Biện binh vọng kiến thiên tử thừa dư, nãi khai môn, nhi Duyên Quang tiên nhập, do hạng chiến, sát thương thậm chúng (Biện binh: binh lính thành Khai Phong)

QUYỂN THỨ SÁU

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 125: Chương 125

‘Tiềm long chi uyên’ vừa hạ màn, tướng lĩnh Bát Phương Thành đã tề tựu đông đủ tại sảnh đường thương thảo quân tình.

Công tử bước tiếp theo sẽ làm gì?

Hai mươi vạn quân sĩ này cuối cùng đi đâu về đâu?

Phương tiểu hầu gia nghe chúng tướng tranh nhau nêu chính kiến của mình, rất có hứng thú với việc quan sát đủ loại biểu hiện cảm xúc, thái độ của thuộc hạ. Đây cũng là cách điều tiết, nắm bắt toàn cục thường ngày của hắn.

Tiểu hầu gia từ rất sớm đã khám phá ra bí quyết chân chính để làm một thượng vị giả (1): chẳng cần phải cuống cuồng lo đủ mọi việc, chỉ cần nắm được thuộc hạ của mình muốn làm gì. Vậy nên Phương tiểu hầu gia này thích nhất là, từ những tranh luận của quần thần, lấy thừa bù thiếu, gạn lọc tinh túy, rồi sau đó mới ban bố mệnh lệnh.

Một bức địa đồ rất lớn treo sau lưng Phương Quân Càn, hắn nghiêng đầu, cẩn thận tỉ mỉ xem xét từng vị trí bình nguyên thung lũng, núi non sông ngòi được ghi chú, đánh dấu chu đáo.

Chợt cất giọng thản nhiên: “Khuynh Vũ sẽ chia quân làm hai lộ, lộ thứ nhất đi qua Bạch Ác quan trở về Bát Phương thành, lộ thứ hai một đường xuôi theo hướng nam trực chỉ Hoàng thành, tiến kinh cần vương. (2)”

Mọi người kinh hãi: “Tiểu hầu gia làm sao biết được?”

“Khuynh Vũ chắc chắn phải biết rằng, ngay lúc này, nếu như có một đạo quân uy hiếp hậu phương của địch, chỉ cần tiền hậu giáp công, thắng lợi lập tức cầm chắc trong tay. Mà, phía nam kia Liêu Minh bắt đầu trở mình vọng động, vậy nên tất yếu phải có một lộ quân nữa trấn thủ Hoàng đô uy hiếp Liêu Minh. Đổi lại là bổn hầu, cũng sẽ quyết định như vậy.”

Nếu như ngay lúc ấy, đối với lời nói của Tiểu hầu gia, chư tướng còn có vài ba phần nghi hoặc, thì tình hình diễn biến ngay sau đó đã làm cho vài ba phần nghi hoặc ấy một hơi thổi sạch, tan thành mây khói.

Chiến cuộc hoàn toàn diễn ra theo đúng những gì Phương Quân Càn phân tích, mà không, phải nói là hoàn toàn tiến triển theo sách lược mạnh như vũ bão không hề có sơ hở của Tuyệt thế song kiêu mới phải!

Tướng lĩnh Bát Phương thành ai nấy tái mét mặt mày: ở đây Phương tiểu hầu gia vừa hạ quyết tử lệnh, hạ lệnh phá thủ trầm chu (3), một trận tử chiến, ở kia Vô Song công tử phái viện quân tiến công thần tốc, đánh úp bất ngờ hậu phương của địch, nội ứng ngoại hợp, một kích trí mạng.

Cách xa nhau hàng mấy nghìn dặm, nhưng hai bên lại xuất thủ gần như đồng thời. Kế hoạch kín đáo, cẩn trọng, phản ứng nhanh nhạy, gọn gàng, ra tay dứt khoát, tàn nhẫn. Cái này, căn bản không phải là những hành động đối phó mang tính tình thế, cấp thời, mà giống hệt như thực hiện kế hoạch, chiến lược mà hai người đã vạch sẵn chu đáo từ trước nhắm vào kẻ thù truyền kiếp bấy lâu.

Cho đến khi Tiếu Khuynh Vũ một lần nữa về đến kinh thành, đã là ngày mồng năm tháng chín.

Hoàng đô Đại Khánh đã xa rồi cái thời ngựa xe như nước, phồn hoa hưng thịnh ngày nào. Kể từ khi nghe tin Uy Nô đã phá được Kỳ Hiến quận, trực chỉ uy bức Hoàng đô, nào nguyên lão quý tộc, nào thế phiệt trâm anh, nào tiểu thư kim chi ngọc diệp, nào công tử phong nhã hào hoa, ai có chân đều đã sớm bỏ của chạy lấy người, tứ tán khắp nơi vô tung vô tích. Trong thành lúc này chỉ còn lại dân thường áo vải, tay không của cải, lưng không thanh thế, cùng với lực lượng thủ vệ Vương thành ít ỏi rời rạc cuối cùng còn ở lại: vỏn vẹn mười vạn Ngự lâm quân.

Phương Gia Duệ đã sớm ra lệnh cho Thái tử Phương Giản Huệ dẫn đầu văn võ bá quan chạy trốn về Luân Thuần quận miền Tây Nam, một mình ở lại trấn thủ Hoàng đô.

Huấn dụ của tổ tiên: bất luận nhân họa hay thiên tai, Hoàng đô tuyệt đối không thể không có huyết thống Hoàng thất trấn thủ dù chỉ một ngày.

Gia Duệ đế già yếu bệnh nhược, gần đất xa trời, lập thệ cùng tồn cùng vong với Hoàng thành Đại Khánh đã từng một thời tráng lệ huy hoàng.

Không biết bắt nguồn từ vấn đề lao tâm khổ tứ gì mà Tả Thừa tướng Lâm Văn Chính lại không theo văn võ bá quan đi trốn, toàn gia chủ động ở lại Hoàng đô. Trước mắt mà nói, lão lúc này chính là tâm phúc đại thần duy nhất còn lại bên người Gia Duệ đế.

“Tham kiến Tiếu thừa tướng!” – Ngự lâm quân trấn thủ cổng thành đồng thanh cung nghênh.

Nghe xong, Tiếu Khuynh Vũ nhướng nhẹ chân mày, không mở miệng nói gì, chỉ lẳng lặng kích hoạt luân y di chuyển, qua cầu vào thành.

Thân phận của y ở tại Hoàng đô này, chính là người chỉ dưới một người mà trên muôn vạn kẻ khác: Đại Khánh Hữu Thừa tướng.

Đường sá trong kinh ồn ào náo nhiệt ngày nào, giờ đây chỉ còn tiêu điều xơ xác, tịch lặng thê lương. Bá tánh vì sợ hãi mà trốn chặt trong nhà không dám xuất đầu lộ diện, chỉ có thủ vệ Hoàng thành lặng lẽ chu toàn bổn phận, ngày ngày tuần tra trên phố. Cả tòa thành đặt trong thế phòng vệ nghiêm nhặt, không chút lơ là, chỉ có lòng người tê tái, hoang mang.

Lúc này, thứ không khí bao trùm Hoàng thành dường như hàm chứa một loại mùi vị khiến người ta cảm thấy ngột ngạt, hít thở không thông.

Càng đến gần trung tâm Hoàng thành, cảm giác trĩu nặng, ngạt thở của Tiểu Khuynh Vũ lại càng mãnh liệt, khó chịu hơn bao giờ hết.

Thối rữa, hủ bại, tối tăm u ám đến tuyệt vọng… Hoàng thành, bề ngoài đẹp đẽ huy hoàng, hoa lệ hào nhoáng, che đậy nội tại xấu xa nhơ nhớp, hạ tiện tiểu nhân, đã ít nhiều vùi lấp đi con người mà chính mình trân ái, kính trọng.

Thật gian nan, khép mắt lại.

Tiểu Khuynh Vũ không thể lừa dối bản thân, rằng y chán ghét nơi này.

Cả con đường lớn chỉ nghe duy nhất tiếng lạch cạch của bánh xe luân y nghiến lên nền đá lát, âm thanh cô độc, tịch mịch vang vọng giữa thinh không, càng làm con đường xa xôi diệu vợi, càng làm cảm giác quạnh quẽ thê lương.

Một tòa lầu cao ba tầng kiểu dáng thanh thoát văn nhã hiện ra trước mắt Vô Song công tử, trên biển hiệu là chữ viết sơn song thiếp vàng lộng lẫy: Bát Mặc Khuynh Thành Các.

Tự nhiên, một luồng ấm áp từ trong ***g ngực nhẹ nhàng thấm qua thân thể, không nồng đậm, không hối hả, chỉ nhàn nhạt, chậm rãi tỏa lan, từng chút từng chút một…

Ngẩn ngơ như vừa nhìn thấy thiếu niên phong thần tuấn lãng, trên vai hồng cân rực rỡ tà mị xoay người, tung chân đá một cước, đẹp đến kinh động lòng người!

Vốn là phải rơi xuống đám đông đang quần tụ dưới đài mới đúng, nhưng quả cầu anh lạc ngũ sắc lại ngược hướng bay thẳng về phía sau Trùng Dương đài, trực chỉ Bát Mặc Khuynh Thành Các, đáp gọn vào lòng vị bạch y thiếu niên đang ngồi ở đó.

Phía trước đài là âm thanh ồn ào huyên náo từ vô số con người nghi hoặc, thắc mắc trước sự việc quá bất ngờ.

Vậy mà, thiếu niên vai quàng hồng cân ấy chỉ ưỡn lưng đứng thẳng giữa Cửu Cửu Trùng Dương đài, hướng về mình, vừa kiệt ngạo vừa ôn nhu, mỉm cười.

Một lần tung chân, xoáy cầu, tao nhã phong hoa, khuynh thiên đảo địa.

Rồi, lại thoảng bên tai thanh âm thủ thỉ êm đềm như ru, nhu tình như nước của người nọ…

Nỉ non, thoang thoảng, ‘Chiến cuộc qua đi, sớm trở về nhà’.

Từ xưa đến giờ, vẫn luôn cho rằng bản thân mình là lục bình không rễ, suốt đời phiêu dạt, bập bềnh vô định, bất luận dừng chân ở đâu cũng chỉ là một khách qua đường, không luyến lưu, không vướng mắc với bất cứ ai, bất cứ điều gì.

Cho đến khi, hai người nảy tình sinh ái, tơ lòng quẩn quanh, mới chợt hoảng hốt phát hiện…

Thì ra, nơi nào có Phương Quân Càn, nơi đó chính là nhà của Tiểu Khuynh Vũ.

Phải vận đến bao nhiêu sức lực của tương tư, nhung nhớ, mới có thể khắc sâu vào tháng năm?

“Lao Thúc, chiến cuộc qua đi, chúng ta trở về nhà nhé!”

Mặc kệ biểu cảm kỳ quái không thể tin vào tai mình của Lao Thúc, Vô Song công tử nhẹ rủ rèm mi dài rậm cong vút của mình, khóe môi mỉm cười, ôn nhu tựa thủy.

Tiểu Khuynh Vũ… Đột nhiên… rất nhớ ngươi.

“Ngươi đã về… Khụ khụ… Khụ khụ…” – Sắc mặt Gia Duệ đế xám ngắt như tro, lão nhược suy kiệt, tinh tường có thể nhận ra sinh khí duy trì mạng sống của lão đang không ngừng thoát ra bên ngoài.

Lão nhân này thực sự đã đặt một chân vào quan tài, chỉ còn chút hơi tàn cuối cùng sót lại níu kéo cuộc sống.

Tiểu Khuynh Vũ thản nhiên nói: “Là ngươi nói muốn ta về gặp ngươi lần cuối cùng.”

“Đúng vậy, ngươi mà không về… khụ khụ… sợ là sau này không gặp được Trẫm nữa.”

Vô Song công tử lẳng lặng nhìn lão, không nói một lời.

“Trẫm biết, ngươi cuối cùng cũng sẽ trở về, bất kể ra sao, ngươi hẳn là phải gọi trẫm một tiếng Phụ hoàng… Đúng không? Con trai của trẫm cùng Ngữ Mạt, theo lý phải được phong làm Thái tử, nhưng vì yếu ớt bệnh nhược, hai chân mang tật mà bị bắt xuất cung, nuôi dưỡng đến lớn, trở thành Đại Khánh Hữu thừa tướng, Tiếu, Khuynh, Vũ!”

Dường như không để ý đến sắc mặt trắng bệch đầy thống khổ của Tiếu Khuynh Vũ, Phương Gia Duệ lại nói tiếp: “Không, ngươi là con của trẫm, ngươi phải là họ Phương.”

Chờ cho Gia Duệ đế dứt lời, Tiếu Khuynh Vũ cũng đã kịp hoàn toàn trấn tĩnh: “Ta họ Tiếu,” Thanh âm lãnh đạm như thể đang nói một chuyện chẳng hề liên can đến mình, “Mẫu thân ta tên gọi Tiếu Ngữ Mạt, ta vĩnh viễn là họ Tiếu.”

“Nhưng ngươi là con của ta, đây là sự thật mà ngươi vĩnh viễn không cách nào thay đổi được. Ngươi trở lại cứu Đại Khánh, đủ chứng minh trong lòng ngươi còn có phụ mẫu huynh muội, còn có dòng máu chính thống của Hoàng thất đang chảy trong người ngươi!”

Ánh mắt Vô Song công tử bén nhọn tựa mũi kim, quang mang sắc lạnh mang theo một chút thương hại: “Tiếu Khuynh Vũ cứu không phải là Hoàng thất Đại Khánh, mà là bách tính Đại Khánh.”

“Nếu như trẫm mang ngôi vị Hoàng đế này truyền cho ngươi?”

“Ta muốn ngươi vĩnh viễn không thể cho được!”

Phương Gia Duệ lần đầu tiên nhìn thấy khuôn mặt luôn đạm mạc lãnh tĩnh của y biểu lộ sinh động đến thế: Bội nghịch, quật cường, phản kháng, kiệt ngạo.

Gia Duệ đế cười lạnh: “Trẫm không thể cho, vậy chẳng lẽ Phương Quân Càn có thể?” Ánh mắt của lão lóe lên lạnh lẽo, hệt như ánh mắt của loài dã lang tàn bạo, hung hãn nhất.

Tiếu Khuynh Vũ đột nhiên có chút mỏi mệt, chán ngán chẳng muốn tiếp tục: “Chiến cuộc qua đi, ta sẽ trở về Bát Phương Thành.”

“Trẫm sẽ không cho ngươi đi, lại càng không muốn khoanh tay ngồi nhìn ngươi trợ giúp Phương Quân Càn lật đổ giang sơn của trẫm.”

Tiếu Khuynh Vũ cười mỉa: “Ngươi cản ta được sao?”

“Trẫm đúng là cản không được ngươi, nhưng trẫm có thể giết ngươi!”

Tức thì hàng loạt bóng đen như u linh âm ảnh từ những góc khuất của đại điện xuất hiện, ngàn vạn dây cung được kéo căng nhắm thẳng đầu tiễn nhọn hoắt vào Tiếu Khuynh Vũ, chỉ cần Phương Gia Duệ hạ lệnh một tiếng, công tử Vô Song lập tức vạn tiễn xuyên tâm.

“Trẫm biết, ngươi võ công cao tuyệt, nhưng mà, võ công có cao cường đến đâu, thì thân thể huyết nhục cũng không thể chọi lại với cung tiễn cường ngạnh.” – Khuôn mặt già nua của Gia Duệ đế đanh lại lạnh lùng, vô cảm, “Nhược bằng không để cho trẫm sử dụng, thì dù có là con ruột máu mủ tình thâm, trẫm cũng quyết không nương tay tiêu diệt.”

“Dù là như vậy, ngươi vẫn muốn trở về với hắn ư?”

Tiếu Khuynh Vũ mỉm cười rất nhẹ, bạch y trắng muốt tựa tuyết đầu mùa lấp lánh ánh sáng lưu luyến miên man, mà cũng thập phần kiên định: “Ta phải trở về.”

Gia Duệ đế giận dữ hỏi: “Vì, sao?”

…

Tiếu Khuynh Vũ ưu nhã nhấc tay, cảm giác như máu huyết của mình còn đang quyến luyến chưa muốn lưu thông, nghẽn lại trong một chớp mắt.

Trả lời: “Bởi vì hắn ở nhà chờ ta.”

—oOo—

(1): thượng vị giả: thượng cấp, người trên.

(2): cần vương: cứu giúp triều đình trong cơn hoạn nạn.

(3): phá thủ trầm chu (破釜沉舟): nghĩa đen: đập nồi dìm thuyền.

Nghĩa bóng: quyết đánh đến cùng.

Nguyên lai thành ngữ này xuất phát từ một điển cố: Hạng Vũ đem quân đi đánh Cự Lộc, sau khi qua sông thì dìm hết thuyền, đập vỡ nồi niêu để binh sĩ thấy không có đường lui, phải quyết tâm đánh thắng.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 126: Chương 126

Phương tiểu hầu gia nắm chặt mảnh thư nhỏ trong tay, tức tối lẩm bẩm: "Cuối cùng cũng chịu nhớ là phải trở về rồi đấy!"

Chư tướng xúm xít lại hỏi: "Là thư của công tử gửi về sao?"

"Không phải y còn ai vào đây!" – Nói đoạn, thật cẩn thận giấu kỹ mảnh giấy. Ngữ khí vẫn tỏ vẻ tức giận phẫn nộ, song trên mặt, nét cười đang ửng lên rạng rỡ, không làm cách nào che giấu được, "Đợi y về đây rồi, nhất định phải dạy dỗ lại cho đàng hoàng mới được!"

Đột nhiên, đại môn mở toang, một cơn gió lạnh thấu xương xộc thẳng vào trong, không khí nhanh chóng bị buốt giá bao trùm!

Hết thảy mọi người có mặt ở đó đều không thể ngăn nổi bản thân rùng mình ớn lạnh.

"Tiểu hầu gia!" – Một vệ binh có nhiệm vụ thông báo từ ngoài hộc tốc xông vào, mồ hôi đầy đầu, mặt tái mét không chút huyết sắc, "Đại Khánh Tả thừa tướng Lâm Văn Chính từ Hoàng thành phái người cấp báo… Nói… nói công tử ở Hoàng đô…"

Phương Quân Càn một cước đá hắn té lăn trên đất, xốc cả trướng môn văng ra ngoài!

"Người đâu! Mau nói ta biết toàn bộ thật rõ ràng!"

"Tiểu, tiểu hầu gia, ngày mồng năm tháng chín, công tử tiến kinh cần vương, để tất cả binh mã ở lại ngoài thành, một mình vào điện… Kết quả… trúng mai phục của Hoàng đế… Vạn tiễn xuyên tâm…"

Sứ giả do Lâm Văn Chính phái đến kinh hoảng sợ hãi quỳ gối trước mặt Phương Quân Càn, cúi gằm mặt, giọng nói càng lúc càng nhỏ dần đi.

Phương Quân Càn giận dữ nhìn trừng trừng kẻ vừa mới đến: "KHÔNG, THỂ, THỂ ĐƯỢC!!!!"

Khuynh Vũ còn chưa về đến nhà, làm sao mà chết được chứ!

Khuynh Vũ làm sao có thể… chết… được!??

Cái này… đúng là khốn nạn vô sỉ, rõ ràng… dám ngang nhiên nguyền rủa Khuynh Vũ!

Túm chặt cổ áo của sứ giả lôi lên, hai mắt Phương Quân Càn long sòng sọc, vằn lên tia máu đỏ quạch, dữ tợn như thể sắp ăn tươi nuốt sống hắn: "Ngươi còn dám hồ ngôn loạn ngữ, có tin bổn hầu lôi ngươi ra ngoài thiên đao vạn quả (1), bắt ngươi chết không toàn thây không hả?"

Sứ giả toàn thân run bắn, thất thanh kêu khóc: "Không, không liên quan tiểu nhân mà! Không phải tiểu nhân hại chết công tử mà… Hầu gia tha mạng! Hầu gia tha mạng…"

Hắn run lẩy bẩy cố gắng thanh minh chứng tỏ mình trong sạch: "Mệnh lệnh là của Hoàng thượng hạ xuống, tiểu nhân chỉ là tới báo tin, cái gì cũng không liên quan tới tiểu nhân mà…"

Nhìn trừng trừng đối phương đang trắng bệch vì kinh hãi, không ngừng há mồm hớp hớp không khí, khó khăn phun ra từng chữ đứt đoạn trong hơi thở phập phều. Bên tai Phương Quân Càn như có sấm rền chớp giật, ong ong ù ù, ầm ầm hết trận này đến trận khác, chấn động khủng khiếp đến độ hắn không thể đứng vững nữa.

Cũng không biết bao nhiêu thời gian đã trôi qua, hắn mới từ trong trạng thái vô tri vô giác giật mình hồi tỉnh.

Giật mạnh tay ném tên sứ giả sang một bên, Phương Quân Càn hoang mang nhìn chung quanh, biểu cảm giống như một người mắc bệnh hiểm nghèo sẵn sàng đến đủ nơi, vái đủ thầy, uống đủ thuốc để chạy chữa.

Hắn vọt tới trước mặt Dương Hổ, hỏi dồn: "Tiểu Dương, chuyện này là giả đúng không, chẳng phải ngươi vừa mới ở bên Khuynh Vũ sao, y chẳng phải đang sống rất tốt sao, có đúng hay không?"

So với Phương Quân Càn, biểu hiện của Dương Hổ còn mờ mịt hơn, hai mắt đờ đẫn, ngốc dại, hồn như phiêu bạt tận cõi nào không rõ.

Phương Quân Càn lại lập tức chuyển hướng nhìn Thích Vô Ưu, ánh mắt tha thiết của hắn khiến Thích quân sư bối rối không biết làm sao, ấp úng ngập ngừng mãi không nói nổi nên lời.

Cuối cùng, Phương Quân Càn quay đầu hướng mắt về phía Cổ Mục Kỳ, biểu hiện của hắn khi ấy hệt như một người đang tuyệt vọng giữa dòng lũ xiết cố gắng níu lấy cành lục bình mong manh cứu mạng: "Lão Cổ, ngươi nói gì đi!"

Cổ Mục Kỳ vòng vo: "Công tử sẽ không dễ dàng mà đi như vậy… ơ… à… Hà huống chi khoảng cách từ Hoàng đô về đây xa xôi diệu vợi, tin tức… cũng có thể sai…"

"Đúng đúng đúng!" – Ánh mắt của Phương Quân Càn nhìn Cổ Mục Kỳ có thể nói là sánh ngang với vạn lần cảm kích, "Nhất định là vậy, nhất định là bọn họ lầm lẫn, nhất định là bọn họ lầm thôi! Mau lên, mau đi liên lạc với thám tử tại Hoàng thành kiểm tra thực hư! Không, không, bổn hầu phải tự mình về kinh một chuyến! Bổn hầu phải thân chinh dẫn binh cứu Khuynh Vũ trở về… Lập tức tập hợp Bát Phương quân, kêu gọi tất cả ba qua tướng sĩ… Phải cứu y, cứu y!"

Phương Quân Càn càng nói càng giống như lảm nhảm, câu nọ lẫn sang câu kia, ngay cả chính mình cũng không biết bản thân đang nói những gì, chính mình cũng không biết bản thân lộ ra bao nhiêu thê thảm. Hắn chỉ biết một điều rằng, hắn phải nói, phải liên tục nói, không thể để đầu óc nghỉ ngơi suy nghĩ. Hắn cự tuyệt mọi suy nghĩ.

Bởi vì, ý niệm đáng sợ ấy luôn lởn vởn trong đầu, chỉ cần hơi chạm nhẹ vào đều làm hắn đau đớn thống khổ vô hạn!

"Tiểu hầu gia," – Sứ giả nơm nớp lo âu nói, "Lúc lâm chung, công tử để lại di ngôn…"

Di ngôn.

Hai chữ tựa như que sắt nung đỏ dí vào da thịt, như thể đem da thịt Phương Quân Càn lăn qua trở lại trên lò than rực lửa, toàn thân đầy thương tích, tứa máu tươi.

"Công… công tử nói… Xin lỗi, Tiểu Khuynh Vũ không về nhà được…"

Tên sứ giả sau đó còn nói những gì, Phương Quân Càn đã không còn nghe được nữa.

Mọi người ở đó chỉ thấy hắn từng bước, từng bước một lùi lại phía sau. Thân thể run rẩy tựa lá khô trước cuồng phong, chao đảo, ngả nghiêng muốn đổ xuống.

Thoáng chốc, ý thức trở nên mơ hồ. Năm năm tháng tháng tựa như khói khói mây mây, phất phơ bảng lảng, chỉ duy nhất còn lại một thân ảnh tịch liêu thanh nhã, chỉ duy nhất còn lại một đôi tay trắng nõn thê lương.

Còn những thứ khác, cả thế gian thiên hạ, đều như đang đổ sụp, tan biến vào hư không.

Cảm xúc mãnh liệt cuộn trào từ sâu trong ***g ngực, trong nháy mắt xâm chiếm toàn thân Phương Quân Càn, hắn gắt gao ôm lấy ngực, không thể thở nổi nữa.

Khuôn mặt hắn đột nhiên đỏ gay kỳ lạ, tuyệt đẹp tựa như ráng chiều nhuộm thắm làn da đang trắng bệch nhợt nhạt, hắn bất thình lình cúi gập người, bắt đầu ho khan, hết cơn này đến cơn khác, càng lúc càng gấp, càng lúc càng nặng nề, để đến cuối cùng, khóe môi bật ra tơ máu.

Từng đợt choáng váng như thể những đợt sóng dữ thi nhau dập vùi thân người chênh vênh không nơi bấu víu.

Chư tướng sĩ thất thanh kinh hãi thấy hắn ngã quỵ, cả người chìm vào một khoảng không tối đen vô hạn.

Buổi tối ngày hôm sau, Phương Quân Càn biến mất.

Thích quân sư nhìn mấy tên hộ vệ lăn lóc dưới đất, lại đưa mắt nhìn giường chiếu trống rỗng trong phòng: "Không phải đã để các ngươi ở đây chăm sóc trông chừng hầu gia cho tốt sao? Hầu gia đi đâu rồi?"

"Thích quân sư, Tiểu hầu gia vừa tỉnh liền muốn ra ngoài, thuộc hạ ngăn cản, kết quả bị hầu gia đánh ngã xuống đất."

Thích Vô Ưu đứng sững, bi thương ngập lòng, hốt nhiên, thở dài một hơi thật sâu.

Chẳng hề có ai cam tâm tình nguyện tin rằng nam tử phong hoa tuyệt đại, thanh quý không chút tỳ vết kia đã từ bỏ họ mà đi mãi. Thậm chí, chỉ cần đề cập tới cái chết đối với y, mọi người đều vô hình cảm giác tựa như một sự khinh nhờn, bất kính.

Một lòng vì nước vì dân nhường ấy.

Tài hoa trác tuyệt vô song nhường ấy.

Thanh khiết vô hà, kinh tài tuyệt diễm nhường ấy.

Vậy mà… cũng không thể thoát trò cợt đùa trái ngang của tạo hóa trong chốn u minh…

Ngay cả bọn họ còn không tin, huống gì đến người chí tình chí ái như Phương Quân Càn.

Tiểu viện.

Tiểu lâu.

Phương Quân Càn nhẹ nhàng lướt những ngón tay vuốt ve bề mặt thư án trống trơn.

Đó là chiếc thư án to rộng bằng gỗ lê hoa (2), kể từ khi y ngụ tại tiểu lâu đến giờ cũng không thay cái khác, nghĩ lại cũng đã rất lâu rồi. Và vì mỗi khi y trầm tư suy nghĩ thường có thói quen gõ ngón tay xuống mặt bàn, lâu ngày, trên án thư tự nhiên có một điểm hơi bạc màu đi.

Đó là thư án của y, giấy bút trên bàn vẫn còn vấn vương hơi ấm ngày nào.

Phương Quân Càn muốn quay đi, nhưng thân thể cứ như hóa đá, hóa băng tại chỗ, không cách nào nhúc nhích nổi, không thể nghe theo lý trí sai khiến nữa.

Hắn đứng chết lặng, thân thể khe khẽ run rẩy.

Hắn xông vào tiểu viện, hắn điên cuồng tìm kiếm, tìm kiếm bất thứ thứ gì còn có thể lưu lại chút hơi ấm của ai kia.

Trong tiểu đình, phảng phất bóng dáng nhàn nhã thưởng trà, đàm luận.

Giữa cỏ hoa, mơ hồ khóe môi ung dung nhấp rượu, nhẹ cười.

Trên bàn cờ dường như còn nghe tiếng quân cờ vừa hạ. Len lỏi những dây cung còn lẩn khuất tiếng tình tang.

Này giường kia, tựa hồ còn thấy hai thân thể triền miên gắn bó. Mà, dù cho ai đó vẫn không chịu thấp đèn, thì vẫn mường tượng được dưới người mình một mảnh xuân tình ôn nhu mềm mại, vương vấn luyến lưu.

Nào ai ngờ đâu, một đêm miên man tình ý, điên đảo dung hoa, lại chính là – Vĩnh quyết!

Hắn đưa tay ôm mặt, bưng kín đôi mi, cảm giác được lòng lệ nóng ấm đang trào tuôn không kềm được.

Khuynh Vũ.

Thực sự, chưa từng nghĩ rằng, hai chữ quen thuộc vẫn thường trực nơi khóe miệng ấy, đến một ngày lại có thế khiến mình đau đớn thấu tim, thống khổ tê dại.

Lạc hoa tương ngộ, thưởng trà kết tri âm, tỉ võ thừa cơ hôn trộm, Hoàng Tuyền bồi tội, thay cha xuất chinh, liên thủ kháng địch… Hồi ức tựa từng mảnh lưu quang mềm mại, lặng lẽ chảy xuôi, trôi miết qua người hắn.

Khi chính mình đã mất đi tất cả, chỉ duy nhất y ở bên cạnh, bồi bạn với mình, cùng mình vượt qua mênh mang tuế nguyệt, phiêu bạt gió mưa.

Đào chi ước hẹn, hồng cân định tình, chỉ đỏ kết tóc…

Tình này, thượng cùng Bích Lạc, hạ Hoàng Tuyền.

Phương Quân Càn đột nhiên giật mình thật mạnh!

Không, không cần phải nhớ lại thêm gì nữa! Phương Quân Càn chỉ muốn gặp lại huynh thôi! Dù chỉ là một lần!

Tiểu lâu tối om, đưa tay sát mặt cũng không thấy ngón, chỉ còn hiện hữu một nỗi tuyệt vọng kinh khủng nhất cuộc đời này của hắn.

"Khuynh Vũ, van xin huynh đừng trốn nữa… Ra đây gặp ta đi mà!"

"Phương Quân Càn ở đây này!"

"Đừng đùa giỡn nữa… Thật đó!"

"Đừng bỏ lại ta cô đơn một mình ở lại chốn này!"

"Khuynh Vũ, huynh ở đâu, mau ra đây đi!!!"

Hắn cuống cuồng, hắn hoảng loạn, thậm chí, hắn vung tay phóng hỏa, những tưởng muốn thiêu đốt cơn ác mộng vẫn hoài ám ảnh mãi không thể thoát ra.

Khi Thích Vô Ưu cùng một đám binh sĩ đã được che chắn xông vào biển lửa tìm thấy Phương Quân Càn, hắn đang co ro, bó gối ngồi nép vào chân tường, cô độc, hoảng hốt, tựa như một tiểu hài tử bị bỏ rơi, trong tay trống rỗng chẳng còn lại gì.

Lửa táp khắp nơi, hung hăng quét cái lưỡi đỏ rực của mình vào mọi ngóc ngách, nào hoa lá cỏ cây, nào đình đài lầu các yếu ớt chống cự, đoạn ngả nghiêng nhấn chìm mình vào trong biển lửa bừng bừng, tan thành mây khói

Tiểu lâu lung lay sắp đổ, hồng y nam tử kia dường như chẳng hề nhận ra ngọn lửa càng lúc càng lan đến gần, nguy hiểm sắp ập xuống, chỉ lẳng lặng náu mình vào hốc tối, không nói không rằng, không nhúc nhích cử động.

Cục diện tự nhiên yên tĩnh quỷ dị lạ thường, trong nhất thời không một ai dám lên tiếng quấy nhiễu hắn.

Người ấy đi rồi!

Trái tim của hắn, cũng đã đi theo người ấy, tan nát, chết lịm, thiêu đốt, tan thành tro, hóa thành bụi.

Trong ánh mắt của hắn, chỉ còn mịt mù một mảnh tro bụi hoang tàn, chết chóc…

"Tìm khắp rồi…" – Phương Quân Càn co ro ở một góc tiểu lâu đang rừng rực lửa, ngơ ngác nói, "Ở đâu cũng không có y…"

—oOo—

(1): thiên đao vạn quả (千刀万剐): chém nghìn vạn nhát đao, chết không toàn thây.

(2): lê hoa: cây lê, một loại cây gỗ quý, có hoa màu trắng rất đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 127: Chương 127

"Công tử làm sao chết được chứ? Nói dối, gạt người, gạt người!!!" – Trương Tẫn Nhai tay đấm chân đá mấy người thị vệ, đôi mắt tiểu tử đỏ ngầu, hệt như một con cọp nhỏ giương nanh múa vuốt.

Trương Tẫn Nhai dù sao cũng là trẻ con, tuổi nhỏ chẳng có bao nhiêu sức lực, đối với những thị vệ thân cường thể tráng mà nói, chịu mấy cú đấm đá cũng không cảm thấy đau đớn gì. Chỉ là lo sợ cậu nhỏ sẽ đánh thức Phương tiểu hầu gia còn đang mê man chưa tỉnh trong phòng, bọn họ bất đắc dĩ phải kẹp nách tiểu tử lôi ra ngoài.

"Thả ta ra! Thả ta ra! Đám thối tha này! Công tử… Huhuhuhu… Công tử… Ta phải báo thù thay công tử! Là ai đã hại công tử! Là ai hại người!? Huhuhu…"

Là ai đã hại người?

Là ai đã hại Khuynh Vũ?

Ở trên giường, Phương Quân Càn nhíu chặt hai mắt lại.

Đôi mi run rẩy bần thần, hai bàn tay bóp chặt, móng tay bấu vào da thịt rát buốt, từ lòng bàn tay, máu tươi rỉ xuống thành dòng.

Những người thân thiết nhất trên đời lần lượt bị hãm hại đến chết, trần gian quạnh quẽ cô liêu, ta chỉ còn mình y bầu bạn!

Vì Đại Khánh, y đã lao tâm khổ tứ, dốc hết tâm can, vắt kiệt sức mình, ngươi lại lấy oán trả ơn!

Phương Quân Càn này chỉ còn lại mình y bồi bạn bên đời mà thôi!

Vậy mà ngươi nhẫn tâm cướp đi người gần gũi yêu thương nhất của ta ư?

Đã vậy…

Ta muốn ngươi – Muốn sống không được, muốn chết cũng không xong!

Phương, Gia, Duệ!

Khi Cao Dậu đẩy cửa bước vào nghị sự phòng, liền trông thấy một thân ảnh đã lâu không xuất hiện.

Chính là Phương Quân Càn, hồng y tựa máu đỏ, tựa lửa hồng đang sừng sững ở đó, quay lưng về phía bọn họ, cạnh bên cửa sổ đại sảnh dõi mắt nhìn xa xăm.

Ngoại trừ Phương Quân Càn, trong phòng còn có rất nhiều người khác. Hết thảy đều là quan tướng chủ chốt của Bát Phương Thành, có thể nhận thấy Vô Ưu quân sư Thích Vô Ưu, Đệ nhất Bộ quân Hữu vệ Thượng tướng quân Lý Sinh Hổ, Đệ nhị Trọng kỵ binh Chỉ huy sứ Cổ Mục Kỳ, Khinh kỵ binh Thượng hộ quân vừa tấn chức Dương Hổ, ở giữa những vị tướng tuổi trẻ sung sức, sừng sững một thân tùng bách râu tóc bạc phơ thân kinh bách chiến, không ai khác chính là Xu mật sử, lão tướng Thái Nham.

Bất kể là lão tướng dạn dày trận mạc, chinh chiến sa trường, hay là quan văn mưu sĩ nho nhã hào hoa, hay là hậu sinh tuổi trẻ tài cao, niên khinh ngạn tuấn… thì mỗi tướng sĩ dưới trướng Phương Quân Càn trên người đều tồn tại một loại khí khái nam tính ngất trời, chiến tích bất bại, trăm trận toàn thắng càng làm thăng hoa khí chất cùng phong độ của họ, ở những người ấy, từ lời nói cho đến cử chỉ hết thảy đều toát ra sự thong thả tự tin, thản nhiên trầm tĩnh của kẻ bậc thầy thiên hạ.

Chư tướng khẽ gật đầu chào nhau, tất cả đều không lên tiếng, vì họ sợ sẽ quấy nhiễu hồng y nam tử còn đang chìm trong trầm tư mặc tưởng bên khung cửa sổ kia, Phương Quân Càn.

Cao Dậu chăm chú ngắm nhìn người ấy. Bóng lưng hắn vẫn ngất cao uỡn thẳng, vững vàng tựa Thái Sơn, nhưng rõ ràng đã gầy rộc đi rồi.

Dáng vẻ trầm lặng đó đã mất đi một phần hào hứng, phấn khởi, nhưng lại tăng thêm một phần ngưng trọng, ưu tư, một con người năm ấy chỉ mới hai mươi ba, không ngờ lại phải gánh chịu mất mát tang thương như vậy, tựa hồ tan tác phồn hoa, tiêu vong hưng thịnh.

Ổn định một lúc, bên song cửa giọng Phương Quân Càn truyền đến: "Mọi người đã đến đông đủ rồi?"

Hắn xoay người lại.

Nhìn khuôn mặt của hắn, chư tướng 'A' lên một tiếng hoảng hốt, đồng thời quỳ rạp xuống đất: "Xin hầu gia nén bi thương!"

Vị thiếu niên ngày nào phong tư lỗi lạc, ngạo mạn khinh cuồng, vậy mà bây giờ, tóc mai nhuốm trắng!

Phương Quân Càn ảm đạm nhãn quang, tóc mai ngả bạc, gầy rạc thân người, khiến cho mọi người cảm nhận được nỗi bi ai lặng lẽ, sự mệt mỏi rã rời quyện chặt tận tủy xương. Là sự nhợt nhạt bơ phờ không có sức sống, sự tuyệt vọng đến cùng cực mà một thanh niên chỉ mới đôi mươi không nên có!

"Hầu gia… Ngài…" – Thanh âm Thích Vô Ưu có chút run rẩy, y muốn an ủi hắn: "Người đi đã chớ, kẻ ở lại nên kiên cường cố sống." Nhưng nhìn lại đôi nhánh tóc mai đã nhuốm sương trắng xóa khiến người ta đau lòng của hắn, chẳng biết tại sao, những gì muốn nói đều nghẹn lại ở yết hầu.

Nếu như nói Tiểu Khuynh Vũ tình thâm không thọ, vậy thì Phương Quân Càn chẳng lẽ lại không sao…

Phương Quân Càn lại mỉm cười, vẫn là nụ cười ngày nào, ấp áp như thái dương tỏa rạng: "Khiến chư vị lo lắng, bổn hầu đã không việc gì rồi."

Trong lòng Thích Vô Ưu lại quặn lên một cảm giác… Trải qua đại nạn, Phương Quân Càn dường như đã thoát thai hoán cốt, làm cho lòng người có cảm giác không thể lường được. Như bây giờ đây, căn bản không thể nhìn ánh mắt cùng biểu hiện của hắn mà phán đoán hắn đích thực đang suy nghĩ, mưu tính điều gì.

Giây phút mà Phương Quân Càn mỉm cười ấy, thật là… vô cùng giống Tiểu Khuynh Vũ.

Thích Vô Ưu hốt nhiên rất muốn khóc.

Người, thực sự có thể yêu đến nhược nào?

Yêu đến nỗi, bề ngoài vẫn có thể bất động thanh sắc mà mỉm cười, không để cho người ta thấy nội tâm đang trượt dài xuống vực, yếu nhược lão suy, thẳng đến héo khô kiệt cùng.

Cạnh bên soái tọa, đã để sẵn một cỗ luân y hoa quý.

Phương Quân Càn hít sâu một hơi, đi về hướng soái tọa cao cao tại thượng, dáng đi khó nhọc, gian nan, từng bước, từng bước đều phải huy động tất cả sức lực cùng ý chí của bản thân.

Chỉ ngắn ngủi vài sải chân, nhưng có cảm giác hắn phải đi rất lâu mới đến.

Đứng trước soái tọa, bất giác vươn tay, tựa hồ muốn vuốt nhẹ lưng luân y bên cạnh.

Nhưng dường như chợt nhớ ra điều gì đó, khựng lại, đến cuối cùng, không đành lòng mà thu tay về.

Phương Quân Càn chậm rãi mở mắt, nhãn thần sâu thẳm quyết tuyệt: "Truyền lệnh của ta, toàn thể Bát Phương Thành lập tức vào thế chuẩn bị chiến dịch, ba ngày sau khởi binh xuôi nam, tấn công Đại Khánh!"

"Tiểu hầu gia tam tư!"

"Thỉnh Tiểu hầu gia suy xét!"

"Trước mắt nội ưu ngoại hoạn (1), bất lợi đối với quân ta!"

Phương Quân Càn đứng ngạo nghễ trên cao, làn tóc mái rủ xuống che đi ánh mắt của hắn: "Ý, ta, đã, quyết!"

"Hầu gia! Hầu gia!" – Một viên tướng trẻ gào lên đến khàn cả giọng, "Bát Phương Thành vừa mới trải qua đại chiến với Hung Tấn, chưa kịp hồi phục

nguyên khí, lại tùy tiện tấn công Đại Khánh… Một khi thảm bại, Bát Phương quân tai ương ngập đầu! Xin hầu gia suy xét lại, trước mắt ta không thể cùng Đại Khánh…“

Phương Quân Càn lạnh lùng nhìn xuống quần thần bên dưới, ánh mắt vằn lên tia máu như điên như cuồng, năm ngón tay dài và thẳng đã đặt lên chuôi Bích Lạc.

Viên tướng thấy sống lưng lạnh toát, lập tức ngưng bặt: “Tuân lệnh!”

Y không chút nghi ngờ, chỉ cần mình nói thêm một tiếng vô nghĩa nữa, Phương Quân Càn sẽ chẳng chần chừ ngay tức khắc khiến y máu tươi năm bước!

Ngày mười bảy tháng chín Khánh Lịch năm thứ 330.

Từ đâu bỗng giáng xuống một tin địa chấn thiên kinh nhân thần khiếp hãi!

Bát Phương Thành Binh mã Đại nguyên soái hai mươi ba tuổi – Phương Quân Càn – dốc hết lực lượng toàn thành chỉ huy xuôi binh nam hạ, tấn công Đại Khánh!

Bên trong Bát Phương Thành không để lại vệ binh phòng thủ, phen này Bát Phương quân đã thực sự phá thủ trầm chu, không còn đường lùi nữa!

Người trong thiên hạ sợ hãi than rằng: Phương Quân Càn điên rồi!

Bát Phương quân công thành lược địa, binh trọng như sơn, tiến quân như lửa, Đại Khánh khiếp hãi chỉ còn biết chống chọi yếu ớt trước thế công dồn dập mãnh liệt, khiến đại quân mở một đường thẳng như chẻ tre xộc thẳng đến vùng tranh chấp trọng điểm – Như Vĩnh Thành.

Còn cách Hoàng đô Đại Khánh khoảng sáu mươi dặm nữa!

Tuyệt không ai đủ khả năng ngăn cản Đại quân Bát Phương đã không còn gì để mất, một Phương Quân Càn như con sói bị thương điên cuồng!

Ba mươi chín tòa thành dưới vó ngựa của Phương Quân Càn bị giẫm đạp không thương tiếc, thành một con đường thấm đẫm máu tươi vừa yêu mị vừa bi hùng, tựa một bức họa mê hồn mà họa sư thỏa thuê múa bút với màu mực đỏ tươi quỷ mị.

Khuynh Vũ, ta muốn hết thảy Đại Khánh này phải tuẫn táng theo huynh!

Hoàng thành, tiểu lâu.

Tang tảng sáng, hơi sương còn vương vất phủ nhẹ lên tiểu lâu một tầng bàng bạc nửa hư nửa thực, cánh chim nhẹ nhàng lướt qua, đậu lại, điểm xuyết lên ngọn cây một dáng hình tuyệt đẹp.

Trọng binh canh giữ tiểu viện, trùng trùng điệp điệp phong tỏa.

Vậy mà ở bên trong đình viện, một bạch y nam tử vẫn đoan nhiên tĩnh tọa, thản nhiên gảy đàn, bình đạm, trầm ổn như chẳng có việc gì xảy ra.

Tiểu viện đang nặng nề ngột ngạt, trầm muộn ưu tư tự nhiên vì y mà trở lại vẻ u tĩnh trang nhã vốn có.

Tiếng bước chân vội vàng hấp tấp làm gián đoạn cầm thanh mênh mang như nước, thư thái điềm nhiên: “Tiếu thừa tướng, Bệ hạ có chuyện quan trọng triệu kiến!”

Bạch y nam tử ngẩng đầu lên, mi mục như họa, thanh nhã tuyệt thế, trán điểm chu sa thắm đỏ diễm lệ.

Ánh mắt trong trẻo thuần khiết những cũng lạnh lùng quyết tuyệt có thể dễ dàng đập tan một hồi thịnh thế, một khắc yên hoa – Tiếu Khuynh Vũ.

—oOo—

(1): nội ưu ngoại hoạn (内忧外患): bên trong chưa yên, bên ngoài lại có biến cố.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 128: Chương 128

Ngoài kia, mọi người xôn xao rằng mình đã chết…

Phương Quân Càn khởi binh tấn công Đại Khánh hoàng đô…

Bát Phương quân liên tiếp hạ ba mươi thành, chẳng bao lâu nữa sẽ đánh tới thành Như Vĩnh…

Chúng dân đại nộ, máu tươi năm bước, thiên hạ đại tang.

Vương giả đại nộ, máu chảy thành sông, thây vun thành núi!

Thiên hạ chấn kinh, nhân thần khiếp sợ, Phương Gia Duệ táng đởm kinh hồn, lập tức ra lệnh Tiếu Khuynh Vũ đem binh ngăn chặn thế công của Bát Phương quân.

Tiếu Khuynh Vũ thực sự không rõ, không thể nào hiểu được vì sao lại có tin tức Vô Song công tử đã chết lan truyền chóng mặt ngoài kia. Rõ ràng, chính mình đã nhờ Lâm Văn Chính chuyển lời đến Phương Quân Càn rằng Tiếu Khuynh Vũ đang bị giam lỏng ở Hoàng đô, hàm ý bảo Phương Quân Càn chớ nên manh động cơ mà! Như thế nào khi đến Bát Phương Thành lại sai lệch một cách khủng khiếp như thế?

Đến khi Lâm Văn Chính hồi phủ, liền nhìn thấy trong đại sảnh một vị khách không mời đang ngồi im lặng.

Trên người Vô Song công tử, quan y tựa tuyết, ngọc đái tinh kỳ, ung dung bình thản, tôn quý hoa lệ. Chung trà trên bàn đã lạnh ngắt, xem ra thời gian y chờ đợi cũng đã rất lâu. Lâm Văn Chính nhíu mày, đôi ngươi vốn vừa dài vừa hẹp gian trá xảo quyệt của lão lại càng híp chặt: gương mặt khách nhân không hiện ra đến nửa điểm giận dữ, khí độ ôn hòa nhã nhặn tựa lưu thủy hành vân, bình đạm như thường, nào có nhìn ra được chút thái độ nôn nóng bồn chồn khi phải chờ đợi quá lâu đâu? Thanh niên này, thật là kiên trì, thật là nhẫn nại.

Lâm Văn Chính nghe trong lòng nhộn nhạo, nhưng Tả thừa tướng Đại Khánh không hổ danh khéo léo linh hoạt, lập tức khoác lên bộ mặt tươi cười vui vẻ: "Lão phu bận rộn công vụ, bắt Tiếu Thừa tướng phải chờ lâu, thất lễ, thất lễ!" Tiếu Khuynh Vũ tao nhã trả lễ, phảng phất như thể nếu Lâm Văn Chính còn chưa trở về, y đợi thêm cả canh giờ nữa cũng không ngại gì, "Hiện tại quốc nạn đương đầu, Lâm Thừa tướng nhật lý vạn kỵ (1) cũng là lẽ thường tình." "Công tử quá khen, lão phu thật sự không dám nhận."

"Đâu có, Lâm Thừa tướng tất nhiên hoàn toàn xứng đáng nhận. Nào giả truyền tin tức, một tay che trời, để cho thiên hạ đại loạn, thật khéo giấu giếm dã tâm." – Ngữ điệu êm ái nhẹ nhàng, nhưng khí thế lại sắc bén như dao, đâm thẳng, chọc xoáy tận sâu hút nội tâm Lâm văn Chính đang bồn chồn thắc thỏm, đứng ngồi không yên.

Khuôn mặt Vô Song công tử lạnh lẽo tựa hàn băng, đôi môi mím lại thành một đường chỉ mảnh: "Chẳng hay Lâm Thừa tướng nửa đêm say ngủ, bao nhiêu oan hồn uổng mạng vì ngài có đến bên giường đòi mạng hay không?"

Mắt lóe lãnh quang, vừa mang bảy phần hàn ý, vừa mang ba phần thịnh nộ, khiến người không rét mà run, giữa trán một điểm chu sa, long lanh diễm lệ, nhưng lại ẩn hiện sát khí chết người.

Vẻ tươi cười trên khuôn mặt Lâm Văn Chính đột ngột cứng lại, sắc mặt hết trắng lại đỏ rồi chuyển tái xanh, cuối cùng thở dài: "Vẫn là không thể lừa gạt công tử, quả đúng lão phu giả truyền tin tức."

Tiếu Khuynh Vũ không nói lời nào, lẳng lặng nhìn lão chằm chằm. Cả đời âm mưu toan tính, khuôn mặt phong sương cũa lão đã chẳng chịt không biết bao nhiêu nếp nhăn. Con người càng già đi, lại càng héo hon vàng võ, còn đâu vẻ văn nhã khôi ngô, tuấn tú… ngày nào.

Lâm Văn Chính nghiêm nghị nói: "Lão phu quả thực là tai mắt Định Quốc Vương gia an bài bên cạnh Hoàng thượng bấy lâu. Lúc này Hoàng thất Đại Khánh như đèn treo trước bão, lay lắt phiêu diêu, là cơ hội chín muồi ngàn năm có một để Tiếu hầu gia quân lâm thiên hạ! Lão phu giả truyền tin công tử đã chết là muốn bức Hầu gia mau mau tạo phản. Tiếu hầu gia sớm một ngày trả thù rửa hận, lão phu cũng sớm một ngày báo đáp đại ân của Vương gia."

"Hahaha… a…" – Hệt như vừa nghe điều gì đó rất khôi hài, Vô Song công tử liền lập tức bật cười thành tiếng.

Y ha hả cười, cười đến khó lòng ức chế, cười như thể muốn mang hết thảy tiếu ngạo của thế gian tiền sinh hậu kiếp ra mà thống khoái say sưa cuồng điên một trận không thèm kiêng kỵ. Cười như chế nhạo, như cợt đùa, khiến Lâm Văn Chính trắng bệch mặt ra.

Cuối cùng, Vô Song công tử đình chỉ tiếu thanh.

"Thời cơ chín muồi? Báo đáp đại ân?" – Vừa nói, sắc mạnh Tiếu Khuynh Vũ vừa trầm lạnh hẳn xuống, "Lâm Thừa tướng, nhìn Tiếu Khuynh Vũ giống kẻ khờ khạo ngu ngốc vậy ư? Thứ chuyện khôi hài hèn hạ như vậy, nghe qua đã muốn buồn cười, nếu quả ngươi cho rằng Tiếu mỗ tin là thật, vậy thì ngươi đã quá xem thường trí óc của Tiếu Khuynh Vũ rồi!"

Lâm Văn Chính vẫn ngoan cố: "Lão phu không hiểu công tử có ý gì."

"Định Quốc Vương gia thực sự là có ơn với Lâm Thừa tướng, Lâm Thừa tướng cũng thực sự là tai mắt của Vương gia an bài bên cạnh Hoàng thượng. Sở dĩ Tiếu hầu gia đối với tin tức giả của Lâm Thừa tướng lập tức tin ngay không có nghi ngờ, bởi vì hắn tuyệt không bao giờ ngờ được, tai mắt của phụ thân lại có lúc sợ thiên hạ không đủ loạn, giả truyền tin tức, lại càng không thể nào ngờ được, lòng trung thành cẩn cẩn của kẻ đó chẳng hề đặt ở nơi phụ thân, mà là ở kẻ địch truyền đời của Đại Khánh – Hung Dã."

Lâm Văn Chính sắc mặt đại biến, âm tình bất định.

"Lâm Thừa tướng, Tiếu mỗ nói không sai chứ?" – Vô Song công tử mỉm cười, ôn nhuận tựa ngọc.

Lâm Văn Chính hít một hơi sâu, cung tay: "Bội phục, bội phục, lão phu giấu giếm được nhiều năm như vậy, đã tự cho là hoàn hảo tuyệt đối, không thể nào sơ hở, không ngờ chỉ cần một cái liếc mắt của công tử đã xuyên thấu toàn bộ."

"Nếu như thật sự có thể liếc mắt một cái mà xuyên thấu toàn bộ, Tiếu Khuynh Vũ cần gì chờ đến ngày hôm nay." – Vô Song công tử nhìn lão nhân gầy yếu vàng vọt, ngữ khí trở nên phức tạp, "Lâm Thừa tướng quả nhiên tâm cơ, quả nhiên thủ đoạn."

Lâm Văn Chính vuốt vuốt chòm râu dê, nói, ngữ khí vạn phần cảm kích: "Lão phu từ năm hai mươi tuổi đã đầu nhập Đại Khánh, từ đó đến nay bốn mươi sáu năm chưa hề quy hồi cố hương, cũng chưa bao giờ liên lạc gì với Vương đình Hung Dã. Ngày nào cũng như ngày ấy cứ như người rón rén đi trên hồ băng, luôn căng thẳng, cẩn thận không dám để lộ ra nửa phân sơ xuất. Từ khi công tử được mười lăm tuổi thành tài trở về, lão phu lại càng nơm nớp lo sợ, ăn ngủ không yên, sợ công tử lần ra dấu vết. Công tử đại tài, trong lòng lão phu thực sự thập phần khâm phục."

"Lâm Thừa tướng lao tâm khổ tứ bốn mươi sáu năm chỉ chờ một ngày, chỉ chờ ngay lúc này đâm Đạo Khánh một kích trí mạng. Tiếu Khuynh Vũ có bại trong tay Lâm Thừa tướng cũng không oan uổng chút nào."

"Trước mắt Đại Khánh sắp sửa diệt vong, Bát Phương quân dù có thắng đi nữa cũng đại thương nguyên khí, lão phu nếm mật nằm gai bốn mươi sáu năm ròng, rốt cuộc cũng có ngày tựu thành sở nguyện. Lại cũng may nhờ tình cảm thâm trọng của Phương tiểu hầu gia đối với công tử, đây gọi là 'Trùng quan nhất nộ vi 'lam' nhan' (2) mà, haha."

Quay đầu đi, trong mắt Vô Song thoáng hiện lên một tia hư nhược yếu ớt, đồng thời bật ra một tiếng than rất nhẹ, tựa hồ không thể nghe thấy: "Ngu xuẩn…"

Mắt nhuốm ưu thương chỉ chợt lóe lên rồi biến mất, Tiếu Khuynh Vũ quay trở lại đối diện với Lâm Văm Chính, đôi đồng tử bây giờ đã trở lại thâm trầm, khiến người không thể dò được nông sâu: "Việc này là do Tiếu mỗ sơ xuất gây nên, dù biết mất bò mới lo làm chuồng nhưng Tiếu mỗ cũng phải cho bao nhiêu thương sinh vô tội chết oan một hồi công đạo. Chẳng hay, Lâm Thừa tướng còn lời nào muốn nói?"

"Lão phu tự biết hôm nay bản thân khó thoát khỏi cái chết…" – Lâm Văn Chính phảng phất như đã giác ngộ, lộ ra một nụ cười thấu suốt, "Chỉ hy vọng sau khi ta chết, công tử có thể đáp ứng hai việc giúp ta."

"Cứ nói đừng ngại."

"Chuyện thứ nhất là…" – Lão nhân nho nhã một thời khép mi mắt.

Trong đầu chợt hiện lên mênh mông bát ngát thảo nguyên, lều trắng căng phồng trong gió, nụ cười mẹ xưa hiền lành, nhìn thấy bạn ấu thơ nắm tay nhau múa hát vòng quanh: 'Thiên thương thương, dã mang mang, phong xuy thảo đê hiện ngưu dương…' (3)

"Lão phu chết rồi, cầu xin công tử mang tro cốt của lão phu về đại thảo nguyên Sắc Lặc của Hung Dã. Lão phu ở dưới suối vàng vô cùng cảm kích, chết cũng nhắm mắt."

Vô Song công tử thản nhiên gật đầu: "Tiếu mỗ thuận theo ông."

Lâm Văn Chính có chút đắn đo: "Còn chuyện thứ hai, đó là hy vọng công tử có thể chiếu cố tiểu nữ Y Y. Y Y ngây thơ khờ dại, không hiểu sự đời, từ nhỏ đối với công tử đã thầm sinh luyến ái. Chỉ mong công tử hạ thủ lưu tình, chừa lại một con đường sống, xem như không phụ tấm chân tình của tiểu nữ vậy."

Hít một hơi sâu, Tiếu Khuynh Vũ hơi hơi hạ đầu.

Lâm Văn Chính xem như đã hoàn thành tâm nguyện: "Được công tử khoan dung ưng thuận, lão phu chết cũng không tiếc."

Khi Lâm Y Y chạy vọt vào Tướng phủ, nhất thời bị khung cảnh máu tanh huyết sống trước mắt dọa đến ngây người!

Là máu.

Máu đã dần chuyển sang tím bầm lênh láng khắp khuôn viên đình viện.

Hắc y sát thủ.

Khuôn mặt quá đỗi quen thuộc.

Thi thể… nhiều không đếm hết.

"Cha?… Cha?! …" – Nàng thấy thân thể người cha từ ái kính yêu của mình đang vùi trong vũng máu.

Sắc mặt đã chuyển sang màu tái xám của cái chết, khóe miệng trào máu, một vết thương sâu không ngừng chảy máu trước ngực.

Tên sát thủ ở ngay trước mặt, không ai khác chính là kẻ đang ngồi trong luân y, bạch y tựa tuyết.

Dung mạo thanh nhã tuyệt trần, trên trán, thê diễm chu sa, tựa giọt lệ nhẹ nhàng đọng lại.

Trên thân bạch y trắng muốt vô nhiễm hồng trần còn lưu lại vết máu chưa khô, dấu hiệu của giết chóc, tàn sát – Cũng chính là chứng cứ tố cáo thủ phạm đồ sát toàn gia của nàng!

Lâm Y Y nhũn gối khuỵu xuống, người như bị vắt kiệt toàn bộ sức lực, không thể đứng dậy nổi, chỉ cảm thấy bản thân như đang trôi vào bóng đêm mịt mùng sâu hút của cơn mộng chẳng lành. Càng khóc càng nghẹn, càng rơi sâu hơn xuống vực sâu không đáy, nàng ôm chặt thi thể lão nhân già nua đã lạnh ngắt, lệ như suối tuôn ràn rụa.

Tiếu Khuynh Vũ thản nhiên đưa mắt nhìn nàng, lạnh lùng hạ lệnh: "Đi!"

"Tiếu Khuynh Vũ! Tiếu Khuynh Vũ!" – Nàng quỳ bệt sau lưng y hét lên như điên như cuồng. Vũng máu đã gần khô đọng lại bị đầu gối của nàng kéo lê đi, vẽ lên mặt đất hai lằn đỏ bầm uốn éo quỷ dị.

"Ngươi mau giết ta đi! Ngươi mau giết ta! Nếu không một ngày nào đó ta sẽ bắt ngươi phải hối hận! Sẽ bắt ngươi hối hận!!"

Tiếu Khuynh Vũ không hề quay đầu nhìn lại một lần, thẳng hướng ra đại môn Tướng phủ. Mặc cho phía sau vọng lại lời nguyền rủa mắng nhiếc, chỉ lẳng lặng đi thẳng một mạch, dần dần mất hút trong đôi mắt nhòa lệ của Lâm Y Y…

Tiếu Khuynh Vũ hồi cung phục mệnh, khi trở ra trên tay mang theo hai cuộn thánh chỉ.

Trở lại tiểu lâu, tất cả Ngự lâm quân chịu trách nhiệm canh giữ y đều đã được rút về toàn bộ.

Lao thúc trợn trừng hai mắt, trân trối nhìn công tử nhà mình không chút lưu tình mang một cuộn thánh chỉ ném vào lò lửa.

Ngọn lửa trong nháy mắt đã làm cuộn thánh chỉ kim ti hoàng đoạn hóa ra tro, ánh lửa bập bùng chiếu lên khuôn mặt Tiếu Khuynh Vũ, hiện rõ dung nhan chẳng chút vui buồn, lạnh như băng.

Lao thúc không nhịn được la lên: "Công tử, thánh chỉ đó…"

Tiếu Khuynh Vũ lẳng lặng nhìn thánh chỉ uốn éo trong ngọn lửa đang dần tàn lụi: "Là chiếu thư Gia Duệ đế thừa nhận ta là Đương kim Thái tử." Nói rồi cũng không nhìn đến biểu cảm kinh hoàng của Lao thúc, thản nhiên đem thánh chỉ kia ném luôn vào lò.

Lao thúc chợt cảm thấy hô hấp khó khăn: "Còn đây là…?"

Tiếu Khuynh Vũ không trả lời.

Thánh chỉ trong lò than run rẩy quằn quại, đốt thiêu, bùng cháy.

Lao thúc mơ hồ nhìn thấy vài chữ… 'truyền ngôi'… 'chính thống'… 'Khuynh Vũ Thái tử'… Kia… rõ ràng là… Thánh chỉ Gia Duệ đế truyền ngôi cho Tiếu Khuynh Vũ!

Gia Duệ đế mạng chẳng còn cầm cự được bao lâu. Thiêu hủy hai đạo thánh chỉ, cũng tức là thiêu hủy chứng cứ cuối cùng chứng minh thân thế của Vô Song công tử.

Lao thúc đột nhiên tỉnh ngộ: Tiếu Khuynh Vũ, chính là vì nam nhân ấy, đã từ bỏ cả thừa nhận của phụ thân, từ bỏ cả ngôi vị Hoàng đế hai tay dâng tặng.

Vô Song công tử lẳng lặng chú thị ánh lửa tham lam không ngừng thiêu đốt thánh chỉ: Cho dù cả thiên hạ biết được thân phận của ta, Tiếu Khuynh Vũ cũng không quan tâm, ta chỉ hy vọng, ngươi sẽ vĩnh viễn không biết…

Y nghĩ đến cái tên ấy, trong ***g ngực bỗng quặn lên một cơn đau đớn thống khổ. Bỗng nhiên cảm thấy, nhiều năm rồi, sống giữa hoàng quyền tranh đấu, quyền thế kế mưu, đã khiến y mệt mỏi không sao kể xiết.

Ra hiệu cho Lao thúc lui xuống, y lấy ra một mảnh giấy viết vài chữ, bỏ vào ống trúc nhỏ cài lên chân con bồ câu lông trắng muốt.

Tay ngọc khẽ tung lên, bồ câu đập cánh lao vút vào không trung, rơi lại vài sợi lông mao trắng như tuyết, mang theo vô hạn nhớ nhung cùng mong chờ, cùng kỳ vọng gửi gắm. Bồ câu chuyển mình, vẽ lên không trung một dáng hình tuyệt đẹp trước khi mất tích…

Tiếu Khuynh Vũ mải dõi theo cánh chim đang dần xa hút, khe khẽ nói: "Quân Càn, Khuynh Vũ còn sống mà…"

—oOo—

(1): nhật lý vạn kỵ (日理万机) ngày đi vạn dặm, ý chỉ người vô cùng bận rộn.

(2): nguyên thủy câu này là 'Trùng quan nhất nộ vi hồng nhan' (冲冠一怒为红颜) bắt nguồn từ một điển tích của Ngô Tam Quế: khi Lý Tự Thành khởi nghĩa lật đổ Sùng Trinh, Ngô Tam Quế cũng về kinh triều kiến tân chủ. Đến trạm dịch Vĩnh Bình thì gặp gia nhân cũ đào thoát khỏi kinh thành, bèn hỏi: "Người nhà thế nào?" Gia nhân đáp: "Bị Sấm Vương tịch biên hết rồi!" Ngô bảo: "Không sao, ta về kinh tất sẽ hoàn trả." Lại hỏi: "Phụ thân thì sao?" Đáp: "Bị bắt." Ngô lại bảo: "Ta về nhất định sẽ thả ra." Hỏi tiếp: "Trần phu nhân (Trần Viên Viên) thì sao?" "Bị Sấm Vương (có thuyết nói là Lưu Tông Mẫn) mang đi." Lập tức, Ngô Tam Quế nổi giận đùng đùng, lớn tiếng nói: "Đại trượng phu ngay cả một nữ tử còn không bảo vệ được, còn mặt mũi nào gặp ai nữa?" Sau đó, quay đầu rút về Sơn Hải quan, lấy thân phận đại thần của Minh triều, đầu hàng Đa Nhĩ Cổn, quay trở lại tiêu diệt Lý Tự Thành, bắt

đầu nhà Thanh.

Câu này ý chế giễu Ngô Tam Quế chỉ vì danh kỹ Tô Châu Trần Viên Viên mà đem cả giang sơn người Hán hai tay dâng tặng cho Mãn Thanh.

Nữ nhân gắn với màu đỏ (hồng), nam tử gắn với màu xanh (thương, lam), nên Lâm Văn Chính cải chữ 'hồng' thành 'lam' vừa có ý chế nhạo Phương Quân Càn chỉ vì chữ tình mà nhắm mắt làm liều, vừa có ý châm biếm mối tình giữa hai nam tử.

(3): đây là bài dân ca của dân tộc Sắc Lặc (Nội Mông – Trung Quốc)

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 129: Chương 129

Mảnh giấy mỏng manh đáp trong tay Phương Quân Càn khẽ run rẩy, trên đó, chỉ độc một dòng chữ: Mời người quá bước Tụ Thủ Nhai.

Nét chữ thanh tú, khoáng đạt, tâm ý hàm ẩn, sâu xa.

Đó là nơi bí ẩn tuyệt đối không kẻ nào biết được.

Chính là như vậy, Tụ Thủ Nhai… Sẽ không có bất luận kẻ thứ ba nào biết được nơi ấy, đó mãi mãi là bí mật chỉ của riêng hai người bọn họ.

Quá đỗi thân thương, quá đỗi ngọt ngào, quá đỗi nhớ nhung hạnh phúc ngày nao.

Biểu cảm trên gương mặt Phương Quân Càn không ngừng biến ảo. Có mừng như phát điên, cũng có hoài nghi mê muội, có bi thương ảo não, có lo lắng bất an, và tất nhiên, không khỏi tự cảm thấy còn có may mắn, quá may mắn… Hết thảy mọi loại cảm xúc đều chen nhau xuất hiện, ầng ậng nặng trĩu khóe mi. Đến cuối cùng, cảm xúc như bục vỡ, nóng bỏng tuôn trào, lệ thủy như nước lũ không ngừng ràn rụa trên khuôn mặt tuấn mỹ vô song.

Khuynh Vũ của hắn… Chắc chắn là còn sống! Chắc chắn như vậy!

Trương Tẫn Nhai nhìn thấy cảnh ấy, mắt trợn trừng, mồm há hốc vì kinh ngạc, tự nhiên cảm giác một chút sợ hãi mơ hồ: "Ngươi… ngươi… ngươi… Ngươi làm sao vậy hả?"

Run rẩy đưa tay sờ lên mặt, mới phát hiện tay mình đẫm nước, thì ra, bản thân không hay biết, nước mắt đã sớm tràn mi.

Thật xấu hổ quá, trước mặt một tiểu hài tử mà lại ủy mị khóc lóc như thế.

Phương Quân Càn dùng tay che đi đôi mắt, hầu mong gạt đi dòng lệ, nhưng nào hay càng gạt đi lại càng chảy tràn, nước mắt cứ như dòng máu không gì ngăn giữ, từ miệng vết thương xối xả ứa ra, không làm sao cầm lại được…

Đó là… ràng buộc duy nhất còn lại trên đời của hắn, đó cũng là dấu ấn mối cảm tình vô định khắc cốt ghi tâm duy nhất trong đời của hắn.

Ba chữ Tiểu Khuynh Vũ từ rất lâu đã tan chảy, hòa quyện cùng xương thịt, huyết mạch của Phương Quân Càn rồi.

Hơi thở của y từ rất lâu đã hòa làm một cùng nhịp tim của hắn rồi.

Nghe tin y đã bỏ mình ra đi, tâm tạng, phế phủ hắn hệt như bị mười ngón tay nhọn hoắt đâm thủng toác, đớn đau đến tuyệt vọng!

Còn bây giờ, cố dụng sức đè chặt lên ngực, nơi có trái tim vốn đã trở nên giá băng, lạnh lẽo, lại dường như đang bắt đầu run rẩy nhè nhẹ…

… nảy lên.

Lệ thủy trong veo từ khóe mi ứa xuống thành dòng. Thì ra, con người là như vậy, thực sự là như vậy, khi hỉ hoan vui sướng đến cực hạn, chỉ có nước mắt tuôn rơi.

Khuynh Vũ của hắn… chắc chắn là còn sống, chắc chắn là còn sống!

Sáng sớm, Thích Vô Ưu vừa gặp Phương tiểu hầu gia còn tự cho là mình hoa mắt, lắp ba lắp nói: "Tiểu hầu gia, tóc người… ?" Chẳng phải đã ăn hà thủ ô ngàn năm cũng vô tác dụng đó sao?

Phương Quân Càn nhẹ nhàng mỉm cười, có chút cảm khái vuốt vuốt nhánh tóc mai đã đen nhánh của mình: "Bổn hầu nhuộm tóc đen trở lại."

"Nhuộm lại?" – Thích quân sư của chúng ta nhìn trân trối không chớp mắt Phương tiểu hầu gia, lúc này đang chọn một con thiên lý thần câu, rồi mở

chuồng dắt ngựa ra bên ngoài.

Phương Quân Càn lại nhẹ nhàng nói: "Ta không muốn để y nhìn thấy mà lo lắng…"

Níu yên cương, tung người phóng lên ngựa: "Thích quân sư, bổn hầu phải đi Tụ Thủ Nhai một chuyến. Mấy ngày sắp tới Bát Phương quân phải phiền Thích quân sư lo liệu giúp."

Thích Vô Ưu cung tay hành lễ: "Hầu gia đi đường bình an. Vô Ưu chỉ mong Hầu gia nhớ rằng, các huynh đệ đi theo Hầu gia tới ngày hôm nay, đã không còn đường trở về nữa rồi…"

Bát Phương quân, đã không còn đường trở về nữa rồi.

Nếu như không thể công hạ Hoàng thành, cái mà bọn họ đối diện, duy nhất chỉ có con đường chết.

Thích Vô Ưu không nói thêm điều gì nữa, nhưng đôi mắt sâu thẳm lại khéo léo hàm ẩn ý khuyên can: Nếu Hầu gia người còn nhớ đến một chút nghĩa quân thần, người không được đem Bát Phương quân đẩy vào thảm cảnh vạn kiếp bất phục.

Ánh mắt Phương Quân Càn mông lung: "Từ xưa đến nay đều là các huynh đệ dung túng, hết lần này đến lần khác bỏ qua con tùy hứng của Bổn hầu, Bổn hầu luôn luôn khắc sâu trong tâm khảm."

Nói rồi, trịnh trọng cung tay: "Phương Quân Càn thề độc, ngày nào còn sống tuyệt không ruồng bỏ, phản bội dù chỉ một binh một tốt Bát Phương quân. Mong quân sư hãy yên tâm."

Thích Vô Ưu ôm quyền hoàn lễ: "Vô Ưu thay mặt toàn thể Bát Phương quân cảm kích Hầu gia. Cầu mong hầu gia sớm ngày đón công tử trở về, Bát Phương quân đại khánh, đại hạnh."

Phương Quân Càn trên yên ngựa bình thản cáp thủ.

Phút chốc quất mạnh dây cương 'Saa!!' Tuấn mã ngẩng đầu hí vang, mạnh mẽ phóng vút ra đại môn doanh trại.

Nhìn thân ảnh đỏ rực như lửa chấp chới trên lưng ngựa, Thích Vô Ưu trong lòng đan xen phức tạp, trăm mối ngổn ngang.

Ngoại ô Hoàng thành.

Tụ Thủ Nhai.

Đã vào hạ tuần tháng chín, gốc đào cô độc trên Tụ Thủ Nhai sớm đã trút lá, trơ trụi điêu tàn, chẳng thấy đâu vẻ lộng lẫy phồn hoa ngày nào nữa.

Dưới gốc cây có một người ngồi lặng lẽ. Bạch y như tuyết, tóc đen như mực, ánh mắt thẳm sâu nhìn mông lung, mặt đẹp như ngọc, hàng mi dài diễm lệ sánh tựa viễn sơn.

Gió hiu hiu thổi, ống tay áo phất phơ lay động, cả thân người trong gió tựa làn sương mù mờ mờ ảo ảo lãng đãng nhàn du, lững lờ vô định.

Tầm mắt Phương Quân Càn chăm chăm nhìn về phía trước chưa bao giờ rời đi. Khoảng cách dần dần thu hẹp lại, rốt cuộc đã có thể thấy thật rõ thân ảnh của người trước mặt.

Chính là y! Thực sự chính là y! Đã từng có một Tiểu Khuynh Vũ tưởng như vĩnh viễn cách xa, hồng trần lạc lối, vậy mà ở đây, ngay lúc này lại rõ ràng, chân thực một Tiểu Khuynh Vũ đang hiện diện.

Này bao nhiêu gian khổ gió sương, này bao nhiêu tinh bì lực tẫn, này bao nhiêu lo lắng hoang mang, trong khoảnh khắc tan thành mây khói.

Vô Song chỉ kịp cảm thấy hai cánh tay của mình bị ép chặt vào người, còn chính mình thì đã vùi vào trong ***g ngực ấm áp quen thuộc. Hơi thở hổn hển, gấp gáp mang theo không biết bao nhiêu mừng vui hoan hỉ của đối phương không ngừng phả lên người y, vây chặt bốn phương tám hướng.

Tiểu Khuynh Vũ không nói gì, chỉ ngẩn ngơ mặc hắn ôm siết vào lòng.

Lẳng lặng cảm nhận được thân thể đơn bạc thân thương, cảm nhận được hương thơm đạm mạc băng lãnh luôn cho mình cảm giác bình tĩnh an tâm. Bản thân đã từng ngẩng mặt lên trời nguyện cầu, nếu được gặp lại y lần nữa, sẽ không tiếc khấu đầu lạy tạ hết thảy thần linh trên trời dưới đất, dù có phải giảm thọ một nửa cũng sẽ cam lòng tình nguyện.

Khuynh Vũ của ta, còn sống, còn sống.

Tiểu Khuynh Vũ tinh tế ngắm nhìn hắn.

Phương Quân Càn đứng sừng sững tại đỉnh núi, bên ngoài là áo choàng đỏ rực khoác lên giáp bạc sáng lóa, màu áo đỏ như máu càng như rực lên dưới hoàng hôn tuyệt sắc, uy dũng đón gió tung bay.

Phương Quân Càn của ngày xưa giống như thanh bảo kiếm vừa rời vỏ, tài năng không cần che giấu cũng bộc lộ rõ ràng, ánh hào quang khiến người

chóa mắt, cho dù đứng giữa trăm vạn nghìn vạn con người, vẫn mang một loại khí chất làm người khác vừa liếc mắt liền không cách nào rời đi được.

Giờ đây, Phương Quân Càn trưởng thành lại càng gia tăng thêm mị lực, khí chất lại càng thăng hoa không chỉ bên ngoài, mà còn ở bên trong.

Thâm sâu không thể dò được, càng không có kẽ hở nào để công kích.

Tựa như một tuyệt thế thần binh nằm yên trong vỏ, khi nào kiếm còn chưa tuốt trần, tuyệt đối không kẻ nào có thể biết được rốt cuộc thì binh khí ấy lợi hại dường nào, chém sắt như chém bùn, tiệt kim đoạn ngọc ra sao.

Nhìn lại y, Phương Quân Càn trong lòng rõ ràng có rất nhiều lời muốn nói, nhưng lại không biết phải thổ lộ như thế nào, càng nghĩ càng không ra, cuối cùng đành chỉ hỏi một câu tối bình thường, bất quá không hơn gì một câu khách khí hỏi thăm: "Khuynh Vũ… có khỏe không?"

Vô Song công tử mỉm cười thật nhẹ.

Nghìn quân gào thét, vạn ngựa vút bay, thây phơi trăm vạn, máu chảy thành sông, phóng ngựa phá nát hùng quan, thiết binh quét dọc ngàn dặm. Thiên hạ thế cục vì hắn mà đảo điên, bão táp phong vân vì hắn mà cuồng loạn.

Vậy mà hắn lại chỉ khinh miêu đạm tả, nhẹ nhàng bình thản nói với mình năm chữ: "Khuynh Vũ… có khỏe không?"

Đó cũng là… cảnh giới tối cao sau khi đã trải qua hết thảy phồn hoa, sóng gió, lại trở về nguyên trạng ban đầu.

Mặt trời ngả dần về tây, chút ánh vàng còn sót lại chậm rãi tan đi, trên Tụ Thủ Nhai, chỉ còn hai tuyệt thế nam tử trầm mặc vô ngôn.

Tiếu Khuynh Vũ quay lưng về phía hắn, nên Phương Quân Càn không thấy rõ biểu cảm trên gương mặt y lúc này, "Tiểu hầu gia nhất định phải tấn công Đại Khánh?"

Phương Quân Càn đáp lại chỉ một chữ: "Đúng!"

Tiếu Khuynh Vũ cắn môi, khởi động luân y, nhìn Phương Quân Càn, vươn tay ra, "Phương Quân Càn, chúng ta cùng đi đi. Trận chiến này qua đi, ta sẽ từ chức Đại Khánh Hữu thừa tướng, từ nay về sau tụ thủ bàng quan không màng chính sự…"

Không nói thêm lời nào nữa, đến mức này, đã là cực hạn của Tiếu Khuynh Vũ.

Cũng là

Suốt đời của Tiếu Khuynh Vũ

Duy nhất một lần

Chịu thua…

Khi ấy, tay của Tiếu Khuynh Vũ chỉ cách hắn…

Có nửa thước thôi.

Nhưng Phương Quân Càn không đưa tay ra đáp lại.

Một hồi thật lâu.

Cánh tay ấy rốt cuộc vô lực rũ xuống.

"Ta đã hiểu rồi."

Nhẹ nhàng thở ra bốn chữ, nhưng là chất chứa vô hạn bi thương.

Khoảng cách thật gần, rất gần, nhãn thần của Phương Quân Càn chỉ tuyền một màu đen tối, u ám đau thương: "Phương Quân Càn đã đến giờ phút này, không còn trở về được nữa."

Rốt cuộc, cũng vẫn là bước đi trên con đường số mệnh đã an bài. Không có điểm tận cùng, chỉ có thể đi mãi, đi mãi lên trước mà thôi.

Ngoại trừ tiếp tục bước đi, chỉ còn có cái chết, không có lựa chọn thứ ba.

"Hoặc là, có lẽ… vẫn còn một cách." – Phương Quân Càn rút ra Bích Lạc kiếm bên hông, nắm đằng mũi kiếm, hướng chuôi kiếm vào Tiếu Khuynh Vũ, nâng lên đưa đến tay y, "Giết ta, huynh sẽ không cần vì bảo vệ Đại Khánh, bảo vệ lão Hoàng đế Đại Khánh vô tình vô nghĩa kia mà phí công vô ích nữa."

Hắn dang rộng hai tay, toàn bộ nhược điểm cũng như mọi chỗ yếu hại tất cả đều bộc lộ trước mắt y.

Áo choàng đỏ như máu trong gió phần phật tung bay.

"Giết ta đi. Phương Quân Càn có thể chết trong tay Tiếu Khuynh Vũ cũng không uổng phí một đời."

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 130: Chương 130

Tiếu Khuynh Vũ đưa mắt nhìn xuống Bích Lạc kiếm trong tay mình, ánh thép biếc xanh tựa con rắn mềm mại uốn lượn trên thân. Để rồi cuối cùng, khẽ khàng buông tiếng thở dài, xoay ngược chuôi kiếm, đưa Bích Lạc trở về tay Phương Quân Càn.

"Vì sao không xuống tay?"

"Tiểu hầu gia hà tất phải làm chuyện thừa thãi như vậy, huynh rõ ràng biết Tiếu mỗ không thể xuống tay."

Tiếu Khuynh Vũ lại nói, ngữ khí ai thương: "Còn nhớ ngày đó, khi Tiếu mỗ cắt đứt kim tuyến, đã từng nói với Tiểu hầu gia, 'Hôm nay ta không giết được ngươi, mai này cũng không có cách nào giết ngươi, ta sẽ chờ ngươi đến giết ta!'"

"Đúng là như vậy, bổn hầu vốn biết Khuynh Vũ sẽ không làm." – Thu hồi Bích Lạc, Phương Quân Càn nhẹ nhàng nói. Thẳng thắn không chấp nhặt, câu nệ, loại ngữ khí của những người có trải qua xung đột mới thấu hiểu được nhau, "Cũng như ta vĩnh viễn không có khả năng giết huynh."

Vô Song công tử gắt gao ôm ngực, nỗi đau đớn, thống khổ đến liệt phế tê tâm không ngừng len lỏi theo từng mạch máu nhỏ, lan tràn, thấm đẫm toàn thân.

Phương Quân Càn…

Không phải Tiếu Khuynh Vũ không hiểu đại nghĩa.

Tiếu Khuynh Vũ luôn luôn tin tưởng, ngươi đích thực là Minh chủ Thánh quân của thiên hạ này.

Phải, chính là Phương Quân Càn.

Nhưng mà, cũng chính là Phương Quân Càn.

Lời nói của Phương Gia Duệ ngày hôm qua lại văng vẳng bên tai y, êm ái mà kinh hoàng như một hồi mộng dữ, nhẹ nhàng mà hoang mang tựa lạc chốn mê cung, vướng víu rối tung, không rõ phương hướng, lại càng không thể thoát ra được.

"Ngươi cũng biết mẫu hậu của ngươi, Tiếu Ngữ Mạt, từng là người Định Quốc Vương gia hết lòng ái mộ."

"Bọn họ thường xuyên lén lút thư từ qua lại, giao tình vô cùng mật thiết."

Một phong thư đưa đến tận tay Tiếu Khuynh Vũ.

"Một đêm trước khi Trẫm nghênh thú Ngữ Mạt, Hoàng đệ bằng mọi giá khuyên can, lại thống khổ đến mức phải mượn rượu tiêu sầu. Thậm chí ngay cả sau khi Trẫm sắc phong Ngữ Mạt làm Thục Đức Hiền Thân Hoàng hậu rồi, Hoàng đệ vẫn còn dám đối diện với Trẫm, công khai bày tỏ tình cảm ái mộ si cuồng đối với Ngữ Mạt."

"Hoàng nhi, không, nói không chừng… ngươi mới chính là con trai ruột của Ngữ Mạt cùng Hoàng đệ…"

Lão hoài nghi thân thế của y, lão hoài nghi y không phải con ruột của mình!

Trong ***g ngực, từng trận băng hàn phong tỏa lạnh buốt: "Một khi như vậy, ngươi vì sao còn đem ngôi vị Hoàng đế truyền cho Tiếu mỗ?"

Ánh mắt Phương Gia Duệ phức tạp, âm u thâm trầm: "Bởi vì, hiện tại trừ ngươi ra, không còn có ai đủ sức cứu Đại Khánh."

Đến vậy ư… Buồn cười!

Tiếu Khuynh Vũ định thần, lặng lẽ ngưng mắt trên gương mặt anh tuấn tà mị của Phương Quân Càn.

Nếu quả thực là như vậy… Nếu quả thực là như vậy…

Vậy… mình cùng với hắn… chẳng phải là huynh đệ cùng cha khác mẹ đó sao?

Tiếng vang vọng từ thâm cốc, tiếng rít gào của sơn phong, trước mặt nam tử điềm tĩnh ôn nhu cứ như chuyện khôi hài… Hết thảy thanh âm trộn lẫn, pha tạp lộn xộn, chát chúa, sắc nhọn tựa hồ muốn xé toang, xuyên thấu tất cả! Tiếu Khuynh Vũ cảm thấy khó thở, ***g ngực phập phồng gian nan, chỉ thấy trước mắt quay cuồng rồi tối sầm lại.

Thì ra, ái tình thực sự chính là ngọn lửa nóng bỏng, mãnh liệt thiêu đốt cơ thể, sinh mạng bản thân, ái tình không đạt được, ngọn lửa ấy sẽ rừng rực bùng lên, hủy diệt.

Trời xanh kia, hà cớ gì lại trêu người như vậy?

Hà cớ gì lại tàn nhẫn đến nhược này?

Tiếu Khuynh Vũ đến tột cùng đã làm sai chuyện gì, mà lại bị ngươi đối xử như vậy!?

Y thực muốn cười, nhưng lại không hay biết, cười người cũng là cười mình.

Y thực muốn khóc, nhưng nước mắt đã sớm cạn khô, nếu còn chảy nữa, chỉ có thể là máu.

Ngày nào ánh mắt thế nhân còn chú thị tại hai người bọn họ, thì sớm hay muộn, chân tướng cũng sẽ bị phát hiện.

Đến lúc đó, ngươi quân lâm thiên hạ, sẽ đối mặt với bách tính của ngươi, con dân của ngươi, thiên hạ của ngươi như thế nào, sẽ làm sao bịt miệng thế nhân phỉ báng, bịt mắt thiên hạ khinh thường?

Chúng ta… vĩnh viễn không thể ở bên nhau…

Mười ngón tay bấu chặt luân y, nhẹ nhàng, dịu dàng tựa vân đạm phong khinh, mang hết thảy nỗi đau thương cùng cực ấy chôn sâu, giấu chặt tận đáy lòng: "Tiếu Khuynh Vũ tuyệt không trơ mắt nhìn Tiểu hầu gia tiêu diệt Đại Khánh."

Phương tiểu hầu gia thu lại nụ cười tà mị khiến nữ tử mê đắm thần hồn cố hữu, trên mặt hắn lúc này tràn ngập biểu cảm như một tiểu hài tử ủy khuất, tổn thương.

"Vì sao Khuynh Vũ không thể cho bổn hầu đạt được mục đích?"

Biểu cảm của Phương Quân Càn lúc ấy, có nằm mơ kẻ khác cũng không ngờ được lại có thể hiện ra trên gương mặt hắn.

Vô Song công tử chứng kiến lại càng cảm thấy đau lòng gấp bội, bất quá ngữ khí vẫn không tỏ ra chút nào nao núng: "Tiếu mỗ có khổ tâm."

Chẳng chút cam tâm cộng thêm phẫn nộ dâng trào từng lúc chiếm cứ từng phân thần kinh, từng tấc da thịt của Phương Quân Càn.

"Khuynh Vũ không phải đã từng nói, sẽ trợ giúp ta đăng cơ xưng đế, nhất thống thiên hạ ư?"

"Khuynh Vũ không phải đã từng nói, sẽ cùng ta ngắm nhìn mỹ cảnh thế gian ư?

"Hiện tại, Bát Phương quân như tên đã lên dây, không thể không bắn…"

Phương Quân Càn nhìn sâu vào mắt y, chậm rãi buông từng chữ một: "Huynh… thật… sẽ không để bổn hầu đạt mục đích?"

Thản nhiên đáp lại ánh mắt ấy, nhãn thần đen thẳm trong suốt phản chiếu tia nắng cuối ngày, thoáng ánh lên chút gì đó nhàn nhạt như là đau xót, bi thương, Vô Song công tử khẽ cúi đầu, rất nhẹ, nhưng đám mây đen vương nơi khóe mắt vẫn không tài nào gạt đi được.

Nếu như là ngày hôm qua, Tiếu Khuynh Vũ nhất định chắc chắn sẽ không do dự mà bằng lòng.

Nhưng mà, Phương Quân Càn… Ta rất có thể là đệ đệ ruột thịt của ngươi! Đệ đệ cùng cha khác mẹ đó!

Nếu thực sự là như vậy… Chúng ta là huynh đệ, lấy tư cách gì khả dĩ trước mặt thế gian thiên hạ nắm tay nhau bồi bạn bên đời!?

Không, không phải, thay vì nói là sợ hãi miệng lưỡi thế nhân, chẳng thà nói là sợ hãi chính mình.

Bởi vì, điều này vượt qua khỏi phạm vi đạo đức mà Tiếu Khuynh Vũ có thể thừa nhận!

Cho dù cố giấu, nhưng có thể giấu được bao lâu?

Một ngày nào đó, chân tướng tàn khốc trần trần tại nhãn tiền, Tiếu Khuynh Vũ phải làm sao để đối diện với ngươi?

Tiếu Khuynh Vũ hoàn toàn không phải tiên nhân thoát tục, chẳng vấn vương vướng bận hồng trần, cái gì là huyết thống, cái gì là loạn luân, lại còn cái gì là con mắt người đời, ta không thể vượt qua!

Áp lực đó, ta không chịu đựng nổi!

Ái tình vô luân, nghịch thiên hành sự, chỉ là nghiệt duyên, nguyệt duyên…

Tự thuở ban sơ, lạc hoa tương ngộ, đã chú định một hồi bi kịch thê lương.

Cho dù khuynh tẫn thiên hạ, thì sao? Tựu trung cũng không thoát khỏi mệnh trời.

Nhưng mà, Tiếu Khuynh Vũ quả thực không cam tâm!

Chỉ đơn giản… Đơn giản là yêu thôi, vì sao lại gian nan như thế?

Vì sao lại gian nan như thế!?

Vậy nên, ngươi phải cùng ta ra đi, tránh xa luân lý thế tục, giễm pha phỉ nhổ của người đời. Chỉ cần mình ta thôi, chỉ cần mình ta lưng đeo bí mật, đem nó chôn sâu, vùi chặt vào lòng đất.

Dù cho sau đó, muốn bắt ta đày đọa A Tỳ địa ngục vĩnh viễn không được siêu sinh, cũng được. Tiếu Khuynh Vũ bằng lòng!

Tiếu Khuynh Vũ ngồi dưới gốc cây, ánh tà dương nhợt nhạt lờ mờ phả lên khuôn mặt trắng như tuyết đang tái nhợt, đôi mắt lạnh băng tựa sao trời nhàn nhạt tinh quang, ẩn ẩn hiện hiện giữa cảnh sắc u ám, thâm trầm: "Ta không muốn đối địch với huynh."

Phương Quân Càn khẽ nhấc cằm, ngữ khí vẫn là kiên định sắc bén, ngạo nghễ khinh mạn: "Huynh không cản được ta đâu."

"Thật vậy sao?" – Trên mặt Tiếu Khuynh Vũ hiện ra ý cười quái lạ, "Kỳ thực Tiếu mỗ vẫn rất muốn làm cho rõ ràng một chuyện."

Phương Quân Càn khoanh tay lại, hiếu kỳ: "Chuyện gì?"

"Chúng ta đều được thế nhân gọi là Tuyệt thế song kiêu, vậy đến tột cùng, ai mạnh hơn ai?"

Hắn xoay người, y ngẩng đầu.

Ánh mắt chạm nhau! Một hỏa hồng mãnh liệt, một băng đá thanh hàn, tựa như có tiếng băng hỏa tương giao tóe ra xung quanh, thanh âm sắc nhọn, khiến người mơ hồ kinh hãi.

"Nếu ta thắng, Khuynh Vũ phải cùng bổn hầu lật đổ Đại Khánh giang sơn, không được thoái thác."

"Nếu ta thắng, Tiểu hầu gia phải cùng ta tụ thủ thiên hạ, cùng ta thoái ẩn giang hồ."

Hắn có khó xử cùng khát vọng, hoài bão, y có kiên định cùng khổ tâm, dằn vặt.

Không ai chịu nhường ai, không ai chịu thỏa hiệp. Đều cường thế như nhau, cường ngạnh như nhau, đều cùng khoát tay kêu gió, gọi mây, định đại cuộc.

"Lấy binh mã làm cờ."

"Lấy thiên hạ đặt cược."

"Kẻ thắng làm vua."

"Kẻ thua làm giặc."

"Như Vĩnh thành"

"Nhất quyết thắng bại!"

Tụ Thủ Nhai

Gió núi thổi dồn,

Mây đêm hội tụ!

Toàn thân, hồng y đón gió tung bay phần phật.

Tiếu Khuynh Vũ lặng lẽ nhìn hắn xoay mình rời bước, cũng không hề có chút nào… ngăn lại.

Hốt nhiên, Phương Quân Càn dừng cước bộ: "Mặc kệ thắng bại như thế nào, năm sau bổn hầu cũng nhất định đưa Khuynh Vũ đến đây ngắm đào hoa khai mãn."

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 131: Chương 131

"Không thể nào…"

Tướng lĩnh Bát Phương thành đưa mắt nhìn nhau, bàng hoàng ngơ ngác. Chiếu theo lời Hầu gia vừa nói, vậy chẳng lẽ…Tái ngộ công tử, bọn họ phải dùng kiếm đao giáp trụ chào đón người sao?!

"Đừng nhìn ta như vậy," – Phương tiểu hầu gia hoảng hốt bối rối khoát khoát tay, "Thành thật mà nói, bổn hầu chưa bao giờ nghĩ sẽ có ngày cùng Khuynh Vũ giao chiến sa trường."

Thích quân sư cười khổ: "Vậy thì, Tiểu hầu gia, bây giờ đã đến lúc nghĩ rồi đó."

"Thích quân sư," – Phương Quân Càn quay sang, đôi đồng tử sắc bén không rõ nông sâu vụt lóe tinh quang rồi liền biến mất, "Nếu như ngươi cùng Khuynh Vũ đối đầu, liệu nắm chắc được bao nhiêu phần?"

Thích Vô Ưu thật tâm nói: "Không nắm chắc được."

Đáp án này không nằm ngoài dự kiến của Phương tiểu hầu gia. Gật gật đầu, hắn đảo mắt nhìn hết thảy tướng lĩnh: "Trong số các ngươi, ai có thể nắm chắc phần thắng nếu đối đầu với Công tử Vô Song?"

Câu hỏi của hắn rơi vào im lặng.

Không một ai đáp lại.

Chúng tướng lúc ấy mới nhận ra: đến tận bây giờ, công tử Vô Song cũng chưa từng nếm qua thất bại!

Nhưng mà, điều đáng sợ không phải nằm ở chiến tích kiêu nhân ấy của y, mà chính là sau những chiến tích lẫy lừng vẫn có thể thản nhiên duy trì trạng thái trầm ổn bình lặng, không trêu cho người ta để ý dè chừng.

Tựa núi ẩn mây mù, như nước luồn khe sâu.

Bên trong tính kế bày mưu, bên ngoài ngàn dặm đại thắng.

Tiếu Khuynh Vũ đích thực là một nam tử thông tuệ mẫn tiệp mà cũng cường đại vô song. Làm bằng hữu, đồng bạn với y, ngươi sẽ luôn có cảm giác yên tâm và tràn đầy tự tin, bởi lẽ ngươi biết rõ rằng vĩnh viễn có một bằng hữu mạnh như rồng như hổ ở bên cạnh tận lực giúp đỡ ngươi.

Tuy nhiên, làm đối thủ của y lại khác, đó là ác mộng vô cùng vô tận của địch nhân, đến lúc đó, ăn không biết ngon, ngủ không an giấc, luôn phải phập phồng âu lo, tột cùng căng thẳng.

Bát Phương quan bi thương phát hiện: Lúc này, ác mộng của bọn họ đã bắt đầu rồi.

Khóe môi Phương tiểu hầu gia nhếch lên, hốt nhiên vẽ thành một nụ cười nhẹ nhàng.

"Chư vị không cần bày ra vẻ mặt như đại địch ngập đầu như thế, chưa từng thất bại không có nghĩa là không bao giờ thất bại. Bất luận là thắng hay là thua, cuộc chiến này tương lai chắc chắn ghi danh sử sách truyền lưu thiên cổ! Nếu còn lưỡng lự không tham gia trận tuyệt thế đại chiến này, vậy chư vị đang ngồi ở đây chẳng phải sẽ tiếc hận cả đời ư?"

Gương mặt cười cười kỳ quái của Phương Quân Càn như cố vuốt ve cõi lòng nhộn nhạo bất an của chư tướng Bát Phương Thành đang hiện diện.

Lão tướng Thái Nham chợt phát hiện: Trước kia, trên người Phương Quân Càn luôn tồn tại một sự biến chuyển, thay đổi, dù rất linh hoạt, mau lẹ nhưng đủ để người khác nhận ra. Vậy mà trải qua sắt rèn thép luyện, đến bây giờ đã không còn nhìn ra được dù chỉ nửa điểm tung tích, khác hẳn hoàn toàn, chỉ thấy sự trầm ổn điềm tĩnh tận sâu trong tâm tưởng, cùng với một loại khí phách rực lên từ trong xương thịt, hiển hiện ra bên ngoài.

Phương Quân Càn đứng cạnh bên soái tọa, một thân hỏa hồng mãnh liệt thiêu đốt mắt nhìn, vẻ đẹp anh tuấn kiêu hùng tỏa ra rực rỡ, khiến người ta không dám nhìn trực diện.

Phương Quân Càn bình thản chú thị chư tướng, ở hắn có thiên phú của một tướng soái ưu tú, ánh mắt lúc nào cũng khiến các tướng sĩ có cảm giác hắn đang nhìn mình, đặc biệt chú ý đến mình.

"Trận này, quân ta chiếm nhân hòa, quân thủ thành chiếm địa lợi, bên nào có thể chiếm được thiên thời bên ấy chắc chắn giành chiến thắng."

“Trận này, bổn hầu không an bài bất cứ chiến thuật cụ thể nào, bởi trước mặt công tử Vô Song dù có thi triển trận pháp gì đi nữa cũng chỉ là múa búa trước cửa Lỗ Ban (1) thôi. Trước mắt, chiến thuật duy nhất của Bát Phương quân là ‘lấy bất biến ứng vạn biến’!”

Thản nhiên nhìn chư tướng trước mặt, Phương Quân Càn chợt mở miệng buông một câu, khiến trong lòng tướng lĩnh kéo mây nổi gió ùn ùn: “Bổn hầu tranh đoạt, chính là số mệnh!”

Chúng tướng bị khí thế của hắn cuốn hút, bất giác nhất tề dạ ran, ầm ầm vang dội, đồng thanh lạ kỳ.

Phương tiểu hầu gia ưu nhã ngồi lên soái tọa, ngữ điệu tự đắc biếng nhác, không hề có điểm nào giống với cận chiến khẩn trương:

“A a, Khuynh Vũ nói trận này nếu thất bại, sẽ toàn tâm toàn ý trở về Bát Phương thành, không thoái thác nữa.”

“Cho nên, có thể làm cho Khuynh Vũ trở về hay không, hoàn toàn trông nhờ vào các vị đang ngồi ở đây cả.”

Phương tiểu hầu gia ra khỏi soái trướng rồi, còn lại Thích quân sư đứng ở một bên ai thanh oán khí: “Thôi rồi thôi rồi thôi rồi…”

Cổ Mục Kỳ lấy làm lạ, bèn hỏi: “Quân sư, thôi rồi cái gì?”

“Tướng quân chẳng lẽ nghe không rõ câu cuối của Tiểu hầu gia?”

Cổ Mục Kỳ nhớ lại: “Là câu mà người nói, công tử có thể trở về hay không hoàn toàn nhờ vào chúng ta?”

“Cổ tướng quân, nghe xong câu đó chẳng lẽ người không suy nghĩ gì ư? Nếu chúng ta thua trận này, Tiểu hầu gia còn không lôi chúng ta ra hành hạ đến thảm hay sao?” – Thích quân sư lấy ánh mắt ‘Lão thật ngốc quá’ nhìn chằm chằm Cổ Mục Kỳ.

Cổ tướng quân quả nhiên không phụ ánh mắt của Thích Vô Ưu, chỉ còn biết lắc lắc đầu, vẻ mặt mờ mịt không hiểu chuyện gì.

Trước cặp mắt trắng dã ngơ ngơ ngẩn ngẩn của Cổ Mục Kỳ, chiết phiến trong tay Thích quân sư chỉ còn biết quạt phành phạch liên hồi, như thể muốn thổi bay cho khuất cảm giác phiền não trong lòng: còn không phải Tiểu hầu gia mang tất cả hạnh phúc chung thân của mình hoàn toàn phó thác cho chúng ta… Khụ khụ, tin tưởng thành tâm, bóng gió xa gần.

Quả nhiên, ý trung hữu ý…

Bấc cháy sáng trưng.

Tin tức chất chồng.

Nam tử ôn nhuận như ngọc.

Phê chú lạnh lùng thê lương.

Ánh sáng nhu nhã của ngọn đèn rơi trên làn da trắng tái tựa tuyết đầu mùa của bạch y công tử, như ngọc lưu ly mỏng manh trong suốt đến nỗi muốn xuyên qua.

Hết ngày lại đến đêm suy tư, tính toán hết mọi kế hoạch, tiền nhân hậu quả sẽ xảy ra, lo lắng, nghĩ ngợi nếu đao kiếm tương tranh sẽ dẫn đến việc gì. Vì vậy, chứng mất ngủ của công tử Vô Song ngày càng nghiêm trọng. Thân thể mệt mỏi đến mức gần như ngã gục, chỉ còn lại duy nhất năng lực tư duy là tỉnh táo, mẫn tiệp dị thường.

Lao Thúc cũng vì vậy mà sốt ruột đến độ luống cuống tay chân, vò đầu suy nghĩ đủ biện pháp cho y một giấc ngủ ngon, nhưng mà Tiểu Khuynh Vũ nào có được nhàn hạ nghỉ ngơi? Thường ngày, cứ đầu vừa chạm gối đã liền trở dậy xử lý quân vụ rồi.

“Lao Thúc, ngươi đến rồi! Bọn họ chờ đã lâu chưa?” – Tiểu Khuynh Vũ gác bút, ngẩng đầu lên. Giữa đôi mày thanh tú, nhẹ điểm vệt chu sa, thản nhiên mà tịch mịch, diễm lệ mà thê lương, so với vết mực son phê chú còn đẹp hơn vài phần.

Lao Thúc trầm mặc gật gật đầu.

Ngón tay dài mảnh trắng tựa bạch ngọc gõ nhẹ lên trán vài cái, Tiểu Khuynh Vũ thản nhiên nói: “Đi thôi.”

Nói rồi cũng không chờ Lao Thúc đáp lời, một mình kích hoạt luân y rời đi, dần dần mất bóng ở góc hành lang uốn khúc.

Đợi y đi thật xa rồi, Lao Thúc chậm chạp hé mi mắt, lộ ra đôi ngươi nhuốm đau thương phức tạp, liền đó nắm tay áp lên ngực, đè nén không được một tiếng kêu bật trào ra từ sâu trong lòng…

Công tử.

Đại sảnh nghị sự huyên náo ầm ĩ.

“Bát Phương quân có là gì, chỉ là một lũ mọi rợ biên hoang hữu dũng vô mưu. Ngô Hiểu đại tướng quân ta chỉ cần tùy tiện dụng ít tâm tư cũng đủ cũng

đủ khiến bọn chúng mắt hoa đầu váng. Đối phó bọn chúng căn bản chẳng cần động não, bổn tướng quân hiểu quá rõ mà!"

"Đúng đúng đúng, Phương Quân Càn một thằng nhóc chưa sạch lông măng mà dám thí quân phạm thượng à? Đối phó với hắn, Bối tướng quân ta dễ như trở bàn tay!"

"Hiểu biết quá rõ? Dễ như trở bàn tay?" – Giọng cười trong trẻo thanh nhã khoan hòa khiến hết thảy thanh âm huyên náo khác im bặt, mọi người lặng phắc, Tiếu Khuynh Vũ khoan thai cho luân y tiến vào đại sảnh.

Vài tướng lĩnh Như Vĩnh thành lập tức bật dậy hành lễ: "Công tử!" Thần sắc có chút bối rối.

Tiếu Khuynh Vũ gật gật đầu, ánh mắt quét ngang những người còn lại. Vừa rồi, huênh hoang tranh cãi kịch liệt ầm ĩ chính là phát xuất từ đám người này mà ra.

Dưới ánh mắt lạnh lẽo tựa băng đá không chút cảm xúc của Tiếu Khuynh Vũ, đám tướng lĩnh mới đây còn ngang ngược tự phụ chợt thấy áp lực khủng khiếp đè đầu, người này đến người khác chậm chạp đứng lên, miễn cưỡng hành lễ: "Công tử an hảo!"

A ha, miệng hùm gan sứa!

Vô Song công tử mỉm cười khinh miệt, thản nhiên đáp trả: "Chư vị đã vất vả, vừa rồi còn đang thảo luận việc gì vậy? Tiếp tục nói đi."

Không một ai lên tiếng. Một vài kẻ cứ như ngồi trên đống lửa, nhấp nhổm không yên. Vừa rồi, những kẻ như Ngô Hiểu cùng Bối Minh bạo mồm bạo miệng oang oang khoác lác đã sớm bị uy lực của Vô Song công tử áp bức đến xì hơi, ngoan ngoãn ngồi nín khe không dám mở miệng, trong mắt không giấu nổi e dè hoảng sợ.

Tiếu ý thoáng lóe lên rồi biến mất, nhãn thần Vô Song công tử lại trở về trạng thái trong trẻo lãnh đạm, sâu không thấy đáy như cũ.

"Không ngại cho chư vị biết, sa trường đối trận, đối thủ mà Tiếu Khuynh Vũ cực kỳ không muốn gặp phải chính là Phương tiểu hầu gia."

"Những tướng lĩnh khác, cho dù là kẻ năm đó được xưng là Thiên Tấn bất bại Thác Bạt Mục Hoành, Tiếu mỗ cũng chưa từng có cảm giác lo âu nghĩ ngợi, bởi vì những người này hành quân bố trận dù có lão luyện ngoan độc đến mấy cũng không lọt ra ngoài những nguyên tắc, lề thói cũ của tiền nhân. Nhất cử nhất động của bọn họ đều có thể lần ra sơ hở mà công kích. Nhưng Phương Quân Càn thì không."

"Hắn dụng binh tựa thiên mã hành không, không theo quy tắc, thần không biết quỷ không hay, địch nhân vô phương phỏng đoán, linh cảm chợt lóe lên thì lập tức hành động ngay là chuyện thường ngày, hoàn toàn không giống với những gì đã được bàn bạc, tính toán từ trước." – Nói rồi, Vô Song công tử chợt thấy đầu âm ẩm đau, "Tiếu mỗ thực chưa từng gặp qua tướng lĩnh nào thiên tài đến nỗi không thể nghiên cứu, phỏng đoán như thế. Vẫn còn lo lắng không biết có tự giữ mình được không, không ngờ chư vị đối với việc này lại mười phần tự tin. Đổi lại, Tiếu mỗ lo lắng thái quá rồi."

Y nói rất thản nhiên, lạnh lùng, song giọng nói đều đều đầy mai mỉa châm biếm cùng với tiếu ý không ngại tràn ra trên mặt.

"Ngô tướng quân, ngài thân kinh bách chiến kinh nghiệm lão luyện, nghĩ lại cũng chỉ có ngài đủ sức chống lại Phương Quân Càn, chi bằng để ngài cầm quân ra trận?"

"Không không không không! Công tử khéo đùa, thuộc hạ sao xứng đáng!"

"Vậy hay là để Bối tướng quân xung trận, ngài dụng binh như thần, trước mắt Bát Phương quân thế cường lực mãnh, Như Vĩnh thành vung đao dựng ngựa ngăn con sóng dữ, không phải ngài thì còn ai?"

Bối Minh mồ hôi đầm đìa: "Công tử, mạt… mạt tướng…"

Tiếu Khuynh Vũ chỉ cảm thấy từng trận bi ai: Kẻ như thế, lại có thể lên đến chức Đô úy, tại cao quan, thực hậu lộc, trách sao Đại Khánh ngày càng suy yếu, chẳng có được phút bình yên.

Chẳng mấy chờ mong nghe được những người này nhổ trong miệng ra được điều gì đó hay ho, Vô Song công tử chuyển hướng luân y, điềm nhiên hạ lệnh:

"Bắt đầu từ hôm nay, quân đội chỉ cần một thanh âm, một mệnh lệnh duy nhất."

"Sáng sớm ngày mai, toàn quân thao luyện, diễn tập trận pháp."

"Kẻ nào bất tuân thượng lệnh, giết chết không tha."

—oOo—

(1): Ban môn lộng phủ (班门弄斧) (Múa búa trước cửa Lỗ Ban): Lỗ Ban, tên thật Công Du Ban, là một bậc kỳ tài về nghề xây dựng cũng như những môn thủ công tinh xảo, khéo léo và có độ chính xác cao. Ông được xem là ông tổ của nghề xây dựng cũng như nhiều nghề thủ công khác.

'Ban môn lộng phủ': múa rìu trước cửa nhà Lỗ Ban, múa rìu qua mắt thợ, đánh trống qua cửa nhà sấm…

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 132: Chương 132

Từ tận cùng không gian mênh mông bạt ngàn dội lại thanh âm rền vang tựa sấm, nơi chân trời mờ mờ xa tít tắp hiện ra một dải băng trắng, dải băng trắng ấy di chuyển với tốc độ kinh người, lan rộng cực nhanh, hệt như những quả cầu tuyết lăn xuống từ đỉnh núi, càng lăn càng phình to, rồi hợp nhất lại thành một đại dương mênh mông màu trắng bạc, phủ lên tràn ngập màu vàng của mặt đất, dõi mắt trông xa, không khác gì một trận bão tuyết vừa kéo qua, bao trùm đại địa một màu trắng xóa.

Trong lúc đám tân binh há mồm trợn mắt vì kinh ngạc, những lão binh dạn dày kinh nghiệm hét lên hoảng hốt: "Bát Phương quân! Bát Phương quân đến rồi!!!"

Đoàn kỵ binh khổng lồ ầm ầm như tuyết lở, vó ngựa rầm rập đập vào tai người, cảnh tượng hệt như trời đất thị uy, chấn thiên động địa, nếu không được chứng kiến tận mắt, tuyệt không ai có thể tưởng tượng nổi.

Bỗng chốc, từ trên thành lâu cao ngất nhẹ nhàng truyền đến một tiếng đàn u uẩn thanh nhã, lãng đãng mơ hồ, như có mà lại như không.

Quan binh thủ thành quay đầu lại nhìn, liền thấy trên đầu thành Như Vĩnh, một nam nhân bạch y thắng tuyết, tuyệt đại phong hoa đã an tọa ở đó chẳng rõ tự bao giờ.

Bao quanh y, lo lắng bồn chồn bảng lảng tựa khói sương, đau khổ, buồn thương xa xôi diệu vợi, tựa cụm mây nhỏ bé lang thang, như vầng nguyệt lạnh lẽo đơn độc, chỉ có thể nhìn từ rất xa mà không thể chạm vào.

Nam nhân như vậy, khiến cho người dù chỉ phớt mắt liếc qua hay chăm chăm chú thị, đều cảm thấy tim mình nhói lên một trận âm ẩm đau.

Dây đàn băng tằm nhẹ nhàng rung lên dưới những ngón tay khoan thai điều khiển, điều rất kỳ lạ là giữa sa trường người hô ngựa hí, vậy mà cầm thanh vẫn len lỏi ngân nga, rót trọn vẹn vào tai người không sót một chút.

"Công tử!" – Không rõ là ai đó mở miệng hét lên trước, như một tiếng gọi choàng tỉnh cơn mê, Bát Phương quân ầm ào dậy sóng, chiến trường xa tít xôn xao: "Đúng là công tử! Là công tử đó!"

Tựa hồ một tảng đá ném xuống biển người, tiếng xôn xao hỗn loạn tựa những vòng sóng dập dềnh lan mãi ra xa.

Bỗng nhiên, mọi thanh âm ngừng bặt!

Một thân nhung trang ngân giáp ngạo nghễ uy nghi, Phương Quân Càn giục ngựa lên đầu hàng quân, áo choàng đỏ rực như máu phủ lên người hắn, khiến cho hắn dù ở giữa thiên binh vạn mã vẫn nổi bật đến chói mắt!

Hắn đã đến, binh lâm thành hạ, sau lưng là Bát Phương quân hùng tâm tráng chí ngùn ngụt dâng cao!

Ngẩng đầu.

Cúi đầu.

Ánh mắt cả hai bỗng nhiên chạm nhau, một đôi đồng mâu cuồng phách, tựa rồng lượn cửu thiên, một đôi mâu quang thanh lãnh, như bóng trăng đầm lạnh.

Phương Quân Càn lặng lẽ nhìn y.

Từ trước đến nay chưa bao giờ nghĩ đến dù chỉ một lần, rằng mình sẽ cùng nam tử ấy sa trường đối diện.

Vô Song công tử bạch y thắng tuyết, đã sớm quen giữa khói lửa loạn thế vẫn bình thản thong dong, bát phong bất động, cô ngạo xuất trần. Chưa từng nghĩ, cuối cùng vẫn là chính mình nhúng mạt tuyết trắng thanh khiết tinh nhuần ấy vào chốn chiến trường tư sát, vấy bẩn máu tanh.

Nhưng mà…

Chỉ cần chế ngự thiên hạ này, là vĩnh viễn giữ được y ở lại!

Phương Quân Càn tự nhủ: Hắn muốn giang sơn cẩm tú, lại càng muốn tuyệt thế Vô Song!

Ánh mắt Phương Quân Càn uy nghiêm trầm tĩnh, trầm mặc tựa bóng cô sơn mà ẩn tàng sát khí. Lạnh lùng rút Bích Lạc kiếm giơ cao, lưỡi kiếm sắc nhọn dưới ánh dương lóe lên chói lóa, đến nỗi người ta không dám mở mắt ra nhìn.

Cũng đúng lúc ấy, theo tiếng đàn ảo huyền biến đổi khôn lường điều khiển, những cánh quân đã tiềm phục từ trước lần lượt từ bốn phương tám hướng hiện ra, tiến đến.

Phương Quân Càn chĩa thẳng mũi kiếm vào Như Vĩnh thành tường đồng vách sắt, quát lớn: "Bát Phương vô địch!" Bát Phương quân nhất tề soàn soạt tuốt gươm, trường mâu dựng thẳng: "Sát!!" Tiếng hô vang dội như lấp biển dời non, chiến trường rùng rùng chấn động!

Trận hình của Bát Phương quân thoạt nhìn dường như không có thay đổi gì đáng kể, bước chân chậm rãi, tiếng chân sàn sạt, tiếp cận Như Vĩnh thành, không nhanh không chậm, không gấp gáp không rụt rè, thể hiện khí phách kiên định vững vàng không gì sánh nổi, gây cho đối phương cảm giác như bị Thái Sơn đè đầu không sao chống cự được.

Tiến lên, tiến lên, tiến lên.

Ngón tay Tiếu Khuynh Vũ nhảy múa trên dây đàn, tù và rúc, chiêng trống dồn, hỗn loạn âm thanh, tiếng đàn của y dường như cũng mang theo hàm ý sát phạt!

Thủ quân quần tụ thành một lá chắn khổng lồ, kết nên một phương trận kỳ dị.

Bát Phương quân vẫn chậm rãi tiến lên, thủ binh cũng không vội vàng gì. Cuối cùng, song phương va chạm! Nhưng mà, hoàn toàn không có đụng độ tóe lửa, động địa kinh thiên như mọi người tưởng tượng! Tường khiên dựng đứng, thủ quân không chần chừ tức khắc dạt sang hai bên thành một lối đi, tràn lên không ngớt, thoáng chốc đã khống chế mặt hậu của Bát Phương quân. Giây lát, tường khiên khép chặt, bên trong trận thế, bụi đất mịt mù.

Bụi vàng cuồn cuộn, sương khói lan tràn, tường khiên san sát ngất cao, chặn đứng tầm mắt Bát Phương quân, khiến người ta không rõ động tĩnh chung quanh.

Thích Vô Ưu thấy vậy đại kinh thất sắc: "Chẳng lẽ đây là 'Tam thập lục lộ Phục Hy Bát Quái tru thần trận' đã thất truyền bấy lâu?"

"Tru thần trận?" – Phương Quân Càn ngạc nhiên, rồi liền thở dài ảo não, "Khuynh Vũ chỉ vì đối phó bổn hầu mà tận lực hạ thủ sao, thật là ngay cả trận pháp thất truyền lâu như vậy cũng không ngại bày ra, đúng là rất nể mặt mà!"

Chúng tướng: Lúc này không phải lúc cảm thán cảm khái gì gì đâu nha…

Vô Ưu quân sư không hổ danh tinh thâm uyên bác: "Tiểu hầu gia, còn không ra ngoài được sẽ bị vây khốn đến chết!"

"A haa." – Phương tiểu hầu gia cả cười đáp lại, rồi đột nhiên thúc ngựa vọt nhanh!

Hắn cưỡi trên lưng con tuấn mã toàn thân màu đỏ bầm, ruổi rong nghìn dặm mới tìm được một, hai chân trước của thần mã chồm lên, người cũng theo thế, dựng thẳng.

Ngay lập tức, nam tử trên mình ngựa đột ngột bật dậy, đạp mạnh xuống lưng ngựa phóng vút lên cao, liên tiếp rút ba ngọn thiết tiễn, lơ lửng giữa trời giương thẳng dây cung, cánh cung oằn cong thành hình bán nguyệt, thanh âm rùng rùng tựa sấm dồn chấn động một mảng chân trời, "Phương Quân Càn đến đây, xem tiễn!"

Sau giọng cười vang dội hào sảng, ngựa phi như bay, người hóa rồng, tên như điện xẹt!

Trường tiễn vừa hiện ra, liền sau đó đã xuyên thủng ngực thấu tim ba tên truyện lệnh binh, phá phổi đâm ra, mang theo một chuỗi máu đỏ.

Ai nấy ở đó đều trông thấy rõ mồn một, vị tướng trên lưng ngựa kia đạp vào khoảng không phóng vút lên, anh tư trác việt tựa thần binh thiên tướng, phi long tại thiên, khiến quân thủ thành kinh hãi biến sắc.

Phương Quân Càn tức tốc hạ lệnh: "Tận dụng thời cơ! Toàn quân tập hợp, cùng lao lên đi!" Nói rồi không chần chừ lập tức dẫn đầu đại quân xung trận!

Đôi đồng tử của công tử Vô Song rực sáng quang hoa, cầm thanh vẫn mênh mang như nước, uyển chuyển nhặt khoan, ngón tay thon dài thản nhiên nhấn nhẹ dây đàn: "Nào có dễ dàng như vậy?"

Nghe được tiếng đàn, Tam thập lục lộ Phục Hy Bát Quái tru thần trận tức khắc giãn ra một lối đi, vừa đủ để tám mươi bốn kỵ sĩ theo đó tiến vào chiến trường!

Phương Quân Càn đưa mắt nhìn thân ảnh quen thuộc của đoàn kỵ binh, mọi người như một, tay nắm Trảm Vân Nhận, trên đầu, vành nón rộng choàng bên ngoài một lớp hắc sa, suýt chút nữa hắn đã không kềm lòng được mà rên lên một tiếng!

Bát Thập Tứ vân kỵ!!

Từ sau trận đánh 'Tiềm long chi uyên', Bát Thập Tứ vân kỵ liền lui về hậu phương nghỉ ngơi, hồi phục trang thái, không hề tham gia tác chiến. Lúc này đây, tám mươi bốn kỵ sĩ thân vận hắc y, toàn thân tinh lực sung mãn, không hề có chút nào câu thúc, trói buộc, trên lưng là cường cung ngạnh tiễn, trong con ngươi trầm mặc không giấu sát khí, tinh nhanh thuần thục, gan dạ thiện chiến, mà cũng trầm tĩnh lạnh lùng!

Đây không hổ danh đoàn kỳ binh do Vô Song công tử đích thân huấn luyện, võ nghệ cao cường, dạn dày kinh nghiệm, thân kinh bách chiến, sắt rèn thép

luyện, đã sớm trở thành hổ báo thuộc hạ tuyệt đối trung thành dưới trướng của Vô Song!

"Tiểu hầu gia, phải làm sao đây?!"

Phương Quân Càn hắc hắc cười lạnh: "Bọn họ đang chế giễu Bát Phương quân chúng ta không có gan phá vây ra đấy! Các huynh đệ, các ngươi có dám không?!"

Lời nói của Phương tiểu hầu gia quả thật có sức mạnh rất lớn đánh thẳng vào mỗi người, khiến nhiệt huyết trào sôi, sát tâm nảy mầm, lập tức một tiếng rống long trời lở đất tựa phá núi tát bể từ mấy vạn cổ họng bùng lên: "Hầu gia yên tâm, Bát Phương quân không có thứ chết nhát đó!"

Trong tiếng đàn dồn dập mãnh liệt, Bát Thập Tứ vân kỵ lao lên phía trước, toàn bộ Bát Phương quân đồng loạt xung phong!

Phương Quân Càn, Tiếu Khuynh Vũ,

Đồng thời cảm thấy trong lòng sôi trào một thứ nhiệt huyết kỳ lạ trước nay chưa từng có – Đó là sự kích thích hưng phấn tột độ khi gặp được kỳ phùng địch thủ!

Chúng ta bình thường kề vai sát cánh, dựa vào nhau mà tiến thủ, nhưng cũng chỉ có chúng ta mới là đối thủ duy nhất của nhau. Một đối thủ khó phân cao thấp, kẻ này xứng đáng là đối thủ của kẻ kia!

Đối thủ ngang tài ngang sức!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 133: Chương 133

Cầm thanh không ngớt cổ vũ ba quân, dồn dập như vạn ngựa vút bay, mãnh liệt tựa núi lở biển trào!

Theo chân Bát Thập Tứ vân kỵ mở đường tiên phong, thủ quân lúc này giống như mũi dùi nhọn hoắt chậm rãi từng chút một lún ngập xuống bùn cát.

Phương Quân Càn huy kiếm: "Kỵ binh xông lên! Đánh tan cả bọn, tiêu diệt từng tên!"

Giáp trụ cuồn cuộn chen nhau mà tiến, phảng phất như dòng suối màu ánh kim đang đổ tràn mặt đất. Mã đao sáng loáng lóe lên dưới ánh dương hăm hở lao thẳng về phía trước.

Cát vàng mù trời, bụi đất mờ mịt, nhân mã song phương hệt như nước lũ tràn bờ, nhấn chìm toàn bộ bình nguyên.

Bạch long cùng hồng xà lao vào xoắn vặn lấy nhau! Ngày càng bện chặt, không ngừng xoay trở, vùng vẫy, cắn xé lẫn nhau!

Bao nhiêu sinh mạng đang sống động trước mắt, thịt đổ máu rơi, trên lưng họ đeo chính là trông mong kỳ vọng của biết bao con người, còn nữa, là oằn vai gánh nặng cùng lớn lao trách nhiệm.

Cách bày binh bố trận của Vô Song công tử, thay vì nói là chiến thuật diễn luyện, chẳng bằng nói đó là một môn nghệ thuật vô cùng tao nhã.

Tinh thần của y trước sau đều được duy trì ở trạng thái tốt nhất, tư duy nhạy bén chuẩn xác, phản ứng mẫn tiệp nhanh nhẹn, sách lược quả quyết dứt khoát.

Toàn bộ diễn biến trận chiến hoàn toàn nằm trong bàn tay khống chế điều khiển của y, một đội một nhóm thậm chí một binh một tốt đều y hệt như dây đàn dưới ngón tay, tùy ý gảy mà tiến thoái tự nhiên, công thủ linh hoạt.

Tiếng đàn của Tiếu Khuynh Vũ mặc nhiên sở hữu một loại nhịp điệu rất kỳ diệu, tai nghe thanh thoát trôi chảy tựa lưu thủy hành vân, cầm âm tùy ý, nhưng trình tự chỉ huy chiến cuộc vô cùng tỉ mỉ chính xác, rõ ràng phân minh.

Đối lại, Phương Quân Càn dụng binh lại không theo bất cứ trường phái nào, tự bản thân hắn đã tạo ra một phong cách riêng biệt, sở trường lợi dụng sức mạnh của địch làm sức mạnh cho chính mình, bản lĩnh nắm bắt thời cơ không ai sánh kịp, quả thật là một nam nhân không thể dự đoán, dò xét. Tựu trung, đúng vào thời khắc mấu chốt nhất hắn sẽ xuất hiện tại nơi mà ngươi ta không thể ngờ, chỉ còn biết há mồm trợn mắt vì kinh ngạc. Bất luận ngươi dồn ép hắn đến tuyệt lộ nào đi chăng nữa, hắn cuối cùng vẫn có cách vươn mình hồi sinh từ trong tử địa!

Vẫn còn, sử quan về sau thống kê được, Hoàn Vũ đế cả đời ruổi rong trên lưng ngựa không hề chiến bại, không tính đến tài năng quân sự thiên phú kiêu nhân thì vận khí của hắn phải nói là vô cùng hoàn hảo, khiến quần hùng chỉ còn biết phát điên phát cuồng mà vô pháp công phá.

Vô Song công tử hết sức chăm chú quan sát tình thế chiến trường. Nhất cử nhất động, nhất hô nhất ứng của từng cá nhân hết thảy đều được thu vào tận

đáy đôi ngươi trong suốt cao tọa tại đầu thành. Đại não thông tuệ mẫn tiệp phân tích cực nhanh, cấp tốc đưa ra phương án tối tinh xác, mười ngón tay tài mảnh thanh tú hữu lực chưa lúc nào ngừng nghỉ việc truyền đạt mệnh lệnh khắp chiến trường!

Lao Thúc cùng với hai hộ vệ của y đứng yên bên cạnh, hai hộ vệ kia căng thẳng quan sát thế cuộc biến hóa khôn lường của chiến trường. Mà kỳ thực, không riêng gì hai người bọn họ, cả Thiên Tấn, Hung Dã, Uy Nô, Liêu Minh… Thiên hạ quần hùng có ai mà không chú ý đến trận đánh quyết định số phận khu vực, định đoạt sơn hà của hai nhân vật tuyệt đỉnh phong vân – Song Kiêu chi chiến – này!

Vô Song công tử bỗng nghe bên tai có tiếng gió xoẹt qua, rùng mình một cái. Có kẻ đánh lén!

Kim tuyến xuất thủ! Luân y vút ra phía sau!

Bất quá, kẻ nọ ra tay cực nhanh, hơn nữa đối với cách ứng phó địch thủ của Vô Song công tử lại nắm rõ như lòng bàn tay, áp sát cận kề.

Không đợi Tiếu Khuynh Vũ kịp nhìn rõ diện mạo kẻ tập kích, một cú đá mạnh đã đáp thẳng vào ngực y!

Tựa một con diều no gió bị đứt dây, y ngã nhào khỏi luân y, cả người đập thật mạnh xuống nền đá đầu thành lạnh cứng, lục phủ ngũ tạng như bị ai vặn xoắn, bóp chặt, đau đớn dữ dội!

Khí huyết quay cuồng, đột nhiên cảm thấy vị ngọt dâng lên cổ họng, liền sau đó tơ máu men theo quai hàm chầm chậm trào ra.

Lao Thúc thừa lúc hai hộ vệ kia còn đang kinh ngạc đến ngây dại không chút do dự điểm huyệt đạo của họ. Sau đó, nắm chặt hai bàn tay run rẩy đứng trước mặt Tiếu Khuynh Vũ, thân người hơi nghiêng đi, không dám nhìn thẳng đôi mắt đau lòng không hiểu của Vô Song công tử.

"Ta nguyên là tử sĩ được Định Quốc Vương gia an trí bên cạnh Hoàng Thượng. Vương gia không còn, lại là tử sĩ của Tiểu hầu gia."

Nhìn Lao Thúc thật gần trong gang tấc, Tiếu Khuynh Vũ nhẹ nhàng mỉm cười.

Thì ra là như vậy!

Chẳng trách, ông ta luôn khuyên mình giao hảo với Phương Quân Càn.

Chẳng trách, khi đó Phương Quân Càn chủ động xuôi tay chịu trói, cam tâm tình nguyện để Phương Giản Huệ trói lại nhốt vào thiên lao, thì ra hắn đã sớm biết thân phận của Lao Thúc. Đây chính là hậu kế của hắn! Cho dù lúc ấy mình không hạ lệnh cứu người, Lao Thúc cũng sẽ không ngồi yên nhìn Phương Quân Càn bị giết. Nguyên lai đêm đó, hắc y nhân thần bí đột nhập thiên lao chính là Lao Thúc.

Diễn biến kinh người trên thành lâu làm chiến trường ba giây đờ ra ngây dại.

Lao Thúc bỗng nhiên giương giọng ho lớn: "Công tử bị giết!"

Thủ quân lập tức quân tâm đại loạn.

Vô Song công tử chết rồi, trận này dựa vào cái gì mà thắng? Đánh tiếp liệu có ý nghĩa gì?!

"Công tử bị giết! Công tử bị giết!" – Bao nhiêu ý chí chiến đấu của thủ quân trong nháy mắt tiêu tan mất sạch, mạnh ai nấy bỏ chạy tứ tán. Bát Thập Tứ vân kỵ không còn tiếng đàn chỉ huy lại nghe thêm tin dữ, nhất thời tiến không được thoái không xong, vừa ngạc nhiên tột độ vừa nghi hoặc ngờ vực.

Ở đâu cũng là khôi giáp mộc khiên, ở đâu cũng là đầu đao mũi kiếm, ở đâu cũng là binh hoang mã loạn, ở đâu cũng là thi thể chất chồng, binh mã ngân khôi giáp bạc hệt thủy triều hết lớp này đến lớp khác sủi bọt đập bờ, tựa dòng lũ dữ cuộn xoáy sâu không thấy đáy, thủ quân không chủ động bị cuốn vào, lúc tháo ra chỉ còn là những thi thể không toàn vẹn hình hài, máu huyết đầm đìa đỏ bầm chiến địa, lan tràn khắp cả bình nguyên.

Tiếu Khuynh Vũ tự hiểu rõ một chuyện, mình phải chịu thua.

Tay phải lần mò phía trong tay áo rộng, nhanh chóng nắm chặt một chiếc còi trúc: Chẳng lẽ… thật phải dùng đến thứ đó sao?

Nhìn trên chiến trường bao nhiêu thân ảnh quen thuộc, Tiếu Khuynh Vũ khẽ cắn môi, cuối cùng, nới lỏng chiếc còi trong tay mình: Không được. Không thể dùng cách này được!

Không thể nói trước phương pháp này dữ dội kinh khủng phá thiên bạt địa đến bậc nào, chỉ là… nhìn thấy, nghĩ đến thân ảnh ấy đang ở trên chiến trường, bao nhiêu quyết đoán lạnh lùng đều ách lại, không thể xuống tay!

Vô Song công tử bất giác cảm thấy, điều gì gọi là 'Thiên lý trêu ngươi' chung quy cũng không hơn được điều này. Chính tay mình đã tạo nên một Tuyệt thế kiêu hùng dưỡng ấy, để rồi cuối cùng, cũng chính mình phải ăn quả đắng mình trồng.

"Bảo bọn họ đầu hàng đi, không cần phải tạo thêm sát nghiệt nữa!" – Thản thiên mà đau đớn, y ra lệnh cho thủ quân hạ khí giới đầu hàng.

Đại cục đã định.

Công tử Vô Song chưa từng thất bại, rốt cuộc tại Như Vĩnh thành đã chấm hết thành tích bất bại huy hoàng kiêu nhân của mình.

Thị vệ bên cạnh buồn thương rơi lệ!

Đối với công tử Vô Song, trong lòng bọn họ gần như tôn thờ sùng mộ, sự thực trước mắt làm sao có thể tin. Cứ nghĩ đến quá khứ huy hoàng vinh quang ấy, tất cả mọi người không hẹn mà gặp đều có cảm giác như mình đang trôi vào một giấc mơ không thực.

'Choang' một tiếng, không rõ là trường thương của ai buông thõng xuống đất lạnh.

'Choang, choang, choang, choang…' Không rõ là vô thức hay ma xui quỷ khiến, vũ khí trong tay thủ quân lần lượt rời khỏi tay buông xuống, hết thảy đều bị Bát Phương quân thu về.

Bụi vàng dần dần tiêu tan, với thắng lợi của Phương Quân Càn, 'Song Kiêu chi chiến' rốt cuộc đã đến hồi kết.

Tiếu Khuynh Vũ đưa mắt nhìn chiến trường chỉ trong nháy mắt đã yên tĩnh trở lại, ngay khoảnh khắc nhìn thấy Phương Quân Càn đi lên thành lâu, y vén vạt áo, gập gối ngã rạp xuống đất.

Mỉm cười rất nhẹ, nụ cười hệt như cánh đào hoa cô tịch điêu linh. Từ lúc nhìn thấy hắn, Tiếu Khuynh Vũ đã biết: nhất định là ngươi, người sẽ quân lâm thiên hạ, không ai khác ngoài ngươi.

Phảng phất e ngại đến quá gần sẽ là khinh nhờn Tuyệt thế nam tử ấy, còn cách vài bước chân, Phương Quân Càn dừng lại.

Tuy thất bại, nhưng y vẫn là y, vẫn nhàn nhạt lạnh lùng mà thanh tao văn nhã, phong tư trác tuyệt, dù là ai cũng không thể bắt chước, mô phỏng. Vẫn không khác gì những ngày cùng nhau khi ấy, bạch y tuyết sắc, dáng hình đơn bạc, chỉ là trong ánh mắt đã thêm thật nhiều mệt mỏi ưu tư, đâm vào tim người đau nhói.

Y ở đó, không xa xôi chân trời, chẳng ngút ngàn góc bể, mà gần đến nỗi chỉ cần đưa tay ra là có thể chạm vào. Phương Quân Càn thận trọng từng chút từng bước, từng bước một tiến về phía trước, không dám phát ra bất kỳ tiếng động nhỏ nào, thậm chí chỉ một chút gió nhẹ thoảng qua, hắn cũng sợ thân ảnh ấy sẽ cuốn theo mà biến mất.

Cuối cùng, hắn cũng đến bên y, lặng lẽ vươn tay nhẹ nhàng ôm y vào lòng. Đem bạch y Vô Song một lần nữa đặt vào luân y, Phương Quân Càn đứng ở phía sau, im lặng ngắm nhìn. Sau đó ngẩng đầu lên, dõi mắt phía xa xăm, nơi núi cao biển lớn, địa cửu thiên trường.

Khuynh Vũ, chỉ có người mạnh mẽ như huynh, cường liệt như huynh, mới có thể ở bên cạnh ta, cùng ta chiêm ngưỡng giang sơn phồn hoa vô hạn này.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 134: Chương 134

Khi Thích Vô Ưu bước đến cửa thư phòng, liền nhìn thấy Tiếu khuynh Vũ thong thả ngồi trước thư án ghi chép gì đó.

Ánh dương từ cửa sổ rọi vào, đáp lên mái tóc đen nhánh, tuyết y thanh khiết, gương mặt ôn nhu, lên những ngón tay cầm bút thanh mảnh tinh tế của y, nhảy múa trên cuộn giấy Tuyên trắng muốt trải rộng.

Không rõ là vì sao, tâm tình của Thích Vô Ưu tự nhiên trở nên yên tĩnh hẳn.

Chỉ một cánh cửa nhỏ, lại như cách biệt với cả thế gian bên ngoài, tự trở thành một phạm vi riêng biệt.

Mà ngay cả không khí bao quanh y tựa hồ cũng mang đến cho người ta một cảm giác tĩnh mịch an hòa, khiến lòng người cũng trở nên bình lặng yên ổn.

Cho đến giờ này, vẫn chưa từng gặp qua một người có khả năng đem một bên là ôn nhuận tao nhã, bên kia là sát lệ trùng trùng dung hợp đến hoàn mỹ như vậy, dùng tấm lòng lo nghĩ cho sinh linh thiên hạ mà ban ra mệnh lệnh tàn nhẫn cực cùng, nhào loạn sinh mạng còn hừng hực nóng vào với mùi máu tanh nồng của tử vong.

"Công tử…" – Thích Vô Ưu lên tiếng thật khẽ, dè dặt sợ quấy nhiễu y.

Ho nhẹ vài tiếng khan, Vô Song công tử thong thả gác bút: "Thích quân sư đến à? Đã lâu không cùng Thích quân sư đánh cờ rồi."

Thích Vô Ưu nhìn sắc mặt tái nhợt đến trong suốt của y, không khỏi lo lắng: "Công tử, thương thế của người?"

"Quân sư không cần quá lo, đã bình thường trở lại." – Một cước kia của Lao Thúc rất có chừng mực, chỉ vừa đủ khiến y mất đi năng lực hành động mà không làm tổn thương đến nội tạng.

"Công tử, đến giờ uống thuốc rồi." – Trương Tẫn Nhai bưng chén thuốc màu đen sóng sánh nóng hổi bước vào cửa, vừa nhìn thấy Thích Vô Ưu lập tức lửa giận đùng đùng, hùng hổ đem chén thuốc dằn thật mạnh xuống bàn!

"Ngươi tới làm gì! Chẳng lẽ còn chê cười công tử chúng ta bị thương chưa đủ nặng? Chỗ chúng ta không hoan nghênh ngươi, đi ra đi ra đi ra!" – Tiểu tử vừa nói vừa xua đuổi Thích Vô Ưu ra ngoài, chỉ thiếu nước lấy chổi quét lia lịa cho khuất mắt.

Thích quân sư tủi thân ghê gớm: mình đã trêu ai ghẹo ai đâu chứ?

"Tẫn Nhai," – Vô Song công tử nghiêm mặt lại, "Vi sư chưa từng nhớ có dạy ngươi đối đãi với khách nhân như vậy."

"Công tử!!" – Trương tiểu bằng hữu tức nghẹn thở, "Người còn nói giúp hắn! Người xem bọn họ hại người thành thế nào rồi! Còn Lao Thúc kia, lão… lão rõ ràng có lòng gian từ trước mà! Con thật muốn thử xem lão còn mặt mũi nào đến gặp công tử nữa!"

Vô Song công tử ý vị sâu xa nói: "Trên chiến trường ai cũng đều vì chủ nhân của mình, lão vốn không làm gì sai, Tiểu mỗ không trách lão."

"Công tử người đại nhân đại lượng không trách lão, nhưng đồ nhi bụng dạ hẹp hòi, đầu óc thiển cận, đồ nhi trách lão!"

Tiểu Khuynh Vũ lạnh giọng: "Trương Tẫn Nhai."

Biết công tử đã nổi giận thực sự, Trương Tẫn Nhai ấm ức mím môi: "Tẫn Nhai sai rồi, công tử người đừng tức giận hại thân, người uống thuốc trước đi."

Trương Tẫn Nhai đi ra ngoài rồi, Tiểu Khuynh Vũ tay bưng chén thuốc đầy vẻ áy náy: "Tiểu mỗ dạy dỗ không nghiêm, đã làm Thích quân sư chê cười!"

Thích Vô Ưu nói rất thật lòng: "Tình nghĩa sư đồ của công tử với lệnh đồ (1) thật làm cho người ta hâm mộ."

Tiểu Khuynh Vũ bình thản uống thuốc, động tác thần thái vẫn ưu nhã thanh cao, thuốc càng đen càng đắng, nhưng Tiểu Khuynh Vũ dường như đối với cảm giác cay đắng không có phản ứng, trên mặt thậm chí không hiện ra đến một chút khó chịu chán ghét nào.

Y lúc uống thuốc với khi phẩm trà đều giống nhau.

Đợi cho y uống xong chén thuốc, Thích quân sư lại do dự nửa muốn mở miệng nửa lại không.

Tiểu Khuynh Vũ rất nhạy cảm liền phát hiện ra Thích Vô Ưu có điểm tần ngần muốn nói lại thôi, bèn mở lời: "Thích quân sư có chuyện đừng ngại cứ nói thẳng."

Thích Vô Ưu hít một hơi sâu lấy dũng khí. Vấn đề này đã dâng lên nghẹn đến cổ, ban đêm có muốn ngủ ngon cũng không được.

"Công tử, việc Lao Thúc đột ngột trở mặt gây khó dễ là ngoài dự liệu của người, mà ngay trước đó, thủ quân và Bát Phương huynh đệ vẫn đang giằng co bất phân thắng bại, giả sử không có hành động kia của Lao Thúc, công tử sẽ dùng kế sách gì để đánh bại chúng tôi?"

Tiểu Khuynh Vũ bình thản cười nhạt: "Thích quân sư, ngài có từng để ý, nơi song phương chúng ta giao chiến là vùng đất trũng ba mặt núi vây không?"

"Có nghĩa là…? Chẳng lẽ…?" – Trong mắt Thích quân sư chợt lóe tia kinh hãi, "Chẳng lẽ…?"

"Đúng vậy." – Vô Song công tử khẳng định luôn phỏng đoán của quân sư, "Gần đây mưa to liên tục, đá núi vốn là nham thạch nên rất dễ vỡ vụn, trơn tuột sụt lún. Tiểu mỗ đã phái một cánh quân đem hỏa long pháo giấu sẵn trên núi. Chỉ cần tiếng còi hiệu của Tiểu mỗ vang lên, cánh quân này lập tức cho nổ pháo phá núi, đến lúc đó đất đá bùn cát hết lớp này đến lớp khác thi nhau đổ xuống, nhấn chìm toàn bộ chiến trường. Đây gọi là uy lực của trời đất, sức người không thể kháng cự."

"A!" – Nghĩ đến cảnh con sông bùn từ trên ao ầm ầm lao xuống, Bát Phương quân hết thảy bị chôn sống dưới tầng tầng lớp lớp bùn lầy, Thích Vô Ưu lạnh người run rẩy, ánh mắt nhìn về phía Tiểu Khuynh Vũ trở nên khác lạ.

Đồng thời, cũng mơ hồ không hiểu: "Nếu như công tử không cần tốn một binh một tốt vẫn có thể phá được đại quân ta, vậy thì tại sao lại hạ thủ lưu tình?"

"Cách này sát nghiệt rất lớn, đi ngược với lẽ trời, nếu không đến mức vạn bất đắc dĩ Tiểu mỗ sẽ không sử dụng."

Thích Vô Ưu cười thương cảm: "Cho dù đến mức vạn bất đắc dĩ đi nữa, công tử cũng sẽ không sử dụng cách này."

"Bát Phương quân cùng với Đại Khánh dù sao cũng là huyết mạch tương liên, hai bên chém giết lẫn nhau cuối cùng cũng chỉ có địch nhân đắc thắng thân nhân tổn hại. Tranh quyền đoạt lợi chỉ như thoáng phù vân. Ta hay ngài hay bất cứ người nào ở nơi đây, cuối cùng cũng phải vì Đại Khánh mà để lại dòng máu lưu truyền, vì con cháu đời sau mà lưu lại một chút dấu tích."

Nhìn gương mặt trầm tĩnh không chút rung động, ngữ khí bình thản không chút bối rối của Tiểu Khuynh Vũ, Thích Vô Ưu thở dài: "Lòng dạ ngay thẳng, xem danh lợi tựa phù vân, suy xét sâu xa, bảo toàn đại cục, công tử không hổ danh công tử Vô Song. Vô Ưu thay mặt toàn thể Bát Phương tướng sĩ tạ ơn công tử từ nhân không giết."

Nói xong liền khom người, chắp tay, cam tâm tình nguyện cúi đầu trước y.

Tiếu Khuynh Vũ đoan nhiên tĩnh tọa trong luân y, ngồi ngay ngắn thoải mái để Thích quân sư hành lễ.

Vừa ngẩng đầu, liền thấy Phương Quân Càn đang đứng trước cửa phòng.

"Tiểu hầu gia?!" – Thích Vô Ưu ngạc nhiên la lên.

"Thích quân sư sai rồi. Việc này phải do đích thân bổn hầu thi lễ mới phải đạo." – Phương Quân Càn hướng về Vô Song công tử nghiêm cẩn hành lễ, "Khuynh Vũ hạ thủ lưu tình, Bát Phương quân vô cùng cảm kích."

Nói rồi, lại ngắm nhìn y, lộ ra nét cười nhẹ nhàng không chút vướng bận: "Trận này, bổn hầu đã thua."

Thua thì thua, thắng thì thắng, không đùn đẩy đổ thừa, không che đậy giấu giếm, càng không dụng trăm phương nghìn kế phủ nhận bác bỏ.

Lời nói cùng hành động của Phương Quân Càn không chỉ làm cho Thích Vô Ưu bội phục, mà còn làm cho Tiếu Khuynh Vũ nhói tim.

Vô Song công tử nhìn thật sâu vào nam nhân hồng y rực lửa trước mặt: "Tiếu Khuynh Vũ bằng lòng đi cùng một đường với Tiểu hầu gia, chỉ cần Hầu gia đáp ứng sau này sẽ bảo vệ Đại Khánh, đối xử tử tế với bách tính lương dân."

Phương Quân Càn trịnh trọng hứa: "Bổn hầu hứa với Khuynh Vũ."

Ngay lúc đó, Phương Quân Càn không hề ngờ được, lời hứa ấy của hắn đã khiến hắn phải trả một giá cực đắt như thế nào.

Không một năm nào tháng nào sau này của hắn, đằng đẵng mười sáu năm ròng mà không nhớ nhung tưởng niệm, mười sáu năm trời lẻ bóng cô liêu, đau đớn thống khổ như mười đầu ngón tay nhọn hoắt đâm thấu tâm can, sống không được yêu, sống không bằng chết.

Từ trong ánh mắt hai thanh niên ấy, Thích Vô Ưu không còn nhìn thấy chút gì sót lại của tuổi trẻ đắc chí kiêu ngạo, tự cao tự đại, táo bạo ngông cuồng mà là sự điềm tĩnh thản nhiên cùng tầm nhìn sâu rộng của người trưởng thành chín chắn. Tuy mỗi người có thủ đoạn cường ngạnh cùng cá tính mạnh mẽ, kiên cường không giống nhau, song cả hai lại có chung một điểm, đó là sức thu hút mãnh liệt tự bản thân phát xuất, quảng đại bao la tựa như trăm sông về biển lớn, có ôn hòa mềm mỏng, mà cũng không thiếu cứng rắn quật cường.

Đây mới chính là khí độ mà nam nhân cần phải có.

Thích Vô Ưu hốt nhiên cảm thấy mình thật may mắn, có thể đi theo dốc lòng phò trợ, tận trung với nam nhân như vậy.

Trong buổi tiệc mừng công bình định Hung Dã, Hoàn Vũ Đế được tướng lĩnh dưới trướng không ngớt ca ngợi: "Bệ hạ chiến công hiển hách, võ vận xương long, Nam chinh Bắc chiến chưa từng thất bại, quả thực là chiến thần chuyển thế."

Hoàn Vũ Đế cười buồn: "Lời này đã nói quá, Trẫm từng bại dưới tay một người."

Chư tướng nghe vậy đều thất kinh sợ hãi, lại nghe tiếp trong giọng nói của Hoàn Vũ Đế mang theo cảm xúc phức tạp không biết phải gọi tên thế nào:

"Cũng chỉ có duy nhất người ấy mới có thể khiến Phương Quân Càn bại trận cam tâm tình nguyện, tâm phục khẩu phục…"

—oOo—

(1): Lệnh đồ: gọi học trò của người khác một cách kính trọng.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 135: Chương 135

Ra khỏi doanh trướng của Tiếu Khuynh Vũ, Thích Vô Ưu nhịn không được bèn hỏi: "Tiểu hầu gia, thật sự chính ngài đã chỉ thị Lao Thúc đả thương công tử sao?"

Phương Tiểu hầu gia khựng lại, quay đầu sang: "Thích quân sư vì sao lại hỏi như vậy?"

"Chẳng qua là, Vô Ưu thấy ngay lúc đó Tiểu hầu gia run lên, dường như cũng không lường được việc Lao Thúc đột ngột ra tay với công tử, vậy nên mới có câu hỏi này. Hầu gia thứ tội, Vô Ưu đã quá phận."

Đột nhiên, Thích Vô Ưu giật mình, chỉ thấy hàng mi thật dài của Phương Quân Càn run rẩy, thân người chậm chạp xoay lại. Lại nghe giọng hắn khổ sở tự trào: "Nói thật lòng, thân phận của Lao Thúc cùng Lâm Văn Chính đến tận phút cuối ở hình đài phụ thân mới lén lút nói cho bổn hầu biết, khi dưỡng

thương tại tiểu viện bổn hầu mới thầm tiếp xúc một chút thôi… Về sau này căn bản là không liên hệ thêm lần nào. Lao Thúc ở đầu thành đột nhiên đả thương Khuynh Vũ… đừng nói là các ngươi, ngay cả bổn hầu cũng giật bắn mình."

"Mà nói cho cùng, gặp kẻ xuống tay là Lao Thúc nên cũng có chút yên tâm. Tuy không rõ ông ấy làm như vậy vì nguyên nhân gì, nhưng bất luận thế nào đi nữa ông ta cũng không có khả năng hạ thủ độc ác với Khuynh Vũ. Ta nghĩ ông ấy cũng nghĩ trong lòng như thế, nếu để cho người khác không biết chừng mực làm Khuynh Vũ trọng thương, chẳng thà chính mình ra tay còn hơn."

Đôi mắt của Thích Vô Ưu sáng quắc, kiên quyết nói thẳng những lời tận đáy lòng: "Nói cách khác, chuyện Lao Thúc làm không phải do Hầu gia sai sử."

Nhìn chăm chú Thích Vô Ưu gần trong gang tấc, ánh mắt Phương Quân Càn ngưng định: "Không phải."

Thích Vô Ưu trầm mặc cúi đầu xuống, không dám nhìn ánh mắt kia của hắn, lại nghe thanh âm trầm đục lãnh đạm của hắn yếu ớt bên tai, mà lại khiến tim người như bị đánh mạnh đau đớn: "Nếu như biết trước ông ấy sẽ ra tay đả thương Khuynh Vũ, Phương Quân Càn dù có phải liều mạng cũng sẽ cố hết sức… Ngăn cản."

"Hầu gia không đi giải thích với công tử sao? Vô Ưu lo ngại trong lòng công tử không tránh khỏi khúc mắc."

"Thích quân sư, những lời vừa rồi ngay cả bổn hầu còn không dám tin, làm sao có thể bắt Khuynh Vũ tin được?"

Phương Quân Càn đột nhiên cảm thấy một hạt tuyết lạnh băng đáp xuống lông mi, tan thành nước, men theo gò má chảy xuôi, tựa như nước mắt.

Ngẩng đầu lên.

"Tuyết rơi rồi kìa."

Đây là trận tuyết đầu tiên của năm nay.

Cả thành bông tuyết lãng đãng phất phơ, khắp vùng sương giá bao trùm lạnh lẽo. Nhưng mà so với tận đáy cõi lòng đau thương giá lạnh, chưa chắc đã hơn.

Nỗi bi thương ấy, đau đớn thống thổ quá sâu, quá sắc, là không nơi van xin, là không nơi màng đến, cũng là tứ phía mịt mù, ngơ ngác chẳng biết làm sao.

"Đây chẳng phải Lao đại nhân sao?" – Trương Tẫn Nhai miệng tươi cười mà lòng mai mỉa, mấy năm không gặp, miệng mồm càng sắc sảo bén nhọn hơn xưa không bỏ qua bất cứ người nào, "Chẳng biết Lao đại nhân đây thăng quan bao nhiêu cấp vậy? Trời tuyết lớn thế này mà đứng ngoài đây còn ra thể thống gì nữa, tiểu nhân không nhận nổi lễ nghi như thế, đừng giết chết tiểu nhân mà."

Lao Thúc như vừa bị giáng một đòn chí tử, chân bỗng run rẩy, hai đầu gối lảo đảo khuỵu xuống: "Công tử, lão nô đã tổn thương đến tấm lòng người đối với lão nô, lão nô tự biết bản thân tội lỗi khó lòng dung thứ! Người muốn đánh đập mắng mỏ thế nào xin cứ ra tay, lão nô không hề oán thán, đừng đẩ, đừng đẩ…"

Tiểu Khuynh Vũ vẫn thản nhiên mài mực viết chữ, không chút để ý, lờ đi như không thấy, ngay cả việc liếc mắt nhìn đến cũng không buồn. Sự ghẻ lạnh coi thường ấy so với nghìn vạn câu trách cứ mắng chửi giận dữ lại càng khiến trái tim đại hán già nua đau đớn như dao cắt vào da thịt.

Lao Thúc nhìn tình hình, tự biết không còn hy vọng, sầu thảm cười: "Công tử yên tâm, lão nô nhất định để lại công đạo cho người!"

Kim tuyến tựa sao băng lóe sáng xẹt ngang, cuộn mấy vòng quanh lưỡi kiếm đang định vuốt xuống từ sau gáy! Ngón trỏ bắn ra, trường kiếm bỗng đứt lìa thành mấy đoạn rơi lẻng xẻng xuống đất.

Vô Song công tử cuối cùng cũng chậm rãi ngoảnh lên, đưa mắt nhìn thẳng vào Lao Thúc.

Nhìn, nhưng cũng không giống như đang nhìn, phảng phất như rốt cuộc cũng đã nhận ra người trước mặt là ai, Vô Song công tử lên tiếng, ngữ điệu như vừa được đẩy vào gió tuyết lạnh buốt: "Thật là hay, thật là tốt, cũng biết phục tùng mệnh lệnh đến uy hiếp Tiểu mỗ nữa. Tiểu Khuynh Vũ nhìn giống như người hiền lành từ tâm ai bảo gì nghe đấy không biết phản kháng sao?"

Đôi môi khẽ nhếch, giọng nói trầm khàn: "Ngươi, vì sao phải làm như vậy?"

Lao Thúc cố gắng gồng người lên chống đỡ cơ thể đang run rẩy từng hồi, cúi đầu nói: "Công tử, lão nô có lỗi với người."

"Ngươi không có lỗi với ta," – Tiểu Khuynh Vũ nói chậm rãi, "Ngươi chỉ có lỗi với chính bản thân ngươi."

Lao Thúc im lặng. Không nói gì.

"Chí ít là, ngươi hãy tạ lỗi với mười ba năm trời tình nghĩa như phụ thân như huynh trưởng giữa ta và ngươi đi."

Y dùng từ ngữ rất nhẹ nhàng, khoan thai, nhưng lại khiến Lao Thúc cảm thấy xấu hổ đến không biết phải trốn nơi nào, nhưng bất quá, thái độ vẫn kiên trì không suy chuyển: "Lão nô không hối hận. Lão nô đã suy nghĩ ba ngày ba đêm, cuối cùng vẫn cho rằng để Tiểu hầu gia chiến thắng trận này mới là thượng sách."

Vô Song công tử mân mê thiên tằm kim tuyến: "Vì sao?"

"Công tử, người còn cố chấp điều gì? Đại Khánh không còn bao lâu nữa, cả trong lẫn ngoài đều cũ nát mục ruỗng cả rồi, diệt vong chỉ là việc sớm muộn thôi! Dù không phải Tiểu hầu gia đi nữa, vẫn còn Hung Dã, Thiên Tấn, Liêu Minh, thậm chí là một tiểu quốc bé nhỏ như Uy Nô cũng có thể vũ nhục khinh thường!"

"Cho dù công tử có thể bảo hộ Đại Khánh trong nhất thời, nhưng liệu có thể bảo hộ mãi mãi không?"

"Công tử người… người không phải thần thánh mà!"

"Non sông Đại Khánh này, thay vì để rơi vào tay man di ngoại tộc, nô nhan xưng thần, chi bằng trao lại cho Tiểu hầu gia."

"Huống hồ công tử, thân thể của người gần đây luôn không tốt, nhưng vẫn cứ lao tâm lao lực, mệt mỏi âu lo đến độ muốn giảm thọ, lão nô đây… Nhìn mà đau lòng!"

"Cả đời lão nô chưa một lần làm trái ý công tử, chỉ có lần này là chủ ý của lão nô, lão nô tự quyết định, làm công tử bị thương, thành toàn cho Hầu gia."

Tiếu Khuynh Vũ chợt cảm thấy mỏi mệt đến cùng cực: Phải oán ai? Hận ai? Trách ai? Trả thù ai? Hết lần này đến lần khác mỗi người đều có lý do khiến y không nỡ từ bỏ, đều có lập trường mà y không thể bắt ai giãi bày. Nếu thật sự muốn nói một câu, cũng chỉ có thể nói là tạo hóa trêu người mà thôi…

Lao Thúc trước khi đi còn để lại một câu cuối cùng: "Công tử, sự việc lần này là do một mình lão nô chủ ý thực hiện, lão nô một mình gánh chịu. Tiểu hầu gia không hề hay biết chút gì, vạn mong công tử minh xét."

Tiếu Khuynh Vũ dõi theo bóng lưng già mỗi lúc một xa, khóe môi nhếch lên nhợt nhạt, phảng phất như y đang tự nói với mình: "Cho nên, ta không hề trách hắn…"

Trận tuyết đầu mùa đông năm nay nhẹ hẫng như mưa phùn, đang khi mọi người còn chưa hay chưa biết, đã làm cả một vùng biến thành khung cảnh thế ngoại đào nguyên.

"Công tử, ngoài này lạnh lắm, người mau vào phòng đi!" – Trương Tẫn Nhai ở trong phòng lo lắng không yên giơ tay vẫy vẫy. Thương thế kia vẫn chưa hoàn toàn khỏi hẳn, vạn nhất lại nhiễm phong hàn thì phải làm sao?!"

Vô Song toan đáp ứng, bất giác cả người ấm sực, thì ra một kiện áo choàng lông cáo tuyết đã bao phủ toàn thân mình. Phương Quân Càn không nói một lời đẩy y vào trong phòng, vẻ mặt của hắn hiện lên rõ ràng sự phẫn nộ không chút hài lòng cùng đau lòng không nói hết.

Hơi thở của hai người phả vào không khí rét lạnh liền ngưng tụ thành làn khói trắng mỏng manh.

Gió tuyết thưa dần.

Bao nhiêu phiền não đều theo gió tuyết tan đi, cái còn lưu lại, chỉ còn một mảnh đau đớn xót xa, nhưng mà, tâm tình như được sưởi lên ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 136: Chương 136

Đưa Tiếu Khuynh Vũ vào trong phòng rồi, Trương tiểu bằng hữu nhanh nhẹn chạy đi nhóm lò sưởi, bận rộn giúp công tử thay áo khoác ngoài ẩm ướt lạnh lẽo, tiện thể ném cho Phương tiểu hầu gia vài cái liếc mắt sắc như dao cạo.

Tiểu hầu gia vô dụng đứng một bên thầm than dài thở ngắn: Rõ ràng, tượng đài xán lạn huy hoàng mình vất vả biết bao nhiêu mới dựng lên nổi trong mắt Trương tiểu bằng hữu giờ đây đã sụp đổ tan tành chẳng còn tăm tích rồi.

"Trương tiểu bằng hữu…" – Phương Quân Càn nhe răng cười tỏa nắng, trông hệt như loài động vật xinh đẹp giảo hoạt tinh ranh tai nhọn đuôi dài lông mượt như nhung nào đó, "Vệ Y toàn nhắc tới ngươi đến điếc cả tai, ngươi là sư huynh sao lại không theo chơi với tiểu sư đệ?"

Trương Tẫn Nhai cười hì hì: "Trời lạnh lẽo đất đóng băng như vậy, công tử lại trọng thương chưa lành, tự người tránh rét làm sao tốt được, tiểu nhân thật chẳng chút yên tâm."

Vẻ mặt Phương tiểu hầu gia trở nên nghiêm túc: "Yên tâm yên tâm, có bổn hầu ở đây, nhiệm vụ gian khổ mà vinh quang này giao cho bổn hầu là được rồi, Tẫn Nhai cứ thoải mái đi chơi với Vệ Y đi."

Trương Tẫn Nhai: "Chính vì có Tiểu hầu gia ở đây, tiểu nhân mới càng không yên lòng đó."

Công tử Vô Song nãy giờ vẫn ngồi im lặng một bên ngạc nhiên phát hiện: đệ tử của y và Phương tiểu hầu gia gần nhau lâu ngày, mở miệng nói ra câu nào cũng vừa đanh đá ngoa ngoắt vừa vô lại gian tà, ngữ điệu hoàn toàn không sai biệt so với hắn rồi!

Đây cũng chẳng phải chuyện hay ho tốt đẹp gì! Mấy năm nay mình bôn ba tứ xứ lao tâm lao tực, việc quản giáo Trương Tẫn Nhai cũng có phần lơ là không nghiêm, cũng không ngờ lại làm cho tiểu tử sa đọa đến tận nước này.

Vô Song công tử thầm hạ quyết tâm, sau này nhất định phải để Trương Tẫn Nhai cách ly Phương Quân Càn càng xa càng tốt, đỡ để cho hắn nhận nhầm đệ tử… (Phương tiểu hầu gia xen mồm vào: Khuynh Vũ nói rõ ràng chút đi, 'sa đọa đến tận nước này' cùng với 'nhận nhầm đệ tử' là có ý tứ gì!)

Vẻ mặt Phương Quân Càn cảm động: "Tình cảm của Tẫn Nhai với lệnh sư quả thật khiến trời đất cũng phải ngưỡng mộ nha!"

Trương Tẫn Nhai đắc ý: "Chứ sao!"

Phương tiểu hầu gia: "Hữu sự đệ tử phục kỳ lao (1), tiếc là Khuynh Vũ cả ngày lo cho dân cho nước, Trương đồng học tuổi nhỏ chí lớn lại chưa thể cáng đáng được gì nhiều."

Trương Tẫn Nhai nói chắc như đinh đóng cột: "Chỉ cần có thể làm cho công tử bớt đi lao tâm lao lực, phiền não ưu tư, Tẫn Nhai tất nhiên bằng lòng nguyện ý phân ưu thay cho công tử!"

"Lời này là thật chứ?"

Lỗ mũi xinh xắn của Trương tiểu bằng hữu hếch lên trời: "Tất nhiên là thật."

"Ai da!" – Phương tiểu hầu gia vỗ đùi đánh đét tà tà cười nửa miệng, "Ngươi không nhắc tới hại bổn hầu suýt chút nữa quên cho ngươi biết mất tiêu! Vì muốn chia lo sẻ nhọc với Khuynh Vũ, bổn hầu đã đặc biệt kính thỉnh sáu vị tôn sư, luân phiên dạy học cho Tẫn Nhai về Thi, Thư, Lễ, Nhạc, Kỳ cùng với Binh pháp. Nếu Tẫn Nhai đã có sở nguyện phân ưu với ân sư, vậy thì chớ để Khuynh Vũ phải vì ngươi mà lo lắng nữa, cố gắng học hành cho tốt đi!"

Nói xong, hắn nhịp nhịp chân khoái trá quan sát Trương Tẫn Nhai, đắc ý nhìn gương mặt đang tươi cười hớn hở đột nhiên đờ ra cứng ngắc, sắc mặt nhảy múa từ trắng sang đỏ từ đỏ biến thành tái xanh, đôi đồng tử to tròn đen láy trừng lớn đến nỗi muốn lồi cả ra ngoài, bày ra một bộ dạng hung thần ác sát cứ chực nhảy chồm lên ăn tươi nuốt sống người ta. Thật lòng mà nói, nếu không phải rất muốn chiêm ngưỡng bộ dạng như vậy của Trương tiểu bằng hữu, hắn đã chẳng mất công tốn cả nửa ngày nhàm nhở cợt nhả xoay cậu nhóc như chong chóng thế này!

Lúc này đây, Phương tiểu hầu gia đã thực sự có cảm giác thành tựu mỹ mãn.

Ngắm nghía dáng điệu rất hứng khởi của Phương Quân Càn, Vô Song công tử vừa thấy bực bội vừa thấy buồn cười. Phương Quân Càn, thật sự, chẳng biết phải hình dung hắn như thế nào mới đúng nữa. Đường đường Thống soái Bát Phương quân, Anh Vũ hầu lừng lẫy uy danh quần hùng kinh sợ, bình thường cũng không thiếu nghiêm túc, tuy nhiên, riêng tính tình của hắn so với con nít lại chẳng mấy khác nhau, ở trong nhà rất thích thể hiện bản tính tinh quái ranh mãnh ưa trêu chọc người khác, làm cho người ta dở khóc dở mếu mà cười cũng vô phương.

Vô Song công tử bèn sai Trương tiểu bằng hữu đang vừa xấu hổ vừa giận dữ đến muốn chết cho xong kia ra khỏi phòng, chứ nếu không cứ tiếp tục như thế nữa, y không chút nghi ngờ rằng tiểu đồ đệ Trương Tẫn Nhai tính khí quật cường ương ngạnh của mình sẽ bị Phương tiểu hầu gia trêu ghẹo đến tức thở mà chết.

"Phương Quân Càn…"

"Khuynh Vũ lại khách khí nữa rồi." – Phương tiểu hầu gia bày ra vẻ mặt bị tổn thương cực độ ngắt lời y, "Từ nào đến giờ, Khuynh Vũ vẫn cứ giữ lối xưng hô với Bổn hầu như ngày đầu mới quen vậy…"

Tiểu Khuynh Vũ thản nhiên nói: "Vậy Tiểu hầu gia muốn Tiểu mỗ phải xưng hô như thế nào?"

Tiểu quỷ Phương Quân Càn cười nhăn nhở: "Quân Càn hoặc Càn là được rồi!"

Vô Song công tử ném cho hắn một cái liếc mắt lạnh lùng: "Tiểu hầu gia, da người không dày được đến mức đó đâu."

Phương Quân Càn cợt nhả: "Khuynh Vũ quả thật chưa từng gọi? Vậy mà Bổn hầu vẫn còn nhớ rất rõ ràng rành mạch đó!" Đoạn cúi người kề sát bên lỗ tai y thì thầm gì đó.

Không nằm ngoài dự kiến, một mạt màu hồng phấn bắt đầu ửng lên từ chiếc gáy xinh đẹp của Tiểu Khuynh Vũ loang dần ra, càng lúc càng loang rộng chẳng mấy chốc cả khuôn mặt đều đỏ bừng! Một giây cứng người không nhúc nhích! Giây sau đó, giật phắt đầu về hướng đối diện Phương Quân Càn!

Nhãn thần so với băng còn lạnh hơn, so với dao còn bén hơn nữa!

Thấy vậy, Phương tiểu hầu gia nuốt nước bọt đánh ực một tiếng, có hơi hơi hối hận vì đã lỡ miệng trêu đùa.

Rõ ràng biết người ta tính tình bình đạm, da mặt lại mỏng, vậy mà còn đi trêu ghẹo làm chi không biết… Phương Quân Càn trong khoảnh khắc thấy mình lúc này chính là một lão già muốn đi thắt cổ – Chán sống rồi.

Nhe răng cười cầu tài, Tiểu hầu gia cẩn thận đánh trống lảng: "Không biết Khuynh Vũ vừa rồi muốn nói gì với Bổn hầu nhỉ?"

Vô Song công tử hít vài hơi sâu, trước tiên mang ý nghĩ thôi thúc muốn giết người diệt khẩu kềm chế, kềm chế xuống.

Xong rồi mới lạnh lẽo mở miệng: "Tiểu mỗ muốn xin Tiểu hầu gia, sau khi công hạ Hoàng thành tha cho Gia Duệ đế một mạng, chẳng hay Tiểu hầu gia…"

Phương tiểu hầu gia, không ngờ lại đồng ý rất sảng khoái: "Có thể!"

Trong đôi mắt trong sáng minh triết của Tiếu Khuynh Vũ thoáng chút dao động: "Thật không?"

"Nhất ngôn cửu đỉnh!" – Lão muốn chết một cách dễ dàng sao, Bổn hầu dễ dầu gì đáp ứng chứ!

Rất may là Vô Song công tử không nghe được tiếng lòng của hắn, nếu không không biết sẽ suy nghĩ như thế nào đây.

Cùng lúc ấy, trong soái trướng.

Lý Sinh Hổ sững sờ nhìn bức họa bị lộ ra một góc trên bàn chủ soái. Trong tranh họa một nam tử thân hình cao lớn, mày kiếm tinh kỳ, mắt sáng tựa sao, tóc đen như mực, một thân hồng y rực rỡ bao phủ dáng người cao ngất cương mãnh kiêu hùng. Đôi mày kiếm thanh tú sắc bén khẽ nhíu lại, hệt như đôi cánh uy mãnh giương rộng, tựa hồ sẵn sàng xé gió lao về phía trước!

Cổ Mục Kỳ bước vào trong trướng: "Lão Lý ngươi đang xem gì thế?" Chợt ông như cũng bị nhân vật trong bức tranh lôi cuốn hấp dẫn, ngẩn ngơ nửa ngày mới hoàn hồn. Có tiếng thất thanh kinh hãi: "Tiểu hầu gia!"

Lý Sinh Hổ liếc mắt khinh thường: "Có mắt không tròng. Người này chính là Phương Kỳ Anh tân khoa Võ trạng nguyên năm xưa đó!"

Cổ Mục Kỳ: "Ngươi quen?"

"Năm đó ta cũng tham gia khoa thí Võ mà, tất nhiên có gặp qua vị Võ trạng nguyên đại danh ấy rồi. Năm xưa, ngoại bang ngạo mạn ý đồ phá rối, phái võ sĩ trong nước sang Đại Khánh ta gây hấn, chỉ một mình Phương Kỳ Anh cũng đủ khống chế mười chín đại cao thủ các nước, lấy lại thể diện cho Đại Khánh. Nghe nói, người còn là anh em kết nghĩa với Định Quốc Vương gia đó!"

Cổ Mục Kỳ cảm thán: "Phương Kỳ Anh quả nhiên không khác chi thần thánh. Phong tư trác tuyệt như thế khiến cả ta đây cũng phải ngơ ngẩn bần thần. Vậy mà tại sao một nhân vật tài giỏi lẫy lừng như vậy trước đây lại chưa từng được nghe qua nhỉ?"

Lý Sinh hổ thở dài: "Đại khái là trời cao đố kỵ anh tài, năm đó nghi ngờ Tiếu gia bí mật lập mưu tạo phản, gia sản tịch biên, gia môn tuyệt diệt, Phương Kỳ Anh vì từng là môn sinh của Tiếu gia cũng bị Gia Duệ đế bị mật độc trấm mà chết. Theo lão tử thấy, Phương Gia Duệ kia là đố kỵ ganh ghét người ấy thanh danh hiển hách, công trạng cao vợi át cả chủ nhân thì đúng hơn."

Cổ Mục Kỳ: "Hahaha, thì ra là vậy. Chẳng trách ta nhầm lẫn với Phương tiểu hầu gia! Ngay cả sở thích mặc hồng y cũng không khác chút nào."

Lão Lý vuốt vuốt cằm gật gù: "Cũng không trách được lão tử vừa nhìn Tiểu hầu gia đã thấy rất quen, thì ra là vì, Hầu gia quá giống cố nhân của lão Lý mà!"

—oOo—

(1): hữu sự đệ tử phục kỳ lao (有事弟子服其劳): Khi có biến cố, người học trò có trách nhiệm giúp đỡ, gánh vác thay cho sư phụ.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 137: Chương 137

Hình tượng Vô Song công tử lưu danh sử sách là một con người không những mâu thuẫn mà lại còn phức tạp đến tột cùng. Y quyền cao chức trọng nhưng lại thích ẩn dật sơn lâm, y lãnh khốc vô tình nhưng lại thương dân yêu nước, từng chính tay hạ thủ ám sát Hoàn Vũ Đế, nhưng khi Hoàn Vũ Đế lâm nguy cũng chính y ở sát bên cạnh ngàn dặm tiến lui. Y có thể cùng với Bát Phương quân binh đao đối diện, nhưng bại trận rồi lại mau chóng hạ quyết tâm phò trợ Anh Vũ hầu hạ thành phá trại, đăng cơ xưng đế…

Tính tình của Vô Song công tử, sử quan đời sau có vò đầu bứt tai nghĩ ngợi đến nát óc cũng chẳng thể nào phân tích nổi, chỉ duy nhất trong《Khuynh Càn Lục》Vô Ưu thừa tướng Thích Vô Ưu hạ bút viết xuống bốn chữ – Đại ái vô hình. (1)

Lướt dọc suốt chiều dài bình nguyên bên ngoài Hoàng thành Đại Khánh, một đạo quân trùng trùng điệp điệp như thủy triều chậm rãi tiến lên.

Bát thập tứ vân kỵ oai vệ dẫn đầu toàn quân, Trảm Vân Nhận giắt ngang hông, tám mươi bốn chiếc áo choàng đen tuyền tựa đám mây phiêu bồng trong

gió lộng. Ngay phía sau Bát Thập Tứ vân kỵ là đoàn Khinh kỵ binh, vai khoác cung tên, lưng đeo trường kiếm, trên người giáp bạc hộ thân chói lóa trước ánh dương. Những người lính bộ binh trên vai trường thương sắc nhọn, đạp từng bước chân rầm rập mạnh mẽ lên bình nguyên bát ngát nối tiếp theo Khinh kỵ binh. Bọc hậu cả đoàn quân hùng hậu là những lực sĩ đầu đội mũ sắt, cả người lẫn ngựa đều bọc kín trong khôi giáp nặng nề bảo vệ, mọi ngoại lực tác động đều bị bật ngược trở ra, không mảy may suy suyển, không ai khác hơn Trọng kỵ binh tề chỉnh vững vàng. Lương thảo, quân nhu, quân dụng phân loại rõ ràng, gọn gàng khoa học, hậu cần được trang bị kỹ lưỡng, chỉn chu.

Các lộ binh mã đoàn này nối tiếp đoàn khác, dài dằng dặc tưởng chừng vô tận. Từ đầu hàng quân dõi mắt về phía sau, ngút ngàn không thấy điểm dừng.

Toàn quân sĩ khí dâng cao, ý chí mãnh liệt, từ cờ xí phần phật tung bay, bước chân nện xuống đất vàng rầm rập, cho đến thanh thế ngất trời, nhất nhất đều làm người ta không thể phủ nhận đây thực sự là một đoàn quân tinh nhuệ, bao trùm đại quân là khí thế áp đảo kinh người, bất khả kháng cự, hệt như trùng điệp núi non nhất tề cất mình chuyển động.

Để hình dung, người ta không thể dùng phép đếm thông thường bao nhiêu người bao nhiêu ngựa bao nhiêu lương thảo đi theo, mà chỉ có thể so sánh với tầng tầng lớp lớp sóng bạc sầm sập xô bờ, vô cùng vô tận.

Phương Quân Càn ghìm cương chiến mã, đôi mắt thẳm sâu sắc bén hiện lên vừa có thù hận chán ghét, vừa có cảm hoài thiết tha: "Khuynh Vũ, phía trước chính là Hoàng thành Đại Khánh." Chỉ chưa đến bốn tháng ngắn ngủi, bát lộ đại quân đã hiên ngang tiến đến, binh lâm thành hạ.

Phía sau bức mành sa trắng như tuyết, vọng đến một thanh âm êm ái dịu dàng, nhẹ như gió thoảng: "Ta thấy rồi." Ngừng lại một chút, "Phương Quân Càn, huynh… thích nơi này à?"

Phương Quân Càn thản nhiên đáp: "Không hề, bổn hầu căm ghét nơi này." Nói rồi chợt buông tiếng cười lạnh lùng, "Bởi vì căm ghét, nên phải hủy diệt."

Bên trong rèm kiệu, Vô Song công tử khẽ nhếch môi, nụ cười ẩn chứa chút gì đó xót xa chua chát: thật không hổ là Phương Quân Càn.

"Khuynh Vũ nói xem, quân ta phải như thế nào mới phá được Hoàng thành?" – Phương Quân Càn hỏi. Cho đến bây giờ, bên trong dáng vẻ trầm tĩnh đạm định của Phương Quân Càn hàm ẩn ba phần cơ trí lạnh lùng và đến bảy phần tiêu sái ung dung, nhưng trang khôi giáp chạm khắc tinh xảo bao bọc thân hình càng làm ngời lên vẻ đẹp nam tính quyến rũ có sức mạnh sát thương nữ nhân cực cao, cái gì nữ sát thủ trẻ tuổi, nữ sát thủ trung niên linh tinh mà nói, thật sự nếu mang ra so sánh, chỉ sợ khi đứng trước mặt hắn cũng phải đỏ mặt e thẹn như ai thôi.

"Không cần gây chiến mà khuất phục được bách tính quan binh, đó mới là thượng sách." – Tiếu Khuynh Vũ kiên cường giữ vững tinh thần, "Bản đồ phòng ngự của kinh thành toàn bộ Tiếu mỗ đều nhớ nằm lòng. Quân dân vô tội, giảm thiểu thương vong bao nhiêu càng tốt bấy nhiêu. Mong tiểu hầu gia để lại cho những binh tốt bình thường một con đường sống, đừng say sưa chém giết, lạm sát người vô tội, huyết tẩy Hoàng đô."

Phương Quân Càn buồn bực: "Nhìn bộ dạng bổn hầu giống kẻ say mê chém giết, lạm sát người vô tội lắm sao?"

Tiếu Khuynh Vũ cười gượng: "Như vậy… Tốt rồi."

Phương tiểu hầu gia không nghe được phía sau bức mành xe ngựa vọng ra một tiếng thở dài xa xôi yếu ớt, tiếng thở dài chứa đầy cay đắng xót xa, ứ đọng muộn phiền u uất, bất lực không biết phải làm gì.

Đã biết Phương Quân Càn dẫn binh hạ thành, trong cung từ sớm đã lâm vào cảnh hỗn loạn rối ren. Phương Quân Càn đóng quân bên ngoài Hoàng thành vài dặm, ngày nào cũng có không ít người đến quy thuận đầu hàng.

Viên Thanh Hà lợi dụng lúc phòng thủ Hoàng thành hỗn loạn liền lẻn ra ngoài đi đến nơi Bát Phương quân hạ trại. Từ xa trông đến, chỉ thấy hai vọng canh cao ngất sừng sững hai bên đại môn quân doanh, một hàng rào gỗ chắn tạm vây vòng quanh bốn phía doanh trại thành một bức lũy chặt chẽ kiên cố, lều bạt dựng thành từng cặp sóng đôi đối xứng, nơi đóng quân tuyệt không thấy dù chỉ một binh một tốt ngược xuôi chạy loạn, bộc lộ rất rõ một Bát Phương quân quân kỷ nghiêm ngặt. Sắp đặt mương ngòi, công sự, rào chắn, dây thừng ngáng chân ngựa, các phương tiện phòng thủ đầy đủ không thiếu thứ gì, lại bộc lộ rất rõ thêm một Bát Phương quân tác phong quân sự nghiêm chỉnh, phòng thủ ngặt nghèo. Giữa các lều trại, quân đội tuần tra thân mang giáp trụ, binh khí trong tay, tuần tự ngay ngắn bước đều, vòng quanh quân doanh trùng trùng điệp điệp, tinh tế đan xen. Lương thảo, quân nhu quân dụng chồng chất như núi, phòng bị nghiêm mật. Quả thực là một đoàn quân trang bị chu đáo hoàn hảo, quân đội được huấn luyện bài bản nghiêm túc, khí thế ngất trời, bất khả kháng cự.

"Bái kiến công tử, bái kiến Hầu gia!"

Tiếu Khuynh Vũ thản nhiên nói: "Thanh Hà hiện tại giữ chức Kinh kỳ Đô úy, chấp quản mọi an nguy của kinh đô, là người của Tiếu mỗ."

Phương tiểu hầu gia vẫn thường trực nụ cười tiêu sái khoáng đạt cố hữu: "Bổn hầu cùng Viên tướng quân đã từng gặp nhau một lần, Viên tướng quân năm đó thay Khuynh Vũ truyền tin ngay trước 'Chấn hùng chi chiến' đây mà!"

Viên Thanh Hà thất kinh: "Tiểu hầu gia thật tinh tường, chính là tại hạ. Chẳng giấu gì Hầu gia, thuộc hạ theo lệnh công tử phân phó, giờ Thìn ngày mai, cả bốn cổng lớn Hoàng thành đều sẽ rộng mở nghênh đón Hầu gia nhập kinh!"

Phương Quân Càn bước nhanh đến trước mặt Viên Thanh Hà đang quỳ rạp dưới đất nâng ông ta dậy, đoạn nói: "Viên tướng quân thấu hiểu đại nghĩa, bảo vệ vô số tính mạng bách tính trong thành, tránh họa đao binh, ngăn màn thảm kịch máu chảy thành sông, thây vun thành đống, Bổn hầu vì vậy mà cảm kích, trước hết tạ ơn tướng quân."

Tiếu Khuynh Vũ cùng Phương Quân Càn vẫn luôn chờ đợi, chờ đợi thủ vệ Hoàng đô chủ động mở cửa thành đầu hàng. Vì cho dù mọi người đều ý thức

được quyền lực của Phương Gia Duệ đã hoàn toàn mục ruỗng từ cội rễ, song Bát Phương quân không hề lấy đó làm cơ hội triển khai toàn quân công kích triệt để, mà ngược lại, vẫn trực tiếp chịu đựng mười vạn Ngự lâm quân dưới quyền Hoàng đế với chút hào quang còn lại thị uy, có chút e sợ nếu nặng tay lại gây ra hao binh tổn tướng không cần thiết. Lại nữa, nội chiến vốn chẳng phải chuyện đáng tự hào, càng gây ra giết chóc vô nghĩa thì không thể nghi ngờ lại càng thêm khó xử về sau.

Vậy cho nên, hai người quyết định: vây mà không đánh, chiến tranh tư tưởng làm chủ đạo. Mà một khi Viên Thanh Hà xuất hiện, không còn nghi ngờ gì nữa: thời cơ chín muồi rồi.

Giờ Thìn ngày hôm sau, triển khai công thành, cửa thành cùng lúc phối hợp rộng mở. Bát Phương tướng sĩ như hổ báo sài lang ùn ùn nhập thành, đại quân tiến quân thần tốc tựa như đi vào chỗ không người!

"Bát Phương quân đến rồi! Bát Phương quân đến rồi!" – Quân thủ thành nhất tề rú lên thảm thiết, bủn rủn chân tay, chạy trốn tứ tán, chẳng còn mấy người dám quay trở lại tại chỗ giương giáo yếu ớt chống cự.

Bởi vì thực lực chênh lệch quá lớn, chỉ dựa vào một số ít ỏi thủ quân tận trung ngoan cố phản kháng quả thực không cần đến ba khắc, đại cục đã định. Vô Song công tử hạ lệnh, sau khi đại quân tiến kinh không được những nhiễu dân chúng, kẻ nào vi phạm quân kỷ lập tức chém đầu thị chúng.

Dặn dò xong, Bát thập tứ vân kỵ uy mãnh dẫn đầu toàn quân, dẫn dắt mấy ngàn binh lính tinh nhuệ tiến vào Hoàng cùng.

Binh hùng tướng mạnh trùng trùng vây quanh Tuyệt thế song kiêu chậm rãi từng bước từng bước một đi đến trước đại môn Hoàng cung.

Bạch y tuyền trắng tựa băng tuyết đầu mùa, hỏa phục rực đỏ như lửa hồng bừng cháy.

Băng cùng hỏa sóng đôi, sinh cùng tử song hành! Đây chính là cảnh tượng mỹ lệ nhất, mà cũng tàn khốc nhất thế gian!

Một đại điện bài trí phức tạp, sừng sững chín mươi chín con rồng uốn lượn quanh thân cột trụ sơn son thiếp vàng, bước chân giẫm lên những bậc tam cấp lát bằng bạch ngọc Hán triều, phảng phất như thân mình vừa trôi vào cung quỳnh điện ngọc nơi tiên cảnh bồng lai. Không nơi nào không điêu khắc tinh xảo, không nơi nào không óng ánh dát vàng, không nơi nào không lộng lẫy trang nghiêm.

Nơi này không đâu khác hơn chính là đỉnh cao quyền lực của Đại Khánh, đại diện cao nhất của Hoàng quyền – Hoàng cung.

Tiếu Khuynh Vũ nhẹ nhàng nói: "Cuối cùng cũng đến đây."

Ngữ điệu của Phương Quân Càn toát ra khí phách khao khát ôm trọn hoàn vũ: "Giang sơn này, cũng đã đến lúc thay triều đổi ngôi rồi!"

Cất bước lên bậc tam cấp phía trước đại điện, Phương Quân Càn vừa định đẩy cửa, chợt phát hiện người bên cạnh mình run lên rất nhẹ, rất khẽ, hầu như không thể nhận ra.

Cúi đầu nhìn xuống, làn da Tiếu Khuynh Vũ dưới ánh mặt trời đã tái nhợt đến trong suốt, thân người đơn bạc ẩn bên dưới trường sam tuyết bạch dường như cũng trở nên hư ảo mông lung, bất cứ lúc nào cũng có thể theo gió cuốn đi, tan mất.

Một bàn tay to lớn ấm áp vội phủ lên bàn tay lạnh lẽo tái xanh, trên khuôn mặt Phương Quân Càn thoáng nụ cười nhẹ nhàng, nồng ấm tựa ngày đông hửng nắng. Siết thật chặt bàn tay y, hắn lo sợ với ý nghĩ chỉ cần mình buông tay ra, y sẽ tan biến mất vào hư không vô tận.

Sau đó, tay còn lại đẩy cửa ra, chân bước vào đại điện.

Ở nơi đặt vương vị cửu ngũ chí tôn, Gia Duệ đế Hoàng bào tề chỉnh, im lìm chờ đợi.

Phương Quân Càn lạnh lùng nhìn thẳng lão.

Không gian lặng phắc như tờ.

Phương Quân Càn thong thả tiến đến trước mặt Phương Gia Duệ, đến khi hai người cách nhau bất quá một nửa cánh nay. Đối diện với ánh mắt căm hận thù hằn của nhà vua, Phương Quân Càn ngay cả lông mi cũng không hề nhúc nhích.

Gia Duệ đế bị thái độ ngạo nghễ đó áp bức đến không thể nhịn nổi, cả người run lên, bàn tay già nua đập mạnh vào tay vịn ngai rồng: "Loạn thần tặc tử!"

Mỉm cười tà mị, giọng nói sang sảng tựa đá vàng cộng hưởng của Phương Quân Càn vang vang khắp đại điện vắng lặng, dội từng tiếng từng tiếng trong trẻo rõ ràng mà lạnh lùng cao ngạo vào tai người: "Phương Gia Duệ, ngươi có còn nhớ ngươi đã bức ta 'đại nghĩa diệt thân' như thế nào không?"

Giọng nói chậm rãi điềm tĩnh, tựa nọc rắn độc lành lạnh rỉ xuống, trơn trượt, dính nhớp.

Phương Gia Duệ hốt nhiên cảm giác từng trận âm hàn buốt lạnh từ dưới đất thốc lên, xuyên qua cơ thể, chảy dọc cột sống, lan tỏa châu thân, không thể kềm chế nổi tứ chi run rẩy.

"Bổn hầu từ sớm đã lập lời thề, một ngày nào đó nhất định sẽ giết chết tất cả người của Hoàng thất báo thù rửa hận." – Thế rồi Anh Vũ hầu long phi cửu thiên, anh hùng cái thế đanh lại khuôn mặt, thu hồi nụ cười, lạnh lùng phất tay, "Dẫn đi."

“Giết chết tất cả người của Hoàng thất, giết cả người của ngươi?” – Gia Duệ đế bị thị vệ kéo khỏi bệ rồng, lôi ra bên ngoài, lão bất tri bất giác quay đầu nhìn lại, bắt gặp Vô Song công tử cũng quay lại nhìn về phía lão, trong con ngươi trong suốt thanh lãnh hiện lên sự kiên nghị không hối hận, cũng không oán trách bất cứ điều gì.

Gia Duệ đế hắc hắc cười như điên khùng: “Trẫm sẽ chờ, trẫm chờ xem ngươi giết chết tất cả người của Hoàng thất!”

Không một ai có thể ngờ được sự tình lại có thể phát triển như vậy, cầm đầu xâm phạm Đại Khánh là Uy Nô, mà cuối cùng, kẻ tiêu diệt Đại Khánh lại chính là kẻ ban đầu bàng quan không màng chiến sự, Phương Quân Càn!

Cung quỳnh điện ngọc, cao xử bất thắng hàn. (2)

Phương Quân Càn hít sâu một hơi, thấm đẫm tận phế phủ thứ không khí đặc quánh lạnh như băng cùng mùi tanh nồng của máu tươi bao bọc chung quanh ngai vàng.

Cuối cùng, đã vì y mà ôm trọn cả thiên hạ.

Nam nhân thân phục hồng y đứng giữa đại điện, vươn tay đến cỗ luân y phía đối diện, giọng nói lúc này đã trở nên dịu dàng ấm áp tựa gió xuân mềm mại mơn man, thoang thoảng lướt nhẹ: “Khuynh Vũ, cùng ta đi nào.”

Ngày ấy, cũng là trước ánh mắt ôn nhu chăm chú nhìn mình của nam tử ấy, hắn vươn tay mời: “Khuynh Vũ, chúng ta đi thôi.”

Tiểu Khuynh Vũ bất chợt thấy tròng mắt nong nóng, dường như có một dòng nhiệt nóng bỏng đang dâng lên muốn trào ra ngoài.

Đó là, nỗi bất lực cô đơn không ai chia sẻ, cuối cùng cũng đã không thể kềm chế được trước ấm áp cùng bi thương.

Đầu ngón tay trong suốt trong tay áo rộng từ từ đưa ra, phản chiếu ánh sáng lung linh rạng rỡ.

Để đến cuối cùng, năm ngón tay thanh tú mảnh khảnh đặt lên bàn tay thân quen đã dãi dầu sương gió, năm tháng trui rèn.

Cao giọng cười vang, hắn nhẹ nhàng nắm lại bàn tay y.

Ta cùng huynh, cùng nhau kiến lập giang sơn phồn hoa thịnh thế.

Tân vương hướng về phía văn võ bá quan hai bên, chứng kiến hồi bế mạc của màn kịch loạn thế tuyệt thương.

———————————-

Tiểu phiên ngoại

Di Mặc: Quân Càn Khuynh Vũ, tới đây tới đây.

Phương: Bổn hầu không rảnh.

Tiểu (không thèm nhìn):…

Di Mặc cười gian: Ngày mai bắt đầu ngược.

Phương, Tiểu: Tới liền tới liền! (Tác giả chính là Ngọc Hoàng đại đế cơ mờ!)

Di Mặc: Tiểu hầu gia —— À không, giờ phải gọi là Hoàng thượng mới phải. Xin hỏi ngươi sau khi đăng cơ có dự tính gì?

Phương (mỉm cười tà mị): Bổn hầu đâu có biết! Hỏi ngươi mới đúng chứ.

Di Mặc: … Khuynh Vũ phải làm sao đây nhỉ?

Tiểu (cười lạnh): Đừng có nói với Tiểu mỗ là ngươi lại muốn ngược.

Phương (phẫn uất): Ngươi thật không để cho hai chúng ta yêu thương nhau yên lành một tí nào cả!

Tiểu: Tiểu hầu gia không biết độc giả nhận xét Di Mặc huynh đệ đây thế nào sao? Tuyệt đối là mẹ ghẻ, thái hậu, tác giả mẹ ghẻ…. Đừng bao giờ mong ước xa vời rằng nàng ta sẽ đại phát từ bi.

Phương (hiếu kỳ): Khuynh Vũ, cái ‘độc giả’ kia là cái gì vậy?

Tiểu (vẻ mặt phi thường bình tĩnh): Tiểu mỗ cũng không rõ, hình như là loại sinh vật rất thần bí mà hai ta chưa từng gặp… (đang nói chúng ta đấy =.=)

Di Mặc: Khụ khụ, hôm nay gọi hai ngươi đến chủ yếu là vì rất nhiều độc giả gửi lời chúc Tết Đoan Ngọ đến hai ngươi, bổn đại nhân phải truyền đạt lại một chút.

Phương: Ngươi từ lúc nào lại tốt thế hả?

Tiếu: Vô sự ân cần, không gian cũng giặc.

Di Mặc (cáu tiết nhưng mặt vẫn nhăn nhở cười): Được lắm được lắm

~ (lão tử mà không ngược các ngươi thì —— ăn cơm chết nghẹn!) Mặt khác, Tiểu hầu gia, đa số độc giả đều hỏi ở chương 136 ngươi cuối cùng nói cái gì vào tai Khuynh Vũ thế?

Phương (đắc ý): Đương nhiên là nói ——

Tiếu (bình tĩnh, mặt lạnh như tiền): Tiểu hầu gia…

Phương liếc qua mỉm cười, đoạn cung tay cười tỏa nắng: Di Mặc đại ca lượng thứ.

Di Mặc (gật gù vẻ hiểu biết): Tiểu hầu gia, Di Mặc trịnh trọng đại diện toàn thể độc giả chân thành chia sẻ với ngươi.

Phương (cười tà): Bổn hầu muốn Khuynh Vũ chia sẻ cơ.

Tiếu (thản nhiên): Kiếp sau đi.

Phương: Di Mặc huynh đệ nghe rõ rồi chứ? Nhất định phải viết thêm phiên ngoại kiếp sau nha.

Tiếu: …

Di Mặc: Chuyện đó tính sau. Chương 136 kính thỉnh quý đồng chí độc giả tự mình YY đi nhé. Khụ khụ, có những ngôn từ chỉ có thể hiểu mà không thể diễn đạt được bằng lời mà!

Tiếu: Hai người các ngươi vừa vừa phải phải thôi nha.

Di Mặc: Được rồi được rồi, hôm nay đến đây vậy. Quân Càn Khuynh Vũ, hai người nói câu cuối cùng với 'độc giả thần bí' đi.

Tiếu: Mời Tiểu hầu gia nói trước.

Phương: Khuynh Vũ trước đi.

Tiếu: Cái đó… Tiếu mỗ trước?

Phương (gật đầu)

Tiếu: … Chạy thôi (kích hoạt luân y chạy biến, Vô Song công tử quả thật làm việc hiệu suất rất cao)

Phương: … Tốt (hùng dũng tiến lên đẩy luân y đi thẳng)

Mặc mỗ (đần mặt)

—oOo—

(1): Đại ái vô hình: Người có cái 'tình' rất bao la, nhưng lại chẳng bao giờ để lộ ra bên ngoài.

(2): Đã chú thích ở chương 63

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 138: Chương 138

Phương Quân Càn không chiến tự thắng, đại công cáo thành là chuyện đương nhiên, chẳng có ai rỗi rãi đi hoài nghi chuyện thắng thua được mất của quá trình giành giật hoàng vị này cả.

Bát Phương quân bây giờ cũng chẳng thèm giấu giếm sự sùng bái thành kính đối với hắn, một sự sùng bái triệt để nam nhân vừa cường mạnh vừa đầy tín nghiệm. Thời loạn, tín ngưỡng tôn giáo chỉ là phù du, người đàn ông tên gọi Phương Quân Càn kia mới thực sự là toàn bộ tín ngưỡng của họ!

Dưới gầm trời, trên mặt đất, duy nhất hắn xứng đáng ở địa vị chí tôn vô thượng này.

Phương Gia Duệ nào so bì nổi với Hầu gia? Bằng còn chưa được!

Chiến công, chính là viên bảo thạch đính trên vương miện của đế vương thiên hạ.

Làm Thống soái Bát Phương quân, thống lĩnh trăm vạn hùng binh nam chinh bắc chiến đến nay chưa từng chiến bại, hắn căn bản không cần phải biểu hiện mình hay ăn ngon nói ngọt lấy lòng tướng sĩ, mà Phương Quân Càn ở đâu, ở đó vẫn hiển hiện ánh mắt kính sợ cùng sùng bái chân thành, sau lưng là không khí uy nghiêm trang trọng.

Có nghĩa là, chiến tích cùng thực lực tựa bóng cao sơn ngút mắt, khiến người đời phải ngửa đầu ngưỡng vọng.

Phương Quân Càn cũng không lo lắng sẽ có ai đó sinh tâm phản loạn, hắn trời sinh đã mang khí chất vương giả, là chuyển thế chiến thần, dù chỉ nhếch môi cười nhạt, tiện miệng nói chơi cũng có sức mạnh thu phục nhân tâm. Hắn càng hậu đãi thần tử, càng tin tưởng ủy thác, chúng nhân càng cảm kích hắn, khâm phục hắn, cuối cùng vẫn hồi báo hắn, nguyện tận trung với hắn, tuyệt không có bất cứ mầm mống ý tưởng phản loạn nào.

Một quyển rồi lại một quyển tấu chương thi nhau mở ra trình báo tình hình các địa phương. Chu sa bút trong tay Phương tiểu hầu gia tựa phượng múa rồng bay hết quyển này đến quyển khác.

Hắn lúc này, dùng một chữ để hình dung: Bận!

Hai chữ: Rất bận!

Ba chữ: Phi thường bận!

Bốn chữ: Bận vô cùng tận!

"Tiểu hầu gia, Phương Gia Duệ kia xử lý thế nào ?"

Vấn đề này làm Phương tiểu hầu gia phí phạm mất hai giây đồng hồ quý báu, cuối cùng nhổ ra hai chữ chỉ thị – Nuôi tạm!

Lúc này chưa cần đếm xỉa tới, trước mắt mạng già của lão cứ tạm treo ở đấy khoan hãy chết ngay, chờ rảnh tay rảnh chân sẽ tìm lão từ từ tính sổ. Phương Quân Càn xoay xoay chiếc bút lông cáo trong tay, khuôn mặt tuấn lãng vẽ nên nụ cười tà mị đảo điên thần hồn: Bằng không, chẳng phải chơi mất vui sao?

"Nhưng mà Tiểu hầu gia…" – Thủ hạ còn muốn nói thêm gì đó, liền bị Phương Quân Càn "Hmm" một tiếng ngăn lại. Ngón trỏ thon dài lắc lắc, không nói thêm câu nào khoát tay cho lui. Phương tiểu hầu gia buông bút, khoan thai nhẹ nhàng đi đến bên cạnh Tiểu Khuynh Vũ.

Vô Song công tử đang tựa vào bàn thiu thiu ngủ, y trong khi ngủ dường như bớt đi vài phần lạnh lùng xa cách, mà lại thêm vài phần nhu hòa trẻ thơ. Nhưng mà, trên khuôn mặt đẹp như ngọc ấy vẫn hiển hiện rõ ràng hai phần mệt mỏi đuối sức không thể giấu giếm được như cũ.

Tất cả mọi người đều biết, trong nửa tháng qua, mỗi ngày Tuyệt thế song kiêu chỉ được ngủ quá lắm hai canh giờ, Tiểu Khuynh Vũ dùng tinh thần, thể lực và hiệu suất làm việc của một siêu nhân để xử lý hết mọi sự tình, mâu thuẫn nguyên phát cũng như thứ phát trong một khoảng thời gian không tưởng tượng nổi: chấn chỉnh đại quân, trấn an dân chúng, ổn định quan lại các địa phương, tiếp quản khối lượng tài sản khổng lồ của các hào môn đại tộc trong lúc chiến loạn chưa kịp tẩu tán theo người, chỉnh đốn, quy hoạch đường hướng Bát Phương quân trong tương lai, cùng các lân quốc ngầm giao dịch liên minh gây thanh thế…

Dưới sự chung tay nỗ lực của Tuyệt thế song kiêu, Đại Khánh đi vào ổn định mau lẹ như một kỳ tích, hết thảy bắt đầu vận hành theo quỹ đạo, khiến các nước quanh đó vốn đang ngửa cổ chờ xem màn kịch hỗn loạn rối ren phải một phen thất vọng.

Thật khó được thấy một công tử Vô Song như vậy… Không hề phòng bị.

Có lẽ, vì lao lực quá độ mới có thể không tự chủ mà ngủ gật ngay trên bàn như thế.

Nhẹ nhàng, ngón tay hắn vén lên một lọn tóc dài của y, đầu ngón tay chợt truyền đến một cảm giác mềm mại, mượt mà hệt như vuốt ve tơ tằm thượng đẳng. Trong lòng Phương Quân Càn, yên ả bình lặng mà ấm áp cũng nảy sinh, từ ngoài vào trong, toàn thân như vừa được tắm trong suối mát thanh nhuần.

Khuynh Vũ của hắn đang ở ngay bên cạnh, dù không có bất kỳ tiếng động nào, nhưng chỉ cần nơi nào y hiện hữu, thì dù có là âm ty địa phủ, huyết ngục Tu La, cũng sẽ vô tri vô thức mà biến thành tiên cảnh bồng lai, đào nguyên thế ngoại.

Khuôn mặt Tiểu Khuynh Vũ bị chạm vào khẽ động đậy, giật mình mở mắt. Sẽ sàng xoa xoa bờ mi, trong giọng nói còn pha chút mơ màng buồn ngủ, nhưng tuyệt không có tức giận, yếu ớt lên tiếng: "Tiểu hầu gia."

Phương Quân Càn ôn nhu nói: "Khuynh Vũ đã mỏi mệt lắm rồi? Mau trở về ngủ một giấc thật sâu đi."

Tiểu Khuynh Vũ mở to đôi mắt hãy còn mơ mơ hồ hồ, bất giác lộ ra chút ít bản tính trẻ thơ còn sót lại: "Không sao đâu, nhắm mắt một chút là đủ rồi."

"Hahaha…" – Phương tiểu hầu gia tức cười, Vô Song công tử chăm chú nhìn hắn có vẻ kỳ quái, song không có chút hứng thú tìm hiểu xem vì sao hắn cười.

Phương tiểu hầu gia chỉ cảm thấy, động tác vừa rồi của y quả thật vô cùng đáng yêu, nhất là, động tác đó lại từ Vô Song công tử xưa nay vốn thanh nhã u tĩnh, hoa quý ung dung phát xuất, sự đáng yêu lại càng không biết dùng lời nào để hình dung nữa!

Giữa lúc không khí vui vẻ thân mật, những muốn làm càn một phen, không ngờ một âm thanh đường đột chen vào.

"Bẩm báo Hầu gia, công tử, bên ngoài có một nữ tử cầu kiến!"

Phương tiểu hầu gia tức tối trừng mắt nhìn kẻ phá đám. Hắn nhận ra người nọ chính là Đội trưởng Phân đội Năm thuộc Khinh kỵ binh, Tiểu hầu gia nghiến răng nhủ thầm: sau này nhất định phải trừng phạt, điều anh ta đến Đội Cảm tử Dạ tập (1) mới được!

"Ai có việc cầu kiến đều giao hết cho Thích quân sư."

"Nhưng mà…" – Vẻ mặt người lính oan ức, "Chính là Thích quân sư thỉnh người tự mình xử lý…"

Thích quân sư Thích Vô Ưu trí tuệ cao thâm uyên bác, hành động dứt khoát tựa sấm sét lôi đình của bọn họ, nhìn thấy nữ nhân nọ lại ngây người do dự một hồi lâu mới trở về thực tại, sau đó thận trọng hạ một câu: "Để Tiểu hầu gia tự mình xử lý thôi."

Phương Quân Càn không nén nổi tò mò: Thật sự cũng có việc ngay cả Vô Ưu quân sư cũng không dám nắm chắc sao?!

"Người đó tên gì?"

Tiểu đội trưởng lắp ba lắp bắp: "Hình như là chính thê của Tiểu hầu gia người, Thuần Dương công chúa, Nghị Phi Thuần…"

Phương Quân Càn: …

Thảo nào ngay đến cả Thích quân sư cũng không dám tự quyết, thì ra vì đó là gia sự của người ta.

Phương tiểu hầu gia biến sắc: Hỏng bét!

Vội vàng quay phắt đầu lại xem phản ứng của Tiếu Khuynh Vũ!

Phản ứng của Vô Song công tử chính là… không hề phản ứng. Y chỉ mỉm cười nhàn nhạt, gương mặt thanh sắc bất động làm người khác không thể đoán được tâm tư trong lòng.

"Tiểu hầu gia bảo trọng, Tiếu mỗ đi trước một bước."

Phương tiểu hầu gia trợn mắt: Lúc này y lại muốn dửng dưng ngoài cuộc? Ê này, lúc trước là ai tình nguyện thành thân với Thuần Dương công chúa chứ hả?!

Cười khó hiểu: "Khuynh Vũ muốn đi đâu? Trong việc này huynh chính là đầu sỏ gây chuyện nha, nói gì thì nói Khuynh Vũ cũng phải có một phần trách nhiệm." Muốn vứt lại một mình Bổn hầu đối phó với Nghị Phi Thuần hả, không có cửa đâu!

Vô Song công tử nhẹ nhàng mà sâu cay đáp lại: "Can hệ gì đến ta? Người công chúa lấy có phải Tiếu mỗ đâu."

Tiểu hầu gia nghe mấy lời này suýt nữa chết nghẹn!

Vô Song công tử cũng chẳng thèm ngó tới hắn nữa, trực tiếp kích hoạt luân y ra khỏi Ngự thư phòng, vừa khéo chạm mặt Nghị Phi Thuần đang uyển chuyển bước tới.

Đã lâu không gặp, Nghị Phi Thuần tư dung đoan chính, búi phượng vấn cao, trên làn tóc đen mun cài một chiếc trâm bạch ngọc thanh nhã, váy dài chấm đất, tay áo vương hương, lụa gấm trân châu tuyền trắng thêu mẫu đơn phú quý thả dọc thân mình, toát ra khí chất ung dung mà sang cả, diễm lệ mà đoan trang. Ôn nhu cao quý, nghi thái vạn thiên.

Nhãn thần nhu tình vạn thủy, dáng vẻ ưu nhã thanh cao.

Tiếu Khuynh Vũ tao nhã thi lễ: "Công chúa, đã lâu không gặp."

Nghị Phi Thuần đáp lễ: "Công tử an hảo."

Tiếu Khuynh Vũ nhàn nhạt nói: "Tiếu mỗ có việc quan trọng không tiện ở lại, công chúa cùng Hầu gia xa cách đã lâu, mời tự nhiên chuyện trò, Tiếu mỗ cáo từ."

Thuần Dương công chúa: "Công tử đi thong thả."

Dăm câu khách sáo, rồi Vô Song công tử cùng công chúa Thuần Dương ai đi đường nấy.

Phương tiểu hầu gia nhìn bóng dáng Thuần Dương công chúa càng lúc càng đến gần, đại não càng phình lên vô cớ, trong tay, cây bút chu sa không ngừng nhảy múa trên tấu chương, nhưng trong lòng lại ngổn ngang tính toán thu xếp Thuần Dương công chúa như thế nào cho thỏa đáng.

Cũng như Lâm Y Y là cái đuôi không thể cắt đứt của Tiểu Khuynh Vũ, thì dưới mắt Phương Quân Càn, Nghị Phi Thuần cũng luôn luôn là nhân vật khiến hắn phải đau đầu!

Đối với nàng, phu thê chỉ trên danh nghĩa, hoàn toàn không có chân tâm, một mặt nàng là công chúa địch quốc, nhưng mặt khác bội phần quan trọng là ân nhân cứu mạng, lại đối với mình hết mực thâm tình, tuy vậy bản thân mình đối với trang nhân gian tuyệt sắc ấy trước sau vẫn lạnh nhạt vô tâm, Phương tiểu hầu gia thật chẳng biết bây giờ mình phải làm gì với nàng cho phải đạo.

Ấy vậy mà, cực kỳ đáng hận là, Tiểu Khuynh Vũ ngay lúc nước sôi lửa bỏng này lại đang tâm bỏ hắn ở lại, còn mình lâm trận bỏ trốn.

Ở đâu có lý lẽ vậy chứ!!!

Phương Gia Duệ lắc lắc đầu, căn bệnh mạn tính cùng tâm bệnh giày vò khiến cho lão như sinh ra ảo giác. Từ phía cuối mật thất bỗng dưng lọt vào một tia sáng mỏng manh.

Mắt hé ra, tạm gác lại ngổn ngang những suy nghĩ mông lung vây bọc thần trí. Ngục thất này được canh phòng vô cùng cẩn mật, bình thường chỉ có ngục tốt đưa cơm cùng ngự y mới có thể vào đây, mục đích chỉ là Phương Quân Càn muốn lưu lại cái mạng già này, không để cho chết quá dễ dàng như thế.

Nhưng rất nhanh, Phương Gia Duệ cau mày, nhìn chằm chằm hướng ánh sáng chiếu đến. Vì lão phát hiện luồng sáng ấy đang di chuyển, với tốc độ thong thả quen thuộc từng chút một tiến đến gần.

Bánh xe gỗ nghiến lên mặt sàn lát đá, phát ra âm thanh lạch cạch.

Ánh sáng dừng lại cách lão độ chừng mười bước chân, rồi ngọn lửa soi rọi một khuôn mặt u nhu đạm mạc, bình thản lạnh lùng, đồng thời làm ửng lên vệt chu sa đỏ tươi điểm nhẹ giữa trán.

Là Tiểu Khuynh Vũ.

—oOo—

(1): Cẩm tử Dạ tập: đội quân cẩm tử chuyên thực hiện những vụ tập kích bí mật, độ rủi ro cao.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 139: Chương 139

'Xủng xoẻng xủng xoẻng' – theo từng cử động của Phương Gia Duệ, những xiềng xích vướng víu trên tay lão không ngừng va đập, phát ra âm thanh chói tai rợn người. Một đầu khác của dây xích được cố định vào bức tường đá sâu hút của lao ngục, nếu không có chìa khóa, kẻ bị nhốt tại nhà ngục này có mọc cánh cũng khó mà bay được.

Phương Gia Duệ liếc con mắt lạnh lẽo về phía y, trong mắt phát ra thứ hàn quang xanh lét gai người như ma trơi chờn vờn ẩn hiện. Gia Duệ đế âm trầm nham hiểm, ngoan độc bạo tàn lúc này, chỉ còn ba phần người, bảy phần giống quỷ.

"Khụ khụ khụ, ngươi đến làm gì? Thế nào, không đi cùng với tiểu tặc Phương Quân Càn à?"

Vô Song im lặng không nói.

"Tên nghịch tặc phao tông diệt tộc, họa quốc loạn cương (1)!! Ngươi quả nhiên không phải con trai của trẫm, trẫm không có đứa con như ngươi!"

Hốt nhiên, từ cổ họng già nua trồi lên tiếng cười khùng khục âm trầm: "À ha, nói không chừng, ngươi thực sự không phải là con trai của trẫm đâu mà… Ruột thịt loạn luân… Ahahaha, hahahahaha!"

Tiểu Khuynh Vũ không hề lên tiếng, ánh đèn leo lét khi tỏ khi mờ hắt lên gương mặt tuấn tú không chút tỳ vết, bất giác làm cho người khác cảm thấy như một ảo ảnh mong manh.

"Ta đến đưa ông ra ngoài. Ra khỏi cung rồi Tiểu mỗ sẽ sắp xếp chu đáo cho ông an hưởng tuổi già, làm một ông lão bình thường, không bao giờ trở về nữa."

Phương Gia Duệ ngứa miệng châm chích: "Trẫm còn tưởng công tử Vô Song đến giết cha đấy chứ. Giết người diệt khẩu êm đẹp mọi bề chẳng phải tốt hơn ư?"

Tiếu Khuynh Vũ nhếch môi cười bi ai, quầng trăng ảm đạm.

Nhẹ nhàng phun ra một câu: "Ta không phải ông."

Phương Gia Duệ không tiếc lời lăng mạ: "Ngươi bất hiếu với cha, bất trung với nước, phản bội thân tộc, bội nghịch luân thường thiên lý bất dung!"

"Tiếu Khuynh Vũ đời này chỉ đi trên con đường bản thân đã chọn, không ngu trung, không ngu hiếu, chỉ cần có thể cứu thiên hạ thương sinh, dù bức bách Tiếu Khuynh Vũ thế nào đi nữa, Tiếu Khuynh Vũ trước sau vẫn sẽ tiếp tục đi đến cuối con đường, không quay đầu lại." – Đây chính là câu trả lời của Tiếu Khuynh Vũ. Phải chăng trong đó, bao hàm từng chữ chính là quyết tâm cùng dũng khí bực nào của nam tử tuổi trẻ này?

Thời khắc y nói ra điều đó, vẻ mặt phi thường bình tĩnh, nhưng đôi mắt trong sáng kia lại sắc nhọn tựa hồ ủ trong ba thước hàn băng, khoảnh khắc chọc vào mắt Phương Gia Duệ tê buốt!

"Ngươi nghĩ đi, làm cách nào có thể cùng với hắn chứ. Hắn là ca ca của ngươi!"

"Chuyện đó Tiếu mỗ tự biết điều tra cho rõ." – Nhãn thần Vô Song công tử trở nên kiên định, nhấn mạnh từng chữ một, "Tiếu mỗ không tin mẫu hậu có thể cùng với Định Quốc Vương gia… có quan hệ. Tiếu mỗ không tin mẹ mình lại là người lẳng lơ trắc nết, lỗi đức chính chuyên như vậy!"

Vô Song công tử rõ ràng là không muốn kéo dài đối thoại, toan gọi người đến đưa lão ra ngoài, chợt nghe thanh âm lạnh lùng băng giá của Phương Gia Duệ: "Phương Quân Càn… khi nào đăng cơ?"

Tiếu Khuynh Vũ thản nhiên trả lời: "Đã chiêu cáo thiên hạ, đại điển đăng cơ ấn định vào mồng một tháng giêng." Nói rồi định quay người bỏ đi.

"Hoàng nhi." – Lão gọi y lại.

Nếu như bản thân phải thống khổ, lão cũng không chấp nhận nhìn người khác vui vẻ hạnh phúc.

Phương Gia Duệ như vừa phát hiện ra điều gì đó thú vị: "Lỗ đại sư chế tác chiếc luân y này cho ngươi quả thật tinh xảo tuyệt luân, không hổ danh là hậu nhân của Lỗ Ban."

Lão mỉm cười nhẹ nhàng, trong lòng cảm thấy vô cùng khoái trá.

Nỗi khoái trá khi từ từ hành hạ tra tấn, giết dần giết mòn người khác khiến cho lão hưng phấn tột độ, toàn thân phát run lên.

"Bất quá trẫm nghĩ, Vô Song công tử rất cam lòng nguyện ý không dùng đến luân y này nhỉ?"

Tiếu Khuynh Vũ thản nhiên lắng nghe, biểu cảm lãnh đạm không chút cảm xúc, tựa hồ đang nghe một chuyện nào đó chẳng hề can hệ đến mình, "Nếu ông nghĩ muốn làm lung lạc tinh thần Tiếu mỗ, vậy thì Tiếu mỗ đã khiến ông thất vọng rồi."

Gia Duệ đế thản nhiên tiếp tục độc thoại: "Vô Song công tử trí tuệ quán tuyệt thiên hạ chẳng lẽ chưa bao giờ hoài nghi, cha mẹ ngươi đều tứ chi kiện toàn, các hoàng nhi hoàng nữ của trẫm cũng đều hoạt bát khỏe mạnh, không ai thuộc loại nhược thể tàn tật."

"Chẳng lẽ ngươi chưa từng hoài nghi, vì sao ngươi lại là ngoại lệ duy nhất?"

"Chẳng lẽ ngươi chưa từng oán hận hoàng thiên, ban cho ngươi tài hoa trác tuyệt không ai sánh bằng, lại nhẫn tâm cướp đi đôi chân đi lại chạy nhảy của ngươi?"

"Chẳng lẽ ngươi chưa từng có khao khát, rằng ngươi kỳ thực có thể đứng lên đi lại như bao người bình thường khác?"

Bàn tay Vô Song áp chặt tay vịn luân y, các khớp ngón cố sức bấu vào mặt gỗ cứng đến trắng bệch không chút huyết sắc, khàn giọng nói: "Phương Gia Duệ, đủ rồi."

Sự thật tàn khốc thảm thương đang dần vạch trần ra trước mắt, nỗi thống khổ khủng khiếp hoàn toàn làm cho y ngã quỵ. Y đã cố hết sức để quên đi, quên đi sự thật cùng thân thể không toàn vẹn mà chính mình không thể chịu nổi. Cố hết sức lựa chọn không đối diện với những việc không muốn tin. Cố hết sức áp chế toàn bộ đắng cay chua xót đằng sau vẻ ngoài vân đạm phong khinh, điềm nhiên bình ổn. Vậy mà, chính khi y nghĩ mình đã trở nên vững như bàn thạch, không thể công kích, vết thương tưởng đã liền sẹo kia lại bị người một lần nữa cào ra!

Đau đớn

Tê dại

Sống không bằng chết.

Mà…

Kẻ cố sức cào xé vết thương ấy không phải người nào khác, mà chính là lão – cha ruột của mình.

Tiếu Khuynh Vũ nhìn lão trân trân, những đầu ngón tay bấu chặt luân y kia đã tái nhợt. Khuôn mặt đang cố thể hiện biểu cảm bàng quan, cách xa ngàn dặm ấy càng khiến người ta nhói tim bởi cảm nhận rõ ràng sự ẩn nhẫn cùng nỗi đau cùng cực, đôi môi kiên cường mím chặt, nhợt nhạt tựa cánh hoa run run trong giá rét.

Một Tiếu Khuynh Vũ như thế, khiến người dấy lên một thứ khoái cảm tột độ của báo thù!

"Không sai, chính trẫm, mỗi ngày một chén an thai đại bổ, nói cho đúng là độc dược mạn tính, tự tay đút cho mẫu hậu đang hoài thai không hề phòng bị của ngươi. Là trẫm, phế đi chân ngươi!"

Trong tâm, băng giá bủa vây. Y nghe giọng mình đang hỏi: "Lão nói… cái gì?"

"Nếu để cho Tiếu hoàng hậu của ngươi sinh ra một Thái tử điện hạ lành mạnh vẹn toàn, trẫm làm sao có thể lay động quyền thế địa vị của Tiếu gia ở Đại Khánh? Huống chi, ai biết ngươi có phải là con ruột của trẫm hay không."

Nguyên nhân thì ra là vậy! Lão thà hủy đi mình!

Trong đầu ong ong, nghe rất rõ tiếng đứt đoạn của dây đàn bị kéo căng cực độ!

Đến gần là có thể thấy rõ, đôi môi mỏng manh tựa cánh hoa không chút sắc máu đã không thể ức chế được mà khẽ run lên. Chếch lên trên, đôi đồng tử xưa nay luôn sắc bén lợi hại mà trong sáng trữ định đã mơ hồ nhòa đi vì lệ quang rơm rớm.

Nhưng cho dù lệ thủy đã ngập đầy tròng mắt, Tiếu Khuynh Vũ thủy chung vẫn quật cường không để một giọt nào trào ra, tấm lưng thẳng tắp càng thêm ưỡn cao ngạo nghễ.

Phút chốc, một đôi tay to lớn ấm áp áp lên đôi mắt y.

Từ sau lưng truyền đến thân nhiệt nóng rực quen thuộc. Không cần quay đầu lại, cũng biết là vòng ôm của ai.

Kiên định, mạnh mẽ, khiến chính mình trầm luân mê luyến, từ nay về sau ngày càng lún sâu vào bể luân hồi không còn cơ hội thoát ra.

Không kịp suy nghĩ, cũng không còn sức lực đoán xem hắn đã nghe được những gì, hay tại sao lại đến đây. Tiếu Khuynh Vũ chỉ hy vọng tìm nơi nào đó ẩn thân, lăng lặng gặm nhấm vết thương của chính mình.

Hai tay hắn che kín đôi mắt, che kín đôi tai y, cằm áp lên đầu, chỉ hận một nỗi không thể mang cả xương thịt mình ra hòa với y làm một.

Phương Quân Càn ôn nhu mở miệng, thanh âm trầm tĩnh đã mất đi vài phần như xưa: "Mặc kệ người khác nói gì, ta chỉ biết chỉ có Tiếu Khuynh Vũ mới làm cho Phương Quân Càn này kiêu ngạo."

"Bổn hầu chưa từng bắt buộc Khuynh Vũ điều gì, duy có lần này, Khuynh Vũ nhất định phải nghe lời ta."

Giọng nói đầy yêu thương: "Cái gì cũng đừng thấy, đừng nghe, đừng suy nghĩ!"

"Ngoan ngoãn nghe ta, trở về ngủ một giấc thật ngon, ngày mai tỉnh lại, sẽ phát hiện chưa hề có chuyện gì xảy ra cả."

Phương Quân Càn ngẩng đầu nhìn thẳng Phương Gia Duệ, sát khí trong mắt dường như đã thành vật chất hữu hình, đôi chân mày sắc bén tựa thanh lợi kiếm chạm vào mi tâm. Khí lạnh thấu xương trùng trùng đập thẳng vào mặt!

"Về phần người này, giao cho bổn hầu là được."

Khi Tiếu Khuynh Vũ bị ép buộc rời đi, sắc mặt y chưa bao giờ lạnh lẽo nhợt nhạt đến như vậy.

Đợi cho bóng áo trắng hư nhược kia hoàn toàn khuất xa tầm mắt, cơn phẫn nộ vẫn cố nhẫn nhịn của Phương Quân Càn cuối cùng như núi lửa phun trào bùng nổ. Hắn điên tiết đấm Phương Gia Duệ văng vào tường đá, đội trở ra té sấp xuống đất, một nửa khuôn mặt sưng vù.

"Một đấm này là thay Khuynh Vũ đánh ngươi."

Ánh mắt Gia Duệ lóe lên oán độc, tóc tai rối bù, máu mũi ộc ra nhoe nhoét khuôn mặt lang sói, gục đầu dưới đất khốn khổ thổ huyết.

"Phương Gia Duệ, ngươi nói Bổn hầu sẽ làm sao để giải quyết ngươi?"

Hắn thản nhiên mỉm cười mà đầy nguy hiểm, nhưng từ đuôi chân mày lại hiển hiện hình ảnh một võ tướng bất bại hiên ngang đứng giữa núi thây biển máu, cô đọng lại là máu tươi hào hùng.

Sát khí tung hoành.

"Bổn hầu bình thường ngày cả một lời nặng nhẹ còn không nỡ thốt ra! Vậy mà ngươi, ngươi muốn gì chứ, dám tổn thương y đến như vậy?!"

Không để cho Phương Gia Duệ phút nào rảnh rỗi để thở, hắn xông đến nắm tóc lão giật ngược lên, lôi lão đứng dậy: "Phương Gia Duệ, ngươi biết không? Ngươi làm đế vương thực sự là thất bại, không, đại khái điều đáng tự hào duy nhất trong suốt cuộc đời của ngươi chính là – Ngươi đã sinh ra một đứa con tuyệt thế vô song."

"Phải, là y, kinh tài tuyệt diễm tột bực, thậm chí… khuynh đảo cả Phương Quân Càn tâm cao khí ngạo, mắt cao hơn đầu này!"

—oOo—

(1): Phao tông diệt tộc, họa quốc loạn cương (抛宗灭族祸国乱纲): Phản bội tổ tiên, gia tộc, làm loạn kỷ cương, là mối họa cho đất nước.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 140: Chương 140

"Phương Quân Càn, ngươi lẽ ra không nên thật tâm yêu nó mới phải chứ?" – Phương Gia Duệ nhìn lom lom Phương Quân Càn, cười mỉa mai, "Yêu một tên nam nhân, một kẻ tàn phế, con trai của kẻ thù giết cha, thậm chí còn có thể là đệ đệ ruột thịt với ngươi!"

Lại một đấm nữa!

Phương Gia Duệ ộc ra một vũng cả răng lẫn máu.

"Còn để bổn hầu nghe hai chữ 'tàn phế' một lần nữa, bổn hầu sẽ khiến ngươi muốn sống không được, muốn chết cũng không xong."

"Bổn hầu không câu nệ giới tính, khiếm khuyết, xuất thân thậm chí huyết thống! Phương Quân Càn yêu chính là một người tên Tiểu Khuynh Vũ. Y là Hữu thừa tướng Đại Khánh, là công tử Vô Song, nhưng y cũng đơn giản là Khuynh Vũ của Phương Quân Càn, bổn hầu sở dĩ có thể khuynh tẫn cả thiên hạ để đổi lấy một nụ cười chân tâm của y, chính là vì ta… yêu y."

Phương Gia Duệ khùng khục cười trào phúng, kinh tởm nói: "Huynh đệ loạn luân! Vô sỉ, đê tiện, bội luân bại lý."

"Huynh đệ loạn luân?" – Bất chợt Phương Quân Càn cao giọng cười lớn, giọng hắn sang sảng vang dội bốn vách lao ngục.

"Phương Gia Duệ, ngươi có biết vì sao một người trong Hoàng tộc như ta lại không tiếp nhận địa vị Vương gia, mà chỉ nhận phong Hầu không?"

Cũng không rõ vì sao Phương Quân Càn lại đột nhiên đề cập đến chuyện này.

Phương Gia Duệ trợn trừng hai mắt trắng dã, hoang mang nhớ lại: "Năm đó Hoàng đệ nói tuổi ngươi còn nhỏ, sợ ngươi tuổi trẻ đã phong vương sau này khó tránh ỷ thế cậy quyền ngông nghênh vênh váo, tự cao tự đại coi trời bằng vung, nên dâng sớ xin trẫm phong cho ngươi tước 'Anh Vũ Hầu' là đủ."

"Không phải như vậy." – Phương Quân Càn liếc mắt xuống Phương Gia Duệ ở dưới chân mình, hệt như đang nhìn một kẻ hạ tiện đáng khinh bỉ, "Phụ thân sở dĩ chỉ để ta phong hầu, nguyên nhân chính là…"

"Bổn hầu thực ra không phải con trai của Vương gia, cũng không có huyết thống Hoàng thất!"

Tựa như sấm sét giữa trời quang! Phương Gia Duệ ngẩng phắt lên, ngây người nhìn hắn trừng trừng.

Phương Quân Càn cười vô cùng sảng khoái: "Tự cổ chí kim, chỉ có người trong Hoàng thất mới đủ tư cách được phong vương, nếu không có huyết thống Hoàng gia thì cao nhất chỉ là phong hầu bái tướng mà thôi. Phụ thân ta tuy tính tình phóng khoáng độ lượng nhưng đối với tổ huấn Hoàng gia truyền lại cũng không dám làm trái. Vì thế nên, Phương Quân Càn ta mới được thiên hạ gọi là 'Tiểu hầu gia' chứ không phải 'Tiểu vương gia'."

Theo chuyển động của hai cánh môi Phương Quân Càn, từng lời từng chữ của bí mật kinh thiên động địa từ từ hé lộ!

"Bổn hầu không phải người của Hoàng thất, nhưng vương vị cuối cùng lại lọt vào tay bổn hầu!" – Nhìn sắc mặt trắng bạch thảm hại như không thể tin vào tai mình của Phương Gia Duệ, Phương Quân Càn hả hê nhận thấy, hắn đã đạt được mục đích.

Con cháu Hoàng thất liên tục chém giết lẫn nhau tranh quyền đoạt vị, đến nỗi binh nhung tương kiến, huyết nhục tương tàn, đó cũng chỉ là vấn đề của riêng Hoàng gia, là mâu thuẫn từ trong nội bộ. Còn Phương Quân Càn không phải con cháu Hoàng thất, đây cũng nhằm ám chỉ, chính quyền đã sụp đổ hoàn toàn, một triều đại mới sẽ thay thế. Đế quốc 'Đại Khánh' hằng mấy trăm năm, nay đã vĩnh viễn không còn tồn tại!

Gia Duệ đế có thể không thèm để ý đến cái đau của thể xác đang giày vò lão, nhưng lão không thể chịu nổi sự thật rằng Đại Khánh lại có thể bị một ngoại nhân không mang huyết thống Hoàng thất lật đổ, quân lâm thiên hạ, thay triều đổi ngôi! Sự việc này đối với lão mà nói so với cái chết còn thống khổ hơn rất nhiều lần!

Mà hắn, chính là muốn lão sống không bằng chết.

"Bổn hầu sẽ không giết ngươi, bổn hầu muốn ngươi phải sống, sống để tận mắt thấy ngày Phương Quân Càn bước lên Vương vị!"

Phương Gia Duệ gồng hết sức nhào đầu như điên về phía trước, móng tay dài nhọn thiếu một chút nữa sẽ móc thủng da mặt Phương Quân Càn. Phương Quân Càn ngay cả né tránh cũng chẳng buồn nhấc thân, lẳng lặng đứng yên trước mặt lão, trên mặt nhếch lên một nụ cười như có như không.

'Koangggg!!' Tiếng dây xích bị giằng mạnh! Phương Gia Duệ liều mạng giương nanh múa vuốt lao về phía hắn, chỉ thiếu một chút nữa lại bị giật ngược, cuối cùng không thể rướn lên thêm một phân nào nữa!

Cuồng điên thét gào: "Ngươi rốt cuộc là ai?!!"

Phương Quân Càn nhạo báng, mắt lóe tia căm hận: "Ta là ai? Phương Gia Duệ, ngươi thật sự vẫn không nhận ra ư?"

Dáng người hắn cao ngất thẳng tắp đứng trước mặt lão, hồng y rực lửa, anh tuấn tà mị.

Cũng vẻ ngoài nhiếp phách câu hồn đó, cũng khí chất tôn quý mị hoặc đó, lúc này ngay cả đôi đồng tử sắc bén lợi hại kia cũng không hề sai biệt, một gương mặt đã từ rất lâu cố gắng chôn chặt vùi sâu, một cố sự đã từ rất lâu hết sức đẩy vào quên lãng, nay một lần nữa từ từ trồi lên, dần dần hiện rõ trước mắt.

Đôi ngươi già lão vốn đã ti hí giờ càng thu hẹp lại, miệng há ra hớp khan không khí!

Lao ngục tối tăm u ám chỉ còn lại tiếng hô hấp của hai người.

Một mệt nhọc thống khổ, một thản nhiên ôn hòa.

Có đôi khi, sự trầm mặc thinh lặng càng khiến con người ta phải chịu áp lực kinh khủng hơn cả thiên ngôn vạn ngữ.

Cuối cùng, Phương Gia Duệ mở miệng khó nhọc thều thào: "Ngươi là… con trai của Phương Kỳ Anh…"

"Không sai, nhiều năm như vậy thật khó để ngươi nhớ ra cha ruột của bổn hầu nhỉ!"

Phương Gia Duệ cảm thấy mình không kềm được cơn điên nữa! "Ngươi làm sao có thể là con của hắn được?"

Phương Quân Càn từ tốn đáp: "Năm đó, mẹ ruột của ta Duẫn Lạc Tuyết là Giang Nam đệ nhất mỹ nhân, cùng với Tiếu hoàng hậu là tỷ muội khuê phòng vô cùng thân thiết, không giấu nhau chuyện gì. Mẹ ta cùng Võ trạng nguyên Phương Kỳ Anh cảm mến lẫn nhau, tình đầu ý hợp, người đã sớm mang thai. Ngay khi hai người chuẩn bị đại hôn, phụ thân ta vì tai họa của Tiếu gia liên đới, bỏ mạng dưới tay ngươi."

"Mẹ ruột ta có thai trước khi xuất giá, ngoài Tiếu hoàng hậu ra không một ai được biết, Tiếu hoàng hậu tự thấy có lỗi sâu sắc với phụ mẫu ta, liền mang chuyện đó nói với Vương gia, mong người rộng lòng cứu giúp. Định Quốc Vương gia năm đó là huynh đệ kết bái cùng phụ thân của ta, thấy việc nghĩa không thể thoái thác, liền đón nhận mẹ con ta, đề phòng miệng lưỡi người ngoài nên đã cưới mẹ ta làm chính thê, hầu cho thế gian im miệng."

"Mẹ ta vì quá tư niệm nên ngã bệnh, sau khi sinh ra ta thì… qua đời. Vương gia thương yêu ta như con ruột, Lan Di lại càng đối với ta trọn vẹn chu toàn. Đại ân đại tình đó, Phương Quân Càn dù có tan xương nát thịt cũng không đủ đền đáp!"

Phương Quân Càn nhìn Phương Gia Duệ, mắt sắc như điện, đôi mày tựa kiếm sắc vừa rời khỏi vỏ, không khí chung quanh đang đặc quánh bỗng run lên khi một luồng áp lực từ lời nói không ngừng táp đến trước mặt Phương Gia Duệ, "Ngươi không những hại chết sinh phụ sinh mẫu của ta, lại còn hại chết dưỡng phụ dưỡng mẫu của ta. Bây giờ lại còn tổn thương đến người ta yêu thương sâu sắc. Loại như ngươi, dù bắt ngươi chịu thiên đao vạn quả cũng khó hả được mối hận trong lòng Bổn hầu!"

Phương Gia Duệ trợn trừng mắt, choáng váng nhìn hắn.

Nhìn Phương Quân Càn, đôi mắt dại đi như nhìn thấy Phương Kỳ Anh, xuyên qua bóng dáng những người đã bị lão hãm hại đến chết!

Hắn đã đến, hắn đến để báo thù… Trong cõi u minh, thật sự có cái gọi là nhân quả tuần hoàn… Chẳng lẽ, đây chính là báo ứng!

Vì cái gì, vì cái gì mà ta lại bị thân nhân phản bội, bị mọi người xa lánh?

Hoàng đệ Phương Định Khôn, nhi tử Tiếu Khuynh Vũ, thậm chí đến cả người ta yêu thương nhất là Tiếu Ngữ Mạt cũng…

Phương Quân Càn lẳng lặng nói: "Kỳ thực Bổn hầu vô cùng hy vọng Khuynh Vũ không phải con trai của ngươi, vì như vậy Bổn hầu sẽ không phải nhìn trước ngó sau mà hành sự, đi đến đâu cũng vướng víu cản trở." Nhược bằng lão không phải cha ruột của Tiếu Khuynh Vũ, Phương Quân Càn đã sớm xuống tay, hắn có trăm phương ngàn cách hành hạ Phương Gia Duệ sống không bằng chết!

"Đáng tiếc! Khuynh Vũ cứ cố tình là con của ngươi."

Phương Gia Duệ ngẩn ngơ hỏi: "Ngươi làm sao biết được?" Hắn vì cái gì mà dám khẳng định…

"Phương Gia Duệ, ngươi thật đáng thương." – Ánh mắt của hắn chứa đựng thương hại sâu sắc.

"Năm đó, ngươi chỉ là một Hoàng tử không ai vừa mắt trong cung, Tiếu Ngữ Mạt bất chấp sự phản đối của Tiếu gia, cương quyết gả cho ngươi, thậm chí năm lần bảy lượt cự tuyệt thanh mai trúc mã cùng mình khôn lớn, một lòng ái mộ bà – hoàng tử Phương Định Khôn…"

Nghĩ đến kết cục của Tiếu hoàng hậu, Phương Quân Càn cảm thấy bà không đáng phải làm như vậy.

"Ngươi khao khát Vương vị, bà liền vận động Tiếu gia dốc toàn lực ủng hộ ngươi lên ngôi, ngươi muốn có thiên hạ, bà liền khẩn cầu người bạn thanh mai trúc mã ngày xưa chung tay trợ giúp ngươi. Ngươi không thấy kỳ quái sao, vì sao phụ thân của ta hết lòng hết sức giúp ngươi lên ngôi hoàng đế? Không phải vì ngươi đâu, mà chính là vì người không thể nhẫn tâm cự tuyệt nữ tử phương hoa tuyệt đại ấy!"

Hắn chìn chằm chằm lão nhân lòng dạ lang sói cũng không bằng, đôi mắt minh triết sâu thẳm rực sáng lên, rồi lại trào lộng không gì sánh được.

"Khi một người phụ nữ vì một người đàn ông bất chấp tất cả, ngoại trừ yêu người đó đến tột cùng ra, còn có thể có nguyên nhân nào khác nữa?"

"Vậy mà ngươi, ngươi đã lấy gì để hồi đáp lại? Ngươi hoài nghi bà không trung thành với ngươi, thậm chí giết sạch cả nhà, hãm hại con ruột của bà, bức bà đến chỗ loạn trí. Bà đã yêu ngươi như thế, vậy mà ngươi không hề hiểu."

Cười lạnh: "Bất quá… với loại người như ngươi, có lẽ cũng không xứng để hiểu."

Hệt như vừa có tiếng sấm nổ rung trời giữa trưa nắng hạn.

Trong khoảnh khắc, trên mặt già nua của Phương Gia Duệ, ràn rụa nước mắt muộn màng!

Ngữ Mạt… Ngữ Mạt…

Phương Gia Duệ ta tâm ngoan thủ lạt phụ cả thiên hạ… Không ngờ… Rốt cuộc lại phụ nàng sâu sắc nhất!

Gào khóc đến tê tâm liệt phế. Thật khó tưởng tượng bao nhiêu đau thương thê thảm, sắc nhọn bén ngót như máu đổ huyết tràn như thế. Sự day dứt lẫn khổ đau cùng một lúc đổ ập xuống đầu đã đá lão xuống tận đáy địa ngục!

Trong màn lệ mông lung, phảng phất lạc vào đêm Nguyên tiêu hoa đăng óng ánh rợp trời năm nọ, một thiếu nữ tuyệt trần diễm lệ với tay hạ xuống chiếc mặt nạ Lan Lăng Vương (1) trên mặt thiếu niên, hiếu kỳ ngắm nghía, khóe môi xinh đẹp hồn nhiên nhoẻn cười…

Cho dù ân hận việc đã rồi thì sao, cho dù thống khổ tột cùng thì sao, ngày ấy, người ấy, đã không thể nào trở lại được nữa…

Phương Quân Càn vẫn nhìn lão, trong lòng chợt nổi lên một nỗi đau xót không hiểu nguyên nhân. Hắn thực thấy vui mừng: "May mắn làm sao, Phương Quân Càn không phải là ngươi."

—oOo—

(1): Lan Lăng Vương: là một mỹ nam tử đời Đông Ngụy. Lan Lăng Vương tên thật là Cao Trường Cung, là một người văn võ toàn tài, tính tình trung hậu.

Tương truyền Lan Lăng Vương rất đẹp, nên mỗi lần ra trận đều mang trên mặt một chiếc mặt nạ rất dữ tợn để che giấu đi.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 141: Chương 141

"Phương Quân Càn, ngươi lẽ ra không nên thật tâm yêu nó mới phải chứ?" – Phương Gia Duệ nhìn lom lom Phương Quân Càn, cười mỉa mai, "Yêu một tên nam nhân, một kẻ tàn phế, con trai của kẻ thù giết cha, thậm chí còn có thể là đệ đệ ruột thịt với ngươi!"

Lại một đấm nữa!

Phương Gia Duệ ộc ra một vũng cả răng lẫn máu.

"Còn để bổn hầu nghe hai chữ 'tàn phế' một lần nữa, bổn hầu sẽ khiến ngươi muốn sống không được, muốn chết cũng không xong."

"Bổn hầu không câu nệ giới tính, khiếm khuyết, xuất thân thậm chí huyết thống! Phương Quân Càn yêu chính là một người tên Tiếu Khuynh Vũ. Y là Hữu thừa tướng Đại Khánh, là công tử Vô Song, nhưng y cũng đơn giản là Khuynh Vũ của Phương Quân Càn, bổn hầu sở dĩ có thể khuynh tẫn cả thiên hạ để đổi lấy một nụ cười chân tâm của y, chính là vì ta… yêu y."

Phương Gia Duệ khùng khục cười trào phúng, kinh tởm nói: "Huynh đệ loạn luân! Vô sỉ, đê tiện, bội luân bại lý."

"Huynh đệ loạn luân?" – Bất chợt Phương Quân Càn cao giọng cười lớn, giọng hắn sang sảng vang dội bốn vách lao ngục.

"Phương Gia Duệ, ngươi có biết vì sao một người trong Hoàng tộc như ta lại không tiếp nhận địa vị Vương gia, mà chỉ nhận phong Hầu không?"

Cũng không rõ vì sao Phương Quân Càn lại đột nhiên đề cập đến chuyện này.

Phương Gia Duệ trợn trừng hai mắt trắng dã, hoang mang nhớ lại: "Năm đó Hoàng đệ nói tuổi ngươi còn nhỏ, sợ ngươi tuổi trẻ đã phong vương sau này khó tránh ỷ thế cậy quyền ngông nghênh vênh váo, tự cao tự đại coi trời bằng vung, nên dâng sớ xin trẫm phong cho ngươi tước 'Anh Vũ Hầu' là đủ."

"Không phải như vậy." – Phương Quân Càn liếc mắt xuống Phương Gia Duệ ở dưới chân mình, hệt như đang nhìn một kẻ hạ tiện đáng khinh bỉ, "Phụ thân sở dĩ chỉ để ta phong hầu, nguyên nhân chính là…"

"Bổn hầu thực ra không phải con trai của Vương gia, cũng không có huyết thống Hoàng thất!"

Tựa như sấm sét giữa trời quang! Phương Gia Duệ ngẩng phắt lên, ngây người nhìn hắn trừng trừng.

Phương Quân Càn cười vô cùng sảng khoái: "Tự cổ chí kim, chỉ có người trong Hoàng thất mới đủ tư cách được phong vương, nếu không có huyết thống Hoàng gia thì cao nhất chỉ là phong hầu bái tướng mà thôi. Phụ thân ta tuy tính tình phóng khoáng độ lượng nhưng đối với tổ huấn Hoàng gia truyền lại cũng không dám làm trái. Vì thế nên, Phương Quân Càn ta mới được thiên hạ gọi là 'Tiểu hầu gia' chứ không phải 'Tiểu vương gia'."

Theo chuyển động của hai cánh môi Phương Quân Càn, từng lời từng chữ của bí mật kinh thiên động địa từ từ hé lộ!

"Bổn hầu không phải người của Hoàng thất, nhưng vương vị cuối cùng lại lọt vào tay bổn hầu!" – Nhìn sắc mặt trắng bạch thảm hại như không thể tin vào tai mình của Phương Gia Duệ, Phương Quân Càn hả hê nhận thấy, hắn đã đạt được mục đích.

Con cháu Hoàng thất liên tục chém giết lẫn nhau tranh quyền đoạt vị, đến nỗi binh nhung tương kiến, huyết nhục tương tàn, đó cũng chỉ là vấn đề của riêng Hoàng gia, là mâu thuẫn từ trong nội bộ. Còn Phương Quân Càn không phải con cháu Hoàng thất, đây cũng nhằm ám chỉ, chính quyền đã sụp đổ hoàn toàn, một triều đại mới sẽ thay thế. Đế quốc 'Đại Khánh' hằng mấy trăm năm, nay đã vĩnh viễn không còn tồn tại!

Gia Duệ đế có thể không thèm để ý đến cái đau của thể xác đang giày vò lão, nhưng lão không thể chịu nổi sự thật rằng Đại Khánh lại có thể bị một ngoại nhân không mang huyết thống Hoàng thất lật đổ, quân lâm thiên hạ, thay triều đổi ngôi! Sự việc này đối với lão mà nói so với cái chết còn thống khổ hơn rất nhiều lần!

Mà hắn, chính là muốn lão sống không bằng chết.

"Bổn hầu sẽ không giết ngươi, bổn hầu muốn ngươi phải sống, sống để tận mắt thấy ngày Phương Quân Càn bước lên Vương vị!"

Phương Gia Duệ gồng hết sức nhào đầu như điên về phía trước, móng tay dài nhọn thiếu một chút nữa sẽ móc thủng da mặt Phương Quân Càn. Phương Quân Càn ngay cả né tránh cũng chẳng buồn nhấc thân, lẳng lặng đứng yên trước mặt lão, trên mặt nhếch lên một nụ cười như có như không.

'Koangggg!!' Tiếng dây xích bị giằng mạnh! Phương Gia Duệ liều mạng giương nanh múa vuốt lao về phía hắn, chỉ thiếu một chút nữa lại bị giật ngược, cuối cùng không thể rướn lên thêm một phân nào nữa!

Cuồng điên thét gào: "Ngươi rốt cuộc là ai?!!"

Phương Quân Càn nhạo báng, mắt lóe tia căm hận: "Ta là ai? Phương Gia Duệ, ngươi thật sự vẫn không nhận ra ư?"

Dáng người hắn cao ngất thẳng tắp đứng trước mặt lão, hồng y rực lửa, anh tuấn tà mị.

Cũng vẻ ngoài nhiếp phách câu hồn đó, cũng khí chất tôn quý mị hoặc đó, lúc này ngay cả đôi đồng tử sắc bén lợi hại kia cũng không hề sai biệt, một gương mặt đã từ rất lâu cố gắng chôn chặt vùi sâu, một cố sự đã từ rất lâu hết sức đẩy vào quên lãng, nay một lần nữa từ từ trồi lên, dần dần hiện rõ trước mắt.

Đôi ngươi già lão vốn đã ti hí giờ càng thu hẹp lại, miệng há ra hớp khan không khí!

Lao ngục tối tăm u ám chỉ còn lại tiếng hô hấp của hai người.

Một mệt nhọc thống khổ, một thản nhiên ôn hòa.

Có đôi khi, sự trầm mặc thinh lặng càng khiến con người ta phải chịu áp lực kinh khủng hơn cả thiên ngôn vạn ngữ.

Cuối cùng, Phương Gia Duệ mở miệng khó nhọc thều thào: "Ngươi là… con trai của Phương Kỳ Anh…"

"Không sai, nhiều năm như vậy thật khó để ngươi nhớ ra cha ruột của bổn hầu nhỉ!"

Phương Gia Duệ cảm thấy mình không kềm được cơn điên nữa! "Ngươi làm sao có thể là con của hắn được?"

Phương Quân Càn từ tốn đáp: "Năm đó, mẹ ruột của ta Duẫn Lạc Tuyết là Giang Nam đệ nhất mỹ nhân, cùng với Tiểu hoàng hậu là tỷ muội khuê phòng vô cùng thân thiết, không giấu nhau chuyện gì. Mẹ ta cùng Võ trạng nguyên Phương Kỳ Anh cảm mến lẫn nhau, tình đầu ý hợp, người đã sớm mang thai. Ngay khi hai người chuẩn bị đại hôn, phụ thân ta vì tai họa của Tiểu gia liên đới, bỏ mạng dưới tay ngươi."

"Mẹ ruột ta có thai trước khi xuất giá, ngoài Tiểu hoàng hậu ra không một ai được biết, Tiểu hoàng hậu tự thấy có lỗi sâu sắc với phụ mẫu ta, liền mang chuyện đó nói với Vương gia, mong người rộng lòng cứu giúp. Định Quốc Vương gia năm đó là huynh đệ kết bái cùng phụ thân của ta, thấy việc nghĩa không thể thoái thác, liền đón nhận mẹ con ta, đề phòng miệng lưỡi người ngoài nên đã cưới mẹ ta làm chính thê, hầu cho thế gian im miệng."

"Mẹ ta vì quá tư niệm nên ngã bệnh, sau khi sinh ra ta thì… qua đời. Vương gia thương yêu ta như con ruột, Lan Di lại càng đối với ta trọn vẹn chu toàn. Đại ân đại tình đó, Phương Quân Càn dù có tan xương nát thịt cũng không đủ đền đáp!"

Phương Quân Càn nhìn Phương Gia Duệ, mắt sắc như điện, đôi mày tựa kiếm sắc vừa rời khỏi vỏ, không khí chung quanh đang đặc quánh bỗng run lên khi một luồng áp lực từ lời nói không ngừng táp đến trước mặt Phương Gia Duệ, "Ngươi không những hại chết sinh phụ sinh mẫu của ta, lại còn hại chết dưỡng phụ dưỡng mẫu của ta. Bây giờ lại còn tổn thương đến người ta yêu thương sâu sắc. Loại như ngươi, dù bắt ngươi chịu thiên đao vạn quả cũng khó hả được mối hận trong lòng Bổn hầu!"

Phương Gia Duệ trợn trừng mắt, choáng váng nhìn hắn.

Nhìn Phương Quân Càn, đôi mắt dại đi như nhìn thấy Phương Kỳ Anh, xuyên qua bóng dáng những người đã bị lão hãm hại đến chết!

Hắn đã đến, hắn đến để báo thù… Trong cõi u minh, thật sự có cái gọi là nhân quả tuần hoàn… Chẳng lẽ, đây chính là báo ứng!

Vì cái gì, vì cái gì mà ta lại bị thân nhân phản bội, bị mọi người xa lánh?

Hoàng đệ Phương Định Khôn, nhi tử Tiểu Khuynh Vũ, thậm chí đến cả người ta yêu thương nhất là Tiểu Ngữ Mạt cũng…

Phương Quân Càn lẳng lặng nói: "Kỳ thực Bổn hầu vô cùng hy vọng Khuynh Vũ không phải con trai của ngươi, vì như vậy Bổn hầu sẽ không phải nhìn trước ngó sau mà hành sự, đi đến đâu cũng vướng víu cản trở." Nhược bằng lão không phải cha ruột của Tiểu Khuynh Vũ, Phương Quân Càn đã sớm xuống tay, hắn có trăm phương ngàn cách hành hạ Phương Gia Duệ sống không bằng chết!

"Đáng tiếc! Khuynh Vũ cứ cố tình là con của ngươi."

Phương Gia Duệ ngẩn ngơ hỏi: "Ngươi làm sao biết được?" Hắn vì cái gì mà dám khẳng định…

"Phương Gia Duệ, ngươi thật đáng thương." – Ánh mắt của hắn chứa đựng thương hại sâu sắc.

"Năm đó, ngươi chỉ là một Hoàng tử không ai vừa mắt trong cung, Tiểu Ngữ Mạt bất chấp sự phản đối của Tiểu gia, cương quyết gả cho ngươi, thậm chí năm lần bảy lượt cự tuyệt thanh mai trúc mã cùng mình khôn lớn, một lòng ái mộ bà – hoàng tử Phương Định Khôn…"

Nghĩ đến kết cục của Tiểu hoàng hậu, Phương Quân Càn cảm thấy bà không đáng phải làm như vậy.

"Ngươi khao khát Vương vị, bà liền vận động Tiểu gia dốc toàn lực ủng hộ ngươi lên ngôi, ngươi muốn có thiên hạ, bà liền khẩn cầu người bạn thanh mai trúc mã ngày xưa chung tay trợ giúp ngươi. Ngươi không thấy kỳ quái sao, vì sao phụ thân của ta hết lòng hết sức giúp ngươi lên ngôi hoàng đế? Không phải vì ngươi đâu, mà chính là vì người không thể nhẫn tâm cự tuyệt nữ tử phương hoa tuyệt đại ấy!"

Hắn chìn chằm chằm lão nhân lòng dạ lang sói cũng không bằng, đôi mắt minh triết sâu thẳm rực sáng lên, rồi lại trào lộng không gì sánh được.

"Khi một người phụ nữ vì một người đàn ông bất chấp tất cả, ngoại trừ yêu người đó đến tột cùng ra, còn có thể có nguyên nhân nào khác nữa?"

"Vậy mà ngươi, ngươi đã lấy gì để hồi đáp lại? Ngươi hoài nghi bà không trung thành với ngươi, thậm chí giết sạch cả nhà, hãm hại con ruột của bà, bức bà đến chỗ loạn trí. Bà đã yêu ngươi như thế, vậy mà ngươi không hề hiểu."

Cười lạnh: "Bất quá… với loại người như ngươi, có lẽ cũng không xứng để hiểu."

Hệt như vừa có tiếng sấm nổ rung trời giữa trưa nắng hạn.

Trong khoảnh khắc, trên mặt già nua của Phương Gia Duệ, ràn rụa nước mắt muộn màng!

Ngữ Mạt… Ngữ Mạt…

Phương Gia Duệ ta tâm ngoan thủ lạt phụ cả thiên hạ… Không ngờ… Rốt cuộc lại phụ nàng sâu sắc nhất!

Gào khóc đến tê tâm liệt phế. Thật khó tưởng tượng bao nhiêu đau thương thê thảm, sắc nhọn bén ngót như máu đỏ huyết tràn như thế. Sự day dứt lẫn khổ đau cùng một lúc đổ ập xuống đầu đã đá lão xuống tận đáy địa ngục!

Trong màn lệ mông lung, phảng phất lạc vào đêm Nguyên tiêu hoa đăng óng ánh rợp trời năm nọ, một thiếu nữ tuyệt trần diễm lệ với tay hạ xuống chiếc

mặt nạ Lan Lăng Vương (1) trên mặt thiếu niên, hiếu kỳ ngắm nghía, khóe môi xinh đẹp hồn nhiên nhoẻn cười…

Cho dù ân hận việc đã rồi thì sao, cho dù thống khổ tột cùng thì sao, ngày ấy, người ấy, đã không thể nào trở lại được nữa…

Phương Quân Càn vẫn nhìn lão, trong lòng chợt nổi lên một nỗi đau xót không hiểu nguyên nhân. Hắn thực thấy vui mừng: "May mắn làm sao, Phương Quân Càn không phải là ngươi."

—oOo—

(1): Lan Lăng Vương: là một mỹ nam tử đời Đông Ngụy. Lan Lăng Vương tên thật là Cao Trường Cung, là một người văn võ toàn tài, tính tình trung hậu.

Tương truyền Lan Lăng Vương rất đẹp, nên mỗi lần ra trận đều mang trên mặt một chiếc mặt nạ rất dữ tợn để che giấu đi.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 142: Chương 142

Tiếu Khuynh Vũ bị hơi lạnh làm cho giật mình tỉnh dậy.

Đệm giường cũng không thể nói là thiếu độ ấm, cửa sổ cũng không thể gọi là chưa chốt chặt, nhưng Tiếu Khuynh Vũ vẫn thấy toàn thân lạnh đến phát run, giật mình từ trên giường bật dậy! Thần trí bỗng nhiên tỉnh táo hẳn.

"Lạnh rồi?" – Bên cạnh bỗng vang lên thanh âm quen thuộc. Phương Quân Càn bước sang, vừa thấy tình trạng của y liền hiểu ngay, là vì lạnh quá mà thức dậy. Biết Khuynh Vũ của hắn bẩm sinh sợ lạnh, Phương tiểu hầu gia thường xuyên lấy cảm giác của câu 'Dĩ băng vi cốt ngọc vi thần' (1) mà đặc biệt chuẩn bị cho riêng Tiếu Khuynh Vũ. Đó là lý do vì sao mỗi khi đông về Phương tiểu hầu gia lại cứ khẩn khẩn trương trương như đại địch ngập đầu, chỉ hận một nỗi không thể mang y nhét vào ổ chăn bông to sụ mà gói chặt thành cái kén tằm nữa thôi.

"Huynh sao lại đến đây…" – Lời vừa nói ra, Tiếu Khuynh Vũ lập tức nhận ra mình vừa hỏi một vấn đề hết sức thừa thãi.

Có lẽ, ở tiểu lâu này, người có thể tự do ra vào không ai ngăn cản cũng chỉ có mình hắn thôi.

Đầu cúi xuống, tóc đen xõa dài che khuất ánh mắt phức tạp của bạch y thiếu niên.

"Bổn hầu sợ huynh ngủ không được."

Tiếu Khuynh Vũ một thoáng im lặng, rồi thong thả nói: "Mùa đông năm nay hơi lạnh." Ngón tay búng nhẹ, ánh nến lập tức bừng sáng. Có đèn chiếu sáng, Phương Quân Càn nhận thấy Tiếu Khuynh Vũ chỉ khoác hờ áo ngoài, an nhiên tĩnh tại ngồi ở mép giường.

Y thực bình tĩnh.

Bên trong vẻ mặt đạm nhiên văn nhã thoáng hiện vài phần quý phái thanh cao, bên trong thái độ thong dong bình thản lộ ra vài phần phong lưu khoái hoạt. Chỉ với bấy nhiêu hình dung, cũng đủ vẽ nên nhân ảnh phong hoa tuyệt đại.

Dường như, sự thương hại mà cha ruột dành cho y, đối với y chỉ như khói mây qua mắt, không đáng để tâm.

Dường như, y đã quá kiên cường, nhẫn nại đến độ không còn sợ bất cứ thứ gì đả kích nữa, không còn biết đau không còn biết nhức, bởi vì đã hoàn toàn tê liệt, hoàn toàn chết lặng rồi.

Một Tiếu Khuynh Vũ như vậy, kiên cường đến nỗi khiến tim người nhói buốt.

"Phương Quân Càn, ta hỏi huynh… Huynh thực sự là con trai của Phương Kỳ Anh sao?"

Cũng không lấy làm lạ vì sao Vô Song lại biết điều đó, Phương Quân Càn chậm rãi hồi đáp: "Đúng vậy! Ngày đó ở pháp trường, Vương gia đã kề sát tai Bổn hầu nói ba câu. Thân phận của Lâm Văn Chính cùng Lao Thúc, phụ mẫu thân sinh của Bổn hầu, cuối cùng, nhờ Bổn hầu chiếu cố chăm sóc tốt cho Vệ Y. Tất cả những việc đó, Bổn hầu cũng chỉ vừa điều ra rõ ràng thôi."

Cùng vì ngay lúc ấy quá sức kinh hãi, nên khi Vương gia bất thình lình lao vào kiếm tự sát nhất thời không kịp phản ứng.

Hắn nghe giọng nói của Tiếu Khuynh Vũ nhẹ như hơi thở: "Thật là tốt."

Phương Quân Càn hốt nhiên rất muốn biết, nếu như chúng ta thật sự là huynh đệ cùng cha khác mẹ, Khuynh Vũ huynh sẽ quyết định như thế nào?

Kỳ thực, không cần phải hỏi, đáp án đã rất rõ ràng minh bạch kia rồi. Tiếu Khuynh Vũ nhất định sẽ vĩnh viễn giấu kín bí mật ấy, cho dù biết rõ rằng ngày nào còn sống, sẽ vĩnh viễn bị bí mật ấy dằn vặt dày vò, đau đớn thống khổ khôn nguôi.

Nghĩ đến đó, Phương Quân Càn không nhịn nổi mà thở dài: Thật là khờ quá đi… Huynh lúc nào cũng khiến cho Phương Quân Càn đau lòng, càng không biết phải làm sao cả…

Tiếu Khuynh Vũ, huynh thực sự là một tên khờ ngốc nghếch mà…

Nhìn khóe môi y mấp máy, nửa muốn nói lại thôi, Phương Quân Càn dĩ nhiên hiểu y muốn hỏi đến chuyện gì: "Bổn hầu không giết Phương Gia Duệ." Nói rồi lại tức tối bổ sung một câu, "Lợi cho lão quá rồi!"

"Phương Quân Càn, huynh có biết không," – Vô Song công tử cúi đầu, hạ mắt, đôi mi dài rậm cong vút rủ lên khuôn mặt trắng nõn tựa bạch ngọc không chút tỳ vết, như khéo léo họa lên hai vệt đen nhánh diễm lệ, "Tiếu mỗ ngày trước đã từng hoài nghi, vì sao Tiếu mỗ từ nhỏ hai chân đã có biến, cơ thể yếu ớt lại hay nhiễm bệnh…"

"Tiếu mỗ đã từng rất muốn một lần điều ra rõ ràng, để chính mình biết được chân tướng…"

"Nhưng mà, chỉ cần nghĩ đến khả năng ấy… Tiếu Khuynh Vũ liền… chùn tay, rút lại…"

"Cố ý bỏ qua chân tướng, ý đồ tự thuyết phục bản thân, tự lừa mình dối người, không đủ can đảm đối diện. Tiếu Khuynh Vũ tự nhủ, nếu lão đã không muốn nói ra, vậy thì Tiếu Khuynh Vũ sẽ vĩnh viễn không cần phải cố vạch trần chuyện xưa đã nhuốm bụi lãng quên ấy nữa…"

Lời thổ lộ nhẹ như gió thoảng khi có khi không rồi cũng im bặt.

Tiếu Khuynh Vũ cũng thôi không nói gì.

Đối với một Vô Song như thế này, Phương Quân Càn có vài phần không thể cầm lòng.

"Bổn hầu xưa nay chỉ biết, lúc nào cười được thì cứ cười, khóc được thì cứ rơi nước mắt. Khuynh Vũ nếu như cảm thấy quá đau đớn bi thương, vậy thì cứ khóc một trận thật sảng khoái, thật thoải mái đi, yên tâm, Bổn hầu nhất định sẽ không cười Khuynh Vũ đâu."

Đôi mắt Vô Song công tử thản nhiên bình tĩnh, nhẹ giọng nói: "Khóc không được."

Phương Quân Càn cảm thấy trái tim vừa bị ai đánh mạnh: Nỗi đau này còn đến thế nào nữa!… Đau đớn, không tìm thấy tri âm thổ lộ, chuyện bi thương không thể thoát đi cho nhẹ lòng. Mệt mỏi, không tìm ra nơi chốn nghỉ ngơi, dù biết trước mắt là vực sâu vách dựng cũng không thể bắt chân dừng lại.

Tiếu Khuynh Vũ chính là một nam tử kiên nhẫn ngoan cường, cứng cỏi quyết liệt như vậy đấy, kẻ trí dù thân vây tuyệt cảnh vẫn có thể tươi cười trào lộng, y tuyệt không khóc, bởi vì cho rằng nước mắt chỉ tượng trưng cho kẻ yếu mềm.

Tám tuổi, chính tay giết chết mẫu thân, y không khóc.

Mất đi người thân yêu nhất trên đời, cô thế cô thân lẻ loi độc hành từ nam chí bắc, bao phen thập tử nhất sinh, y càng không rơi một giọt nước mắt.

Ngay cả khi biết được chính tay cha ruột hủy đi đôi chân của mình, bắt y không thể tự đứng lên đi lại, dù cho tim đau như ai nhẫn tâm cắt nát, tái tê khổ sở như có người xé vụn thịt da. Trong mắt lệ đã tràn mi, nhưng cuối cùng vẫn bị y kiên cường ức chế!

Trong đời Tiếu Khuynh Vũ chỉ một lần rơi nước mắt, đó là tại hoa viên Định Quốc phủ, hai người tay nắm hồng cân hành lễ tam bái, trước mặt Phương Quân Càn tự làm xấu mình, lệ tuôn đẫm mặt.

Nam tử tuyệt thế Vô Song ấy, nước mắt của y không vì đau thương mà đổ, chỉ vì hạnh phúc mà rơi.

Khuynh Vũ có biết không? Dung nhan tươi cười của huynh, đáng giá cho Phương Quân Càn dùng cả kiếp nhân sinh khổ hoan bi thống này bảo hộ.

Song Phương Quân Càn lại không biết phải làm sao để làm cho huynh rơi nước mắt.

Mà, muốn làm huynh rơi lệ, chính là phải làm cho huynh luôn cảm thấy hạnh phúc, hạnh phúc đến độ nước mắt vỡ đê!

Phương Quân Càn ruốt cuộc chỉ có một ước nguyện nhỏ nhoi âm thầm – Cuối cùng một ngày nào đó, lại có thể thấy huynh nước mắt như mưa.

"Bệnh tình của Phương Gia Duệ đã vô phương cứu chữa, chỉ e không còn được mấy ngày." – Cho dù Phương Quân Càn không xuống tay giết lão, lão cũng chẳng còn sống được bao lâu.

Tiếu Khuynh Vũ gật gật đầu.

Phương tiểu hầu gia bỗng nhiên hỏi: "Khuynh Vũ có sợ chết không?"

"Có gì phải sợ?" – Bình thản tự nhiên như khí trời, Vô Song công tử đáp lại, "Tùng lộ nhân sinh, triêu hoa tịch thệ (2), thiên địa vạn vật có gì là trường cửu bất diệt? Con người chung quy vẫn phải chết thôi."

"Vậy thì, Bổn hầu cũng sẽ đi theo Khuynh Vũ!" – Hắn nói không chút do dự, phảng phất như đó là chuyện bình thường đến không thể bình thường hơn nữa. Ngưng mắt ngắm nhìn khuôn mặt tựa tuyết băng, sắc diện Phương Quân Càn càng ôn nhu tha thiết.

Tiểu Khuynh Vũ ngồi ở đó, ngẩng đầu nhìn lại hắn, đôi đồng tử trong suốt mỹ lệ khẽ chuyển động, thoáng chút lộ ra vẻ nhàn nhạt xa xôi: "Ta chỉ muốn ở một mình an an tĩnh tĩnh… ngươi bớt đến quấy rầy ta đi…"

"Khuynh Vũ nói không thật lòng…" – Hắn nhìn y cười tà, "Nếu bỏ Khuynh Vũ một mình một bóng ở nơi không có Phương Quân Càn, Khuynh Vũ sẽ cảm thấy lạnh lẽo và tịch mịch lắm đó."

Có lẽ là, hắn nói rất đúng.

Khuôn mặt của Tiểu Khuynh Vũ tái nhợt gần như trong suốt, ngước mắt nhìn lên nam tử hồng y rực lửa trước mắt, nhìn thật sâu.

Nhãn thần ôn nhu mà tịch mịch… Trong cõi hồng trần này mà thiếu vắng ngươi, Tiểu Khuynh Vũ thật tịch liêu biết bao nhiêu…

Hắn chìm đắm trong sóng mắt của Vô Song, hốt nhiên có chút tình mê ý loạn. Nắm lấy cổ tay y bên dưới tay áo rộng trắng như tuyết, bàn tay mảnh mai ưu mỹ, chỉ cốt phân minh.

Phương tiểu hầu gia chăm chăm nhìn sâu vào mắt y, trên mặt bày ra biểu tình như một tiểu hài tử cố chấp rất thành thực: "Khuynh Vũ có yêu ta không? Có bằng lòng cả đời luôn ở bên cạnh ta không?"

Hắn vẫn không quên sự lãnh huyết vô tình trước đây của Vô Song công tử: Ba chữ này, vĩnh viễn ta sẽ không nói. Trước kia đã không, bây giờ không, tương lai đương nhiên cũng sẽ không.

Nhìn đôi mắt hoang mang bất định vì lo âu nghĩ ngợi của Phương Quân Càn, Tiểu Khuynh Vũ đột nhiên kéo vạt áo của hắn xuống, nhẹ nhàng hôn lên môi.

Phương Quân Càn bị bất ngờ, trừng lớn hai mắt. Nhất thời không biết phản ứng thế nào…

Tiểu Khuynh Vũ nhìn hắn, nhãn thần mơ màng như mê như say, như trôi vào giấc mộng nghìn năm lạc mất lối về.

Phương Quân Càn dần bình tĩnh lại.

Hô hấp của hắn tràn vào phế phủ của y. Hơi thở cùng nhau hòa quyện, thở chung một làn hơi, thấm đẫm tận đáy lòng, cùng nhau thấu hiểu, này hồng trần vạn trượng mênh mông vui buồn sướng khổ, bất luận gió mưa nghiêng ngả, bất luận sóng gió ba đào, bất luận tử sinh cách trở, bất luận sống chết chia lìa, cần còn một hơi thở, thì đời này kiếp này, vĩnh viễn không thể phân ly.

Rời môi, kẻ hưởng thụ rất sâu sắc cảm giác trượng phu được nuông chiều là Phương Quân Càn nở nụ cười rạng rỡ ngọt ngào, so với mật còn ngọt ngào hơn gấp mấy, đắc ý thỏa lòng nói: "Đây là lần đầu tiên Khuynh Vũ chủ động hôn Bổn hầu đó!"

Nhãn thần Vô Song công tử trong sáng không gợn mây mù, nhàn nhạt buông lời: "Ngươi nhiều chuyện quá."

"Chuyện nhiều thì phải nhiều chuyện thôi mà!" – Phương tiểu hầu gia lười nhác duỗi lưng vặn vẹo, kéo y ngã xuống giường, "Đi ngủ nào!"

Có lẽ là bởi vì không quen ngủ như vậy, Vô Song trở mình, định đẩy ra hơi ấm của thân nhiệt không phải của mình đang phiêu du trên người.

"Đừng cử động, cứ nằm yên như vậy đi." – Gắt gao ôm chặt Tiểu Khuynh Vũ vào trong ngực, hắn kề sát tai y thì thầm, "Ta ôm huynh ngủ, như vậy ngủ sẽ không thấy lạnh nữa…"

Thở dài một hơi, Vô Song rồi cũng để yên mặc hắn ôm vào lòng.

Trăng lạnh, đêm sâu.

Nguyệt quang dịu dàng rót dòng thủy ngân bàng bạc xuống những mạt tuyết trắng còn đọng trong sân tiểu lâu, lóa sáng hiền hòa ôn nhu, thanh thanh mà cô tịch, hắt lên chiếc giường trong phòng, soi tỏ dung nhan hai nam tử đang say ngủ.

Phương Quân Càn cùng Tiểu Khuynh Vũ lẳng lặng ôm nhau mà ngủ. Tuyết đọng trên ngọn cây bên ngoài lơ đãng rơi tí tách xuống nền sân tuyết trắng, tiếng rơi rất khẽ làm giật mình Tiểu Khuynh Vũ vốn ngủ chưa sâu. Y nhẹ nhàng mở mắt, chú thị dung nhan anh tuấn, đĩnh đạc đường hoàng đang kề sát bên mình.

Cho dù chủ động hôn hắn, song chung quy, chính mình vẫn chưa trả lời câu hỏi của hắn.

Bởi vì, Phương Quân Càn, ta không thể nào tùy tiện trả lời ngươi được.

Có những đáp án, phải dùng đến thời gian của cả một đời người mới có thể nắm chắc.

Yêu thương… Bên nhau trọn đời…

Chỉ đến khi kết thúc cuộc đời này, mới có tư cách trả lời vấn đề ấy.

Vậy thì, hãy để Tiểu Khuynh Vũ giữ lại đáp án đó, cho đến giây phút cuối cùng của sinh mệnh… Đến giờ khắc tận cùng, sẽ cho ngươi đáp án của vấn đề này.

—oOo—

(1): Dĩ băng vi cốt ngọc vi thần (以冰为骨玉为神): lấy băng làm xương cốt, lấy ngọc làm linh hồn, ý chỉ sự mong manh dễ vỡ.

(2): Tùng lộ nhân sinh, triêu hoa tịch thệ (松露人生, 朝花夕逝): hạt sương trên cây, cuộc sống con người, hoa nở ban sớm, nắng tắt chiều tà, tất cả đều hữu hạn, sương sẽ bay mất, người phải chết đi, hoa nở lại tàn, ngày qua đêm tới, đều là quy luật không thể thay đổi được.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 143: Chương 143

Công tử Vô Song chậm rãi nhấp một ngụm trà, ngữ khí đạm mạc man mác tịch liêu: "Tuổi xuân tươi đẹp, lam ảnh hồng nhan đều chỉ là khói mây qua mắt, trăm năm rồi cũng về hư vô, xinh đẹp hay xấu xí, phú quý hay bần cùng nào có điểm gì khác nhau? Huống chi… lão thiên kia đã bao giờ hậu ái cho Tiểu Khuynh Vũ? Hồng trần vạn trượng mênh mông, lăn lộn trầm luân hai mươi năm có lẻ, Tiểu mỗ chỉ thấy mệt mỏi mà thôi."

Liễu Trần vuốt râu gật gật: "Lão nạp thấy công tử mày mắt lãnh đạm, thanh tịch, nhưng lại lệ khí bức người, ẩn hiện kiếp sát chi mệnh. Thứ lỗi lão nạp quá phận, công tử vốn đã không có số trường thọ, vậy mà còn dốc lòng, dốc sức cho nước cho dân, nam chinh bắc chiến, e là sẽ càng tổn thương đến tuổi thọ của người. Theo lão nạp thấy, công tử phải gác lại chính sự, an dưỡng nghỉ ngơi mới là tốt nhất."

Không để cho Phương tiểu hầu gia kịp mở miệng, Vô Song liền từ chối khéo léo đề nghị của Liễu Trần: "Tạ phương trượng quan tâm. Bất quá, Phật gia thường nói 'Ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục', thì nay Khuynh Vũ lại muốn noi theo Địa Tạng Bồ Tát vậy."

Liễu Trần là cao tăng đắc đạo, trong Phật giới là một nhà sư rất được tôn kính, địa vị rất cao, thanh danh bốn cõi. Bất cứ thiện nam tín nữ nào còn đang lạc bến mê được đại sư vài câu giáo huấn chỉ điểm, đều cho rằng đây là một duyên phúc rất lớn không dễ gì có được trong đời.

Lời vừa rồi của Vô Song mang theo ba bốn phần hóm hỉnh, nhưng lại không làm cho người ta cảm thấy khôi hài. Cũng bởi vì nếu Vô Song dùng ngữ điệu thản nhiên bình đạm như thường lệ mà trả lời, thì chẳng khác nào đem hảo ý của Liễu Trần đại sư vứt ra ngoài cửa, cũng có nghĩa là tự chặn đường lui của chính mình.

Bước ra khỏi Đại Tướng Quốc tự, mưa tuyết đã tạnh hẳn.

Tiểu Khuynh Vũ liếc Phương Quân Càn bằng một ánh mắt quái lạ: sau khi rời khỏi Tướng Quốc tự, Phương Quân Càn vẫn chưa mở miệng nói câu nào.

"Khuynh Vũ…"

Hắn có vẻ do dự, nắm chặt lấy tay y: "Bổn hầu đem phúc thọ của mình chia cho Khuynh Vũ, Khuynh Vũ nhất định sẽ đa phúc đa thọ mà."

Tiểu Khuynh Vũ nhìn biểu cảm cùng hành động không khác chi tiểu hài tử của hắn, nhịn không được phì cười: "Tiểu hầu gia mới rồi còn nói là không tin số mệnh."

Phương tiểu hầu gia nhếch môi cười khổ: "Mấy lời đó lão hòa thượng nói có vẻ rất hữu lý, rất thuyết phục, là muốn bổn hầu phải sợ… Lão chẳng phải đã nói tương lai bổn hầu quân lâm thiên hạ đó sao, vậy thì bổn hậu nhất định duyên sâu phúc lớn, bổn hầu chia một nửa cho Khuynh Vũ, cầu mong trời cao có mắt ban cho Khuynh Vũ cùng Phương Quân Càn bên nhau răng long đầu bạc. Bổn hầu không tham lam đâu mà!"

Tiểu Khuynh Vũ thong thả lắc đầu: "Nếu như đến cả phúc thọ cũng có thể chia sẻ, thiên hạ này há chẳng phải loạn sao? Con người có thể xấu đẹp, giàu nghèo, sang hèn, quý tiện khác nhau, song việc tử sinh lại là tối công bằng. Phàm là người, dù kinh tài tuyệt diễm, dù vô đức vô năng, nào ai tránh khỏi cái chết. Sinh tử tuần hoàn, sớm hôm hoa nở, chiều hôm hoa tàn, đã là quy luật, nào ai có thể cưỡng cầu?"

"Sao chứ? Khuynh Vũ nhất định sẽ sống lâu, rất lâu mà… Phương Quân Càn không muốn chỉ có một mình lẻ loi hiu quạnh ở lại trần thế này đâu."

Hắn quả thực không dám tưởng tượng đến nếu như có một ngày y bỏ hắn mà đi thì chính mình sẽ trở nên như thế nào! Nỗi đau đớn như thể dao nhọn xuyên tim như thế, bản thân tuyệt đối không dám nghĩ đến lần thứ hai!

Khóe môi bất chợt cong lên một nụ cười, nụ cười phảng phất ngốc si. Đôi mắt ai xưa nay vốn luôn trong sáng mà lợi hại, lúc này nhu hòa như mộng như mê, tựa hồ trên khuôn mặt tuấn mỹ phi phàm vừa có sợi lông vũ non mềm lướt nhẹ, "Cùng lắm thì, Tiểu Khuynh Vũ trên đường xuống Hoàng Tuyền đi chậm một chút chờ huynh là được."

Phương Quân Càn tươi tỉnh hẳn ra: "Nói rất hay."

Trên người công tử Vô Song, áo choàng lông trắng muốt không nhiễm bụi trần, dáng điệu thanh nhã thong dong, tựa tiên nhân xưa kia nhàn tản lướt theo gió mây du ngoạn, mỉm cười rất nhẹ: "Ừ, nói rất hay."

Phương Quân Càn hốt nhiên nhớ lại, ngày trước khi mình lầm tưởng Tiểu Khuynh Vũ đã rời thế gian, bỏ mình mà đi, đã từng ngước mặt lên trời cầu xin, nếu có thể còn được bên y lần nữa, thì nguyện không tiếc giảm một nửa tuổi thọ của mình.

Nếu lời thề đó thực sự ứng nghiệm, vậy lẽ tất nhiên là hắn sẽ không để cho y phải chờ đợi mình quá lâu.

Cũng tốt, cũng tốt mà…

Phương Quân Càn không hề tham lam, chỉ nguyện cùng Khuynh Vũ đồng sinh đồng tử. Nhược bằng không, trên đường xuống Hoàng Tuyền chỉ có một mình Khuynh Vũ bước đi, y sẽ lạnh lẽo bao nhiêu, cô đơn bao nhiêu, tịch mịch bao nhiêu…

Chỉ là Phương Quân Càn chưa bao giờ nghĩ rằng, khoảnh khắc bạch y thiếu niên nhận lấy Hoàng Tuyền kiếm, đã chú định hai người sẽ sớm đứng tại hai đầu sinh tử mà ngóng nhìn nhau.

Bích Lạc Hoàng Tuyền, chính là khoảng cách xa xôi diệu vợi nhất thế gian. Một tại đỉnh trời, một nơi đáy đất, tựa nỗi bi kịch Sâm Thương, vĩnh viễn không bao giờ gặp được nhau trên bầu trời đêm vô vàn tinh tú.

Phương Quân Càn, ngươi suốt đời này không con không cháu, không người thừa tự, bao nhiêu tình yêu cả một đời người đều đặt tại một bóng hình mãi chỉ tồn tại trong ký ức, cô ngạo, quật cường, hệt như giữa băng sơn tuyết địa, xòe cánh bừng nở một đóa hồng liên.

Tiểu Khuynh Vũ, ngươi sẽ đứng bên bờ sông Tam Đồ chờ đợi thân ảnh hồng y tựa hỏa ấy. Mòn mỏi chờ đợi mười sáu năm.

Mãi mãi, đến khi mắt tắt ánh dương, đen nghịt ráng chiều, mãi mãi, đến lúc biển rộng hóa nương dâu, kết tụ thành một vòng luân hồi hoàn mỹ, chính là vì, lời thề ước chờ đợi lúc ban sơ.

Vĩnh viễn… Đến tột cùng là bao lâu?

Dãy núi Cổ Đỗ nhấp nhô trùng điệp không thấy điểm tận cùng, tựa một thiếu nữ diễm lệ khoác áo lụa xanh nằm nghiêng nghiêng trên bình nguyên mênh mông vô tận, nơi đây chính là biên giới của Đại Khánh và Liêu Minh.

Một bóng người áo đen cao gầy xăm xăm băng xuyên qua rừng cây rậm rạp. Kỳ quái là ở chỗ, nơi nào ông ta đi qua, ở đó chim thú côn trùng nín bặt, thậm chí ngay cả cỏ cây cũng đột ngột héo rũ lìa cành, không còn sự sống.

Đột nhiên, người đó quay phắt đầu lại, tròng mắt trắng dã thoáng lóe tia âm lãnh, trên khuôn mặt tái nhợt không ngần ngại lộ ra vẻ khinh khỉnh coi thường, xem người khác như cỏ rác: "Đại ca, ngươi thật sự rất rảnh rang đó, chẳng quản ngàn dặm xa xôi từ Liêu Minh đuổi theo ta đến Đại Khánh, không phải là muốn đòi lại Hoàn Thần Thảo đó chứ?

"Hoàn Thần Thảo do ngươi trộm lấy từ Dư gia, là người của Dư gia đương nhiên có trách nhiệm thu hồi về cố chủ." – Dư Nhật như quỷ mị hiện ra sau lưng Dư Nguyệt, "Huống chi, thân là huynh trưởng, ta làm sao có thể ngồi yên trơ mắt nhìn ngươi tứ phương làm bậy, thí độc hại người?" Trong lúc đang nói, cỏ cây héo rũ dưới chân Dư Nguyệt chợt vươn thân đứng thẳng, sống dậy như một kỳ tích.

"Thế nào?" – Dư Nguyệt cười lạnh, "Đại ca còn muốn thế thiên hành đạo nữa sao?"

"Nhị đệ, ngươi đừng cứ chấp mê bất ngộ, thấy sai càng sai như thế nữa! Theo ta hồi gia nhận tội với tộc trưởng, đại ca sẽ đảm bảo cho ngươi nguyên vẹn tính mạng."

Dư Nguyệt nhếch môi cười mỉa, khinh khỉnh nhìn. Đó là thái độ từ nhỏ đến lớn không hề thay đổi của Dư Nhật, nhưng lần này ông hiểu rằng, bao nhiêu khổ tâm lo lắng của mình đã bị hắn bỏ mặc cho nước chảy về Đông. Có khuyên bảo mấy cũng thành vô dụng.

"Ngươi lần này trở về Đại Khánh là muốn làm gì?"

"Bái tế một người."

Dư Nhật sững sờ kinh ngạc: Bách Độc Lang Quân mà cũng muốn đi bái tế? Thật sự là mới nghe lần đầu! Không nhầm chứ?

"Bái tế? Ai?"

"Người con gái duy nhất Dư Nguyệt ta yêu trong cuộc đời này." – Vừa nói, trong khóe mắt Dư Nguyệt vừa không ngừng bừng cháy lửa giận!

Không sai, hắn đến lần này là để bái tế Mạc Vũ Yến.

Tế lễ, chính là tính mạng của Tiểu Khuynh Vũ!

"Lần này đại ca vì cái gì mà đến đây? Chắc không phải chỉ vì phụng mệnh truy sát tiểu đệ đây thôi đó chứ?"

"Ta lần này nhận ủy thác của hảo hữu, đến Hoàng đô Đại Khánh chữa trị cho một người."

Dư Nguyệt hỏi: "Ai?"

Dư Nhật: "Vô Song công tử Tiếu Khuynh Vũ."

"Cái gì? Là y?!" – Dư Nguyệt ngay tức khắc nổi trận lôi đình, "Sao lại là y?! Kẻ nào trên đời này ngươi cũng có thể cứu, trừ y!" Hắn một lòng muốn đẩy y vào chỗ chết, vậy mà đại ca hắn lại muốn chữa cho y đứng dậy?

Dư Nhật truy hỏi: "Dường như nhị đệ đối với công tử Vô Song phi thường bất mãn thì phải."

Dư Nguyệt cười lạnh: "Kẻ tàn phế hèn hạ vô sỉ đó, chỉ vì đạt được mục đích không tiếc hy sinh tính mạng người khác, Vũ Yến ái mộ y, y lợi dụng nàng tiếp cận Đại hãn Hung Dã, đem người con gái hết lòng yêu mình đẩy vào vòng tay người đàn ông khác, lại còn không hề do dự hy sinh, vứt bỏ. Một kẻ tiểu nhân vô tình bạc nghĩa như vậy, đại ca ngươi còn muốn chữa chân cho y ư?"

Dư Nhật nhíu mày.

"Không giấu gì đại ca, Dư Nguyệt lần này đến Đại Khánh, chính là để bái tế Mạc Vũ Yến. Dùng thủ cấp Tiếu Khuynh Vũ bái tế!"

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 144: Chương 144

"Hầu gia, Hầu gia! Có chuyện lớn không hay rồi!" – Thích Vô Ưu tay nắm chặt tin tình báo hớt hơ hớt hải xông vào đại môn. Trước tiên y đảo mắt nhìn quanh, cẩn thận xác định không có Vô Song công tử ở đó, đến lúc này mới yên tâm mặt mày tái nhợt, hai tay run run dâng bức tấu chương phải vất vả trèo đèo lội suối đưa về lên bàn.

Phương tiểu hầu gia cẩn thận dò xét thật tỉ mỉ tấu chương, thần sắc âm tình bất định.

"Tiểu hầu gia, không rõ vì sao, thân phận Thái tử chính thống của công tử lại bị lọt ra bên ngoài, theo đó, ngay cả chiếu thư truyền ngôi của Phương Gia Duệ ngày trước cũng bị phơi bày cho cả thiên hạ… Khắp nơi đều nói Hầu gia người… 'Ép thiên tử làm chư hầu', đám cựu thần Đại Khánh tháo chạy trước đây đang co đầu rụt cổ ở Luân Thuần quận phía Tây Nam, nay kéo bè kết cánh đòi nghênh công tử kế vị. Các hào môn thế phiệt công khai thừa nhận công tử mới là người kế thừa chính thống của Vương thất, đang ráo riết chuẩn bị, lấy danh nghĩa 'Cần vương tru gian' (1) dấy binh mưu phản…"

"A, 'Ép thiên tử làm chư hầu' cơ đấy…" – Cơ mặt của Phương tiểu cầu gia xô lại, uốn thành một nụ cười, nụ cười cực kỳ tà, mà cũng cực kỳ lạnh, phảng phất như người xưa ung dung đạm định vừa vung tay nói cười, vừa thản nhiên nhìn lửa liếm cột buồm, thiêu rụi chèo lái. (2)

"Phương Gia Duệ đang ở trong tay ta, Bổn hầu chẳng phải đang 'ép thiên tử làm chư hầu' chứ là gì. Đại điển đăng cơ cứ theo chiếu chỉ cử hành bình thường, Bổn hầu cũng thực muốn xem thử, có kẻ nào dám đứng trước mặt Bổn hầu dạy một bảo hai, vung tay khoác lác."

Thích Vô Ưu lúc này mới thực sự ngẩn người kinh ngạc, nửa ngày mới kịp phản ứng: "Vậy còn công tử…"

"Chuyện này, trước hết không được cho Khuynh Vũ biết."

"Dạ."

Một quân một thần không hẹn mà gặp đều thở dài thành tiếng, trong lòng tự hiểu rằng mình đang dối mình gạt người: Mạng lưới tình báo của Vô Song công tử cực kỳ nhạy bén, lại hết mực trung thành, ngay khi bọn họ nhận được tin tức này, không có lý nào trống dậy rung trời mà công tử Vô Song lại bị bịt mắt che tai không hay không biết.

Việc đó… chẳng qua tay không còn thế, cũng chẳng còn sức lực, đành đánh liều tự mình an ủi mình mà thôi.

Thích quân sư đột nhiên nhớ ra một chuyện khác quan trọng hơn: "Hầu gia, quốc hiệu cùng đế vị liên quan mật thiết đến quốc thể, bọn thuộc hạ không dám tự chủ trương, toàn thỉnh hầu gia định đoạt."

Phương Quân Càn trầm ngâm một khắc, cuối cùng cầm lấy bút lông, nhúng vào nghiên mực Huy Châu, trên mặt giấy Tuyên tuyền trắng, từng nét từng nét đặt xuống, trịnh trọng nghiêm trang hạ một chữ.

Nhìn thấy chữ ấy, Thích Vô Ưu trong lòng nhảy dựng: "Hầu gia, đây là…"

Một chữ ‘Khuynh’ thật lớn in đậm trên mặt giấy Tuyên Thành!

Chữ ‘Khánh’ đồng âm với ‘Khuynh’ (3), chữ ‘Khuynh’ của Tiểu Khuynh Vũ.

Phương Quân Càn đứng thẳng dậy, trên người, hồng y thắng hỏa, mái tóc dài đón gió phất phơ: “Đổi quốc hiệu là ‘Khuynh’, niên hiệu là “Vũ”, năm Phương Quân Càn đăng cơ cũng là Vũ lịch nguyên niên!”

‘Đại Khánh’ này, đã sắp được gọi là ‘Đại Khuynh’!

Đến đây, chợt nghĩ đến đôi mắt ngưng định trong trẻo, không vướng bụi trần, đến nụ cười thanh nhã tuyệt trần, nhẹ nhàng lãng đãng của một bóng bạch y.

Và còn, thanh âm điềm nhiên bình thản, nhẹ như nước chảy mây trôi ngày nào vọng lại…

“Ta muốn khiến đến trăm nghìn năm sau, thế nhân thiên hạ vẫn còn phải ghi khắc ba chữ ‘Tiểu Khuynh Vũ’! Ta phải khiến hết thảy anh hùng hào kiệt nghe tên ta phải ảm đạm vô quang, thất sắc kinh hoàng! Ta phải làm cho đại danh Vô Song công tử tuyệt diễm kinh luân, vang vọng hoàn vũ đến tận thiên thu!”

Khóe môi Phương Quân Càn dịu dàng hé một nụ cười… Khuynh Vũ, của ta…

Hắn nói dứt khoát: “Còn về đế hiệu, sẽ định là ‘Hoàn Vũ’!”

Quốc hiệu là ‘Khuynh’, niên hiệu là ‘Vũ’, đế hiệu là ‘Hoàn Vũ’, Phương Quân Càn lấy danh tự của tuyệt thế nam tử ấy để giải thích với quốc gia mình.

Vĩ nghiệp này sẽ muôn đời nghìn kiếp, trên đỉnh chí tôn phủ trùm thiên hạ, vĩnh viễn sẽ có một nam tử ở bên, cùng ta bồi bạn.

Cứ như vậy, cứ mãi như vậy đi.

Nhưng mà, Phương Quân Càn lại không nghĩ được, rằng đế hiệu sắp sửa theo mình mười bảy năm sắp tới, đến tột cùng lại ẩn chứa một lời nguyền tàn khốc không gì sánh nổi.

Hoàn Vũ… đồng âm với ‘hoài vũ’… Có phải là loáng thoáng bảo rằng, cả cuộc đời này chú định, hắn sẽ vĩnh viễn cô độc hoài niệm Khuynh Vũ hay không?

Khuynh Vũ – Chính là khuynh đảo hoàn vũ?

Hay là…

Hoàn Vũ – chú định vĩnh viễn hoài niệm Khuynh Vũ?

“Công tử, Hầu gia đã hạ lệnh cho tiểu nhân, người tốt nhất đừng gặp người đó.”

Vô Song công tử nhàn nhạt: “Mở cửa.”

Thị vệ vạn phần khó xử: “Nhưng mà…”

Đôi mắt đen sâu thăm thẳm của Tiểu Khuynh Vũ ngước lên nhìn thị vệ.

Thị vệ hoảng hốt chạy đi mở cửa nhà lao. Dưới áp lực quá mạnh, đôi tay đang mở khóa run bắn lên từng hồi, chiếc khóa đồng bị cọ xát không ngừng phát ra âm thanh lách cách lách cách.

Đến tận khi bóng Vô Song công tử đã khuất trong lao ngục, thị vệ mới phát hiện mình mồ hôi lạnh ròng ròng, ướt đẫm lưng áo.

Lúc y lại nhìn thấy Phương Gia Duệ, lão đang tự nhìn mình trừng trừng, khóe miệng liên tục hết há ra lại khép vào, không ngừng lẩm nhẩm những từ cái gì như là ‘Ngữ Mạt’ rồi lại ‘Hoàng vị’.

Nhìn thấy y, lập tức không màng đến thể diện bò rạp dưới đất, trườn lên chặn trước mặt y.

“Vũ nhi đến là muốn phóng thích trẫm đúng không! Nhanh nhanh nhanh lên đi! Trẫm muốn về Luân Thuần quận, quyết không thể để cho Phương Quân Càn soán vị! Ngữ Mạt, đúng rồi, Ngữ Mạt cũng ở Luân Thuần quận mà… Ngữ Mạt, Ngữ Mạt!”

Tiểu Khuynh Vũ nghe mấy lời đó chợt khựng lại một chút, liền sau đó lãnh đạm nói một câu: “Ông điên rồi à?”

Gào lên: “Trẫm không có điên!!”

Hai cha con trầm mặc, mỗi người theo đuổi một ý nghĩ riêng.

Lao ngục u ám tối tăm, thân hình bạch y mảnh mai đơn bạc tựa vầng trăng lạnh tỏa ánh sáng nhẹ nhàng, mà cũng ẩn chứa tịch mịch cô liêu, phảng phất

nỗi buồn không tên hòa quyện với khổ đau, bi thống.

Quầng sáng cô độc ấy phả hơi lạnh vào không khí, tựa hồ mọi thứ đang lướt đi trong thời gian vô tận, trăm nghìn năm trôi qua, rồi lại tiếp tục trăm nghìn năm khác nữa.

Cơn điên tạm lắng xuống, Phương Gia Duệ dần dần phục hồi lý trí.

Cuối cùng, Vô Song công tử lên tiếng hỏi: "Thân phận Hoàng thất của Tiếu mỗ cùng với chiếu thư truyền ngôi của ông, trừ ra ta, ông cùng với Lao Thúc, còn có ai biết nữa?"

Đôi mắt già lão của Phương Gia Duệ ngây ra: "Còn có… Đúng rồi, còn có Lâm Văn Chính. Đúng, đúng vậy… Ngày hôm đó Trẫm đã giao chiếu thư cho hai người, một cho ngươi, một cho Tả thừa tướng…"

Vô Song công tử tuyệt vọng khép chặt mi mắt, hai cánh môi mỏng manh tái nhợt run run mấp máy ba chữ: "Phương. Gia. Duệ."

"Biết được ngươi là Thái tử rồi thì các đại thần trung thành của trẫm sẽ hợp lực trợ giúp ngươi đăng cơ! Hắn đừng có hòng dễ dàng ngồi lên Hoàng vị của trẫm."

Lão giữ chặt đôi vai gầy đơn bạc của y, dụng lực mạnh đến nỗi muốn bóp nát cả xương vai: "Ngươi hãy giết hắn, sau đó tự mình kế vị!… Trẫm biết ngươi có thể làm được mà… Hắn tuyệt đối không đề phòng ngươi, Vũ nhi, Vũ nhi!"

"Hoặc là giết trẫm, hoặc là giết hắn!"

"Vi phụ van xin ngươi… Vi phụ không thể có lỗi với liệt tổ liệt tông, trẫm không thể nào trơ mắt làm ngơ nhìn ngoại nhân điên đảo giang sơn Đại Khánh!"

"Vũ nhi, giết hắn đi! Thiên hạ này sẽ là của ngươi!"

"Vũ nhi, giết hắn đi! Ngươi từ nhỏ đã phải lưu lạc bên ngoài, chịu nhiều đau khổ, chưa từng được hưởng niềm vui nô đùa dưới gối mẹ cha. Từ nay trở đi vi phụ nhất định sẽ yêu thương ngươi, đền bù những tổn thất trước đây cho ngươi! Vi phụ xin thề!!!"

Nếu như mười năm trước được nghe những lời này, mình sẽ vui sướng bao nhiêu, sẽ nhảy múa mừng rỡ như thế nào, sẽ hạnh phúc đến dường bao cho đủ.

Nhưng mà, Tiếu Khuynh Vũ cho đến giờ phút này, đã không còn hy vọng hão huyền rằng hạnh phúc sẽ lại đến với mình nữa.

Yêu thương…

Bù đắp…

Vui đùa dưới gối…

Nhiều quá, nhiều quá! Châm chọc quá, mỉa mai quá!

Chuyện đã đến nước này, lão còn cố lợi dụng chút mềm yếu cuối cùng của mình nữa sao!

Như thể vừa nghe xong một chuyện rất khôi hài, Tiếu Khuynh Vũ cười phá lên, cười sặc sụa, cười đến nỗi đất trời đảo điên, chỉ thấy trước mắt tối sầm, chỉ thấy đầu đau như búa bổ, bao nhiêu tanh tưởi không thể khống chế trùng trùng nhộn lên yết hầu.

"Lão thực sự sẽ thừa nhận ta là nhi tử của lão sao?"

Y nhìn thẳng lão, cái nhìn thê lương không gì sánh nổi.

"Ta đã làm gì… Đã làm gì để có loại phụ thân như thế này vậy…"

Dứt lời, liền cảm giác lực đạo đang bóp chặt đầu vai lơi lỏng, Vô Song ngay lập tức kích hoạt luân y ra xa.

"Ta sẽ không giết hắn."

Sắc mặt của Phương Gia Duệ vốn đã không thể nhìn ra được nữa.

"Tiếu Khuynh Vũ tuyệt đối không cho bản thân trở thành cái cớ để kẻ khác lợi dụng khống chế thương sinh thiên hạ. Nếu như Phương Quân Càn vì Tiếu mỗ mà không thể danh chính ngôn thuận đăng cơ, ta sẽ… Rời bỏ hắn."

—oOo—

(1): Cần vương tru gian: giúp vua diệt trừ kẻ gian tặc.

(2): Lấy từ một điển tích trong 'Tam Quốc': trong trận Xích Bích, hai nhà Thục, Ngô liên minh đánh Ngụy, Gia Cát Lượng dụng kế 'mượn gió Đông'

bắn mũi tên lửa về phía quân Tào. Chu Du (nhà Ngô) vừa cười nói vừa thản nhiên nhìn lửa thiêu chiến thuyền của Tào Tháo.

(3): Chữ 'Khánh' (庆) đọc là [qìng], chữ 'Khuynh' (倾) đọc là [qīng], hai từ đồng âm, chỉ khác cách đọc thanh điệu.

Chữ 'Hoàn' (寰) đọc là [huán], chữ 'Hoài' (怀) đọc là [huái], là hai chữ gần âm, khác một chút ở vận mẫu, nhưng đọc nhanh cũng không mấy khác biệt.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 145: Chương 145

Đối với quy mô của đại điển đăng cơ mà nói, quan viên Bát Phương thành trên dưới không ngớt tranh luận.

Phương tiểu hầu gia kiên quyết phản đối phô trương lãng phí, lý do tất nhiên vô cùng nghiêm túc không thể bắt bẻ được: trước mắt, hiện tại là lúc trong ngoài cực kỳ rối ren, trong nước không đồng thuận, lân bang chực chờ rình, những quy củ lễ tiết rườm rà rắc rối nhất thiết phải càng tinh giản càng tốt!

Ý tứ đó khiến cho những vị đại thần có lòng cần chính tiết kiệm, thương dân như con cũng phải bất giác cảm động. Bọn họ tất nhiên không thể nào nghe ra tiếng lòng của Phương tiểu hầu gia: phiền phức cái gì mà phiền phức muốn chết…

Chỉ mới nghĩ vào ngày cử hành đại điển đăng cơ, mình phải mặc thứ lễ phục vừa dày vừa nặng đó đứng suốt bốn canh giờ thôi, Phương tiểu hầu gia đã chịu hết nổi, rùng mình trợn trắng hai mắt. Nhất thiết là phải đơn giản, đơn giản bao nhiêu tốt bấy nhiêu…

"Không được." – Vô Song công tử nhẹ nhàng bóp chết toan tính mưu lợi cá nhân của Tiểu hầu gia, "Quốc gia càng rối loạn bất an, dân chúng càng khát khao một chính quyền cường mạnh có thực lực, như vậy mới có thể chỉnh đốn triều cương, giữ yên trật tự. Quân vương phải lấy tư thế của người đứng đầu chính quyền hùng mạnh ấy mà phủ thị chúng sinh, bảo hộ vạn dân, như vậy chúng dân mới yên lòng quy thuận, cậy nhờ, tân vương mới có thể được nhân dân ủng hộ. Đại điển đăng cơ tuyệt đối không phải chuyện đùa chơi, mà chính là một việc lớn nhằm phô bày sức mạnh cường đại của đế quốc với cả thiên hạ, thu nạp dân tâm, uy hiếp quân địch, kết tinh thực lực một nước, lý nào có thể khinh suất?"

Lễ bộ thị lang phụ họa theo: "Lời của công tử vô cùng chính xác! Hầu gia yêu dân như con, chủ trương tiết kiệm, không lãng phí xa hoa, quả là minh quân điển hình, là đại hạnh của muôn vàn con dân cả nước. Nhưng Tân hoàng đăng cơ là việc quốc gia đại sự, biểu hiện uy nghiêm của thiên tử, quyết không thể làm qua loa đại khái. Lễ bộ chúng thần nhất định sẽ làm cho đại điển này mở mày mở mặt, dương danh tứ hải, phô trương cường thịnh quốc gia, thiên uy của bệ hạ…"

Phương tiểu hầu gia đầy đầu mồ hôi lạnh.

Ngày cử hành đại điển đăng cơ càng đến gần, Hoàng cung lại càng căng thẳng hỗn loạn, hớt hải ngược xuôi tối tăm mặt mũi. Cả tòa thành tràn ngập không khí vui mừng, hân hoan phấn phởi, nhìn chung, chỉ duy nhất tiểu lâu, nơi ở của Vô Song công tử là còn giữ được sự thanh tĩnh bình đạm cố hữu.

Đưa mảnh tin báo thả vào chậu lửa, lưỡi lửa chồm lên nuốt chửng tờ giấy mỏng manh, phút chốc chỉ còn là nhúm tro tàn, con bồ câu trắng muốt không ngừng nhảy nhót trên cánh tay ngọc của Vô Song công tử, chiếc mỏ xinh xắn thỏa thích mổ những hạt ngũ cốc trong lòng bàn tay. Ánh sáng trắng lóa rực rỡ từ cửa sổ tràn vào, áo choàng lông tuyết bạch, dung nhan bình thản trong trẻo, thanh quý mà lạnh lùng, chim bồ câu tuyền trắng, tất cả hợp lại thành một cảnh trí được điêu khắc tuyệt trần diễm lệ.

Tiếu Khuynh Vũ tất nhiên vô cùng tú mỹ, vẻ đẹp của y tựa vầng trăng sáng dịu dàng mà cô độc một góc trời đêm huyền hoặc mênh mang, tuy không sở hữu thứ ánh sáng chói lóa sôi nổi như thái dương của một Phương Quân Càn kiêu dũng uy hùng, nhưng lại dùng chính sự kiên trì của mình, xua đi đêm tối, nhẹ nhàng tỏa ra quầng sáng bàng bạc, chiếu rọi thiên nhai.

Thở dài một tiếng: Đây đã là mật hàm thứ bảy sách động tạo phản rồi… Chẳng biết còn bao nhiêu người ở trong bóng tối mượn danh trung thần mà thực chất là làm loạn như thế nữa. Đất nước còn đang non yếu này, có khi nào vì chiến loạn liên miên mà sụp đổ chăng?"

Một quốc gia vừa kiến tạo, chính ra phải được tu sinh dưỡng tức (1), vậy mà lại bị những kẻ chỉ biết nghĩ cho mình một lần nữa vùi dập vào họa đao binh sao?

Đồng tử hơi hạ xuống, đôi mi vừa dài vừa rậm phủ kín đôi mắt ưu tư, như vẽ lên làn da tuyết bạch hai vệt đen nhánh tuyệt đẹp.

Cửa sổ đột nhiên 'Banggg' một tiếng thật lớn! Một cái bóng màu đỏ phá cửa nhảy phốc vào.

Vô Song công tử chỉ cảm thấy một cơn đau đầu manh nha kéo đến.

Lại là nhảy qua cửa sổ!

Kẻ quang minh chính đại như hắn vì cớ gì chẳng bao giờ đường hoàng cửa chính mà vào chứ?!

Chẳng còn bao lâu nữa sẽ đăng cơ xưng đế, hắn làm sao chẳng có chút nào tiến bộ hết vậy?!

Phương tiểu hầu gia vừa giương mắt lên liền nhìn thấy ánh mắt giận dữ của Vô Song công tử hướng vào mình, bèn nhe răng cười cầu tài, rồi lập tức quay đầu nhìn xuống dưới lầu, xác định không có ai bám theo sau mới yên tâm ngồi phịch xuống ghế thở phào.

Không thèm đếm xỉa tới cái nhìn chẳng hề hoan nghênh của chủ nhân, Phương tiểu hầu gia chẳng chút khách khí tự mình rót trà ra chén, ngửa cổ một hơi uống cạn.

Hai tay Vô Song công tử run lên, con bồ câu trắng như tuyết hoảng hốt vỗ cánh phi thẳng ra ngoài cửa sổ: "Tiểu hầu gia không ở trong cung lo đại điển đăng cơ bề bộn, lại nhảy cửa sổ đại giá quang lâm tiểu lâu, thật sự là quá sức nhàn hạ đó."

Phương tiểu hầu gia cứ nghĩ đến lại sợ phát rùng mình: "Bổn hầu suốt cả ngày bị đám quan viên Lễ bộ truy đuổi hụt cả hơi, hết đo đo đếm đếm rồi lại thử áo thử quần, lại còn đám quan lớn quan nhỏ cứ như lũ ruồi nhặng ong óng bên tai chẳng lúc nào yên, đầu suýt chút nữa nổ tung rồi đây."

Vô Song công tử nhíu mày: "Bây giờ đã xong cả rồi à?"

"Chưa xong." – Phương Quân Càn đắc ý nói, "Là bổn hầu bỏ trốn ra đó, để coi, lúc này đến lượt bọn hắn nháo nhào rối tinh lên cho mà xem."

Tiếu Khuynh Vũ:…

Vương giả, là kẻ nhân trung long phụng, vứt bỏ mọi phép tắc quy củ, không màng cái gì đạo lý, chỉ biết duy ngã độc tôn. Câu nói đó đã được giải thích một cách hết sức hoàn hảo bằng chính con người Phương Quân Càn như thế đấy.

"Công tử, Lễ bộ thị lang bái kiến… Ngươi!?" Trương Tẫn Nhai còn chưa kịp hoảng hốt cấp báo có khách không mời mà đến đã bị Phương tiểu hầu gia điểm ngay Á huyệt rồi.

"Đến gì mà nhanh quá vậy?! Khuynh Vũ, giúp ta cản ông ta lại." – Nhanh nhảu tót vào phía sau bức bình phong, Phương tiểu hầu gia còn cố thò đầu ra nói với, "Nói bổn hầu không có ở đây là được rồi."

Trương Tẫn Nhai tức tối nhìn trừng trừng Phương tiểu hầu gia: cậu trịnh trọng thề rằng Phương Quân Càn tuyệt đối không phải người bình thường. Người bình thường làm gì có da mặt dày đến vậy chứ!

"Đỗ đại nhân mời vào." – Vừa nói Vô Song công tử vừa búng nhẹ ngón tay, cách không giải Á huyệt cho Trương Tẫn Nhai.

Lễ bộ thị lang Đỗ Nghi tay ôm một bộ long bào gấm đen tuyền thêu kim tuyến rực rỡ tiến vào cửa lớn.

Khom người hành lễ: "Kính chào công tử."

"Đỗ đại nhân vất vả rồi." – Nghĩ đến Phương Quân Càn tùy tiện bừa bãi, mấy chữ 'vất vả' của Vô Song công tử ngược lại, đầy chân tâm thực ý không hề giấu giếm.

Đỗ Nghi không chần chừ đi thẳng vào việc chính: "Đây là lễ phục đăng cơ, căn cứ vào vóc dáng của Hầu gia mà hơn trăm nhân công làm việc cật lực suốt ba ngày ba đêm, hao phí vô số nhân lực vật lực mới hoàn thành."

"Nếu Hầu gia có đến tiểu lâu, ngàn vạn lần mong công tử bắt người thử qua y phục, nếu có vấn đề gì thì có thể sớm sửa chữa cho tốt."

Trương tiểu bằng hữu ngứa mồm rất muốn há miệng hỏi: Các ngươi làm sao biết hắn nhất định sẽ mặc?

Ánh mắt của Vô Song công tử nhàn nhạt quét ngang bức bình phong hoa điểu thư pháp: "Đỗ đại nhân cứ yên tâm, Tiếu mỗ đã nhớ kỹ, Tiểu hầu gia mà đến nhất định sẽ bắt hắn thử y phục."

"Có công tử bảo đảm thì hạ quan yên tâm rồi, đại điển đăng cơ còn bận rộn rất nhiều việc, hạ quan không tiện ở lâu, xin cáo từ."

Đỡ lấy kiện long bào chí tôn vô thượng vào người, Tiếu Khuynh Vũ nhỏ nhẹ nói: "Đỗ đại nhân đi thong thả."

Ngóng cho Đỗ Nghi đã đi thật xa rồi Phương tiểu hầu gia mới từ phía sau bức bình phong chui ra, lắc đầu than thở toáng lên: "Đám quan viên này ai ai cũng tinh ranh như quỷ như ma ấy, lại cũng biết đến tiểu lâu tìm người."

Vô Song công tử nhấc long bào lên, nhàn nhạt gọi: "Qua đây thử áo."

Phương tiểu hầu gia nghẹn họng, hết còn nước thoái thác đành quay đầu lại, ủ ê nhận lấy long bào, nhịn không được oán thán thầm trong bụng: Hết lúc này tới lúc khác điểm trúng tử huyệt của bổn hầu!

Cởi áo, tháo thắt lưng, tuột ra chiếc áo choàng lông hỏa hồ đỏ rực, Phương Quân Càn bắt đầu mặc bộ long bào đen tuyền hoa văn kim tuyến lóng lánh hoa lệ quý giá kia vào.

Mấy ngón tay thon dài hữu lực lộ ra ngoài ống tay áo viền kim tuyến.

Làn tóc đen dày được buộc chặt vào chiếc đế quan kim long trân châu.

Chỉnh lại ngay ngắn chiếc cổ áo thêu song long, cài lên một viên huyền ngọc.

Đang định đeo vào chiếc thắt lưng vân mây đính dạ minh châu thì tự dưng khựng lại. Long bào này mặc thực là quá sức phức tạp, cứ nhìn chiếc thắt lưng ấy thì biết, Phương Quân Càn nhất thời không biết phải làm sao mặc tiếp.

Chợt đôi tay trắng nõn như bạch ngọc tiếp lấy chiếc thắt lưng tinh xảo trong tay hắn.

Eo tự nhiên hơi căng thẳng lên.

Tiếu Khuynh Vũ đem hai đầu thắt lưng xuyên qua sợi râu rồng sau lưng áo, sau đó cho hắn xoay người lại, giữ cho chiếc thắt lưng dài ôm trọn nửa vòng lưng, cuối cùng chập lại ở đầu rồng phía trước.

Gần như dán chặt vào thân thể của y, hương thơm lành lạnh thanh nhã quẩn quanh, thoang thoảng nơi cánh mũi.

'Tách' một tiếng, chiếc đai ngọc dưới bàn tay thanh mảnh tinh tế hữu lực đã được gài chặt một cách hoàn hảo.

Phi thường áp chế ham muốn ôm chặt y vào lòng, Phương Quân Càn khó khăn quay đầu, hơi thở có chút gấp gáp.

Nhìn thấy Tiếu Khuynh Vũ hơi ngẩng đầu lên, tóc dài dán lên long bào đen tuyền của hắn, ôn nhu dịu dàng hòa sắc cùng nhau.

Trong khi y đeo thắt lưng cho hắn, thần sắc chuyên chú mà trữ định, phảng phất như cả thế gian chỉ có việc này đáng để cho y tập trung thực hiện đến như vậy.

"Được rồi." – Tiếu Khuynh Vũ ôn nhu mỉm cười.

"Như thế nào?" – Hắn đứng thẳng trước mặt y hỏi.

Thân hình cao lớn đĩnh đạc được phủ lên bộ lễ phục đen tuyền vừa y, phía trước, con rồng vàng sống động như muốn phá áo tung hoành! Trong bộ dạng này, lộ ra dáng hình kiên nghị, đôi mày rậm xếch cao, khóe môi nhếch lên cao ngạo, tư thái duy ngã độc tôn, càng khiến cho người ta cảm thấy mắt hoa đầu váng, mê mẩn thần hồn.

Cả trời đất này, chỉ duy nhất một Phương Quân Càn thôi!

"Rất đẹp," – Ánh mắt Tiếu Khuynh Vũ vừa kinh ngạc vừa tán thưởng, trong mắt như có làn sương mờ mê ly ảo mộng, "Thật sự là rất đẹp."

Nhìn xuống bộ long bào hoa quý cắt may vừa như in với mình, Phương Quân Càn kinh ngạc phát hiện: "Khuynh Vũ, bổn hầu chưa từng thấy qua long bào này…"

Vô Song công tử thong thả nhấp một ngụm trà: "Tiểu hầu gia tất nhiên là chưa thấy qua rồi. Long bào này là do Tiếu mỗ mới thiết kế năm ngày trước thôi mà."

Há hốc mồm, kinh hãi.

Phương tiểu hầu gia nói, giọng khó mà tin nổi: "Khuynh… Khuynh Vũ… ngay cả cái này huynh cũng…?"

"Có gì khó khăn đâu? Tiếu mỗ chỉ cần xem qua một số bản phác thảo cũng đủ nắm rõ rồi." Ngữ khí bình thản chậm rãi, hoàn toàn không chút kiêu ngạo, tựa như y chỉ đơn giản thuật lại một chuyện đương nhiên không có gì lạ.

Phương tiểu hầu gia che trán: "Ta nói, vì sao đám vương tử hoàng tôn Đại Khánh tên nào cũng chỉ hữu danh vô thực như thế, thì ra là bao nhiêu linh khí của Hoàng gia đều bị Khuynh Vũ một mình tư hữu cả rồi! Bổn hầu rốt cuộc đã hiểu! Đã hiểu!"

Nhìn vẻ hớn hở ra mặt của Phương Quân Càn, Tiếu Khuynh Vũ nhịn không nổi cười nhạt: "Nói quàng nói xiên."

Tuy rằng cũng cười, song lại khó lòng ngăn nổi từng đợt từng đợt chua xót không ngừng quặn lên trong lòng.

Phương Quân Càn, y là một nam nhân kiêu ngạo như vậy đấy, nhưng đến tột cùng, cũng chỉ là để cẩn trọng bảo vệ chính mình mà thôi. Cho dù là tươi cười, cũng là ôn nhu bình thản đến nỗi không lộ ra chút dấu vết nào.

Phương Quân Càn, ta…

Không hiểu vì sao, Phương Quân Càn chợt có cảm giác, nụ cười của Tiếu Khuynh Vũ đượm vẻ gì đó thê lương.

—oOo—

(1): tu sinh dưỡng tức (修生养息) có thể hiểu là phải gìn giữ, gia cố cho lớn mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 146: Chương 146

"Tẫn Nhai," – Ngày hôm đó, công tử dạo gần đây vốn ít nói kiệm lời bỗng nhiên mỉm cười hỏi cậu, "Chúng ta rời khỏi đây có được không?"

"Vì sao vậy công tử?" – Đôi đồng tử tròn xoe đen láy của Trương Tẫn Nhai mở to nhìn công tử, "Ở đây có gì không tốt sao?"

Vô Song công tử vỗ nhẹ mấy cái lên đầu cậu: "Nơi này không thuộc về ta, ta cũng không thuộc về nơi này."

"Vậy công tử thuộc về nơi nào?" – Trong đầu Trương Tẫn Nhai chợt nảy ra một ý tưởng kỳ quái: Công tử chẳng lẽ lại không thuộc về trần thế này? Đúng nha, người như công tử, phải là người ở trên trời mới phải chứ?

Tiếu Khuynh Vũ thuộc về nơi nào?

"Cũng không biết nữa." – Rời bỏ hắn rồi, chẳng biết nơi đâu sẽ là chốn cho Tiếu Khuynh Vũ dung thân? Miễn cưỡng mỉm cười: "Tẫn Nhai chẳng phải thường khuyên vi sư từ bỏ chính sự để điều dưỡng thân thể sao. Vi sư gần đây cảm thấy không được khỏe, muốn đến nơi nào đó an tâm tịnh dưỡng."

A, thì ra là như vậy! Trương tiểu bằng hữu không chút nghi ngờ, vẻ mặt tươi cười rạng rỡ: "Cuối cùng công tử cũng thông suốt rồi! Thân thể công tử yếu nhược, chính xác là nên tĩnh dưỡng bồi bổ mới được, đám chính vụ rắc rối phiền nhiễu kia trước hết quên đi, để sau hãy nói."

"Công tử, đã nói với Tiểu hầu gia chưa?"

Tiếu Khuynh Vũ khẽ mím môi, cười cay đắng: "Đã nói rồi."

Đôi mắt trẻ thơ đầy vẻ mong chờ: "Vậy chúng ta khi nào xuất phát?"

"Mồng một tháng giêng."

"A! Đại điển đăng cơ của Tiểu hầu gia!?" Vì sao lại chọn đúng vào ngày này nhỉ?

"Đúng rồi." – Thanh âm của Tiếu Khuynh Vũ bồng bềnh nhẹ bỗng, như có như không.

Trương Tẫn Nhai mở to hai mắt: "Chẳng lẽ công tử lại không tham dự đại điển đăng cơ của Tiểu hầu gia?"

Tiếu Khuynh Vũ khép mi mắt: "Ừ."

"Nhưng nếu công tử không đến dự, Tiểu hầu gia sẽ thất vọng biết bao nhiêu…" – Trương Tẫn Nhai hơi hơi đồng cảm với Phương Quân Càn.

Thoáng chút co người lại, Vô Song công tử nhẹ giọng: "Khờ quá." Chính bởi vì hôm ấy là ngày cử hành đại điển đăng cơ, hắn mới không thể thoát được khỏi đó, mới không có ai kịp thời phát hiện mình đã ra đi, và chính mình mới đủ can đảm cất bước mà đầu không ngoái lại, mới có thể không còn vấn vương, không còn lo lắng.

Tất nhiên, một đứa trẻ như Trương Tẫn Nhai không thể nghĩ được nhiều đến thế, bất quá, cậu chỉ nghĩ rằng công tử cuối cùng cũng chịu quan tâm đến bản thân thì thật quá tốt rồi. Niềm vui của Trương tiểu bằng hữu cũng không kéo dài quá lâu, lập tức khẩn trương nhảy dậy: "A công tử, trước tiên con phải thu dọn đồ đạc đã chứ! Ai da da, lần này đi phải mang theo thứ gì mới được đây nhỉ…"

Mắt nhìn Trương Tẫn Nhai chạy ra chạy vào bận bịu cầm thứ này lại lấy thứ kia, nhưng Tiếu Khuynh Vũ chỉ thấy một khoảng không trống rỗng, vô hồn.

Hãy quên đi những giọt nước mắt, hãy quên đi những nỗi đau thương, cũng hãy quên đi câu hỏi vĩnh viễn đến tột cùng là bao lâu, để cho giang sơn tươi đẹp này đủ sức chống chọi tang thương mất mát. Chẳng lẽ phải dùng đến tột cùng khí lực để đánh đổi ký ức nửa đời người? Chẳng lẽ một khi đã trót sa vào bể tình thì sẽ chú định không biết làm sao để phân ly?

"Công tử…" – Trương Tẫn Nhai vô tình xoay người lại, nhìn thoáng qua bóng lưng của Tiếu Khuynh Vũ, không biết vì sao, hốt nhiên có cảm giác nhợt nhạt vô lực, không chút sức sống. Cứng cỏi kiên quyết, mạnh mẽ cường đại như Vô Song công tử, dù rằng phải ngồi trong luân y, song lúc nào cũng thẳng lưng nghiêm nghị. Nhưng mà, ngay lúc này đây, mệt mỏi tựa vào lưng ghế, phảng phất như toàn bộ sức lực đã bị ai rút đến cạn kiệt.

"Sư huynh… Sư huynh…" – Cậu bé năm tuổi Phương Vệ Y trông thấy Trương Tẫn Nhai liền mắt sáng lên, thân hình bé như hạt đậu lon ton chạy về phía sư huynh.

Trương Tẫn Nhai đón lấy cậu nhăn mặt: "Ngươi cẩn thận chút coi." Sau đó tiếp một câu chẳng chút hảo ý, "Không được gọi ta là sư huynh! Ai là sư

huynh của ngươi chứ!"

Ừm… Có vẻ như Trương tiểu bằng hữu cho đến giờ cũng nhất định không chịu thừa nhận Phương Vệ Y là sư đệ…

"Sư huynh, sư huynh, cùng chơi với Vệ Y nha, chơi đá dế, đá dế đó!"

Hai đứa trẻ một đứa là đệ đệ bảo bối của Phương tiểu hầu gia, đứa kia là đồ đệ yêu dấu của Vô Song công tử, kẻ nào dám trêu ghẹo, kẻ nào dám quản thúc? Ngự Hoa viên xem ra không khác gì sân chơi của lũ trẻ, cả Hoàng cung đều thuộc về lũ nhóc ương bướng hăng máu này cả rồi.

"Không được gọi ta là sư huynh!" – Trương Tẫn Nhai chỉ thấy Phương Vệ Y cùng một giuộc với đại ca của cậu, hai huynh đệ nhà này đều có khả năng cười cười nói nói mà chọc mình tức chết!

"Sư huynh sư huynh (Trương Tẫn Nhai đầy đầu mồ hôi lạnh), Vệ Y lâu lắm rồi chưa gặp sư phụ, Vệ Y muốn gặp sư phụ!"

Trương Tẫn Nhai khinh khỉnh trề môi: "Công tử mới không rảnh để gặp ngươi đó!"

"Vì sao vậy?"

Trương Tẫn Nhai vỗ vỗ đầu cậu nhóc, như thể đang vỗ một chú cún con (khóc thét, tương lai người ta là Văn Thành Đế đó): "Chúng ta gần đây phải bận rộn thu xếp đồ đạc chuẩn bị rời đi, làm gì có thời gian cùng với tên nhóc ngươi chơi đùa chứ?"

Tiểu Vệ Y phát hoảng: "Sư phụ sư huynh muốn đi? Đi đâu vậy? Sư huynh đi rồi lấy ai chơi với Vệ Y!?"

Trương tiểu bằng hữu ra vẻ hiểu biết: "Yên tâm… Đi một chút rồi sẽ trở lại mà!"

Phương Vệ Y hết sức nắm chặt tay áo Tẫn Nhai: "Vậy thì tốt, vậy thì tốt… Sư huynh chừng nào thì đi?"

Trương Tẫn Nhai buột miệng đáp nhanh: "Mồng một tháng giêng!"

"Mồng một tháng giêng?" – Phương Vệ Y cúi xuống xòe bàn tay đếm đếm, "Sư huynh nhất định phải mau mau về chơi với Vệ Y nha!"

"Ta là người lớn, ai thèm chơi với tên nhóc nhà ngươi?" – Trương đồng học thích nhất là ở trước mặt Phương Vệ Y tiểu bằng hữu ra vẻ người lớn. Nguyên nhân là vì hết thảy mọi người đều lớn hơn cậu, cho nên cậu chỉ có thể làm người lớn tác oai tác quái trước mặt tiểu Vệ Y mà thôi…

Dứt lời liền bỏ rơi Văn Thành Đế tương lai của chúng ta tại đó, còn mình lắc lư đắc ý, nhảy chân sáo bỏ đi.

Trận mưa tuyết trắng trời trắng đất chợt tạnh hẳn như có phép lạ vào đúng đêm trước đại điển đăng cơ của Phương Quân Càn.

Mồng một tháng giêng, là ngày Phương Quân Càn đăng cơ.

Vô Song công tử mượn lý do thân thể không được khỏe, ở lại tiểu lâu. Quay đầu đi chỗ khác, cố ý không nhìn thấy nụ cười gượng gạo tràn ngập sự thất vọng của Phương Quân Càn, Tiếu Khuynh Vũ tự ép buộc bản thân phải dùng nụ cười để tiễn biệt hắn.

Trước khi ra về, Phương Quân Càn còn cố quay đầu lại: "Khuynh Vũ, hội pháo hoa buổi tối huynh có thể đến không?"

Y đáp: "Ừ, sẽ đến."

Nhìn bóng lưng nam tử ấy mãn ý thỏa lòng rời đi, Tiếu Khuynh Vũ lại thấy bi thương ập đến, cảm giác đau đớn thống khổ liệt phế tê tâm cũng trở lại.

Hoang mang dừng chân nhìn tứ phía, lời hứa nhàn nhạt như gió thoảng bay.

Phương Quân Càn, ta đã nói dối rồi.

Từ trong trạng thái mơ mơ hồ hồ dần hồi tỉnh lại, Phương Gia Duệ nhắc mắt liền nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc thanh lệ tuyệt luân mà cũng bi thương đến tái nhợt bên cạnh.

"Vũ nhi…"

"Hôm nay là mồng một tháng giêng, là ngày Phương Quân Càn lên ngôi hoàng đế." – Giọng nói của y yếu ớt xa xôi, "Mà ta, cũng đến lúc ra đi rồi."

Phương Gia Duệ bỗng nhiên trợn to hai mắt, nhìn trừng trừng người trước mặt mình.

Vô Song công tử nhàn nhạt nói tiếp, ngữ khí thực bình tĩnh, sự thản nhiên hờ hững mà không có bất cứ sức mạnh nào lay chuyển nổi: "Tiếu Khuynh Vũ đời này chỉ duy nhất yêu một người như vậy, vốn cũng hy vọng sẽ được cùng hắn trọn đời bên nhau."

Nhếch môi cười nhẹ, y ngắm nghía lão, ánh mắt chỉ còn lại vẻ hoang liêu tiêu điều sau cuộc phồn hoa:

"Bây giờ, Tiếu Khuynh Vũ theo sở nguyện của ông rời bỏ hắn, ông vừa lòng rồi chứ?"

"Tiểu Khuynh Vũ tự vấn không thẹn với lương tâm, với thương sinh thiên hạ, chỉ riêng phụ bạc hắn, ông vừa lòng rồi chứ?"

"Tiểu Khuynh Vũ bỏ lại hắn một mình ngồi trên Hoàng vị, sau này không thể ở bên cạnh cùng hắn chiêm ngưỡng mỹ cảnh thế gian, ông… vừa lòng rồi chứ…"

Từ nay trở đi, không còn có ai cùng mình leo lên tường thành, cùng mình thưởng thức pháo hoa rực rỡ tươi đẹp như ngày nào nữa.

Từ nay trở đi, không còn có ai đưa mình đi khắp hang cùng ngõ hẻm chỉ để cùng với mình ăn một bát vằn thắn nữa.

Từ nay trở đi, không còn có ai bay lên ngọn đào bách niên chỉ để bẻ cành đào đẹp nhất trao tận tay mình nữa.

Từ nay trở đi, không còn có ai canh thâu đêm lạnh chờ đợi, ở bên cạnh ôm mình vào lòng, dùng hơi ấm xua tan cơn ác mộng lạnh băng của mình nữa.

Và, cũng không còn có ai, đem một đầu hồng cân trao vào tay mình, lập thệ 'Phương Quân Càn yêu Tiểu Khuynh Vũ, suốt đời không thay đổi' nữa.

Gia Duệ đế run rẩy vươn tay ra: "Vũ nhi…"

"Ta không phải nhi tử của ông." – Y gạt tay lão, ngẩng đầu, trừng trừng nhìn.

Mỗi chữ một tiếng gãy gọn, dứt khoát, quyết liệt như thế.

"Tiểu Khuynh Vũ, chỉ biết có mẹ, không biết có cha!"

Chính bản thân Tiểu Khuynh Vũ cũng không hiểu vì sao mình lại nói ra những lời ấy, đến khi y nói xong rồi, cảm giác chỉ gói gọn trọng hai chữ: thống khoái! Đau đớn mà sung sướng! (1) Nỗi thống khổ tột cùng hòa quyện với khoái cảm lâng lâng cùng lúc dâng lên, khiến y trong một khoảnh khắc cảm thấy linh hồn tê dại!

Ngoài cửa nhà ngục truyền đến âm thanh ngục tốt xôn xao.

"Nhanh nhanh đưa Phương Gia Duệ ra ngoài!"

"Xảy ra chuyện gì vậy?"

"Hôm nay Hầu gia đăng cơ, làm sao có thể quên lão cho được!"

"A, hahahaha…"

Tiếng cười lớn khoái trá của ngục tốt men theo bờ tường u ám ẩm thấp vọng vào trong lao.

Phương Gia Duệ nắm chặt chéo áo của y, khàn giọng khẩn cầu: "Giết ta đi."

Tiểu Khuynh Vũ vẫn không nhúc nhích, lặng lẽ nhìn lão.

"Giết ta đi…" – Thanh âm run rẩy thống thiết, "Trẫm không muốn nhìn thấy hắn quân lâm thiên hạ… Hãy toại nguyện cho trẫm… Giết trẫm đi!"

Tiếng van xin cầu khẩn không ngớt vang vọng bên tai Tiểu Khuynh Vũ.

"Giết ta đi!"

"Giết ta đi!"

Đã vậy, toại nguyện cho ông ấy đi.

Xoẹttt! Phậppp!

Tiếng binh khí sắc bén nhẹ nhàng xuyên qua lớp áo.

Phương Gia Duệ chỉ kịp nhận thấy trước ngực đau đớn kịch liệt, sững người mở mắt nhìn xuống, liền thấy một thanh trường kiếm vàng óng đâm lút ngực mình.

Tiểu Khuynh Vũ lại đột nhiên ấn mạnh về phía trước, đến khi chỉ còn lại chuôi kiếm lộ ra.

Dưới ánh trăng yếu ớt, nền nhà ngục ẩm thấp, lạnh lẽo nhàn nhạt ẩn ẩn hiện hiện.

Phương Gia Duệ cố gắng mỉm cười, trong phút chốc hồi ức về Tiểu Ngữ Mạt ập đến, vĩnh viễn tươi tắn trẻ trung, váy hoa bay múa, am hiểu cổ kim, nhu hòa tĩnh lặng.

Tiếu Khuynh Vũ rất nhanh chóng rút ra Hoàng Tuyền kiếm!

Máu tươi từ miệng vết thương giữa ngực Phương Gia Duệ phun trào, nhuộm đỏ cả ống tay áo trắng như tuyết của Tiếu Khuynh Vũ.

Thân thể già nua lảo đảo, gục xuống nền đất.

"Ông cũng mỏi mệt rồi, đi như vậy cũng tốt." – Tiếu Khuynh Vũ mỉm cười, nói với lão một câu mà cả đời này chưa từng mở miệng, "Nhi thần, cung tiễn Phụ hoàng…"

Phương Gia Duệ cũng mỉm cười, dòng lệ trong suốt men theo gò má chảy xuống, nước mắt loang loang.

"Nếu có kiếp sau, nguyện không sinh vào đế gia."

Khép mi, nhắm mắt.

Nếu có kiếp sau, nguyện không sinh vào đế gia.

Trong đại lao mờ tối, câu nói kia lãng đãng vang vọng, Phương Gia Duệ mang theo nụ cười, cùng với thanh âm ấy, càng lúc càng nhỏ đi, càng lúc càng mờ dần, cuối cùng không còn lại gì.

Đời này kiếp này, vĩnh viễn không tỉnh lại được nữa.

Tiếu Khuynh Vũ lặng lẽ nhìn chuỗi huyết châu từ mũi kiếm không ngừng nhỏ xuống, họa trên nền lao ngục những bông hoa máu thê lương.

Thoáng chốc, phát hiện ra mình đang khóc, song trong mắt lại khô khốc vô lệ.

—oOo—

(1) Thống: đau đớn

Khoái: vui sướng

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 147: Chương 147

Thí mẫu sát phụ…

Thí mẫu sát phụ…

Thí mẫu sát phụ…

Khoảnh khắc cửa đại lao đóng kín, y biết rằng mình sẽ không còn trở lại nữa.

Đại tuyết đã tạnh, tuyết ngập tràn mặt đất, phản chiếu ánh ban mai hắt lên mắt người nhức nhối, trong đầu chỉ còn một mảnh hỗn độn, ong ong ê ẩm.

"Công tử?" – Trương Tẫn Nhai lo âu nhìn gương mặt tái nhợt của Tiếu Khuynh Vũ.

Tiếu Khuynh Vũ dõi mắt, mênh mang nhìn về phía cung điện hùng vĩ trang nghiêm.

Cung quỳnh điện ngọc, gác tía lầu son.

Nhưng mà, lạc vào trong mắt, chỉ là một khoảng hư vô trắng xóa.

Môn cung ở phía xa xa, vừa được dựng lên một tế đài, vang vọng tiếng hô to rõ ràng của vị Tế ti đứng tuổi: "Cửu Hạ (1) sôi trào, sinh linh đồ thán. Quốc thể một ngày chưa định, lòng dân một ngày chưa yên. Trời dẫn lòng dân, dân nương thiên ý, dân hiểu thiên cơ. Nay ngoài theo đại thế, trong thuận lòng dân, thiên định Hoàng đế, trao quyền cai trị quốc gia. Gần lấy tâm phủ thị chúng sinh, ủi an trăm họ, dẹp yên chiến loạn, mưu cầu thịnh trị thái bình. Xa hơn dùng nghĩa noi theo thánh nhân thuở trước, lập quốc kiến công. Bố cáo thiên hạ, ai nấy đều hay."

Sau bài tế văn trang trọng, âm thanh ban dụ lệnh từ miệng vị thiên tử vừa đăng cơ uy dũng, hùng hồn mà rõ ràng từng chữ một vang vọng tứ phương. Thanh âm tuy không cao vút chói tai, song vạn dân vạn quân đều nghe rõ mồn một.

“Hôm nay chỉ rõ! Đổi quốc hiệu là ‘Khuynh’, từ nay về sau, con dân Đại Khánh sẽ trở thành con dân Đại Khuynh. Đổi niên hiệu là ‘Vũ’, năm Trẫm đăng cơ chính là Vũ lịch nguyên niên. Trẫm, đế hiệu ‘Hoàn Vũ’!”

Trên cao, thái dương rạng rỡ sắc vàng cam óng ánh, phút chốc lại lóa mắt vì ráng đỏ nhuốm hồng diễm lệ, như thể đột ngột mang u ám tối tăm hòa với sắc trời, tựa hồ hiển thị một dự báo nào đó.

“Vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!!!”

“Vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!!!”

Hồng nhật chói ngời, kim quang nơi nơi.

Phía dưới tế đài, bách tính người này tiếp nối người kia hướng về phía Hoàn Vũ đế quỳ rạp, binh lính nhung trang tề chỉnh, khôi giáp uy nghiêm hàng hàng lớp lớp khuỵu gối, ngút mắt xa trông, đại thảo nguyên khói tỏa gió bay, sóng cát cuồn cuộn mịt mù, mênh mông vô cùng vô tận.

Từ xa tít tắp, vô số hồi âm cộng hưởng, trùng trùng dội lại: “Vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!!!”

Vạn dân phủ phục, núi thét biển gầm, oanh lôi phong vũ, kinh động trời xanh.

Nhưng mà, Tiếu Khuynh Vũ dường như chỉ còn nghe thấy câu nói yếu ớt hư nhược mà quyết tuyệt lạnh lùng của hồng y nam tử đêm nào: “Nếu sớm muộn gì cũng phải giương đao bạt kiếm, vậy thì trước khi bị người khác cướp đoạt tất cả những thứ thuộc về mình, ta nguyện tiên hạ thủ vi cường. Nhược bằng một kiếp nhân sinh, một cõi hồng trần lại tàn bạo khốc liệt như vậy, ta thà bất chấp tất cả trèo lên tuyệt đỉnh cao quang, khiến hàng nghìn hàng vạn chúng sinh thiên hạ hết thảy phải quỳ gối phủ phục dưới chân mình!”

Công tử Vô Song nhẹ nhàng khép lại mi mắt: Tiếu Khuynh Vũ đời này, cuối cùng cũng được nhìn thấy ngươi quân lâm thiên hạ…

Không còn gì để tiếc nuối nữa, chỉ có một chút ê ẩm trong tim.

Nhất định không nhớ vẻ mặt tươi cười của ngươi đâu, chỉ nhớ gốc đào trăm tuổi nở hoa rợp trời năm ấy, xuân phong ***g lộng, lạc hoa phi vũ tựa cơn mưa màu hồng xào xạc tuôn rơi, thực sự là rất đẹp, rất đẹp.

Mà sao, giữa cơn mưa hoa diễm lệ, nụ cười của ngươi vẫn cứ phảng phất ẩn hiện, bụi hồng phi vũ, tán loạn đầy trời.

Nếu như ta đi rồi, sẽ còn ai ở bên ngươi, ngắm nhìn lạc hoa như mưa ấy nữa.

Thế nhưng… ngón tay đã giữ chặt bánh luân y, dụng lực xoay đi!

Nên ra đi, cuối cùng cũng phải ra đi.

Vậy đi!

Cứ kết thúc như vậy đi!

Luân y trượt vào phía sau rèm kiệu, kiệu khởi, lên đường.

Bát Thập Tứ vân kỵ hầu cận hai bên tả hữu.

Hoàng cung quá sức mênh mông rộng lớn, cũng không biết đã đi mất bao lâu.

Nhuyễn kiệu trắng lóa băng băng xuyên qua trường kiều, môn cung.

Vừa định đi xuống thềm Cửu Long Bạch Ngọc (2)…

“Tiếu Khuynh Vũ!!!” – Bất chợt, một tiếng gào lớn.

Chính là Phương Quân Càn, người vận long bào, lại xuất hiện trên đỉnh thềm!

Nhìn Hoàn Vũ đế đứng chặn trước mặt, hết thảy Bát Thập Tứ vân kỵ đều thực sự không biết phải làm gì lúc này cho phải.

Tiếu Khuynh Vũ ngồi trong kiệu không hề nghĩ rằng Phương Quân Càn lại có thể chạy thoát khỏi đại điển đăng cơ đến tận đây ngăn cản mình bỏ đi!

Thanh âm của Hoàn Vũ đế rất cố gắng đè nén tức giận: “Vô Song công tử đây là muốn đi đâu vậy?”

Tiếu Khuynh Vũ ở trong kiệu, một lời cũng không đáp lại.

“Nếu không phải Vệ Y nói cho ta biết sự việc, chỉ sợ Khuynh Vũ lại lần nữa làm người không từ mà biệt.”

Bức rèm trắng khẽ động, Vô Song công tử cuối cùng cũng chịu vén rèm kiệu lên, ngước mắt nhìn hắn, nhưng vẫn trầm mặc không nói lời nào như cũ.

Trương Tẫn Nhai trợn mắt há hốc mồm: Công tử chẳng phải nói rằng đã báo với Phương tiểu hầu gia hay sao? Chẳng lẽ lại không?! Vậy… cậu đem chuyện đó đi nói cho Phương Vệ Y…

Vậy chẳng lẽ… chính là mình làm hỏng đại sự của công tử!!!

"Nơi này không thuộc về ta, ta cũng không thuộc về nơi này." – Y cuối cùng cũng mở miệng. Nhãn thần trống rỗng vô hồn, song cái nhếch mép cười vẫn nguyên vẹn kiên ngạnh, cứng cỏi, không có dù chỉ nửa phần thỏa hiệp.

Một trận bão giông sợ hãi khủng khiếp trước nay chưa từng xảy ra tứ phía nhất tề đập thẳng vào Phương Quân Càn.

Vô Song đi lần này là sẽ không bao giờ trở lại nữa. Với tâm tính của y, nhất định sẽ tìm một nơi thanh tịnh nào đó ẩn cư, mai danh ẩn tích, không để bất cứ ai quấy rầy. Chẳng lẽ, từ nay trở đi, thực sự sẽ không còn gặp lại?

Quyết không thể để y đi được! Bằng mọi giá phải giữ y ở lại!

Hắn nhìn thật sâu vào mắt y, nói từng chữ, từng chữ thật rõ ràng: "Phương Quân Càn bất cứ điều gì cũng có thể nhẫn nại, bất cứ điều gì cũng có thể nhường nhịn, chỉ cần Khuynh Vũ ở lại thôi…"

Tiếu Khuynh Vũ chỉ im lặng không nói, trên khuôn mặt tuấn tú đạm mạc hiện lên thần tình quật cường cao ngạo không ai sánh bằng: "Cho dù là trời hay là thần, cũng không thể miễn cưỡng Tiếu mỗ làm gì đó! Tiếu mỗ đã muốn đi, bất cứ ai cũng không cản được."

Cho dù là trời hay là thần, cũng không thể miễn cưỡng huynh làm gì đó…

Y… không ngờ y lại cương liệt quyết tuyệt như vậy, thà làm ngọc vỡ còn hơn ngói lành.

Mà… hà huống chi Phương Quân Càn không phải trời cũng không phải thần, chỉ là một đế vương nơi trần thế mà thôi.

Đau đớn tột độ cộng với không chút cam tâm không ngớt trào lên chiếm cứ từng tấc da thịt của hắn, từng chút một hủy diệt hơi thở, sự sống, làm người ta run rẩy từng cơn, mà cuồng điên đến loạn trí.

"Vậy thì, huynh muốn đi phải bước qua xác của ta trước đã!"

Phút chốc, trước ngực truyền đến một cơn đau kinh khủng! Hắn gắng nhướng mắt, nhìn y trân trối, không dám tin đó là sự thật.

Tiếu Khuynh Vũ nắm chặt Hoàng Tuyền kiếm trong tay, mũi kiếm đâm vào ngực Phương Quân Càn, máu loang thấm ướt long bào huyền hắc miêu kim, trông như một đóa huyết hoa, yêu dị mị hoặc không nói nên lời.

Mũi kiếm lạnh như băng tiếp tục đâm vào thân thể Phương Quân Càn.

Phương Quân Càn không nhúc nhích.

Tiếu Khuynh Vũ cũng không nhúc nhích.

Chỉ có kiếm nhúc nhích…

Là Hoàng Tuyền kiếm mà Tiếu Khuynh Vũ nắm trong tay.

Phương Quân Càn, ngươi sẽ không biết được…

Một chén thuốc trụy thai ngày ấy, tuy Tiếu Khuynh Vũ vẫn còn giữ được tính mạng, song kinh mạch đều đứt đoạn, thân thể yếu nhược, khiến cho ta cả đời này ẩn bệnh trong người.

Chính tay đút độc dược cho mẫu thân uống khiến cho Tiếu Khuynh Vũ luôn luôn dằn vặt, không khi nào thanh thản, từ nay về sau, suốt cuộc đời, máu huyết, hơi thở chẳng bao giờ bình ổn được nữa.

Giúp ngươi ngàn dặm trốn chạy họa sát thân, chỉ cần một lần cố gắng nén hơi thở, cũng đủ bắt ta giảm thọ mười năm.

Như hôm nay, một lưỡi Hoàng Tuyền, tự tay ta đưa tiễn chính cha ruột của mình…

Trong lòng Tiếu Khuynh Vũ, kỳ thực là có oán hận.

Là ai đâm vào tim ai nhói buốt, là ai ngàn năm yêu hận chỉ để đổi lấy tuyệt đối lãng quên.

Phương Quân Càn chưa bao giờ nghĩ rằng, sẽ có một ngày, nam tử ấy thực sự sẽ dùng kiếm đâm thấu ngực mình…

Phương Quân Càn mỉm cười yếu ớt: "Lần trước, Khuynh Vũ cũng đã thương đúng chỗ này của ta. Chỗ này, vẫn là chỗ này."

Lời hứa nhạt nhòa hư ảo, lời thề tùy tiện đánh rơi.

Không biết phải làm sao hòa tan mất tư niệm hoài vọng của ai, đau thương bi thống của ai, oán hận cố giấu của ai.

Éo le tình thù, trái ngang yêu hận, khúc mắc ân oán.

Tay trái của Phương Quân Càn bấu chặt mũi nhọn của Hoàng Tuyền kiếm, lưỡi kiếm bén ngót rạch nát lòng bàn tay, một chuỗi huyết châu tiên diễm đặc quánh men theo nắm tay nhỏ giọt xuống nền đất!

"Trong lòng huynh, thực sự hận ta sao?"

Hắn nhìn thẳng vào y, tuyệt vọng mà đau đớn chìm sâu: bức bách đến tận nước này, mới nhìn thấu trong lòng huynh quả thực có oán hận. Vậy phải bức bách đến nhược nào, mới khiến cho ta nhìn ra chân ái trong lòng của huynh đây?

Không đủ can đảm đối diện với hắn, Tiếu Khuynh Vũ quay đi, nhẹ nhàng rút về Hoàng Tuyền kiếm sát khí tung hoành.

"Phương Quân Càn, ngươi chính tay giết cha giết mẹ, mà ta cũng chính tay giết cha giết mẹ. Ta cùng ngươi từ nay về sau, không nợ gì nhau nữa."

Thì ra, bao nhiêu tình cảm, lại có thể tính toán rõ ràng đến như vậy.

Không nợ gì nhau? Huynh cùng ta?

Kiên cường áp chế khí huyết đang chực trào từ miệng vết thương, Phương Quân Càn ngửa cổ cười lớn một tràng.

Máu tươi không ngớt nhiễu xuống từ ngón tay, hắn vẫn ngửa đầu, khản tiếng kiệt lực: "Máu nhuộm giang sơn, khuynh đảo thiên hạ, đều chỉ vì huynh thôi!"

Y thản nhiên nhìn hắn, nhếch môi cười nhạt: "Đừng đem ta ra chống chế dã tâm của ngươi."

Vừa xong câu nói ấy, Tiếu Khuynh Vũ đưa tay xuống cơ quan bên hông luân y gạt xuống, lưng ghế mang theo người xoay chếch lên một hướng khác, cũng đồng thời giấu đi biểu cảm thê lương tuyệt vọng trên gương mặt.

Không có gì làm tổn thương người ta bằng câu nói vừa rồi cả!

Phương Quân Càn trong một khoảnh khắc tê liệt không thể nói nổi lời nào. Trước ngực, khí huyết sôi trào bùng cháy, phải nhờ đến nắm tay gắt gao giữ chặt mới tạm kềm chế.

Gắt gao giữ chặt, nhưng vết thương vừa chớm, cuối cùng không thể giữ được nữa, dòng máu đỏ tươi phun ra, thấm ướt đẫm chiếc long bào hoa quý.

Tiếu Khuynh Vũ run rẩy toàn thân, mười ngón tay bấu chặt lấy tay vịn, cố gắng ức chế đến nỗi ngón tay trắng bệch.

Nhưng rốt cuộc, y vẫn không quay đầu lại. Hoặc là, không đủ can đảm quay đầu lại.

Chỉ e rằng một khi quay đầu lại, chính mình sẽ mềm lòng.

Rồi sẽ, không nỡ rời xa nam nhân ấy nữa.

Vô Song công tử Tiếu Khuynh Vũ, từ xưa đến nay, chưa bao giờ là kẻ vì bản thân mình mà tổn thương đến thương sinh thiên hạ.

Nhưng mà, còn hắn?

Ngươi làm sao lại nhẫn tâm, đơn giản nói bỏ là bỏ hắn?

Mắt dõi theo cỗ kiệu màu trắng nhấc lên, đi ngang qua người mình, từ tốn xuống khỏi thềm, Phương Quân Càn cuối cùng không hề gọi lại.

Hoàn Vũ đế cô độc đứng trên đỉnh thềm Cửu Long Bạch Ngọc, miệng vết thương máu vẫn chảy không ngừng, khuôn mặt tái nhợt, hư nhược không chút huyết sắc, tựa hồ có thể quỵ xuống bất cứ lúc nào. Dõi mắt xa trông, vây quanh chỉ còn trùng trùng hoang liêu, cô tịch.

Phía sau lưng, chợt truyền đến thanh âm thì thầm rất nhỏ, như đang tự nói với mình:

"Ai có thể tụ thủ giang sơn, khuynh đảo thiên hạ chỉ để cùng người bên nhau… Này ái này si, chẳng lẽ người thực sự không hiểu?"

Khóe môi khẽ đảo, phía sau rèm, công tử Vô Song hé miệng đáp, không ai nghe được: "Ta hiểu."

—oOo—

(1) Cửu Hạ: rút gọn lại của 'Cửu Châu Hoa Hạ'

Cửu Châu: Trong truyền thuyết, chín châu tạo thành Trung Nguyên, gồm:

Châu Dự của đất Chu (vùng đất giữa hai sông Hà, Hán)

Châu Kí của đất Tấn (vùng đất giữa hai sông Hà)

Châu Duyện của đất Vệ (vùng đất giữa hai sông Tế, Hà)

Phía Đông đất Vệ có châu Thanh của đất Tề

Châu Tứ của đất Lỗ (sông Tứ)

Phía Đông đất Lỗ là châu Dương của đất Việt

Phía Nam là châu Kinh, đất Sở

Phía Tây là châu Ứng, đất Tần

Phía Bắc là châu U, đất Yên

Ngoài ra còn có thuyết cho rằng Cửu Châu là chỉ 'vùng đất mặt trời mọc' ý chỉ nước Nhật Bản. Tuy nhiên xét theo quy mô được nhắc đến, người viết nghiêng về thuyết thứ nhất hơn. (theo viethoc.org)

Hoa Hạ: tên nước Trung Hoa từ thời cổ đến nay

Căn cứ vào ghi chép trong Tả truyện, nhà Hạ ở Trung Nguyên là một nước công bằng và chuẩn mực. Vì vậy, từ Hạ với nghĩa là to lớn được các triều đại về sau dùng để chỉ toàn bộ đất nước. Hoa cũng được dùng để chỉ quần áo đẹp mà các dân tộc cổ Trung Quốc thường mặc.

Cũng có thể Hạ chỉ sông Hạ Thuỷ (tên khác của sông Hán Thuỷ) còn Hoa chỉ Hoa Sơn. Cả hai con sông và ngọn núi này đều có ý nghĩa lịch sử và văn hoá quan trọng thời cổ đại Trung Quốc.(theo wikipedia)

(2) Cửu Long Bạch Ngọc giai: bậc thềm đá điêu khắc cửu long ngay phía trước Tử Cấm Thành

QUYỂN THỨ BẢY

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 148: Chương 148

Vũ lịch nguyên niên.

Mồng một tháng giêng.

Giờ Tuất. (Khoảng từ 7 – 9 giờ tối)

Trời đêm bỗng 'Đoànggg' một tiếng thật lớn!

Dân chúng ở trên đường đều dừng chân đứng lại, ngẩng đầu lên xem. Nền trời u ám nặng nề bừng lên sắc hồng vạn dặm, trên bức màn hồng trải tận chân trời ấy lóe sáng kim quang, rạng rỡ chói mắt, lan tràn tứ phương, từng đốm từng đốm sáng bung xòe rực rỡ ra mọi hướng, lấp lánh tựa sao sa, màn đêm sâu hút được điểm trang lộng lẫy, chói lóa xán lạn.

Lại nghe 'Đoàngg' một tiếng gãy gọn, đóa mẫu đơn khổng lồ nở bừng đỏ rực trên không trung, cánh hoa mong manh tiên diễm vụt lóe lên, sáng lóa trên đỉnh trời, tựa tiên hoa tuyệt diễm giáng hạ nhân gian.

Chỉ trong phút chốc, thiên không đã ngập tràn yên hoa thi nhau nở rộ, đóa này chen đóa khác bừng sáng nền trời, muôn hồng nghìn tía đua tranh khoe sắc, rực rỡ lung linh, trong một khoảnh khắc, trời đêm sáng rực ngỡ như ban ngày, khiến người như lạc vào ảo mộng.

Bách tính vui sướng hân hoan, vẻ mặt ai nấy ngời lên xán lạn, hết thảy đều kéo đến dưới chân thành thưởng thức lễ hội pháo hoa tuyệt trần hoa lệ hiếm thấy trong đời.

Đại lễ pháo hoa mừng Hoàn Vũ đế đăng cơ quả thực đặc biệt long trọng.

Dân chúng trong thành hớn hở vui tươi, hoan hô rợp trời, không khí sôi trào hồ hởi, không ngớt hoan ca.

Bốn cửa lớn của Kim Loan điện đều mở rộng, từ đại môn có thể nhìn rất rõ yên hoa thịnh thế, phi vũ lưu quang ở ngoài kia. Ngai vàng trong điện Kim Loan, lặng lẽ bóng hình đơn độc cô lẻ của vị tân vương tuổi trẻ.

Phương Quân Càn khép mi, theo thói quen tựa tay bóp trán, đôi mắt u buồn giấu sau bàn tay to lớn vô lực, cố gắng kềm chế dòng lệ đang chực tuôn rơi.

Qua ngày hôm nay, hắn sẽ là tân đế vương của một triều đại mới.

Thiên tử sát phạt quyết đoán, thiên tử quân vô hí ngôn, đã không thể nào tùy tâm sở dục mà khóc mà cười được nữa.

Hắn nhớ như in đêm trừ tịch năm nọ ở Bát Phương thành, hắn đưa y đến đầu thành ngắm pháo hoa. Đêm ấy, thiên không bừng sáng, giữa trời pháo hoa lóng lánh lung linh, hắn nhìn thấy nụ cười của y phi thường tuyệt lệ, khuynh thần phương hoa… Y, thì ra rất thích ngắm pháo hoa bung nở.

Dù cho biết rõ rằng, tàn cơn thịnh thế, tận cuộc yên hoa, tất cả sẽ tan thành khói mây, trôi theo hư ảo, chỉ còn lại một nỗi cảm hoài, thương tiếc đến thê lương.

Ngay lúc ấy, mình đã chỉ tay lên trời, đầu quay về phía nam nhân áo trắng trong luân y hỏi rằng, "Khuynh Vũ, vẻ xinh đẹp mỹ lệ chớp mắt thoáng qua ấy, cuối cùng còn lại nơi nào?"

Y không trả lời, chỉ mỉm cười rất nhẹ, như châm vào tim mình.

Cũng không phải tất cả đều tiêu tan, đều biến mất, ít nhất thì, vẫn còn lại ở đây…

Hoàn Vũ đế hốt nhiên nhận ra, dòng lệ nóng ức chế quá lâu, giờ chỉ chực vỡ ra, tuôn chảy.

"Bệ hạ!"

Nghe dưới bệ rồng truyền đến tiếng xưng hô lạ lẫm, Phương Quân Càn uể oải nhướng mắt lên.

"À, thì ra là Thích thừa tướng… Có việc gì?"

Có việc gì?

Thích Vô Ưu không nén được cười thảm.

Theo như an bài sắp đặt từ trước của Lễ bộ, lúc này Hoàn Vũ đế chẳng phải đi lên thành lâu thưởng thức đại lễ pháo hoa, cho vạn dân chiêm ngắm thánh nhan, cùng dân vui vầy, khiến dân kính ngưỡng hay sao?

Vì cớ gì lại trốn trong đại điện vắng lặng không một bóng người, một mình đờ đẫn vô lực, đối ảnh thành đôi như vậy?

"Bệ hạ…?"

Hoàn Vũ đế bất chợt mở miệng, trống rỗng thê lương không gì sánh được: "Ngồi ở nơi này, thực sự rất lạnh…"

Thích Vô Ưu cả người chấn động, đưa mắt nhìn vị hoàng đế trẻ tuổi cao cao tại thượng, hốt nhiên không thể cầm lòng, khó khăn lắm mới mở được miệng an ủi: "Bệ hạ, người thiếu niên phong hầu, nam chinh bắc chiến chưa từng chiến bại, tuổi còn trẻ đã quân lâm thiên hạ, nắm trong tay vạn dặm giang sơn, tương lai nhất định rạng danh sử sách, lưu truyền thiên thu. Dưới gầm trời này không biết có bao nhiêu người ngưỡng mộ sùng bái người…"

Phương Quân Càn ngẩng đầu, dõi mắt nhìn trời đêm sáng lòa rực rỡ, tuyệt vọng đến lặng câm: "Thiên hạ này, chẳng qua là Phương Quân Càn muốn giữ lại nụ cười của y giữa trời pháo hoa thịnh thế… Nhưng mà, y đã không còn ở đây, yên hoa đẹp đẽ đến mấy cũng còn ý nghĩa gì?"

Y đã không còn ở đây, pháo hoa đầy trời kia còn có thể giữ được nụ cười của ai?

Thanh âm nhẹ bâng như phiêu trong gió, khiến trong lòng Thích Vô Ưu dâng lên từng trận chua xót bi thương: phải chăng cứ là tuyệt thế vô song thì sẽ nhất định chỉ có kiêu hãnh và cô độc như thế. Cho dù bụi hồng cuồn cuộn, cho dù thịnh thế phồn hoa, cũng không lay động được mảy may quả tim cao ngạo ấy.

Rõ ràng đều xác định đó là người duy nhất xứng đáng sóng đôi cùng mình, vậy vì lẽ gì lại chủ định phân ly?

Không thể nào xác định nổi rằng bao nhiêu bi thương không ngớt trào dâng trong lòng rốt cuộc là vì hắn, hay là vì y nữa.

Chỉ biết là có cảm giác đau đớn đến tê liệt… mà thôi.

Ngoại vi Hoàng thành.

Tại một góc rừng vắng vẻ sương khói ẩn hiện không người lai vãng, tọa lạc một đình viện. Nhác trông từ xa không khác mấy những ngôi nhà nhỏ của nông gia bình thường, đến gần xem mới phát hiện đó là một tiểu viện cầu kỳ tinh xảo không phải tầm thường.

Bên ngoài có vẻ không chút bắt mắt, che giấu vẻ đẹp thanh tú bên trong.

Lúc này đã quá Ngọ.

Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ chiếu vào trong căn phòng thanh tịnh nhã trí, yên lặng sưởi ấm cả phòng.

Vô Song trầm mặc ngồi trước thư án.

Dương quang hắt lên làn da trắng mịn tựa tuyết đầu mùa, dưới ánh sáng, da thịt mỏng manh càng thêm tái nhợt trong suốt, lạnh như băng.

"Công tử, hôm nay trời trong nắng đẹp, con đưa người ra phơi nắng nhé!" – Trương Tẫn Nhai mang nước vừa thế trà đổ đi, ló ra vẻ mặt tươi cười hớn hở.

Công tử Vô Song lặng lẽ ẩn mình vào nơi ánh sáng mặt trời không chiếu đến, miễn cưỡng mỉm cười với cậu: "Công tử cảm thấy hơi mệt, muốn ngồi một mình trong chốc lát."

Nhìn thần thái công tử uể oải héo hon, Trương Tẫn Nhai chợt hiểu: "Công tử nói dối!"

"Hửm?" – Vô Song công tử khe khẽ nhíu mày.

Trương tiểu bằng hữu hít sâu một hơi lấy dũng khí: "Công tử chẳng phải nói rời khỏi Hoàng cung là để tịnh dưỡng thân thể tốt hơn sao? Vậy sao lúc này công tử chẳng có chút nào giống như đang yên tâm dưỡng bệnh hết? Cái gì non xanh nước biếc là dưỡng thân tốt nhất chứ. Tẫn Nhai chỉ thấy trước đây còn có Tiểu hầu gia ngày ngày ép buộc công tử đúng giờ uống thuốc, lo lắng trông nom từng chút cho công tử sớm nghỉ ngơi. Bây giờ không có Tiểu hầu gia bên cạnh chăm sóc công tử, người dưới chúng con không dám trái ý, công tử lại được dịp hành hạ đày đọa bản thân, tự hủy chính mình."

Trương Tẫn Nhai chung quy chỉ thấy công tử Vô Song sống sao quá mệt mỏi khổ sở, không thể rơi lệ, không thể muộn phiền, không thể hoang mang lúng túng, mà lại không có gì để dựa dẫm, tựa nương.

Thì ra chỉ có một mình Phương Quân Càn là người duy nhất có thể bồi bạn với công tử, chăm sóc, chiếu cố công tử thôi.

Nhưng mà hiện tại…

Có đôi lúc lại cảm giác rằng, công tử có cố ý, cố ý nhân lúc không có Phương Quân Càn bên cạnh tự mình đẩy mình xuống vực sâu muôn trượng.

Tiếu Khuynh Vũ nghe những lời đó không khỏi cười khổ: thật là dở quá đi, cuối cùng lại bị một tiểu hài tử nhìn thấu…

"Được rồi được rồi…" – Công tử Vô Song liên tục ngắt lời Trương Tẫn Nhai, "Vi sư biết rồi, sau này nhất định sẽ tự biết chăm sóc mình tốt hơn." Đoạn bình thản hỏi: "Tẫn Nhai à,《Tam Đô Phú》đã thuộc cả chưa?"

Hai mắt Trương tiểu bằng hữu tối đen: Xin người mà công tử, đừng đổi đề tài chứ!

"Bắt Hoàng Phủ đại nhân đợi lâu, Bệ hạ cho truyền ngài vào trong."

"Đã làm phiền."

Bên trong Ngự thư phòng, Hoàn Vũ đế Phương Quân Càn đang xem tấu chương cầm trong tay, trong mắt hiện ra chút gì đó hoang mang bối rối. Chiếc long bào hoa lệ quý giá trải dọc thân người đắm trong ánh trăng xanh lạnh lẽo, khiến người bất giác cảm thấy quạnh vắng, thê lương.

Người ấy, đã không còn ở bên cạnh hắn.

Hoàng Phủ Cổn Vũ thở dài một tiếng.

Ai nấy bên ngoài không ngớt bàn luận, chủ yếu liên quan đến chuyện thị phi đi hay ở của người.

Hầu hết đều cho rằng nam nhân áo trắng giản đơn mà cô ngạo xuất trần ấy ra đi là để cứu vãn cục diện đang nguy ngập như chỉ mành treo chuông của vương triều non trẻ này.

Hoặc giả, lại có kẻ nghĩ khác, rằng công tử Vô Song chính là hy sinh bản thân để bảo toàn đại cuộc, để dứt khoát bỏ đi, chậm chí không tiếc xuống tay đâm bị thương Hoàn Vũ đế, chính mình cắt đứt mọi ràng buộc dây dưa giữa hai người.

Nghĩ đến đó, Hoàng Phủ đại nhân đối với mục đích đến đây lần này tự nhiên lại có chút do dự bất quyết: có nên nói hay không?

"Hoàng Phủ từ bao giờ lại rề rà lề mề như đàn bà vậy?" – Phương Quân Càn gõ gõ tấu chương trong tay, "Có gì cứ nói thẳng ra đi."

Cho dù đã đăng cơ trở thành Hoàn Vũ đế rồi, Phương Quân Càn vẫn y như cũ là Phương Quân Càn, không thích quanh co dài dòng lễ nghi phiền phức, cứ trực tiếp mà lại hiệu quả rất cao.

Hoàng Phủ Cổn Vũ có chút chần chừ: "Khởi bẩm Bệ hạ, Bệ hạ còn nhớ thần trước đây đã từng đề cử với người Bách thảo thần y Dư Nhật không?"

Phương Quân Càn phút chốc ngẩng đầu, đôi đồng tử lóe lên tia sáng tinh anh ngước lên nhìn chăm chú Hoàng Phủ.

Trong lòng Hoàng Phủ hơi nhộn nhạo: "Không dám giấu Bệ hạ, vi thần cùng với Dư Nhật là chí giao hảo hữu, tháng trước thần đã mời Dư Nhật đến Hoàng thành chữa trị đôi chân cho công tử, hôm nay, Dư Nhật đã đến kinh rồi!"

"Ông ta hiện đang ở đâu?"

"Dư Nhật không thích tiếp xúc với người ngoài, chỉ ở một mình tại Bách Thảo trang núi Thần Nông, ngày thường chỉ có vài bạn bè thân thiết đến hỏi thăm bái phỏng thôi."

Hoàn Vũ đế chuyển thân, nhẹ bước đến bên song cửa.

"Phải rồi, tâm nguyện lớn nhất trong đời của Khuynh Vũ là gì?"

Thanh âm trong trẻo không chút do dự trả lời: "Đứng dậy!"

"Được rồi! Một ngày nào đó, bổn hầu nhất định khuynh đảo thiên hạ, bằng bất cứ giá nào cũng phải làm Khuynh Vũ có thể đứng lên!"

Mơ màng nhìn xa thẳm, vô vàn tinh tú lấp lánh như kim sa thêu lên bức màn đêm tối đen tuyền huyền hoặc, làn tóc trong bóng đêm đung đưa, mềm mại phất phơ trong gió.

Nhưng mà Khuynh Vũ, bây giờ huynh đang ở đâu?

"Khởi bẩm công tử, thám tử tại Hoàng thành mật báo, Bách thảo thần y Dư Nhật hai hôm trước đã đến Hoàng đô, hiện ẩn cư tại Bách Thảo trang núi Thần Nông." – Thanh âm của ám vệ không khỏi lộ ra một chút kích động, "Công tử, hai chân của người có thể được chữa khỏi rồi!"

Trương Tẫn Nhai hưng phấn đến nỗi nhảy tưng tưng lên, nắm chặt tay áo của Vô Song liến thoắng luôn miệng: "Công tử… Công tử, tốt quá! Tốt quá rồi! Công tử có thể đứng dậy! Công tử có thể đứng dậy được đó!"

Tiểu Khuynh Vũ bó tay nhìn cậu: "Bách thảo thần y bình sinh rất tùy hứng, chữa trị hay không đều do ông ta quyết định, huống chi cho dù ông ấy có ra tay, cũng chưa biết chữa khỏi hay không mà."

"Nhưng mà… Nói chung là vẫn phải hy vọng không đúng sao? Nếu như công tử thật sự có thể đứng dậy được, dù chỉ được một ngày thôi, mỗi người chúng con ai nấy đều hết sức, hết sức vui mừng!"

Nhìn hai khuôn mặt không giấu giếm vẻ mong chờ kích động, lại nghĩ đến những người ngoài sáng trong tối tuyệt đối trung thành, luôn vì mình mà bán mạng phụng sự, Tiểu Khuynh Vũ gượng cười.

Làm sao cự tuyệt được… Sao có thể nhẫn tâm tước đi ánh sáng đang ngời lên trong mắt họ chứ…

Thôi vậy…

Đôi tay bạch ngọc trắng ngần ưu nhã mân mê thiên tằm kim tuyến sáng lóa. Đôi môi mỏng xinh đẹp nở nụ cười tuyệt thế xuất trần, phương hoa tuyệt đại: "Được rồi, vậy thì hãy đưa Tiểu Khuynh Vũ đi gặp vị Bách thảo thần y của Dư gia ấy đi!"

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 149: Chương 149

"Công tử, chỉ có hai người chúng ta đi không có vấn đề gì chứ? Có cần phải mang theo vài người không?" – Trương Tẫn Nhai ngó dáo dác rừng phong trước mặt, nuốt nước bọt đánh ực một tiếng. Mùa đông rất khắc nghiệt, vậy mà rừng cây phong của Thần Nông sơn này lại không hề thuận theo thời tiết trút lá lìa cành, lá đỏ vẫn cứ rừng rực như lửa hồng nhức mắt. Còn không quá sức quỷ quái sao!

Tay áo Tiểu Khuynh Vũ phất phơ bay bay theo chuyển động của luân y, làn tóc đen mun phiêu vũ giữa một trời sắc đỏ, phảng phất như một bức tranh thủy mặc tuyệt diễm mị hoặc được họa bằng máu của muôn vạn con người.

"Tẫn Nhai, long hữu long đạo, xà hữu xà đạo. (1) Cung cách ở quan trường không thể đem ra áp dụng nơi giang hồ được, sẽ bị hết thảy võ lâm đồng đạo chê cười khinh ghét. Chuyện giang hồ người giang hồ giải quyết, Tiểu mỗ lần này trở lại, chỉ với thân phận một người trong giang hồ không hơn không kém, mang theo nhiều người để làm gì?"

"Nhưng mà công tử…" – Vẻ mặt của Trương tiểu bằng hữu có hơi tái nhợt, không chủ động được đi sát vào Vô Song công tử, "Con vẫn thấy sợ…"

Đôi đồng tử sắc bén tinh nhạy của Vô Song công tử từ rất sớm đã đảo nhanh một vòng qua biển cây lá đỏ: rừng phong này rõ ràng đã ngầm bố trí trận pháp 'Huyễn, khốn, sát' (2) dày đặc, thảo nào ở Thần Nông sơn Ngũ hành nghịch chuyển, thời tiết đảo lộn.

"Tẫn Nhai, một chút nữa nhất định phải ở sát bên ta." – Trong mắt công tử Vô Song lóe sáng, hiện lên vẻ tự tin tuyệt đối.

Cao nhân giang hồ đều giống nhau ở chỗ thích yên tĩnh, để phòng người đời quấy rầy, thông thường tại nơi ẩn cư đều có bố trí ít nhiều trận pháp, nhưng trong trận pháp luôn luôn chừa sẵn một con đường sống, thứ nhất là vì sợ sẽ gây cảnh đuổi cùng giết tận nghịch lại ý trời, thứ hai là để khảo nghiệm bản lĩnh cùng năng lực của kẻ can đảm đến phá trận.

Chỉ cần đến thời đến khắc.

Ba, hai, một!

"Đi." – Y buông một tiếng, tiêu sái khoáng đạt, tràn đầy tự tin.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Trương Tẫn Nhai la thất thanh: "Công tử đợi con với!!!" vừa hoảng hốt đuổi sát theo, chạy sấp chạy ngửa mà vẫn cố hết sức chú ý, nửa bước cũng không dám sai chân. Nói đùa một chút, lỡ có chút sai lầm nào thì cái mạng bé xíu của mình dám cũng bay thẳng lên trên đó luôn!

Ngẩng đầu quan sát muốn hụt hơi bóng dáng Vô Song công tử đang giục luân y chạy phía trước.

Khi Tiểu Khuynh Vũ phá trận, tay áo như mây phiêu lãng, bạch y tựa tuyết bồng bềnh.

Thong thả như nước chảy, nhàn nhã tựa mây bay, khoan thai lui tiến, không chút kinh động. Tĩnh lặng chốn hồ sâu, gió mưa không ảnh hưởng.

Trương Tẫn Nhai nhìn công tử nhà mình có lúc khom lưng ngắt một đóa hoa dại, lúc lại phi kim tuyến chém gãy một nhánh cây con, trong lòng không khỏi lo lắng: lúc này là lúc nào rồi mà công tử còn rảnh rỗi nhàn hạ trêu hoa đùa cỏ nữa chứ?!

Trương Tẫn Nhai tất nhiên không hiểu rằng nhất cử nhất động của Tiểu Khuynh Vũ đều ngầm tuân theo quy luật của trời đất, mỗi cử chỉ ngẩng đầu, giơ tay, nhấc chân đều đang từng bước tập trung phá trận pháp núi Thần Nông.

Cảnh vật trước mắt càng lúc càng trở nên mơ hồ không rõ ràng, Trương Tẫn Nhai buột miệng la oai oái: "Sương mù dày quá!"

"Tẫn Nhai, đứng yên tại chỗ không được cử động." – Vô Song công tử nhẹ giọng buông một câu, nhưng Trương tiểu bằng hữu lại hãi đến mức đột ngột thẳng đơ người, không dám nhúc nhích!

'Tách' Tiểu Khuynh Vũ chém gãy cành cây cuối cùng, cao giọng quát: "Mở ra!"

Sương mù dày đặc bao phủ hai người lập tức tan thành mây khói, trời cao trong vắt không một gợn mây, mọi vật lại trở về trạng thái ban đầu.

Trương Tẫn Nhai thiếu chút nữa rớt nước mắt vì mừng rỡ, cuống quýt chạy đến níu chặt công tử nhà mình: Ở bên cạnh công tử rõ ràng vẫn là an toàn nhất, sau này có đánh chết cũng nhất định không rời nửa bước!

Theo màn sương tan biến, một trang viên đơn giản mà không mất đi vẻ thanh cao nhã trí hiện ra trước mắt hai người.

Cổng trang mở lớn.

Có bốn người ngồi trong trang viên, tất cả đều tò mò nhìn qua cổng trang nhìn vị khách vừa đến.

Chính là Bách thảo thần y Dư Nhật cùng với ba vị chí giao hảo hữu của mình, những kỳ nhân dị sĩ giang hồ vẫn được xưng tụng là 'Tam kỳ hữu'.

"Xe ba tấn một. Nhân huynh đắc ý, ngươi chẳng phải vừa nói với ta trận này không ai có thể phá được sao?" – Người thanh niên vừa nhìn thế cờ mới hạ vừa mỉm cười pha trò.

"Người còn có lúc thất thủ, ngựa còn có khi hỏng móng cơ mà, chỉ là ngoài ý muốn! Ngoài ý muốn thôi!" – Trong lòng không ngớt xấu hổ buồn bực: người kia sớm không đến muộn không đến, lại nhằm ngay lúc lão phu khoe khoang khoác lác phá trận chém tướng mà xuất hiện, đây chẳng phải lão phu tự mình tát vào mặt mình hay sao! Quả là không có đạo đức, rất không có đạo đức!

Một kỳ thủ khác ngoái nhìn Dư Nhật đang sắp xếp lại đám thảo được: "Tướng sáu thoái một. Dư huynh, người này đã phá được trận, theo quy tắc của Dư huynh, không thể từ chối chẩn bệnh cho người ta đâu đó."

Bách thảo thần y Dư Nhật có một quy định bất thành văn: phàm ai đến xem bệnh, trước hết phải nhìn thuận mắt, chưa hết, còn phải xem ngày hôm đó có hứng thú hay không, rồi mới quyết định ra tay chữa trị. Nếu như ngày ấy chẳng may tâm tình không tốt, vậy thì xin lỗi, đóng cửa không tiếp! Nhưng một khi đã nói không để cho chết, Dư thần y nhất định sẽ tận tâm cứu chữa, xuống tận Minh phủ dẫn người trở về.

Còn phàm là người có thể phá được kỳ môn trận pháp trước cửa nhà, Dư Nhật đều nhiệt tình chữa trị không lấy một xu.

Lúc này, lại nghe từ ngoài cổng truyền đến một thanh âm du dương như tiếng nhạc: "Tiểu Khuynh Vũ mạo muội đến bái kiến Dư thần y, thỉnh Dư thần y vui lòng tiếp kiến."

Tam kỳ hữu đột ngột nhỏm dậy: "Là Vô Song công tử đó!" Trong ngữ khí kinh ngạc vui vẻ vẫn không giấu được một chút e dè kính sợ.

Không ai nhìn thấy Dư Nhật vừa nghe danh tính vị khách mới đến sắc mặt liền trầm xuống.

Trương Tẫn Nhai ngơ ngác nhìn tam kỳ hữu hào hứng chạy ra cổng trang, cung cung kính kính hành lễ, hỏi thăm công tử của mình. Thần thái như thế, biểu cảm như thế… rất gần với tư thế của một đại minh tinh được hâm mộ thời hiện đại!

Dư Nhật lãnh đạm nhìn cảnh tượng trước mắt, nhổ ra hai tiếng cộc lốc: "Không chữa!"

Trương Tẫn Nhai suýt tí nữa nổi điên: "Cái lão già nhà ngươi!"

"Tẫn Nhai không được vô lễ!" – Tiểu Khuynh Vũ vẫn giữ thái độ ôn tồn văn nhã, không chút tức giận: "Dám hỏi Dư thần y, có phải Tiểu mỗ vô tình làm điều gì khiến Dư thần y không hài lòng?"

"Không hài lòng? Không dám nhận." – Dư Nhật cười lạnh, "Chẳng hay Vô Song công tử danh chấn thiên hạ có còn nhớ đến hoa khôi thanh lâu Mạc Vũ Yến năm đó không?"

Tiểu Khuynh Vũ thông minh mẫn tuệ đến bực nào, chỉ cần nghe qua cũng hiểu nguyên nhân vì sao Dư Nhật cự tuyệt chữa trị cho mình.

Than nhẹ một câu: "Tiểu mỗ không ngày nào không nhớ đến Mạc cô nương."

"Vậy ngươi có hối hận không?"

"Không." – Tiểu Khuynh Vũ khẳng định, "Tiểu mỗ không hối hận."

Y là công tử Vô Song, y phải bảo vệ thân hữu của y, đất nước của y, nhân dân của y! Dùng hy sinh nhỏ nhất để đổi lấy thắng lợi vĩ đại nhất, công tử Vô Song không được phép có lựa chọn nào khác! Dù cho cái giá của lựa chọn ấy là đau khổ tột cùng!

Dư Nhật tức giận nhíu chặt chân mày: "Ngươi…!" đến chết vẫn không hối cải!

Dư Nguyệt nói quả nhiên không sai, người này đúng là tâm địa sắt đá, lòng lang dạ sói! Uổng cho Mạc Vũ Yến kia nhất mực tình thâm với y thậm chí không tiếc hy sinh tính mạng!

Loại người này, không chữa cũng được!

'Bốp!!!', là tiếng nắm tay dùng hết sức đấm vào thân cây.

"Bệ hạ đừng kinh động." – Hoàng Phủ Cổng Vũ hoảng hốt ngăn Hoàn Vũ đế lại. Cũng may mấy vị đằng kia đều tập trung chú ý ở nơi khác không nhìn qua đây, chứ nếu không…

Một bên là nghĩa, một bên là trung… Hoàng Phủ cười khổ: thật đúng là trung nghĩa khó lưỡng toàn!

Phương Quân Càn nghiến chặt răng, nhìn trân trân bóng áo trắng thanh nhuần tuyết bạch, vô nhiễm bụi trần ở đằng xa.

Là y!

Vốn chỉ là đi cùng Hoàng Phủ Cổn Vũ đến bái phỏng Dư Nhật thần y, hoàn toàn không nghĩ lại gặp được người ấy.

Vẫn là thanh đạm văn nhã, nhưng lại càng thêm vài phần lạnh lùng xa cách, cho dù chỉ là an nhiên tĩnh tọa, nhưng bao quanh người vẫn là sóng lặng nước yên, sâu không thấy đáy, khiến người khác không dám quấy nhiễu.

Vẫn là mỹ lệ như thế, cũng vẫn là mệt mỏi như thế.

Nhưng y cũng chỉ nhếch môi nhàn nhạt cười, nhàn nhạt nói, văng vẳng bên tai lại như có thêm vẻ sắc sảo, bén nhọn, như mũi kiếm đầu đao.

Hận một nỗi không thể dùng thiên binh vạn mã mà cưỡng ép nam tử ấy ở lại. Và hắn cũng hiểu rằng, chỉ cần mình xuất hiện trước mặt y, y nhất định sẽ biến mất không còn tăm tích, từ nay về sau chỉ e không bao giờ lộ diện nữa!

Phương Quân Càn tuyệt vọng tràn ngập, cố gắng đàn áp ham muốn xuất hiện trước mắt y, nhẫn nại một lúc lâu, nhưng cuối cùng vẫn không nhịn nổi ngơ ngẩn bần thần, nhẹ giọng buông câu hỏi: "Khuynh Vũ, ta nên làm sao bắt huynh lại đây…"

—oOo—

(1): Long hữu long đạo, xà hữu xà đạo: câu này có ý nghĩa gần tương tự với câu 'Đi với bụt mặc áo cà sa, đi với ma mặc áo giấy' vậy. Mỗi nơi đều có luật lệ riêng bắt người ta phải tuân thủ.

(2): Huyễn, khốn, sát: Đầu tiên là gây ra ảo giác (huyễn), tiếp theo là trói chặt lại (khốn), cuối cùng là giết (sát)

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 150: Chương 150

Khi đó, chỉ nghe Dư Nhật lạnh nhạt mở miệng:

"Muốn lão phu chữa trị không khó khăn gì, chỉ cần ngươi có thể vượt qua ba cửa ải, Dư Nhật ta nhất định dốc hết sở trường chữa cho Vô Song công tử ngươi từ nay có thể đứng lên đi lại!" – Dư Nhật cười âm trầm, cố ý làm khó.

"Hê…" – lời vừa nói ra, cả Trương tiểu bằng hữu lẫn Tam kỳ hữu cùng một lúc biểu lộ vui mừng ra mặt.

Vô Song công tử nhè nhẹ mỉm cười: "Dư thần y mời chỉ giáo."

"Không phải Dư Nhật ta cố ý làm khó ngươi, nhưng phàm kẻ nào muốn ta ra tay chữa trị, đều phải qua ba cửa ải này, đây là quy tắc của ta."

Tam kỳ hữu gào lên trong lòng: cái gì quy tắc hả, chứ không phải ngươi mới vừa bày ra làm khó dễ người ta sao?

"Ải thứ nhất chính là phá trận, ải này Vô Song công tử đã vượt qua rồi."

Tốt quá! Trương tiểu bằng hữu không giấu kích động, hy vọng tràn lên mặt nhìn sang công tử, tiện thể liếc Dư Nhật cũng không đến nỗi thiếu thiện cảm.

Dư Nhật ra vẻ công minh: "Cửa ải thứ hai, phải phiền đến chư vị hiền đệ đây trợ giúp."

Tam kỳ hữu đều ngơ ngác: Liên quan gì đến bọn ta?

"Nghe nói công tử kỳ nghệ cao thâm, thiên hạ khó có ai là đối thủ, thật muốn mở rộng tầm mắt. Ải này, công tử phải dùng kỳ nghệ đánh bại hiền đệ của Dư Nhật, sau đó mới tiếp đến ải thứ ba."

Tam kỳ hữu đưa mắt nhìn nhau.

Cuối cùng, lão đại tiến lên đối đầu: "Vậy kính thỉnh công tử vui lòng chỉ giáo."

Tiếu Khuynh Vũ trước sau vẫn điềm đạm thản nhiên: "Không dám."

"Khoan đã!" – Dư Nhật cao hứng cắt ngang đối thoại của hai người, "Dư mỗ nói là cả ba người!"

"Ngươi!" – Trương tiểu bằng hữu suýt chút nữa xông lên vật Dư thần y xuống đập cho một trận!

Dư Nhật không thèm đếm xỉa gì đến cậu nhóc, chỉ chăm chăm ngắm nghía Tiếu Khuynh Vũ: "Nếu ngươi thua dù chỉ một ván thôi, cũng đừng trách Dư mỗ vô tình vô nghĩa, mời hạ sơn mau cho!"

Hoàng Phủ Cổn Vũ nấp sau gốc cây áy náy nói: "Bệ hạ, Dư huynh lúc mới nhận thư của hạ quan rõ ràng rất có cảm tình với công tử, còn nói sẽ vì công tử dốc sức trị liệu, mặc dù đường sá xa xôi cũng không quản ngại nhận sự ủy thác của vi thần… Không hiểu sao bây giờ lại…"

Phương Quân Càn mắt vẫn dõi theo người ấy không rời, nụ cười vẫn đường hoàng mà đầy kiêu hãnh không hề thay đổi: "Yên tâm, Khuynh Vũ không việc gì đâu." Bởi vì, y là công tử Vô Song!

Hoàng Phủ âm thầm đánh giá Phương Quân Càn trước mặt: mày kiếm mắt sáng, thanh dật xuất trần, khóe môi mỏng, mím lại thành một đường thẳng cương nghị mà cuốn hút, một người có vẻ biếng nhác lại sở hữu nét tà mị mê người, ngũ quan thanh tú phân minh, đường nét khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, thần thái phi dương, ẩn chứa khí phách uy nghiêm, cương mãnh.

Hắn hoàn toàn tin tưởng vào y!

Hoàng Phủ Cổn Vũ đột nhiên hiểu ra phần nào những lời Thích Vô Ưu nói với mình ngày hôm đó…

Lại nghe được Tiếu Khuynh Vũ cung tay đáp lời: "Nếu đã như vậy, ba vị kỳ hữu, xin mời."

"Tuy nói Tam kỳ hữu chúng ta kính ngưỡng công tử đã lâu, nhưng cũng sẽ không hạ thủ lưu tình. Công tử, đắc tội!"

Ván thứ nhất, lão đại Kỳ Trận của bộ ba cầm cờ đen ứng chiến.

Tiếu Khuynh Vũ nắm cờ đỏ đi trước: "Pháo hai bình bốn."

Ván thứ nhất bắt đầu.

Mọi người đều nín thở.

Ngoại trừ Dư Nhật cùng Hoàng Phủ Cổn Vũ, bất luận là Phương Quân Càn, Tiếu Khuynh Vũ hay là Tam kỳ hữu, không có ai là không tinh thông kỳ nghệ!

"Chốt bốn tấn một." "Tướng sáu tấn một."

"Xe ba tấn tám." "Tướng sáu thoái một."

"Xe hai tấn một." "Tiền chốt bình năm"

"Xe hai bình năm." "Chốt bốn bình năm."

Người ngoài cuộc túm tụm xem náo nhiệt, kẻ trong cuộc căng thẳng tìm nước đi.

Chỉ sau năm nước cờ, Phương Quân Càn đủ nhận ra đây là ván cờ tướng hiếm có khó tìm giữa những kỳ danh cao thủ! Nói không lo lắng gì là nói dối, hắn không khỏi thắc thỏm đến vã mồ hôi thay cho Tiếu Khuynh Vũ.

"Tướng năm tấn một."

Kỳ Trận nhếch mép cười: "Chốt sáu tấn một."

Hoàn Vũ đế thầm than trời trong bụng! Một nước vừa hạ, quân đen chiếm thế thượng phong, về sau căn bản là quân đen chủ động tấn công, quân đỏ chỉ có thể chống đỡ.

Vô Song công tử điềm nhiên bình thản, phong độ không hề sa sút: "Tướng năm tấn một." "Xe năm bình ba."

"Chốt sáu bình bảy." "Xe ba bình một."

…

Nước thứ mười bốn, "Xe bốn bình sáu." "Chốt ba tấn một."

Nước thứ mười lăm, "Xe sáu tấn một." "Xe một thoái hai."

Hoàng Phủ Cổn Vũ mờ mịt không hiểu: "Bệ hạ, cục diện thế nào?"

Phương Quân Càn sa sầm nét mặt: "Rất không ổn."

Vô Song công tử đột nhiên mỉm cười, cánh tay ngọc thoáng vung lên rồi hạ xuống, tựa gió tản mây nhàn: "Xe sáu tấn năm."

"Hay!" – Bắt tượng chết tươi, quá đẹp. Phương Quân Càn không nhịn nổi bật lên khen một tiếng!

Nước thứ hai mươi chín, Tiếu Khuynh Vũ vẫn ung dung ứng đối: "Xe sáu bình hai."

Phương Quân Càn trong lòng thầm khen: âm thầm bảo toàn chốt giữa, chính đạo.

Kỳ Trận cau mày, không khôi phục nổi trạng thái trầm tĩnh lạnh lùng ban đầu: "Chốt ba bình bốn."

…

Hai bên ta đến ngươi đi, ta lui ngươi tiến, thế trận đã vào thế tàn sát tối hậu!

Nước thứ bốn mươi mốt, "Xe ba tấn một." "Tướng sáu thoái một."

Nước thứ bốn mươi hai, "Xe hai bình một." "Xe ba bình bảy."

"Xe một thoái hai." – Vô Song công tử hạ nước cuối cùng xuống bàn cờ, trận chiến vắng mùi khói lửa rốt cuộc cũng kết thúc, "Đã nhường."

Hòa cờ! Lẽ nào lại là hòa cờ?!

Tuy rằng không thua, nhưng…

Hoàn Vũ đế âm thầm kinh ngạc: với kỳ lực của Khuynh Vũ mà nói, hẳn không chỉ dừng lại ở đó mới phải.

Dư Nhật càng không thèm liếc đến nửa con mắt: cái gì công tử Vô Song, bất quá cũng vậy mà thôi! Chỉ là hạng khôn lỏi, hữu danh vô thực chứ có gì hay ho!

Ván thứ hai, lão nhị Kỳ Dịch cầm quân đỏ đi trước. Tiếu Khuynh Vũ quân đen.

Ván thứ hai, chiêu pháp vô cùng thâm ảo, biến hóa khôn lường, ngay cả lão đại Kỳ Trận nức tiếng đệ nhất bày binh bố trận cũng phải cảm thấy thẹn thay cho mình, tự nhủ khó lòng kham nổi kỳ danh mà giang hồ ưu ái phong tặng.

Bố cục kết cấu nghiêm cẩn, khí thế hùng vĩ, ngoại trừ việc đầu trận bên phía quân đỏ vờ vịt liên tục thí song pháo, xe, đẩy xe còn lại vào tử cục là kiểu bài trận đặc sắc đậm chất giang hồ, thì đôi bên ngay từ đầu không ngại thể hiện sát khí tràn ngập, quỷ bí dị thường; đến giữa trận, thế công của quân đen trở nên sắc bén đầy nguy hiểm, quân đỏ cũng nỗ lực phi thường. Những nước cờ cuối, song phương chiêu pháp tinh tế, dày đặc đan xen, cục thế đa dạng, thắng bại khó phân. Chung trận vào thế hòa.

Lại là hòa cờ!

"Đã nhường." – Vô Song công tử thần thái thản nhiên không động, khiến cho Hoàn Vũ đế của chúng ta lờ mờ nhận ra điều gì đó.

Ván thứ ba, lão tam Kỳ Phú cầm quân đỏ đi trước. Tiếu Khuynh Vũ vẫn tiếp tục cầm quân đen.

Nước thứ mười ba, "Xe một bình sáu." "Tướng bốn bình năm."

Nước thứ mười bốn, "Xe sáu thoái bốn." "Xe bảy bình năm."

Tam kỳ hữu hớp một hơi khí lạnh: xe đen bình trung, một nước rất hiểm, đường đi của quân đỏ đã gặp trở ngại rồi. Dưới những chiêu pháp cực kỳ thâm ảo phức tạp, quân đen hoàn toàn chiếm ưu thế.

Nước thứ năm mươi bốn, "Tướng bốn bình năm." "Xe sáu bình năm."

Nước thứ năm mươi lăm, "Tướng năm bình sáu." "Pháo năm tấn hai."

Hòa.

Vẫn là hòa!

Tiếu Khuynh Vũ ưu nhã cung tay: "Đã nhường."

Sắc mặt của tam kỳ hữu quả thực rất khó coi. Ván đầu có thể cho rằng ngẫu nhiên, ván thứ hai cũng có thể miễn cưỡng nói trùng hợp để giải thích, nhưng nếu ngay cả ba ván liên tiếp vẫn là thủ hòa thì…!

Đây rõ ràng là Tiếu Khuynh Vũ đã thận trọng từng bước, sắp đặt trù tính trước kết quả!

Hòa cờ, thông thường so với thủ thắng càng khó khăn hơn!

Tam kỳ hữu có chút hoảng hốt nhìn trừng trừng vị công tử áo trắng trước mặt mình: y làm sao có thể?!

Quả nhiên là như vậy. Hoàn Vũ đế lúc này thần trí mới chậm chạp hồi phục, phát hiện lòng bàn tay đã mướt mồ hôi. Ngẩng đầu nhìn lại Tiếu Khuynh Vũ vẫn điềm nhiên tự tại không chút vội vàng, buột miệng tự trào: "Thật chẳng biết là ai khẩn trương hơn ai nữa…"

Dù cho Dư Nhật đối với kỳ nghệ dốt đặc cán mai, thì chỉ cần nhìn thần thái của ba vị hảo hữu cũng đủ hiểu họ không những bại mà còn bại rất thảm.

Trong lòng bốc hỏa, song ngoài mặt vẫn tỏ ra ung dung thong thả, thanh sắc bất động: "Chúc mừng công tử đã vượt qua hai cửa ải. So với hai ải trước, ải cuối cùng này vô cùng đơn giản, đối với công tử mà nói đây chỉ là chuyện vặt."

"Xưa nay đều biết thầy thuốc chính là phụ mẫu tái sinh của bệnh nhân, Dư Nhật chẳng dám cầu đến như vậy, chỉ cần Vô Song công tử hành đại lễ quỳ lạy trước mặt Dư Nhật, Dư Nhật ngay lập tức chữa trị đôi chân cho công tử!"

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 151: Chương 151

Khi đó, chỉ nghe Dư Nhật lạnh nhạt mở miệng:

"Muốn lão phu chữa trị không khó khăn gì, chỉ cần ngươi có thể vượt qua ba cửa ải, Dư Nhật ta nhất định dốc hết sở trường chữa cho Vô Song công tử ngươi từ nay có thể đứng lên đi lại!" – Dư Nhật cười âm trầm, cố ý làm khó.

"Hê…" – lời vừa nói ra, cả Trương tiểu bằng hữu lẫn Tam kỳ hữu cùng một lúc biểu lộ vui mừng ra mặt.

Vô Song công tử nhè nhẹ mỉm cười: "Dư thần y mời chỉ giáo."

"Không phải Dư Nhật ta cố ý làm khó ngươi, nhưng phàm kẻ nào muốn ta ra tay chữa trị, đều phải qua ba cửa ải này, đây là quy tắc của ta."

Tam kỳ hữu gào lên trong lòng: cái gì quy tắc hả, chứ không phải ngươi mới vừa bày ra làm khó dễ người ta sao?

"Ải thứ nhất chính là phá trận, ải này Vô Song công tử đã vượt qua rồi."

Tốt quá! Trương tiểu bằng hữu không giấu kích động, hy vọng tràn lên mặt nhìn sang công tử, tiện thể liếc Dư Nhật cũng không đến nỗi thiếu thiện cảm.

Dư Nhật ra vẻ công minh: "Cửa ải thứ hai, phải phiền đến chư vị hiền đệ đây trợ giúp."

Tam kỳ hữu đều ngơ ngác: Liên quan gì đến bọn ta?

"Nghe nói công tử kỳ nghệ cao thâm, thiên hạ khó có ai là đối thủ, thật muốn mở rộng tầm mắt. Ải này, công tử phải dùng kỳ nghệ đánh bại hiền đệ của Dư Nhật, sau đó mới tiếp đến ải thứ ba."

Tam kỳ hữu đưa mắt nhìn nhau.

Cuối cùng, lão đại tiến lên đối đầu: "Vậy kính thỉnh công tử vui lòng chỉ giáo."

Tiếu Khuynh Vũ trước sau vẫn điềm đạm thản nhiên: "Không dám."

"Khoan đã!" – Dư Nhật cao hứng cắt ngang đối thoại của hai người, "Dư mỗ nói là cả ba người!"

"Ngươi!" – Trương tiểu bằng hữu suýt chút nữa xông lên vật Dư thần y xuống đập cho một trận!

Dư Nhật không thèm đếm xỉa gì đến cậu nhóc, chỉ chăm chăm ngắm nghía Tiếu Khuynh Vũ: "Nếu ngươi thua dù chỉ một ván thôi, cũng đừng trách Dư mỗ vô tình vô nghĩa, mời hạ sơn mau cho!"

Hoàng Phủ Cổn Vũ nấp sau gốc cây áy náy nói: "Bệ hạ, Dư huynh lúc mới nhận thư của hạ quan rõ ràng rất có cảm tình với công tử, còn nói sẽ vì công tử dốc sức trị liệu, mặc dù đường sá xa xôi cũng không quản ngại nhận sự ủy thác của vi thần… Không hiểu sao bây giờ lại…"

Phương Quân Càn mắt vẫn dõi theo người ấy không rời, nụ cười vẫn đường hoàng mà đầy kiêu hãnh không hề thay đổi: "Yên tâm, Khuynh Vũ không việc gì đâu." Bởi vì, y là công tử Vô Song!

Hoàng Phủ âm thầm đánh giá Phương Quân Càn trước mặt: mày kiếm mắt sáng, thanh dật xuất trần, khóe môi mỏng, mím lại thành một đường thẳng cương nghị mà cuốn hút, một người có vẻ biếng nhác lại sở hữu nét tà mị mê người, ngũ quan thanh tú phân minh, đường nét khuôn mặt góc cạnh rõ ràng, thần thái phi dương, ẩn chứa khí phách uy nghiêm, cương mãnh.

Hắn hoàn toàn tin tưởng vào y!

Hoàng Phủ Cổn Vũ đột nhiên hiểu ra phần nào những lời Thích Vô Ưu nói với mình ngày hôm đó…

Lại nghe được Tiếu Khuynh Vũ cung tay đáp lời: "Nếu đã như vậy, ba vị kỳ hữu, xin mời."

"Tuy nói Tam kỳ hữu chúng ta kính ngưỡng công tử đã lâu, nhưng cũng sẽ không hạ thủ lưu tình. Công tử, đắc tội!"

Ván thứ nhất, lão đại Kỳ Trận của bộ ba cầm cờ đen ứng chiến.

Tiếu Khuynh Vũ nắm cờ đỏ đi trước: "Pháo hai bình bốn."

Ván thứ nhất bắt đầu.

Mọi người đều nín thở.

Ngoại trừ Dư Nhật cùng Hoàng Phủ Cổn Vũ, bất luận là Phương Quân Càn, Tiếu Khuynh Vũ hay là Tam kỳ hữu, không có ai là không tinh thông kỳ nghệ!

"Chốt bốn tấn một." "Tướng sáu tấn một."

"Xe ba tấn tám." "Tướng sáu thoái một."

"Xe hai tấn một." "Tiền chốt bình năm"

"Xe hai bình năm." "Chốt bốn bình năm."

Người ngoài cuộc túm tụm xem náo nhiệt, kẻ trong cuộc căng thẳng tìm nước đi.

Chỉ sau năm nước cờ, Phương Quân Càn đủ nhận ra đây là ván cờ tướng hiếm có khó tìm giữa những kỳ danh cao thủ! Nói không lo lắng gì là nói dối, hắn không khỏi thắc thỏm đến vã mồ hôi thay cho Tiếu Khuynh Vũ.

"Tướng năm tấn một."

Kỳ Trận nhếch mép cười: "Chốt sáu tấn một."

Hoàn Vũ đế thầm than trời trong bụng! Một nước vừa hạ, quân đen chiếm thế thượng phong, về sau căn bản là quân đen chủ động tấn công, quân đỏ chỉ có thể chống đỡ.

Vô Song công tử điềm nhiên bình thản, phong độ không hề sa sút: "Tướng năm tấn một." "Xe năm bình ba."

"Chốt sáu bình bảy." "Xe ba bình một."

…

Nước thứ mười bốn, "Xe bốn bình sáu." "Chốt ba tấn một."

Nước thứ mười lăm, "Xe sáu tấn một." "Xe một thoái hai."

Hoàng Phủ Cổn Vũ mờ mịt không hiểu: "Bệ hạ, cục diện thế nào?"

Phương Quân Càn sa sầm nét mặt: "Rất không ổn."

Vô Song công tử đột nhiên mỉm cười, cánh tay ngọc thoáng vung lên rồi hạ xuống, tựa gió tản mây nhàn: "Xe sáu tấn năm."

"Hay!" – Bắt tượng chết tươi, quá đẹp. Phương Quân Càn không nhịn nổi bật lên khen một tiếng!

Nước thứ hai mươi chín, Tiếu Khuynh Vũ vẫn ung dung ứng đối: "Xe sáu bình hai."

Phương Quân Càn trong lòng thầm khen: âm thầm bảo toàn chốt giữa, chính đạo.

Kỳ Trận cau mày, không khôi phục nổi trạng thái trầm tĩnh lạnh lùng ban đầu: "Chốt ba bình bốn."

…

Hai bên ta đến ngươi đi, ta lui ngươi tiến, thế trận đã vào thế tàn sát tối hậu!

Nước thứ bốn mươi mốt, "Xe ba tấn một." "Tướng sáu thoái một."

Nước thứ bốn mươi hai, "Xe hai bình một." "Xe ba bình bảy."

"Xe một thoái hai." – Vô Song công tử hạ nước cuối cùng xuống bàn cờ, trận chiến vắng mùi khói lửa rốt cuộc cũng kết thúc, "Đã nhường."

Hòa cờ! Lẽ nào lại là hòa cờ?!

Tuy rằng không thua, nhưng…

Hoàn Vũ đế âm thầm kinh ngạc: với kỳ lực của Khuynh Vũ mà nói, hắn không chỉ dừng lại ở đó mới phải.

Dư Nhật càng không thèm liếc đến nửa con mắt: cái gì công tử Vô Song, bất quá cũng vậy mà thôi! Chỉ là hạng khôn lỏi, hữu danh vô thực chứ có gì hay ho!

Ván thứ hai, lão nhị Kỳ Dịch cầm quân đỏ đi trước. Tiếu Khuynh Vũ quân đen.

Ván thứ hai, chiêu pháp vô cùng thâm ảo, biến hóa khôn lường, ngay cả lão đại Kỳ Trận nức tiếng đệ nhất bày binh bố trận cũng phải cảm thấy thẹn thay cho mình, tự nhủ khó lòng kham nổi kỳ danh mà giang hồ ưu ái phong tặng.

Bố cục kết cấu nghiêm cẩn, khí thế hùng vĩ, ngoại trừ việc đầu trận bên phía quân đỏ vờ vịt liên tục thí song pháo, xe, đẩy xe còn lại vào tử cục là kiểu bài trận đặc sắc đậm chất giang hồ, thì đôi bên ngay từ đầu không ngại thể hiện sát khí tràn ngập, quỷ bí dị thường; đến giữa trận, thế công của quân đen

trở nên sắc bén đầy nguy hiểm, quân đỏ cũng nỗ lực phi thường. Những nước cờ cuối, song phương chiêu pháp tinh tế, dày đặc đan xen, cục thế đa dạng, thắng bại khó phân. Chung trận vào thế hòa.

Lại là hòa cờ!

"Đã nhường." – Vô Song công tử thần thái thản nhiên không động, khiến cho Hoàn Vũ đế của chúng ta lờ mờ nhận ra điều gì đó.

Ván thứ ba, lão tam Kỳ Phú cầm quân đỏ đi trước. Tiếu Khuynh Vũ vẫn tiếp tục cầm quân đen.

Nước thứ mười ba, "Xe một bình sáu." "Tướng bốn bình năm."

Nước thứ mười bốn, "Xe sáu thoái bốn." "Xe bảy bình năm."

Tam kỳ hữu hớp một hơi khí lạnh: xe đen bình trung, một nước rất hiểm, đường đi của quân đỏ đã gặp trở ngại rồi. Dưới những chiêu pháp cực kỳ thâm ảo phức tạp, quân đen hoàn toàn chiếm ưu thế.

Nước thứ năm mươi bốn, "Tướng bốn bình năm." "Xe sáu bình năm."

Nước thứ năm mươi lăm, "Tướng năm bình sáu." "Pháo năm tấn hai."

Hòa.

Vẫn là hòa!

Tiếu Khuynh Vũ ưu nhã cung tay: "Đã nhường."

Sắc mặt của tam kỳ hữu quả thực rất khó coi. Ván đầu có thể cho rằng ngẫu nhiên, ván thứ hai cũng có thể miễn cưỡng nói trùng hợp để giải thích, nhưng nếu ngay cả ba ván liên tiếp vẫn là thủ hòa thì…!

Đây rõ ràng là Tiếu Khuynh Vũ đã thận trọng từng bước, sắp đặt trù tính trước kết quả!

Hòa cờ, thông thường so với thủ thắng càng khó khăn hơn!

Tam kỳ hữu có chút hoảng hốt nhìn trừng trừng vị công tử áo trắng trước mặt mình: y làm sao có thể?!

Quả nhiên là như vậy. Hoàn Vũ đế lúc này thần trí mới chậm chạp hồi phục, phát hiện lòng bàn tay đã mướt mồ hôi. Ngẩng đầu nhìn lại Tiếu Khuynh Vũ vẫn điềm nhiên tự tại không chút vội vàng, buột miệng tự trào: "Thật chẳng biết là ai khẩn trương hơn ai nữa…"

Dù cho Dư Nhật đối với kỳ nghệ dốt đặc cán mai, thì chỉ cần nhìn thần thái của ba vị hảo hữu cũng đủ hiểu họ không những bại mà còn bại rất thảm.

Trong lòng bốc hỏa, song ngoài mặt vẫn tỏ ra ung dung thong thả, thanh sắc bất động: "Chúc mừng công tử đã vượt qua hai cửa ải. So với hai ải trước, ải cuối cùng này vô cùng đơn giản, đối với công tử mà nói đây chỉ là chuyện vặt."

"Xưa nay đều biết thầy thuốc chính là phụ mẫu tái sinh của bệnh nhân, Dư Nhật chẳng dám cầu đến như vậy, chỉ cần Vô Song công tử hành đại lễ quỳ lạy trước mặt Dư Nhật, Dư Nhật ngay lập tức chữa trị đôi chân cho công tử!"

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 152: Chương 152

Lời vừa nói ra, Bách Thảo trang lặng phắc như tờ, nghe được cả tiếng châm roi.

Trương Tẫn Nhai là người phản ứng đầu tiên: "Công tử nhà ta hai chân bất tiện, ngay cả trước mặt Hoàng đế cũng được miễn lễ không quỳ. Dựa vào ông, xứng đáng cho công tử ta hạ mình quỳ lạy sao? Trong đầu ông đang nghĩ cái quái quỷ gì thế?"

Hoàn Vũ đế đứng trong chỗ nấp nghe Dư Nhật nói ra điều kiện ấy không khỏi sắc mặt đại biến, lại nghe tiếp những lời phẫn nộ của Trương Tẫn Nhai, cầm lòng không được cười mà than rằng: "Trương tiểu bằng hữu mà tức giận thì thật đáng sợ…"

"Tẫn Nhai, không được nói bậy."

"Nhưng mà công tử…!" – Trương Tẫn Nhai không thèm nén giận nữa, cứ thế bùng phát, "Ông ta rõ ràng đang làm khó người! Không chữa thì không chữa chứ! Ông ta năm lần bảy lượt đùa giỡn với chúng ta là có ý gì!?"

"Tẫn Nhai." – Đôi mắt ôn hòa trữ định của Vô Song công tử tựa dương liễu phất phơ trong gió xuân nhẹ nhàng, lướt qua đôi mắt trẻ thơ đang giận dỗi, còn đang không hay không biết gì, lửa giận của Trương Tẫn Nhai đã bị triệt tiêu sạch sẽ.

Tiểu Khuynh Vũ hướng mắt sang nhìn Dư Nhật, phía sau ngữ khí điềm nhiên bình thản, ưu nhã ôn nhu chính là lòng kiên trì vững vàng như núi ngàn ***g lộng!

"Tiểu Khuynh Vũ vẫn luôn cho rằng, đại trượng phu đứng trong trời đất, tuy có thể không có khẩu khí, song không thể không có tôn nghiêm. Nam nhi dưới gối có hoàng kim (1), há cứ có việc cầu người lại lưng khom đầu cúi?"

Thản nhiên một câu nói, khí khái vượt trời xanh.

Dư Nhật cười lạnh: "Vậy có nghĩa là Vô Song công tử cho rằng tôn nghiêm bản thân quan trọng hơn việc đứng lên đi lại?"

Gương mặt Tiểu Khuynh Vũ nghiêm trang, hai mắt sáng rực, nhẹ giọng cười nói: "Mất đi hai chân quả thực là bất hạnh, nhưng nếu lại đánh mất cả tôn nghiêm thì chẳng phải so với bất hạnh lại càng bất hạnh hơn sao."

Vô Song công tử Tiểu Khuynh Vũ tự bản thân đã kiêu hãnh, cơ trí và cẩn trọng hơn người.

"Trừ ra trời và đất, trên đời này người có thể khiến Tiểu Khuynh Vũ cam tâm tình nguyện quỳ gối chỉ có một. Nhưng mà Dư thần y, người ấy không phải là ngài."

Y cứ nhẹ nhàng ôn nhu mỉm cười như thế, ung dung bình thản nói năng như thế, nhưng thoảng qua tai lại như có tiếng kim nhọn xé không, kiếm sắc rạch trời, sắc sảo, bén ngọt.

Cho đến lúc này, Hoàng Phủ Cổn Vũ mới thực sự lĩnh hội sâu sắc, Tiểu Khuynh Vũ tuyệt đối không phải hạng phàm phu tục tử, mà chính là người cùng với Hoàn Vũ đế chinh chiến thiên hạ, là nhân tài kiệt xuất từng khiến những đại quốc phải thúc thủ dưới tay mình.

Dư Nhật sầm mặt, một tiếng cũng không nói.

"Tiểu mỗ ngày hôm nay vinh dự được hội ngộ ba vị kỳ hữu cùng Dư thần y, quả thực là tam sinh hữu hạnh. Trời đã không còn sớm nữa, Tiểu mỗ mạn phép cáo từ."

"Ơ… Công tử…" – Tam kỳ hữu cuống cuồng dậm chân.

"Hứ, ngươi ái y bất y, công tử nhà ta không phải cứ ai muốn gặp là thấy đâu!" – Trương Tẫn Nhai le lưỡi làm mặt quỷ chọc tức, đoạn đẩy luân y cùng Vô Song công tử rời đi.

Phương Quân Càn vẫn đứng phía sau gốc cây, lặng lẽ nhón chân ngước mắt dõi theo bóng hình kiêu ngạo mà kiên cường dần xa khuất, không ngớt bi thương.

Mỉm cười đấy, mà sao thê lương đến vậy.

Phương Quân Càn mông lung nhìn ra Ngự hoa viên, tuyết rơi tán loạn đầy trời, cảnh vật lãnh lẽo giá băng, như cõi lòng cô liêu quạnh vắng của hắn.

Bàn tay nhẹ nhàng áp lên vết thương trên ngực, vết thương mà y để lại trước khi ra đi.

Trong mắt chợt hiện lên hình ảnh người ấy dứt khoát bỏ đi, không hề quay đầu nhìn lại, thê lương, tuyệt vọng dâng tràn.

"Bệ hạ cho truyền hạ quan không biết có việc chi sai bảo?" – Hoàng Phủ Cổn Vũ cung kính khấu đầu.

Hoàn Vũ đế đã thay long bào ra, Hoàng Phủ ngẩng lên nhìn, chỉ thấy cả người hắn là một thân hồng y rực lửa quen thuộc.

"Hoàng Phủ, trẫm muốn ngươi đưa trẫm đến Bách Thảo trang lần nữa."

Vậy là, Hoàng Phủ Cổn Vũ lại dẫn Phương Quân Càn, xuyên qua Thần Nông trận pháp, men theo sơn đạo bí mật quanh co, lần thứ hai viếng thăm chỗ ẩn cư của Bách thảo thần y – Bách Thảo trang.

"Hahaha, Hoàng Phủ huynh không phải việc quan bận rộn, dốc lòng vì nước hay sao, hôm nay như thế nào lại có nhã hứng ghé thăm Bách Thảo trang của ta vậy?" Nhìn sang nam tử hồng y như lửa bên cạnh, Dư Nhật có vẻ ngạc nhiên, "Vị này là…?"

Giữa gió tuyết phiêu diêu, ông nhìn thấy người thanh niên áo đỏ chói lọi tựa ánh dương ấy thản nhiên cung tay hành lễ với mình: "Tại hạ Phương Quân Càn."

Ai là Phương Quân Càn?

Phương Quân Càn là ai?

Dưới gầm trời này chỉ cần không phải kẻ điếc thì có ai không biết đến đỉnh đỉnh đại danh Phương Quân Càn?

Dư Nhật ngàn lần vạn lần không thể nghĩ rằng, Hoàn Vũ đế uy chấn quần hùng, bễ nghễ thiên hạ ấy lại có thể vào ngày gió tuyết ngập trời thế này, không quản đường xa, bất chấp thân phận hiển quý quang lâm hàn xá!

Tuy nói rằng bản thân mình chẳng mấy hoan nghênh vị tân vương này, song đạo lý dân không đấu với quan, trong lòng Dư Nhật vốn hiểu rất rõ.

"Dư Nhật chỉ là một kẻ thường dân áo vải, chẳng hay Bệ hạ đến đây có điều gì chỉ giáo?"

"Không dám nhận, Dư thần y đã quá lời. Hôm nay, ở đây không có ai là Hoàn Vũ đế, chỉ có một Phương Quân Càn mà thôi."

Hoàng Phủ Cổn Vũ thở hắt ra, vội vội vàng vàng đứng giữa hòa hoãn: "Dư huynh, còn không mau mời bệ hạ vào trong đi?"

"Không cần đâu." – Phương Quân Càn hít một hơi sâu. Đột ngột hắn vén vạt áo, khuỵu gối, quỳ rạp xuống đất!

"Bệ hạ!" – Hoàng Phủ mặt cắt không còn giọt máu, 'phịch' một tiếng cuống cuồng quỳ mọp theo!

Phương Quân Càn chậm chạp khép mắt: "Dư thần y đồng ý chỉ cần công tử Vô Song ở trước trước mặt Dư thần y hành đại lễ quỳ gối dập đầu, Dư thần y sẽ lập tức chữa trị đôi chân cho y."

Dư Nhật hoảng kinh thối lui mấy bước, sắc mặt thay đổi liên tục.

Phương Quân Càn không giống như Tiểu Khuynh Vũ, hắn là Hoàn Vũ đế, là người có địa vị chí tôn chí quý đệ nhất đế quốc Đại Khuynh này!

Nhưng hôm nay, hắn mặc kệ tôn nghiêm của bậc đế vương, ở trước mặt mình quỳ gối xuống hành đại lễ…

"Trước đây, Phương Quân Càn từng hứa, dùng mọi sức lực khuynh đảo thiên hạ để làm cho y có thể đứng lên đi lại. Nhưng Khuynh Vũ chỉ bình luận bốn chữ – Hao tài tốn của."

Khuôn mặt Phương Quân Càn hiện lên đắng cay, chua xót.

"Hoàn Vũ đế chẳng thể nào làm như thế này, bởi vì y nhất định sẽ nổi giận. Người có thể làm vậy, chỉ có Phương Quân Càn… Hôm nay Phương Quân Càn vứt bỏ tất cả vinh nhục bản thân quỳ gối trước mặt Dư thần y, hy vọng Dư thần y y pháp cao thâm, y tâm quảng đại, vui lòng chữa trị cho công tử Vô Song!"

Không màng vứt bỏ cả đời thăng trầm vinh nhục, chẳng tiếc xóa tan ngàn kiếp thịnh thế yên hoa, chỉ còn lại một nam tử hán ngạo mạn kiêu hùng, đỉnh thiên lập địa, vì người yêu trong mộng sẵn sàng cam tâm quỳ gối, không oán thán, không hối hận.

Dư Nhật chỉ còn nghe thấy giọng của mình run rẩy khó nhọc: "Y… còn quan trọng hơn cả tôn nghiêm của người ư?"

Hồng y nam tử nhè nhẹ mỉm cười: "Đúng như vậy."

Trầm mặc thật lâu.

Dư Nhật thở ra một hơi thật dài: "Dư Nhật ta tâm phục khẩu phục rồi…"

"Chẳng hay Dư thần y mời Tiểu mỗ lên núi có việc gì quan trọng?" – Vô Song công tử một mình được mời đến Bách Thảo trang, trong lòng tự hỏi không biết lần này Dư Nhật mời đến để làm gì.

"Dư mỗ thay đổi chủ ý, quyết định sẽ chữa trị cho đôi chân của công tử."

Vô Song công tử nghe vậy kinh ngạc: "Nhưng Tiểu mỗ có vượt qua được ba cửa ải của thần y đâu!"

"Ta đã nói chữa là chữa! Trước khi ta lại thay đổi chủ ý lần nữa ngươi không cần thắc mắc nguyên nhân làm gì!"

"Nhưng mà…"

"Đi thôi đi thôi, thể trạng ngươi không được tốt, bớt băn khoăn lo lắng nhiều việc đi." – Ngay cả biểu cảm cũng giống nhau!

Nhớ lại lời khẩn cầu cuối cùng của Phương Quân Càn… "Kính mong Dư thần y nhất thiết không được cho Khuynh Vũ biết."

"Không nói cho y biết, chẳng phải tất cả những việc ngài vì y mà làm thành ra uổng công vô ích sao? Y sẽ không cảm kích ngài, thậm chí càng không nhớ đến ngài. Cho dù là vậy, ngài vẫn muốn giấu y ư?"

"Đúng vậy, khẩn cầu người."

Nhịn không được hỏi: "Ngài làm như thế, có đáng giá không?"

Nam nhân ấy đã đáp lại thế này: "Không có cái gì đáng giá hay không đáng giá, chỉ có nguyện ý hay không nguyện ý thôi."

Suy nghĩ miên man đến đó, Dư Nhật không khỏi thở dài đánh thượt: hai tên nhóc ngốc nghếch ngoan cố không hiểu chuyện!

Lúc này, thừa biết Phương Quân Càn còn đang trốn ở bên ngoài nghe ngóng tình hình… Bách thảo thần y chợt nảy ra một ý.

"Trong lúc chữa trị, xin phiền Vô Song công tử bịt hai mắt lại."

Tiểu Khuynh Vũ nhíu mày: "Tiểu mỗ cũng biết sơ qua y thuật, chưa từng nghe chữa chân lại phải che mắt."

Dư Nhật mặt không biểu cảm: "Đây là môn quy Dư gia, để phòng ngoại nhân học lén y thuật của Dư gia, phàm người của Dư gia hành y bên ngoài, bệnh nhân đều không được nhìn thấy."

Vô Song công tử: "…"

Người dưới mái hiên, sao có thể không cúi đầu.

"Ngươi đi theo ta!" – Dư Nhật kéo Phương Quân Càn đang đứng ngây ra ở bên ngoài, đưa vào trong phòng.

Bên trong phòng, Tiểu Khuynh Vũ người vận bạch y đơn giản mà thanh quý, tựa ánh trăng nhàn nhạt rọi tuyết trắng lung linh, đoan nhiên tĩnh tọa trong luân y, lặng lẽ chờ đợi. Dải lụa trắng muốt che lên đôi mắt xinh đẹp như sao sáng, mẫn tuệ tinh anh, nghe tiếng bước chân, y không biết là ai ngẩng đầu lên hỏi: "Dư thần y?"

"À." – Dư Nhật đưa Phương Quân Càn còn chưa hoàn hồn đến trước mặt y, "Đây là người hầu của Dư mỗ, trước khi ngươi khỏi hẳn, hắn sẽ phụ trách chăm sóc cho ngươi. Tuy hắn vừa câm vừa điếc, nhưng lại là người rất thân cận tín cẩn bên cạnh ta, mong Vô Song công tử đừng bận tâm."

Vô Song công tử mỉm cười ôn nhu, tựa gió xuân ***g lộng: "Có lý nào!"

"Vậy thì được rồi." – Dư Nhật cầm lên bàn tay mảnh mai trắng nõn của y, đặt vào bàn tay to lớn mạnh mẽ của Phương Quân Càn.

Phương Quân Càn liền nắm lấy. Tay của y, nằm yên trong tay của hắn…

Khuynh Vũ, huynh có cảm giác được không? Phương Quân Càn, hiện đang ở đây này…

—oOo—

(1) Nguyên văn: Nam nhi tất hạ hữu hoàng kim (男儿膝下有黄金): câu này bắt nguồn từ một vở kinh kịch: Thời Xuân Thu, có một người tên Thu Hồ làm quan Đại phu ở nước Lỗ mười năm. Ngày nọ trở về quê thăm thân, ở bãi dâu gặp lại thê tử là La Mai Anh nhưng hai người không nhận ra nhau. Thu Hồ buông lời trêu ghẹo thì bị vợ mắng cho một trận. Về đến nhà mới biết người đó là vợ mình, người vợ uất lên suýt chết. Mẹ của Thu Hồ bắt y quỳ gối xuống xin lỗi vợ nhưng y nhất định không chịu, nói rằng: "Nam nhi tất hạ hữu hoàng kim, khởi khẳng đê đầu quỵ phụ nhân" (Nam nhi dưới gối có vàng ròng, há chịu gập gối lạy đàn bà)

Về sau, trong 'Lộc đỉnh ký', Vi Tiểu Bảo đã 'chế' câu trên như thế này "Nam nhi tất hạ hữu hoàng kim, tối hảo thiên thiên quỵ nữ nhân" (Nam nhi dưới gối có vàng ròng, tốt nhất mỗi ngày đều quỳ trước mỹ nhân)

Câu này không phải nói rằng nam tử hán đại trượng phu không được quỳ gối, mà là muốn nói làm người điều tối quan trọng là phải có tôn nghiêm, không thể tùy tiện khuất phục kẻ khác.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 153: Chương 153

Hắn chỉ hy vọng, đó là mỗi khi y mỏi mệt, chán chường hay cô đơn, thì mình có thể chìa ra một bờ vai để y nương tựa vào, dịu dàng vỗ về ủi an, mang lại cho y niềm hy vọng; mỗi khi y thất bại, đau khổ hay thương tâm, thì mình cũng không phải chỉ có thể giương mắt nhìn y đem thân vùi vào đáy mồ u tối, lặng câm tuyệt vọng, mà là có thể, dùng tất cả ấm áp cùng sức lực của mình, sưởi ấm cho y.

"Ta nói, Bệ hạ, người cứ chờ đợi mãi như thế này, Bách Thảo trang của ta đã sắp biến thành hành cung cho người xử lý chính sự mất rồi." – Dư Nhật ở gần Hoàn Vũ đế lâu ngày, phát hiện thì ra Hoàn Vũ đế là một nhân vật cực kỳ thú vị.

Hoàn Vũ đế đem đống tấu chương cao nghễu nghện mà Hoàng Phủ Cổn Vũ mang đến gạt qua một bên: "Ngày xưa còn là Anh Vũ hầu, chưa hiểu nỗi khổ của đế vương, bây giờ hối hận không kịp, mà có muốn hối hận cũng muộn rồi. Nhớ quá những năm xưa, thật là tiêu diêu khoái hoạt biết bao nhiêu, ôiiiii…"

"Những lời này mà để cho công tử nghe được, e rằng Bệ hạ lành ít dữ nhiều."

"Khuynh Vũ bây giờ còn đang yên giấc trong phòng." – Hoàn Vũ đế không mấy chú ý, mở ra một bản tấu chương, bắt đầu phê duyệt, "Phương Quân Càn đã phải chịu biết bao thê thảm rồi, cũng không cho phép ta oán oán thán thán vài câu nữa sao?"

"Bệ hạ chẳng lẽ không thích làm Hoàng đế ư? Hay là Bệ hạ cho rằng mình không đủ khả năng làm một vị Hoàng đế tốt?"

"Hoàng đế?" – Hoàn Vũ đế bật cười, "Cả thiên hạ, vốn chỉ cần là người có năng lực đều có thể! Nói một câu đại nghịch bất đạo thế này, Trẫm đến tận bây giờ vẫn không hề tin vào cái gì gọi là thiên mệnh chú định. Nếu như sau này Phương Quân Càn trăm tuổi cưỡi hạc quy thiên, Vệ Y kế vị, thì chỉ có một nguyên nhân duy nhất khiến nó có đủ tư cách kế vị mà thôi, đó là nó phải có năng lực xử lý, nắm giữ vận mệnh cả quốc gia, hoàn toàn không phải vì nó là đệ đệ của Phương Quân Càn mà được quyền đương nhiên kế vị."

Dư Nhật nghe xong mồm há hốc mắt trợn trừng: Những lời này xưa nay chưa từng có ai nhận thức, càng không có ai đinh ninh như vậy!

"Nếu Trẫm nhận thấy Phương Vệ Y không đủ khả năng đảm đương trách nhiệm cùng vinh quang mà Vương vị mang đến, thì dù cho đó là đệ đệ của mình, Phương Quân Càn cũng sẽ tước bỏ tư cách của nó, trao cho người có năng lực hơn gánh vác!"

"Phương Quân Càn, tuyệt đối không thể mang giang sơn mà Khuynh Vũ cả đời hy sinh bảo vệ trao vào tay kẻ vô đức vô năng!"

Dư Nhật cười khổ: "Dư Nhật thật không biết, ngoại trừ công tử, trong lòng Bệ hạ còn điều gì khác nữa không?"

Đại bút trong tay Phương Quân Càn vung lên, tấu chương nhanh chóng được gạt sang một bên: "Tất nhiên là có, Vệ Y nếu có thể đảm đương Vương vị thì không còn gì tốt bằng. (tất nhiên là, nói gì thì nói, nước ngọt không cho chảy ruộng ngoài rồi!) Trước khi thoái vị, Trẫm nhất định sẽ dốc cạn khả năng của mình dạy dỗ, bồi dưỡng tốt nhất cho Vệ Y." (Mặc mẫu: Văn Thành đế thật đáng thương)

"Công tử, hôm nay là ngày châm cứu cuối cùng. Nội trong ba canh giờ, Dư Nhật sẽ hoàn tất việc kết nối và đả thông toàn bộ kinh mạch hai chân của công tử. Sau đó có thể đứng lên hay không, chỉ còn trông chờ vào chính bản thân công tử mà thôi. Nhưng mà công tử phải nhớ, dục tốc bất đạt, điều tối kỵ là tham cái lợi trước mắt mà hại về sau. Giống như hài nhi chập chững tập đi, công tử muốn đứng lên đi lại tuyệt đối không thể ngày một ngày hai mà có thể thành công được."

Nghe những lời khuyên nhủ chí tình của Dư Nhật, Vô Song công tử ôn nhã mỉm cười: "Dư thần y dạy rất phải, Tiếu mỗ đã nhớ kỹ rồi."

Tay lại bị nắm chặt! Phương Quân Càn nhẹ nhàng viết xuống hai chữ – [Đừng sợ].

Tiếu Khuynh Vũ trả lời hắn – [Yên tâm].

Nửa tháng trời chịu đau đớn thống khổ hành hạ, mười lăm ngày đêm sống không bằng chết, tất cả hy vọng mong chờ, thành công hay thất bại đều do bước cuối cùng này quyết định!

Phương Quân Càn gắt gao siết chặt bàn tay của Tiếu Khuynh Vũ, kẻ xưa nay chưa từng tin vào thần phật như hắn lúc này trong lòng lại tha thiết cầu xin: Ông trời ơi, làm ơn đừng đối xử tàn nhẫn với y thêm nữa, van xin ông, hãy làm cho y được đứng lên đi!

Ngày mồng ba tháng hai Vũ lịch nguyên niên.

Đại Khuynh quốc, biên giới hướng Tây Nam.

Luân Thuần quận.

Thiên không vẫn cao vời vợi, sâu thăm thẳm mà lơ đãng nhẹ nhàng, tuy có mặt trời chiếu rọi, nhưng chung quy hơi ấm vẫn chưa đủ để đánh tan hoàn toàn cái lạnh của mùa đông. Mặc dù mới sáng tinh mơ, song trên con đường lớn còn váng vất hơi sương đã có người qua kẻ lại, nói cười huyên náo, tiếng hô hoán, tiếng rao hàng âm vang không dứt.

Con đường này chính là thương lộ chủ yếu giao dịch buôn bán qua lại giữa Liêu Minh và Luân Thuần quận, nguyên nhân vì từ lâu Liêu Minh đã thực hiện chính sách trung lập, giữ quan hệ bang giao, thiết lập hòa bình lâu dài giữa hai nước, khiến cho nơi vốn hoang vu thưa thớt rất nhanh phát triển thành một trung tâm náo nhiệt.

Người đi hối hả, người về khẩn trương, phố chợ ồn ã huyên náo, xe lọc xọc, ngựa hí vang cùng hòa điệu với nhau trong khúc nhạc cuộc sống triền miên không dứt. Một luồng sinh khí sung mãn cùng sức sống mãnh liệt không ngừng vươn vai lớn mạnh ở nơi này.

Luân Thuần quận là một địa phương rất đặc thù của đế quốc Đại Khuynh, là một phần lãnh thổ Đại Khuynh, mặc dù bị cựu thần Đại Khánh chiếm giữ. Một số hoàng tôn quý tộc tiền triều không thừa nhận địa vị chính thống của Hoàn Vũ đế (tất nhiên, họ không chịu thừa nhận Hoàn Vũ đế của chúng ta cũng không lấy gì làm lạ, chẳng qua còn lưu tình không thèm ra tay bắt gọn cả ổ, mới để cho họ yên ổn trong cái hốc nhỏ phía Tây Nam tự tung tự tác, coi trời bằng vung như thế). Đám cựu quan này vẫn kiên trì cố chấp chỉ thừa nhận con cháu hoàng thất Đại Khánh mới có tư cách kế thừa Hoàng vị, còn chuyện cuối cùng chọn ai lại chia thành hai phe, một bên ủng hộ Phương Giản Huệ, bên kia ủng hộ công tử Vô Song cãi nhau om sòm. Luân Thuần quận tiếng là thuộc lãnh thổ Đại Khuynh, nhưng thực ra lại là một vùng đất vô pháp vô thiên chẳng ai quản được.

Nhưng mà, đến hôm nay thôi, nền hòa bình giả tạo ở đây sẽ kết thúc.

Một quan binh Liêu Minh người vận khinh giáp, thản nhiên cưỡi ngựa đủng đỉnh trên đường, thoạt tiên không hề khiến cho bất cứ thương nhân Luân Thuần nào chú ý. Một vài tiểu hài tử thậm chí còn quay tới quay lui chỉ chỉ trỏ trỏ, không ngớt hâm mộ trầm trồ bộ giáp sáng lóa mà quan binh ấy vận trên người.

Người kỵ sĩ trẻ tuổi Liêu Minh ngồi trên lưng một con ngựa cao lớn, khóe môi bất chợt hất lên thành một cái nhếch mép mỉa mai, đôi mắt lạnh như băng nhìn xuống dân chúng Đại Khánh đang tất bật với cuộc sống thường nhật, khinh khỉnh hệt như đang nhìn một bầy kiến cỏ.

Hắn điềm nhiên cưỡi ngựa, ung dung gõ móng ngựa lộp cộp từng bước trên quan lộ tiến về phía trước.

Ngay lúc đó, một thương dân Đại Khuynh có lòng tốt nhắc nhở hắn: "Quan gia, không thể đi tiếp lên nữa đâu. Đi tiếp là vượt biên đó."

Khóe mép tên kỵ sĩ càng cong lên một cách tàn khốc, vẻ mặt đầy mỉa mai khinh miệt: "Vượt biên?" Đang lúc chúng nhân còn đang trợn mắt kinh ngạc, hắn ta thúc mạnh vào bụng ngựa, giật mạnh dây cương, con chiến mã hí vang nhức óc, dậm vó nhổm lên xé gió phóng vút qua bên kia biên giới!

Mọi chuyện chỉ diễn ra trong nháy mắt.

Nhìn theo bóng lưng cậy thế làm xằng không coi ai ra gì của tên kỵ sĩ, dân chúng Đại Khuynh quả thực không thể tin được những gì vừa xảy ra trước mắt.

Chuyện xảy ra sau đó lại càng khiến cho người ta hoàn toàn sụp đổ! Trong tiếng ầm vang khủng khiếp, cũng theo hướng xuất hiện của tên kỵ sĩ nọ, lúc này trong mắt người ta hiện ra trùng trùng điệp điệp quân đội Liêu Minh. Sắc cờ đen thêu hoa vạn thọ ngạo nghễ từ trong đất Liêu một đường tiến thẳng đến Đại Khuynh Luân Thuần. Phía dưới lá cờ hiệu, hàng nghìn hàng vạn binh sĩ Liêu Minh người đeo huy hiệu hình hoa vạn thọ hết đoàn này đến đoàn khác xuất hiện, hung hãn như sóng thần càn quét dọc chiều dài biên giới Đại Khuynh Liêu Minh. Lại còn tiếng hô dậy trời chuyển đất nhức óc đinh tai từ vô vàn cái miệng đồng thanh gào thét: "Đại Liêu vạn tuế! Vạn tuế! Vạn tuế!"

Quân sĩ Liêu Minh hò hét ầm ầm, rầm rập bước chân tiến lên, thế công mạnh mẽ vô tiền khoáng hậu. Móng ngựa dẫm nát bình nguyên, áo choàng kỵ binh phần phật trong gió ngàn ***g lộng, trông như đôi cánh chim ưng khổng lồ giương rộng đe dọa, dữ tợn giơ móng, hung hãn làm tê liệt tất cả những thứ trước mắt mình!

Con dân Đại Khuynh thất hồn lạc phách nhìn quân đội Liêu Minh tiến đến Luân Thuần quận, chiếm đoạt quê hương sinh thành dưỡng dục mình.

Luân Thuần quận rất nhanh chóng bị đại quân đông nghìn nghịt của Liêu Minh nuốt chửng, lá cờ đen ngòm thêu hoa vạn thọ ngang ngược ngạo mạn cắm lên đầu thành.

Liêu Minh đã từ lâu âm thầm nuôi quân, cuối cùng cũng chịu vứt xuống chiếc mặt nạ trung lập ngụy trang, hung hiểm nhe ra đầy răng nanh sắc nhọn!

Loạn rồi!

Buổi sáng ngày mồng ba tháng hai Vũ lịch nguyên niên, theo hướng Tây nam Luân Thuần quận, Liêu Minh quốc phát động cuộc xâm lược đại quy mô nhằm vào Đại Khuynh. Quân Liêu nhanh chóng chiếm cứ Luân Thuần quận, hoàn toàn không vấp phải bất cứ sự kháng cự nào. Đại Khánh cựu thần tại đây hoặc xuôi tay chịu trói, hoặc bán nước cầu vinh. Cựu triều thái tử Phương Giản Huệ bỏ trốn, không rõ đi đâu.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 154: Chương 154

Binh bộ thượng thư thượng tấu xong, tất cả triều thần tại điện Kim Loan sắc mặt ai nấy trầm xuống nghiêm trọng. Nhất là một vài quan viên vùng biên giới Tây Nam lại càng nơm nớp lo sợ, co rúm người không dám động cựa.

Hoàn Vũ đế uể oải chống cằm, nhịp nhịp gõ gõ lên đầu rồng bằng vàng ròng chạm nổi ở tay vịn ngai vàng, biểu cảm bình tĩnh lạ thường, không thể đoán ra dù chỉ một chút suy nghĩ của hắn: "Chư vị có gì muốn nói chi bằng cứ thoải mái mà nói ra không tốt sao."

Cứ án theo luận điệu của Liêu Minh thì, bọn chúng chỉ cần Luân Thuần quận, sau đó sẽ lập tức bãi binh thoái trận, không cố ý xâm phạm lãnh thổ Đại Khuynh. Hà huống chi, Luân Thuần quận đối với Đại Khuynh chẳng khác nào khúc ruột thừa, bỏ thì không nỡ, để cũng chẳng xong, Liêu Minh bọn chúng có chiếm cứ thì cuối cùng chỉ có lợi cho sự khống chế tuyệt đối của Hoàn Vũ đế với Đại Khuynh mà thôi.

Ý tại ngôn ngoại – Liêu quốc chúng ta có làm gì đâu, chỉ là giúp ngươi thu phục nơi thâm sơn cùng cốc lại cứng đầu cứng cổ không chịu nghe lời, cho kẻ làm Hoàng đế ngươi được thư thả nhàn nhã, lẽ ra ngươi cảm tạ chúng ta còn không hết, cần gì phải tự tìm phiền não mà ôm vào người!

Quần thần đưa mắt nhìn nhau, ý tứ của Hoàn Vũ đế ra sao không một ai dám đoan chắc, chuyện này, lớn cũng không lớn mà nhỏ cũng không nhỏ, để xem vị Hoàng đế còn chưa kịp ngồi yên ngai vàng kia xử lý thế nào.

Kỳ thực, Liêu Minh binh hùng lực mạnh, khí thế ầm ầm, quân uy cực thịnh, mà Đại Khuynh căn cơ lại chưa ổn, các nước chung quanh mắt hổ trừng trừng thèm muốn, thực sự lúc này, cùng với Liêu Minh trực diện xung đột không phải là khôn ngoan cho lắm.

Đại Khuynh chưa hết lề thói cổ hủ, vẫn còn lo lắng một khi khai chiến, cục diện chính trị chỉ vừa tạm thời ổn định sẽ lại dậy sóng bất an, về phần xung đột biên giới, hiện tại tạm không đả động đến, cắt nhượng phần Luân Thuần quận vô pháp vô thiên kia cũng là việc có thể chấp nhận được.

"Sao không nhớ lại lúc lật đổ Đại Khánh đi, nhuệ khí phản kháng của các vị khi đó bây giờ biến đâu mất hết rồi!!!" – Lý Sinh Hổ tính nóng như lửa, vỗ bàn rầm rầm, giận dữ gầm lên, "Liêu Minh kia trong hồ lô bán thuốc gì vậy! Dám khi dễ đè đầu cưỡi cổ chúng ta, còn không phải đang chê cười đàn ông Đại Khuynh bọn ta đều là lũ rùa chết nhát co đầu rụt cổ sao chứ!!"

Thái Nham hoảng hồn khuyên can: "Lý tướng quân ngài bớt kích động trước đã, việc quân việc nước là việc lớn, cần phải bàn bạc nghị sự kỹ càng. Trước đây lão phu đã từng trải qua, Đại Khánh mỗi lần muốn quyết định chiến hay hòa, trên triều đường văn võ bá quan cũng phải mất mấy ngày tranh luận, phân tích lợi hại, Binh bộ đề xướng phương án cùng kế hoạch, sau đó Hoàng thượng sẽ định đoạt. Tóm lại, nếu chỉ dăm bữa nửa tháng thì chẳng thể quyết định được gì, Lý tướng quân ngươi nóng vội quá đó."

"Chính vì Đại Khánh già nua khiếp nhược, chỉ biết co đầu rụt cổ nên mới bị chúng ta đoạt cả thiên hạ!" – Lý Sinh Hổ mặt mày dữ tợn nghiến răng nghiến lợi, "Liêu quốc kia đã cả gan khi dễ mạo phạm, không đánh cho chúng cút về thì chẳng phải để cho cả thiên hạ bảo Đại Khuynh chúng ta yếu hèn nhu nhược, ai cũng bắt nạt ức hiếp được à!"

"Hay!" – Cùng lúc là tiếng vỗ 'bộp' rất mạnh, cả đại điện lặng phắc như tờ. Lúc này, một dáng người cao lớn vươn mình đứng dậy, chẳng phải ai khác, chính là Hoàn Vũ đế Phương Quân Càn.

Nhãn thần rực lên như hỏa lôi, sắc sảo như điện chớp: "Tây Nam Luân Thuần vĩnh viễn là quốc thổ của Đại Khuynh. Điều này không cần phải nghi ngờ, ngoại nhân tất nhiên không có tư cách nhúng tay vào! Chuyện của Đại Khuynh, Đại Khuynh tự biết giải quyết, nhược bằng chúng ta cúi đầu chịu nhục, Liêu Minh sẽ lại càng được nước lấn tới!"

Hắn mặt lạnh như tiền nhổ ra những lời bá đạo, khiến người ta run bắn toàn thân: "Chỉ có Bát Phương quân chúng ta ức hiếp kẻ khác, kẻ khác đừng có mơ tưởng dễ dàng ngồi lên đầu lên cổ chúng ta!"

Hết thảy mọi người đều cảm nhận được khí phách bễ nghễ thiên hạ của vị quân vương ấy như đang tiếp thêm sinh lực cho chính mình, chư vị võ tướng bừng bừng nhiệt huyết: "Tuân lệnh!!"

Ngày mồng năm tháng hai Vũ lịch nguyên niên, đặc sứ của Đại Khuynh hội kiến cùng sứ thần Liêu Minh, đưa ra thông điệp cuối cùng về phía Liêu Minh: "Thỉnh sứ thần chuyển cáo cùng quốc vương quý quốc, trong vòng năm ngày nếu như Liêu Minh không chịu rút quân, đồng nghĩa với việc dùng ác ý khiêu khích Đại Khuynh. Đến lúc đó, hai nước chúng ta sẽ dùng binh lực đàm đạo ở chiến trường!"

Chỉ trong phút chốc, tuyên bố chắc nịch của Đại Khuynh từ Kim Loan điện được khuếch đại âm vang loan truyền khắp tứ phương thiên hạ, truyền đến Uy Nô, truyền đến Hung Dã, truyền đến Thiên Tấn, và tất nhiên, truyền vào tận cung cấm ở kinh đô Liêu Minh.

Thái độ của Hoàn Vũ đế vô cùng cương quyết, cứng rắn, động thái này khiến cho các lân quốc đại kinh thất sắc!

"Khởi bẩm bệ hạ, Thuần Dương công chúa cầu kiến."

Phương Quân Càn phất tay: "Cho truyền." Mấy ngày nay, hắn càng lúc càng quen với việc một mình ngồi trên đại điện vắng lặng, lặng lẽ gặm nhấm nỗi cô đơn…

Nghị Phi Thuần y trang tha thướt, dáng điệu khoan thai nhẹ nhàng, uyển chuyển tựa thiên tiên. Nàng quả thực là một nữ nhân hoàn hảo, thần thái phong hoa thoát tục, dung mạo quốc sắc thiên hương, tinh thông cầm kỳ thi họa, thực sự khiến người khác dù chỉ mới thoáng nhìn cũng không thể nào quên được.

Nghị Phi Thuần đã đến phía trước bệ rồng, ngước mắt nhìn lên… Đi im lìm, như hổ vờn mồi, ngồi uy nghi, tựa rồng cuốn móng, đó chính là người đàn ông đã khiến lòng nàng bao phen bão tố, yêu hận đan xen, khiến nàng chưa từng được một ngày yên ổn.

"Thuần Dương tham kiến Bệ hạ."

"Công chúa có việc gì?"

"Thuần Dương không muốn trở về Liêu Minh, cầu xin Bệ hạ ân chuẩn."

"Hiện tại hai nước giao tranh, nếu nàng vẫn tiếp tục ở lại Đại Khuynh, sẽ rất khó bảo toàn danh dự. Vì nàng từng có ơn với Trẫm cùng Khuynh Vũ, nên Trẫm mới khả dĩ đặc xá cho nàng trở về cố quốc đoàn tụ cùng thân nhân."

Nghị Phi Thuần vẫn cố khẩn nài: "Thuần Dương không muốn trở về Liêu Minh!"

"Vì sao?"

Vì sao?

Hắn hỏi nàng "Vì sao?"

Lời nói của hắn chẳng chút nào tỏ ra quan tâm để ý, trước hết khiến Nghị Phi Thuần ngạc nhiên, tiếp đó là tủi hổ, phi thường áp chế lửa giận dâng lên, làn thu thủy đẫm nước mắt trừng trừng nhìn Phương Quân Càn: "Vì sao… Chàng thực sự không biết là vì sao?"

Phương Quân Càn hốt nhiên cảm thấy, mình vừa hỏi một câu không đúng chút nào. Trực giác nhắc nhở hắn không nên tiếp tục đề tài này nữa: "Đương nhiên, công chúa vẫn quyết ý ở lại Đại Khuynh thì sẽ chuẩn y theo ý của công chúa, nếu không còn việc gì, công chúa hay là…"

Cuối cùng thì Nghị Phi Thuần đã không còn áp chế được lửa giận ngùn ngụt sôi trào!

"Phương Quân Càn, chàng tỉnh lại đi có được không? Chàng như thế này chẳng đáng chút nào! Y thậm chí có thèm gặp mặt chàng đâu!!"

Hoàn Vũ đế trở nên trầm mặc im lìm. Mệt mỏi tựa lưng vào Cửu long hoàng tọa, đôi mắt hắn lạnh lùng nhìn Nghị Phi Thuần trước mặt chẳng còn chút tư thái ung dung thong thả thường nhật, chỉ còn lại bộ dạng như điên như cuồng.

"Chàng nhìn thiếp đi, nhìn đi! Thiếp đang ở trước mặt chàng đây này! Thiếp vẫn luôn luôn chờ có ngày chàng hồi tâm chuyển ý! Thiếp mới chính là người hết mực yêu thương chàng đây!"

Nước mắt vòng quanh đôi má hồng đào: "Vì sao chứ… Vì sao chàng chẳng chịu nhìn ra…" Vì hắn, nàng vứt bỏ hết thảy thân nhân, cả quốc gia dân tộc mình. Nàng chấp nhận trả giá vì tất cả, chỉ để đổi lấy một cái ngoái nhìn nhẹ nhàng của hắn mà thôi.

Nhưng trong đáy mắt của hắn, trong đáy tim của hắn, toàn bộ chỉ khắc sâu duy nhất hình bóng một nam nhân. Trái tim hắn không còn chỗ để chứa thêm bất kỳ ai nữa.

Nàng biết hết, nhưng nàng không tin.

Vậy nên, nàng kiên nhẫn lặng im chờ đợi người đàn ông ấy, chờ đợi người ấy nhận ra mình, chờ đợi người ấy ngoái đầu lại nhìn mình, chờ đợi một ngày nào đó người ấy sẽ hồi tâm chuyển ý.

Nàng muốn chờ đợi đến khi hắn hiểu rõ, rằng nàng mới là người xứng đáng nhất với hắn, chỉ nàng mới có thể sinh thành và dưỡng dục những đứa con của hắn, lưu truyền dòng dõi, nối nghiệp tổ tông hắn, chỉ có nàng mới là người yêu thương hắn nhất trong cuộc đời này!

Đối diện với những giọt lệ thống khổ tủi hờn không thể lý giải nổi của nàng, Phương Quân Càn chỉ nhàn nhạt buông xuống bốn chữ đáp lại: "Nàng không phải y."

Nàng không phải y…

Vĩnh viễn không thể thay thế nổi y…

Bốn chữ nhẹ như lông hồng, tựa mây nhàn gió tản, lại hoàn toàn thổi sạch mọi hy sinh mà chính mình đã cam tâm trả giá.

Còn gì thương tổn hơn, tan nát tim người hơn thế này nữa không? Nghị Phi Thuần hiền lương, Nghị Phi Thuần thục đức. Nhưng hiền lương thục đức không có nghĩa nàng là một kẻ đầu gỗ vô tri, không biết căm giận!

"Phương Quân Càn chàng điên rồi, chẳng lẽ chàng chỉ vì một lời của y mà tự nguyện bắt mình cả đời chìm sâu sao!"

Phương Quân Càn lặng lẽ ngẩng đầu, ánh mắt đăm chiêu nhìn nàng.

Hốt nhiên, khóe môi cong lên cười nhẹ.

Không rõ vì sao, Nghị Phi Thuần cảm giác trong nụ cười vừa thoáng lóe lên ấy, lại ẩn chứa tràn ngập bi thương.

"Phương Quân Càn, từ lâu đã chìm sâu rồi…"

Hắn dứt khoát nhổm người đứng dậy khỏi bệ rồng.

"Phương Quân Càn, chàng đứng lại cho thiếp!" – Nghị Phi Thuần gào lên.

Hắn quả nhiên đứng khựng lại như ý nàng.

Nhưng hắn hoàn toàn không quay đầu lại, lưng vẫn đưa về phía Nghị Phi Thuần: "Chỉ cần Khuynh Vũ tùy hứng, vận mệnh quốc gia này cũng không còn. Nhưng y, chỉ có thể ở trước mặt Phương Quân Càn mà tùy hứng, bởi vì y biết rõ, Phương Quân Càn bất cứ điều gì cũng đều chiều lòng y."

"Vì y là công tử Vô Song, vì y cường mạnh, vì hết thảy mọi người đều xem y là chỗ dựa vững chắc cuối cùng của họ. Y không thể khóc, không thể ưu phiền, không thể hoang mang bối rối, chỉ có thể cứng cỏi vững vàng, càng kiên cường, kiên cường và kiên cường hơn…"

"Sở dĩ y chỉ có thể tùy hứng trước mặt Phương Quân Càn, chính là vì, Phương Quân Càn… là chỗ dựa cuối cùng của y." – Tùy hứng cũng được, ỷ lại

cũng tốt, điều đó chứng minh hắn ở trong tim y có một vị trí độc nhất vô nhị, không giống với bất kỳ ai khác.

Hoàn Vũ đế nhìn mông lung bầu trời sao lung linh ảo huyền bên ngoài cánh cửa sơn son lộng lẫy, ngữ khí trầm ổn, không chút cao ngạo:

"Ta cũng biết rằng, trên mặt đất, dưới gầm trời này, sẽ không có người nào khác khiến cho Phương Quân Càn yêu thương, chiều chuộng và bao dung như thế nữa…"

Thuần Dương công chúa mặt hoa tái ngắt, tựa như đóa mẫu đơn đài các héo úa rũ tàn.

Thì ra, cho dù thiếp có nỗ lực đến đâu đi nữa, cũng không thể nào thay thế được vị trí của y trong lòng chàng… Thua rồi… Lẽ nào… đã thua rồi… Không, phải rồi, từ đầu đến cuối rõ ràng chàng chưa hề mang ra so sánh!

Haha, Thuần Dương muốn cười phá lên: không so sánh, làm sao biết ai thắng ai thua?

Phương Quân Càn bước lên một bước, đối diện với cửa chính đại điện, làn sương lạnh lẽo từ bên ngoài lãng đãng tràn vào, vị quân vương trẻ tuổi đắm chìm trong ánh sáng mờ ảo của trời sao ***g lộng, thân ảnh đơn độc, cô liêu tột cùng.

"Trong lòng Khuynh Vũ tâm niệm chính là thiên hạ thương sinh, còn trong lòng Phương Quân Càn tâm niệm chỉ có một mình Khuynh Vũ, vậy nên Trẫm sẽ hoàn thành ước nguyện của y, làm cho tứ hải đại đồng, thiên hạ thái bình."

Ngữ khí của hắn, vẫn là kiên định trước sau như một.

"Nếu thực sự là ý muốn của Khuynh Vũ, Trẫm sẽ chiều lòng y – Ôm trong tay vạn lý giang sơn, tận tình vui hưởng trăm năm cô độc."

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 155: Chương 155

"Khuynh Vũ, huynh làm sao mãi vẫn không chịu tỉnh lại như thế?" – Năm ngón tay thon dài nhẹ nhàng ôn nhu ấp lên vầng trán mịn màng trơn nhẵn của người đang nằm ngay ngắn trên giường. Giọng nói của hồng y nam tử dịu dàng, mềm nhẹ hệt như lông vũ thiên nga: "Còn không mau tỉnh lại, Phương Quân Càn sẽ bỏ đi cho mà xem…"

Hắn yêu thương chăm chú nhìn bạch y nam tử vẫn yên lặng chìm trong giấc ngủ. Công tử Vô Song đa mưu túc trí, tuyệt diễm kinh tài, chỉ có khi ngủ mới xuất hiện bộ dáng chẳng chút phòng bị như thế, như một hài nhi nhỏ bé yếu ớt, ngoan hiền.

Khuôn mặt nhu hòa ưu nhã của Tiểu Khuynh Vũ trắng tái như tuyết băng, đôi môi mỏng manh mềm mại, ôn nhuận như nước, chỉ duy nhất điểm chu sa đỏ thắm trên trán như hội tụ hết thảy sắc thái mà sinh mạng của y có được, yêu mị tiên diễm, tựa như điểm nhẹ lên đó một giọt lệ ướt át long lanh.

Đã ba ngày trôi qua kể từ hôm cuối cùng hoàn tất việc nắn gân nối mạch, Tiểu Khuynh Vũ cũng hôn mê trong suốt ba ngày đó, không có dù chỉ một nửa dấu hiệu của sự hồi tỉnh.

Tuy rằng Bách thảo thần y nói rằng việc chữa trị vô cùng thuận lợi, chỉ cần chờ công tử tỉnh lại là có thể từ từ tập đi, nhưng mà…

"Huynh rốt cuộc còn muốn ngủ bao lâu nữa?"

Đến giờ Thân, vừa từ trong cung thương thảo quân tình trở lại, Hoàn Vũ đế nghe Dư Nhật thông báo: "Công tử tỉnh rồi."

"Vậy Khuynh Vũ, có đứng lên được hay không?"

Khi Phương Quân Càn hỏi câu ấy, tâm trạng vừa chờ mong hy vọng vừa sốt ruột khẩn trương. Hắn thật sự rất lo ngộ nhỡ y không thể đứng dậy, một người kiêu hãnh như thế làm sao có thể chấp nhận lặp lại nỗi đau đớn thống khổ một khi thất bại.

Dư Nhật trầm ngâm: "Có thể được, cũng có thể không."

Hắn đi như chạy đến trước cửa phòng nhìn vào, đập vào mắt hắn là Vô Song công tử đang chậm chạp từng chút một, từ luân y cố gắng nhóm lên. Y vẫn chưa mở ra dải lụa che mắt, tuy rằng không phát ra tiếng động, nhưng thần sắc dần dần trở nên ngưng trọng, hết sức tập trung.

Rất chậm, rất từ từ buông tay ra khỏi tay vịn luân y, với sự cố gắng phi thường mà y thể hiện, cuối cùng, cũng đã có thể gượng dậy.

Đứng được!

Phương Quân Càn mừng vui, cảm kích tột độ: như vậy là có hy vọng rồi.

Nào ngờ, chân của y đột nhiên mềm nhũn, cả người ngã chúi về phía trước!

Phút chốc, thân người đổ vào một vòm ngực ấm áp.

Ngàn cân treo sợi tóc!

Phương Quân Càn vừa kịp đỡ lấy Tiểu Khuynh vũ đang sắp té nhào xuống đất.

Vô Song ngã vào khuôn ngực của hắn, trong một thoáng còn nghe tim mình đập thình thịch, môi chợt khẽ mỉm cười, cánh tay vận lực một chút, vịn cánh tay mạnh mẽ hữu lực kia làm điểm tựa, từ từ gượng đứng lên.

Hoàn Vũ đế lẳng lặng quệt mồ hôi lạnh túa ra, sự cố vừa rồi quả thật dọa hắn sợ tưởng chết. Thế này thật không thể yên tâm để y tập đi một mình nữa rồi.

Hắn viết vào lòng bàn tay y.

[Ta đỡ huynh, thử lại lần nữa].

Bàn tay liền nắm lấy cánh tay mảnh mai của y, gắt gao giữ chặt trong tay mình, nhìn cảnh ấy, cũng không rõ là ai khẩn trương hơn ai nữa.

Tiểu Khuynh Vũ thận trọng từng chút, khẽ nhóm người đứng lên. Bất chợt cảm thấy người ở bên cạnh có vẻ căng thẳng, tự nhiên ngẩng đầu, nhoẻn cười với hắn.

Tuy không thấy được đôi đồng tử sáng ngời của y phía sau dải lụa, nhưng chỉ cần nhìn nụ cười an nhiên bình thản ấy thôi, như một lời động viên an ủi, cõi lòng Phương Quân Càn được trấn an, đã nhẹ nhõm đi không ít, nhưng mà, lại có chút gì đó đau xót, đắng cay trào lên.

Tiểu Khuynh Vũ lúc này đây, hệt như một hài nhi bé nhỏ, tập tễnh từng bước học đi. Không ngừng nỗ lực, không ngừng cố gắng để có thể bước đi trên đôi chân của chính mình.

Khuynh Vũ của ta…

Phương Quân Càn còn mông lung tưởng tượng đến lúc huynh có thể tự nhiên đi đứng, thậm chí, cưỡi ngựa ra roi…

Khát vọng một ngày, huynh cùng ta tay trong tay chung hưởng phồn hoa nhân thế, vai sát vai ngắm nhìn trời đất bao la…

Nhưng mà…

Ngày mồng mười tháng hai Vũ lịch nguyên niên, Liêu Minh nhất quyết không rút lui khỏi Luân Thuần quận. Cùng ngày, Đại Khuynh chính thức tuyên chiến Liêu Minh. Trăm vạn Bát Phương quân dưỡng mã bồi binh, sẵn sàng ứng chiến.

Chỉ còn chờ mệnh lệnh xuất trận.

Chỉ vẻn vẹn năm ngày ngắn ngủi, biểu hiện vượt bậc của công tử Vô Song đã khiến cho Bách thảo thần y không khỏi gật gù tán thưởng, khen ngợi không thôi, nói chắc như đinh đóng cột: Cứ thế này thì không đến nửa tháng nữa, công tử đã có thể đi đứng tự nhiên, thậm chí muốn cưỡi ngựa vung roi cũng không thành vấn đề!

Ngày mười lăm tháng hai.

[Ngươi muốn đi sao]?

Thần tình của Tiểu Khuynh Vũ thản nhiên mà bình tĩnh.

[Đúng vậy, lần này ta phải đi].

[Vì sao vậy]?

[Ta phải thành toàn tâm nguyện cho một người, bảo vệ thật tốt những gì người ấy trân trọng, xem như báu vật].

Y nhẹ nhàng mỉm cười, ôn nhu tuyệt lệ, thanh nhã xuất trần. Song không ai thấy được, đằng sau nụ cười ấy lại ẩn giấu một nỗi thống khổ, day dứt ở tận đáy lòng.

Trong lòng bàn tay ấm áp vẫn dịu dàng quệt từng nét chữ rời rạc, như chỉ cần hơi dụng lực kéo căng một chút, bao nhiêu hồi ức đều sẽ vỡ tan ra thành muôn nghìn mảnh vụn.

Hoàn Vũ đế từng nét, từng nét dứt khoát mà ung dung hạ xuống lòng bàn tay lạnh như băng.

[Ta đã hứa với người ấy, nhất định sẽ thực hiện được].

Khuynh Vũ, huynh có biết không? Này quốc thái dân an, này phồn hoa tuyệt thế, tất cả chỉ vì huynh mà thôi. Vì lời hứa với huynh, Phương Quân Càn nhất định phải thực hiện bằng được.

Chỉ là lần này, huynh không thể ở bên cạnh ta.

Hai chân vừa khôi phục tri giác bỗng nhiên muốn vô lực nhũn xuống. Tiểu Khuynh Vũ vịn vào lưng luân y, gắng gượng đứng thẳng người lên.

Vậy rồi cuối cùng, đã có thể đứng thẳng được!

Phương Quân Càn không giấu nổi mừng vui khôn xiết, liền viết nhanh xuống tay y mấy chữ – [Đằng kia có sáu bậc thềm, thử đi xuống đi. Ta đứng ở cuối thềm chờ huynh].

Hắn nắm chặt tay y, dẫn y dọ dẫm từng bước đến chỗ sáu bậc thềm.

Tay hắn chạm vào vòng dây kim tuyến lạnh lẽo quấn quanh bàn tay y, bàn tay từng bắn ra ám khí đệ nhất thiên hạ giờ đây nằm yên lành trong bàn tay to lớn của hắn, cảm giác lành lạnh len lỏi vào da thịt, chi cốt phân minh.

Khế ước tử sinh, cùng người thống khoái.

Nắm chặt tay người, bạc đầu bên nhau.

Này chính là lời hứa chân thành nhất, nguyện ước giản dị nhất của những người yêu nhau trên thế gian.

Nhưng đối với hai người họ mà nói, đó lại trở thành lời thệ hứa xa xỉ nhất.

Nếu như, vĩnh viễn có thể cùng ai tay trong tay nắm chặt, thử hỏi còn gì tuyệt vời hơn nữa…

Khoảng cách chỉ vài thước thôi, nhưng từ tận đáy lòng hắn, ước mong quãng đường ấy dài vô cùng vô tận.

Dù cho núi rộng sông dài, cũng sẽ có chân trời góc biển.

Có con đường nào lại không có điểm tận cùng?

[Chính là ở đây, thử đi xuống đi].

Viết xong, hắn luyến tiếc buông tay y ra.

Cả người xoay đi, sượt qua vai y bước xuống.

Hắn đứng ở cuối thềm. Hoàn Vũ đế vốn đã quen đứng trên đỉnh phong vân, bễ nghễ nhân sinh thiên hạ, giờ ngước mắt lên đỉnh thềm, ánh mắt ôn nhu vô hạn nhìn một người thanh niên áo trắng giản đơn, từ từ, cẩn trọng từng bước dọ dẫm lần xuống.

Khoảng cách rất gần, đến nỗi chỉ cần vươn tay ra là có thể nắm lấy, nhưng ánh mắt lại xa xôi hư ảo, mênh mang dịu dàng tựa ngóng chờ một bóng hình đã thất lạc từ rất lâu.

Thiên hạ này, chỉ duy nhất tuyết y nam tử ấy mới có thể khiến Hoàn Vũ đế nhất thế kiêu hùng lộ ra biểu cảm ôn nhu tha thiết không bao giờ có trước mặt ai khác như vậy.

Và cho dù, ngay lúc này, hắn biểu lộ ra biểu cảm ôn nhu hiếm gặp đó, cũng chỉ có duy nhất bản thân hắn nhận biết được mà thôi.

Dưới chân Bách Thảo sơn, Bát Phương quân nhung trang tề chỉnh, chỉ đợi lệnh xuất binh. Tù và trầm vang, ngựa cuồng tung vó. Mấy vạn khinh kỵ binh ngạo nghễ diễu trước hàng quân, giữa cát bụi mù mịt, một lá chiến kỳ đen tuyền thêu hai chữ 'Hoàn Vũ' bằng kim tuyến chói ngời như đâm vào mắt.

Khuynh Vũ, ta phải đi rồi.

Hắn dõi mắt nhìn theo y, một bậc, rồi lại một bậc, chầm chậm lần xuống thềm đá xanh lạnh lẽo.

Mây ngàn cuồn cuộn, chẳng thể nhìn ra tang điền thương hải. Gió chiều phơ phất, cũng chỉ là chậm một khắc luyến lưu.

Khuynh Vũ, huynh có thể nào đi đến trước mặt ta, rồi dừng chân đứng lại không?

Tiểu Khuynh Vũ vẫn không dừng lại.

Nhìn y đi sát qua người mình, không hề dừng lại, Phương Quân Càn bất giác có chút thất vọng gục đầu xuống.

Hốt nhiên, eo lưng căng thẳng.

Từ phía sau, đôi cánh tay mảnh mai vòng ra phía trước, ôm ghì lấy eo lưng.

Toàn thân của y dán chặt vào lưng hắn.

Ngay khoảnh khắc ấy, Tiểu Khuynh Vũ chẳng còn chút gì tự nhiên đạm định của kẻ túc trí đa mưu, chẳng còn chút gì ung dung tự tại khi đối mặt với gió dập sóng dồi ngày thường nữa…

Y từ phía sau lưng ôm ghì lấy hắn, siết chặt vào trong ***g ngực.

Trong khoảnh khắc,

Gió lặng tờ, mây hóa đá.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 156: Chương 156

Những ngón tay thon dài mạnh mẽ giờ đây run rẩy lần tìm, ấp lên mười ngón tay mảnh mai lành lạnh.

Từ sớm đã phải biết huynh thông minh tuyệt thế, mẫn tuệ uyên thâm không ai sánh bằng, có lẽ nào lại không nhận ra trò lừa bịp trẻ con ấy?

Nhưng vẫn không hiểu, huynh từ khi nào đã phát hiện ra kẻ giả câm giả điếc ấy là ta? Nhờ hơi thở ấm áp thân quen, nhờ bàn tay chai sạn, thô kệch mà dịu dàng? Hay là… ngay từ đầu khi ta vừa xuất hiện, huynh đã biết rõ…

Cũng như giữa mênh mông biển người, người đầu tiên mà Phương Quân Càn nhìn thấy… nhất định là huynh.

Khuynh Vũ, huynh luôn biết người đó là ta có phải không?

Dùng hết sức ghì chặt, rồi lại ghì chặt hơn thân hình cao lớn của Phương Quân Càn vào lòng, nam nhân đã vì mình, vì bảo gia vệ quốc mà sắp phải lao ra chiến địa, bôn ba sa trường, và cũng có thể không còn trở về nữa.

"Hứa với ta đi, phải bình an trở về."

Phương Quân Càn không nói một lời, chỉ là ngay khi y còn không thấy gì, mạnh mẽ cương quyết gật đầu.

Chứng kiến cảnh ấy từ đầu đến cuối, chỉ có duy nhất Bách thảo thần y Dư Nhật. Chứng kiến mối tình nhân thế không một ai đồng tình chúc phúc, chứng kiến kẻ si tình siết chặt vòng tay, chứng kiến Tiểu Khuynh Vũ lặng lẽ buông lỏng vòng ôm, luyến tiếc xoay mình, chứng kiến bóng lưng cao ngất của Phương Quân Càn xa dần, xa dần rồi biến mất cuối trời xa, giữa trời giữa đất chỉ còn một chấm lửa đỏ rực nhức mắt tan vào mông lung, mê ảo.

Không rõ vì sao, Dư Nhật chợt cảm giác sống mũi cay xè, chua xót dâng lên, bất tri bất giác nhấc tay gạt đi những giọt trong veo không rõ gọi là gì tràn ra nơi hốc mắt.

Hốt nhiên, dưới chân núi ầm ầm vang vọng thanh âm của trăm vạn cái miệng nhất tề rống lên: "Bệ hạ vạn tuế! Vạn tuế! Vạn vạn tuế!"

"Bệ hạ vạn tuế! Vạn tuế! Vạn vạn tuế!"

Đao thương dựng thẳng, va chạm lanh canh, chiến mã hí vang, dậm chân cất vó, thanh âm như sóng thần không ngớt xô vào bờ đá dữ dội, đợt sau kinh khủng hơn đợt trước, đập vào vách núi dựng đứng, hồi thanh cộng hưởng ầm vang, liên miên không dứt.

Đất dưới chân dường như cũng rùng rùng rung chuyển, Dư Nhật bị cảnh tượng cả đời mới thấy làm cho kinh hoàng thất sắc. Ngược lại, Tiểu Khuynh Vũ chỉ lặng lẽ mà đứng, trên khuôn mặt tái nhợt thanh tú hiện ra biểu cảm phức tạp thực khó hình dung, chẳng rõ là hỉ hoan, hay là bi thống…

Ngày mười lăm tháng hai Vũ lịch nguyên niên, Đại Khuynh Hoàn Vũ đế ngự giá thân chinh, thống lĩnh đại quân với Bát Phương tướng sĩ làm chủ lực, không mất một binh không rơi một tốt xông thẳng đến ngoại thành Luân Thuần quận, dựng lều hạ trại xa xa, cùng với quân đội Liêu Minh thiết lập cục diện lưỡng quân tương đối, tranh chấp giằng co. Bát Phương quân Nam chinh lần này mang theo tổng cộng bảy mươi lăm vạn binh mã, trong đó năm vạn kỵ binh, đại quân chia theo Tả, Trung, Hữu ba doanh trại trú đóng. Đứng từ xa vọng lại, chỉ thấy cờ chiến phần phật ngạo nghễ giữa trời, thương mâu như rừng, khôi giáp sáng lóa, quân uy đĩnh đạc oai nghiêm, quân dung cực kỳ cường mạnh.

Đại quân hạ trại ngày thứ hai, Hoàn Vũ đế cùng với một nhóm tướng lĩnh tùy tùng đi lên vọng canh quan sát tình hình quân địch.

"Tướng lĩnh thủ thành là ai?"

“Khải bẩm Bệ hạ, là một tông nhân Hoàng thất Liêu Minh tên Nghị Phi Tốn.”

“Nghị Phi Tốn?” – Hoàn Vũ đế nheo mắt nhìn về phía thành trì phòng thủ kiên cố đằng xa, “Theo tin do thám thì đại quân Liêu Minh vẫn án binh bất động, ôm thành cố thủ đúng không?”

“Khởi bẩm Bệ hạ,” – Các tướng lĩnh phụng mệnh cầm chân Liêu Minh sắc mặt tái mét vì sợ, “Vì Bệ hạ còn chưa đến, mạt tướng không dám tự tiện chủ trương xuất quân khiêu chiến.”

Hoàn Vũ đế nhếch môi cười biếng nhác, áo choàng đỏ rực ***g lộng trong gió ngàn, tơ gấm hảo hạng sáng lóa dưới ánh dương: “Song phương giao chiến, trước tiên phải áp chế nhuệ khí quân địch. Chư vị, ai xung phong dẫn binh khiêu chiến? À a, không biết lần này hoa rơi vào tay ai đây…”

Giữa gió bụi mịt mù, phong vân cuồn cuộn, ầm ầm vang dội thanh âm cộng hưởng của đoàn Bát Phương kỵ binh đang đồng loạt quát lên: “Nhãi con Liêu Minh, có gan thì ló ra khỏi thành cùng quân ta sống mái một trận?” Từ trong khói bụi ngập trời, sát khí nghẹt thở bức người mạnh mẽ tỏa ra.

Quân Liêu bưng tai bịt mắt, ngoảnh mặt làm thinh.

Trên vọng canh, Hoàn Vũ đế nhàn nhạt nhổ ra mệnh lệnh: “Thóa mạ.” (1)

Khi Phương Quân Càn còn là Anh Vũ hầu, thì chính là vô lại trong đám vương hầu (lời của Vô Song công tử), sau khi đăng cơ, trở thành Hoàng đế rồi, tính nết vô lại chẳng những không hề thuyên giảm trái lại càng có chiều hướng nghiêm trọng hơn. Chính xác, một vị quân vương lưu manh đệ nhất là đây.

Ai cũng biết, tướng lĩnh thế nào thì quân binh thế ấy, đào đâu ra một Bát Phương quân văn nhã lịch sự để mà trông cậy bây giờ?

Một quân sĩ khinh kỵ binh ngạo nghễ trên lưng ngựa, chẳng những lôi cha mẹ họ hàng của đối phương toàn bộ ân cần thăm hỏi hết lượt, mà còn mời luôn cả mười mấy đời tổ tông ông bà nội ngoại thân sơ xa gần của Liêu quân ra mà biểu lộ một màn cảm khái vô vàn.

Lời chửi hết sức chanh chua ngoa ngoắt, đanh đá điêu toa, tôn nghiêm đến như đầu heo mà nghe được cũng phải đập luôn vào tường chết quách cho rồi!

Nếu mà còn nhẫn nhịn thêm được, đại quân Liêu Minh kia quả thực chẳng còn kẻ nào xứng làm đàn ông nữa!

Trống trận liên hồi động thiên chấn địa, cổng thành bật tung, từ bên trong truyền ra tiếng vó ngựa rầm rập dậm cuồng, kỵ binh Liêu Minh như thủy triều tràn ra lênh láng, đen nghịt cổng thành, một khoảng lớn bên ngoài thành ngập trong khói bụi vần vũ, mịt mù.

Khí thế kinh người, số lượng so với Bát Phương quân đang cao giọng thóa mạ phía dưới thành ước chừng gần gấp đôi!

Bát Phương quân trước sau không hề nao núng, đồng loạt ngẩng cao đầu nghênh chiến, một cánh quân tà tà chọc thẳng vào đội ngũ kỵ binh Liêu quân!

Có lẽ là, lấy trứng chọi đá chăng?

Chỉ là một đạo quân khiêm tốn bằng nửa Liêu quân hiên ngang ứng chiến thôi mà.

Hai bên như hai luồng thiên thạch va vào nhau nảy lửa, mấy trăm con ngựa chiến say máu tung vó hí vang, bụi bay mù mịt, cát vàng bưng mắt, giơ tay không thấy ngón đâu. Giữa cát bụi cuồn cuộn, song phương lăn xả vào nhau chém giết loạn xạ, chẳng ai thấy nổi cục diện đang diễn ra như thế nào, chỉ nghe thấy tiếng giao chiến inh ỏi hết trận này đến trận khác ầm ầm chiến địa. Tiếng mã đao xé gió bổ xuống, tiếng binh khí chạm nhau tóe lửa, tiếng ngựa hí điên cuồng, tiếng người la hét, tiếng hô xung phong, thậm chí là tiếng kêu gào trước khi kết liễu mạng sống.

Chiến trường người ngã ngựa đổ huyên náo ầm ĩ trong khoảng một tuần nhang thì dần dần lắng xuống, một đám kỵ binh người vận giáp bạc hiện ra từ giữa bụi mù, một đường xông thẳng đến phía đối phương, gió ***g lộng khuếch đại tiếng cười hào sảng của bọn họ, chọc vào màng nhĩ của thủ lĩnh song phương: “Liêu Minh tạp chủng, một lũ bỏ đi, hahahahaha!”

Chiến trường bị màn khói bụi cùng cát vàng mờ mịt che phủ, không nhìn ra nổi tình hình chiến cuộc, gió thổi bụi tan, mọi thứ lại rõ ràng hiển hiện, một cảnh tượng thê thảm phơi bày trước mặt song phương: kỵ sĩ Liêu Minh bị giết nằm la liệt trên dưới đất, chiến mã mất chủ đứng sững chẳng buồn nhấc chân, thi thoảng lại ngẩng đầu hí lên từng hồi thê lương ảm đạm. Tàn binh trọng thương lê lết giữa núi thây biển máu khóc lóc rên la. Một vài binh sĩ may mắn còn sống ngồi ngây ra trên lưng ngựa, đôi mắt ngập nỗi hoang mang, cứ như không thể tin nổi sự việc vừa mới diễn ra ngay trước đó.

Đối trận với khinh kỵ binh Bát Phương chỉ bằng một nửa lực lượng, thế mà rốt cuộc bọn họ lại thua, thua thảm hại.

Nanh vuốt của Liêu Minh đã bị những tháng ngày sống trong hòa bình, an nhàn thảnh thơi bấy lâu nay mài cho cùn mằn đi rồi.

Còn những kỵ sĩ cao to vạm vỡ của Đại Khuynh khi trở về lại được đối đãi như những người anh hùng, bọn họ, đích thực là những anh hùng!

Ánh mắt của Hoàn Vũ đế nhìn người kỵ binh ấy đầy vẻ khích lệ động viên: “Làm rất tốt, công đầu thuộc về ngươi!”

Những nam tử hán mới rồi ở chiến trường kiệt ngạo bất tuân, khí thế như lửa lúc này chẳng khác gì tiểu hài tử, mặt mũi đỏ bừng tay chân luống cuống, cả nửa ngày mới lắp bắp được mấy chữ, dập đầu lạy tạ: “Tạ Bệ hạ.”

Trước mặt là người đàn ông chí tôn chí quý, chẳng những là cột trụ vững vàng của cả Đại Khuynh, mà còn là linh hồn soi sáng lòng dạ Bát Phương tướng sĩ, có được một lời tán dương của người chính là vinh hạnh cả đời mới được! Quay sang liếc nhìn chiến hữu bên cạnh, không giấu được ánh mắt ghen tỵ

mà nể phục đang đỏ hồng lên, hahaha!

Một đôi mắt khác gian ngoan hung hiểm thù hận nhìn chằm chằm vào Bát Phương quân đang hân hoan vui mừng khôn tả, rồi ngước lên đối diện với thân ảnh hồng y như lửa đứng ngạo nghễ trên đầu thành.

Nghị Phi Tốn nghiến răng nghiến lợi cười âm u lạnh lẽo: "Phương Quân Càn, bây giờ ngươi cứ cười đi. Ngươi chẳng còn được kiêu căng đắc chí mấy ngày nữa đâu!"

Hoàng thành.

Mọi thứ vẫn hưng vượng như ngày nào, trên đường lớn nườm nượp người qua kẻ lại, nơi nơi huyên náo tiếng gọi tiếng hô, tiếng rao hàng kèn cựa của những hàng quán dọc đường, thương nhân từ khắp nơi đến giao dịch buôn bán, định giá xem hàng, ngựa xe như nước, đông đúc ngày đêm chẳng khi nào vãn.

Vậy mà hết thảy, lại vì sự xuất hiện của một người mà sững sờ khựng lại.

Phố thị phồn hoa, công tử thanh quý, tất cả là bởi vì dáng vẻ thanh nhã xuất trần, phong thái siêu phàm tuyệt thế mà như đào nguyên an tĩnh, nhẹ nhàng chuyển lưu của người thanh niên bạch y trắng muốt ấy.

Y khoan thai đi lại, phong tư trác tuyệt, thanh nhã ung dung, bình đạm tựa gió nhẹ nghìn năm, thản nhiên như mây nhàn vạn kiếp, giữa đôi mày thanh tú điểm một vệt chu sa diễm lệ buồn thương, càng tô điểm thêm dáng vẻ phong lưu ý nhị, nhưng mà, ngay cả hơi thở của y cũng thanh khiết lạnh lùng, đôi đồng tử trong sáng không nhiễm bụi trần thản nhiên lưu chuyển, ngắm nhìn nhân thế phồn hoa.

—oOo—

(1) Thóa mạ: chính là… chửi, một kiểu khích tướng được sử dụng trong binh pháp, đặc biệt để đối phó với kẻ địch ngoan cố, làm nhụt ý chí của chúng.

Trước đó, Kim Dung cũng đã từng sử dụng chiêu này trong truyện của ông, đặc biệt là 'Lộc Đỉnh Ký', lần đầu tiên, 'thóa mạ' được Kim Dung nâng lên thành 'nghệ thuật thóa mạ' hẳn hoi.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 157: Chương 157

"Vị công tử đây có muốn xem thử gì không?" – Một thiếu nữ nhanh nhẹn hoạt bát vừa kịp hồi thần, vội vàng cất tiếng gọi y lại.

Vô Song công tử xoay người lại tò mò nhìn cô, cũng chẳng hề biết rằng ánh sáng lung linh nửa hư nửa thực tỏa ra từ đôi đồng tử của mình đã khiến biết bao nhiêu trái tim con gái đập dồn như trống trận.

Cô gái đứng trước mặt nhìn y bằng một ánh mắt cố giấu nỗi e lệ thẹn thùng ở sâu trong đáy mắt, mặt hoa rạng rỡ tươi cười, má đào hây hây ửng đỏ: "Phấn hồng son môi của tiểu nữ ở đây đều là mặt hàng mới nhất đó! Công tử hạp nhãn với vị cô nương nào, chỉ cần tặng một hộp yên chi, cô nương ấy nhất định sẽ rất vui sướng hạnh phúc!"

Tiếu Khuynh Vũ nghe vậy buồn cười: "Người ấy không dùng được."

"Sao cơ?" – Cô gái mở to hai mắt ngạc nhiên, "Có con gái nào lại không thích những vật phẩm này đâu!"

Tiếu Khuynh Vũ mỉm cười lắc đầu, không nói gì thêm, thong thả rời đi.

Cô gái trong lòng rất thất vọng, nhưng chợt chú ý tới mấy cô gái khác không giấu hâm mộ xuýt xoa tràn lên mặt cùng vẻ gì đó thất thần, tự nhiên không khỏi cảm thấy đắc ý: nam nhân như vậy, có thể nói với y một câu thôi cũng là phúc đức tu luyện mấy kiếp của mình rồi. Y chắc sẽ không nhớ rõ mình vội vàng hấp tấp thế nào đâu, còn mình thì có muốn quên cũng không quên được.

Thiếu nữ quay đầu lại, thoáng liếc thấy một tên hành khất quần áo rách rưới đang trợn trừng mắt nhìn chằm chằm vị bạch y công tử cao hoa thanh quý đang khoan thai bước đi. Cô bất giác rùng mình, thái độ của tên ăn mày này quá sức dọa người, giống như gã ta đối với vị công tử kia có thâm thù đại hận gì đó vô cùng nghiêm trọng.

"Sao lại thế được… Sao lại thế được…" – Tên hành khất lẩm bẩm một mình, hệt như kẻ điên lẩm nhẩm.

Kẻ ăn mày cùng đường mạt lộ, lang thang không chốn dung thân kia không ai khác, chính là Thái tử Đại Khánh ngày nào, Phương Giản Huệ!

Lại nói, ngày hôm đó đại quân Liêu Minh công chiếm Luân Thuần quận, Thái tử Phương Giản Huệ nhân lúc hỗn loạn vội vàng bỏ trốn, trong khi binh

hoang mã loạn ai cũng chỉ lo bảo toàn cho chính mình, nào có ai rỗi rãi để ý hành tung của gã.

Do vội vã tẩu thoát, trên người không kịp mang theo đồng nào, gã phải sống nhờ vào mấy đồng bố thí của người qua kẻ lại. Nói ra cũng thấy kỳ quái, chẳng biết có phải nhân phẩm bạo phát hay không mà Bát Phương quân trùng điệp phong tỏa lại không để ý tới việc lùng bắt kẻ thất thế cô thân Phương Giản Huệ.

Vì vậy, con cá lọt lưới Phương Giản Huệ kia cứ thảnh thơi ăn mày sống tạm, lê la khắp chốn, một đường thẳng đến nơi dân cư đông đúc, giàu có dồi dào, Hoàng đô Đại Khuynh.

Mà, hiện tại, Phương Giản Huệ quả thực không dám tin vào con mắt đang trừng lớn sắp lồi ra của mình nữa!

Nhưng mà kẻ đó… Chính xác, không hề sai, chính là Tiếu Khuynh Vũ! Tuy rằng bản thân chưa bao giờ muốn thừa nhận, nhưng dung nhan bình đạm thanh tĩnh chẳng chút bụi trần đó, tác phong tư thái ung dung không ai sánh nổi đó, khiến cho ai đứng bên cạnh cũng phải ảm đạm thất sắc.

Không có bất cứ kẻ nào khác như vậy. Chỉ có y: Tiếu Khuynh Vũ!

Từ trước đến nay, điều an ủi duy nhất mà Phương Giản Huệ có được mỗi khi nghĩ đến Tiếu Khuynh Vũ chính là: may quá, y không đi được!

Một Tiếu Khuynh Vũ không tiện đi lại cũng đã khiến cho thiên hạ quần hùng nể sợ và kính phục sâu sắc, vậy một công tử Vô Song đi đứng điềm nhiên thế kia chẳng phải là…

Lại nhớ đến Phụ hoàng Phương Gia Duệ chết oan chết uổng, nhớ đến bản thân từ một Thái tử cao cao tại thượng mà bây giờ phải lưu lạc rày đây mai đó, bụng ăn không no, ngay cả một mái hiên trú tạm cũng chẳng có…

Lại tiếp tục so sánh với Vô Song công tử uy phong danh chấn thiên hạ, phong thái tao nhã nhẹ nhàng như thiên tiên, lại còn cái danh Thái tử chính thống nghe dân gian đồn đại không dứt… Đôi mắt Phương Giản Huệ vằn lên tia máu đỏ quạch, ngập tràn đố kỵ, oán hận, quai hàm không ngừng bạnh ra, hai hàm răng nghiến vào nhau ken két.

Ngươi giỏi, ngươi giỏi lắm… Ngươi cướp đoạt hết thảy mọi thứ của ta, hại ta nước mất nhà tan, hại ta hai bàn tay trắng…

Tiếu Khuynh Vũ ngươi đợi đó!

Sẽ có một ngày… Sẽ có một ngày…

Tất nhiên là, Tiếu Khuynh Vũ hoàn toàn không chú ý đến tên hành khất tầm thường bên vệ đường ấy.

Cái mà Vô Song công tử quan tâm chú ý, chính là đại thế của thiên hạ.

Khi chưởng quầy của trà quán tiến vào gian phòng riêng thanh tịnh nhã trí nhìn thấy Tiếu Khuynh Vũ, thân ảnh cao hoa thanh lãnh ấy đang tựa vào bệ cửa sổ, đưa mắt nhìn bao quát bách tính đang đi đi lại lại nườm nượp ở con đường bên dưới.

Làn tóc dài đen như mực bay bay phơ phất trong không trung, sự cô tịch, hoang liêu bao bọc thân người không lời nào có thể kể hết được.

"Công… công tử…" – Người chưởng quầy dụi dụi mắt, bất giác quỳ sụp xuống sàn phòng! "Người… người cuối cùng… cuối cùng cũng có thể đi đứng được rồi, trời cao thật có mắt mà!"

Tiếu Khuynh Vũ áo trắng tựa tuyết, ngọc quan gài chặt mái tóc đen mun, ôn nhu đỡ người dậy: "Nước mắt nam nhi không dễ đổ, Bảo thúc lẽ ra phải vui mừng mới đúng chứ."

Bảo thúc ngượng ngùng lau mắt qua loa: "Lão nô chỉ là, chỉ là quá kích động thôi… Haha, đã sống tới từng này tuổi rồi mà còn bị công tử chê cười… Thật xấu hổ, xấu hổ!"

"Công tử, đây là tin tình báo từ các nơi gửi đến." – Bảo thúc cung kính trình lên một tập giấy mỏng.

Công tử Vô Song lướt mắt qua một lượt rồi cẩn thận xem xét từng chút một, thoạt nhìn có vẻ mạn bất kinh tâm, kỳ thực là mang toàn bộ nội dung tình báo ghi sâu nhớ kỹ trong lòng.

Hốt nhiên, Tiếu Khuynh Vũ chấn động toàn thân: Vũ lịch ngày mồng chín tháng hai, Lâm Y Y đi đến biên giới Hung Dã, ngất xỉu ven đường, được Đại hãn Hung Dã Mộ Dung Lệ cứu mạng.

Y Y…

Trong khoảnh khắc, bao nhiêu hồi ức dồn dập ùa về, như muốn chôn sống y dưới tầng tầng lớp lớp chuyện xưa tích cũ!

Còn nhớ, mình từ rất nhỏ đã bị liệt hai chân không thể đi lại, năm đó mới được sáu tuổi, Gia Duệ đế đưa mình đến phủ Tả thừa tướng Lâm Văn Chính nhờ nuôi dưỡng, nói với người ngoài rằng đó là bà con xa.

Mình ngay từ nhỏ đã lạnh lùng cô độc, trẻ con trong Tướng phủ không ai thèm đến gần chơi đùa, chỉ có duy nhất đứa con gái xinh xắn đó một mực đi

theo mình, có đuổi cũng nhất định không đi.

Tám tuổi, chính mình xuống tay giết mẹ, mười tuổi, quyết định rời bỏ Hoành thành, du sơn ngoạn thủy. Ở cổng thành, người con gái đó thắt bím tóc hai bên đầu, khóc lóc vẫy tay tạm biệt. Một lần ly biệt, cách đến năm năm.

Năm năm thôi, cũng đủ để bản thân nếm trải tất cả những ấm lạnh của thế gian, đủ đoán định lòng người hung lương thiện ác, cũng đủ để làm cái tên công tử Vô Song danh chấn thiên hạ! Bây giờ nhớ lại, tại sao lúc ấy lại không hề nghĩ đến việc trèo lên tuyệt đỉnh loạn thế này, dùng tư thái tối cao ngạo, tối cường ngạnh mà liếc xuống những kẻ đã vứt bỏ mình khi xưa?

Rốt cuộc năm mười lăm tuổi, thành tài trở về; mười lăm tuổi, thiên hạ không ngớt truyền tụng 'Được Vô Song là được thiên hạ'; mười lăm tuổi, nhậm chức Đại Khánh Hữu thừa tướng, nhận tiểu lâu làm tư dinh. Lúc này, mình rời khỏi phủ Tả thừa tướng, nơi đã trải qua những năm tháng thiếu niên, cũng tạm rời xa người bạn thanh mai trúc mã ấy…

Làm sao quên được biểu cảm thương tâm đến tuyệt vọng của nàng khi mình một mực cự tuyệt, làm sao quên được đôi mắt chứng kiến cảnh nhà tan người chết của nàng đờ đẫn tê dại không còn cảm xúc khi ấy. Người con gái xinh đẹp đó ở sau lưng mình đã gào lên điên loạn: "Một ngày nào đó ta sẽ bắt ngươi phải hối hận! Sẽ bắt ngươi phải hối hận!"

Thực sự… Đã không còn quay lại được nữa rồi…

"Biểu ca!"

Là ai gọi từ chốn mông lung mù mịt, văng vẳng bên tai tựa tiếng chuông ngân…

Hồi đó khi còn nhi đồng, ở hậu hoa viên, một người cứ mãi luẩn quẩn bên cạnh mình, không tài nào nhớ nổi gương mặt đứa bé gái vô tư vô lự nô đùa cười giỡn với mình khi ấy.

Chỉ nhớ, bầu trời của ngày hôm ấy rất xanh, xanh đến ám ảnh…

"Công tử, có cần chúng tôi…" – Bảo thúc vung tay làm một dấu hiệu 'giết chết'.

"Không cần, thực ra Hung Dã mới chính là quê hương của nàng ấy." – Tiếu Khuynh Vũ gấp quyển sách lại, trong lòng ẩn hiện lo lắng bất an, "Vì sao không thấy tình hình chiến sự Tây Nam?"

"Bẩm công tử, chiến loạn ở Tây Nam bị phong tỏa rất nghiêm ngặt, mật thám của chúng ta không ai có thể lọt ra khỏi khu vực phong tỏa, vì vậy đối với tình hình chiến sự hoàn toàn không có tin tức."

Cảm giác bất an ngày càng hiện ra rõ ràng, càng nặng nề hơn. Mấy năm qua, hai người dù không phải lúc nào cũng gặp nhau, nhưng hắn ở bất cứ nơi đâu, làm bất cứ điều gì, hay gặp bất cứ nguy hiểm khó khăn nào, mình luôn luôn nắm trong lòng bàn tay, chứ không phải như bây giờ, một chút tin tức cũng không có.

Đợi đã!

Vũ lịch mồng chín tháng hai… Biên giới Hung Dã… Đại hãn Hung Dã Mộ Dung Lệ…

Khi đó, ở Tây Nam đang khói lửa ngợp trời, Đại hãn Hung Dã vì cớ gì lại xuất hiện ở khu vực biên cảnh?

Vô Song công tử khẽ nhíu đôi mày thanh tú: Hà huống gì, nơi đó lại có dãy núi Cổ Kỳ Lạp địa thế hiểm nghèo trấn ngự, chẳng có đường nào thông suốt Đại Khuynh hoặc Liêu Minh…

"Công tử, công tử… Không xong rồi!" – Tiểu nhị hớt hơ hớt hải xông vào nhã phòng, "Mật thám ở Tây Nam liều chết gửi cấp báo về: Hai tháng trước Cổ Kỳ Lạp sơn xảy ra động đất lớn, phá hủy địa thế hiểm trở, cách đây mấy ngày, đại quân Hung Dã đã theo đường núi Cổ Kỳ Lạp xâm nhập vào cánh Tây Nam của Đại Khuynh, Hoàn Vũ đế trở tay không kịp, Bát Phương quân thiệt hại nặng nề!"

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 158: Chương 158

Ban đêm.

Một khúc bi ca đạp nát nghìn hoa soi bóng nguyệt, ngũ âm tuyệt hưởng rực lửa đỏ thiêu cháy trời cao.

Công tử Vô Song ung dung đứng trên mái cong của tòa lầu cao ngất, tóc dài buông thả bay múa giữa trời đêm phần phật. Sáo vắt ngang môi, mặc gió

quất vẫn réo rắt vút cao, âm điệu dồn dập hào sảng như thổi lên nhiệt huyết sôi trào trong lòng thính khách.

Tuyết y lộng gió tung bay trên đỉnh cao lâu, tuyệt trần diễm lệ.

Trong khúc nhạc tung hoành như có tiếng lanh canh của đao thương va chạm, tiếng ngựa hí vang, dậm vó rung trời, Bát thập tứ vân kỵ ở đâu?

Một đại hán dáng vẻ say khướt chân nam đá chân chiêu, lảo đảo ra khỏi tửu quán, chợt nghe văng vẳng tiếng sáo lượn lờ quanh quất, đột nhiên giật phắt đầu, nhãn thần hoàn toàn thanh tỉnh, nào có đến nửa phần hơi rượu còn vương?

Tại một quán nhỏ góc đường. "Tiểu nhị, cho một bát mì thịt bò."

Tiểu nhị xởi lởi vắt khăn lên vai: "Có ngay!" Bỗng tiếng sáo từ đâu như kim nhọn xé không vẳng đến, đá nát vàng tan!

Tiểu nhị liền đổi vẻ mặt tươi cười lấy lòng: "Thật xin lỗi quý vị khách quan, tiểu quán phải đóng cửa rồi." Nhanh chóng vừa tống tiễn hai người khách vừa rối rít luôn miệng, "Rất xin lỗi rất xin lỗi, nhị vị khách quan đi thong thả."

Này thì thư sinh văn nhược, này thì đồ tể dữ dằn, này kẻ lưu manh suốt ngày chỉ biết chơi bời lêu lổng, này bác tiều phu quanh năm lầm lũi đốn củi mưu sinh…

Tám mươi bốn con người, tám mươi bốn dạng thức thân phận khác nhau trong xã hội, điểm chung duy nhất giữa họ là… Tối bình thường!

Nhưng mà, khi tám mươi bốn con người vô cùng bình thường đó đổi sang trang phục tuyền đen như đêm tối, khoác trên lưng thanh đao sắc bén kinh người, rất nhanh chóng lại như hóa thân thành thần thánh. Nhanh nhẹn tháo vát, mạnh mẽ tráng kiện, đặc biệt là chiến ý dày đặc tóe ra trong ánh mắt!

Không tới một nửa canh giờ, Bát thập tứ vân kỵ đều đã tề tựu đông đủ ở nơi Vô Song công tử ung dung thổi sáo.

Vọng nhìn lên bóng hình thanh nhã mà nghiêm trang của vị công tử hoa quý cao cao đứng trên mái nhà, Bát thập tứ vân kỵ nhất tề kính cẩn khuỵu một gối: "Tham kiến công tử! Chúc mừng công tử!"

Sắc mặt Tiếu Khuynh Vũ bình lặng như nước, không chút gợn sóng.

Hạ sáo xuống, rút Hoàng Tuyền. Kiếm quang vàng rực tựa ánh chớp lóe sáng đôi đồng tử như mặc ngọc thẳm sâu không đáy.

"Đi!" – Y chỉ buông một tiếng gọn ghẽ, phong thái tiêu sái thản nhiên.

Nhanh như điện chớp, cuồn cuộn vó ngựa bụi trần.

Những người qua lại trên đường ai nấy thất kinh ngẩng đầu, bỗng nhiên nhìn thấy một đoàn người ngựa như thủy triều dồn dập ập đến, móng ngựa gấp rút nện xuống nền đất rầm rập như hàng loạt trống trận đồng thời giục giã, bừng bừng dội vào lòng người!

Cảnh tượng bụi cuốn mây vần nhanh như chớp vụt qua khiến người thật khó mà tưởng tượng, ngựa cuồng tung vó, khí thế đằng đằng không ai cản nổi. Một con ngựa toàn thân lông trắng như tuyết dẫn đầu, trong bóng tối lại trở nên cực kỳ nổi bật, tựa như ánh trăng tuyệt trần chảy thành luồng trôi êm ả phía trước, càng lúc càng giãn cách cự ly so với Bát thập tứ vân kỵ phía sau.

Bạch mã thần thái phi dương, thoạt nhìn như ẩn hiện bá khí của đế vương minh chủ, vó ngựa mạnh mẽ rầm rập nện xuống mặt đường, nhanh như điện xẹt. Người qua lại trên đường vừa mới chuyển đầu, phát hiện đoàn nhân mã kia còn cách ngoài trăm trượng, vậy mà chỉ trong một ánh chớp lóe gai người, con tuấn mã như nguyệt quang kia đã bỏ xa bọn họ đến hơn mười trượng!

Khi bạch mã băng băng vọt qua đường lớn, người đi đường hết thảy đều ngây ra mà nhìn.

Tóc dài đón gió phiêu tán giữa không trung, dung nhan diễm tuyệt tựa trích tiên giáng thế. Giữa đôi mày thanh tú, nhẹ điểm vệt chu sa, thắm đỏ động lòng người, hồng trần vạn trượng mênh mông, nổi bật lên phong tư trác tuyệt, hào hoa thanh nhã.

Ở trên lưng ngựa, sắc mặt bạch y nam tử trầm lặng như nước, chỉ có ánh sáng sao băng lóe lên từ đôi mắt tinh hàn lãnh đạm, rực lên kiên định, cương quyết khiến lòng người một phen chao đảo!

Đi tìm hắn! Đây chính là ý niệm duy nhất hiện hữu trong đầu Tiếu Khuynh Vũ giờ phút này.

Bạch y như tuyết, tóc đen như thác, không ngừng suy nghĩ miên man.

Phương Quân Càn, chờ ta! Cái mà ta muốn, tuyệt đối không phải là kết cục này.

Mộ Dung Lệ ngạo nghễ ngồi trên lầu cao, lãnh đạm nhìn khói lửa ngợp trời, tay nâng chén rượu, mắt nheo nheo ngắm nhìn khuôn trăng xinh đẹp tươi cười của Lâm Y Y.

Ở bên dưới vẫn không ngừng giao tranh, máu chảy huyết tràn, người ngã ngựa đổ, thi cốt chất chồng, đủ để thiên hạ chấn kinh khiếp hãi.

Phương Quân Càn đang mắc kẹt giữa đám loạn quân, trái phải loang loáng đao quang kiếm ảnh, giáp bạc trên người đã nhuộm đầy máu đỏ, bản thân

trọng thương, nhưng ý chí chiến đấu vẫn rực lên mạnh mẽ, càng nguy hiểm gian nan càng bừng cháy quyết liệt, không chút nao núng.

Đợt giao tranh đã kéo dài từ mờ sáng đến tận nhá nhem.

"Thật đáng tiếc, Lâm phi, người bên dưới kia không phải Tiếu Khuynh Vũ, bằng không, trận chiến này Bổn hãn đã có thể thay Lâm phi rửa sạch đại hận giết cha rồi."

Lâm Y Y một thân trang phục Phu nhân Hung Dã hoa lệ sang trọng, khảm đầy người trang sức trân bảo quý giá, làn thu thủy sắc lạnh nhìn chằm chằm Hoàn Vũ đế cả người đẫm máu, chém giết không ngơi tay giữa chiến trường: "Giết chết Phương Quân Càn, công tử Vô Song sẽ sống không bằng chết, đó chẳng phải so với trực tiếp giết y lại càng thống khổ hơn ư."

Mộ Dung Lệ cùng Nghị Phi Tốn tia mắt giao nhau, đồng thời nâng chén, cùng dốc cạn thứ rượu sắc đỏ như máu.

Con thần mã nghìn dặm khó tìm đột ngột khuỵu móng trước, ngay sau đó té nhào, rất may thân thủ của Phương Quân Càn rất nhanh nhạy lập tức theo thế ngã xuống lăn một vòng giảm bớt phần nào áp lực, quay đầu lại nhìn, vật cưỡi trung thành từng theo hắn nam chinh bắc chiến cuối cùng đã gục ngã vì mệt mỏi.

"Trời giúp ta rồi!" – Hung Dã Đại hãn Mộ Dung Lệ vỗ tay chan chát đứng phắt người dậy, "Uất Trì Xuyên! Không được bỏ lỡ cơ hội, mau mau xả tiễn!"

"Tuân lệnh!" – Hung Dã Đệ nhất thần tiễn Uất Trì Xuyên mau mắn giương cung lắp tên, con mắt sắc sảo lợi hại như chim ưng vào thế nhắm bắn, nhằm đúng vào Hoàn Vũ đế giữa chiến trường.

Một bình độc dược bất chợt được đưa đến trước mặt.

Mộ Dung Lệ lãnh đạm nói: "Đề phòng vạn nhất, Uất Trì hãy đem độc dược này bôi vào đầu tiễn trước đã."

Thoáng chốc khuôn mặt Uất Trì Xuyên trắng bệch!

Nhìn trân trân độc dược trước mắt, khóe miệng run run: "Đại hãn, Uất Trì Xuyên là xạ thủ… Tẩm độc vào đầu tiễn, chính là lăng nhục xạ thủ."

Thần sắc Mộ Dung Lệ có chút biến đổi, đột nhiên cười lạnh: "Uất Trì tướng quân, trước khi tự xưng là một thần tiễn, thì trước hết, ngươi chính là một người Hung Dã! Còn nhớ Chấn hùng đại chiến, Mạc Vũ Yến đã thành công hành thích Hãn phụ ngay trước mặt ngươi, bây giờ Bổn hãn cho ngươi cơ hội đái công chuộc tội ngươi còn ra vẻ đắn đo cân nhắc, khước từ đại ân… Uất Trì tướng quân, gia tộc ngươi đời đời kim qua thiết mã, cả nhà liệt anh. Chẳng lẽ ngươi muốn mình làm cho tổ tiên anh dũng mất sạch uy danh, ở dưới cửu tuyền phải che mặt xấu hổ không dám nhìn ai?"

Bàn tay run rẩy tiếp nhận bình độc dược, sắc mặt Uất Trì Xuyên âm tình bất định.

"Bệ hạ!" – Lý Sinh Hổ hét lớn một tiếng, hệt như sấm sét lôi đình, oai lực khiếp người. Ông vung cao hai lưỡi búa ra hiệu, dẫn đầu hơn năm chục Bát Phương hảo hán công phá vòng vây, liều chết cứu giá!

Bát Phương quân không ngừng dâng cao thế trận, đợt sau uy mãnh hơn, quyết liệt hơn đợt trước, mắt thấy rõ ràng điều cấp thiết nhất là phải trùng phá cho được vòng vây đang ngày càng xiết chặt!

Mộ Dung Lệ sốt ruột: "Uất Trì Xuyên ngươi còn do dự cái gì!?" Nói rồi không chần chừ đoạt lấy mũi tên bôi thuốc độc vào phần đầu nhọn hoắt, đoạn nóng nảy nhét trở lại vào bàn tay buông thõng của Uất Trì Xuyên.

Uất Trì Xuyên tâm lý hoang mang bất ổn, song cuối cùng cũng lắp tiễn giương cung, nhằm vào khôi giáp loang loáng của Phương Quân Càn đang chật vật xoay sở lấy một chọi mười!

Phảng phất như tia sét lóe lên, một luồng sáng bạc sắc nhọn kinh người xé không vun vút, không chút khó khăn xuyên qua kẽ hở rất nhỏ của trùng trùng điệp điệp vòng vây, lực bắn cực mạnh , mũi tên như muốn rạch nát không khí, mang theo tiếng gió rít buốt óc!

Chợt ánh chớp lóe lọt vào trong mắt Phương Quân Càn, hắn lập tức xoay người né tránh! 'Xoẹttt!' Mũi tên vừa kịp sượt ngang thân người.

Người thấy thất kinh, một tiễn dốc toàn lực của Hung Dã đệ nhất thần tiễn rõ ràng chỉ có thể làm xước da của Hoàn Vũ đế.

Tuy nhiên, quân sĩ Liêu Minh đang dốc sức công hãm Hoàn Vũ đế lại tinh mắt nhận ra, thân thủ của Phương Quân Càn đã bắt đầu có chút trì trệ, mỗi chiêu mỗi thức chống cự đều khó khăn thấy rõ, đồng thời là lực bất tòng tâm.

Mộ Dung Lệ đại hỉ: "'Tâm hữu dư' của Bách độc lang quân quả nhiên rất lợi hại! Phương Quân Càn ơi Phương Quân Càn, lần này ngươi có mọc cánh cũng khó thoát!"

Quay đầu lại, liền phát hiện Uất Trì Xuyên chỉ đứng bất động như tượng đá, đôi mắt dán vào bộ cung tiễn cường ngạnh đã từng làm cho mình rạng danh thần tiễn trên tay, nhãn thần phức tạp, dường như không phải nhìn một vật vô tri vô giác, mà chính là nhìn người yêu của đời mình vậy.

Mộ Dung Lệ đến gần định an ủi vài câu: "Uất Trì tướng quân…"

Uất Trì Xuyên cười sầu thảm: "Đầu tiễn tẩm độc, Uất Trì Xuyên đã làm ô uế tôn nghiêm của một xạ thủ chân chính, không còn mặt mũi nào sống trên đời

nữa!" Bất ngờ trở tay bắt lấy phần đuôi của mũi tên, dụng lực ấn mạnh, đầu tiễn sắc nhọn vụt lóe lên lạnh ngắt trước khi cắm chặt vào ***g ngực chính mình!

Máu bắn ra từ vết thương, không ngừng trào ra nhuộm đỏ, ướt đẫm y phục của Uất Trì Xuyên.

"Nỗi ô nhục của xạ thủ chỉ có thể thanh tẩy bằng máu." – Khó nhọc nói xong câu cuối cùng, Uất Trì Xuyên lảo đảo ngã gục xuống!

Hung Dã đệ nhất thần tiễn Uất Trì Xuyên giờ phút này, đã chết.

Đã chết, đã chết, đã chết đã chết đã chết đã chết…

"Phương Quân Càn không xong rồi, mau giết chết hắn!" – Một tên lính Liêu Minh hai mắt đỏ vằn vì phấn khích!

Trước mắt chỉ còn thấy một màn sương mơ mơ hồ hồ, Bích Lạc kiếm trong tay Phương Quân Càn càng lúc càng vô lực lảo đảo, hắn run rẩy đến nỗi suýt làm rơi kiếm.

"Thủ cấp Hoàn Vũ đế là của lão tử ta!"

Khuôn mặt cười gian ác của binh sĩ Liêu Minh như được nhân thêm vô số trôi bồng bềnh nhảy múa trước mặt, dí sát vào Phương Quân Càn, tựa hồ đang thưởng thức bộ dạng vất vả hấp hối của Hoàn Vũ đế.

Phương Quân Càn ngước mắt lên, khóe mắt lóe lên hàn ý lạnh buốt.

Cho dù phải chết, cũng phải bắt các ngươi cùng chôn theo ta! Bích Lạc quét ngang, tựa hồng nhạn vỗ cánh cao vút!

Những kẻ đó tuyệt nhiên không một ai dự liệu trước tình huống, chỉ theo bản năng lùi lại trốn tránh, nhưng cũng không thể né kịp kiếm khí xuyên tim.

Nhưng mà, một kiếm ấy, đã lấy đi toàn bộ sức lực còn lại của Hoàn Vũ đế.

Phải chết thật sao…

Trong đầu, mọi ý thức chợt trôi về ngày nọ, mênh mang hồi ức một Tiểu Khuynh Vũ ghì chặt lấy mình…

Khuynh Vũ,

Thì ra, trước khi chết, tâm nguyện lớn nhất của Phương Quân Càn chính là… được gặp huynh lần nữa…

"Á… Đó là cái gì vậy!?"

Con ngựa lông trắng muốt tựa luồng nguyệt quang xông vào chiến trường, Tiểu Khuynh Vũ uy dũng tuyệt trần trên mình ngựa ghìm cương, dẫn đầu đoàn quân!

"Phương Quân Càn!"

Cố gắng hết sức mở mắt ra, mờ mờ ảo ảo bóng dáng công tử Vô Song một thân giáp trắng.

Tiểu Khuynh Vũ thúc ngựa ngàn dặm ruổi rong, lúc này đã mất đi phần nào nét thanh đạm tĩnh nhược ngày thường, thay vào đó, trong vẻ phong lưu anh tuấn, lại ngời ngời khí thế bất phàm.

Là mộng, hay là mơ?

"Phương Quân Càn! Phương Quân Càn!"

Ai đang gọi ta vậy?

Trong chớp mắt, thấy màn sương thuần bạch ấy như mây trắng lao vọt về phía mình. Người ấy cúi xuống, vươn tay ra trước mặt mình.

Hoàng hôn sắc đỏ như lửa, chiếu thẳng vào mắt hắn đau buốt.

Quả thực, là y!

Hắn vươn tay nắm lấy cánh tay đang chìa ra, nhún chân bật người, tựa vào tay y phóng vút lên lưng ngựa!

Không ngại nắng mưa, sớm hôm rong ruổi bất kể đêm ngày, cuối cùng, y đã vừa kịp lúc nắm tay hắn kéo lại giữa lằn ranh sống chết!

Tuyệt thế song kiêu đều không hề lên tiếng. Trong một khoảnh khắc, mọi huyên náo ồn ào lắng đọng, chỉ còn lại sự yên tĩnh ấm áp bên nhau.

Tiểu Khuynh Vũ xoay đầu, nhỏ giọng nói: "Ai có thể không tiếc vứt bỏ cả đời, ngàn dặm tiễn đưa cùng huynh sống chết, Phương Quân Càn, này là ái là

si, chẳng lẽ huynh thực sự không hiểu?"

Phương Quân Càn đột nhiên vươn tay ra, giữ chặt sau gáy của y, ghì mạnh đầu xuống…

Nháy mắt, một tia mê loạn phong hoa xẹt ngang mắt ai ngỡ ngàng, đôi môi hắn ép mạnh, cuồng nhiệt gấp gáp chiếm đoạt đôi môi y.

Một khắc như đông cứng.

Ráng hồng nhạt nhòa, tà dương mê muội.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 159: Chương 159

Thời gian dường như không còn trôi nữa, sấm rung chớp giật rồi cũng qua đi, trên chiến trường, bất luận là ta hay địch đều nhất loạt bị cảnh tượng trước mặt làm cho sững sờ đến ngây dại.

Nụ hôn nồng giữa phong ba loạn thế, khắc sâu trong lòng đến tận thiên thu.

Phương Quân Càn siết chặt lấy Tuyệt thế Vô Song của hắn, ngữ khí chưa bao giờ mãn ý thỏa lòng như vậy: "Có thiên binh vạn mã làm chứng, Khuynh Vũ rốt cuộc có trốn cũng không thoát!"

Ở trong lòng là hơi ấm của thân nhiệt thân thương, là hơi thở gấp gáp khiến người quyến luyến không rời, và còn có thể cảm thấy nhịp đập kiên cường mạnh mẽ của trái tim…

Nam tử ấy vẫn còn sống, thật là tốt quá rồi…

Y quả thực không dám tưởng tượng, vạn nhất mình đến muộn dù chỉ nửa khắc nữa, thì chính mình, chỉ có thể bất lực nhìn hắn mệnh táng Hoàng tuyền, không thể làm gì được, phải không!?

Nghĩ đến đó thôi, đôi tay đang run rẩy vô thức vòng ra phía trước, nhẹ nhàng ôm lấy thân thể nóng hổi của người kia vào lòng ngực.

Đôi môi mỏng manh tựa cánh hoa đào cắn nhẹ, khe khẽ khép mi: Tiểu Khuynh Vũ cả đời này, chưa bao giờ sợ hãi đến như vậy.

"Mau chặn bọn chúng lại!" – Mộ Dung Lệ điên cuồng quát lớn, "Ai giết được Tuyệt thế song kiêu, thưởng vạn lượng hoàng kim, phong vạn hộ hầu!!"

Trọng thưởng tất có dũng phu. Hà huống chi, trên đời này kẻ ngông cuồng vọng tưởng không biết sợ Tuyệt thế song kiêu chẳng phải là ít. Vạn ngựa vùn vụt, sấm động ầm ầm! Một toán kỵ binh Hung Dã dốc toàn lực tràn lên. Hung Dã vốn là một dân tộc sống trên lưng ngựa, mấy chục năm trời kỵ binh Hung Dã tung hoành đại lục, từ sơn mạch Cổ Kỳ Lạp đến bình nguyên Tô Khắc Tát, mọi ngóc ngách đều in hằn vó ngựa inh tai nhức óc của thiết kỵ Hung Dã. Tuy bảo rằng mấy năm gần đây liên miên chinh chiến khiến quốc lực không còn hùng mạnh như xưa, nhưng vẫn không hề thiếu kỵ sư dũng mãnh thiện chiến, lại thêm thâm thù huyết hận giữa Hung Dã đối với Tuyệt thế song kiêu, bọn họ đã lập thệ quyết chiến với Đại Khuynh đến chết mới thôi!

"Công tử! Có lão Lý đến tiếp ứng cho hai người đây!" – Áo giáp sáng loáng trên người Lý Sinh Hổ lúc này lấm lem vừa máu khô vừa bùn đất, khắc khổ cùng dữ dội.

Vô Song công tử điều phối kỵ binh tác chiến, đột nhiên ngậm đầu ngón cái và ngón trỏ vào miệng, huýt sáo một hơi lanh lảnh thật dài!

Nghe thấy ám hiệu, Bát thập tứ vân kỵ lập tức tập hợp, dàn thế trận nửa vòng cung tràn ra bên ngoài! Lưỡi đao sắc bén loang loáng như chớp lóe bổ xuống, máu tươi tung tóe như lạc hoa bay lượn ngợp trời! Thoáng chốc, người thi nhau ngã rạp, ngựa liên tiếp té nhào! Bát thập tứ vân kỵ dũng mãnh bất khả kháng cự chỉ trong nháy mắt đã xông lên làm rối loạn trận địa của kỵ binh Hung Dã.

Vô Song công tử ngồi trên lưng ngựa trắng vấy máu, thân bị vây hãm giữa loạn quân, đại quân Liêu Dã cứ như thủy triều tràn lên hết lớp này đến lớp khác không ngơi nghỉ. Hoàng Tuyền kiếm lần đầu tiên được uống no say máu giặc, mũi nhọn sắc bén không ngừng tiến công, kiếm khí toát ra kinh hồn!

Lâm Y Y đứng trên lầu cao, hai tay gắt gao vịn chặt lan can, ***g ngực phập phồng theo hơi thở gấp gáp phía sau lớp y trang diễm lệ ưu nhã: Tiểu Khuynh Vũ, ngươi vì hắn, thực sự ngay cả tính mạng cũng không màng!

Người bạn thanh mai trúc mã của mình với tư thái uy mãnh tối hoàn mỹ xuất hiện trước mặt mình, không ngại máu nhuộm sa trường nhưng không phải vì mình, lại vì… một người khác! Tình cảnh này, đối với mình mà nói, làm sao chịu nổi!

Mà…

Mình đối với người đó, là yêu hay là hận?

Đều không phải.

Lâm Y Y ngửa đầu, mặc cho gió quất ràn rạt vào mặt mình, thổi bay chút ẩm ướt đang chực trào ra nơi khóe mắt.

Có lẽ là, vì yêu mà sinh hận chăng…

Phương Quân Càn, ngươi từng nói Bích Lạc chỉ có Hoàng Tuyền mới có thể bầu bạn.

Đứng bên cạnh Phương Quân Càn, chỉ có thể là Tiếu Khuynh Vũ.

Vậy thì hôm nay, Tiếu Khuynh Vũ sẽ cho toàn thể thiên hạ nhìn thấy rõ ràng, công tử Vô Song sẽ như thế nào để sóng vai mà đứng cạnh bên Hoàn Vũ đế.

Yêu nhau, không hẳn là chung hưởng những khi vinh quang phồn thịnh, mà là, giữa tuyệt cảnh nương tựa vào nhau, trong hoạn nạn nâng nhau đứng dậy.

Cũng như lúc này đây, xông pha trùng phá vòng vây, toàn thân chiến bào đẫm máu, chỉ cần Tiếu Khuynh Vũ có thể bảo vệ cho Phương Quân Càn, thậm chí không tiếc trả giá bằng tính mạng!

Phương Quân Càn,

Thiên hạ này, cũng chỉ có duy nhất Tiếu Khuynh Vũ mới có tư cách vĩnh viễn đứng bên cạnh ngươi.

"Đáng chết! Cái chân Tiếu Khuynh Vũ sao lại tốt đến như thế chứ!" – Nghị Phi Tốn hung bạo đấm mạnh một phát vào thành tường! Trong lòng dâng lên một nỗi sợ hãi không biết gọi tên: Công tử Vô Song không tiện đi lại đã khiến cho cả thiên hạ phải kinh hồn táng đởm, vậy một Tiếu Khuynh Vũ đi đứng tự nhiên thế kia chẳng phải là một tên ác quỷ tối hoàn hảo toàn mỹ hay sao!

Mộ Dung Lệ trong lòng đồng cảm: "Xem ra, bọn ta buộc phải giết cho bằng được một trong hai người. Nếu không chỉ mươi năm nữa, thế cục ngũ quốc đỉnh lực sẽ sụp đổ mất thôi."

Lâm Y Y dửng dưng cười nhạt, đôi môi đỏ mọng cong lên thành một vòng cung hoàn hảo, xinh đẹp đến chấn động nhân tâm: "Đại hãn, đừng quên ngài đã hứa điều gì với thiếp."

"Điều đó là đương nhiên!" – Mộ Dung Lệ ha hả cười, chợt tiếng cười tắt lịm, ánh mắt so với lưỡi dao còn sắc lạnh hơn, "Bổn hãn đã hứa, sẽ thay Y Y giết chết công tử Vô Song, báo thù rửa hận."

"Hay lắm." – Lâm Y Y bỗng nhiên thấy nơi nào đó trong ***g ngực dường như đã mất đi, giờ đang quặn lên đau thắt.

Đôi mắt hạnh đào diễm lệ đầy thù hận nhìn trừng trừng tuyệt thế nam tử đang xoay sở giữa vạn mã thiên binh, cánh môi hồng mím chặt, im lìm câm lặng.

Chính lúc đó, Tiếu Khuynh Vũ cùng Bát thập tứ vân kỵ cuối cùng cũng thuận lợi hội họp với Bát Phương quân do Lý Sinh Hổ dẫn đầu chạy đến cứu giá!

Con bạch mã màu nguyệt bạch của Tiếu Khuynh Vũ được bảo vệ ở chính giữa trùng trùng điệp điệp các tướng sĩ.

Vô Song công tử bỗng nhiên ngước mắt lên.

Trên lầu cao kia chính là biểu muội ngày xưa giờ đã là Phu nhân Vương tộc, bao bọc thân người là trang phục hoa lệ xa hoa, toát ra một thứ quý khí sang trọng, đài các, chẳng còn đâu nữa nét thơ ngây tươi trẻ ngày nào.

Nhìn thật sâu vào nàng lần cuối cùng, Tiếu Khuynh Vũ không luyến tiếc lập tức thúc ngựa xoay đầu, để lại cho Lâm Y Y một bóng lưng ngất cao uốn thẳng, tựa vách dựng vực sâu, cùng với cảm giác về một khoảng cách thăm thẳm mù xa mà cả đời này cũng không có cách nào cùng nhau xuất hiện.

Tiếu Khuynh Vũ cứ như thế giữ chặt Hoàn Vũ đế trên ngựa trở về đại đoanh của Bát Phương Quân, tướng sĩ đông nghịt như đàn kiến tập tức quỳ rạp xuống.

Hoàn Vũ đế bất động thanh sắc hạ lệnh: "Từ bây giờ trở đi, tất cả quân vụ Trẫm giao cho Khuynh Vũ toàn quyền xử trí. Lý Sinh Hổ, Thái Nham, hai người là Hộ quốc giám quân, kẻ nào bất tuân quân lệnh, lập tức tiền trảm hậu tấu!"

Sự tín nhiệm giao phó toàn quyền của Phương Quân Càn rất nhanh chóng ổn định quân tâm.

Không một ai phát hiện ra điểm khác thường của Hoàn Vũ đế, nhưng Vô Song công tử làm sao lại không biết cho được!

Lúc này, Phương Quân Càn ngay cả đứng cũng không vững, tựa hồ là phải dốc toàn lực dựa vào mình mới có thể miễn cưỡng gượng đứng. Nhìn gần, mồ hôi lạnh trên người không ngừng túa ra ròng ròng, năm ngón tay nắm chặt mình lạnh đến buốt người.

Trấn tĩnh suy nghĩ thoáng qua, Tiếu Khuynh Vũ nhanh chóng truyền đạt hết mệnh lệnh này đến mệnh lệnh khác, toàn thể đại doanh tức tốc người nào việc

nấy thực thi đâu vào đấy.

Sau đó, y phải thật vất vả mới dìu nổi Phương Quân Càn vào trong soái trướng: "Phương Quân Càn, ta đã về đây. Yên tâm, chỉ cần có ta ở đây, sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu… Có nghe ta nói không? Đừng làm cho ta phải cả đời hối hận…"

Hắn cố hết sức tươi cười trấn an, nhưng chỉ thấy trước mắt một mảnh đen ngòm, phế phủ đau đớn tê liệt như ai xé nát, hốt nhiên không thể ức chế nổi nữa, phun ra một ngụm máu tươi, máu bắn lên nhuộm đỏ bạch y của Tiếu Khuynh Vũ, tựa như giữa băng sơn tuyết địa bừng nở nghìn đóa hồng mai.

Y mở to mắt ngỡ ngàng, như không thể nào tin nổi.

Chỉ biết nhìn hắn, cứng đờ người ngã nhào vào ngực mình!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 160: Chương 160

Cổ Mục Kỳ nhấp nhổm không yên nhìn Tiếu Khuynh Vũ đang chuyên chú bắt mạch cho Hoàn Vũ đế: "Công… công tử, Bệ hạ thế này là trúng phải độc gì vậy? Còn cứu chữa được không?"

"Lão Cổ ngươi câm miệng cho ta!" – Lý Sinh Hổ quát lớn cắt ngang Cổ Mục Kỳ, "Bệ hạ hồng phúc tề thiên, cát nhân nhất định sẽ có thiên tướng!" Đoạn dè dặt quay sang tìm Tiếu Khuynh Vũ cầu chứng, "Phải không công tử?"

Tiếu Khuynh Vũ chỉ nhẹ nhàng đưa ngón trỏ lên môi, cử chỉ dịu dàng tao nhã, cũng thuận tiện ra hiệu cho hai vị võ tướng đang to mồm lớn tiếng đỏ mặt tía tai kia bớt ồn ào. Tiếu Khuynh Vũ tự bản thân đã sở hữu một loại mê lực, cho dù một nam tử hán trong cơn say khướt có hung hãn dữ dằn, cứng cổ ngang tàng đến mấy, đứng trước mặt y cũng bất tri bất giác mà ngoan ngoãn tĩnh trí lại.

Cầm tay Phương Quân Càn cẩn thận ém chặt vào trong chăn, trên gương mặt công tử Vô Song hé lộ nụ cười từ lâu đã vô cùng thân thuộc với Bát Phương tướng sĩ.

Nụ cười đó, bao hàm là sự tự tin của kẻ túc trí đa mưu, dự liệu được mọi tình huống, tính toán trước mọi sự việc, ngoài ra còn là sự thong thả điềm nhiên, ung dung ngồi xem gió cuộn mây vần: "Nhị vị tướng quân xin cứ yên tâm, có Tiếu mỗ ở đây, tất nhiên sẽ giữ cho hắn bình an vô sự." "Vậy tốt quá rồi!" Có được một lời bảo đảm của Vô Song công tử, Cổ Mục Kỳ cùng Lý Sinh Hổ không hẹn mà cùng thở ra một hơi, yên lòng vững dạ.

Vô Song công tử y thuật cao minh thiên hạ không ai không biết. Nếu ngay cả y cũng bó tay thúc thủ, thì cả nước chỉ còn cách cử hành quốc tang long trọng cho Hoàn Vũ đế mà thôi. Nói không chừng, có khi đồng chí Phương Quân Càn yêu quý của chúng ta lại là vị Hoàng đế có thời gian đăng cơ tại vị ngắn ngủi nhất lịch sử cũng nên…

Bách độc lang quân Dư Nguyệt nghiên cứu điều chế ra độc dược 'Tâm hữu dư' không phải là không có thuốc chữa. Ít nhất, công tử Vô Song và Bách thảo thần y đều có thể phối hợp các vị thuốc để làm ra giải dược. Nhưng mà, giải dược thì dễ chế, thuốc dẫn lại khó cầu. Trong thuốc giải của 'Tâm hữu dư', tối trọng yếu chính là phải có thuốc dẫn, một loại thảo dược mà hết thảy già trẻ lớn bé của Thảo dược thế gia đều tự hào mỗi khi nhắc đến, tên gọi 'Hoàn Thần thảo'!

Hoàn Thần thảo à…

Đó chính là trấn gia chi bảo của nhà họ Dư, mấy năm trước Bách độc lang quân Dư Nguyệt phản bội Dư gia, trước khi ra đi đã tiện tay trộm mất cây Hoàn Thần thảo duy nhất. Hiện giờ, cả thiên hạ trên trời dưới đất chỉ còn lại độc nhất một cây ấy, không còn trong tay Dư gia, mà chính là Dư Nguyệt sở hữu.

Nếu Bách thảo thần y Dư Nhật biết được Tiếu Khuynh Vũ đang nghĩ gì trong đầu, nhất định sẽ đại kinh thất sắc. Bởi vì, chuyện Dư Nguyệt phản bội gia tộc, trộm cắp thảo dược là bí mật lớn nhất của Dư gia, Dư gia từ xưa đến nay vẫn một mực ém nhẹm, giấu kín như bưng, hoàn toàn không ngờ trong mắt của Vô Song công tử, chuyện cơ mật của nhà mình lại chỉ là một chuyện khôi hài, một chuyện khôi hài cỏn con mà người ngoài hiểu tường biết tận, rõ như lòng bàn tay.

Độc tính trong cơ thể Phương Quân Càn đã bị ức chế, không lan rộng ra thêm nữa, nhưng y thuật của mình chỉ có thể giữ cơ hội sống cho hắn được hai mươi ngày nữa thôi. Quá hai mươi ngày ngắn ngủi nếu vẫn không thể tìm ra Hoàn thần thảo thì không thể nghi ngờ, Phương Quân Càn chắc chắn phải chết!

Tiếu Khuynh Vũ thở hắt ra một hơi, đưa mắt nhìn lên gương mặt tái nhợt không chút huyết sắc của Phương Quân Càn. Chẳng biết từ lúc nào nữa, mình đã quá quen thuộc với sự bá đạo ngang tàng, đường hoàng kiêu dũng mà cũng ôn nhu như nước của hắn. Lúc nào cũng vậy, giống hệt một đứa trẻ con hiếu động, chẳng có mấy khi ngừng hoa tay múa chân, sinh lực luôn dồi dào, lại nghịch ngợm khiến cho ai nấy cũng phải than dài thở ngắn. Có đâu như bây giờ, chỉ ở trên giường nằm yên bất động, chẳng còn chút sinh khí nào, đôi môi trắng bệch không có sắc máu chưa khi nào yếu ớt, hư nhược như vậy.

Phương Quân Càn, Tiếu Khuynh Vũ nhất định sẽ cứu ngươi…

Y đưa tay lần vào trong ngực, bàn tay trắng nõn kiên định hữu lực từ từ rút ra, nắm chặt lấy một dải hồng cân.

Ngươi nói, ngươi chỉ mang hồng cân trao tặng cho người mà ngươi yêu thương nhất trong cuộc đời này…

Dải gấm đỏ rực đã sớm phai màu, chỉ có hơi ấm của thân nhiệt còn vương vấn chưa vội tan đi, cùng với màu đỏ của máu tươi mấy phen thấm ướt, càng đỏ ửng lên như ám ảnh.

Nhẹ nhàng mang dải hồng cân áp lên ngực, y bình tĩnh thề rằng: "Bất luận là, muốn Tiếu Khuynh Vũ phải trả giá đắt như thế nào."

"Công tử, Bệ hạ vẫn chưa tỉnh sao?"

Vô Song công tử múa bút như bay, chỉ trong nháy mắt đã thảo xong mấy dòng chỉ lệnh ngắn gọn trên cuộn giấy Tuyên: "Tiếu mỗ đang chờ tin tức." Tin tức của Bách độc lang quân Dư Nguyệt.

"Công tử, vậy Bát Phương Quân…" – Vẻ mặt lão Lý đầy khổ sở: trận này rốt cuộc tính sao đây?

Vô Song công tử đứng dậy, tay áo rộng như mây phiêu diêu trong gió, trường bào trắng muốt trải dọc thân người, thần sắc bình đạm thanh nhã hiện ra mấy phần nghiêm túc, phong lưu khoái hoạt lại ẩn chứa vài nét ung dung.

"Ngày mai, Bát Phương quân lập tức lui quân, trở về kinh."

"Cái gì?!!"

"Cái gì?!!"

"Công tử, người đang nói đùa à!!"

Các tướng lĩnh thình lình đứng phắt dậy, phản ứng ngơ ngác bàng hoàng không dám tin vào tai mình bày ra đầy trên mặt! Những lời nâng cao vị thế kẻ khác hạ thấp uy phong của chính mình như vậy, lại có thể chính từ miệng Vô Song công tử thốt ra sao!

Chư tướng tề tựu trong trướng nghị sự vốn hiểu quá rõ con người của Vô Song công tử. Tiếu Khuynh Vũ bề ngoài có vẻ ôn văn nho nhã, thậm chí yếu đuối hư nhược, kỳ thực lại là một người vô cùng cường ngạnh kiên nhẫn mà tuyệt đại đa số nam nhân trên đời này có có cách chi sánh nổi, ngay cả chiến thuật của y cũng đều toát ra sự quyết tuyệt lạnh lùng, đau đớn thê thảm đến tận tâm phế tì can!

Niềm xác tín tuyệt đối của Tiếu Khuynh Vũ chính là: lấy hy sinh ít ỏi nhất đổi lấy thắng lợi vĩ đại nhất!

Không một ai nghi ngờ, nếu quả thực có thể nói như vậy, Tiếu Khuynh Vũ đã hoàn toàn không do dự mà hy sinh chính bản thân mình!

Các tướng lĩnh hội họp đều không dám tưởng tượng, người vĩnh viễn không cam chịu hai chữ thất bại như Tiếu Khuynh Vũ lại có thể hạ lệnh cho một Bát Phương quân ngang tàng kiệt ngạo… Chưa thua đã thoái.

Nếu cứ như vậy mà trở về, Bát Phương quân còn mặt mũi nào mang lại cho các phụ lão hương thân một câu công đạo?

Đi tòng quân hai bàn tay trắng, cái gì cũng không, duy chỉ có lòng quả cảm anh dũng là chẳng bao giờ thiếu!

Mất mạng là chuyện vặt, mất mặt mới là đại sự!

Hà huống chi…

Khuôn mặt của Dương Hổ xúc cảm đến mức đỏ bừng: "Công tử, mạt tướng có việc chưa rõ, thỉnh công tử chỉ giáo?"

"Cứ nói."

"Quân ta có cam tâm rút lui hay không tạm thời không bàn đến, nhưng Liêu Minh Hung Dã kia có chịu để yên cho chúng ta bình an mà bỏ đi không?"

"Chắc chắn sẽ không. Nhưng ta tin chắc đến lúc đó bọn chúng tự lo cho chính mình còn không xong nữa là." – Vô Song công tử nhàn nhạt mỉm cười.

Tự lo còn chưa xong? Là có ý tứ gì?

Chúng tướng toan há mồm chất vấn, chợt một luồng gió lạnh thốc vào trong trướng, hết thảy đèn nến nháy mắt tắt phụt. Nhưng mọi người đã nhanh chóng sử ít công phu, soái trướng lại sáng bừng lên như cũ!

Thị giác trong một tích tắc vừa sáng sủa vừa tối đen khiến chúng tướng choáng ngợp, sinh ra một loại ảo giác vỡ tan. Đến khi bọn họ định thần trở lại, mới phát hiện ra trong soái trướng rộng rãi không biết từ lúc nào và từ đâu ra đã có thêm một người hiện diện!

Kinh ngạc tột độ chứ không phải chuyện đùa! Thậm chí có người đạp ghế, rút mã đao vung trường kiếm sẵn sàng rồi, nhất thời soái trướng căng thẳng

nghẹt thở, đao quang kiếm ảnh lóe lên chọc vào mắt người ta sắc lẹm!

Chỉ có duy nhất Tiếu Khuynh Vũ vẫn ung dung bình thản, khoan thai không chút vội vã, hệt như tiên nhân thoát tục trong một bức tranh thủy mặc.

"Các vị không cần khẩn trương, vị này là Ám quỷ vương Đồ Sát, được giang hồ võ lâm xưng tụng là Thiên hạ đệ nhất thích khách. Tinh thông phục sát, thứ sát, tiệt sát, chính là đệ nhất nhân trong giới sát thủ."

Giọng nói của Đồ Sát lạnh như băng giá địa cực, sắc như đầu đao mũi kiếm, khiến những người đang chào đón bằng binh khí kia chẳng thoải mái chút nào: "Khách khí."

Tiếu Khuynh Vũ quay sang nhìn Đồ Sát, ánh mắt sắc như điện: "Đồ huynh, năm xưa ngươi nợ Tiếu mỗ một mạng, hôm nay Tiếu mỗ muốn ngươi hồi đáp cho ta một đoạn ân tình!"

"Công tử có ơn cứu mạng, chỉ cần trong khả năng Đồ Sát tuyệt đối không thoái thác." – Đồ Sát nhìn thẳng Tiếu Khuynh Vũ, ánh mắt không chút xúc cảm, "Nhưng chuyện này một khi hoàn tất, ơn nghĩa giữa ta và công tử coi như thanh toán sòng phẳng, từ nay về sau không ai nợ gì nhau nữa."

Tiếu Khuynh Vũ thanh nhã mỉm cười: "Tất nhiên." Từ tốn bỏ chặn giấy, rút ra một mảnh giấy Tuyên còn chưa ráo mực, đưa cho Đồ Sát, "Tiếu mỗ muốn ngươi đi giết những người trong danh sách này."

Đồ sát chỉ nhàn nhạt liếc sơ qua bức danh sách, cuốn lại, nhét vào trong ngực: "Thỏa thuận."

Cả thân hình chỉ vừa thoáng lóe lên rồi biến mất khỏi soái trướng, cực nhanh như xuất quỷ nhập thần!

Đồ Sát vừa đi bước trước, Tiếu Khuynh Vũ liền nối gót bước vào bên trong trướng của Hoàn Vũ đế.

Lao Thúc đã chờ đợi sẵn trong đó không biết từ bao giờ.

Nhìn thấy ông, tâm trạng Tiếu Khuynh Vũ tất nhiên vô cùng phức tạp. Nhưng bây giờ, trung thành với mình thì cũng đồng nghĩa với thần phục Phương Quân Càn, vả lại người võ công cao cường xuất thần nhập hóa như vậy, thực sự thế gian không có mấy ai.

Lao Thúc tiến lên một bước quỳ rạp xuống đất: "Công tử, lão nô đã gặp Bách độc lang quân Dư Nguyệt, cũng đã chuyển đạt lời của công tử. Chỉ cần Dư tiên sinh chịu nhường lại Hoàn thần thảo, công tử bằng lòng dùng bất cứ thứ gì để trao đổi."

"Hắn trả lời như thế nào?"

"Dư tiên sinh chỉ mỉm cười, sau đó đưa cho lão nô một bức thư, bảo lão nô chuyển giao lại cho công tử. Lão nô không dám tự tiện xem trước, lại sợ chậm trễ thời gian, lập tức thúc ngựa ngày đêm trở về gấp."

Nhận bức thư, Vô Song công tử lặng lẽ nói: "Thúc lui xuống trước đi."

"Dạ."

Tiếu Khuynh Vũ mở thư.

Bức thư không hề dài dòng văn tự, chỉ có ba điều kiện.

Xem xong bức thư, gương mặt thường ngày thản nhiên bất động của Tiếu Khuynh Vũ thoáng chốc bàng hoàng trắng bệch!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 161: Chương 161

Ngày mười tám tháng hai Vũ lịch nguyên niên, mây đen chiến sự tại miền Tây Nam Đại Khuynh ngày càng trở nên đậm đặc.

Tại một tiểu trấn, lúc này đang có rất nhiều bách tính từ Luân Thuần quận chạy trốn họa đao binh tụ tập lánh nạn. Trong khách *** đơn sơ, một đám đông người chạy giặc đang nhao nhao bàn tán về chiến cuộc ở tiền phương.

"Bát Phương quân cùng Liêu Minh đã giằng co với nhau nhiều ngày rồi, tình hình chiến trường Luân Thuần quận rốt cuộc đang diễn biến thế nào vậy?"

Một câu này vừa khơi mào, không hồ nghi gì nữa lập tức gây chú ý, châm ngòi tranh luận kịch liệt.

Một kẻ trong bọn ra vẻ thần bí: "Nghe nói Hoàn Vũ đế trọng thương chưa lành, Bát Phương quân đã thoái binh rồi…"

"Nói tầm bậy!" – Một người khác lập tức đập bàn đứng phắt dậy, " Hoàn Vũ đế làm sao có thể chưa bại đã lui, nhất định là ngươi đặt điều vu vạ!"

"Anh bạn trẻ manh động quá, lão phu tận mắt chứng kiến chẳng lẽ lại là giả sao?" – Người cao niên liếc đôi mắt đã mờ đục sang phía gã trẻ tuổi.

Ngay tức khắc có người phụ họa theo: "Đúng đúng đúng đúng! Ta cũng thấy nữa, cả đoàn quân rầm rộ trên đường lớn, đông không đếm xuể, nhìn hoài không hết! Ai nấy sát khí đằng đằng nha, lão tử sợ đến nỗi muốn sụm cả hai chân luôn!"

Gã trẻ tuổi vẫn còn chưa tin, thất thần dợm ngồi lại xuống ghế: "Bát Phương quân… chẳng lẽ lại thua …"

"Đâu có tính là thua chứ!" – Một người giống như lái buôn dáng người thấp bé mà có vẻ lanh lợi tháo vát đột ngột lên tiếng.

"Nói vậy nghĩa là sao?" – Sự chú ý của mọi người hết thảy đổ dồn về phía anh ta, chờ đợi xem cái miệng kia sẽ cho mình biết nội tình như thế nào.

"Các người không biết… Huynh đệ của ta đang đi lính cho Liêu Minh, tất nhiên là biết nhiều sự tình hơn các ngươi rồi." – Người lái buôn gõ gõ tẩu thuốc dài xuống bàn.

Mọi người đang chờ nghe mà anh ta cứ thong thả kéo dài đến mức nóng nảy sốt ruột: "Ngươi cứ nhanh nhanh nói đi!" "Vị đại ca này thật biết làm người ta nôn nóng đó!"

Người lái buôn thấp giọng thì thầm: "Vốn Liêu Minh bị Bát Phương quân đánh cho tơi tả phải kêu cha gọi mẹ, rành rành lần này không cầm cự nổi rồi, may sao đại quân Hung Dã vượt qua đường núi Cổ Kỳ Lạp, từ sau lưng đánh thọc vào, Hoàn Vũ đế làm sao kịp trở tay."

"Khoan đã! Ngươi đang nói mớ à? Sơn mạch Cổ Kỳ Lạp xưa nay là lá chắn cực kỳ hiểm trở, tự cổ chí kim đã bao giờ có đại quân nào vượt qua nổi dãy núi đó đâu? Ngay cả con nít ba tuổi cũng biết Hung Dã muốn tiến đánh Đại Khuynh chỉ có duy nhất một đường vượt qua Bát Phương thành thôi mà."

"Ngươi đúng là biết một mà chẳng biết hai." – Lái buôn cười cười đắc chí, ra vẻ như thần tiên không gì không thông không gì không biết, "Lần này chỉ trách Bát Phương quân vận khí không tốt, hai tháng trước ở Tây Nam xảy ra động đất lớn, vô tình phá vỡ thế hiểm nghèo, hình thành một sơn đạo nhỏ xuyên núi! Hung Dã đại quân dựa vào con đường may mắn đó mà đánh lén Bát Phương quân."

"Ôi chao… Thảo nào!!" – Mọi người giật mình hiểu ra, câu chuyện cũng thuận thế phát triển theo, "Sau đó thì sao?"

"Sau đó…" – Người kia nhấp một ngụm trà, "Thấy Hoàn Vũ đế thân hãm loạn quân, sắp sửa mất mạng trong tay kẻ địch, công tử Vô Song cuối cùng cũng đến cứu."

Chúng nhân đại kinh, ngơ ngẩn trợn mắt!

"Ngươi nói Vô Song công tử Tiếu Khuynh Vũ?!!!"

"Không thể nào! Vô Song công tử chẳng phải đã thoái ẩn giang hồ không màng thế sự nữa sao!"

Lái buôn kia: "Có lẽ là biết được Hoàn Vũ đế lâm nguy, Vô Song công tử rốt cuộc không thể khoanh tay đứng nhìn. À, tiện nói luôn cho các người hay một tin chấn động: chân của Vô Song công tử đã mạnh khỏe rồi!"

Lời vừa rơi xuống, hết thảy mọi người vây quanh ai nấy mồm há hốc mắt trợn trừng mà nhìn, một câu cũng không nói nổi.

Anh ta bồi thêm: "Huynh đệ ta tận mắt trông thấy nha! Ai trên chiến trường lúc đó cũng đều thấy hết! Lão tử mà nói láo thì trời cho thiên lôi đánh chết ta đi!"

Cuối cùng, cũng có một người định lực siêu cường tiếp thu được lời của chàng lái buôn, lắp ba lắp bắp hỏi lại: "Ý ngươi là… Vô Song công tử có thể đi được hả?"

"Đúng vậy đó!!" – Lái buôn rất hứng thú khi rốt cuộc cũng có người hiểu, "Không chừng trong thời gian Vô Song công tử ẩn cư, hai chân đã được cao nhân nào đó chữa khỏi."

Một kẻ phản ứng chớp nhoáng: "Tại hạ quyết định dời nhà sang Đại Khuynh."

"Tại hạ cũng tính như vậy."

"Tuyệt thế song kiêu hoàn hảo không chút tỳ vết… Hai người này mà liên thủ, quần hùng thiên hạ còn ai dám tranh giành!"

Rốt cuộc, cũng có người tỉnh táo đặt nghi vấn: "Nếu như Vô Song công tử đã trở về triều đình, vậy Bát Phương quân vì sao phải lui binh toàn bộ? Liên quân Liêu Dã vừa mới thắng lớn, sĩ khí đang dâng cao, chẳng lẽ lại để cho Bát Phương quân yên ổn rút quân?"

"Chuyện đó mà ngươi cũng không hiểu sao?" – Lái buôn bày ra vẻ mặt rất sinh động, "Liêu Minh cùng Hung Dã bây giờ thân mình còn lo chưa xong, làm gì thừa binh thừa tướng thừa sức lực quản lý Bát Phương quân đi hay ở?"

"Ý của đại ca đây là sao?"

Kẻ kia lại ra vẻ thần thần bí bí: "Theo như huynh đệ của ta nói lại, mấy ngày dần đây trong đại quân của họ chẳng hiểu vì sao lại có nhiều người vô duyên vô cớ mà chết. Người chết rất kỳ quặc, cả người trên dưới hoàn toàn không có vết thương nào, trước khi chết cũng chẳng thấy xuất hiện triệu chứng, vậy mà tất cả chỉ sau một đêm đều chết bất đắc kỳ tử…"

Mọi người nghe thấy liền kinh ngạc: "Vậy chẳng phải là… ôn dịch?"

"Lại còn là một thứ dịch bệnh đáng sợ xưa nay chưa từng có nữa!" – Người lái buôn thấp bé một mực quả quyết, "Chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi mà đã chết quá nhiều người! Hiện tại, quân tâm hết thảy đều hoang mang, ai nấy đều sợ dịch bệnh sẽ lan rộng. Có lẽ Vô Song công tử là vì sợ Bát Phương quân cũng bị nhiễm dịch bệnh nên mới ra lệnh lui binh đó."

Những bách tính bình thường đương nhiên làm sao ngờ được đó chính là kiệt tác của Tiếu Khuynh Vũ cùng với Đồ Sát. Chỉ trong vòng hai ngày, Đồ Sát đã lẳng lặng bí mật ám sát mười lăm người, tuy mười lăm con người này trong quân đội có thân phận địa vị lớn nhỏ cao thấp không giống nhau, song tất cả đều do Vô Song công tử chọn lựa rất tinh tế kỹ càng, là những người mà sau khi chết sẽ dễ dàng kích động sự khủng hoảng nhất của tướng sĩ trong đại quân. Kỳ thực, đây cũng là một việc làm rất bất đắc dĩ của Tiếu Khuynh Vũ mà thôi…

Trong khách *** nhỏ bé, tranh luận vẫn tiếp tục sôi nổi ngất trời.

"Chẳng trách vì sao Bát Phương quân thoái binh như vậy!"

"Ta đã nói Tuyệt thế song kiêu sẽ không để thua mà!"

"Di cư sang Đại Khuynh đi!"

"Đúng đúng lắm, cùng mang cả nhà đi luôn."

Người lái buôn nhếch miệng cười, lộ ra hàm răng bịt vàng chóe: "Hì hì, các ngươi đã từng gặp qua Hoàn Vũ đế cùng Vô Song công tử chưa? Nói cho các ngươi hâm mộ chết luôn! Lúc Bát Phương quân thoái binh, ta đang đứng ven đường, chờ mãi chờ mãi cuối cùng cũng thấy được Tuyệt thế song kiêu ở phía sau đoàn quân đi ngang qua! Quả nhiên là nhân trung long phượng đó nha!!"

May cho anh chàng là Hoàn Vũ đế của chúng ta không nghe được mấy lời này, chứ nếu không chắc chắn sẽ nhảy phốc ra vạch mặt lời khoe khoang khoác lác mới vừa xong của y!

Bởi vì, Tiếu Khuynh Vũ cùng Phương Quân Càn hoàn toàn không hề theo đại quân hồi kinh, mà hiện đang tạm thời ở trong một tiểu trấn nhỏ bé vô danh miền Tây Nam nước Đại Khuynh.

Khi Phương Quân Càn được những mũi kim châm cứu làm cho hồi tỉnh giữa cơn mê, đập vào mắt đầu tiên chính là đôi mắt đầy lo âu tư lự của Tiếu Khuynh Vũ ngồi ở cạnh giường đang nhìn hắn.

Đã quen nhìn gương mặt ung dung bình thản, tĩnh lặng như nước, ngộ biến bất kinh, một Tiếu Khuynh Vũ biểu cảm như thế trong giờ phút này bất chợt khiến hắn có cảm giác mình còn đang nằm mơ chưa tỉnh.

Thấy hắn tỉnh lại, đôi đồng tử xinh đẹp liền vụt sáng lên, tựa như vừa có làn gió nhẹ lướt ngang mặt nước, mông lung mê ảo, khiến cho tuyết rã, băng tan.

Tự trong đáy lòng Phương Quân Càn, trào dâng một niềm thỏa mãn: ánh mắt ấy, chỉ duy nhất thuộc về hắn mà thôi.

"Ta đã cho Bát Phương quân thoái lui an toàn, Luân Thuần quận tuy chưa thể thu hồi được ngay lúc này, nhưng chỉ cần đại quân được dưỡng sức bồi bổ, nhất định sẽ sớm đoạt lại." – Vô Song công tử mang tình hình giản lược nói qua với hắn một lần.

Hoàn Vũ đế mỉm cười nghe từng lời của y. Đợi cho y nói xong, ngẩng đầu lên: "Khuynh Vũ của ta… Cuối cùng cũng đứng dậy được rồi."

Tiếu Khuynh Vũ thoáng chốc im lặng, né tránh ánh nhìn của hắn, đem ánh mắt dán vào chậu hoa nho nhỏ thanh nhã ở đầu giường: "Dư thần y nói tình hình của ta không được tốt, có thể qua mười ngày nữa bệnh cũ lại tái phát, không thể đi được nữa…"

"Vậy…" – Có vẻ như những lời Dư Nhật từng nói với mình không sai, tình hình Khuynh Vũ không ổn định, có thể được cũng có thể không.

Vô Song thấy vẻ mặt hắn trầm tư suy nghĩ, liền lên tiếng trấn an: "Yên tâm, đến lúc đó Tiếu mỗ sẽ trở về Bách Thảo trang nhờ Dư thần y trị liệu."

"Vậy cho nên… Phương Quân Càn," – Y thận trọng từng chút, đắn đo nói, "Ta muốn trong hơn mười ngày này trở về thăm Bát Phương thành, cũng thuận tiện trên đường ghé qua thưởng ngoạn danh sơn Đại Xuyên một lần trong đời."

Giọng nói của y khấp khởi hy vọng: "Huynh có bằng lòng cùng đi với ta không?"

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 162: Chương 162

Ngày mười tám tháng hai Vũ lịch nguyên niên, mây đen chiến sự tại miền Tây Nam Đại Khuynh ngày càng trở nên đậm đặc.

Tại một tiểu trấn, lúc này đang có rất nhiều bách tính từ Luân Thuần quận chạy trốn họa đao binh tụ tập lánh nạn. Trong khách *** đơn sơ, một đám đông người chạy giặc đang nhao nhao bàn tán về chiến cuộc ở tiền phương.

"Bát Phương quân cùng Liêu Minh đã giằng co với nhau nhiều ngày rồi, tình hình chiến trường Luân Thuần quận rốt cuộc đang diễn biến thế nào vậy?"

Một câu này vừa khơi mào, không hổ nghi gì nữa lập tức gây chú ý, châm ngòi tranh luận kịch liệt.

Một kẻ trong bọn ra vẻ thần bí: "Nghe nói Hoàn Vũ đế trọng thương chưa lành, Bát Phương quân đã thoái binh rồi…"

"Nói tầm bậy!" – Một người khác lập tức đập bàn đứng phắt dậy, " Hoàn Vũ đế làm sao có thể chưa bại đã lui, nhất định là ngươi đặt điều vu vạ!"

"Anh bạn trẻ manh động quá, lão phu tận mắt chứng kiến chẳng lẽ lại là giả sao?" – Người cao niên liếc đôi mắt đã mờ đục sang phía gã trẻ tuổi.

Ngay tức khắc có người phụ họa theo: "Đúng đúng đúng đúng! Ta cũng thấy nữa, cả đoàn quân rầm rộ trên đường lớn, đông không đếm xuể, nhìn hoài không hết! Ai nấy sát khí đằng đằng nha, lão tử sợ đến nỗi muốn sụm cả hai chân luôn!"

Gã trẻ tuổi vẫn còn chưa tin, thất thần dợm ngồi lại xuống ghế: "Bát Phương quân… chẳng lẽ lại thua …"

"Đâu có tính là thua chứ!" – Một người giống như lái buôn dáng người thấp bé mà có vẻ lanh lợi tháo vát đột ngột lên tiếng.

"Nói vậy nghĩa là sao?" – Sự chú ý của mọi người hết thảy đổ dồn về phía anh ta, chờ đợi xem cái miệng kia sẽ cho mình biết nội tình như thế nào.

"Các người không biết… Huynh đệ của ta đang đi lính cho Liêu Minh, tất nhiên là biết nhiều sự tình hơn các ngươi rồi." – Người lái buôn gõ gõ tẩu thuốc dài xuống bàn.

Mọi người đang chờ nghe mà anh ta cứ thong thả kéo dài đến mức nóng nảy sốt ruột: "Ngươi cứ nhanh nhanh nói đi!" "Vị đại ca này thật biết làm người ta nôn nóng đó!"

Người lái buôn thấp giọng thì thầm: "Vốn Liêu Minh bị Bát Phương quân đánh cho tơi tả phải kêu cha gọi mẹ, rành rành lần này không cầm cự nổi rồi, may sao đại quân Hung Dã vượt qua đường núi Cổ Kỳ Lạp, từ sau lưng đánh thọc vào, Hoàn Vũ đế làm sao kịp trở tay."

"Khoan đã! Ngươi đang nói mớ à? Sơn mạch Cổ Kỳ Lạp xưa nay là lá chắn cực kỳ hiểm trở, tự cổ chí kim đã bao giờ có đại quân nào vượt qua nổi dãy núi đó đâu? Ngay cả con nít ba tuổi cũng biết Hung Dã muốn tiến đánh Đại Khuynh chỉ có duy nhất một đường vượt qua Bát Phương thành thôi mà."

"Ngươi đúng là biết một mà chẳng biết hai." – Lái buôn cười cười đắc chí, ra vẻ như thần tiên không gì không thông không gì không biết, "Lần này chỉ trách Bát Phương quân vận khí không tốt, hai tháng trước ở Tây Nam xảy ra động đất lớn, vô tình phá vỡ thế hiểm nghèo, hình thành một sơn đạo nhỏ xuyên núi! Hung Dã đại quân dựa vào con đường may mắn đó mà đánh lén Bát Phương quân."

"Ôi chao… Thảo nào!!" – Mọi người giật mình hiểu ra, câu chuyện cũng thuận thế phát triển theo, "Sau đó thì sao?"

"Sau đó…" – Người kia nhấp một ngụm trà, "Thấy Hoàn Vũ đế thân hãm loạn quân, sắp sửa mất mạng trong tay kẻ địch, công tử Vô Song cuối cùng cũng đến cứu."

Chúng nhân đại kinh, ngơ ngẩn trợn mắt!

"Ngươi nói Vô Song công tử Tiếu Khuynh Vũ?!!!"

"Không thể nào! Vô Song công tử chẳng phải đã thoái ẩn giang hồ không màng thế sự nữa sao!"

Lái buôn kia: "Có lẽ là biết được Hoàn Vũ đế lâm nguy, Vô Song công tử rốt cuộc không thể khoanh tay đứng nhìn. À, tiện nói luôn cho các người hay một tin chấn động: chân của Vô Song công tử đã mạnh khỏe rồi!"

Lời vừa rơi xuống, hết thảy mọi người vây quanh ai nấy mồm há hốc mắt trợn trừng mà nhìn, một câu cũng không nói nổi.

Anh ta bồi thêm: "Huynh đệ ta tận mắt trông thấy nha! Ai trên chiến trường lúc đó cũng đều thấy hết! Lão tử mà nói láo thì trời cho thiên lôi đánh chết ta đi!"

Cuối cùng, cũng có một người định lực siêu cường tiếp thu được lời của chàng lái buôn, lắp ba lắp bắp hỏi lại: "Ý ngươi là… Vô Song công tử có thể đi được hả?"

"Đúng vậy đó!!" – Lái buôn rất hứng thú khi rốt cuộc cũng có người hiểu, "Không chừng trong thời gian Vô Song công tử ẩn cư, hai chân đã được cao nhân nào đó chữa khỏi."

Một kẻ phản ứng chớp nhoáng: "Tại hạ quyết định dời nhà sang Đại Khuynh."

"Tại hạ cũng tính như vậy."

"Tuyệt thế song kiêu hoàn hảo không chút tỳ vết… Hai người này mà liên thủ, quần hùng thiên hạ còn ai dám tranh giành!"

Rốt cuộc, cũng có người tỉnh táo đặt nghi vấn: "Nếu như Vô Song công tử đã trở về triều đình, vậy Bát Phương quân vì sao phải lui binh toàn bộ? Liên quân Liêu Dã vừa mới thắng lớn, sĩ khí đang dâng cao, chẳng lẽ lại để cho Bát Phương quân yên ổn rút quân?"

"Chuyện đó mà ngươi cũng không hiểu sao?" – Lái buôn bày ra vẻ mặt rất sinh động, "Liêu Minh cùng Hung Dã bây giờ thân mình còn lo chưa xong, làm gì thừa binh thừa tướng thừa sức lực quản lý Bát Phương quân đi hay ở?"

"Ý của đại ca đây là sao?"

Kẻ kia lại ra vẻ thần thần bí bí: "Theo như huynh đệ của ta nói lại, mấy ngày dần đây trong đại quân của họ chẳng hiểu vì sao lại có nhiều người vô duyên vô cớ mà chết. Người chết rất kỳ quặc, cả người trên dưới hoàn toàn không có vết thương nào, trước khi chết cũng chẳng thấy xuất hiện triệu chứng, vậy mà tất cả chỉ sau một đêm đều chết bất đắc kỳ tử…"

Mọi người nghe thấy liền kinh ngạc: "Vậy chẳng phải là… ôn dịch?"

"Lại còn là một thứ dịch bệnh đáng sợ xưa nay chưa từng có nữa!" – Người lái buôn thấp bé một mực quả quyết, "Chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi mà đã chết quá nhiều người! Hiện tại, quân tâm hết thảy đều hoang mang, ai nấy đều sợ dịch bệnh sẽ lan rộng. Có lẽ Vô Song công tử là vì sợ Bát Phương quân cũng bị nhiễm dịch bệnh nên mới ra lệnh lui binh đó."

Những bách tính bình thường đương nhiên làm sao ngờ được đó chính là kiệt tác của Tiếu Khuynh Vũ cùng với Đồ Sát. Chỉ trong vòng hai ngày, Đồ Sát đã lẳng lặng bí mật ám sát mười lăm người, tuy mười lăm con người này trong quân đội có thân phận địa vị lớn nhỏ cao thấp không giống nhau, song tất cả đều do Vô Song công tử chọn lựa rất tinh tế kỹ càng, là những người mà sau khi chết sẽ dễ dàng kích động sự khủng hoảng nhất của tướng sĩ trong đại quân. Kỳ thực, đây cũng là một việc làm rất bất đắc dĩ của Tiếu Khuynh Vũ mà thôi…

Trong khách *** nhỏ bé, tranh luận vẫn tiếp tục sôi nổi ngất trời.

"Chẳng trách vì sao Bát Phương quân thoái binh như vậy!"

"Ta đã nói Tuyệt thế song kiêu sẽ không để thua mà!"

"Di cư sang Đại Khuynh đi!"

"Đúng đúng lắm, cùng mang cả nhà đi luôn."

Người lái buôn nhếch miệng cười, lộ ra hàm răng bịt vàng chóe: "Hì hì, các người đã từng gặp qua Hoàn Vũ đế cùng Vô Song công tử chưa? Nói cho các ngươi hâm mộ chết luôn! Lúc Bát Phương quân thoái binh, ta đang đứng ven đường, chờ mãi chờ mãi cuối cùng cũng thấy được Tuyệt thế song kiêu ở phía sau đoàn quân đi ngang qua! Quả nhiên là nhân trung long phượng đó nha!!"

May cho anh chàng là Hoàn Vũ đế của chúng ta không nghe được mấy lời này, chứ nếu không chắc chắn sẽ nhảy phốc ra vạch mặt lời khoe khoang khoác lác mới vừa xong của y!

Bởi vì, Tiếu Khuynh Vũ cùng Phương Quân Càn hoàn toàn không hề theo đại quân hồi kinh, mà hiện đang tạm thời ở trong một tiểu trấn nhỏ bé vô danh miền Tây Nam nước Đại Khuynh.

Khi Phương Quân Càn được những mũi kim châm cứu làm cho hồi tỉnh giữa cơn mê, đập vào mắt đầu tiên chính là đôi mắt đầy lo âu tư lự của Tiếu Khuynh Vũ ngồi ở cạnh giường đang nhìn hắn.

Đã quen nhìn gương mặt ung dung bình thản, tĩnh lặng như nước, ngộ biến bất kinh, một Tiếu Khuynh Vũ biểu cảm như thế trong giờ phút này bất chợt khiến hắn có cảm giác mình còn đang nằm mơ chưa tỉnh.

Thấy hắn tỉnh lại, đôi đồng tử xinh đẹp liền vụt sáng lên, tựa như vừa có làn gió nhẹ lướt ngang mặt nước, mông lung mê ảo, khiến cho tuyết rã, băng tan.

Tự trong đáy lòng Phương Quân Càn, trào dâng một niềm thỏa mãn: ánh mắt ấy, chỉ duy nhất thuộc về hắn mà thôi.

"Ta đã cho Bát Phương quân thoái lui an toàn, Luân Thuần quận tuy chưa thể thu hồi được ngay lúc này, nhưng chỉ cần đại quân được dưỡng sức bồi bổ, nhất định sẽ sớm đoạt lại." – Vô Song công tử mang tình hình giản lược nói qua với hắn một lần.

Hoàn Vũ đế mỉm cười nghe từng lời của y. Đợi cho y nói xong, ngẩng đầu lên: "Khuynh Vũ của ta… Cuối cùng cũng đứng dậy được rồi."

Tiếu Khuynh Vũ thoáng chốc im lặng, né tránh ánh nhìn của hắn, đem ánh mắt dán vào chậu hoa nho nhỏ thanh nhã ở đầu giường: "Dư thần y nói tình hình của ta không được tốt, có thể qua mười ngày nữa bệnh cũ lại tái phát, không thể đi được nữa…"

"Vậy…" – Có vẻ như những lời Dư Nhật từng nói với mình không sai, tình hình Khuynh Vũ không ổn định, có thể được cũng có thể không.

Vô Song thấy vẻ mặt hắn trầm tư suy nghĩ, liền lên tiếng trấn an: "Yên tâm, đến lúc đó Tiếu mỗ sẽ trở về Bách Thảo trang nhờ Dư thần y trị liệu."

"Vậy cho nên… Phương Quân Càn," – Y thận trọng từng chút, đắn đo nói, "Ta muốn trong hơn mười ngày này trở về thăm Bát Phương thành, cũng thuận tiện trên đường ghé qua thưởng ngoạn danh sơn Đại Xuyên một lần trong đời."

Giọng nói của y khấp khởi hy vọng: "Huynh có bằng lòng cùng đi với ta không?"

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 163: Chương 163

Một lời đề nghị nhỏ nhẹ dịu dàng, tha thiết thâm tình như thế này, trái lại khiến cho Phương Quân Càn bất chợt nảy sinh một khao khát muốn bảo đảm chắc chắn vì cảm giác bất an cứ không ngừng nhộn nhạo trong lòng.

Niềm hạnh phúc bất thình lình ập đến, khiến cho người ta như thấy bóng hoa nơi đáy nước, ánh trăng rọi qua gương, chỉ là ảo ảnh không thật đánh lừa đôi mắt, một cơn gió mạnh, hoa sẽ tan, một phút nhỡ tay, trăng sẽ vỡ.

"Huynh luôn biết là, Phương Quân Càn bất luận như thế nào cũng sẽ bằng lòng." – Hắn chăm chú nhìn y, "Nhưng mà Khuynh Vũ, huynh phải hứa, sẽ không bao giờ bỏ ta đi lần nào nữa."

Không thể trách được Hoàn Vũ đế của chúng ta lo xa như vậy, bởi vì những việc tương tự thế này trước đây, Tiếu Khuynh Vũ đã làm quá nhiều lần rồi.

Một đêm hương lửa nồng nàn, tiêu hồn nhiếp phách, để rồi hôm sau một mình dứt áo ra đi, xả thân vì quốc nạn, chẳng thiết đến tử sinh.

Chong đèn không ngủ, vì mình mà thiết kế chiếc long bào độc nhất vô nhị, lại còn tự tay gài thắt lưng cho mình, để rồi sau đó đau đớn bỏ đi, bặt vô âm tín.

Bấy nhiêu kinh nghiệm xương máu đó đủ chứng minh một điều: những êm đềm ôn nhu đến phát run lên vì hạnh phúc kia không phải gì khác mà chính là sự tĩnh lặng ngay trước cơn bão giông kinh hoàng.

Đôi đồng tử của Vô Song dịu dàng tựa ánh trăng, mông lung hư ảo, giọng nói như vọng về từ đâu đó rất xa, mà cũng triền miên tư lự: "Sẽ không bỏ đi nữa đâu…"

Lời vừa đáp xuống nhẹ nhàng, vòng tay của Phương Quân Càn đã vươn ra ôm lấy người ấy siết chặt vào ***g ngực mình!

Tì cằm lên bờ vai mảnh khảnh, hơi thở nhè nhẹ phả lên phất phơ lọn tóc mềm, hương thơm u nhã tinh khiết của hoa đào thoang thoảng như ẩn như hiện trong bạch y trắng tinh, có bao nhiêu ngôn từ cũng không kể xiết những vui sướng hỷ hoan đang dồn dập ập về từ khắp bốn phương tám hướng.

"Khuynh Vũ, có biết không, giây phút Phương Quân Càn cận kề cái chết, trong lòng điều duy nhất ta nghĩ đến không phải thiên hạ quốc gia, chẳng phải giang sơn xã tắc, mà chính là… huynh…"

Cho dù thân vây tuyệt cảnh, khoảnh khắc cái chết cầm chắc trong tay, điều khiến cho linh hồn hắn mãi mơ màng trong mộng, quẩn quanh vướng mắc không thể rời đi, vẫn chỉ là y.

Hắn không cần biết, những người khác vào giây phút cận kề sinh tử sẽ nghĩ đến điều gì.

Hắn chỉ biết rằng, bản thân mình lúc đó chỉ muốn nhìn lại khuôn mặt ấy lần cuối cùng mà thôi.

"Khuynh Vũ, lúc đó, ta đã tự nói với mình…"

"Kỳ thực, chỉ cần ở bên nhau, dù có bất cứ điều gì xảy ra, cũng không sao cả…"

Khe khẽ khép mắt, Tiếu Khuynh Vũ mỉm cười, nụ cười ôn nhu như nước, dịu dàng như mây, nhẹ nhàng áp mặt lên bờ vai to rộng vững chãi của người ấy. Hết thảy ồn ào huyên náo giờ phút này lặng lẽ chìm sâu, chỉ còn lại thanh âm của những cánh hoa mỏng manh đang xòe nở, cùng hai trái tim hòa nhịp đập thổn thức bên nhau.

Nông trang Kỳ Liên.

Đàn ngựa rầm rầm dậm vó lao nhanh, kinh thiên động địa.

Không phải một vài, không phải hàng chục, cũng chẳng phải hàng trăm, mà là hàng vạn. Hàng vạn con ngựa cùng một lúc tung vó chạy cuồng trên đồng cỏ, sẽ tạo ra một cảnh tượng hùng vĩ đến thế nào.

Mặc dù ngày nào cũng nhìn thấy, song viên bảo ngọc trân quý trên tay vị chủ nhân trại ngựa mỗi khi chứng kiến, đều cảm thấy như ***g ngực mình bị dồn dập vó câu ấy dẫm nát, rùng rùng cực mạnh, khiến người đỏ mặt tía tai vì phấn khích.

Miễn cưỡng trấn áp trái tim cứ chực nhảy vọt ra ngoài, Hạ Lan Kiều không khỏi có chút kiêu hãnh quay sang hai vị khách nhân giới thiệu: "Nông trang Kỳ Liên của chúng tôi là nông trang lớn nhất trong vòng ngàn dặm chung quanh, các giống ngựa tốt nhất theo yêu cầu đều có đủ, chỉ cần quan khách đề nghị giá cả xứng đáng, thì cho dù là Hãn huyết bảo mã (1), chúng tôi cũng có thể tìm được cho quý khách."

Nói rồi đưa mắt trộm ngắm nhìn dung mạo của hai nam tử trước mặt, Hạ Lan Kiều từng tiếp xúc với rất nhiều người, lúc này trong lòng lại như nai con đang nhảy loạn: sao lại có nam nhân anh tuấn khôi ngô đến vậy chứ, quả thực là giống hệt thiên tiên hạ phàm. Nhìn phong thái của bọn họ tuyệt đối không phải nhân vật tầm thường, không biết đã thành gia lập thất chưa nhỉ…

Công tử Vô Song một thân bạch y trắng muốt nhẹ như mây bay, vô nhiễm bụi trần, vệt chu sa tựa huyết lệ điểm giữa đôi chân mày, thắm đỏ tuyệt diễm, như thể vạn trượng hồng trần hết thảy đều thu lại trong vết chu sa ấy.

Y dắt một con bạch mã tuyền trắng, cả người tuấn mã tuyệt không lấm một chút tạp sắc nào, mỹ lệ thuần túy tựa ánh trăng nhè nhẹ chảy xuôi.

"Làm phiền Hạ tiểu thư." – Hồng y nam tử mỉm cười tà mị, Hạ Lan Kiều bất chợt cảm thấy tim mình hẫng mất một nhịp, đôi má cũng tự nhiên nóng ran lên một cách kỳ quặc.

Cánh môi của hắn chỉ nhẹ nhàng nhếch lên, quả thực cũng đủ xoay chuyển hồng trần, điên đảo chúng sinh. Dùng một từ chính xác nhất để hình dung là: yêu nghiệt.

Bạch mã ở bên cạnh Vô Song công tử dậm vó hí vang, từ sớm đã không kềm nổi kích động muốn sải chân tung vó.

Vô Song công tử bất đắc dĩ mỉm cười, tiêu sái phất tay áo, đồng thời buông lỏng dây cương trong tay.

Tuấn mã được tự do lập tức sung sướng hí dài, bốn vó tung lên cao phấn khích!

Bầy ngựa đông nghìn nghịt như mây đen ùn ùn cuồn cuộn, số lượng khổng lồ đến nỗi người ta khó lòng tưởng tượng.

Nhưng mà, dẫn đầu đoàn ngựa đó lại chính là con bạch mã của Tiểu Khuynh Vũ, chỉ thấy, con ngựa ấy không những xinh đẹp mỹ lệ mà còn tráng kiện mạnh mẽ, lướt nhanh như gió, vó ngựa cồm cộp dũng mãnh, tựa như một luồng nguyệt quang xuôi theo dòng chảy với tốc độ cực nhanh ở vị trí trước nhất, khoảng cách đối với bầy ngựa bị kéo giãn dần, càng lúc càng xa.

Hạ Lan Kiều nhìn cảnh tượng ấy thực không dám tin vào mắt mình: "Thật là một con tuấn mã thần kỳ!" Đột nhiên xoay người lại, "Công tử, chẳng hay ngựa của ngài có bán không?"

"Hạ tiểu thư, thực rất xin lỗi." – Tiểu Khuynh Vũ nhã nhặn khéo léo từ chối.

Đang khi con ngựa trắng tuyệt trần sải bước mạnh mẽ dẫn đầu đằng xa, chợt một đám mây đen không biết từ đâu áp sát đến bên cạnh!

Một con tuấn mã toàn thân như mực.

"Kia kia kia, kia là…" – Hạ Lan Kiều bắt đầu lắp ba lắp bắp.

Ở con ngựa đen tuyền ấy toát ra một thứ khí thế bất khả kháng cự, kiêu hãnh ngạo mạn, tựa như khí thế của đế vương chí tôn vô thượng, bốn vó tung hoành, nhanh như chớp lóe!

Một cú xoay mình, con ngựa ô đang ở phía sau đã rất nhanh vượt lên, chạy song song với bạch mã thần câu của Tiểu Khuynh Vũ! Kia toàn thân đen tuyền, lông bờm như vẩy mực, tung bay trong gió lộng, khoe trọn thân hình rắn chắc như đúc bằng thép nguội, bắp thịt vạm vỡ với những đường cong hoàn hảo uốn lượn theo nhịp vó câu, tứ chi thon dài mà mạnh mẽ ẩn chứa sự nghiêm nghị đường hoàng, cương mãnh cao ngạo không gì sánh được.

Khiến hết thảy mọi người lúc này mới nhận thức được thế nào gọi là hóa thân toàn mỹ của sức mạnh vô địch và cái đẹp hoàn hảo.

"Ngựa tốt!!" – Phương Quân Càn lớn tiếng tán thưởng!

Hạ Lan Kiều thấy hắn vừa ý con ngựa này, không khỏi sắc mặt đại biến! "Vạn vạn lần không thể! Con ngựa này rất hung hãn dữ tợn, ngỗ ngược khó thuần, đã từng đá chết mấy vị bậc thầy thuần ngựa rồi…"

Phương Quân Càn phớt lờ như không nghe thấy gì, quay sang Tiểu Khuynh Vũ đánh tiếng: "Khuynh Vũ!"

Tiểu Khuynh Vũ khẽ mỉm cười, đoạn chu môi huýt sáo, tiếng huýt sáo sắc lạnh xé không làm cho bạch mã đột nhiên khựng lại, cấp tốc lộn ngược phi về

nơi Tuyệt thế song kiêu đang đứng!

Con ngựa ô kia đã đuổi kịp rồi, còn muốn hiếu thắng cùng nó so tài, há cam lòng chịu bỏ qua dễ dàng như vậy? Chiếc đuôi ương ngạnh như sao băng quét ngang đánh vòng, truy đuổi sít sao không rời nửa bước.

Chỉ trong nháy mắt trổ tài, hai con ngựa chỉ cách hai người bất quá chừng mươi trượng.

Phương Quân Càn chờ đợi chính là khoảnh khắc này!

Khi con ngựa màu đen kia ra sức diễu võ dương oai toan phi vút qua người Hoàn Vũ đế, hắn rốt cuộc ra tay!

Hai cánh tay nắm lấy bờm ngựa vận lực ghì mạnh xuống! Tuấn mã bị đau, hai chân trước chồm lên đá loạn xạ vào không khí, hí vang thảm thiết!

Phương Quân Càn thừa lúc con ngựa bị ghì mạnh dừng lại, không chần chừ lập tức tung người phóng lên thân mình mạnh mẽ cường tráng của nó!

Bị túm chặt kéo mạnh, tuấn mã đau đớn vô cùng, tức tối phẫn nộ, bất thình lình hất đầu cố sức vùng vẫy, thân mình vặn vẹo, bốn vó dựng lên đạp xuống, bằng mọi giá hầu hất văng tên áo đỏ nhức mắt đang ngạo nghễ trên lưng mình xuống đất.

Phương Quân Càn vẫn ngồi vững vàng trên lưng ngựa, bất kể con ngựa uốn éo đạp đá nhảy nhót thế nào cũng mặc, tựa như chiếc lông vũ màu đỏ rực dán chặt lên lưng, một chút cũng không nhúc nhích.

Hí dài một tiếng, sợ hãi vô cùng xen lẫn với chẳng chút cam tâm, vạn phần phẫn nộ hòa trộn cùng hoảng hốt ngập tràn, con ngựa đen tuyền thông minh kiêu ngạo rốt cuộc đã tỉnh ngộ, biết mình phen này đụng phải đối thủ xứng đáng rồi!

Móng chân trước đá mạnh như phát cuồng, nửa thân tung lên cao, đột nhiên dụng lực vặn mông lắc mình, càng không ngừng nhảy chồm chồm, chân đạp chân đá, uốn éo xoắn vặn, con ngựa hận nhất không thể hất gã người ngang ngược kia văng xuống đất, giẫm đạp đến nát thành tương!

"Cẩn thận!" – Hạ Lan Kiều quan sát cục diện, mặt hoa thất sắc!

Trái lại Tiếu Khuynh Vũ ở bên cạnh vẫn giữ nguyên thần thái đạm định thản nhiên, ung dung nhàn nhã chẳng có chút lo lắng nào, quả thực khiến Hạ Lan Kiều có chút khó hiểu!

Con ngựa trắng cũng không khác mấy chủ nhân, đứng bên cạnh bạch y công tử nhàn nhã phe phẩy cái đuôi trắng như tuyết, đủng đỉnh đi tới đi lui.

Không hiểu có phải vì hoa mắt hay không mà Hạ Lan Kiều cảm giác ánh mắt của con ngựa bạch kia nhìn con ngựa ô có vẻ gì đó giống như là hả hê đắc ý, như đang cười trên nỗi bất hạnh của kẻ khác vậy.

Bất kỳ thứ gì đã lọt vào mắt Phương Quân Càn rồi, mười phần hết chín là không cách chi thoát khỏi ma trảo của hắn.

Một lúc lâu sau.

"Hộc hộc…" – Con ngựa đen dụi mõm vào nách Phương Quân Càn ra chiều nũng nịu lấy lòng…

Con thần câu đế vương ngạo mạn bất kham không ai cưỡi nổi lúc này ngoan ngoãn phủ phục xuống như một chú cừu non hiền lành dễ bảo, một chút cũng không nhìn ra vẻ kiên cường ương ngạnh thà chết cũng không khuất phục Phương Quân Càn trước đó, như một người lính cảm tử xem cái chết nhẹ tựa lông hồng chứ không đùa.

Hứng chí quay sang Vô Song công tử cười tỏa nắng: "Chính là nó rồi!" Chìa ngay tay ra, "Khuynh Vũ, cho ta mượn ít tiền!"

Công tử Vô Song thông minh tuyệt đỉnh của chúng ta đứng chết sững tại chỗ: "… Ngươi không mang theo tiền?"

Hoàn Vũ đế cuối cùng cũng ý thức được tầm nghiêm trọng phi thường của vấn đề rồi.

"Khuynh Vũ… Chẳng lẽ huynh lại trông cậy vào một người vừa mới từ chiến trường trở về thân mang trọng bệnh nhờ huynh cứu mới tỉnh lại có mang theo ngân phiếu trên người sao?"

Nhìn biểu cảm hết chỗ nói của Vô Song công tử bày đầy ra trên mặt, Phương Quân Càn thở hắt ra một hơi: "Ai… Vậy chỉ còn nước…"

"Hạ tiểu thư…" – Hắn tung tăng bước đến, đối diện với Hạ Lan Kiều, trưng ra khuôn mặt tươi cười ma mị khiến cho người ta mắt hoa đầu váng, điên đảo thần hồn cố hữu.

…

Từ nông trang Kỳ Liên trở ra, bên cạnh Hoàn Vũ đế có thêm một con tuấn mã đen tuyền cương mãnh ngạo mạn chậm rãi đi song song.

Tiếu Khuynh Vũ chỉ còn biết lấy tay che trán, cảm thấy hoang đường không sao nói hết: Đường đường một Hoàn Vũ đế lại có thể vì một con ngựa mà bán rẻ nhan sắc…

Đối với chuyện này mà nói, Phương Quân Càn trái lại lôi ra một mớ lý lẽ hùng hồn biện bạch: "Chứ chẳng lẽ lại bắt Khuynh Vũ bán rẻ nhan sắc à? Bởi vậy, Phương mỗ chỉ còn cách tự mình xoay sở thôi chứ biết làm sao."

Lại còn thế nữa! Vô Song công tử nghe xong câu này của hắn lại càng có nhận thức sâu sắc hơn bội phần. Đúng là da dày siêu hạng!

—oOo—

(1): Hãn huyết bảo mã: là một loài ngựa vô cùng quý hiếm trong truyền thuyết có nguồn gốc ở Tây Vực, ngày có thể đi ngoài ngàn dặm, đặc biệt mồ hôi của nó có màu đỏ như máu (hãn huyết). Ngày nay, nhiều khả năng Hãn huyết bảo mã là giống ngựa Akhal-Teke, một trong những giống ngựa thuần chủng và cổ xưa nhất.

Ngựa của Tiểu Càn thì không nói rõ là thuộc giống ngựa gì, nên chỉ đưa hình minh họa của một giống được cho là Hãn huyết bảo mã thôi

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 164: Chương 164

"Khuynh Vũ đã từng ngắm mặt trời mọc chưa?"

"Ở đồng bằng và duyên hải đã được ngắm rồi."

"Vậy ngắm mặt trời mọc trên đỉnh núi thì sao?"

Khựng lại một giây, gương mặt thoáng hiện lên vẻ trầm ngâm tư lự, nuối tiếc như có như không: "Chưa từng."

Bởi vì hai chân bất tiện, trừ phi tất yếu, Vô Song vô cùng ít khi lên nơi cao ngắm cảnh.

Y càng không bao giờ vì thỏa mãn ham muốn cá nhân mà làm phiền đến thuộc hạ.

Vậy cho nên, đó chính là điều mà y vô cùng tiếc nuối.

Dưới chân núi còn chập choạng, mờ mờ hơi sương, không khí ẩm ướt lành lạnh, song tinh thần lại hào hứng sảng khoái.

Sắc trời còn chưa rõ, đằng tây vẫn là một khoảng đen thẫm u ám, phía đông cũng chỉ mới đâm mây ngang, còn tờ mờ nhợt nhạt, tựa như vũ trụ hỗn độn thuở hồng hoang, tối tăm mù mịt, hết thảy chỉ là một khoảng không mênh mông vô tận, không rõ hình hài.

Ngay chân núi, có vài cỗ kiệu quây quần, kiệu phu cũng chỉ vừa mới dọn ra, chưa ai mở hàng, đang tụm năm tụm ba chuyện trò tán dóc.

Hốt nhiên, đương lúc ồn ào bỗng ngừng bặt.

Bóng dáng hai con người khoan thai nhàn tản lọt vào tầm mắt của nhóm kiệu phu.

Có một số người, chỉ cần nhìn thấy một lần, suốt đời cũng không thể nào quên được.

Không nghi ngờ gì nữa, hai người trước mắt ấy chính là những người mà thiên hạ gọi là tuyệt thế nhân vật như vậy, gặp một lần rồi, thì dù năm rộng tháng dài, biển rộng nương dâu, cũng vĩnh viễn ghi tâm khắc cốt.

Một kiệu phu nhanh mồm nhanh miệng, định bụng chiếm lấy mối làm ăn đầu tiên trong ngày: "Nhị vị thiếu gia ngồi kiệu đăng sơn đi, đường núi này rất khó đi bộ, ngồi kiệu của chúng tôi bảo đảm vừa chắc chắn vừa nhanh nữa!"

Một lời đánh thức người trong mộng, mấy kiệu phu khác liền định thần, nhận thức được vấn đề đang diễn ra!

"Ngồi kiệu của chúng tôi đi! Kiệu mới, rất thoải mái!"

"Lý Nhị chết tiệt, ngươi nói vậy là sao hả? Chẳng lẽ của bọn ta lại cũ hơn ngươi? Khách quan thuê chỗ chúng tôi đi, tính rẻ bốn mươi đồng bạc thôi!"

"Hắc hắc, chúng tôi ba mươi! Khách quan qua đây đi!"

Một nam tử phong thần tuấn lãng, hồng y như lửa, tôn quý tà mị, tiêu sái ung dung không kiêng trời chẳng sợ đất, duy chỉ có ánh mắt nhìn sang nam tử đứng bên cạnh mới ánh lên vẻ ôn nhu dịu dàng hoàn toàn khác biệt: "Khuynh Vũ bệnh nặng vừa khỏi, đi bộ lên núi có phải quá mệt mỏi hay không? Hay là ngồi kiệu đi?"

Người vừa được hỏi, nam tử bạch y như tuyết phất phơ lay động, thanh quý không chút tỳ vết, nhẹ nhàng phe phẩy chiết phiến cự tuyệt đề nghị của hắn: "Khó khăn lắm mới có thể đứng lên đi lại, Tiếu mỗ muốn đi bộ lên núi."

Y xoay sang kiệu phu tạ lỗi: "Đa tạ ý tốt của chư vị." Nụ cười ôn nhu nhã nhặn nhẹ như mây bay khiến ai ở đó nhìn thấy cũng thẫn thờ như kẻ mất hồn.

Phương Quân Càn không yên tâm nói: "Thực sự không ngồi sao?"

Vô Song công tử xòe quạt che miệng, thấp giọng thì thầm: "Ngươi có tiền?"

Phương Quân Càn: "… Chúng ta đi thôi."

Dõi theo bóng dáng hồng y rực rỡ cùng tuyết y thanh bạch nhấp nhô theo triền núi, thấp thoáng xa dần rồi biến mất đằng sau sơn đạo quanh co uốn lượn, đám kiệu phu vẫn còn đứng chôn chân tại chỗ ngây ngẩn nhìn thật lâu về phía ấy…

"Trèo lên tận đỉnh non cao ngất, phóng mắt nhìn xem vạn núi con… Cổ nhân thật không gạt người bao giờ." – Vô Song công tử sáng sớm tinh sương trèo lên đỉnh núi ngắm mặt trời mọc, phóng tầm mắt bao quát nhìn phong vân cuồn cuộn, hợp hợp phân phân quanh sườn núi, trong lòng ý vị phóng khoáng, tinh thần vui vẻ sảng khoái, "Đi lần này thật không uổng phí chút nào."

Hoàn Vũ đế mỉm cười yêu chiều: "Khuynh Vũ nếu như quá yêu thích cảnh vật ngọn núi này, hay là Phương Quân Càn tặng luôn cho Khuynh Vũ vậy."

Vô Song công tử chằm chằm nhìn hắn với vẻ cổ quái: "Cứ Tiếu mỗ muốn cái gì ngươi sẽ cho cái đó sao?"

Hoàn Vũ đế gật đầu: "Đúng như vậy."

Vô Song công tử ngắm nghía hắn, nhếch môi cười lạnh: "Uổng cho Tiếu mỗ trước đây còn tin rằng ngươi sẽ trở thành một vị Minh chủ thánh quân. Rút lại lời nói." Nghe xong những lời này, cái gì thiên cổ đế vương, rõ ràng là một tên hôn quân vô đạo thì có!

Phương đồng học không khỏi mặt đỏ tai hồng toát mồ hôi hột: "Khuynh Vũ đúng là giữ mình rất nghiêm đó!"

'Bập', Vô Song công tử xếp lại chiết phiến, nghiêm mặt nói: "Một người đàn ông, đặc biệt là một người đàn ông quyền cao chức trọng, quyền lực càng lớn, càng phải phi thường khống chế dục vọng của chính mình. Bởi vì người ấy tọa ở ngôi cao, dưới chân vô số con người phủ phục, ngưỡng vọng. Có những lúc, dục vọng của đế vương sẽ chỉ mang đến cho quốc gia những tai ương nặng nề. Dục vọng chính là con dao hai lưỡi, phải biết cách chế ngự mà không bị nó làm tổn thương. Dục vọng có chừng mực nhất định sẽ càng gia tăng mị lực cho nam nhân, nhưng trái lại, một khi đã trở nên thái quá, tràn ra khỏi phạm vi thông thường, dục vọng đó tuyệt đối là tai họa ngập đầu."

Ngừng lại một lúc, ánh mắt Tiếu Khuynh Vũ sắc bén như kiếm đao: "Đặc biệt là… đế, vương, một, nước!"

Hoàn Vũ đế của chúng ta nghe những lời đó liên tục cười khổ: "Công tử Vô Song nói thật thấm thía, Phương mỗ xin thụ giáo…"

Hắn bất đắc dĩ, chỉ còn biết mỉm cười ôn nhu: "Ngoại trừ Khuynh Vũ, còn ai có thể khiến Phương Quân Càn cam nguyện khuynh tẫn thiên hạ để đổi lấy một nụ cười của người đó đây?"

"Hơn nữa, Phương Quân Càn cũng biết rằng, tâm nguyện của Khuynh Vũ thực ra cực kỳ đơn giản, cho dù có thỉnh cầu cũng rất nhỏ nhặt khiến cho Phương Quân Càn khó xử phân vân."

Tâm nguyện của y là, chỉ cần tàn cuộc vinh hoa, sẽ vĩnh viễn ấm áp đồng hành.

Công tử Vô Song kinh tài tuyệt diễm, danh chấn thiên hạ, chỉ có một tâm nguyện là cùng với một người mãi mãi bên nhau bồi bạn, chỉ vậy mà thôi… Sở nguyện của y có quá đáng lắm không?

Khuynh Vũ, Phương Quân Càn luôn luôn hy vọng, huynh có thể có yêu cầu ích kỷ hơn một chút, sau đó, thống thống khoái khoái mà khóc đã đời một trận, lâm lâm ly ly mà cười ha hả một phen. Có từng yêu, có từng hận, có từng khóc, có từng cười… mới không uổng một lần đến thế gian du ngoạn…

Hốt nhiên, ống tay áo giật giật!

Ngoái đầu, liền thấy Tiếu Khuynh Vũ một tay nắm tay áo mình kéo kéo, tay kia chỉ vào một mạt ửng hồng đang từ tốn ló lên sau biển mây cuồn cuộn: "Mặt trời lên rồi kìa!"

Vầng dương chậm chạp trèo lên đỉnh, phía dưới, mây dày đặc ấp ôm dáng núi, đỉnh cao tựa như những hòn đảo nhô lên khỏi biển mây bồng bềnh đang ánh hồng dưới ban mai nhẹ nhàng sưởi ấm, núi non trùng điệp ẩn ẩn hiện hiện giữa tầng tầng lớp lớp mây mù, mơ hồ bóng dáng thiếu nữ khuê trung thẹn thùng e ấp, duyên dáng ngủ say.

Mặt trời còn vướng trong làn mây bạc, những tia chói lóa rực rỡ cố xuyên qua, hắt xuống.

Đột nhiên, cả không gian tràn ngập trong ánh bình minh màu hồng tím, chỉ trong thoáng chốc, ngọn núi đen thẫm còn đang ngủ say lúc này như lưỡi đao sáng quắc được tắm gội một lớp kim quang óng ánh.

Mặt trời chếch lên một góc, tỏa ra hồng quang chói lọi, tia nắng vàng rực như chọc vào mắt.

Gió nổi mây tàn, vân hải vần xoay. Làn sương lãng đãng len khỏi trong không trung bị thái dương trấn áp.

Tựa như là, có ai đó đang phóng hỏa thiêu đốt một mảng chân trời. Ánh lửa rực hồng bừng bừng trong nháy mắt lan tràn trên mặt đất.

Cả trời cả đất hệt như được soi dưới một chiếc kính lúp khổng lồ, hấp thụ sức nóng từ tiêu điểm đỏ rực chói lóa trên cao kia hầu muốn đốt cháy cả thiên, địa, nhân tam giới.

"Thật quá tráng lệ!" – Hoàn Vũ đế cảm khái.

"Có thể cùng với Khuynh Vũ sóng vai ngắm nhìn thiên địa bao la, Phương Quân Càn cuối cùng đã được thỏa nguyện rồi."

"Trên đỉnh núi buổi sáng sớm tất nhiên là nơi tuyệt vời nhất để ngắm mặt trời mọc, nhưng Tiểu mỗ vẫn luôn nghĩ, ngắm mặt trời mọc trên Tụ Thủ Nhai thì sẽ ra sao?" – Đôi mắt trong sáng tao nhã phong hoa nhè nhẹ lưu chuyển, ánh lên mơ ước đơn thuần như một đứa trẻ ngây thơ, "Thái dương cũng sẽ cất mình lên từ trong biển mây mênh mông ấy, lấp loáng lạc hoa vần vũ khắp không trung. Dưới vách, núi nhỏ nhấp nhô, kỳ phong trùng điệp, núi chập chùng như sóng, gió ***g lộng ba đào, ấp ôm xô đẩy. Nhìn mặt trời ấy lên cao, ánh quang rạng rỡ, núi non nghìn vạn, ráng đỏ mây hồng. Giang sơn êm ả, gió lộng mây vần, trong vẻ nguy nga tráng lệ lại hiện lên thiên hình vạn trạng. Nhất định sẽ tươi đẹp vô cùng!"

Áo trắng của nam tử ấy đã bị vầng dương kia nhuộm lên ưng ửng như cánh hoa hồng, lặng lẽ bừng sáng rực rỡ làm người tiếc thương.

Phương Quân Càn ngắm nhìn y, vô thức buột miệng nhẹ nhàng phụ họa: "Nhất định sẽ rất đẹp…"

Tiểu Khuynh Vũ xoay lại nhưng không nhìn hắn, làn tóc dài trong gió ***g lộng tựa dải lụa nhuộm mực đen mun, tung bay phiêu vũ. Phương Quân Càn nghiêng đầu ngắm nhìn, chỉ thấy y chu sa diễm lệ, lung linh như mộng, mà lại cô tịch thê lương: "Cũng chẳng biết Vô Song đời này có thể thực hiện được tâm nguyện đó hay không."

Trong lòng, nỗi bất an mong manh như băng đọng mặt hồ chỉ trong nháy mắt vỡ vụn.

Phương Quân Càn cười tọ nói: "Ngay khi đào hoa vừa nở, lúc đó ta nhất định sẽ đưa Khuynh Vũ đến Tụ Thủ Nhai ngắm mặt trời mọc, ngày nào cũng ngắm, tháng nào cũng ngắm, năm nào cũng ngắm, mãi cho đến khi Khuynh Vũ ngắm chán rồi, mãi cho đến khi tóc xanh ngả bạc, mãi cho đến khi Tuyệt thế song kiêu… già yếu lão suy, Phương Quân Càn cũng mặc kệ Khuynh Vũ đồng ý hay không đồng ý, ngày nào còn sống trên đời ngày đó nhất định sẽ đưa Khuynh Vũ lên núi ngắm mặt trời mọc, ha ha…"

Thật khó mà hình dung nổi biểu cảm của Tiểu Khuynh Vũ sau khi nghe những lời đó như thế nào…

Rõ ràng là tươi cười, rõ ràng là vui sướng, mà sao lại khiến người nghe muốn rơi nước mắt vì cảm thương, vì đau lòng.

Phút chốc, quay sang hắn nhoẻn cười, trong veo, thanh khiết: "Được vậy thì rất rốt!" Ngữ khí dịu dàng nhè nhẹ chợt ách lại. Một hồi lâu sau, mới tiếp tục: "… Thật tốt…"

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 165: Chương 165

"Nhị… nhị vị khách quan muốn… muốn tới đâu ngồi?" – Chỉ biết há hốc mồm nhìn hai nam nhân như thiên tiên giáng thế từ lúc họ vừa bước chân vào quán, tiểu nhị lúc này mới tạm thời trấn tĩnh hoàn hồn, động đậy tay chân, rối rít từ phía sau lưng lót tót chạy ra đằng trước mặt.

"Lầu hai."

Trong ánh nhìn ngạc nhiên vừa có chút ghen tỵ pha lẫn tán thưởng của mọi người, hồng y nam tử thản nhiên bước lên tầng hai, đưa mắt tìm một chiếc bàn trống bên cạnh cửa sổ, nắm tay dẫn một vị công tử bạch y như tuyết thanh bạch không tỳ vết đến bên bàn, thong thả ngồi xuống.

"Trước hết mang lên một ấm trà Long Tĩnh thượng hảo hạng, một thố cháo Bích hương làm điểm tâm. Còn về thức ăn… để xem, Hạnh hương lộc bô, Hà thiện song thúy, Kiền biên man ti, Bát trân ngư sí, Giải hoàng nộn cáp tùng, à còn nữa, thêm bốn khoanh Trư du tùng hoa ngân ti quyển (1) Tạm thời cứ như thế trước đi đã!" – Đúng là… cái gì cao sang phú quý đều ở hết trong nhà đế vương, Hoàn Vũ đế mặc áo gấm ăn gạo ngọc đã quen, tiện miệng phun ra vài món khiến cho cả quán rượu bình dân be bé đại khai nhãn giới, cứ đứng đần mặt ra mà chẳng biết làm gì.

"Hắn nói đùa thôi, đừng thèm để ý, chỉ cần làm ba món đơn giản nhất là được." – Vô Song công tử mặt không chút biểu cảm.

"Khuynh Vũ à…" – Phương tiểu vô lại tủi thân ngập mắt, tức tưởi ngập mặt.

"Sao còn chưa đi?" – Tiểu Khuynh Vũ nhàn nhạt buông một câu đuổi *** tiểu nhị đáng thương ra chỗ khác.

Ngắm nghía bộ dạng ỉu xìu xuôi xị của Phương Quân Càn, Vô Song công tử nhã nhặn rút đũa, thong thả lau, một chút dao động cũng không có: "Phương Quân Càn, chúng ta trên người làm gì có tiền." Tính toán thật tỉ mỉ sít sao, quả đúng là tề gia rất giỏi!

"Thì ra Khuynh Vũ lo lắng là việc này." – Phương Quân Càn nhướng mắt, vừa lúc trông thấy hai vị tiểu thư rất ra dáng con nhà giàu có quyền quý đang bước trên bậc thang lên lầu hai.

"Hà hà, Khuynh Vũ không cần lo đâu." – Phương Quân Càn nheo mắt khó hiểu, khóe miệng gian tà nhếch cười, "Huynh xem đi, chẳng phải ngân phiếu tự động chạy đến trước mặt kia sao."

Một tiểu a hoàn hoạt bát lanh lợi chỉ vào chiếc bàn trống bên cạnh Tuyệt thế song kiêu líu lo: "Đại tiểu thư, Nhị tiểu thư, hai cô đến kia ngồi được không?"

Nhị tiểu thư trên đầu cài toàn châu ngọc trân quý, váy áo diễm lệ đài các có vẻ bực bội ngúng nguẩy: "Bổn tiểu thư muốn ngồi gần cửa s…" Liếc mắt liền bắt gặp Phương Quân Càn đánh ánh mắt sâu thẳm như đáy hồ lại trong sáng như thiên tinh về phía mình, lập tức nín bặt.

Bạn trai họ Phương nhếch khóe môi mỏng dính, cười như ma như mị, tia mắt giao nhau, liền tặng cho cả bọn một cái gật đầu nhã nhặn.

Nhị tiểu thư tức thì biến thành dáng dấp thẹn thùa yểu điệu thục nữ: "Tiểu Thúy nói đúng lắm, tỷ tỷ, chúng ta đến đây ngồi đi." Nha đầu Tiểu Thúy này đúng là rất biết chọn chỗ, dù sao đi nữa cũng quá thuận tiện để thưởng thức mỹ nam mà…

Phương Quân Càn lẩm bẩm: "Đến cả trời cũng giúp ta."

Hai vị cô nương vừa toan ngồi xuống, đột nhiên 'Bangg' 'rắc rắc' mấy tiếng thật lớn, đũa muỗng chén bát trên bàn rơi loảng xoảng xuống đất, định thần nhìn lại, thì ra chiếc bàn không hiểu vì sao đã gãy mất một chân!

Đang lúc nhị vị tiểu thư hoảng hồn luống cuống chẳng biết làm gì, Phương đồng học kịp thời đứng dậy giải vây: "Nếu nhị vị tiểu thư không chê cười, có thể cùng ngồi một bàn không?"

Tiếu Khuynh Vũ hết chỗ nói nhìn chằm chằm hắn: trên trời dưới đất, đệ nhất vô sỉ cũng chỉ đến bực này là cùng! Chân bàn kia rõ ràng không phải hắn chém gãy thì còn ai vào đây!

Hai cô gái nọ vừa rồi đang định ngồi xuống, Phương Quân Càn tay phải nhàn nhã nâng chén uống rượu, còn tay trái, Bích Lạc kiếm nhanh như chớp chém chân bàn gãy làm hai khúc! Thời gian Bích Lạc rời vỏ, xoẹt ngang chiếc bàn cho đến lúc trở vào vỏ kiếm cực nhanh, một chuỗi hành động liên hoàn được thực hiện chỉ trong nháy mắt, hoàn toàn không một ai dám hoài nghi đến hắn dù chỉ một mảy may.

"Việc này…" – Đại tiểu thư len lén liếc nhìn công tử Vô Song mi mục như họa, tuyệt đại phong hoa, hai má ửng hồng, e lệ cười, "Vậy tỷ muội chúng tôi cung kính chi bằng phụng mệnh."

Trong mắt hai chị em con nhà giàu có này, nhị vị nam tử anh tuấn tuổi trẻ vừa mới gặp mặt ngồi cùng bàn quả thực là một bộ đôi vô cùng kỳ lạ.

Nam tử mặc áo đỏ ăn nói lanh lợi hoạt bát, rất có khiếu hài hước, hai tỷ muội trong lúc thong thả chuyện trò thỉnh thoảng cũng có khi phải thẹn thùng mặt đỏ tai hồng, che miệng cười khúc khích. Tuy cố tình giấu đi, song tư thái cùng khí phách tôn quý của kẻ ngồi ở ngôi cao ngay cả trong mỗi động tác nhíu mày, vung tay, cúi đầu… ở hắn vẫn hiển hiện không lẫn đi đâu được.

Mà, vị bạch y công tử kia trái ngược hẳn, cảm giác mà y mang lại cho người ta chính là – Tĩnh.

Từ đầu đến cuối, y hoàn toàn không mở miệng nói dù chỉ một tiếng, thinh lặng thản nhiên, dửng dưng nhàn hạ, cùng với kẻ nam tính ngất trời thần thái phi dương ở bên cạnh, hình thành một sắc thái đối lập rõ ràng, chính là ưu nhã đạm mạc, trầm tĩnh như nước, lãng đãng như mây.

Mặc kệ chị em bọn họ oanh ngôn yến ngữ ríu rít vui vẻ, y vẫn cử chỉ điềm đạm, tác phong mực thước, chẳng hề có chút gì thất thố, cũng không màng tham gia tiếu sự.

Mà lạ là, hồng y nam tử kia càng nói nhiều bao nhiêu, vẻ mặt của y lại càng lãnh đạm xa cách bấy nhiêu.

Chẳng mấy chốc, *** tiểu nhị đã bưng cơm cùng thức ăn đặt lên bàn. Cơm trắng, muối dưa, của cải, canh đậu phụ. Món canh kia là do quán rượu tặng miễn phí cho khách dùng.

"Đây là…" – Nhị vị tiểu thư tròn xoe mắt kinh ngạc, nhìn chăm chăm mấy món cơm đạm canh bạc trên bàn không tin vào mắt mình, quả thực không có cách nào liên hệ nổi cốt cách cao hoa tôn quý của nhị vị công tử với đám thức ăn nghèo nàn trên bàn cả.

Bạn trai họ Phương cười khổ sở: "Để cho nhị vị tiểu thư chê cười rồi. Thật không dám giấu giếm, Phương mỗ cùng Tiếu huynh lần này về quê thăm nhà, trên đường gặp phải sơn tặc, bao nhiêu tiền bạc tùy thân đều bị cướp sạch không còn chút gì…" (Xạo sự! Gặp phải sơn tặc thật, chưa biết ai mới là đứa bị cướp à!)

Hai vị tiểu thư lập tức động lòng trắc ẩn: "Vậy sau này nhị vị công tử tính sao?"

Phương Quân Càn tuyệt nhiên không đề cập tới chuyện tiền bạc, ra vẻ tiêu sái khoáng đạt không ai sánh bằng: "Thiên kim mất hết vẫn có thể tìm lại

được, tiền tài là vật ngoài thân, cần gì quá lo lắng?" (Trong lòng ngươi mà nghĩ vậy thật thì ta đi thắt cổ cho ngươi coi!)

Quả đúng là một trang nam nhi uy vũ không hề xem tiền bạc là quan trọng! Tâm hồn thiếu nữ của Nhị tiểu thư bâng khuâng xao động, âm thầm tán dương, ngượng ngùng nói: "Ra khỏi cửa, trong người không tiền nửa bước cũng khó đi. Nếu như nhị vị công tử không chê, tỷ muội chúng tôi tình nguyện dốc sức giúp đỡ…"

Tiếu Khuynh Vũ: "…"

Phương Quân Càn khoát tay từ chối: "Vậy coi sao được! Huynh đệ chúng tôi cùng nhị vị tiểu thư bất quá chỉ là bình thủy tương phùng…"

Đại tiểu thư phụ họa theo: "Góc biển chân trời vẫn là tri kỷ, kỳ ngộ đã là duyên nợ ba sinh, công tử đừng từ chối nữa. Tiểu Thúy, đưa ngân phiếu ra đây."

Đẩy một xấp ngân phiếu khá dày đến trước mặt Tuyệt thế song kiêu, "Chỉ là một chút thành ý, mong nhị vị công tử vui lòng nhận." Đôi mắt tràn ngập mong chờ nhìn thẳng Hoàn Vũ đế đang cơn túng quẫn.

'Soạtt' Tiếu Khuynh Vũ đột nhiên đứng dậy, không nói không rằng phất tay áo bỏ đi một nước!

"Khuynh Vũ!?" – Phương Quân Càn chưng hửng gom ngân phiếu nhét vào trong ngực áo, cung tay lia lịa: "Phương mỗ có chuyện phải đi trước một bước, đại ân đại đức của nhị vị tiểu thư suốt đời không quên, thanh sơn bất cải lục thủy trường lưu (2), chúng ta hẹn ngày tái ngộ!"

Nhanh như sao chổi bắn xuống thang lầu, Phương tiểu vô lại cuối cùng cũng nắm được tay áo của Vô Song công tử đang toan bước ra khỏi cửa kéo lại.

"Khuynh Vũ đến đây đến đây, ngồi xuống ngồi xuống!!!" – Nhanh nhảu kéo y ấn vào ghế ngồi trong đại sảnh.

Phương Quân Càn lén xem xét sắc mặt rất không tốt của y, hoang mang chẳng rõ vì lý do gì mà Vô Song công tử trước nay tiến thoái một bước đều nhã nhặn hữu lễ, nghiêm cẩn tác phong lại có thể không thèm chào hỏi mà quay lưng đi thẳng như thế.

Hoàn Vũ đế cười tươi như hoa xuân khoe sắc, lời nói nịnh nọt cũng hàm ẩn ba bốn phần cẩn trọng: "Khuynh Vũ có mệt mỏi không có khát nước không có đói bụng không? Muốn dùng gì cứ tùy ý đi!"

Vô Song công tử nghiêng đầu liếc hắn một phát, nhếch môi tựa như đang cười mà cũng như không phải: "Có tiền rồi sao?"

"Ừ!" – Bạn trai họ Phương hứng chí ngẩng cao đầu gật mạnh xuống.

Tiếu Khuynh Vũ thu lại nụ cười, giọng mỉa mai: "Nếu thuận lợi như vậy, Bệ hạ cứ tiếp tục đi mà bán rẻ nhan sắc, đuổi theo Tiếu mỗ làm gì?"

"A?" – Bạn họ Phương đáng thương bị ngữ điệu cổ quái ngàn năm khó gặp của Khuynh Vũ làm cho chết đứng giữa trận tiền.

Vừa dứt lời, Tiếu Khuynh Vũ chợt cảm thấy mình quá sức thất thố, liền cúi đầu uống trà không nói thêm gì nữa, bày ra một bộ dạng lặng thinh nhập định, mũi ngó mắt, mắt ngó tim, mà không thèm ngó tới hắn.

Phương đồng học chống cằm, khóe môi cong cớn đã thông hết mọi sự, vỗ tay cười gian xảo: "Khuynh Vũ hay là… ăn giấm rồi?!"

Gò má trắng nõn ngọc ngà của Tiếu công tử căng đến đỏ bừng, hung hăng ngẩng phắt đầu lên!

Thật hết chỗ nói… Phương đồng học à Phương đồng học, dù là sự thật đi chăng nữa, ngươi cũng không nên nói huỵch toẹt ra thế chứ?

Mà nếu có nói ra, ngươi cũng nên khôn ngoan chọn chỗ nào ít người lai vãng một chút chứ?

Nhìn đi, đứng giữa quán rượu bao nhiêu là người – Nào là thương nhân, hiệp khách, sai nha, còn có chưởng quầy, tiểu nhị – Ai nấy đều ngây đơ ra trân trân nhìn về phía hai người đứng ngay chính giữa đại sảnh.

Sắc mặt Tiếu Khuynh Vũ biến đổi liên tục. Nhưng chỉ cần nhìn vòng kim tuyến vàng óng quấn quanh bàn tay y nhúc nhích, Phương đồng học của chúng ta đã đủ cảm nhận được sát khí mãnh liệt sắp sửa ập xuống đầu mình.

Hoàn Vũ đế than thầm trong bụng, thôi xong: còn không mau dập lửa, có khi chưa kịp tới Bát Phương thành, mình đã kịp ghi danh thiên cổ vĩnh viễn lưu truyền mất rồi.

Vội vội vàng vàng thay nước trà mới rót ra đưa đến tận môi Tiếu Khuynh Vũ, dỗ dành xoa dịu: "Khuynh Vũ ta sai rồi ta sai rồi, uống chung trà bớt giận nha, nha… Ấy ấy, Khuynh Vũ… chờ ta với!!" Bỏ lại tiền trà, Hoàn Vũ đế ba chân bốn cẳng vọt theo cấp tốc.

Tiếu Khuynh Vũ thẳng lưng đi một nước đến chuồng ngựa, bạch mã trông thấy chủ nhân không khỏi hưng phấn thở phì phì, móng cào cào trên mặt đất.

"Khuynh Vũ!" – Phương đồng học theo đuôi đến nơi, không thèm đợi hắn đến gần hắc câu yêu quý của mình, Vô Song công tử đã tao nhã vung tay, lập tức một nắm Nguyệt Hồn đinh vèo vèo phi như điện chớp về phía Phương Quân Càn!

Biết bao kinh nghiệm xương máu tìm ngõ sống trong đường chết trên chiến trường đã dạy hắn trước hết phải lập tức rút kiếm ra tay! Khẽ trở thân Bích

Lạc, đón lấy kình phong ập đến, nghiêng người tính toán. Tức tốc xoay người! Bích Lạc tỏa ra kiếm quang xanh biếc, tựa như rồng xanh múa lượn, kiếm khí vẽ thành hình vòng cung ưu nhã hoàn hảo bao bọc Phương Quân Càn, hất văng kình lực!

Bên tai chỉ nghe leng keng lanh canh không dứt, Bích Lạc liên tục giương cao hạ thấp, mấy chục mũi Nguyệt Hồn đinh đều rơi lả tả hết xuống đất!

Tiểu Khuynh Vũ đã sớm cưỡi con ngựa tuyệt trần mất dạng, Hoàn Vũ đế trên trán ròng ròng mồ hôi lạnh ngắt.

Nhìn đống Nguyệt Hồn đinh lia chỉa khắp nơi trên mặt đất, bạn Phương Quân Càn thất kinh hồn vía: "Bộ muốn mưu sát thân phu sao?"

Cũng may mà công tử Vô Song không nghe được mấy lời này, chứ nếu không…

Đợi cho Hoàn Vũ đế tức tốc cưỡi ngựa đạp gió cuối cùng cũng đuổi kịp Tiểu công tử, y đang ngồi trong một trà đình ở ngoại ô Bát Phương thành, khí định thần nhàn, thong thả điềm nhiên đẩy một chồng mật báo vừa mới phê duyệt sang bên trái.

Du sơn ngoạn thủy vẫn không quên nhiệm vụ…

Phương Quân Càn nằm rạp trên lưng ngựa, gượng cười cầu tài.

Xuống ngựa, rón rén đưa mắt nhìn ngang liếc dọc, ngó nghiêng trà đình không một bóng người.

"Không cần nhìn nữa." – Tiểu Khuynh Vũ nhàn nhạt nói, "Trong vòng một dặm, không ai quấy nhiễu."

Phương đồng học không hề hoài nghi năng lực của Tiểu công tử, lập tức đi vào trà đình vắng lặng, giọng nói nhỏ nhẹ như không khí: "Khuynh Vũ đã hết giận chưa?"

"Ghen tuông với nữ nhi thường tình?" – Ngón tay khẽ chọc chọc vào mảnh giấy, Tiểu Khuynh Vũ cười lạnh, "Vô Song không rảnh, cũng không hứng thú."

Tuy nói là không ăn giấm chua, nhưng mà công tử… Đống Nguyệt Hồn đinh kia ngài giải thích thế nào?

Chẳng phải càng nói càng rành rành lạy ông tôi ở bụi này đó sao?

Phương Quân Càn thực sự là vui mừng khôn xiết, bất giác cảm thấy xưa kia Chu U Vương phóng hỏa đùa giỡn với chư hầu (3) cũng chưa chắc là ngang ngược vô lý, hà huống chi mùi giấm chua quá đỗi đáng yêu của Khuynh Vũ, có thể nào dễ dàng mà ngửi được đâu.

Có lẽ, dù là cuộc đời ngắn ngủi như phù dung sớm nở tối đã tàn đi nữa, thì thực tại là đáng quý, đáng quý nhất!

"Khuynh Vũ…" – Hai tay Phương Quân Càn đáp lên đầu vai, ghé cằm nhẹ nhàng tựa vào bờ vai mảnh mai của Khuynh Vũ.

Cả người Vô Song công tử tức thời gồng cứng, tay co lại thành nắm đấm, hai cánh môi mỏng manh trong suốt mím lại: "Phương Quân Càn… muốn chết cứ việc nói thẳng…"

Đột nhiên, có cảm giác vành tai ấm ấm nhồn nhột, thì ra Phương tiểu vô lại đã to gan kề môi hôn lên đó… Hơi thở nóng bỏng thổi tóc mai cọ cọ vào vành tai run rẩy tê điếng.

Lông mi nhảy dựng, Tiểu Khuynh Vũ hoảng hồn xô hắn ra! Phút chốc cảm thấy bao nhiêu thiên tính nhẫn nại đáng tự hào nhất của mình hình như đã sắp sửa bị thiêu rụi sạch sẽ: "Ngươi…!!! Vô sỉ!"

Phương tiểu tà đạo không hề thấy sai, còn mặt dày đắc ý đáp lại: "Vô sỉ mà không vô sỉ làm sao dám nhận là vô sỉ!"

Dưới gầm trời, cuối cùng cũng có một người có khả năng khiến cho Vô Song công tử đau đầu đến muốn nứt toác ra mà không thể làm gì được.

Tiểu Khuynh Vũ cảm thấy, quen biết hắn chính là sai lầm lớn nhất trong cuộc đời này của y…

Khép chặt hai mắt lại, hít vào mấy hơi sâu, Vô Song công tử nhanh chóng kềm chế lửa giận bùng phát, cười lạnh lùng: "Da mặt dày thế này quả thực là vô tiền khoáng hậu."

"Chính xác!!!" – Hắn nghe vậy càng hứng chí cười gian xảo, "Da mặt không dày thì làm cách nào cưa đổ được Vô Song công tử chứ!"

Bóp trán, phẫn nộ: Cái này… Phương Quân Càn!!!

—oOo—

(1): Các món ăn được đề cập, xin không giải thích cặn kẽ vì ngay cả nhìn tôi cũng chưa được hân hạnh.

1. Bích canh hương mễ chúc (碧粳香米粥): một loại cháo có màu xanh ngọc, rất thơm

2. Hạnh hương lộc bô (杏香鹿脯): Nai khô và quả hạnh

3. Hà thiện song thúy (虾鳝双脆): Tôm và lươn

4. Kiền biên man ti (干煸鳗丝): cá chình xé sợi

5. Bát trân ngư sí (八珍鱼翅): vi cá mập (1 trong Bát trân)

6. Giải hoàng nộn cáp tùng (蟹黄嫩鸽松): Gạch cua và bồ câu

7. Trư du tùng hoa ngân ti quyển (猪油松花银丝卷): bún gạo trộn với mỡ heo vắt lại

(2): Thanh sơn bất cải lục thủy trường lưu (青山不改绿水长流): Núi xanh còn mãi nước biếc chảy hoài: mọi chuyện vẫn không có gì thay đổi, sẽ còn gặp lại, đây là câu chào tạm biệt phổ biến của Trung Quốc, hàm ý khá mỉa mai (đặc biệt thường gặp trong các trường hợp hẹn… không bao giờ tái ngộ)

(3): Châu U Vương họ Cơ, tên Cung Niết, là một hôn quân mất nước thời Tây Chu. Ông được nước Bao (Còn gọi là 'Hữu Bao', Tên một nước chư hầu của Trung Hoa thời cổ đại, nay thuộc huyện Miễn, tỉnh Thiểm Tây, Trung Hoa) hiến tặng một mỹ nữ tên BaoTự, một cô gái tuy rất xinh đẹp nhưng chưa bao giờ nở nụ cười. U Vương rất sủng ái Bao Tự nên tìm đủ mọi cách để mong có được nụ cười của nàng nhưng cuối cùng vẫn không được như ý nguyện. Có người hiến kế rằng: "Thiên hạ đã thái bình, các đài lửa báo tin cũng đã tắt hết, nếu như nay cho khói lửa nổi lên trên đài báo tin, các nước chư hầu sẽ lập tức kéo binh đến, bấy giờ hoàng hậu nhất định sẽ cười". Thế là, U Vương liền cho nổi khói mịt mù trên đài báo, quân chư hầu thấy thế nghĩ là U Vương đang có nạn, liền tức tốc kéo quân ứng cứu. Bao Tự vừa thấy cảnh ngàn vạn binh mã khí thế hùng hổ kéo đến, bèn thích thú nhoẻn miệng cười. Đến nơi, quân chư hầu bèn hỏi U Vương: "Đã xảy ra chuyện gì?" Vương đáp rằng: "Chỉ vì muốn hoàng hậu cười thôi". Chư hầu đành tức giận ra về.

Về sau, Thân Hầu mượn quân của Khuyển Nhung tiến đánh U Vương, lần này Vương cho nổi lửa đài báo, thế nhưng không một bóng quân chư hầu nào đến giúp. Cuối cùng Vương thất trận bị giết ở núi Li. Tây Chu bị diệt vong, Đông Chu thành lập, kiến nghiệp tại Lạc Dương. (theo dharmasite.net)

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 166: Chương 166

Bình minh.

Thái dương còn ẩn trong mây, ráng hồng rực rỡ, nhuộm cả trời đất một màu phơn phớt dịu dàng, mặt hồ trong veo, soi bóng mây đáy nước, e ấp như thiếu nữ ưng ửng má đào, gió nhè nhẹ lướt, thổi sóng lăn tăn, nắng ban mai như tan ra thành muôn nghìn hạt kim sa lấp loáng mặt nước, lung linh dập dềnh.

Bên bờ hồ, liễu rủ thướt tha, tựa làn tóc giai nhân xõa dài phất phơ in bóng nước, hơi sương thấm đẫm long lanh trên mặt lá, đa tình lả lướt đưa đẩy với gió mây, sương mù lượn lờ lãng đãng trên mặt hồ, trong không khí, thấp thoáng trong sương sớm một bóng dáng bạch y tinh nhuần thanh nhã nhẹ nhàng cúi xuống cạnh hồ, vốc nước rửa mặt.

Hồng y nam tử đang đứng biếng nhác ôm một đống cỏ khô đút cho ngựa ăn. Con ngựa đen tuyền thông minh sung sướng phun phì phì đằng lỗ mũi, âu yếm dụi dụi cọ cọ vào ngực hắn, ra chiều thỏa mãn, lim dim nhấm nháp bữa điểm tâm.

Tiếu Khuynh Vũ rửa mặt xong thong thả bước đến, làn da ẩm ướt sáng trong như ngọc, trong dáng vẻ bình thản lại có chút ưu tư xa vắng không nói thành lời. Tóc dài đen mun chỉ cài tạm một chiếc ngọc trâm ngang đầu, tóc mai chưa khô hờ hững áp vào tai, thoảng thoảng hương thơm của hoa đào thanh khiết. Đôi mắt trong veo minh triết nhẹ nhàng đảo nhanh, thần thái ung dung như nước chảy điều hòa, quang hoa tiềm ẩn. Giữa chân mày điểm nhẹ vệt chu sa, lung linh thắm đỏ, phong lưu khoái hoạt nhưng chẳng khoa trương mà tao nhã thanh cao, không chút tỳ vết.

"Hiiii" – Hắc câu hí lên một tiếng, âu yếm định rúc đầu vào ngực Vô Song công tử nịnh nọt lấy lòng.

Hoàn Vũ đế ra vẻ tức giận ghì chặt dây cương quyết không cho ngựa yêu nhúc nhích: "Hắc tiểu tử kia ngươi nhìn đi đâu vậy hả? Cho ngươi biết, y là người của ta. Ngươi bình thường liếc mắt đưa tình với Tiểu bạch ta đã mắt nhắm mắt mở bỏ qua không thèm ngó đến, giờ lại còn muốn được đằng chân lân đằng đầu, ngay cả người của ta cũng dám to gan mon men đến gần xun xoe nịnh bợ sao?!"

Hắc câu bị ăn mắng cúi đầu rên lên ư ử, đôi mắt sáng trong veo long lanh ngấn nước, tủi thân ngập tràn.

Vô Song công tử thầm cảm thán: Chủ nào ngựa nấy.

"Phương Quân Càn, chúng ta khi nào thì đến Bát Phương Thành?"

"Cứ đi ngược con sông nhỏ này khoảng bảy dặm nữa sẽ đến địa giới của Bát Phương Thành." – Phương Quân Càn vô cùng cảm khái, "Thật sự không nghĩ rằng, chúng ta còn có thể trở về nơi đó…"

"Tiểu mỗ cũng không nghĩ," – Tiếu Khuynh Vũ mỉm cười nhàn nhạt, sương tan trong nắng sớm, đèn buồn trước ánh dương, "Một ngày nào đó, còn có thể trở về thăm lại chốn xưa."

Ngày hôm ấy, một thân một mình ra đi vì quốc nạn, từ sớm đã không màng đến tử sinh, trước khi đi, tất cả những gì thuộc về bản thân, là nên hay không nên, là có thể hay không thể, hết thảy đều gửi lại ở nơi hắn, bởi vì, luôn tâm niệm trong lòng rằng, lần này ly biệt, sẽ là vĩnh quyết.

Kỳ thực, trước khi quen biết hắn, bản thân nào đã từng dám mơ ước xa xôi, rằng một ngày nào đó, hạnh phúc sẽ đến với mình?

"Trở về Bát Phương thành rồi Khuynh Vũ muốn đi đâu?"

Tiếu Khuynh Vũ suy tư trong chốc lát, tự nhiên có cảm giác e dè ngượng ngập của người đi xa lâu ngày trở về nhà: "Ta muốn… thăm tiểu lâu trước…"

Quả tim của Hoàn Vũ đế như có bàn tay to lớn vô hình nào đó bóp nghẹt.

"Khuynh Vũ…" – Ánh mắt hắn hơi tránh đi, không biết làm thế nào để giải thích, "Tiểu lâu gặp nạn, đã… hủy rồi."

"Ừ, Tiếu mỗ biết chứ." – Y cười to, đôi đồng tử sâu thẳm trong suốt như nước hồ thu chợt kéo một màng mây mờ ảm đạm, "Trở về thăm phế tích cũng được mà."

Trong lòng Phương Quân Càn dâng lên một nỗi áy náy khổ tâm, môi khô miệng đắng, chua chát ngập tràn, cũng chẳng biết lời vừa rồi của Khuynh Vũ là tự an ủi mình hay là an ủi hắn nữa.

Tiếu Khuynh Vũ vỗ vỗ vào vai hắn: "Làm sao thế? Đường đường một Hoàn Vũ đế anh dũng kiêu hùng lại cúi đầu ủ rũ như vậy, coi đó, chẳng giống huynh chút nào. Phương Quân Càn mà Tiếu mỗ quen biết, chính là một kẻ 'thiên chi kiêu tử' từng ung dung nói 'Mệnh ta bởi ta không bởi trời', người đó không bao giờ có dáng vẻ nữ nhi thường tình thế này đâu."

"Khuynh Vũ…" – Trừ hai chữ ấy ra, Phương Quân Càn không nói nổi bất cứ câu chữ nào khác. Trừ hai chữ ấy ra, hắn không biết phải làm sao để có thể thỏa thuê dốc hết mọi nỗi lòng, xúc cảm bộn bề đang giăng giăng trong lòng ngay hiện tại.

Đôi mắt của Vô Song công tử ánh lên xán lạn: "Nếu như Tiếu mỗ nhớ không nhầm, dưới nền sân của tiểu lâu vẫn còn chôn hai vò 'Bích huyết đào hoa'. Tiểu lâu đã hủy, không biết rượu có còn hay không?"

"Cái gì? Vẫn còn?!" – Hoàn Vũ đế trợn to mắt nhìn y, "Khuynh Vũ thành thật thú nhận mau, rốt cuộc còn giấu riêng bao nhiêu nữa?"

Tiếu công tử chỉ cười mà không đáp, vẻ mặt đầy bí hiểm.

Phương đồng học hết cách vỗ vỗ đầu: "Ta phục huynh sát đất rồi… Vậy sau khi thăm tiểu lâu thì sao? Khuynh Vũ còn muốn đi đâu nữa không?"

"Dạo chợ."

Phương Quân Càn cười: "Ừ, nhất định rồi."

"Không biết quán vằn thắn đó có còn không nhỉ?"

"Nhất định là còn. Khuynh Vũ là đang nhớ kỷ niệm vằn thắn Ngũ Bảo đấy à?"

Tiếu Khuynh Vũ liếc mắt lạnh te: "Lắm chuyện."

Phương Quân Càn tươi cười yêu chiều: "Bây giờ đã là trung tuần tháng hai, hoa đào ở Xí quốc cũng chắc cũng nở rồi, chúng mình cứ thư thả ở lại Bát Phương thành thêm vài ngày nữa, đợi đến tháng ba, khi đào hoa rực rỡ nhất thì cùng nhau trở lại ven bờ Xí Thủy ngắm hoa như năm đó, được không?"

Ánh mắt Tiếu Khuynh Vũ ngời sáng, trong con ngươi vụt lóe tia mong mỏi đợi chờ, mà cũng có chút lo lắng bất an: "Có được không… Như vậy… có quá tùy hứng không? Chúng ta dù sao cũng đã đi quá lâu rồi…"

"Yên tâm đi!" – Phương Quân Càn yêu thương vuốt ve suối tóc đen dài mượt mà mềm mại, "Cùng lắm thì chúng ta trên đường đi vừa thưởng ngoạn chơi đùa vừa phê duyệt tấu chương, có chậm trễ đôi chút cũng không vấn đề gì. Khó khăn lắm mới được dịp ra ngoài, tất nhiên phải vui chơi cho tận hứng chứ! Dù sao vắng chúng ta vài ngày, Đại Khuynh cũng chẳng thể nào ngay lập tức suy sụp được."

Vô Song công tử bật cười: "Khẩu khí này… Hệt như năm đó Phương tiểu hầu gia xúi giục Tiếu mỗ đi một chuyến thăm viếng đóa hoa hạnh Yên Vũ lâu…"

Hoàn Vũ đế mồ hôi lạnh đầy đầu: "Khuynh Vũ à, nơi nào khác cũng có thể thương lượng, nhưng mà mấy chỗ yên hoa ong bướm nghìn vạn lần không thể đi nha!" Vạn nhất Hoàn Vũ đế của chúng ta ăn phải giấm, thì những lầu Tần quán Sở đó chẳng phải rủ nhau tai họa ngập đầu cả sao? Vậy nên, công tử à, vì làm chút việc tốt, để lại cho bao nhiêu nữ tử đáng thương ấy một nẻo làm ăn, người… khụ, người nên thật ít lui tới những nơi đó thì hơn.

Nhưng mà với vấn đề này Vô Song công tử thực ra cũng không có ý nhai đi nhai lại hay dùng dằng không dứt. Y vốn chẳng có nguyện vọng gì đại loại như vậy, chẳng qua là Phương đồng học một mình suy nghĩ vẩn vơ nghiêm trọng hóa vấn đề.

"Phương Quân Càn chỉ có một mình Khuynh Vũ thôi, Khuynh Vũ không được làm chuyện có lỗi với ta…"

Rồi bỗng cười tà lải nhải: "Không đúng không đúng! Nói gì thì nói, Khuynh Vũ từ lâu đã là người của ta rồi!"

Đồng tử bỗng nhiên trương lên cực đại! Trong tai ong ong trong trăm ngàn con ve đang nhất loạt gào lên, nghe tim mình nặng nề dội binh binh trong ***g ngực!

Hoàn Vũ đế lắc lắc đầu, muốn lắc đến khi nào hất văng được cảm giác lâng lâng muốn ngất đi đột ngột xuất hiện trong đầu ra ngoài mới thôi.

"Phương Quân Càn! Phương Quân Càn?!" – Tiếu Khuynh Vũ hoảng hốt, vội vàng đỡ lấy người hắn. Tuy đã sớm dự liệu đến tình huống độc tính trong người hắn có khả năng sẽ bột phát trên đường đi, nhưng khi thực tế chính mắt nhìn thấy, cảm giác đau nhói ở tim cùng lo lắng ngập lòng vẫn khiến bộ não phi thường thông tuệ của y đột nhiên trống rỗng!

Sẽ không sao đâu, sẽ không sao đâu mà…

Với y thuật của mình, tuyệt đối có thể khống chế hoàn toàn độc tính của 'Tâm hữu dư' trong hai mươi ngày. Trước mắt, vẫn còn bảy ngày nữa…

Định thần trở lại, Vô Song công tử liền đem hai mươi ba mũi ngân châm châm vào hai mươi ba yếu huyệt trên người Phương Quân Càn. Nhanh chóng, ổn định, chính xác.

"Lần trước huynh trúng độc, độc tính tuy đã giải nhưng dư độc vẫn còn, hiện tại ta đã dùng ngân châm khống chế độc tính khuếch tán, huynh lúc này toàn thân không thể cử động, tranh thủ ở yên đây nghỉ ngơi điều khí một lát là được. Tiếu mỗ đến rừng cây phía trước hái hai loại thảo dược, lập tức về ngay."

Phương Quân Càn thấy Tiếu Khuynh Vũ cuống quýt lo âu, chẳng còn thấy chút nào vẻ ung dung bình thản thường ngày, bất giác vừa cảm động vừa buồn cười: "Cứ đi đi, Phương Quân Càn bảo đảm sẽ không việc gì đâu mà."

Vô Song công tử không chần chừ thêm nữa, cấp tốc đi ngay.

Hoàn Vũ đế lười nhác nằm ngửa trên bãi cỏ, hưởng thụ gió nhè nhẹ vuốt ve mặt mũi, mũi thoảng hương hoa, tai nghe chim hót, cách đó không xa, dòng nước lượn lờ lãng đãng trôi xuôi, lăn tăn gợn sóng, óng ánh nắng mai, giữa trời giữa đất, xem chừng chẳng có gì hoàn hảo ý vị, thanh bình yên tịnh đến thế.

Trong bụi cỏ, chợt truyền đến âm thanh sột soạt.

Phương Quân Càn biến sắc! Tuyệt đối không phải Khuynh Vũ, tình hình này cho thấy có khoảng mười người đang đến gần, bước chân rất êm không phát ra tiếng, tất nhiên là toàn những cao thủ võ công cao cường!

Hắn khẩn trương tột độ! Nhưng mà Phương Quân Càn lúc này, ngay cả sức động đậy một ngón tay cũng không có!

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 167: Chương 167

"Đây rồi!" – Một giọng trầm trầm rất gần, nghe khẩu âm, dường như là người Liêu Minh.

Một sát thủ bịt mặt lớn tiếng hỏi: "Sao lại không thấy Tiếu Khuynh Vũ?!" Nghe ngữ khí của gã, có vẻ như phen này muốn một mẻ hốt trọn.

Quả nhiên, chẳng phải tốt lành gì.

Phương Quân Càn liều mạng ngọ ngoạy thân mình, nằm yên chờ chết tuyệt đối không phải tác phong làm người của hắn.

Hoàn Vũ đế oai danh tứ hải, nếu bỏ mạng về tay đám đạo chích tiểu tốt một cách không hề quang minh chính đại như thế này, hồn về Minh phủ rồi cũng sẽ còn ấm ức mãi không thôi.

Bọn sát thủ nhìn thấy tình cảnh của Phương Quân Càn, mừng như bắt được vàng.

"Hắn lúc này ngay cả nhúc nhích còn không được! Đúng là trời giúp ta mà!"

Thanh đao sắc bén phản chiếu dương quang, sáng lóa chói mắt.

Tên cầm đầu đám sát thủ âm trầm hạ lệnh: "Giết hắn!"

"Híiiiii!" – Hắc câu bất thình linh nghiêng mình lao ra, bắn vọt tới, hết sức bình sinh đâm bổ vào sát thủ! Cú va chạm tóe lửa khiến gan vàng mật xanh kẻ đó muốn phọt hết ra ngoài, đau đớn đến nỗi định há mồm rống lên cũng không ra được tiếng nào.

Bọn sát thủ ngàn vạn lần không ngờ một con ngựa lại có thể khôn ngoan đến như vậy, nổi giận tím tái mặt mày: "Đồ súc sinh!"

Một tên trong bọn giận dữ đến cực điểm, hai tay vung đao cao quá đầu tận lực bổ thẳng xuống đầu tiểu hắc câu!

Một đao ấy mà chém xuống, đầu của Tiểu hắc phen này không lăn lông lốc trên mặt đất thì chỉ có thể là do ý trời thôi!

Nhưng con thần mã khôn ngoan đã ngay lập tức nhận thức tình cảnh hiểm nghèo của mình, ngay lằn ranh sống chết, thập tử nhất sinh, hắc câu giương mõm, hí dài phẫn nộ, đồng thời hạ thấp hông xuống, lấy đà đè ép lên hai chân sau, rồi bất ngờ nhấc bổng thân mình lên, theo đà dùng hết sức tung chân đá thật mạnh về phía sau cả thước!

Bất ngờ, bạch mã đang cản hậu bỗng chớp ngay lấy thời cơ nhún mình xông vào, hốt nhiên vung đầu lên, tận lực húc vào lưng tên kia như trời giáng!

Gã sát thủ hứng trọn cú tông khủng khiếp liền thấy trời đất quay cuồng, ngã sấp xuống đất, hắc câu lập tức không chút khách khí chờ lão đại kịp gượng dậy, hai chân trước đã chồm lên đá vào không khí, đáp thẳng xuống lưng gã người xấu số giày xéo vần vò một trận, giẫm đạp đến nỗi phen này cầm chắc huyết nhục biến dạng, chết không toàn thây!

Đám sát thủ đại kinh thất sắc: bọn ngựa hoang quá điên cuồng hung hãn!

Hoàn Vũ đế hân hoan khôn xiết: Giỏi lắm hắc tiểu tử, ngày thường lại không biết yêu thương ngươi!

Bị hai con ngựa cầm chân quấy nhiễu quá lâu như vậy, bọn thích khách bắt đầu sốt ruột: "Đừng đả động đến bọn súc sinh đó, nhanh nhanh lên giết Hoàn Vũ đế!"

Lời còn chưa dứt, bạch mã xinh đẹp đột nhiên lẳng người, giữa tiếng la hét thất thanh thảm thiết của bọn sát thủ, hai chân sau tung lên không trung mãnh liệt đá hậu! Tên kia trúng phải cú đá quá mạnh lảo đảo liêu xiêu, lập tức ngã rầm xuống đất không gượng dậy nổi, miệng không ngừng ộc ra từng ngụm máu tươi!

Phương đồng học đổ mồ hôi lạnh: không ngờ Tiểu bạch cũng có lúc hung dữ như vậy…

Bọn sát thủ hết lần này đến lần khác bị hai con ngựa phá đám chuyện tốt của mình, không khỏi bừng bừng lửa giận, dứt khoát quyết định, hoặc là không làm, đã làm thì giải quyết cho rốt ráo một trận: "Trước hết trừng trị hai con súc sinh này đã…"

Một ngọn trường tiên 'chát' một tiếng vung lên quất mạnh về hướng thần câu.

"Híiiiii!!!!!" Hắc câu hí lên thống thiết, bắn người nhảy dựng.

Bạch mã liên tiếp hí vang, liều lĩnh xông vào tên sát thủ phía trước!

Sát thủ đột nhiên chồm người, phóng lên trước khoảng năm bước chân, hầu né tránh cú đá của bạch mã. Lòng Phương Quân Càn nặng trĩu, nhận ra hắc y nhân kia đã nhảy lên trước mặt mình. Khoảng cách của hai người vô cùng gần, Phương Quân Càn thậm chí có thể thấy rất rõ đôi mắt lộ ra phía sau khăn bịt mặt vằn lên tia máu hưng phấn, kích động điên cuồng!

Một luồng kình lực xé gió phóng vút đến!

'Phập', một mũi tên xuyên thủng yết hầu của gã từ trước ra sau, máu văng tung tóe!

Những kẻ chung quanh bị cảnh tượng đó đập vào mắt chỉ còn biết đờ ra ngây dại!

'Rắc, rầm!'

Đôi mắt của hắc y nhân trừng lớn ngỡ ngàng, chẳng chút cam lòng cứng đờ người ngã vật về phía trước…

Quay đầu lại, mới thấy Tiếu Khuynh Vũ bạch y tuyền trắng phất phơ đứng cách đó khoảng hơn ba chục trượng, tay áo giương lên, lộ ra một cỗ Bát long ám tiễn khóa chặt trên cổ tay!

Gió thổi.

Cỏ lay.

Còn Tiếu Khuynh Vũ đứng yên lặng, trầm tĩnh, như trăng lạnh đêm thâu.

Lạnh đến rét buốt.

Cổ tay vừa phóng ra một mũi Bát long tụ tiễn vẫn còn run run vì chấn động.

Y ngẩng đầu, gương mặt đẹp như bạch ngọc thanh khiết không chút tỳ vết toát ra vẻ lãnh đạm lạnh lùng, khiến người ta kinh hãi nhảy dựng: "Các ngươi nếu dám làm tổn thương hắn, Tiểu Khuynh Vũ nhất định sẽ bắt Liêu Minh thây chất ngập đồng, máu chảy thành sông."

Không một ai dám hoài nghi uy lực đáng sợ hiển hiện trong lời nói của Tiểu Khuynh Vũ, công tử Vô Song một khi đã dám nói, cũng sẽ dám làm đến kỳ cùng.

Tựa hồ, có một thứ sát khí khủng khiếp biến thành mưa máu gió tanh đang sầm sập ập xuống đầu đám sát thủ.

Một tên thích khách ha hả cười hòng át đi tiếng tim đập thình thịch vì khiếp sợ của chính mình: "Nghe nói công tử Vô Song cùng với Hoàn Vũ đế tình thâm ý trọng, quả nhiên không sai."

"Ặc!"

Hai con ngươi trắng dã trương lên cực độ, cơ mặt run giật dữ dội.

Từ yết hầu phát ra tiếng 'Phực phực' lạnh lùng, kinh hoàng không sao tả xiết.

'Xoạt' một tiếng, đầu nghoẹo sang một bên, cả người bổ nhào xuống đất, hơi tận khí tuyệt. Mũi tên sắt sáng quắc cắm chặt ngay giữa ngực, đuôi tên còn chưa hết rung lắc liên hồi.

Bát long ám tiễn, một khẩu, tám phát.

Uy lực cực mạnh không gì sánh nổi, nhưng mà, cái giá cực lớn phải trả để đuổi cùng diệt tận chính là…

Tiểu Khuynh Vũ ngẩng đầu, đưa mắt quét dọc đám người một lượt, chợt cúi đầu xuống thản nhiên vuốt ve tụ nỗ khóa chặt trên tay mình: "Bây giờ nếu các ngươi biến đi, Tiểu mỗ sẽ xem như việc này chưa từng xảy ra."

Hắc y sát thủ cười lạnh: "Bát long ám tiễn, một khẩu tám phát, trước mắt ngươi đã dùng hết hai. Vô Song công tử, chẳng lẽ ngươi thật sự không tiếc cánh tay phải của mình?"

"Há há há, chỉ e công tử hiện tại ngay cả nhấc tay lên còn khó nữa là… Ự, ặc…"

Liếc nhìn cái xác cùng với đôi mắt trợn trừng không cam tâm nhắm lại đổ xuống, Tiểu Khuynh Vũ lãnh đạm thu tay áo, nhàn nhạt nói: "Ngươi nói quá nhiều."

Vô Song công tử ngạo nghễ nhìn cả bọn, ngón tay dài mảnh mai trắng muốt chỉ về phía Hoàn Vũ đế: "Trả hắn lại cho ta."

Sát thủ mắt lóe hung quang: "Các ngươi xuống địa phủ làm uyên ương tuyệt mạng đi!"

Tiểu Khuynh Vũ lại nhấc tay!

'Véo véo' Cùng với tiếng rú thảm thiết, thêm một mũi Bát long tụ tiễn phá nỗ xé không, kéo theo hai vệt máu tươi đỏ rực sáng lóe lên ám ảnh dưới ánh mặt trời.

Phương Quân Càn vừa hoảng vừa sợ, giận dữ quát to ngăn lại: "Tiểu Khuynh Vũ!!"

"Đừng sợ y! Y chỉ còn bốn mũi tên nữa thôi! Mà chúng ta vẫn còn đến tám người!"

"Mũi thứ năm sẽ là ngươi." – Cánh tay lại nâng lên, người đang còn nói chuyện phút chốc ngã vật xuống bất động!

Hoàn Vũ đế thấy rõ, dù bề ngoài Vô Song công tử tỏ ra bình thản, vân đạm phong khinh, song vẫn tàng ẩn sự đau đớn, rõ ràng là rất đau, đau đến nỗi ngay cả đứng cũng không vững mà vẫn còn cố gắng thị uy, chẳng lẽ y không thiết sống nữa!?

Phương Quân Càn nộ hỏa công tâm, hắn trầm giọng gằn từng tiếng một cảnh cáo: "Tiểu Khuynh Vũ, ngươi còn dám tiếp tục dùng Bát long ám tiễn nữa thử xem?!"

Mũi tên lại lóe lên như ánh chớp, ghim thẳng vào lưng một tên hắc y nhân nghe 'Phập' một tiếng. Kình lực chưa kịp xả hết, đầu tiễn lại xuyên ra đằng trước ngực văng vào tảng đá bắn ngược trở ra.

Vô Song công tử thản nhiên nói: "Tiểu mỗ rất không thích bị người khác uy hiếp."

"Ha ha ha ha, bây giờ thì Vô Song công tử nhà ngươi chỉ còn lại hai mũi nữa chứ gì?" – Mấy tên sát thủ còn sống quá sức vui mừng, cất giọng chế giễu, châm chọc khiêu khích.

Hoàn Vũ đế đột nhiên từ dưới đất tung người nhảy phốc lên lưng hắc câu! Thì ra, dư lực dội ngược cực mạnh của mũi tên thứ sáu vừa rồi xẹt qua người đã hoàn toàn giải khai toàn bộ huyệt đạo của Hoàn Vũ đế. Tự biết công lực của mình vẫn chưa hồi phục, Phương Quân Càn chỉ có thể chọn cách phóng

lên ngựa bỏ chạy.

Tiếu Khuynh Vũ huýt một hơi sáo dài, bạch mã nhanh nhạy lập tức tung vó phi nước đại về phía y!

Tiếu Khuynh Vũ đang định vươn tay nắm cương tung người lên lưng bạch mã, nào ngờ cánh tay phải tựa như có nghìn vạn con kiến lửa cắn xé, đau đớn đến thấu xương thấu tủy! Đành bất lực rút tay về, y khẽ cắn môi, trên trán mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Bạch mã ở bên cạnh y gấp gáp đến độ nhảy chồm chồm chung quanh.

"Lên ngựa!" – Một bóng ngựa đen tuyệt trần như phi long phóng vút đến!

Hồng y nam tử nhẹ nhàng vươn cánh tay ra, một tay kéo, một tay giữ, ôm chặt Vô Song công tử nhấc bổng lên!

Còn cố hung dữ quát vọng lại: "Trở lại sẽ tính sổ các ngươi sau!!"

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 168: Chương 168

'Soạppp'

Hai thân hình một hỏa hồng một tuyết bạch đột ngột xé nước trồi lên!

"Rốt cuộc cũng đuổi được bọn chúng…" – Cùng với giọng cười gượng gạo chẳng còn chút sức lực, gương mặt Tiếu Khuynh Vũ hiện lên nhợt nhạt tái xanh.

Nghĩ đến lúc mấy tên đó phát hiện ra trên lưng hai con ngựa trống không không một bóng người, có lẽ là tức giận đến ói mật phun máu chứ không đùa.

Kế điệu hổ ly sơn dùng ngựa không dẫn dụ địch quân đi xa còn mình lặn xuống nước trốn tuy chẳng lấy gì làm thoải mái, nhưng mà 'ngộ biến tùng quyền', cũng là cách tạm thời đối phó được. Thứ nhất, Phương Quân Càn công lực vẫn chưa hồi phục, thứ hai, cánh tay phải của mình…

Công tử Vô Song nhếch môi cười khổ sở: Tuyệt thế song kiêu đã bao giờ phải chật vật xoay sở thế này đâu…

"Phương… Á, ưm…" – Một đôi môi bất thần ép mạnh xuống môi y, mãnh liệt bá đạo, nóng rực như lửa, cuồng loạn thiêu đốt, cả thế gian như vùi chôn trong nụ hôn man dại.

Phương Quân Càn ghì chặt sau gáy của y, đôi môi tham lam điên cuồng quấn lấy, cắn mút ngấu nghiến, không cho phép người ở trong ngực có cơ hội cựa quậy hay phát ra bất cứ âm thanh nào.

Tiếu Khuynh Vũ khó nhọc bật lên tiếng rên rỉ yếu ớt, nụ hôn trừng phạt của Phương Quân Càn khiến y choáng ngợp, hô hấp khó khăn, không cách nào hít thở. Mặt nước sóng gợn lăn tăn phơi mình dưới nắng, phản chiếu lung linh lên đôi má trắng nõn như tuyết có chút nhợt nhạt, y đã mệt mỏi lại càng thêm kiệt sức, tựa hồ ngay cả một tí ti khí lực cũng không tài nào gượng lên nổi mà chống đỡ.

"Tiếu Khuynh Vũ, ngươi ngu ngốc lắm!" – Y nghe hắn bất lực nói bên tai mình.

Sợ mình sẽ làm y bị thương, Hoàn Vũ đế cuối cùng cũng luyến tiếc, chậm chạp nới lỏng vòng tay đang ôm thân thể gầy yếu đơn bạc trong lòng.

Cảm giác sức mạnh đang siết chặt lấy mình dần lơi lỏng, Tiếu Khuynh Vũ không chần chừ vội vàng đẩy hắn ra, hổn hển hớp hớp từng ngụm lớn không khí bù lại.

"Phương Quân Càn…" – Vừa mới nói được nửa câu, Vô Song công tử đột nhiên ách lại.

Phương Quân Càn thấy y chăm chăm nhìn mình, trong đôi ngươi trong sáng như minh nguyệt tràn đầy hoảng hốt cùng bất lực, không biết bấu víu vào đâu: "Khuynh Vũ, làm sao vậy?"

Vì sao lại nhìn ta như thế?

Cho đến khi Tiếu Khuynh Vũ run rẩy vươn cánh tay trái chưa bị thương, nhấc lên mấy sợi tóc của hắn, trên những ngón tay dài mảnh trắng nõn như bạch ngọc, mực đen hòa cùng nước loang ra đen kịt, tóc đen nháy mắt hóa thành tóc trắng.

Phương Quân Càn phút chốc mặt mày trắng bệch, khẽ khàng rút lại tóc, ảm đạm lui về sau, đưa lưng lại với y: "Đừng nhìn."

"Phương Quân Càn!" – Y một mực giữ chặt lấy hắn, "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?!"

Vì sao lại như vậy? Vì sao tuổi còn thanh niên đã phải bạc đầu?

"Phương Quân Càn… Đây là… Chuyện gì đã khiến huynh trở thành như thế?"

"Lần trước… Lúc Khuynh Vũ bỏ đi…" – Hắn ngập ngừng giải thích, "Cũng không biết là vì sao,… tóc bỗng nhiên bạc trắng… Khó coi lắm có phải không?"

Tiểu Khuynh Vũ đưa tay vuốt ve những sợi tóc bạc của Phương Quân Càn, cổ họng khàn đặc, khó nhọc buông từng chữ: "Thế nào lại…"

Y chỉ biết, lần trước lúc ra đi đã đâm một kiếm vào ngực hắn, khiến hắn đau đớn như ai đâm nát trái tim. Nhưng lại không hay rằng rất lâu trước đó, mình đã làm cho hắn tóc mai nhuốm trắng, cả đời này không thể hóa đen lại được nữa.

Y cơ hồ mường tượng ra được, khi đó Phương Quân Càn vì sao lại mang trái tim đã vỡ vụn tuyệt vọng, từng bước quyết chí đạp nát cơ đồ của Đại Khánh lộng lẫy yên hoa…

Tiểu Khuynh Vũ cố gắng cười to hòng át đi đau đớn: "Vì sao lại giấu ta?"

"Ta sợ huynh lo lắng." – Ánh mắt cô đơn thống khổ của hắn như kim nhọn đâm vào trái tim của y, "Nếu như một ngày nào đó, Phương Quân Càn già yếu đi, xấu xí đi, Khuynh Vũ còn có thể nhận ra ta không? Có khi nào quên mất ta không?"

Đôi mắt Tiểu Khuynh Vũ ngấn lệ.

"Làm sao chứ?" – Bất luận Phương Quân Càn có hóa thành hình dạng gì đi chăng nữa, Phương Quân Càn vẫn y như cũ, mãi mãi là Phương Quân Càn.

May mắn là, Tiểu Khuynh Vũ khi đó không bắn ra hai mũi tên cuối cùng, cho nên cánh tay phải của y dù bị thương song vẫn còn giữ được. Nhưng mà, dẫu là vậy đi nữa, Vô Song công tử vẫn phải chịu đau đớn không ít.

"Bát long ám tiễn đã bị ta vứt đi rồi, sau này tốt nhất đừng để cho ta trông thấy nó nữa đấy!" – Trừng mắt nhìn y, "Đại phu nói tay phải của huynh suýt chút nữa phải cắt bỏ có biết không?"

"Phải ngoan ngoãn uống thuốc dưỡng thương cho ta, từ nay về sau không được phép đem thân thể mình ra đùa giỡn như vậy nữa!"

Chiếc khăn nhúng trong nước ấm nhẹ nhàng đắp lên cánh tay phải, khiến cho Tiểu Khuynh Vũ khẽ run lên, phút chốc cắn chặt răng chịu đựng.

Đôi mắt tinh tường của Phương Quân Càn tất nhiên không bỏ sót biểu hiện đó, tự nhiên tràn ngập áy náy cùng khổ sở.

"Có đau không?"

Tiểu Khuynh Vũ nhíu mày đáp khẽ: "Hơi hơi."

Phương Quân Càn nghe như vậy, chẳng cần ai trêu ghẹo lại bắt đầu nổi giận đùng đùng!

Phẫn nộ nói: "Ngươi cũng biết đau nữa sao? Ta còn tưởng ngươi từ sắt thép luyện thành đó chứ!"

Bạn Tiểu ngoan ngoãn cúi đầu ngậm miệng, không nói tiếng nào, mặc cho bạn Phương ở bên tai riết róng, càng nói càng kích động: "Ngươi đúng là nghĩ mình đao thương bất nhập thủy hỏa bất xâm mà! Ờ phải, rõ ràng cánh tay vẫn còn nguyên chưa bị hủy chưa ăn thua! Vô Song công tử có thứ gì lại không sử dụng được đâu! Nhìn ngươi bình thường thông minh không ai sánh bằng, vậy sao đến khi đụng chuyện lại toàn làm mấy việc ngu ngốc dại dột ấy cho ta xem vậy. Bảo ngươi dừng tay ngươi vờ điếc bỏ ngoài tai, ngươi là muốn chọc ta tức chết mới vừa lòng có phải không?"

Giọng nói của bạn Tiểu đáp lại vẫn thanh lãnh bình ổn trước sau như một: "Tình hình lúc đó ngàn cân treo sợi tóc, huynh lại ở cách ta quá xa, ám khí không có cách nào phát huy uy lực, Tiểu mỗ chỉ còn cách sử dụng Bát long ám tiễn thôi."

Còn cãi nữa chứ!?

Phương Quân Càn bóp trán, suýt chút nữa bị y làm cho tức chết mà! Y, rõ ràng y ngay cả một chút ăn năn hối lỗi cũng chẳng có!

Tức đến nghẹt thở, hổn hển đập bàn chan chát! "Ngươi có thèm nghĩ đến bản thân ngươi không! Vạn nhất ngươi xảy ra chuyện gì không hay, ngươi bảo Phương Quân Càn ta phải sống thế nào đây hả!?"

Vô Song sững người nhìn gương mặt bỗng nhiên đỏ ửng của Phương Quân Càn, nhất thời không gian trở nên yên ắng lạ lùng, không có bất cứ âm thanh nào phát ra.

Một lúc thật lâu sau, mới nghe y cười 'hì' một tiếng.

Phương Quân Càn thẹn quá hóa giận: "Cười cái gì mà cười!"

Tiếu ý nhẹ nhàng tan ra tựa dải lụa mềm mại thanh nhã buông thả thân mình chìm vào dòng nước trôi xuôi, chỉ còn lại đôi lúm đồng tiền duyên dáng diễm lệ, vĩnh viễn in thật sâu trong trí nhớ của Hoàn Vũ đế, trải bao năm tháng vẫn vẹn nguyên như ngày đầu.

Bao nhiêu tâm tư phiền muộn bỗng nhiên tiêu biến sạch sẽ.

Hoàn Vũ đế nghiêm trang nói: "Nếu như sau này lại gặp phải tình huống tương tự, huynh phải lập tức rời khỏi đó, không cần quan tâm đến ta, đã nghe rõ chưa?"

Vô Song chậm rãi lắc đầu.

"Huynh thực sự muốn đùa giỡn với thân thể của mình hay sao?"

Y ngẩng đầu, bên dưới đôi chân mày dày rậm ung dung tựa viễn sơn, đôi đồng tử sáng ngời như tinh tú, rèm mi thật dài cong vút khẽ rủ, giấu đôi mắt trong sáng ấy vào khoảng tối mông lung, khiến cho y càng như mang thêm vài phần cứng cỏi dứt khoát, cùng kiên quyết quật cường.

"Ta sẽ không đi."

"Bởi vì, nếu đổi lại là huynh, huynh cũng sẽ không đi."

Phương Quân Càn chỉ còn biết trầm mặc, không nói nổi tiếng nào.

Y ngước mi,

Hắn thấp mắt,

Tia mắt của hai người chạm vào nhau, tựa hồ như ngay khoảnh khắc ấy, giữa lằn ranh sống chết của tam thế tam sinh, bừng nở một cội đào hoa, nghìn năm cô tịch, gió nổi, mây tàn.

Bát Phương Thành.

Đệ nhất thủ phủ thương mại mậu dịch của thiên hạ, vẫn giữ được nguyên vẹn khí thế hừng hực cùng sức sống phi thường cực kỳ đặc biệt không nơi nào có của mình.

Trên đường lớn người qua kẻ lại đông đúc nhộn nhịp chợt xuất hiện một cảnh tượng rất quái lạ.

Phàm lão bách tính nào đi ngang qua quán vằn thắn Ngũ Bảo, hết thảy đều không cầm lòng được mà lượn tới lượn lui liếc vào vài lần, thậm chí có người còn lì lợm vờ kiếm cớ đứng lại nghỉ chân không buồn cất bước.

Phương Quân Càn lười biếng ngả lưng vào ghế tựa, trên người hắn, hồng y đỏ rực nhức mắt, màu sắc chói lọi mà không lòe loẹt, trái lại càng nổi bật lên khí chất ung dung hoa quý. Dung mạo hắn tuấn mỹ phi thường, tóc mai tuy ngả bạc nhưng không hề làm giảm đi sức quyến rũ cuốn hút của hắn, mà càng tăng thêm vài phần từng trải, thành thục .

Mà lúc này, vị hồng y nam tử khiến cho biết bao nhiêu trái tim giai nhân tú nữ ngọc diệp kim chi đập dồn như trống trận ấy lại chỉ chăm chú nhìn ngắm vị công tử bạch y như tuyết đang ngồi chậm rãi, từ tốn thưởng thức bát vằn thắn trước mặt, đôi mắt chan chứa ôn nhu.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 169: Chương 169

"Nhị vị khách quan có muốn thêm một bát nữa không?" – Chủ quán tuổi còn khá trẻ điệu nghệ vắt khăn lên vai bước đến.

Hoàn Vũ đế hứng thú quan sát anh ta từ đầu đến chân: "Ta nhớ lần trước đến đây chủ quán không phải là ngươi, chẳng lẽ đổi chủ rồi à?"

"Vị khách quan đây nhớ kỹ ghê, cha tôi hai năm về trước đã giao lại quán vằn thắn này cho tôi quản lý."

Phương Quân Càn gật gật đầu: "Con kế nghiệp cha, hẳn là phải vậy."

Chủ quán nét mặt tươi cười đon đả: "Nhìn hai vị đây khí độ bất phàm, đích thị là đại gia phú quý giàu có từ nơi xa đến đây làm ăn rồi."

"Chủ quán ngươi có nhìn nhầm không đấy, hai chúng ta là người ở đây." – Bạn họ Phương lim dim mắt vờ vịt, "Chỉ có điều chúng ta rất ít khi ra ngoài, cho nên ngươi mới thấy lạ thôi."

Vô Song công tử đánh mắt liếc xéo hắn một phát, rồi lại cúi đầu xuống, tiếp tục từ tốn ăn bát vằn thắn vẫn chưa xong trước mặt: cứ theo kinh nghiệm của y mà phán, bạn Phương Quân Càn lại đang định trêu ghẹo người ta đây…

Chủ quán vốn thẳng bụng, thật thà nói: "Nhị vị khách quan đùa giỡn tiểu nhân rồi, suốt ngày trong nhà có gì thú vị chứ?"

"Đương nhiên là có rồi…" – Bạn Phương tà tà mị mị cười, nhổ ra bốn chữ khiến anh chủ quán trẻ người non dạ hóa băng, "Kim ốc tàng kiều." (1)

Tiểu Khuynh Vũ trầm mặc, mặc xác hắn, tiếp tục ăn, đáng nể là nước dùng vẫn không sái ra một giọt.

Có những lời nói vào tai trái ra tai phải đi mất là xong, không nhất thiết phải xem là thật.

Bạn chủ quán đáng thương cười gượng mấy tiếng: "Xem ra, khách quan cùng tôn phu nhân đúng là phu thê tình thâm. Ngưỡng mộ ngưỡng mộ!"

"Không phải phu nhân…" – Ngón tay thon dài lắc lắc phủ nhận, nụ cười của Phương Quân Càn khiến cho bạn chủ quán ngây thơ vô tội chợt thấy lông tóc nhảy dựng, phút chốc ngón tay ấy chỉ vào vị nam tử thanh quý vô hà ngồi bên cạnh vẫn chuyên tâm ăn không thèm đếm xỉa, đích thị công tử Vô Song, "Là y!"

Tiểu công tử tiếp tục trầm mặc.

Cả người anh bạn trẻ hốt nhiên run lên mấy cái, nhưng vẫn kiên cường gắng gượng đứng yên tại chỗ!

Thấy anh chàng vẫn chưa té ngã, Hoàn Vũ đế của chúng ta rất có cảm giác đi buôn lỗ nặng: Bát Phương thành đúng là thay đổi từng ngày nha, ngay cả một anh chủ quán vằn thắn nhỏ bé mà cũng thức thời hiểu sâu biết rộng thế này…

"Nhị vị đây làm cho tiểu nhân nhớ tới một chuyện." – Anh chủ quán thật thà chất phác gãi đầu gãi tai, "Cha tôi từng kể cho tôi nghe, lúc trước có hai người khách đến quán này ăn vằn thắn, cha tôi thấy họ cảm tình rất tốt, cũng chỉ nghĩ là huynh đệ thôi, ai ngờ một trong hai người ấy lại tuyên bố trước mặt mọi người 'Y, là người của ta.' làm cha tôi hốt hoảng không nhẹ!"

Chủ quán độc thoại: "Bất quá, rõ ràng nhớ lão cha có nói vị công tử kia ngồi luân y mà, hình như là không thể đi lại…"

Tuyệt thế song kiêu: "…"

Tiểu Khuynh Vũ lại chiêu một thìa nước dùng, thầm hạ quyết tâm: từ nay về sau đừng hòng bắt ta phải cùng chịu mất mặt với ngươi thế này nữa nhé…

Chủ quán vẫn còn lải nhải luôn mồm: "Sau đó, cha còn nhớ lại… À phải! Vị công tử kia ngồi trong luân y, giữa chân mày có một vết chu sa, chính xác là công tử Vô Song rồi! Còn vị ngồi bên cạnh quàng trên cổ một dải hồng cân, phong thái hiên ngang anh tuấn nhất định là Phương tiểu hầu gia… Tức là đương kim Thánh thượng… Lúc đó lại không nhận ra, làm cho lão cha hối hận không thôi… Ể?" Chủ quán chợt nín bặt, nhìn chòng chọc vào nhị vị Tuyệt thế song kiêu trước mặt.

Như thế nào mà càng nhìn càng thấy giống…

Anh chủ quán bắt đầu có vẻ mất bình tĩnh, nói lắp ba lắp bắp: "Dám hỏi nhị vị… Chẳng lẽ chính là, chẳng lẽ chính là…"

Phương Quân Càn ôn nhu mỉm cười với Tiểu Khuynh Vũ: "Khuynh Vũ, đã ăn xong chưa?"

Vô Song công tử ưu nhã gác đũa: "Rồi."

Bạn họ Phương liền để lại ít tiền thanh toán, rồi rời đi: "Chúng ta đi thôi!"

Bạn chủ quán kích động đến nỗi ửng đỏ mặt mày: "Nhị vị chẳng lẽ là…"

Phương Quân Càn ghé sát bên tai anh chàng, ra vẻ thần thần bí bí nói: "Chúng ta là ai, về mà hỏi cha ngươi đi."

"A!"

Chủ quán vằn thắn Ngũ Bảo đứng chôn chân tại chỗ ngẩn ngẩn ngơ ngơ nhìn theo bóng dáng hồng y bạch bào dần dần khuất lấp giữa biển người xuôi ngược, một hồi lâu sau cũng chưa thể hoàn hồn nổi.

Hoàn Vũ đế phen này, đi buôn vẫn không hề lỗ xu nào hết.

Đứng trước tiểu lâu chỉ còn là phế tích, ung dung nhìn Phương Quân Càn hì hụi đào sâu ba thước đất tìm rượu, Vô Song công tử đột nhiên nói: "Tiếu mỗ đem bí quyết chưng cất Bích huyết đào hoa truyền lại cho huynh, thế nào?"

Phương đồng học kinh ngạc ngẩng đầu lên: "Bí quyết chưng cất Bích huyết đào hoa là bảo vật của tửu giới, chẳng phải vẫn luôn giữ kín không truyền ra ngoài đó sao?"

Vô Song công tử gật gật đầu: "Vật vì hiếm nên mới quý, phương pháp chưng cất của Bích huyết đào hoa trong mắt người khác mà nói quả đúng là vô cùng quý giá."

Ngữ điệu đột ngột biến đổi: "Bất quá Tiếu mỗ thấy Tiểu hầu gia (Khuynh Vũ gọi lâu quen miệng, bạn Phương cũng không để ý gì) rất thích rượu này, thôi thì cố mà học lấy phương pháp chưng cất, đỡ mất công sau này cứ bám dính Tiếu mỗ không rời mà vòi rượu."

Cổ nhân vẫn dạy: Cho ai đó con cá chẳng bằng cho hắn ta cái cần câu mà. (2)

Bạn Phương Quân Càn hẳn là vô cùng đắc ý. Bí quyết để chưng cất Bích huyết đào hoa, rất nhiều thương lái cũng như bậc thầy về rượu đã tốn không biết bao nhiêu tâm sức kèo nài thương lượng, nhưng Vô Song công tử vẫn một mực từ chối khéo. Ấy thế mà bây giờ Hoàn Vũ đế chẳng cần động đến một ngón tay cũng sờ được vào bảo bối vô giá này.

Nhưng mà, biểu hiện của Hoàn Vũ đế ngược lại, khiến cho những người cầu cạnh bất thành nếu nhỡ tai nghe được cũng phải ói máu tức điên!

Hắn đã làm gì?

Lười biếng lim dim mắt thỏ thẻ: "Rượu này điều chế có phức tạp không?"

Vô Song công tử nhàn nhạt đáp: "Ngọc tửu quỳnh bôi, tất nhiên phải công phu chứ."

Con sâu lười biếng ký sinh lâu ngày trên người Phương đồng học bắt đầu phát tác: "Cái đó… Vậy hay là thôi đi! Dù sao đã có Khuynh Vũ tinh thông thành thục đây rồi, hà tất còn phải vất vả đi học nữa làm chi, cứ hễ muốn uống lại đến vòi Khuynh Vũ, Khuynh Vũ nỡ nào lại từ chối ta, đúng không?"

Thấy bộ dạng một mực ra vẻ ngả ngớn vô lại biếng nhác của hắn, Vô Song công tử chỉ còn biết bất lực mà cười: "Tùy ngươi thôi."

Vì vậy cho nên, bí quyết chưng cất loại rượu cực phẩm Bích huyết đào hoa vĩnh viễn trở thành bí mật trong tửu giới, cho đến khi Vô Song công tử tạ thế cũng mang theo xuống cửu tuyền, từ đó thất truyền, trên đời không còn một ai có thể điều chế được Bích huyết đào hoa hương thơm tuyệt trần, khiến người ngất ngây như lạc vào cõi mộng ấy nữa.

Mà, Hoàn Vũ đế Phương Quân Càn cũng không còn cơ hội uống thêm dù chỉ một giọt ngọc tửu đào hoa ấy ngày nào trong đời.

"A, đào được rồi!" – Thần kiếm đã chạm vào vỏ ngoài của vò rượu, Hoàn Vũ đế vui mừng hoan hô, càng liên tục không ngừng ra sức gia tăng tốc độ, đào, gạt, bới, cạy, cuối cùng cũng lôi lên được vò rượu được giấu kín cẩn mật dưới lòng đất.

Vô Song công tử lặng lẽ ngắm nhìn hắn, ánh mắt ôn nhu.

Ngắm nhìn hắn ôm lấy vò rượu, gương mặt tươi vui rạng rỡ như trẻ con được quà.

Trời xanh ơi, cầu xin ông hãy cho Tiếu Khuynh Vũ được nhìn nhiều hơn một chút nữa…

Gạt gạt đi bùn đất ngoài vỏ, bật niêm phong, Phương Quân Càn sung sướng nhắm mắt hít thật sâu mùi hương mát lành ngan ngát của rượu hoa đào: "Thơm quá!!!" ngoái đầu lại cười, "Khuynh Vũ…"

'Xoảng!!!'

Vò rượu rơi xuống,

Vỡ tan thành muôn nghìn mảnh nhỏ nát vụn.

Mỹ tửu chưa bao giờ được người nếm qua tung tóe đầy đất, vẽ lên nền đất đen một đóa mặc cúc khổng lồ.

Thời gian kẹt cứng.

Tiếu Khuynh Vũ lao đến ôm chặt Phương Quân Càn đang dần gục xuống vào ngực mình.

Sợ rằng, chỉ cần mình buông lỏng vòng tay, hắn sẽ vĩnh viễn tan biến thành mây khói…

Giờ phút này, cách lúc Phương Quân Càn trúng độc, đã vừa đúng hai mươi ngày.

Giao Hoàn Vũ đế lại cho thủ vệ Bát Phương thành, lặng lẽ hạ lệnh cho Bát thập tứ vân kỵ ngày đêm bảo vệ, còn Vô Song công tử một mình một ngựa phóng đi.

Đỉnh núi.

Miếu hoang.

Chân lý của thiên địa, băng tan tuyết rã, vạn vật hồi sinh, chỉ duy nhất trên đỉnh cô sơn này, khắp nơi băng giăng tuyết phủ không hề thay đổi, đất trời ngập trong rét buốt, băng hàn.

Tiếu Khuynh Vũ liếc qua cửa sổ nhìn mạt tuyết đọng bên ngoài ngôi miếu hoang tàn: "Hãy đưa cho ta Hoàn Thần thảo, ba điều kiện của Dư huynh, Tiếu

mỗ bằng lòng đánh đổi.”

Đối diện với y, một người dáng cao gầy vận áo dài màu xám tro, khuôn mặt âm trầm hiểm độc đang đứng, không ai khác chính là Bách độc lang quân Dư Nguyệt.

“Còn tưởng Vô Song công tử sẽ bất chấp thủ đoạn cưỡng đoạt Hoàn Thần thảo về tay, ai ngờ…”

Tiếu Khuynh Vũ lạnh lẽo đáp: “Bách độc lang quân giết người như ngóe, nhược bằng Tiếu mỗ giao đấu với ngươi, khó tránh khỏi liên lụy người vô tội.”

“Ngươi chẳng lẽ không sợ sau khi ngươi thực hiện lời hứa, ta sẽ trở mặt lật lọng ngươi sao?”

Vô Song công tử cười nhạt.

Dư Nguyệt giật mình.

Rõ ràng là Dư Nguyệt hắn đang chiếm thượng phong, nhưng mà không rõ vì sao, ánh mắt lạnh như băng của vị công tử áo trắng ngời lên trong suốt, thản nhiên bất định, ngược lại khiến hắn không dám nhìn thẳng.

“Nếu như ngươi thực sự tráo trở lật lọng, quá lắm thì Tiếu Khuynh Vũ sẽ cùng lôi ngươi xuống gặp Diêm vương.”

“Huống chi, Tiếu Khuynh Vũ sở dĩ đồng ý ba điều kiện của ngươi, cũng chỉ vì ngươi đã từng có tình cảm sâu nặng với Mạc Vũ Yến.”

Tiếu Khuynh Vũ hơi hạ đầu, vén vạt áo, ngạo nghễ quỳ xuống.

Tiếu Khuynh Vũ kiêu ngạo như thế, Tiếu Khuynh Vũ thanh cao như thế, công tử Vô Song đã từng thà từ bỏ cơ hội đứng lên chứ không cam lòng quỳ gối như thế.

Vậy mà bây giờ, lại có thể không chút do dự mà quỳ xuống trước mặt Dư Nguyệt.

Nụ cười của y vẫn nhàn nhạt thản nhiên, ung dung nói: “Tiếu Khuynh Vũ từng nói với lệnh huynh, trên đời này, chỉ có một người có thể khiến Tiếu Khuynh Vũ khom lưng quỳ gối. Người đó, chính là người duy nhất mà Tiếu Khuynh Vũ yêu thương hơn cả tính mạng trong cuộc đời này.”

“Điều kiện thứ nhất, Tiếu mỗ đã làm xong.”

Dư Nguyệt âm trầm lạnh lùng: “Vẫn còn hai điều kiện nữa.”

Bách độc lang quân hắn từ sớm đã lập một lời thề, nhất định phải bắt kẻ tàn phế đã lọt vào mắt xanh của Mạc Vũ Yến nếm thử nỗi thống khổ khi mất đi ánh sáng!

Từ trong ngực, móc ra một chiếc bình nhỏ điêu khắc tinh xảo: “Đây chính là hai điều kiện còn lại.”

Tiếp nhận bình thuốc, Tiếu Khuynh Vũ trong lòng tự vấn: Sợ hãi không?

Không hề sợ hãi.

Chỉ là, có cảm giác tiếc nuối một chút thôi.

Mỹ cảnh đào hoa khai mãn đầy núi ngập rừng năm nay, mình đã không còn có duyên sóng vai bên hắn cùng chiêm ngưỡng nữa rồi.

Y đứng thẳng trước mặt Dư Nguyệt, bạch y hơn sắc tuyết, người tựa vào không khí, tay níu cương gió mây.

Hai ngón tay thanh mảnh hữu lực nhẹ nhàng cầm chặt chiếc bình, y nhìn thuốc độc trước mặt, ánh mắt ôn nhu thâm tình tưởng như đang nhìn người trọn đời yêu thương.

Ánh mắt sáng trong như minh nguyệt chợt quét quang khuôn mặt âm trầm hung hiểm của Dư Nguyệt, Vô Song công tử thản nhiên tự trào: “Tiếu Khuynh Vũ kiêu ngạo tự nhận trí tuệ tuyệt luân, thấu hiểu hồng trần, chỉ duy nhất một chữ ‘tình’, khiến cho Tiếu mỗ dù có dùng cả đời này cũng không cách nào hiểu hết…”

Bật tung nắp bình, Tiếu Khuynh Vũ nhẹ nhàng ngửa đầu, dốc ngược độc dược bên trong, một hơi uống cạn!

“Tiếu Khuynh Vũ, bây giờ đã hiểu.”

—oOo—

(1): Kim ốc tàng kiều (金屋藏娇): giấu mỹ nhân trong lầu vàng.

Đây là một điển tích gắn liền với hoàng hậu Trần A Kiều của Hán Vũ Đế Lưu Triệt. Trần A Kiều là con gái của công chúa Quán Đào (cháu gái Hiếu Văn hoàng hậu) là em họ ngoại của Lưu Triệt, từ nhỏ hai người đã là bạn thanh mai trúc mã, công chúa Quán Đào thấy Lưu Triệt định đạc khôi ngô, thông

minh lại phóng khoáng, rất có khí chất quân vương nên có ý muốn gả Trần A Kiều cho Lưu Triệt, Lưu Triệt mỉm cười mà rằng: "Nếu lấy được nàng, con sẽ xây lầu vàng để giữ nàng."

Câu 'Kim ốc tàng kiều', chữ 'kiều' vừa có nghĩa là người đẹp, vừa là tên của Trần A Kiều. Mặc dù Trần A Kiều không thực sự xinh đẹp, nhưng tình nghĩa sâu nặng từ thuở nhỏ cũng khiến cho tình chồng vợ của hai người thắm thiết được một thời gian. Về sau, Trần A Kiều mãi mà không có con, cộng thêm dùng nhiều thủ đoạn trong hậu cung tranh giành sủng ái với các phi tần, cuối cùng bị Hán Vũ Đế phế truất ngôi vị hoàng hậu.

(2): Nguyên văn: Thụ nhân dĩ ngư bất như thụ nhân dĩ ngư (授人以鱼不如授人以渔): một câu thành ngữ Trung Quốc, đại ý là: thay vì cứ cho hoài ai đó vật gì, thà rằng cho người đó phương tiện hoặc cách thức để có và giữ được vật ấy, không phải phụ thuộc vào người cho nữa.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 170: Chương 170

"Công tử, chân của người sao lại…" – Tướng quân thủ thành thoáng nhìn thân ảnh thanh lãnh cô ngạo mà tuấn tú khôi ngô quen thuộc, hai chữ 'hỏng rồi' rốt cuộc tắc nghẹn trong cổ họng không tài nào thốt ra nổi.

Nếu nói rằng không dám, thà nói rằng một cảm giác không đang tâm, không đành lòng rất lạ lần đầu tiên không ngừng trỗi dậy trong lòng.

Có lẽ đại đa số người, sau khi đã gặp gỡ Vô Song công tử, cũng đều có chung cảm giác không nỡ đề cập đến sự khiếm khuyết của y.

Không ai chú ý đến thoáng chút trắng bệch lướt qua trên gương mặt Vô Song công tử. Sau một hồi thinh lặng nặng nề, y mới lãnh đạm mà nhã nhặn lên tiếng: "Đã phiền tướng quân phải quan tâm. Chỉ là bệnh cũ tái phát, cố tật ở chân Tiếu mỗ không thể trong một sớm một chiều mà hoàn toàn trị khỏi được."

Chuyển hướng hỏi thăm: "Hoàn Thần thảo Tiếu mỗ mang đến đã sắc mang cho Bệ hạ dùng chưa? Hoàng thành có tin tức gì không?"

"Hồi bẩm công tử, Bệ hạ đã được phục thuốc, nhưng cho tới giờ vẫn còn hôn mê bất tỉnh. Lý Sinh Hổ tướng quân ở Hoàng đô nhận được tin đang thống lĩnh binh mã đến tiếp giá."

"Ừ." – Vô Song công tử miên man nhìn xuống tay mình, nhè nhẹ gật đầu.

Chợt cao giọng gọi: "Vân Hỏa?"

Một người thuộc Bát thập tứ vân kỵ nhanh nhẹn rời khỏi hàng ngũ, khuỵu một gối xuống: "Có thuộc hạ!"

"Đẩy Tiếu mỗ đến soái trướng của Bệ hạ."

Vân Hỏa nghe rõ mệnh lệnh không sót chữ nào, phút chốc giật mình kinh ngạc.

Với bản tính cao ngạo quật cường của công tử, những điều hợp lý nhất có thể dành cho y là, y tuyệt đối không muốn bất cứ ai giúp đỡ mình, chứ đừng nói đến chuyện vặt vãnh dễ như trở bàn tay thế này.

"Sao vậy?" – Tiếu Khuynh Vũ quay sang cậu ta, đôi mắt vẫn trong veo ôn nhuận, đen thẳm như mặc ngọc.

"A, thuộc hạ tuân lệnh!" – Cho dù nghi hoặc cách mấy, Vân Hỏa vẫn không chút chần chừ tuân thủ mệnh lệnh của Vô Song công tử.

Lần đầu tiên được tiếp xúc với công tử ở khoảng cách gần như vậy, Vân Hỏa nhạy cảm phát hiện, bàn tay của công tử một mực đè chặt lên tay vịn của luân y, mấy ngón tay miết mạnh đến nỗi trắng bệch không chút huyết sắc.

Công tử đang… căng thẳng ư?

Trong lòng chợt cảm thấy, từ khi công tử trở về đến giờ, đã thay đổi.

Tay vẫn đẩy luân y, song Vân Hỏa lại để trí óc miên man suy nghĩ.

Đêm qua, nhìn thấy pháo hiệu của công tử nổ tung trên đỉnh núi, các huynh đệ lập tức đuổi theo đến trước miếu hoang, đến nơi liền thấy vị nam tử áo trắng thiên hạ vô song ngồi sõng soài trên bậc tam cấp của ngôi miếu nhỏ, tựa hồ đã chờ đợi bọn họ rất lâu, rất lâu rồi.

Vị công tử bạch y thanh quý vô hà, bất nhiễm hồng trần đó không hề ngước mắt lên nhìn họ, từ đầu đến cuối chỉ chăm chăm cúi đầu nhìn xuống tay mình.

Sau đó, mọi người hoảng kinh phát hiện, công tử của họ không đứng lên được nữa.

Công tử giải thích rằng bệnh cũ tái phát, bởi vì tình trạng của hai chân vốn chưa kịp ổn định.

Đương nhiên, tất cả đều tin tưởng. Bát thập tứ vân kỵ vĩnh viễn không bao giờ hoài nghi lời nói của Vô Song công tử.

Công tử sau khi trở về vẫn y như cũ không gì thay đổi, vẫn là ngộ biến bất kinh, thanh lãnh đạm nhã, tựa nước chảy mây trôi. Dường như y đã quay trở lại bình thường như lúc ban đầu.

Nhưng mà, một công tử với dáng vẻ như thế lại gieo vào lòng người ta một cảm nhận không thể nào nói ra thành lời được.

Giống như,

Càng thêm cô tịch,

Càng thêm muộn phiền,

Và cũng càng thêm tinh tế mẫn cảm.

Công tử bắt đầu thích ở những nơi tràn đầy ánh sáng. Trước đây, bọn họ chưa từng biết rằng công tử lại khát khao ánh sáng như vậy.

Thậm chí, ban đêm khi đi ngủ, cũng chong một ngọn đèn không tắt đến tận sáng mai.

Chỉ cần một ngọn gió nhẹ lay, một nhánh cỏ cựa mình cũng sẽ giật mình tỉnh giấc, để rồi sau đó bất động chăm chăm nhìn ánh nến đến ngây người, cả đêm không ngủ…

Vân Hỏa thực sự không rõ, công tử của mình đến tột cùng sao lại như vậy.

Đương lúc hồ tư loạn tưởng, chân đã vô thức đẩy công tử đến trước soái trướng.

Vân Hỏa tạm thời gác lại tâm tư hoang mang bề bộn sang một bên: "Công tử, chúng ta đến rồi."

"Ừ." – Vô Song công tử gật đầu.

Không thấy công tử yêu cầu đi thêm, Vân Hỏa vốn luôn tận tụy trung thành nhất thời lúng túng: nên đưa công tử đến đây rồi lui xuống, hay là đưa công tử vào bên trong?

Trong giây lát, cậu có vẻ tiến thoái lưỡng nan.

Bất quá, theo cá tính của công tử mà nói, có lẽ mình nên lui xuống…

"Vân Hỏa, đưa ta vào soái trướng đi." – Thật là ngoài dự kiến, Tiếu Khuynh Vũ hạ lệnh.

"Dạ." – Vân Hỏa vén rèm soái trướng, đẩy Vô Song công tử đi vào.

Khoảng cách với giường nằm của Hoàn Vũ đế càng lúc càng rút ngắn thì sự bất an lo lắng của Vân Hỏa lại theo đó mà càng nặng nề hơn.

Trong khi còn mơ mơ hồ hồ, có vẻ như, bản thân mình càng lúc càng tiến gần đến một sự thật khó lòng chấp nhận.

Ngược lại, công tử Vô Song cao hoa tôn quý vẫn thản nhiên tĩnh tọa trong luân y, trên gương mặt bình đạm ung dung của y, tuyệt nhiên không hề nhận thấy dù chỉ một manh mối mơ hồ.

Vân Hỏa bất giác thấy cổ họng khô đắng: "Công tử?"

Tiếu Khuynh Vũ khép mắt lại, không lên tiếng.

Giường nằm của Hoàn Vũ đế đã ở sát trước mặt y, vậy mà Tiếu Khuynh Vũ vẫn không hề bảo dừng lại!

Thoắt nhiên, một Vân kỵ kiêu dũng từng trải trăm trận chiến đấu sa trường, từng trở về từ núi thây biển máu lại đang không ngừng trào dâng một cảm giác khao khát, khao khát trốn chạy!

Luân y dừng lại.

Vân Hỏa rốt cuộc không còn sức để đẩy nữa, còn tiếp tục tiến lên, công tử sẽ va vào giường của Hoàn Vũ đế đang hôn mê. Càng tiến thêm một bước, sẽ càng rơi sâu hơn xuống vực thẳm tuyệt vọng không thấy điểm dừng!

Chung quanh, an tĩnh đến nghẹt thở.

Tiếu Khuynh Vũ lại cúi đầu nhìn vào lòng bàn tay trắng nhợt, có cảm giác như y vừa nảy sinh một niềm hứng thú say mê đối với bàn tay vậy. Y nhìn, y

ngắm, thật chuyên tâm mà nhìn mà ngắm, thật tỉ mỉ mà ngắm mà nhìn.

Sau đó nắm lại bàn tay, phẳng phất như, cũng là nắm chặt lại vận mệnh của chính mình trong bàn tay ấy.

Giọng nói rất nhẹ, như có như không tựa dòng nước lãng đãng trôi xuôi lướt qua soái trướng rộng lớn.

"Vân Hỏa… Hắn ở đâu vậy?"

Hắn ở đâu vậy?…

Vân Hỏa vừa muốn cười , vừa muốn khóc thật to lên!

Hắn ở ngay trước mặt người mà!!

Công tử, hắn đang ở ngay trước mặt người mà!?

Người, tại sao người còn hỏi hắn ở đâu!?

Dường như là, đã không còn cách nào che giấu nổi trước mặt thuộc hạ, Tiếu Khuynh Vũ cởi bỏ ngụy trang, lặng lẽ nói: "Vân Hỏa, chuyện này tuyệt đối không được cho ai biết."

Vân Hỏa lảo đảo khuỵu gối nghe 'uỵch' một tiếng, phủ phục xuống đất, nghẹn ngào nuốt khan: "Thuộc hạ… Thuộc hạ…"

Tiếu Khuynh Vũ vẫn mỉm cười tuyệt lệ, khiến người như đắm chìm trong gió xuân ấm áp mơn man: "Hắn, ở đâu vậy?"

Vân Hỏa khóc nghẹn, tiếng nấc tựa như tiếng rên rỉ thê lương của dã thú trong phút cuối cùng!

Tiếu Khuynh Vũ thu lại ánh mắt vẫn đang chăm chú đặt vào bàn tay, nhãn thần thanh lãnh như minh nguyệt hướng thẳng về phía trước: "Hắn ở trước mặt Tiếu mỗ có phải không?"

Vừa nói, y vừa vươn tay ra. Đôi tay trước tiên chạm vào thành giường bằng gỗ tử đàn chạm trổ tinh xảo, cảm giác lạnh lẽo khiến cho y khẽ khàng phát run lên.

Những ngón tay thon dài mảnh mai chậm rãi lần tìm.

Đây rồi, là tay của hắn, rồi vai, rồi cổ… Cuối cùng, bàn tay trìu mến ấp lên gương mặt sắc cạnh rõ nét thân thuộc của ai kia.

Thật cẩn thận, thật dịu dàng vuốt ve.

Này đôi mày kiếm sắc sảo xếch lên, hàng mi dài rậm, sóng mũi thẳng tắp cao ngạo, đôi môi mỏng tà mị biếng lười.

Này mặt mũi, dáng người, thân nhiệt, mùi vị… hết thảy đều là của hắn, quen thuộc đến nỗi không thể quen thuộc hơn được nữa, chẳng biết tự bao giờ đã hòa quyện cùng với máu xương của chính mình, dù cho có hóa thành tro, có tan thành nước.

Tiếu Khuynh Vũ cuối cùng cũng hiểu.

Có những ý ức trải qua thời gian sẽ dần mai một như vụn tro trong lửa tàn, nhưng mà, cũng có những người sẽ vĩnh viễn khắc ghi, chôn vùi ở tận đáy lòng đời đời kiếp kiếp.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 171: Chương 171

"Vân Hỏa, ngươi nói thử xem, trên thế gian này cái gì là quý giá nhất?"

Vân Hỏa ngẩng đầu lên, nhận thấy sắc mặt công tử trầm lặng như nước hồ sâu, chẳng gợn ba đào: "Mất rồi lại được, được rồi lại mất. Giữa được và mất, mới thấy những gì đang có trước mắt mới chính là trân quý nhất trên đời."

Không phải quyền thế địa vị, chẳng phải lợi lộc công danh, thậm chí càng không phải là lưu danh thiên cổ, mà chính là người còn ở ngay trước mặt… Thế thôi.

Một Vân Hỏa trước nay chưa từng dám phản đối công tử, ngay lúc này lại không biết lấy đâu ra dũng khí, thấp giọng: "Nếu như yêu là phải thống khổ

đau đớn như công tử cùng Bệ hạ, Vân Hỏa cam tâm tình nguyện không bước vào."

Vô Song công tử mỉm cười nhẹ nhàng khoan dung. Đôi đồng tử trong trẻo thuần khiết mà sắc như dao băng xẻ nước phản chiếu cả trời đêm mênh mông tinh tú, lấp lánh lung linh: "Cho nên mới nói, ngươi vẫn chưa hiểu…"

Vân Hỏa dời ánh mắt đi nơi khác, không dám tiếp tục nhìn y nữa.

"Nếu như, một người nào đó có thể khiến ngươi không màng bất cứ điều gì, bằng lòng ở cạnh bên bồi bạn, có thể khiến ngươi cam tâm tình nguyện mà hy sinh hết thảy… Đợi cho đến ngày ấy, Vân Hỏa tự nhiên sẽ thấu suốt thôi."

Đôi mắt của người trẻ tuổi kiên cường từng tôi luyện qua thập tử nhất sinh, giờ đây trong đôi mắt ấy xuất hiện một loại sắc thái gọi là mờ mịt, mông lung, hoang mang vô định: "Nhưng mà, rõ ràng biết sẽ thống khổ như vậy, hà tất phải dấn thân vào yêu, và yêu đến thế?"

Tiếu Khuynh Vũ hít một hơi thật sâu, khóe môi uốn lên thành một nụ cười, câm lặng vô thanh, mà trong sáng, thản nhiên như ánh nguyệt.

Tuyết y công tử nhàn nhạt nói: "Dù biết sẽ đau, cũng muốn được yêu… Đó chính là… ái tình."

Vân Hỏa phút chốc, nước mắt tràn mi!

Một tuyệt thế nam nhân như vậy, lẽ ra phải được chúc phúc, thi ân, nhưng mà tại sao, trời xanh kia lại cứ muốn đày y trầm luân trong bể khổ?

Một bước sa chân, vĩnh viễn chìm sâu muôn trượng.

Một quẻ thiên định, mãi mãi không thể thoát ra.

Đau thương, thống khổ, vô cùng vô tận.

Duyên kỳ ngộ của hai người, đó chính là bất hạnh mà số mệnh an bài. Nhưng mà, đồng thời cũng là, hạnh phúc, may mắn lớn lao nhất trong cuộc đời…

"Công tử," – Vân Hỏa gạt nước mắt đang lăn dài, ngữ điệu cố gắng bình ổn: "Công tử có bao giờ nghĩ đến chuyện, sau khi Bệ hạ tỉnh lại rồi, thấy công tử vì người hy sinh nhiều như vậy, Bệ hạ sẽ đau khổ đến mức nào? Việc này, so với việc giết chết Bệ hạ còn khiến người đau khổ hơn gấp bội!"

Thậm chí là, không thể chấp nhận.

Thân người mảnh mai đơn bạc trong luân y khẽ run rẩy, nhưng ngay lập tức ổn định như thường: "Tiếu mỗ… sẽ không để cho hắn biết đâu."

Vân Hỏa đại kinh: "Ý công tử là… ra đi?"

"Ra đi chỉ là chuyện sớm hay muộn, nhưng phải sau khi hắn tỉnh lại đã."

"Tỉnh lại?" – Vân Hỏa càng hoang mang.

Cánh tay của Tiếu Khuynh Vũ dịu dàng lần lên tấm chăn đắp của Phương Quân Càn, cẩn thận vén gọn: "Chờ hắn hồi tỉnh, sau khi chính miệng nói lời từ biệt, Tiếu mỗ sẽ ra đi."

Vân Hỏa không hiểu: "Công tử, vì sao không nhân lúc Bệ hạ còn chưa tỉnh mà đi ngay?"

"Lần trước Tiếu Khuynh Vũ lẳng lặng ra đi, đã khiến cho hắn chỉ sau một đêm tóc mai bạc trắng," – Ngón tay mảnh mai thanh tú dịu dàng trìu mến vuốt ve lọn tóc nhuốm sương, cười mà than rằng: "Nếu như lại một lần nữa không từ mà biệt, Tiếu mỗ e đến lúc đó hắn sẽ…" – Nát tim mà chết.

Vô Song công tử thản nhiên nói ra dự định của mình: "Đợi sau khi hắn hồi tỉnh, Tiếu mỗ sẽ bảo rằng bệnh cũ tái phát để thuyết phục hắn, muốn tìm Bách thảo thần y tiếp tục chữa trị, hắn sẽ không ngăn cản Tiếu mỗ rời đi đâu."

"Bệ hạ tuyệt đối sẽ không cho đi!" – Chân hỏng có thể lấy lý do bệnh cũ chưa khỏi để che đậy, nhưng còn đôi mắt thì sao, phải nói như thế nào cho hợp lý?

Thiên hạ chư hầu chăm chăm chú thị, quan viên văn võ đoán già đoán non, cũng chẳng còn bao lâu nữa, Đại tướng Lý Sinh Hổ sẽ thống lĩnh Bát Phương quân đến tiếp giá. Trước bao nhiêu con mắt nhất loạt đổ dồn về, công tử, người làm sao có thể lừa gạt hết thảy bọn họ?

Tiếu Khuynh Vũ ôn nhu mỉm cười với cậu: "Vân Hỏa, đến nay ngoại trừ ngươi ra, vẫn chưa có ai chú ý đến việc Tiếu mỗ đột ngột không thể nhìn thấy, sau này, cũng sẽ không ai biết cả."

Bao trùm đôi mắt không còn ánh sáng vẫn là phong thái uy nghiêm mà điềm đạm, thanh nhã mà quật cường, bạch y công tử thiên hạ vô song: "Tiếu Khuynh Vũ cho dù bị mù, vẫn như cũ, là công tử Vô Song!"

Y nắm chặt bàn tay, cũng tựa như, nắm chặt vận mệnh của toàn thiên hạ vào trong bàn tay ấy.

"Vân Hỏa, ta muốn ngươi giúp ta một tay."

Khoảng cách từ cửa soái trướng đến giường nằm của Hoàn Vũ đế, ước chừng bảy thước sáu tấc.

Ra khỏi soái trướng, chếch sang phải chừng hai dặm, là đại sảnh nghị sự của Bát Phương thành, tiến vào đại sảnh nghị sự đi thẳng về phía trước chín thước, chính là nơi đặt thư án xử lý hết thảy tấu chương các địa phương gửi về.

Vô Song công tử ngồi nơi bàn cao, trên thư án trước mặt, giấy mực bút nghiên được sắp đặt chỉnh tề theo quy luật cụ thể.

Hoàn Vũ đế vẫn mãi hôn mê bất tỉnh, công tử Vô Song tự gánh trách nhiệm tiếp nhận và xử lý toàn bộ chính vụ mà hắn để lại. Trước mắt, y chính là cột trụ duy nhất của Đại Khuynh!

"Công tử, đây là mật báo mới nhất truyền về từ Liêu Minh." – Thị vệ trình mật hàm lên, Vân Hỏa ở cạnh bên nhanh nhẹn đón lấy.

Vô Song công tử nhẹ nhàng nhấc chung trà trên bàn, ưu nhã hớp một ngụm: "Đọc đi."

"Dạ." – Vân Hỏa cố gắng khống chế bất an không ngừng trỗi dậy trong lòng, "Thám tử hồi báo, Liêu Minh đang nghiên cứu chế tạo máy bắn đá kiểu mới, tầm bắn từ một trăm bảy mươi đến hai trăm bốn mươi dặm, có thể chịu đựng được sức nặng của đạn đá lên đến ba mươi công cân." (công cân: kg)

Tiểu Khuynh Vũ không khỏi có chút động dung: "Khá lắm!"

"Liêu Minh quốc chủ đang đốc thúc những người thợ tay nghề tuyệt đỉnh nghiên cứu chế tạo đạn dược cho cỗ máy ấy, bởi vì Liêu Minh đối với việc này vô cùng xem trọng, hạ lệnh phong tỏa toàn diện, cho nên mật thám của chúng ta không có cách nào thâm nhập sâu hơn để mọi tin tức."

Vô Song công tử trầm ngâm: "Nếu Tiểu mỗ đoán không lầm, lần này, Liêu Minh muốn chế tạo chính là hỏa pháo đạn dược. Truyền lệnh xuống, các mật thám phải đặc biệt chú ý, có tiến triển gì lập tức trình báo."

"Dạ!" – Khinh xa Đô úy vừa đi bước trước, liền sau đó một truyện lệnh binh tiến vào thông báo, "Công tử, Lý Sinh Hổ tướng quân đã đến, hiện tại đang ở bên ngoài chờ truyền."

Vân Hỏa thấy lòng mình chùng xuống: cái gì nên đến sẽ đến… Công tử ơi, người còn giấu giếm được bao lâu?

Quay đầu lại, chợt thấy Tiểu Khuynh Vũ mừng rỡ mỉm cười, chung trà trong tay dịu dàng đặt xuống thư án, tư thế lưu loát tựa lưu thủy hành vân, vị trí cũng không sai biệt, nước trà trong chén thậm chí còn chẳng sóng sánh chút nào.

Chỉ có một mình Vân Hỏa mới biết, để thực hiện được những động tác, tư thế bình thường dễ như trở bàn tay ấy, Vô Song công tử đã phải vất vả gian nan tập đi tập lại, làm tới làm lui hàng trăm lần!

Công tử Vô Song lẳng lặng đảo mắt nhìn quanh một lượt, mỗi khi đôi mắt trong suốt minh triết ấy lướt qua mình, ai nấy đều có chung một cảm giác, cảm giác rằng y đang đặc biệt nhìn mình, trọng thị mình.

Nhã nhặn ngẩng đầu: "Đã vậy, thỉnh chư vị theo Tiểu mỗ cùng ra ngoài nghênh tiếp Lý tướng quân."

Nói rồi, kích hoạt luân y dẫn đầu đi ra cửa lớn.

Vân Hỏa chu đáo đã sớm mở cửa cho y rồi.

Dương quang chói chang tràn vào đại môn rộng mở. Tiểu Khuynh Vũ hoàn toàn đắm chìm trong ánh sáng mặt trời rực rỡ, chỉ có sau lưng khuất vào một khoảng tối mông lung.

Phảng phất như đang chuẩn bị sẵn sàng bước vào một thế giới hoàn toàn mới lạ, hoàn toàn xa lạ.

Khi Tiểu Khuynh Vũ điều khiển luân y sượt ngang qua người mình không sai một bước, Vân Hỏa bất giác bán tín bán nghi, rằng người thanh niên mù lòa trước mắt kỳ thực chỉ là suy luận chủ quan của mình áp đặt lên y mà thôi.

Nếu không, làm sao chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, y lại có thể hoàn toàn thích ứng với việc trước mắt mình là một khoảng không đen tối mịt mù, giơ bàn tay không thấy được ngón như vậy.

Đây chẳng phải là nỗi tuyệt vọng kinh khủng nhất trong cuộc sống hay sao?

Khi cậu dõi theo văn võ bá quan lục tục theo sau bước ra khỏi đại sảnh nghị sự, một nỗi bi ai thương cảm từ sâu hút trong lòng dâng lên tràn ngập cõi lòng người lính Vân kỵ kiên cường hiên ngang, cánh mũi phập phồng đắng cay, chua xót.

Công tử, biết bao nhiêu kẻ giống như thuộc hạ nguyện đi theo người, nương tựa người, nhưng còn người, người sẽ nương tựa vào đâu?

"Mạt tướng Lý Sinh Hổ tham kiến công tử, công tử an hảo!"

Tiểu Khuynh Vũ nương theo nơi phát ra âm thanh mà phán đoán, đồng nơi trên môi nở nụ cười, đôi mắt ngời sáng như hàn tinh hướng về người đang nói: "Đã lâu không gặp, Lý Sinh Hổ tướng quân vẫn uy dũng như ngày nào, thật đáng vui mừng. Tướng quân đường xa phong trần mệt mỏi, vất vả cho ngài

quá!"

Tiếu Khuynh Vũ trên người tuy không quan không tước, nhưng biết bao nhiêu anh hùng hào kiệt kiệt ngạo bất tuân bị y khuất phục hết thảy đều tuân lệnh y răm rắp.

Các võ tướng thậm chí còn có điểm e sợ Vô Song công tử, thử hỏi trước đây, có ai mà chưa bị Tiếu Khuynh Vũ sửa trị đâu? Nhưng mà, y không lên mặt dạy bảo, cũng chẳng động đậy tay chân, mà chính là đánh vào nhân tâm của họ.

Là trừng phạt? Nhưng là cách trừng phạt nhẹ nhàng nhất, mà cũng hiệu quả nhất.

Lý Sinh Hổ từ trước vốn đã không ưng mắt những kẻ thư sinh chân yếu tay mềm trói gà không chặt, ngoại trừ Tiếu Khuynh Vũ ra, dưới gầm trời này còn có ai đủ khả năng khiến cho một Lý Sinh Hổ tính nóng như lửa cam tâm tình nguyện tôn xưng hai tiếng 'Công tử'?

Trương Tẫn Nhai khép nép sợ sệt đứng bên cạnh Lý Sinh Hổ, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Bởi vì là lén lút đi theo đại quân của Lý Sinh Hổ đến Bát Phương thành, làm trái mệnh lệnh của công tử, không biết… không biết sẽ bị công tử phạt như thế nào đây!

Vì vậy nên Trương tiểu bằng hữu rất căng thẳng, giữ mình không rên lên một tiếng, cố gắng cúi đầu trầm mặc.

Ai ngờ, chờ lâu quá lâu, cũng không nghe công tử lên tiếng trách mắng.

Thận trọng lén lén ngước mắt lên, mới phát hiện ra ánh mắt của công tử không hề dừng lại trên người mình!

Lý Sinh Hổ vỗ vỗ cái đầu nhỏ nhắn đáng yêu, đến lúc này mới chợt nhớ vẫn còn một chuyện: "Công tử, lệnh đồ lâu ngày rất nhớ người, lão Lý thấy nó đáng thương nên tự tiện cho nó đi theo, công tử sẽ không trách móc chứ?"

Sắc mặt Tiếu Khuynh Vũ biến đổi.

Không nhẫn nại chờ đợi thêm được nữa, Trương Tẫn Nhai đồng học buông tay áo của ông tướng già ra, cong môi làm nũng, lộ ra bản tính bất mãn con trẻ ngây ngô: "Công tử, Tẫn Nhai từ nãy đến giờ vẫn đứng bên cạnh Lý tướng quân, người… người làm sao lại không thèm liếc mắt nhìn con một lần chứ!"

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 172: Chương 172

"Vân Hỏa, ngươi nói thử xem, trên thế gian này cái gì là quý giá nhất?"

Vân Hỏa ngẩng đầu lên, nhận thấy sắc mặt công tử trầm lặng như nước hồ sâu, chẳng gợn ba đào: "Mất rồi lại được, được rồi lại mất. Giữa được và mất, mới thấy những gì đang có trước mắt mới chính là trân quý nhất trên đời."

Không phải quyền thế địa vị, chẳng phải lợi lộc công danh, thậm chí càng không phải là lưu danh thiên cổ, mà chính là người còn ở ngay trước mặt… Thế thôi.

Một Vân Hỏa trước nay chưa từng dám phản đối công tử, ngay lúc này lại không biết lấy đâu ra dũng khĩ, thấp giọng: "Nếu như yêu là phải thống khổ đau đớn như công tử cùng Bệ hạ, Vân Hỏa cam tâm tình nguyện không bước vào."

Vô Song công tử mỉm cười nhẹ nhàng khoan dung. Đôi đồng tử trong trẻo thuần khiết mà sắc như dao băng xẻ nước phản chiếu cả trời đêm mênh mông tinh tú, lấp lánh lung linh: "Cho nên mới nói, ngươi vẫn chưa hiểu…"

Vân Hỏa dời ánh mắt đi nơi khác, không dám tiếp tục nhìn y nữa.

"Nếu như, một người nào đó có thể khiến ngươi không màng bất cứ điều gì, bằng lòng ở cạnh bên bồi bạn, có thể khiến ngươi cam tâm tình nguyện mà hy sinh hết thảy… Đợi cho đến ngày ấy, Vân Hỏa tự nhiên sẽ thấu suốt thôi."

Đôi mắt của người trẻ tuổi kiên cường từng tôi luyện qua thập tử nhất sinh, giờ đây trong đôi mắt ấy xuất hiện một loại sắc thái gọi là mờ mịt, mông lung, hoang mang vô định: "Nhưng mà, rõ ràng biết sẽ thống khổ như vậy, hà tất phải dấn thân vào yêu, và yêu đến thế?"

Tiếu Khuynh Vũ hít một hơi thật sâu, khóe môi uốn lên thành một nụ cười, câm lặng vô thanh, mà trong sáng, thản nhiên như ánh nguyệt.

Tuyết y công tử nhàn nhạt nói: "Dù biết sẽ đau, cũng muốn được yêu… Đó chính là… ái tình."

Vân Hỏa phút chốc, nước mắt tràn mi!

Một tuyệt thế nam nhân như vậy, lẽ ra phải được chúc phúc, thi ân, nhưng mà tại sao, trời xanh kia lại cứ muốn đày y trầm luân trong bể khổ?

Một bước sa chân, vĩnh viễn chìm sâu muôn trượng.

Một quẻ thiên định, mãi mãi không thể thoát ra.

Đau thương, thống khổ, vô cùng vô tận.

Duyên kỳ ngộ của hai người, đó chính là bất hạnh mà số mệnh an bài. Nhưng mà, đồng thời cũng là, hạnh phúc, may mắn lớn lao nhất trong cuộc đời…

"Công tử," – Vân Hỏa gạt nước mắt đang lăn dài, ngữ điệu cố gắng bình ổn: "Công tử có bao giờ nghĩ đến chuyện, sau khi Bệ hạ tỉnh lại rồi, thấy công tử vì người hy sinh nhiều như vậy, Bệ hạ sẽ đau khổ đến mức nào? Việc này, so với việc giết chết Bệ hạ còn khiến người đau khổ hơn gấp bội!"

Thậm chí là, không thể chấp nhận.

Thân người mảnh mai đơn bạc trong luân y khẽ run rẩy, nhưng ngay lập tức ổn định như thường: "Tiểu mỗ… sẽ không để cho hắn biết đâu."

Vân Hỏa đại kinh: "Ý công tử là… ra đi?"

"Ra đi chỉ là chuyện sớm hay muộn, nhưng phải sau khi hắn tỉnh lại đã."

"Tỉnh lại?" – Vân Hỏa càng hoang mang.

Cánh tay của Tiểu Khuynh Vũ dịu dàng lần lên tấm chăn đắp của Phương Quân Càn, cẩn thận vén gọn: "Chờ hắn hồi tỉnh, sau khi chính miệng nói lời từ biệt, Tiểu mỗ sẽ ra đi."

Vân Hỏa không hiểu: "Công tử, vì sao không nhân lúc Bệ hạ còn chưa tỉnh mà đi ngay?"

"Lần trước Tiểu Khuynh Vũ lẳng lặng ra đi, đã khiến cho hắn chỉ sau một đêm tóc mai bạc trắng," – Ngón tay mảnh mai thanh tú dịu dàng trìu mến vuốt ve lọn tóc nhuốm sương, cười mà than rằng: "Nếu như lại một lần nữa không từ mà biệt, Tiểu mỗ e đến lúc đó hắn sẽ…" – Nát tim mà chết.

Vô Song công tử thản nhiên nói ra dự định của mình: "Đợi sau khi hắn hồi tỉnh, Tiểu mỗ sẽ bảo rằng bệnh cũ tái phát để thuyết phục hắn, muốn tìm Bách thảo thần y tiếp tục chữa trị, hắn sẽ không ngăn cản Tiểu mỗ rời đi đâu."

"Bệ hạ tuyệt đối sẽ không cho đi!" – Chân không có thể lấy lý do bệnh cũ chưa khỏi để che đậy, nhưng còn đôi mắt thì sao, phải nói như thế nào cho hợp lý?

Thiên hạ chư hầu chăm chăm chú thị, quan viên văn võ đoán già đoán non, cũng chẳng còn bao lâu nữa, Đại tướng Lý Sinh Hổ sẽ thống lĩnh Bát Phương quân đến tiếp giá. Trước bao nhiêu con mắt nhất loạt đổ dồn về, công tử, người làm sao có thể lừa gạt hết thảy bọn họ?

Tiểu Khuynh Vũ ôn nhu mỉm cười với cậu: "Vân Hỏa, đến nay ngoại trừ ngươi ra, vẫn chưa có ai chú ý đến việc Tiểu mỗ đột ngột không thể nhìn thấy, sau này, cũng sẽ không ai biết cả."

Bao trùm đôi mắt không còn ánh sáng vẫn là phong thái uy nghiêm mà điềm đạm, thanh nhã mà quật cường, bạch y công tử thiên hạ vô song: "Tiểu Khuynh Vũ cho dù bị mù, vẫn như cũ, là công tử Vô Song!"

Y nắm chặt bàn tay, cũng tựa như, nắm chặt vận mệnh của toàn thiên hạ vào trong bàn tay ấy.

"Vân Hỏa, ta muốn ngươi giúp ta một tay."

Khoảng cách từ cửa soái trướng đến giường nằm của Hoàn Vũ đế, ước chừng bảy thước sáu tấc.

Ra khỏi soái trướng, chếch sang phải chừng hai dặm, là đại sảnh nghị sự của Bát Phương thành, tiến vào đại sảnh nghị sự đi thẳng về phía trước chín thước, chính là nơi đặt thư án xử lý hết thảy tấu chương các địa phương gửi về.

Vô Song công tử ngồi nơi bàn cao, trên thư án trước mặt, giấy mực bút nghiên được sắp đặt chỉnh tề theo quy luật cụ thể.

Hoàn Vũ đế vẫn mãi hôn mê bất tỉnh, công tử Vô Song tự gánh trách nhiệm tiếp nhận và xử lý toàn bộ chính vụ mà hắn để lại. Trước mắt, y chính là cột trụ duy nhất của Đại Khuynh!

"Công tử, đây là mật báo mới nhất truyền về từ Liêu Minh." – Thị vệ trình mật hàm lên, Vân Hỏa ở cạnh bên nhanh nhẹn đón lấy.

Vô Song công tử nhẹ nhàng nhấc chung trà trên bàn, ưu nhã hớp một ngụm: "Đọc đi."

"Dạ." – Vân Hỏa cố gắng khống chế bất an không ngừng trỗi dậy trong lòng, "Thám tử hồi báo, Liêu Minh đang nghiên cứu chế tạo máy bắn đá kiểu

mới, tầm bắn từ một trăm bảy mươi đến hai trăm bốn mươi dặm, có thể chịu đựng được sức nặng của đạn đá lên đến ba mươi công cân." (công cân: kg)

Tiếu Khuynh Vũ không khỏi có chút động dung: "Khá lắm!"

"Liêu Minh quốc chủ đang đốc thúc những người thợ tay nghề tuyệt đỉnh nghiên cứu chế tạo đạn dược cho cỗ máy ấy, bởi vì Liêu Minh đối với việc này vô cùng xem trọng, hạ lệnh phong tỏa toàn diện, cho nên mật thám của chúng ta không có cách nào thâm nhập sâu hơn để mọi tin tức."

Vô Song công tử trầm ngâm: "Nếu Tiếu mỗ đoán không lầm, lần này, Liêu Minh muốn chế tạo chính là hỏa pháo đạn dược. Truyền lệnh xuống, các mật thám phải đặc biệt chú ý, có tiến triển gì lập tức trình báo."

"Dạ!" – Khinh xa Đô úy vừa đi bước trước, liền sau đó một truyện lệnh binh tiến vào thông báo, "Công tử, Lý Sinh Hổ tướng quân đã đến, hiện tại đang ở bên ngoài chờ truyền."

Vân Hỏa thấy lòng mình chùng xuống: cái gì nên đến sẽ đến… Công tử ơi, người còn giấu giếm được bao lâu?

Quay đầu lại, chợt thấy Tiếu Khuynh Vũ mừng rỡ mỉm cười, chung trà trong tay dịu dàng đặt xuống thư án, tư thế lưu loát tựa lưu thủy hành vân, vị trí cũng không sai biệt, nước trà trong chén thậm chí còn chẳng sóng sánh chút nào.

Chỉ có một mình Vân Hỏa mới biết, để thực hiện được những động tác, tư thế bình thường dễ như trở bàn tay ấy, Vô Song công tử đã phải vất vả gian nan tập đi tập lại, làm tới làm lui hàng trăm lần!

Công tử Vô Song lẳng lặng đảo mắt nhìn quanh một lượt, mỗi khi đôi mắt trong suốt minh triết ấy lướt qua mình, ai nấy đều có chung một cảm giác, cảm giác rằng y đang đặc biệt nhìn mình, trọng thị mình.

Nhã nhặn ngẩng đầu: "Đã vậy, thỉnh chư vị theo Tiếu mỗ cùng ra ngoài nghênh tiếp Lý tướng quân."

Nói rồi, kích hoạt luân y dẫn đầu đi ra cửa lớn.

Vân Hỏa chu đáo đã sớm mở cửa cho y rồi.

Dương quang chói chang tràn vào đại môn rộng mở. Tiếu Khuynh Vũ hoàn toàn đắm chìm trong ánh sáng mặt trời rực rỡ, chỉ có sau lưng khuất vào một khoảng tối mông lung.

Phảng phất như đang chuẩn bị sẵn sàng bước vào một thế giới hoàn toàn mới lạ, hoàn toàn xa lạ.

Khi Tiếu Khuynh Vũ điều khiển luân y sượt ngang qua người mình không sai một bước, Vân Hỏa bất giác bán tín bán nghi, rằng người thanh niên mù lòa trước mắt kỳ thực chỉ là suy luận chủ quan của mình áp đặt lên y mà thôi.

Nếu không, làm sao chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, y lại có thể hoàn toàn thích ứng với việc trước mắt mình là một khoảng không đen tối mịt mù, giơ bàn tay không thấy được ngón như vậy.

Đây chẳng phải là nỗi tuyệt vọng kinh khủng nhất trong cuộc sống hay sao?

Khi cậu dõi theo văn võ bá quan lục tục theo sau bước ra khỏi đại sảnh nghị sự, một nỗi bi ai thương cảm từ sâu hút trong lòng dâng lên tràn ngập cõi lòng người lính Vân kỵ kiên cường hiên ngang, cánh mũi phập phồng đắng cay, chua xót.

Công tử, biết bao nhiêu kẻ giống như thuộc hạ nguyện đi theo người, nương tựa người, nhưng còn người, người sẽ nương tựa vào đâu?

"Mạt tướng Lý Sinh Hổ tham kiến công tử, công tử an hảo!"

Tiếu Khuynh Vũ nương theo nơi phát ra âm thanh mà phán đoán, đồng nơi trên môi nở nụ cười, đôi mắt ngời sáng như hàn tinh hướng về người đang nói: "Đã lâu không gặp, Lý Sinh Hổ tướng quân vẫn uy dũng như ngày nào, thật đáng vui mừng. Tướng quân đường xa phong trần mệt mỏi, vất vả cho ngài quá!"

Tiếu Khuynh Vũ trên người tuy không quan không tước, nhưng biết bao nhiêu anh hùng hào kiệt kiệt ngạo bất tuân bị y khuất phục hết thảy đều tuân lệnh y răm rắp.

Các võ tướng thậm chí còn có điểm e sợ Vô Song công tử, thử hỏi trước đây, có ai mà chưa bị Tiếu Khuynh Vũ sửa trị đâu? Nhưng mà, y không lên mặt dạy bảo, cũng chẳng động đậy tay chân, mà chính là đánh vào nhân tâm của họ.

Là trừng phạt? Nhưng là cách trừng phạt nhẹ nhàng nhất, mà cũng hiệu quả nhất.

Lý Sinh Hổ từ trước vốn đã không ưng mắt những kẻ thư sinh chân yếu tay mềm trói gà không chặt, ngoại trừ Tiếu Khuynh Vũ ra, dưới gầm trời này còn có ai đủ khả năng khiến cho một Lý Sinh Hổ tính nóng như lửa cam tâm tình nguyện tôn xưng hai tiếng 'Công tử'?

Trương Tẫn Nhai khép nép sợ sệt đứng bên cạnh Lý Sinh Hổ, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Bởi vì là lén lút đi theo đại quân của Lý Sinh Hổ đến Bát Phương thành, làm trái mệnh lệnh của công tử, không biết… không biết sẽ bị công tử phạt như

thế nào đây!

Vì vậy nên Trương tiểu bằng hữu rất căng thẳng, giữ mình không rên lên một tiếng, cố gắng cúi đầu trầm mặc.

Ai ngờ, chờ lâu quá lâu, cũng không nghe công tử lên tiếng trách mắng.

Thận trọng lén lén ngước mắt lên, mới phát hiện ra ánh mắt của công tử không hề dừng lại trên người mình!

Lý Sinh Hổ vỗ vỗ cái đầu nhỏ nhắn đáng yêu, đến lúc này mới chợt nhớ vẫn còn một chuyện: "Công tử, lệnh đồ lâu ngày rất nhớ người, lão Lý thấy nó đáng thương nên tự tiện cho nó đi theo, công tử sẽ không trách móc chứ?"

Sắc mặt Tiếu Khuynh Vũ biến đổi.

Không nhẫn nại chờ đợi thêm được nữa, Trương Tẫn Nhai đồng học buông tay áo của ông tướng già ra, cong môi làm nũng, lộ ra bản tính bất mãn con trẻ ngây ngô: "Công tử, Tẫn Nhai từ nãy đến giờ vẫn đứng bên cạnh Lý tướng quân, người… người làm sao lại không thèm liếc mắt nhìn con một lần chứ!"

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 173: Chương 173

"Bệ hạ cuối cùng cũng tỉnh lại, đúng là Bồ tát phù hộ, Bồ tát phù hộ!"

"Văn võ bá quan đây ai nấy cũng ngày đêm cầu nguyện cho Bệ hạ bình an vô sự!"

"Bệ hạ hồng phúc tề thiên, cát nhân thiên tướng, vạn thọ vô cương, tất nhiên sẽ không việc gì rồi!"

Hoàn Vũ đế vừa mới tỉnh dậy đã nghe xung quanh mồm năm miệng mười ồn ào như vỡ chợ, đầu choáng váng muốn nứt ra. Thị vệ các ngươi làm ăn kiểu gì thế, chẳng lẽ không biết như thế là quấy phá Trẫm yên tĩnh nghỉ ngơi sao hả!?

Đầu đau như muốn nổ tung, từng bộ phận của não bộ cuộn xoắn vào nhau vặn vẹo, xong lại phình lên rồi vỡ thành vô số mảnh vụn lả tả, tựa hồ hàng nghìn hàng vạn con ong nhất tề đập cánh loạn lên trong đầu.

Hoàn Vũ đế mềm nhũn tựa vào thành giường, bàn tay phải day day lên trán, cả khuôn mặt nhợt nhạt không chút huyết sắc.

"N…ước." – Đã mấy ngày nằm im lìm bất động, giọng nói của hắn khê đặc.

Bao nhiêu ồn ào huyên náo chung quanh chợt nín bặt, như thể đã chui tọt hết xuống đất.

Phương Quân Càn từ từ nhắc mắt, lại thấy đám quan viên đông nghẹt đứng lố nhố trong soái trướng chẳng biết vì sao chỉ còn có vài người, Tiếu Khuynh Vũ ngồi bên cạnh mình, trong tay bưng một chén trà.

"Khát không?" – Y mỉm cười, đôi mắt trong suốt thăm thẳm như nước hồ sâu không thấy đáy nhìn hắn.

Hoàn Vũ đế đột nhiên biến sắc.

Tiếu Khuynh Vũ khoan thai đặt chén trà lên trà kỷ sát bên giường, vị trí không mảy may sai biệt, cố nén trong lòng một nỗi thương cảm không tên, phía trên chân mày hơi gồ lên một chút, mơ hồ hiện ra vẻ tươi cười bất đắc dĩ: "Hai chân của Tiếu mỗ lại trở bệnh rồi, xem ra… phải tiếp tục làm phiền đến Dư thần y vậy…"

Quanh tai, nghe được tiếng hít sâu thở khẽ, nhưng lại không nghe thấy hắn nói gì.

Vô Song công tử mẫn tuệ thông minh tự nhiên có chút bất an: "Tiếu mỗ muốn đi tìm Bách thảo thần y, tiếp tục chữa bệnh."

Y không hề biết, Phương Quân Càn phút chốc, nước mắt tuôn rơi!

Một khi nhận ra đôi mắt Tiếu Khuynh Vũ đã không còn trông thấy được nữa, một đòn giáng cực mạnh nện thẳng vào tim, nỗi đau đớn tắc nghẹn đó sẽ còn đến bực nào…

"Phương Quân Càn, huynh làm sao vậy?" – Vì sao lại không lên tiếng nói gì hết?!

Những ngón tay của Vô Song công tử co chặt lại đến mức trắng bệch, nỗi hoảng loạn trước nay chưa từng xảy đến bây giờ lần đầu tiên không ngừng

quặn lên từ nơi sâu nhất trong lòng.

Một sự im lặng mênh mông, tưởng đã trải trăm năm, ngỡ đã qua nghìn kiếp.

Bên tai, cuối cùng cũng thoảng đến giọng thì thầm trầm thấp có vẻ lười nhác quen thuộc: "Ta khát."

"A!" – Tiểu Khuynh Vũ như người ngủ mê choàng tỉnh, cuống quýt bưng lên chén trà vừa mới đặt xuống trà kỷ đưa đến tận trước mặt hắn.

Đôi chân mày thanh tú tựa viễn sơn nhẹ nhàng giãn ra khi đôi môi hé nở nụ cười diễm lệ khuynh thành, hình ảnh ấy như một nhát cắt sâu vào lòng Hoàn Vũ đế, trở thành nỗi đau đớn vĩnh hằng không bao giờ liền sẹo của hắn ngày sau.

Lảng lặng tiếp nhận chén trà trong tay y, lẳng lặng dùng nắp gạt nhẹ lá trà trong nước.

Chẳng lẽ lại là… nghe nhầm…

Tiểu Khuynh Vũ hốt nhiên nghe bên tai mình loáng thoáng tiếng 'tách' 'tách'… Rất nhẹ, rất khẽ…

Đó chính là, thanh âm của từng giọt lệ rơi xuống, chạm vào mặt nước

Mà những ai còn đang lưu lại trong phòng chưa rời đi, bất tri bất giác, lệ đã tuôn đẫm mặt chẳng biết tự bao giờ.

Vũ lịch năm thứ hai mươi bốn, Lý Tòng Vũ con trai của Lý Sinh Hổ trong lúc nhàn rỗi không biết làm gì bèn mở《Khuynh Càn Lục》ra xem, khi đọc đến câu 'Vũ lịch năm thứ mười bảy, Hoàn Vũ đế truyền ngôi cho Văn Thành đế Phương Vệ Y, sau đó một mình đi đến dưới gốc đào nơi Tụ Thủ Nhai, dùng Hoàng Tuyền kiếm của Vô Song công tử, một kiếm tự sát', Lý Tòng Vũ lắc đầu mỉa mai: "Vô Song công tử kia đúng là mầm họa mà! Cách mười sáu năm vẫn còn khiến cho một vị đường đường là thiên cổ đế vương nhớ mãi không quên, chẳng tiếc vứt bỏ cả giang sơn vừa to vừa đẹp, tuổi còn trẻ đã vội tự sát chết theo! Tiểu Khuynh Vũ ơi Tiểu Khuynh Vũ, nếu y không phải bị yêu ma nhập xác, thì chắc chắn y chính là yêu ma…"

'Bốp!!!' Cả bàn tay to bè như chiếc quạt sắt không chút nương nhẹ, một bên mặt cậu thiếu niên lãnh trọn cú bạt tai cực mạnh, hằn lên năm ngón tay đỏ ửng.

Cả khuôn mặt Lý Tòng Vũ méo lệch sang một bên, ban đầu chỉ thấy đau như nghìn con kiến cùng lúc cắn chích tê tê ê ẩm, càng lúc càng lan rộng ra, tựa như nướng cả khuôn mặt trên than hồng rừng rực lửa, bất giác đưa tay lên sờ thử, mới nhận ra khóe môi ri rỉ máu tươi!

Phải biết rằng Lý Sinh Hổ già rồi mới có được một đứa con, tất nhiên coi như viên minh châu trân bảo nâng niu trong tay mình. Ngày thường nghìn lần yêu thương vạn lần chiều chuộng, ngay cả quở trách cũng không nỡ buông một câu, chứ đừng nói là xuống tay đánh đập!

Vậy mà bây giờ lại vì một kẻ đã chết rồi…

Cái bạt tai này, ban đầu khiến cho Lý Tòng Vũ ngạc nhiên, kế đến là không phục.

Khai quốc đại tướng quân Lý Sinh Hổ một tay nắm cổ đứa con xách lên: "Ngươi thì biết cái gì! Ngươi nghĩ thế nào mà dám nói quàng xiên bậy bạ về công tử hả!?"

Lý Tòng Vũ chỉ còn biết trố mắt, nín nhịn mấy lời cay nghiệt đã vọt lên tới cổ họng toan nhổ ra phản bác, khi nhìn thấy trong đôi mắt nhăn nheo già nua của cha mình ầng ậng nước mắt.

"Ngươi có biết công tử đã vì Bệ hạ mà hy sinh những gì không? Ngươi có biết công tử cùng Bệ hạ làm sao để vượt qua những sóng gió nguy nan lúc nào cũng rình rập dọc đường không? Lão tử đọc chẳng hiểu cái gì sách vở thánh hiền, nghe không ra cái gì đạo cao đức trọng, lão tử chẳng thiết! Nhưng mà ta nói cho ngươi biết, bất cứ ai cũng không có tư cách nói nặng nói nhẹ xúc phạm đến họ, ngay cả con ruột của ta, cũng không được phép!"

Một nam tử hán thân cao mười trượng, một nam tử hán cả đời kiếm cung, một nam tử hán chiến công lừng lẫy, một nam tử hán kiêu dũng ngoan cường, trong khoảnh khắc, khóe mắt đầy vết chân chim càng hằn sâu, xô ép lên nhau ứa lệ, khuôn mặt già nua nhòe đi trong nước mắt!

Vị tướng già nấc nghẹn khàn khàn nói với đứa con mình hết mực yêu thương: "Công tử đi rồi, Bệ hạ cũng nối gót bước theo… Ngươi có hiểu được tình cảm giữa hai người họ đến như thế nào không?"

Khi Vân Hỏa nhìn thấy Phương Quân Càn, hắn đang ngồi thừ người trên bậc cửa. Áo choàng đỏ rực lửa quàng trên người hệt như một tầng máu tươi quây chặt người hắn, lại càng đối lập với khuôn mặt trắng bệch hư nhược, đẹp như nghìn vạn cánh hoa lìa cành, vun thành nấm mồ câm lặng, diễm lệ đến thê lương, bàng hoàng.

Vân Hỏa cung kính hành lễ: "Bệ hạ!"

Hoàn Vũ đế ngước mắt lên, thanh âm của hắn khàn đặc vì mỏi mệt khiến Vân Hỏa bất giác liên tưởng đến một người đang chật vật băng qua con đường đêm giăng giăng bão tuyết.

Cô đơn, lạnh lẽo, rã rời, bất lực.

"Trẫm chờ ngươi đã lâu rồi."

"Bệ hạ nhân lúc công tử bận bịu chính vụ cho gọi tại hạ, không biết có việc gì quan trọng?"

Phương Quân Càn vùi mặt vào sâu trong lòng bàn tay, sầu tư thảm não: "Trẫm muốn biết, đôi mắt Khuynh Vũ làm sao mà bị mù."

Vân Hỏa nghe xong thất kinh, bất chợt cảm thấy vui mừng, nhưng mà trong lòng lại dâng lên một nỗi bi thương, dù có xua đuổi cách mấy vẫn càng lúc càng rõ rệt…

Vân Hỏa thầm nhủ trong lòng: Công tử, ai cũng đều bị người lừa gạt, chỉ duy nhất một người, người vĩnh viễn giấu không nổi…

Bởi vì, người đó chính là Phương Quân Càn.

Không chút chần chừ, Vân Hỏa mang tất cả những gì mình biết được chậm rãi kể hết ra.

Vân Hỏa nói xong, Hoàn Vũ đế lặng lẽ gật đầu, rồi lại lắc đầu.

Tiếng cười khùng khục ách lại trong cổ họng, hắn khổ sở: "Cả ba điều kiện, quỳ gối, hủy chân, mù mắt… Y đều chấp nhận."

"Tiểu Khuynh Vũ, huynh là một thằng ngốc mà…"

Điều khốn khổ nhất của kiếp người không phải là chưa từng có được điều gì đó, mà chính là sau khi có được rồi lại bị tàn nhẫn cướp đoạt đi.

Chẳng lẽ… hồng trần vạn trượng mênh mông, thế tục muôn phương xa ngái, thực sự không thể chấp nhận được một công tử Vô Song toàn vẹn hoàn mỹ, không vết tích, không khiếm khuyết ư?

Không thể được.

Bất chấp tất cả, bằng mọi giá phải cứu y, cho dù hết thảy những gì thuộc về mình từng chút một tiêu biến vào không khí, từng chút một tan nát thành hư vô, cho dù phải đau đớn như có ai nhai tim đục cốt, thì cũng bất quá là đến như vậy mà thôi.

Khuynh Vũ của ta, nhất định là vô cùng mỏi mệt, đúng không?

Vân Hỏa nhìn thấy đôi môi mỏng bạc phếch của hắn hơi nhếch lên, lời nói nhẹ như gió thoảng, mà lại chất chứa nỗi bi ai cùng bất lực đến cùng cực…

"Nếu như số phận đã định cho y sẽ mất đi, vậy thì thà rằng đừng bao giờ để cho y có được…"

Im lìm hồi lâu ở một hành lang cách đó không xa, Tiểu Khuynh Vũ lặng lẽ xoay lưng luân y.

Khoảnh khắc đưa lưng về phía Phương Quân Càn, Tiểu Khuynh Vũ bỗng nhiên quặn lên một nỗi đau đớn, đau đến nỗi nước mắt muốn ứa ra…

Rõ ràng là… lừa gạt hết thảy, vì sao chỉ duy nhất hắn, lại không tài nào giấu giếm được?

Phương Quân Càn, ngươi làm sao mà chỉ một lần liếc qua, đã biết được Tiểu Khuynh Vũ… không còn nhìn thấy nữa?

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 174: Chương 174

Rất lâu sau này, chúng thần trong lúc tò mò đã hỏi Hoàn Vũ đế, làm sao mà chỉ nhìn qua một lần đã nhận ra Vô Song công tử không còn nhìn thấy gì nữa, hay là trong lúc vô ý, công tử đã để lộ sơ hở gì chăng.

Hoàn Vũ đế mỉm cười đăm chiêu, giọng nói như truyền về từ nơi nào xa tít tắp: "Trẫm cũng không rõ vì sao… Bất quá, chỉ là biết như thế."

Có lẽ là, chẳng vì bất cứ lý do gì.

Hoặc cũng có lẽ là, bởi y là Tiểu Khuynh Vũ, còn hắn, là Phương Quân Càn.

Ngay trong đêm ấy, Hoàn Vũ đế cùng lúc hạ xuống ba mệnh lệnh.

Ráo riết truy nã Bách độc lang quân Dư Nguyệt trên toàn quốc, bất kỳ ai phát hiện tung tích báo về, thưởng trăm lượng hoàng kim, làm trọng thương Dư Nguyệt, thưởng ngàn lượng hoàng kim, còn ai lấy được thủ cấp của Dư Nguyệt, thưởng vạn lượng hoàng kim, đồng thời phong thiên hộ hầu!

Cấm ngặt mọi thương nhân mua bán giao dịch với Thảo dược thế gia, nếu phát hiện kẻ nào kháng chỉ, lập tức tước bỏ quyền kinh doanh đồng thời trục xuất khỏi lãnh thổ Đại Khuynh.

Cùng lúc, mới sáng sớm vừa bước xuống giường, trên dưới Dư gia xưa nay tự hào cha truyền con nối mấy trăm năm từ nhỏ đến lớn thất kinh phát hiện, từ đường lục đại tổ tông Dư gia đã bị Bát Phương quân mặt mũi dữ dằn như hung thần ác sát, gươm giáo sắc lẻm tuốt trần trùng trùng điệp điệp bao vây toàn bộ!

Hoàn Vũ đế của chúng ta nghiến răng nghiến lợi rít qua kẽ răng: "Hắn đã dám hãm hại Khuynh Vũ phế chân mù mắt, thì Trẫm sẽ khiến hắn phải cuống cuồng như chó mất chủ, ta muốn hắn suốt đời không chốn dung thân, chỉ cần còn ở Đại Khuynh ngày nào, ngày đó hắn đừng mơ sống yên với Trẫm!"

Con ngươi sắc sảo thâm trầm như đầm sâu không đáy của hắn kéo lên một tầng băng sương lạnh buốt: "Nhược bằng không tìm ra Dư Nguyệt, Trẫm sẽ nhổ cỏ tận gốc cả Dư gia!"

Trí nhớ phiêu diêu hồi tưởng, bay đến một gian phòng, bên trong là Tiểu Khuynh Vũ đang ngồi im lìm lặng lẽ.

Sắc mặt tái nhợt.

Ánh mắt thê lương.

Hai bánh xe luân y như đang nghiền nát trái tim vốn đã hoang tàn hư phế của y rồi.

Sau đó, y nhắc tay, cổ tay trắng tái gầy yếu mảnh khảnh đến nỗi người nhìn vào bất giác thấy tim đau nhói.

Nắng rọi qua cửa sổ vào bên trong, cả căn phòng bừng sáng.

Mà cánh tay của bạch y nam tử ấy dường như muốn vươn ra, để chạm vào ánh nắng!

Chỉ có điều là, ngón tay vừa chạm vào phần giấy dán khung cửa, thì liền như bị ngọn lửa táp lên, lập tức giật mình co lại. Hồi sau, lại lặng lẽ rút tay về giấu trong tay áo, tiếp tục tư thế ngồi ngay ngắn nghiêm trang như cũ.

Phương Quân Càn đứng chôn chân bên ngoài không bước vào nổi, người chẳng còn chút sức lực, dựa lưng một bên cửa, chẳng biết làm sao để có thể lau sạch ánh mắt thương tâm đau khổ của y bây giờ.

Có khi, rõ ràng người chịu đau không phải là mình, nhưng mà, so với một ai đó, lại càng đau hơn, càng nhức hơn bội lần.

"Tránh ra! Tất cả tránh ra cho ta!" – Bách thảo thần y Dư Nhật hùng hùng hổ hổ định xông vào soái trướng của Hoàn Vũ đế. Cũng không phải thị vệ không thể ngăn ông ta lại, mà bởi vì Phương Quân Càn đã sớm đoán được Dư Nhật sẽ đến, trước tiên phải bẩm báo cho hắn.

Dư Nhật tức giận tốc màn xăm xăm đi vào, đập bàn rầm rầm: "Phương Quân Càn ngươi làm vậy là có ý gì đây hả!?"

"To gan!!" – Ngự tiền thị vệ quắc mắt quát lớn, "Dám gọi thẳng tên húy của Bệ hạ!"

Phương Quân Càn chỉ nhẹ nhàng vung tay, ngăn thị vệ lại, "Dư thần y, đã lâu không gặp."

Mắt long lên nhìn chằm chằm nam nhân một thân hồng y rực lửa, mái tóc pha sương trước mặt, Dư Nhật phải phi thường khống chế phẫn nộ: "Bệ hạ, vì sao lại nghiêm cấm thương nhân qua lại với Dư gia ta, lại còn hạ lệnh cho quan binh bao vây từ đường của chúng ta?!"

Hoàn Vũ đế nhếch mép, bày ra một nụ cười như có như không, mà lạnh giá đến thấu xương thấu cốt: "Tìm không ra lệnh đệ, Trẫm sẽ thanh trừng Dư gia trước hết."

"Ngươi rõ ràng biết Dư Nguyệt từ lâu đã bị trục xuất khỏi gia môn, hắn có làm gì cũng không liên quan đến Dư gia!"

"Trẫm không cần biết."

Dư Nhật thực sự muốn điên lên rồi!

Trong lòng ông biết rất rõ, vị Hoàn Vũ đế này nhắm vào cả nhà họ Dư đơn giản chỉ là vì đôi chân bị hủy cùng đôi mắt không thấy gì của Tiểu Khuynh Vũ, nhưng mà vẫn không ngờ Phương Quân Càn lại nhân việc công mà trả tư thù, bèn cố nín nhịn: "Không phải Dư gia có ý chống đối với triều đình mà bao che, thực sự bởi vì Dư Nguyệt xuất quỷ nhập thần không bao giờ cố định một chỗ, Dư gia tìm không ra hắn!"

"Nghe đây," – Phương Quân Càn tắt nụ cười, thu lại biểu cảm tiêu dao khoái hoạt cố hữu, đuôi mày xếch lên, càng toát ra sát khí bức người, "Dư Nguyệt khiến Khuynh Vũ phế chân hỏng mắt, Trẫm sẽ biến hắn trở thành chuột nhắt chạy qua đường, sống ngày hôm nay không chắc đến ngày mai. Nếu như năm ngày sau Dư gia vẫn không giao ra Dư Nguyệt, thì đừng trách Trẫm trở mặt vô tình." Lại một cái nhếch môi buốt giá, thâm sâu khó lường, "Đương nhiên, niệm tình Dư thần y cùng Trẫm và Khuynh Vũ dù sao cũng là cố tri, đến lúc đó Trẫm sẽ phá lệ khai ân, tha cho ngươi một mạng."

Nghe hắn thản nhiên đe đọa trừng phạt toàn gia, Dư Nhật đỏ mặt tía tai run người vì giận: "Chuyện của Dư Nguyệt gây ra không đáng để Dư gia phải trả giá đắt như vậy!"

Hồng y nam tử nheo nheo mắt, Dư Nhật hốt nhiên cảm thấy cả người như bị hàn ý xuyên thủng từ trước ra sau.

"Những lời này, Dư thần y nên để dành nói với lệnh đệ Bách độc lang quân thì hơn."

Dư Nhật lúc này mới ý thức được, người từng cùng với mình chuyện trò vui vẻ không câu nệ phép tắc chỉ là Phương Quân Càn, còn kẻ hồng y như lửa, kẻ nói một là một hai là hai trước mắt kia, mới thực sự là Hoàn Vũ đế quân lâm thiên hạ!

Phía sau lưng hắn, là bao nhiêu mãnh tướng tinh binh anh dũng thiện chiến, là hằng hà sa số dị sĩ kỳ nhân, là cả một quốc gia với muôn dân trăm họ!

Lời hắn nói ra, tự nhiên hàm chứa sức mạnh uy hiếp cùng độ xác thực không thể nghi ngờ.

Đó chính là bản lĩnh sinh tồn khi đứng trước trùng điệp núi non hùng vĩ sừng sững mà sức người không thể kháng cự.

Dư Nhật tự nhủ: đừng cố gắng chọc giận hắn…

Thở hắt ra một hơi, Bách thảo thần y không thể không hạ thấp xuống cái đầu vốn luôn ngẩng cao kiêu ngạo: "Không biết Bệ hạ muốn như thế nào mới chịu buông tha cho Dư gia? Chỉ cần trong khả năng, Dư gia cam đoan sẽ dốc kiệt toàn lực."

Phương Quân Càn cười nhạt: "Dư gia tự quyết đi."

Dư Nhật biết Hoàn Vũ đế tâm ngoan thủ lạt, có thù tất báo, không khỏi chột dạ cắn răng: "Dư Nhật bất tài, nguyện dốc hết sức mình chẩn đoán chữa trị cho công tử, nói không chừng… Nói không chừng có thể làm cho công tử một lần nữa nhìn thấy ánh sáng!"

Một lần nữa nhìn thấy ánh sáng…

Đôi ngươi thâm trầm sâu không thấy đáy của Hoàn Vũ đế nhìn chằm chằm vị Bách thảo thần y đáng thương đang lo lắng như lửa đốt trong lòng, trầm ngâm hồi lâu, cuối cùng chậm rãi xoa cằm: "Nếu quả thực được như vậy, Dư gia cũng không đến mức tội không thể tha. Trẫm hy vọng Bách thảo thần y cố gắng hết sức."

Phòng riêng của Vô Song công tử.

Hoàn Vũ đế mỉm cười, vô hạn ôn nhu: "Khuynh Vũ, Dư thần y nghe chuyện của huynh liền đặc biệt đến thăm đây này." Phớt lờ ánh mắt phẫn nộ điên người của Dư Nhật bên cạnh chỉ hận một nỗi không thể xông đến lột da rút xương mình cho hả dạ, Phương đồng học nói dối nhanh như chảo chớp, mặt không đỏ, mắt không động, "Dư thần y hành y tế thế bất cầu danh lợi, quả nhiên là lương y như từ mẫu mà!"

Tiếu Khuynh Vũ khẽ chau đôi mày thanh tú tựa viễn sơn: "Còn không phải ngươi bức bách Dư thần y thôi?" Quả nhiên đúng là nắng không thể nói thành mưa được, có cái gì lọt qua khỏi Vô Song công tử đâu…

Phương Quân Càn mặt không đổi sắc: "Khuynh Vũ nghĩ nhiều quá rồi, những chuyện như vậy sao ta có thể làm được chứ?"

Hung hăng trừng mắt nhìn vẻ mặt phẫn uất chẳng chút cam tâm của Bách thảo thần y, Hoàn Vũ đế một bên uy hiếp, một bên nhỏ nhẹ dỗ dành: "Khuynh Vũ à, nhân gia Dư thần y không quản ngàn dặm đường xa đến đây, huynh cũng nên nói làm sao cho Dư thần y nhẹ bớt một phần gánh nặng chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 175: Chương 175

Suốt thời gian Bách thảo thần y cẩn thận bắt mạch cho Tiếu Khuynh Vũ, lòng Hoàn Vũ đế nóng như lửa đốt, tưởng chừng hàng vạn con sâu đang bò lúc nhúc bóp nghẹt trái tim hắn, đau đớn cùng hoảng sợ khôn xiết.

Hắn chăm chăm nhìn cánh môi của Dư Nhật, ngay cả chớp mắt cũng không dám, chỉ sợ từ cái miệng đó lạnh lùng nhổ ra bốn chữ 'Vô phương cứu chữa' thay cho phán quyết cuối cùng.

Cho dù quyền khuynh thiên hạ, thế đỉnh nhân thần, cho dù thiết huyết vô tình, tâm ngoan thủ lạt, có đôi khi, cũng không thể chống lại mệnh trời…

Nếu như Khuynh Vũ thực sự chân không thể đi, mắt không thể thấy, vậy thì dù có băm vằm Dư Nguyệt, tàn sát Dư gia thì đã sao? Có thể thay đổi được việc gì không?

Ngay cả khi tay ôm thiên hạ, tụ thủ giang sơn, làm một vị thiên cổ đế vương, một lời nói ra chính là sự sống hay cái chết của bao nhiêu con người, khi đã lâm vào thảm trạng thế này, chẳng phải cũng là yêu hận đan xen, kiệt cùng huyết lệ?

"Dư thần y, tình trạng của Khuynh Vũ rốt cuộc là như thế nào?"

Dư Nhật không đáp, chỉ trầm ngâm hỏi lại: "Ngày hôm đó, công tử phục độc dược có phải là 'Bất ly như khí' không?"

Tiểu Khuynh Vũ xoa cằm: "Đúng vậy."

Dư Nhật đăm chiêu nhìn vị công tử áo trắng thanh quý không chút tỳ vết trước mắt, vẫn là đôi ngươi sáng trong như ngọc, kiên định vững vàng, mà cũng thoáng len lỏi một tia cô độc tịch liêu.

Trong ngực tự nhiên giăng ngập cảm giác đau lòng bất nhẫn, Dư Nhật thở dài một hơi, lắc lắc đầu: "Công tử từ nay trở đi, e rằng không thể đứng lên được nữa…"

"Khốn kiếp!"

Hoàn Vũ đế xông đến túm lấy cổ áo của ông lôi xềnh xệch, mắt vằn lên đỏ quạch như hai hòn lửa, "Trẫm gọi ngươi đến là để nói những lời xúi quẩy đó phải không hả?"

Dư Nhật cảm thấy cổ mình sắp sửa gãy lìa ra đến nơi, hơi thở đứt quãng, cố gắng hớp hớp không khí: "Bệ hạ… cho… cho dù có… giết chết Dư Nhật… Hai chân của công tử cũng… cũng không…"

Đôi má tái nhợt của Tiểu Khuynh Vũ thoáng ẩn thoáng hiện một vẻ cô tịch thê lương không dễ gì nhận thấy: "Bệ hạ đừng làm khó Dư thần y, chuyện của Tiểu mỗ bản thân Tiểu mỗ vốn hiểu rất rõ… Dư thần y chỉ là nói thẳng ra thành lời mà thôi."

Rèm mi dài cong vút xinh đẹp khẽ run rẩy, nhưng ngữ khí vẫn tuyệt đối bình tĩnh, thản nhiên.

Mắt không thể thấy, không có nghĩa là không thể nhìn thẳng vào sự thật.

"Đừng nói nhảm." – Hoàn Vũ đế trừng mắt, đôi ngươi đen thẳm lóe sáng như hàn tinh, "Nhất định phải có cách, nhất định!"

Phi ngựa đăng sơn, kề vai nhìn thiên hạ, hết thảy những điều đó, đừng để chỉ tồn tại trong ký ức của nhau!

Dư Nhật thận trọng lựa chọn, cân nhắc từng chữ, cố gắng không chọc giận Hoàn Vũ đế mà vẫn nói ra được tình hình thực tại: "Thực không dám giấu, công tử từ khi còn trong bụng mẹ đã bị chất độc thâm nhập phủ tạng, khiến hai chân đều hư phế. Tuy đã từng được được Dư Nhật trị liệu có thể miễn cưỡng đứng dậy, song chung quy vẫn không thể sánh bằng người thân thể kiện toàn… Bây giờ, loại độc 'Bất ly như khí' này lại là chất kịch độc, độc càng thêm độc, trừ phi thiên tiên hạ phàm, nếu không công tử…" Lời lẽ tràn ngập cảm thông, tiếc hận.

"Chẳng lẽ ngay cả một tia hy vọng…" – Khuôn mặt của hồng y nam tử chan chứa tuyệt vọng. Chẳng lẽ ngay cả một tia hy vọng… cũng không?

Dư Nhật lắc đầu.

Phương Quân Càn vô lực khép mắt.

Tình yêu say đắm dốc cạn chân tình một kiếp, nghiêng đổ chân tâm một đời, chỉ nguyện cùng ai tay trong tay trôi qua năm tháng hoa niên, vai kề vai ngắm nhìn thiên địa rộng lớn, chẳng lẽ chỉ để đổi lấy cơn ác mộng triền miên đau khổ suốt quãng đời còn lại thôi ư?

"Phương Quân Càn, đừng lo lắng." – Đôi mắt vốn trong sáng thanh lãnh như minh nguyệt của Tiểu Khuynh Vũ lúc này lại như phủ lên một tầng hơi nước nhạt nhòa, "Tiểu mỗ chẳng phải từ sớm đã thành thói quen sao…"

Thói quen…

Hoàn Vũ đế nhếch môi tự trào. Làm sao có thể quen được chứ!

Huynh chẳng phải từng nói, tâm nguyện cả đời này chính là đứng lên đi lại ư? Vùng vẫy thảm thương cả nửa đời người, cuối cùng cũng đạt thành sở nguyện.

Đã thưởng qua quỳnh tửu kim bôi (1), làm sao còn nuốt trôi rượu nhạt?

Rõ ràng là, đã có thể đi đứng tự nhiên, cảm giác khoái hoạt hạnh phúc khôn cùng len lỏi vào từng khớp xương, thấm sâu trong từng thớ thịt. Vậy mà, một lần nữa lại vuột khỏi tầm tay, bao nhiêu đắng cay y đều nếm trải, nhưng lần này, phải gồng cứng cả người để nuốt trọn hết thảy đớn đau tuyệt vọng khó nói hết thành lời.

Đôi mắt tinh anh thấu triệt chỉ cần liếc nhẹ cũng đủ khuynh đảo thế nhân, đôi đồng tử trong veo thuần khiết đã quen chan hòa ánh sáng, đã quen ngắm nhìn thiên hạ thương sinh, giang sơn cẩm tú, vậy mà, lại nỡ lòng tước đoạt ánh sáng lung linh ngời lên trong khóe mắt, thay vào đó là bóng đêm mịt mùng vô biên bốn phía vây giăng.

Sâu thẳm trong lòng đã trằn trọc bao nhiêu, vùng vẫy bao nhiêu, kiên cường bao nhiêu, mới có thể ở trước mặt người trót yêu sâu nặng mà thốt ra những lời nhẹ như gió thoảng mây bay như vậy.

"Phương Quân Càn, huynh đi ra ngoài trước một chút được không?" – Giọng nói của y nhu nhã nhẹ nhàng, tuy chỉ là một lời đề nghị dịu dàng, nhưng mà,

trong ngữ khí lại mang theo một sức mạnh vô hình không ai có thể cự tuyệt, "Tiểu mỗ có vài lời muốn nói với Dư thần y."

"Được." – Hoàn Vũ đế khẽ ôm y vào lòng, ném cho Dư Nhật một cái liếc mắt cảnh cáo, rồi liền xoay lưng đi ra khỏi phòng. Ngoài ra, không nói thêm bất cứ câu nào nữa.

Bởi vì, giữa hai người họ, không cần phải quá nhiều ngôn từ thừa thãi.

Dư Nhật tâm phục khẩu phục: "Trong thiên hạ này người có thể khiến Phương Quân Càn ngoan ngoãn nghe lời chỉ có duy nhất công tử thôi."

Tiếu Khuynh Vũ nghiêm trang đính chính: "Dư thần y nói vậy là sai rồi. Bệ hạ đối với Tiếu mỗ không phải là nuông chiều, mà là tôn trọng."

Dư Nhật thần sắc thản nhiên, mang theo vài phần mạn bất kinh tâm: "Chẳng hay công tử giữ Dư Nhật ở lại có việc gì quan trọng?"

"Dư thần y cùng với Tiếu mỗ là cố tri, ngày trước Dư thần y chữa trị đôi chân cho Tiếu mỗ, ân tình của ngài Tiếu mỗ đã nhận quá nhiều, nay có vài lời Tiếu mỗ xin được chia sẻ với Dư thần y…"

Tiếu Khuynh Vũ ngừng lại một chút.

"Không giấu gì Dư thần y, Dư gia của ngài truyền đời kinh doanh dược thảo, mà nay chiến loạn liên miên, Dư gia lại càng có đất dụng võ. Các quốc lân bang từ sớm đã thèm khát miếng mồi béo bở họ Dư rồi."

"Dư gia là thảo dược thế gia, không tham gia vào việc tranh quyền đoạt lợi giữa các nước…"

Khóe môi Tiếu Khuynh Vũ hơi cong lên, thấu hiểu nhân tình thế thái: "Dư thần y sao lại ngây thơ như vậy!? Thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội (2), Dư gia vốn đã khống chế con đường giao thương buôn bán dược thảo, cho dù không có dã tâm đi nữa, nhưng đó lại là đại kỵ đối với những người cầm quyền! Việc điều trị cho thương binh là việc trọng yếu, bọn họ há có thể yên tâm giao việc trọng đại ấy cho người ngoài?"

Nụ cười của Vô Song công tử lạnh băng: "Dư gia đến giờ phút này vẫn chỉ muốn độc lai độc vãng, lo cho riêng mình, vẫn chưa nhận ra rằng mình theo không kịp thời thế đó sao?"

Dư Nhật nghe xong giật mình, mồ hôi đẫm trán: "Ý của công tử là…?"

"Dư gia tìm được một chỗ dựa vững chắc là việc cần thiết phải làm ngay, thay vì nơm nớp lo họa sát gia diệt tộc không rõ nguyên nhân, ngược lại chi bằng tiên hạ thủ vi cường, tự mình tìm ra một vị chủ nhân xứng đáng."

"Hiện tại trong ngũ đại cường quốc, đầu phục ai có lợi nhất đối với Dư gia, vị quân chủ nào khoan dung quảng đại, trong lòng Dư thần y có lẽ hiểu rõ."

Vô Song công tử nhấp một ngụm trà, nói cho hết ý: "Tiếu mỗ chỉ nói đến đây, còn quyết định như thế nào, còn phải mời các trưởng lão Dư gia suy xét kỹ lưỡng."

Dư Nhật nghiêm túc nói: "Dư mỗ nhất định đem toàn bộ lời của công tử truyền đạt lại với Dư gia."

Khóe môi nghiêm nghị lạnh lùng cố hữu của Vô Song công tử chợt hiện lên ý cười vui vẻ: "Tiếu mỗ rất hy vọng một ngày nào đó, có thể cùng với Dư thần y đồng điện vi thần, mở ra thái bình vạn đại."

"Đồng điện vi thần (3)?!" – Dư Nhật giật nảy mình, lập tức cười nhạt, "Công tử không phải bắt Dư Nhật đem nhốt trong cung, chỉ để xem mạch kê đơn, bốc thuốc chữa bệnh cho đại quan quý tộc đấy chứ?"

"Dư thần y đã quá xem thường bản thân rồi. Dám hỏi Dư thần y, tự cổ chí kim, được bao nhiêu kỳ nhân danh y xuất thân từ thâm cung nội uyển?"

Vân du thiên hạ, tứ hải hành y – Đó chính là lý tưởng cùng tâm nguyện của Dư Nhật cũng như hết thảy các kỳ nhân danh y trên đời, và cũng chính là nguyên tắc đối nhân xử thế cũng như lối sống của họ.

"Y thuật của Dư thần y nếu bị giam trong bốn vách cấm cung, thì quả thực là đáng tiếc, càng không phải mong muốn của Tiếu mỗ."

"Vương triều Đại Khuynh ta tiền đồ còn nhiều chông gai trắc trở, thiên tai nhân họa tất nhiên điệp điệp trùng trùng, Tiếu mỗ chỉ hy vọng, đến lúc đó Dư thần y với tư cách cùng bổn phận của Ngự y Đại Khuynh, dùng cái tâm lương y như từ mẫu mà thương lấy dân, ra tay tế độ, cứu tử phù sinh."

Kinh ngạc cùng rung động trước những lời của Tiếu Khuynh Vũ, Dư Nhật không thể không nghiêm túc trang trọng: "Cái tâm bác ái bao dung của công tử khiến cho Dư Nhật xấu hổ khôn nguôi, Dư Nhật nhìn cái danh hão Bách thảo thần y mà cả thẹn với lòng."

"Ngày sau, chỉ cần Đại Khuynh gặp khó khăn, Dư Nhật nhất định ra tay phò trợ, tuyệt đối không nhắm mắt làm ngơ!"

Câu chuyện bỗng lái sang hướng khác.

"Chỉ là, Dư Nhật có một việc không hiểu, thỉnh công tử dạy bảo."

"Dư thần y cứ nói đừng ngại."

Ngữ khí Dư Nhật sắc sảo: "Công tử mưu kế sâu xa, suy nghĩ thấu đáo, tẫn tâm kiệt lực, chính là vì nghìn dặm giang sơn hay là vì Hoàn Vũ bệ hạ?"

Nghe vậy, Vô Song công tử giật nảy mình, trầm ngâm không nói, cũng có vẻ như đang ngây ngẩn cả người.

Một hồi lâu.

"Có một số loại cảm tình vĩnh viễn không thể mở miệng nói ra, vì nói ra rồi sẽ không còn đúng nữa."

"Bệ hạ dù biết rõ hậu quả mà vẫn can đảm nói ra, đó là sai càng thêm sai, cái sai này nối tiếp cái sai khác. Còn Tiếu mỗ, tuy chưa bao giờ mở miệng, song trong lòng từ lâu đã thừa nhận tình duyên này rồi…"

Người đời thường nói, kiếp trước quay đầu nhìn nhau năm trăm lần, kiếp này mới đổi được một lần kề vai, vậy phải cần luân luân hồi hồi đến lần thứ bao nhiêu, mới đổi được một đoạn nhân duyên kim sinh kim thế?

Dù cho biết rõ là sai lầm, là đau khổ, là tai kiếp.

"Tiếu mỗ chưa từng nói với hắn… Nhưng mà, Tiếu mỗ muốn cùng với phần nhân tình này vĩnh viễn mang theo vào lòng đất."

"Tiếu Khuynh Vũ tự biết, thân này đã vùi sâu muôn trượng không thể thoát ra, vô phương cứu chữa, hổ thẹn với danh hiệu công tử Vô Song… Thực đã khiến Dư thần y chê cười rồi."

Dư Nhật ngẩn ngơ nhìn y.

Nước mắt đã cố nén nhịn, bất giác tuôn rơi lã chã.

Đại Khuynh vương triều Đệ nhất ngự y Dư Nhật, một trong mười tám vị công thần hàng đầu, cả đời tận lực nghiên cứu y thuật, khống chế dịch bệnh, trị bệnh hiểm nghèo, cứu chữa vô số người thập tử nhất sinh, được dân gian tôn xưng là "Thần Nông tại thế".

—oOo—

(1): Quỳnh tửu kim bôi: rượu ngọc chung vàng

(2): Thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội: người bình thường thì không sao, nhưng đã trót có gì đặc biệt hơn người thì sẽ trở thành trung tâm chú ý, thậm chí là gặp nhiều nguy hiểm hơn người khác.

(3): Đồng điện vi thần: làm tôi một chủ, cùng phục vụ cho một mục đích, tuy nhiên Vũ ca tuyệt đối không làm tôi Càn ca, cho nên tôi để nguyên văn

QUYỂN THỨ TÁM

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 176: Chương 176

Đang khi Dư Nhật từ trong phòng mình bước ra, bất thần bị một cái bao bố chụp lên đầu!

Đây là… cho dù Dư Nhật có ba đầu sáu tay, bảy mươi hai phép thần thông biến hóa cũng bị màn tập kích đột ngột từ trên trời rơi xuống này khiến cho trở tay không kịp.

Nhất thời trước mặt tối sầm, miệng ú ớ không la được một tiếng.

"Các ngươi đang bày trò gì đây?" – Thanh âm nhàn nhạt lãnh đạm, nhưng chúng tướng sĩ nghe như sấm dội trời quang!

Lý Sinh Hổ lập cập xoay người, rạp mình xuống đất hành đại lễ với hồng y nam tử: "Tham kiến Bệ hạ".

Mấy tên tiểu binh hùa theo chủ tướng làm bậy lại càng giật mình thon thót, tim mật cứ chực nhảy xổ ra ngoài, không ai bảo ai nhất loạt quỳ sụp xuống như tế sao.

Dư Nhật nhân cơ hội liền chui ra khỏi bao bố, sửa sang lại y phục xộc xệch trên người, ánh mắt giận dữ như tóe lửa!

"Dư thần y, ngươi không sao chứ?"

Câu hỏi thăm này của Hoàn Vũ đế xuất phát từ chân tâm thực ý, nhưng lọt vào tai Dư Nhật lại chẳng khác nào một câu châm chọc chế nhạo: "Không sao? Nhìn ta có vẻ gì giống như không sao không hả?"

Phương Quân Càn khổ sở cười khan, ánh mắt sắc lạnh như băng giá nghìn năm quét lên thân hình cục mịch thô lậu của Lý Sinh Hổ đang quỳ rạp dưới đất: "Lý tướng quân, ngươi có gì giải thích không?"

Lý Sinh Hổ gục đầu ủ rũ: "Không có."

"Vậy thì tự mình đến quân pháp ty chịu phạt bốn mươi quân côn, các sĩ tốt còn lại mỗi người hai mươi quân côn cho ta."

Trời đất ơi! Bốn chục gậy đập lên người thì không phải bong da tróc thịt sao, còn gì là hình hài nữa? Lý Sinh Hổ không phục phản kháng: "Bệ hạ!"

Hoàn Vũ đế càng nhìn ông lạnh lùng: "Tám mươi quân côn."

Lý Sinh Hổ xưa nay ở Bát Phương thành nhờ cái tính nóng nảy dữ dằn mà nổi tiếng, lúc này lại càng không thể nhịn nổi: "Bệ hạ! Lão Lý đích thực chỉ muốn thay Bệ hạ đi bắt đồ lang băm này thôi!"

"Lang, băm!?" – Dư Nhật bị mấy lời đó chọc cho nhảy dựng!

Những từ này quả thực, là lời tuyệt đối cấm kỵ của giới danh y, hơn nữa lại còn là thần y y thuật cao minh tâm cao khí ngạo dưới mắt chẳng có ai như Dư Nhật. Ông thà chịu để người ta phỉ báng là 'thấy chết không cứu' chứ không đời nào chấp nhận bị gọi là 'lang băm', cái này… đúng là một sự sỉ nhục quá trắng trợn đối với một người hành y mà!

"Ngươi có thể chửi mắng con người ta, nhưng ngươi không được phép sỉ nhục y thuật của ta!!"

Lý Sinh Hổ không nao núng phun phì phì: "Trị không được cho công tử, không phải lang băm chứ là gì!"

"Ai bảo ta trị không được cho y!?" – Râu ria Dư Nhật dựng ngược lên vì tức tối.

Phương Quân Càn giật mình: "Dư thần y nói vậy tức là có thể chữa trị khỏi cho Khuynh Vũ sao!?"

Dư Nhật lúc này mới kịp ý thức được mình nhỡ mồm nói hớ, mặt mày biến sắc.

Phương Quân Càn truy hỏi đến cùng: "Lời của Dư thần y rốt cuộc là ý tứ như thế nào!?"

"Cái này…" – Dư Nhật cố gắng vớt vát, "Dư mỗ chỉ là nhất thời nóng nảy không kềm được miệng…"

"Dư thần y…" – Hoàn Vũ đế mấp máy đôi môi, ngữ khí thoáng ẩn vẻ không hài lòng, "Ngươi nên thành khẩn hơn một chút, trước mặt Trẫm tốt nhất đừng giấu giếm dù chỉ một chút điều gì cả."

Đối với hắn mà nói, làm tổn thương đến Khuynh Vũ chính là điều tuyệt đối không thể tha thứ.

Lý Sinh Hổ có cảm giác như mình bị chơi một vố, to mồm rống vang như sấm dậy đất bằng: "Còn không phải ngươi nói công tử hết thuốc chữa hả!"

Dư Nhật khinh thị liếc xéo lão Lý: "Dư mỗ chỉ nói công tử vĩnh viễn không thể đứng lên được nữa, chứ ta có bảo công tử không thể nhìn thấy lại bao giờ đâu?"

"Ngươi!?"

Dư Nhật tiêu tiêu sái sái phất tay: "Là tự ngươi suy diễn hàm hồ, hiểu sai nghĩ bậy, còn ở đó mà trách ai?"

Phương Quân Càn không thèm lý đến hai đại nam nhân hăng tiết đấu võ mồm, nóng vội hỏi: "Dư thần y thực sự có cách làm cho Khuynh Vũ tìm lại ánh sáng sao!?"

Dư Nhật khôi phục phong thái của một vị thần y danh tiếng cùng sự tự tin vốn có: "Thảo dân đã kiểm tra tình trạng của công tử, loại độc 'Bất ly như khí' tuy khiến hai chân công tử không có cách nào phục hồi được nữa đồng thời làm mù đi hai mắt, tuy nhiên Dư mỗ phát hiện, công tử vẫn còn có thể cảm giác được sáng tối."

"Tức là muốn nói… Khuynh Vũ chưa hết cơ hội…"

Dư Nhật thở dài một hơi: "Không phải Dư mỗ có ý giấu giếm, chỉ là phương pháp này Dư mỗ một lần vô tình đọc được trong y thư cổ truyền lại, nôm na là lấy mắt đổi mắt, lại dùng kim châm kích thích hai huyệt Thiên Âm và Tinh Minh. Phương pháp này vừa quá sức nguy hiểm lại vừa tàn nhẫn độc ác, Dư mỗ thực sự không dám mạnh miệng nói ra."

"Nói cách khác, muốn chữa trị được cho Khuynh Vũ bắt buộc phải hy sinh đôi mắt của người nào đó?"

"Chiếu theo y thư mà nói, là phải lấy mắt bên trái của một người hoán đổi với công tử, sau đó Dư mỗ sẽ dùng ngân châm kích thích mắt trái của công tử cùng con mắt còn lại. Nếu như phẫu thuật thành công, vậy thì cả hai người đều có thể trông thấy, còn nếu như chẳng may thất bại, thì cả hai đều phải

sống trong bóng tối cho đến hết cuộc đời."

Mất là mất tất, được là được trọn.

"Việc vừa khó khăn vừa nguy hiểm như vậy, chính là ai dám can đảm tình nguyện đổi mắt đây?" – Sự thật tàn khốc, thế gian thực dụng, có khi huynh đệ ruột thịt còn không tin tưởng lẫn nhau, ngay cả tình thân máu mủ chỉ sau một cái chớp mắt cũng có thể trở mặt thành thù.

Vậy mà, nam nhân hồng y như lửa ấy lại có thể vô cùng bình tĩnh nhìn ông: "Phương Quân Càn, cam tâm tình nguyện."

"Bệ hạ vạn vạn lần không thể!!" – Lý Sinh Hổ đại kinh thất sắc, "Bệ hạ long thể tôn quý, thân mang vận nước an nguy, thương sinh xã tắc, nghìn vạn lần không thể đem thân mạo hiểm như vậy được! Cái mạng này của mạt tướng chính là Bệ hạ cứu về, dù có muốn khoét cả hai mắt mạt tướng cũng tuyệt không oán thán! Dư thần y, lấy mắt của lão Lý đi!"

Phương Quân Càn vỗ vỗ lên vai ông: "Nếu Phương Quân Càn ta đoán không sai, thì người trao đổi mắt phải có tuổi càng gần với Khuynh Vũ càng tốt, mà Trẫm cùng Khuynh Vũ may mắn lại sinh cùng năm."

Chớp chớp mắt, Phương Quân Càn tươi cười vui vẻ: "Ý tốt của lão Lý ngươi, Phương Quân Càn tâm lĩnh…"

Bách thảo thần y cười khổ: "Ta nói, các vị có phải là quá sốt sắng nhiệt tình không vậy, vạn nhất công tử không đồng ý thì sao?"

Phương Quân Càn nhàn nhạt đáp: "Chuyện này không đến lượt y có ý kiến, mặc nhiên buộc y phải chấp nhận."

"Được rồi!" – Hắn phất tay chấm dứt mọi lời bàn ra tán vào của hạ thần, "Trẫm tâm ý đã quyết, hà tất phải nhiều lời."

Chỉ một câu đơn giản ngắn gọn thế thôi, lại khiến con người ta không cách nào mọc ra nổi ý niệm kháng cự.

Hắn tự bẩm sinh đã sở hữu một thứ khí chất thống lĩnh quần nhân, bất luận là tư thái phóng khoáng buông tuồng hay khí độ ôn văn tao nhã, bất quá chỉ càng khiến cho thứ khí chất trời sinh ấy thêm kinh động lòng người mà thôi.

Dưới trời đêm mênh mông ***g lộng, gió thổi xào xạc, tựa hồ mang về tiếng vó ngựa tung trời từ chiến trường nào xa tít tắp.

Một vệt sao băng xẹt ngang bầu trời, đôi mắt của hồng y nam tử miên man nhìn về phía cuối chân trời đen kịt. Bức màn nhung của đêm tối chi chít tinh tú lung linh, dát ánh sáng ảo huyền lộng lẫy khắp khoảng không gian mênh mang vô tận.

"Lão Lý đến rồi đấy à?"

Lý Sinh Hổ sững người định cúi xuống hành lễ, tuy nhiên tám chục quân côn chịu phạt ở quân pháp ty buổi trưa khiến cho ông dù cố gắng hết sức mà đầu gối vẫn không gập lại nổi.

Hoàn Vũ đế thấy vậy cả cười: "Không cần đa lễ, rút kinh nghiệm lần sau được rồi."

Lý Sinh Hổ còn đang loay hoay xoay sở, đột nhiên nghe thấy hồng y nam tử trước mặt phì cười rồi lại thở dài.

Đêm lạnh.

Cô độc một thân, lẻ loi một bóng, bàng hoàng.

"Thân phận thay đổi, địa vị thay đổi, suy xét nhiều hơn, cố kỵ cũng nhiều hơn…"

"Chúng ta đã không còn là những Phương Quân Càn và Lý Sinh Hổ năm đó nữa."

"Cái gì cũng thay đổi, chẳng thể nào trở lại như xưa không cần kiêng dè sợ sệt, việc gì cũng phóng túng tùy tâm… Có lẽ, Khuynh Vũ nói rất đúng, vạn vật trên thế gian nào có thứ gì có thể trường cửu bất diệt?"

Hồng y nam tử xoay người nhìn ông, tóc mai nhuốm sương lòa xòa.

"Lúc này đây, nhìn những sĩ tốt trẻ tuổi vừa nhập ngũ, trong lòng lại xuất hiện một thứ cảm giác của trưởng bối, hồ đồ thật… A ha, rõ ràng là so với bọn họ chỉ cách biệt bất quá vài năm thôi…"

"Bệ hạ!"

Đứng trước ánh mắt đau thương thống khổ, dáng vẻ tiều tụy thê lương của nam tử tuyệt thế thiên hạ ấy, Lý Sinh Hổ bất giác dâng trào một thứ cảm xúc bi thương, phảng phất xa xôi cách thế muôn trùng.

"Được rồi được rồi, không nói nữa!" – Phương Quân Càn ha hả cười, "Đại khái đêm nay nghĩ ngợi nhiều, nên cảm khái cũng thừa dịp mà nhiều lên một chút thôi."

Ngữ khí chợt trở nên nghiêm trang: "Lý Sinh Hổ tiếp chỉ!"

"Có mạt tướng."

Đưa cuộn hoàng đoạn trao vào tay ông, Hoàn Vũ đế tâm ý sâu xa dặn dò: "Đây là Thánh chỉ mà Trẫm đã suy nghĩ, trù tính kỹ lưỡng. Phẫu thuật thành công đương nhiên không gì tốt bằng, nhưng vạn nhất thất bại, mọi việc xử lý quốc gia đại sự Trẫm đều đã an bài chi tiết rõ ràng trong Thánh chỉ này rồi, đến lúc đó Lý khanh hãy công bố cho toàn thiên hạ được rõ."

"Bệ hạ!" – Lý Sinh Hổ tiếp chỉ, từng chữ từng chữ như khóc ra máu, "Bệ hạ, người đâu cần phải làm thế! Dưới gầm trời này kẻ bằng tuổi với công tử nhiều không đếm hết, người hà tất mang long thể nghìn vàng đẩy vào nguy hiểm như vậy?!"

Lão Lý, ngươi vẫn chưa hiểu sao?

Ngoại trừ Phương Quân Càn, y sẽ không tiếp nhận sự giúp đỡ của bất cứ ai khác.

Bất luận thành công hay thất bại, cho dù biết sau đó y sẽ nổi giận, sẽ phẫn nộ, sẽ chán nản, sẽ thất vọng… thì đến rốt cuộc y cũng không thể làm gì khác, bởi vì người ấy chính là Phương Quân Càn.

"Lý tướng quân không cần đau buồn, Phương Quân Càn làm như vậy cũng có tư tâm."

Nụ cười của Hoàn Vũ đế thập phần thoải mái, biểu hiện của một vị đế vương quân lâm thiên hạ vào ban ngày đã sớm tiêu tan như sương mai buổi sớm, thân tình vỗ bồm bộp lên lưng lão Lý, hại vị tướng già vừa chịu phạt xiểng niểng muốn đứng không vững.

Lý Sinh Hổ xoay đầu, lại nhìn thấy hồng y nam tử ấy thả ánh mắt trôi theo dải ngân hà lấp lánh tinh quang vô cùng vô tận, gương mặt mỉm cười ung dung tự tại, ôn nhu dịu dàng.

"Nếu như có một ngày, Khuynh Vũ lại hỏi 'Vạn vật trên thế gian, điều gì có thể trường cửu bất diệt?'",

"Vậy thì lúc đó, Phương Quân Càn có thể đường đường chính chính trả lời y… Chỉ có duy nhất tình này, thượng cùng Bích Lạc, hạ Hoàng Tuyền."

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 177: Chương 177

Ngày phẫu thuật cho Tiểu Khuynh Vũ càng đến gần, Bách thảo thần y lại càng nhấp nhổm như ngồi trên đống lửa.

"Bệ hạ!"

Phương Quân Càn từ phía sau đống văn kiện ngước đầu lên, nhìn thấy Dư Nhật bộ dạng bồn chồn, muốn nói mà lại không nói được.

"Có gì cứ nói, không ngại."

"Bệ hạ, đối với cách chữa trị lần này trong tay Dư Nhật chỉ có ba phần nắm chắc, vạn nhất thất bại, không chỉ là công tử, thậm chí ngay cả Bệ hạ cũng…"

Tính mạng bản thân Dư Nhật không đáng ngại, song vận mệnh Tuyệt thế song kiêu cũng chính là an nguy của Đại Khuynh, vạn nhất làm liên lụy đến Dư gia mấy trăm nhân mạng, thì cho dù có chạy xuống tận âm tào địa phủ, Dư Nhật cũng khó thoát được tội trạng!

Phương Quân Càn hạ thấp đầu xuống, từ bên cạnh thư án rút ra một cuộn Thánh chỉ đưa cho ông.

"Dư thần y xin cứ yên tâm, trong Thánh chỉ này Trẫm đã sắp đặt mọi sự rất chi tiết rõ ràng. Bất luận chữa trị thành công hay không, bất cứ ai cũng không được gây khó dễ Dư thần y, càng không được phép lấy bất cứ danh nghĩa gì làm việc bất lợi đối với Dư gia."

Kinh ngạc tiếp nhận Thánh chỉ, Dư Nhật dậy sóng trong lòng.

"Lúc trước vì lệnh đệ mà trút giận vào Dư gia, đó là Trẫm không đúng."

Đường đường là quân vương một nước, vậy mà lại có thể đứng trước một bách tính bình thường khẳng khái nhận lỗi…

Dư Nhật quả thực một chút cũng không dám tin vào tai mình.

Thế nhưng sự thật rõ ràng rành mạch lại cứ không ngừng bày ra, tràn ra trước mắt mình, có không muốn tin cũng không được!

Lần đầu tiên trong đời, Dư Nhật thực sự cảm nhận được tấm lòng khoan dung vô lượng của một vị thiên cổ đế vương.

"Dư thần y không cần phải phiền muộn những việc sau này, đây chính là con đường mà Phương Quân Càn tự lựa chọn lấy, Dư thần y chỉ cần không thẹn với lòng là được."

"Dư Nhật nhất định vắt kiệt sức mình để không thẹn với lương tâm!"

Có một đêm nọ, Hoàn Vũ đế hỏi, vì sao trước đây Khuynh Vũ muốn bổn hầu chờ đợi, sau bốn năm mới trợ giúp ta đăng cơ xưng đế?

Tiếu Khuynh Vũ thoáng trầm ngâm.

"Tiếu mỗ năm mười tuổi rời khỏi Hoàng đô ngao du thiên hạ, Phương Gia Duệ tuy không trọn đạo làm cha, nhưng dù sao cũng có công mười năm nuôi dưỡng."

Giọng nói của Vô Song điềm nhiên bình thản, tựa hồ đang thuật lại chuyện nào đó của ai đó chẳng chút liên quan đến mình.

"Tiếu Khuynh Vũ mười lăm tuổi thành tài trở về, ưng thuận vì Đại Khánh dốc sức mười năm, đợi đến năm hai mươi lăm tuổi sẽ buông tay từ bỏ, tiêu diêu tự tại suốt quãng đời còn lại."

"Tiểu hầu gia có lẽ vẫn còn nhớ, khi Tiếu mỗ nói đồng ý là năm Tiểu hầu gia hai mươi mốt tuổi, cách thời hạn đó vừa đúng bốn năm."

Tính toán chi ly, suy xét tường tận hết thảy, rốt cuộc vẫn không chống lại được thiên ý an bài từ thăm thẳm cõi u minh.

Thiên cơ khó đoán, tạo hóa trêu ngươi, cùng lắm cũng đến thế này mà thôi.

Năm xưa Huyền Cơ Tử tính ra quẻ ấy, quả nhiên đã ứng nghiệm.

"Chính là vì, Tiếu mỗ cứ một mực khăng khăng quen biết, kết giao với huynh…"

"Lúc ấy chỉ nghĩ rằng, trợ giúp huynh đăng cơ xưng đế chính là lối thoát duy nhất cho quốc gia đã rệu rã mục ruỗng tận gốc rễ này… Phương Quân Càn tuyệt đối sẽ cường mạnh hơn nghìn lần vạn lần lịch đại đế vương của Đại Khánh, nếu như là lời của huynh, dù muốn Tiếu Khuynh Vũ ở lại bên cạnh huynh trong triều đình cũng không phải là không thể…"

Công tử Vô Song quả nhiên, lo trái nghĩ phải cũng chỉ một mực vì sự hưng suy của quốc gia dân tộc.

"Đợi qua thời hạn mười năm, Tiếu Khuynh Vũ báo đáp xong ơn dưỡng dục, liền trợ giúp huynh đăng cơ xưng đế, thống trị non sông gấm vóc này."

Hoàn Vũ đế hốt nhiên rất muốn biết: "Vậy còn Thái tử Phương Giản Huệ thì sao?"

Tiếu Khuynh Vũ khó hiểu quay đầu lại ngắm hắn: "Sống chết của kẻ đó, cùng ta có can hệ gì ư."

Phương Quân Càn tức thì im lặng…

Tuyệt thế song kiêu cũng là người, đương nhiên bản thân có yêu có ghét, có trân trọng, có kinh tởm.

Nhưng bất quá, thế nhân chỉ quan tâm xem bọn họ bay xa, bay cao đến đâu, mà chẳng hề đoái hoài bọn họ mệt mỏi hay không mệt mỏi.

Hồng hộc lựa chọn khoảng không gian cao xa bao la hơn yến tước tầm thường để thỏa sức giương cánh vùng vẫy, cũng mặc nhiên định sẵn số phận cô đơn hơn bội phần.

Điều khác biệt duy nhất, đối với Tuyệt thế song kiêu mà nói, cũng chính là khác biệt lớn nhất, khác biệt hoàn toàn với phần còn lại của nhân gian.

Cởi bỏ vầng hào quang kinh tài tuyệt diễm bách chiến bách thắng bao quanh thân mình, bọn họ cũng không khác gì những thanh niên tuổi trẻ bình thường khác trên thế gian này cả.

"Phương Quân Càn thử sống vài ngày không dùng đến mắt, kết quả là tay chân luống cuống, loạng choạng hoang mang, trong lòng cứ bồn chồn sợ hãi mà không biết phải gọi như thế nào…"

Một khi không để chính mình nếm trải, tuyệt đối không thể tưởng tượng ra nổi sự tuyệt vọng như thể sa chân xuống đầm sâu không đáy như vậy.

Tựa như, cô độc một mình lê thân tuyệt lộ, bên phải là vách đá sừng sững, bên trái là vực sâu muôn trượng, phía sau không còn đường lui, bịt kín mắt, chỉ có thể không ngừng tiến lên phía trước, tiến lên phía trước, tiến lên phía trước.

Điều đáng sợ nhất, chính là hoàn toàn không biết trước mặt mình có đường đi hay không!

"Phương Quân Càn đến thế mới biết, Khuynh Vũ tài giỏi biết bao nhiêu."

Ngữ khí của Vô Song công tử vẫn điềm nhiên bình thản, chẳng chút gợn sóng: "Kỳ thực, bị mù cũng không hẳn là một chuyện không tốt."

"Không cần thấy những kẻ không muốn thấy, không cần gặp những chuyện không muốn gặp, lại cũng không phải vì quá nhiều sắc màu hỗn loạn làm hoa mắt nhìn. Đó gọi là mắt không nhìn thấy, tâm không phiền não."

"Hà huống chi, đôi mắt không thấy gì, ngược lại khiến cho các giác quan khác càng nhạy bén linh mẫn hơn rất nhiều. Trong vòng hai mươi bước chân, một cánh hoa rơi, một chiếc lá rụng cũng không thoát khỏi đôi tai của Tiếu mỗ."

Tay chợt vung lên, đồng tiền 'bập' một tiếng cắm phập lên bàn, trên đó còn mắc một đôi cánh bướm không ngừng đập mạnh vùng vẫy muốn thoát ra.

Vô Song từ tốn mở to mắt, như thể để chứng thực lời mình: "Tái ông thất mã (1), làm sao biết không phải là phúc."

Trong soái trướng, đột nhiên không còn bất kỳ âm thanh nào.

Im lặng nặng nề đến khó lòng chịu đựng nổi.

Trong không khí cô đặc, chỉ còn nghe thấy tiếng lách tách lách tách rất khẽ của ánh lửa đèn run rẩy.

Một lúc thật lâu sau, mới nghe giọng nói xa xôi của hồng y nam tử:

"Nhưng mà, năm nay Phương Quân Càn vẫn chưa đưa Khuynh Vũ đến bên sông Xí Thủy ngắm hoa đào nở rộ."

Hắn đã từng hứa với y, đợi đến dương xuân tam nguyệt, đào hoa rực rỡ mãn khai, sẽ cùng nhau đến bờ sông Xí Thủy ngắm hoa đào.

Như năm nọ.

"Lại cũng chưa đưa Khuynh Vũ đến Tụ Thủ Nhai ngắm mặt trời mọc giữa một trời hoa bay…"

"Phương Quân Càn đã hứa với Khuynh Vũ, nhất định sẽ làm được. Khuynh Vũ cũng đã hứa với ta, thì không thể nuốt lời…"

Gạt sang một bên bao nhiêu tâm tình ngổn ngang, Hoàn Vũ đế miễn cưỡng mỉm cười:

"Khuynh Vũ chắc là khát nước rồi." – Đoạn tự mình rót ra một chén trà, đưa đến tận tay y.

Vô Song tiếp nhận.

Chén trà trong tay, nước trà trong chén, tự dưng khe khẽ rung động, sóng sánh.

Một chén trà, một chén nước trà đã được hạ dược.

Người uống xong chén ấy, sẽ ngủ một giấc thật sâu không hề biết gì, cho đến khi phẫu thuật kết thúc.

Tiếu Khuynh Vũ, tay nâng chén trà.

Tư thế nhấc tay của y vô cùng ưu nhã, chất men trắng muốt tuyết bạch của chén trà cũng bất tri bất giác mà nhẹ nhàng hòa quyện vào tay y.

"Trà này…"

Ngập ngừng hai chữ, không nghe thêm gì.

Trong lòng Phương Quân Càn thắc thỏm lo lắng. Y thuật của Vô Song công tử cao tuyệt, chẳng lẽ đã phát giác ra nước trà có vấn đề?

"Hay là trà này không hợp khẩu vị của Khuynh Vũ?"

"Không phải."

Tiếu Khuynh Vũ vén môi cong lên một nụ cười tuyệt trần diễm lệ, đoạn ở trước mặt hắn uống cạn chén trà.

Sóng mắt mênh mang dập dềnh lưu chuyển phía sau rèm mi dài khẽ rủ, thần sắc của bạch y công tử nhàn nhạt tựa liễu mảnh phất phơ.

"Có thể nhìn thấy tất nhiên không có gì tốt bằng… Nhược bằng không thể, mà đổi lại được huynh, Tiếu Khuynh Vũ cả đời này đã không còn gì nuối tiếc nữa."

Phương Quân Càn sải bước nhanh đến đỡ lấy thân thể bạch y trắng muốt mong manh như cánh bướm đang dần lả xuống.

Chỉ e rằng nếu mình lơi tay, y sẽ từ trong vòm ngực mình theo gió mà bay đi mất.

Huynh đã biết có phải không?

“Khuynh Vũ, Khuynh Vũ… của ta…” – Hắn khẽ lay y.

Ôn nhu, dịu dàng.

Cũng tựa như ngày ấy, những ngón tay của y chạm lấy một đầu hồng cân, từ tận đáy lòng Phương Quân Càn cũng thì thầm nhẹ nhàng như vậy.

Phương Quân Càn cam nguyện gánh vác hết thảy buồn vui sướng khổ vốn đã quá nhiều của Tiếu Khuynh Vũ. Kiếp trước, kiếp này, và cả kiếp sau.

—oOo—

(1): Tái ông thất mã (Tắc ông thất mã) (塞翁失马): câu chuyện ông già mất ngựa.

Tái: Vùng biên giới. Ông: ông già. Thất: mất. Mã: ngựa.

Tái ông là ông già ở vùng biên giới giữa hai nước.

Tái ông thất mã là ông già ở vùng biên giới mất ngựa.

Sách Hoài Nam Tử có chép một câu chuyện như sau:

“Một ông lão ở gần biên giới giáp với nước Hồ phía Bắc nước Tàu, gần Trường thành, có nuôi một con ngựa. Một hôm con của ông lão dẫn ngựa ra gần biên giới cho ăn cỏ, vì lơ đễnh nên con ngựa vọt chạy qua nước Hồ mất dạng. Những người trong xóm nghe tin đến chia buồn với ông lão.

Ông lão là người thông hiểu việc đời nên rất bình tĩnh nói: – Biết đâu con ngựa chạy mất ấy đem lại điều tốt cho tôi.

Vài tháng sau, con ngựa chạy mất ấy quay trở về, dẫn theo một con ngựa của nước Hồ, cao lớn và mạnh mẽ.

Người trong xóm hay tin liền đến chúc mừng ông lão, và nhắc lại lời ông lão đã nói trước đây.

Ông lão không có vẻ gì vui mừng, nói: – Biết đâu việc được ngựa Hồ nầy sẽ dẫn đến tai họa cho tôi.

Con trai của ông lão rất thích cỡi ngựa, thấy con ngựa Hồ cao lớn mạnh mẽ thì thích lắm, liền nhảy lên lưng cỡi nó chạy đi. Con ngựa Hồ chưa thuần nết nên nhảy loạn lên. Có lần con ông lão không cẩn thận để ngựa Hồ hất xuống, té gãy xương đùi, khiến con ông lão bị què chân, tật nguyền.

Người trong xóm vội đến chia buồn với ông lão, thật không ngờ con ngựa không tốn tiền mua nầy lại gây ra tai họa cho con trai của ông lão như thế.

Ông lão thản nhiên nói: – Xin các vị chớ lo lắng cho tôi, con tôi bị ngã gãy chân, tuy bất hạnh đó, nhưng biết đâu nhờ họa nầy mà được phúc.

Một năm sau, nước Hồ kéo quân sang xâm lấn Trung nguyên. Các trai tráng trong vùng biên giới đều phải sung vào quân ngũ chống ngăn giặc Hồ. Quân Hồ thiện chiến, đánh tan đạo quân mới gọi nhập ngũ, các trai tráng đều tử trận, riêng con trai ông lão vì bị què chân nên miễn đi lính, được sống sót ở gia đình.”

Sau khi kể câu chuyện trên, sách Hoài Nam Tử đưa ra luận điểm: Họa là gốc của Phúc, Phúc là gốc của Họa. Họa Phúc luân chuyển và tương sinh. Sự biến đổi ấy không thể nhìn thấy được, chỉ thấy cái hậu quả của nó.

Do đó, người đời sau lập ra thành ngữ: Tái ông thất mã, an tri họa phúc. Nghĩa là: ông lão ở biên giới mất ngựa, biết đâu là họa hay là phúc.

Hai điều họa phúc cứ xoay vần với nhau, khó biết được, nên khi được phước thì không nên quá vui mừng mà quên đề phòng cái họa sẽ đến; khi gặp điều họa thì cũng không nên quá buồn rầu đau khổ mà tổn hại tinh thần. Việc đời, hết may tới rủi, hết rủi tới may, nên bắt chước tái ông mà giữ sự thản nhiên trước những biến đổi thăng trầm trong cuộc sống. (theo Cao Đài từ điển)

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 178: Chương 178

“Bệ hạ, người đã sẵn sàng chưa?” – Dư Nhật niệp ngân châm trong hai ngón tay, hơ qua hơ lại trên ngọn lửa để khử độc.

Hương thơm thanh khiết mát lạnh của đào hoa thoang thoảng len vào khứu giác của Phương Quân Càn, làn hương thân thương như mời người thả lỏng, hòa quyện, tan chảy.

Khuynh Vũ của hắn, nằm bên cạnh chìm sâu trong giấc ngủ yên lành vô tư, trên gương mặt còn phảng phất nét cười, như đang lạc vào giấc mơ viên mãn. Đợi đến khi y thức dậy, là có thể lại được ngắm nhìn cảnh đẹp thế gian…

Đôi ngươi thăm thẳm yêu thương nhìn thật sâu người bên cạnh, mười ngón tay đan chặt vào nhau.

Tuyệt thế song kiêu đều đã nằm yên trên bàn phẫu thuật.

Hồng y nam tử lưu luyến khép mắt: "Bắt đầu đi."

Bên ngoài trướng, Đại tướng quân Lý Sinh Hổ nhấp nhổm như ngồi trên bàn chông. Nhìn sang Vân Hỏa đứng im lìm bất động như cây tùng trên đỉnh núi, lão Lý hoang mang hỏi: "Ta nói… Bệ hạ cùng công tử sẽ không việc gì chứ?"

Để rồi nhận về một câu trả lời lạnh lùng cộc lốc: "Không biết."

"Phẫu thuật sẽ thuận lợi chứ?"

"Không biết."

"Dư Nhật kia đáng tin chứ? Lão ta sẽ không thừa cơ trả hận trong lòng chứ?"

"Không biết."

Lý Sinh Hổ trừng mắt sáng quắc như ánh đồng: "Vậy thì ngươi biết cái gì?"

Vẫn chỉ là hai chữ: "Không biết."

Cái kiểu hỏi gì cũng không biết khiến cho Lý Sinh Hổ điên tiết đến muốn thổ huyết!

Ánh mắt của Vân Hỏa trước sau vẫn chỉ chăm chăm dán vào bức rèm trướng, hoàn toàn không thèm đếm xỉa đến nộ hỏa bừng bừng của Đại tướng quân.

Một canh giờ nặng nhọc trôi qua. Trong trướng vẫn không chút động tĩnh.

"Có khi nào không được…" – Đã có người bắt đầu mất kiên nhẫn.

"Câm mồm!" – Lão Lý tức giận đến nghẹn thở, "Quấy nhiễu thần y tập trung, ngươi đền nổi không hả!? Loại phẫu thuật này làm sao có thể nhanh chóng thành công, có vậy mà các ngươi cũng không thông à!"

Lời vừa rồi quả rất có sức mạnh uy hiếp.

Khiến cho đám quan viên sốt ruột ngọ nguậy tức thì im miệng nín thở, tiếp tục yên tĩnh chờ đợi.

Từng phút, từng giây chậm chạp trôi qua.

Đám quan viên bên dưới rốt cuộc cũng hết nhịn nổi, ngứa miệng nhắc nhở: "Lý tướng quân, đã qua hai canh giờ rồi."

Lý Sinh Hổ không buồn quay đầu lại, đáp gọn một câu: "Bốn canh giờ cũng phải chờ."

Có đôi khi, so với ngôn từ nặng nhẹ thì sự trầm mặc càng khiến cho người ta cảm thấy áp lực trầm trọng hơn gấp bội lần.

Hết thảy quan viên co rúm người vì lo lắng, không ngừng vặn vẹo tay chân, đi đi lại lại, môi mấp ma mấp máy, nhìn Lý Sinh Hổ muốn nói gì đó rốt cuộc lại không dám.

Trời đã tang tảng sáng. Người bên trong trướng vẫn chẳng thấy tăm hơi.

"Công tử cùng với Bệ hạ nhất định sẽ không việc gì đâu… Bọn họ là thiên chi kiêu tử, nhân trung long phượng mà, chắc chắn sẽ được trời cao phù hộ…"

Đừng nói tới ai khác, ngay chính kẻ đang lảm nhảm kia cũng không dám tin vào những lời ấy.

Vân Hỏa nhếch môi, thần sắc kiên nghị, y phục trên người không biết từ lúc nào đã ướt đẫm hơi sương, suốt năm canh giờ vừa qua, ngay cả một sợi lông tơ cũng không hề nhúc nhích!

Đột nhiên, Vân Hỏa sải từng bước dài xông thẳng đến rèm trướng!

Chúng quan hoảng hốt kêu lên, còn tưởng rằng cái tên Vân kỳ lầm lì như gỗ đá không có miệng này cuối cùng cũng không nhịn được nữa mà bùng phát hỏa sơn, lao nhao toan chạy đi ngăn cậu lại!

Dư Nhật sắc mặt trắng bợt, hai chân liêu xiêu, nhấc mành trướng lảo đảo bước ra.

Dư thần y vừa ra khỏi trướng còn chưa kịp hít thở cho đàng hoàng đã bị Vân Hỏa chặn đầu: "Thế nào rồi?!"

Trước bao nhiêu con mắt đổ dồn vào, khí thế bừng bừng như hưng binh đi hỏi tội, Dư Nhật càng không dám chọc giận đám đông, ôn tồn đáp: "Dư mỗ đã cố gắng hết khả năng rồi! Kết quả ra sao, còn phải chờ sau khi Bệ hạ tỉnh lại, mọi người tự mình hỏi đi!"

"Bệ hạ bao giờ mới tỉnh?"

"Khoảng giờ Ngọ gì đó, công tử thì phải lâu hơn, đại khái phải đợi đến giờ Thân."

Dư Nhật ngập ngừng: "Nếu như Bệ hạ không nhìn thấy, thì chắc chắn công tử cũng sẽ không nhìn thấy…"

Mùi thuốc hăng hắc bảng lảng trong không khí.

Dư Nhật chậm rãi từng chút, từng chút một tháo ra dải bố che mắt của hồng y nam tử.

Toàn bộ quần thần nín thở theo dõi, chỉ sợ hơi thở của mình sẽ làm kinh động đến Hoàn Vũ đế.

Lúc ấy, bất chợt một cơn gió thổi mạnh, mành trướng trắng muốt lay lay phơ phất, ánh dương rực rỡ như muôn nghìn cánh bướm múa lượn ùa vào bên trong.

"Bệ hạ, có cảm giác được ánh sáng không?"

Hoàn Vũ đế không đáp.

Dư Nhật không thể kềm nổi lo lắng trong lòng, hai bàn tay vì khẩn trương càng run lên bần bật.

Một vòng, một vòng, lại một vòng nữa…

Dải bố màu trắng từng chút từng chút một rơi xuống.

Rốt cuộc, Bách thảo thần y nghiến chặt răng!

Lớp vải cuối cùng vừa đáp xuống mặt đất.

Phảng phất như nhất thời không chịu nổi luồng sáng mạnh trực tiếp kích thích vào mắt, hồng y nam tử đưa tay lên khum khum che lại.

Soái trướng im lặng đến nghẹt thở, nghe được cả tiếng châm rơi.

Qua một lúc lâu, hồng y nam tử dường như mới bắt đầu thích ứng được với ánh sáng chói chang ấy.

Từng chút từng chút hé tay ra.

Đôi đồng tử tà mị lộ ra dưới mắt mọi người.

Phương Quân Càn rũ mắt xuống, giấu vào phía sau hàng mi dài rậm, đôi ngươi khẽ đảo, gợn sóng lăn tăn.

Soái trướng quen thuộc, gương mặt cũng quen thuộc.

Trên gương mặt ai nấy đều không giấu nổi sự lo lắng cùng hy vọng chờ mong.

Hoàn Vũ đế xúc động mỉm cười, ngẩng đầu đánh ánh mắt ra xung quanh, phản chiếu dương quang rực rỡ.

"Nhìn thấy được rồi…"

Hết thảy mọi người nhìn theo vị đế vương trẻ tuổi, tóc mai hoa râm trước mặt, trầm lặng không thốt nên lời. Phía sau các quan tướng, có người khóc nấc lên…

"Bệ hạ, người muốn làm gì vậy?"

Thị vệ trợn mắt nhìn Hoàng thượng nhà mình bế xốc công tử Vô Song còn đang hôn mê chưa tỉnh trong lòng xăm xăm bước đi, không kịp ngăn lại, cũng chỉ còn biết trơ ra nhìn hắn nhảy phốc lên lưng ngựa, con ngựa đen tuyền hí dài sảng khoái, nhún mình lao vút đi, nháy mắt đã không còn thấy bóng dáng.

Nghĩ đến việc y sắp được thấy lại ánh sáng, Phương Quân Càn không kềm chế nổi tâm trạng kích động, loại tâm trạng so với một đứa trẻ được thỏa sức chạy nhảy dạo chơi cùng chúng bạn cũng không khác nhau là mấy, trong sự kích động lại còn có chờ mong, có hy vọng, có hào hứng muốn ôm cả đất trời.

Đến khi, dược hiệu trên người Tiểu Khuynh Vũ hết tác dụng, dần dần hồi tỉnh.

Đã nghe làn hương thơm ngát của hoa đào lãng đãng vây quanh.

Không khí lành lạnh, đào hương nồng nàn, giăng giăng lan tỏa ngập núi ngập đồng, thấu tận tâm can phế phủ.

Một vòng ôm nhẹ nhàng từ sau lưng, che kín lấy đôi ngươi, áp sát đôi gò má, vòng tay cũng ấm áp như thân nhiệt, dịu dàng vây quanh, khiến người ta nảy sinh một cảm giác yên tâm, mà cũng mong manh mềm yếu.

"Khuynh Vũ…" – Bên tai y, mơ màng tiếng gọi yêu thương.

Sau đó, vòng ôm chậm rãi buông lỏng.

Tiếu Khuynh Vũ có chút ngỡ ngàng, đôi mắt mở to.

Rốt cuộc, cũng nhìn thấy thật rõ ràng cảnh đẹp trước mắt.

Xuân ý dạt dào, đất trời tươi thắm, đào hoa bên bờ sông Xí Thủy đang vào mùa mãn khai rực rỡ nhất, gió không phần phật mà phơ phất miên man, hòa quyện cùng muôn vàn cánh hoa phi vũ lả lướt khắp không gian, xoay xoay giữa trời, lạc hoa mềm mại thả trôi thân mình mặc gió xuân mơn man ve vuốt, lơ đãng phiêu du.

Tiếu Khuynh Vũ ngồi lặng yên trên thảm cỏ, say sưa nhìn cảnh tượng trước mắt, đôi mắt đắm mê.

Những cánh hoa mỏng manh nhẹ mềm lả tả đáp xuống

Chỉ trong chốc lát, lạc anh đã rụng đầy lên tóc, lên bạch y trắng muốt của công tử Vô Song.

"Khuynh Vũ, chờ ta một chút."

Phảng phất như, thời gian đang lùi lại.

Tiếu Khuynh Vũ mơ màng như nhìn thấy một thiếu niên vai quàng hồng cân thắm đỏ, tung người tựa hồng nhạn nhẹ nhàng phóng vút lên ngọn đào bách niên, bẻ xuống một nhánh đào đầy hoa phớt hồng tuyệt diễm…

Định thần nhìn lại, người đã khác xưa, hao mòn không ít những trẻ trung nhạy bén ngày nào, làn tóc mai hoa râm đã nhiễm thêm nhiều tang thương, đau khổ.

Chỉ có ánh mắt sâu thẳm nhu tình ấy, không hề đổi thay.

Đầy trời lạc hoa phi vũ, xoay tròn, rơi rụng.

Hắn dịu dàng phủi đi những cánh hoa vương trên mái tóc của y, ôn nhu mỉm cười: "Hôm nay tuy không phải là ngày tế tự Đào hoa thần nữ, nhưng Phương Quân Càn vẫn hái xuống nhành đào đẹp nhất này, Khuynh Vũ vui nhận."

Tơ hoa tung bay, mãn thiên mãn địa, ánh nắng rực rỡ chiếu lên thân người hồng y nam tử, chiếu lên nụ cười ấm áp yêu thương, như tỏa ra xung quanh một vầng hào quang mê ly khiến người lóa mắt.

Đời này, kiếp này, bồi bạn cùng ai.

Mặc cho loạn thế phồn hoa, gió mưa cõi người.

Tiếu Khuynh Vũ ngẩng đầu, mỉm cười.

Mãi cho đến khi toàn bộ khí lực tưởng chừng đã mất hết quay trở về, cảm giác được đớn đau, tê dại, thì đôi tay đã vươn ra, tiếp nhận nhành đào ấy tự bao giờ.

Chợt nghe trên mặt ươn ướt, Hoàn Vũ đế thất kinh, đưa tay sờ lên mát, đúng là… một giọt lệ trong suốt từ mắt phải trào ra.

Lại nhìn thấy Tiếu Khuynh Vũ lặng lẽ gạt đi hạt lệ nóng bỏng tuôn ra nơi mắt trái.

Y vùi mặt thật sâu vào hai đầu gối, tay ôm cành đào, bó gối ngồi yên.

"Đừng nhìn."

Vậy là, kiên cường như huynh, mạnh mẽ như huynh, cũng lại có ngày một lần nữa nước mắt như mưa!

Phương Quân Càn không thấy gương mặt huynh chan hòa nước mắt, chỉ cần biết từ trong mắt phải của mình, lệ như lũ xiết phá đê không ngừng ràn rụa, là đủ hay huynh đang khóc rồi.

"Khuynh Vũ…"

Y không đáp lại.

Chỉ nghe có tiếng nấc nghẹn bục ra từ sâu trong cổ họng.

Khóc không ra tiếng.

Mà cũng không biết bản thân vì sao mà khóc.

Mà cũng không còn đủ sức để phân định rạch ròi, rằng là chính mình đã đánh rơi những giọt châu ấy, hay là hắn.

Tình trạng như nhau, người cũng như nhau.

Chỉ bất quá, trái tim đã hoang tàn đổ nát, thân thể đã bầm tím vết thương.

Thấu hiểu rằng, nghìn năm sáng suốt tỏ tường, cuối cùng cũng hóa thành tro bụi.

Rõ ràng biết, vạn đại giang sơn cẩm tú, chung quy cũng hư phế rã tan.

Hồng y nam tử khom người ngồi xuống, trìu mến ôn nhu phủi nhẹ đi mạt hồng còn vương trên làn tóc đen mun của vị bạch y công tử đang cúi mặt khóc vùi.

Tịch dương nhàn nhạt phủ lên thân người, gió chiều phất phơ mát rượi.

"Khuynh Vũ, chúng ta chờ cho Vệ Y khôn lớn rồi buông tay mặc kệ phàm trần, Phương Quân Càn cùng huynh gửi thân sơn thủy, tụ thủ thiên hạ, huynh nói xem, có được không?"

Tiểu Khuynh Vũ không đáp lại, chỉ mạnh mẽ gật đầu!

Đào hoa ***g lộng đầy trời, theo gió nhàn du lui tới, man mác khắp đất bắc trời nam.

Nếu thực sự được như thế, nhất định đó chính là hạnh phúc, hạnh phúc đến tột cùng…

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 179: Chương 179

Hoàng đô Đại Khuynh.

Ngự hoa viên.

Khó khăn lắm Tuyệt thế song kiêu mới có dịp nhàn hạ ngồi uống trà chuyện gẫu với nhau như thế này.

Trương Tẫn Nhai tiểu bằng hữu tha thẩn gần đó đến phát chán, nghịch nghịch mấy mũi ám khí, ném chụp quăng bắt, xem chừng cũng rất có kỹ thuật, bài bản hẳn hoi.

Hoàn Vũ đế lơ đãng nói: "Ai cha, đến bao giờ thì mỗi ngày đều được thanh thản nhàn rỗi như thế này nhỉ?"

"Đợi sau khi Đại Khuynh an định."

Hắn buột miệng hỏi: "Theo ý Khuynh Vũ, như thế nào là 'an định'?"

"Bình định bốn nước, thống nhất thiên hạ." – Vô Song công tử mỉm cười nhã nhặn, "Chỉ có đến lúc đó, Đại Khuynh mới có thể tính tới việc củng cố an định, thịnh thế thái bình."

"Nói cách khác, cho dù các quốc chung sống hòa thuận với nhau, thì nền hòa bình ấy cũng chỉ là tạm thời mà thôi. Hai chúng ta liệu có được một ngày nhàn hạ đúng nghĩa hay không?"

Phương Quân Càn đồng tình sâu sắc: "Một lần lao công, một đời hưởng thụ, quả thực mới chính là thượng sách."

Còn đang chuyện trò, đột nhiên một tia sáng màu xanh phóng xẹt về phía Phương Quân Càn!

Mũi tên gắn lông chim phá không bắn tới, ý đồ muốn đả thương Hoàn Vũ đế, Phương Quân Càn chẳng chút khẩn trương, thản nhiên vung tay, đôi đũa ngà trong bàn tay phải vừa nhanh vừa chậm vẽ lên trong không trung một loạt đường cong hoàn hảo, một vài âm thanh va chạm rất khẽ hồ như không thể nghe ra, chẳng những mũi tên bị chặn đứng, mà còn lập tức xoay ngược lại thẳng hướng Trương tiểu bằng hữu vun vút phóng tới.

"Mẹ ơi!!!" – Trương tiểu bằng hữu la thảm, vội vội vàng vàng ôm đầu co chân bỏ chạy.

'Phập' một tiếng!

Mũi tên màu xanh xuyên qua cổ áo Trương tiểu bằng hữu, tiện thể dán cứng cậu nhóc vào thân cây tùng treo lủng lẳng trên đó.

"Cứu mạng, cứu mạng…" – Rốt cuộc, vứt sĩ diện qua một bên, bạn nhỏ họ Trương cũng phải la làng cầu cứu!

Ung dung thong dong bước tới, thản nhiên nhấc tay, dễ dàng gỡ vạt áo của Trương tiểu bằng hữu ra, xách cổ cậu nhóc lên như con mèo tha con chuột nhỏ, Hoàn Vũ đế khoái chí cười: "Trương tiểu bằng hữu à, muốn ám toán ta sao, ngươi vẫn còn non lắm."

Đưa mắt nhìn Trương tiểu bằng hữu vẫn còn thất kinh hồn vía chưa kịp hồi thần, Vô Song công tử bất đắc dĩ lắc đầu: "Tẫn Nhai, vi sư chẳng cầu ngươi trở thành cái gì võ lâm cao thủ, nhưng ngay cả công phu tự vệ tối thiểu ngươi cũng không xong là sao?"

Hoàn Vũ đế ném phịch Trương Tẫn Nhai xuống ghế bên cạnh Vô Song, khóe môi khẽ nhếch, lộ ra vài phần phóng khoáng vô kỵ, mà cũng biếng nhác tản mạn: "Khuynh Vũ không cần quá lo lắng, tiểu tử này tuy võ công chẳng ra làm sao, nhưng lại ranh ma quỷ quyệt khiến người ta khó lòng phòng bị. Nó không hại người khác thì đã cảm tạ trời đất rồi, ai mà dám hại đến nó chứ?"

Hết nhìn Phương Quân Càn bên trái vẻ mặt tươi cười tà mị, ngạo nghễ chẳng xem ai ra gì, lại nhìn Trương Tẫn Nhai bên phải hậm hực kích động bày đầy ra trên mặt, càng nhìn càng thấy hai kẻ này rõ ràng là từ một khuôn đúc ra mà. Vô Song công tử nhịn không được oán thán thầm trong bụng: đứa nhóc này rốt cuộc là ai dạy ra như vậy, một chút cũng không giống mình.

Một thân hình nhỏ bé mềm mại lăn lăn tới dụi dụi: "Sư phụ… Ôm ôm, ôm một cái đi!" Hai cánh tay tròn lẳn bé xíu của Phương Vệ Y không ngừng níu chặt lấy vạt áo trắng của Vô Song công tử định trèo lên, cái miệng xinh xắn líu la líu lô làm nũng.

Vô Song công tử sợ cậu bé tuột tay ngã xuống, liền cúi người bế lên ôm vào trong lòng.

Trên người tiểu hài tử vẫn còn phảng phất mùi sữa thơm, khuôn mặt nhỏ nhắn tròn trịa, đôi má phinh phính non căng, mịn màng trơn nhẵn.

"Hài tử này từ nhỏ đã thân thiết với Khuynh Vũ rồi…" – Phương tiểu vô lại thèm thuồng liếc cục bột trắng hồng phúng phính trong lòng Tiểu Khuynh Vũ, "Cũng không biết nó là đệ đệ của ai nữa."

Ta nói, Phương đồng học à Phương đồng học, Khuynh Vũ cùng hài tử này tốt xấu gì cũng có chung huyết thống Hoàng thất đó nha, tiểu Vệ Y thân thiết với công tử hơn là chuyện đương nhiên, ngươi thắc mắc cái gì chứ?

Hoàn Vũ đế dí ngón tay lên cái đầu nho nhỏ, khóe môi cong lên một nụ cười gian tà đến là giống hồ ly: "Vệ Y, ai là ca ca của ngươi vậy?"

"Ca ca…" – Tiểu Vệ Y đáng yêu vỗ vỗ tay, nhoẻn một nụ cười vô cùng ngây thơ khả ái với Phương Quân Càn.

"Vệ Y…" – Hoàn Vũ đế cười tà tà, mỗi tay một bên vỗ nhè nhẹ lên đôi gò má trắng nõn phúng phính của tiểu đệ đệ, nắn nắn ngắt ngắt, nhẹ nhàng nựng nịu.

Đột nhiên, vận lực hơi mạnh kéo căng hai bên má trắng nõn!

Đỏ ửng!

"Ư oaoaoa!!!" – Bạn nhỏ họ Phương bị ăn đau, cái miệng nhỏ xinh ngoác to khóc thét!

Nhìn tiểu đệ đệ thiên chân khả ái nước mắt nước mũi tèm lem vô cùng thê thảm, trái lại Hoàn Vũ đế của chúng ta khoái trá cười ngả cười nghiêng, lăn trái lộn phải cười muốn tắt thở!

Vô Song công tử mồ hôi đầy đầu: giỡn gì mà ác liệt vậy!

Bởi vì, từ hồi còn rất nhỏ đã rất thường chịu đựng Hoàn Vũ đế bắt nạt ức hiếp, nên dù mai này có thành Văn Thành đế văn thành vũ tựu, Phương Vệ Y cũng khó lòng xóa nhòa nỗi ám ảnh đáng sợ suốt quãng đời ấu thơ.

Mà bạn Phương Quân Càn kia lúc nào cũng vậy, cứ hễ trêu chọc cợt đùa người khác đều không ngại ngần bày ra một vẻ mặt tươi rói cùng nụ cười đểu giả vô cùng đáng hận.

Nhưng trên khuôn mặt tuấn mỹ của hắn lại mang theo biểu cảm đắc ý vô tư như con trẻ, lại khiến người ta không nỡ giận lâu.

"Được rồi đừng cười nữa," – Vô Song công tử chỉ chỉ tiểu hài nhi đang quẫy đạp giãy giụa không ngừng trong ngực, "Mau dỗ Vệ Y đi."

"Ngoan ngoan ngoan nào…" – Hoàn Vũ đế đứng dậy, đỡ lấy Tiểu Vệ Y còn vùng vằng vặn vẹo chân tay trong lòng Vô Song lên, trên mặt vẫn chưa hết

nét cười vui vẻ khoái chí.

Hoàn Vũ đế vô lại dỗ dành Phương Vệ Y chẳng có chút thành ý gì hết: "Ca ca không phải cố ý đâu mà. Ngoan ngoan… Ca ca mua kẹo cho đệ ăn có chịu không nào?"

Người đâu mà lại quá quắt đến thế chứ! Ngươi cho rằng vài viên kẹo là đủ bồi thường tổn thất tinh thần trẻ thơ trong sáng đáng yêu sao hả?

Phương Vệ Y mặc xác hắn, vẫn cứ khóc.

Hoàn Vũ đế dụ ngọt bất thành lập tức trở mặt uy hiếp: "Còn khóc? Khóc nữa là ta buông tay cho ngươi rơi tự do đó nha."

"Oaaaaa…" – Tiểu Vệ Y lại càng rống lên to hơn, ma âm inh tai nhức óc xuyên thủng màng tang, chỉ bất quá đôi tay bé xíu vẫn kiên trì níu chặt ngực áo của Phương Quân Càn, liều chết không buông hắn ra.

Phương Quân Càn cười với Vô Song: "Đủ thấy Vệ Y là người rất biết quý trọng mạng sống và không chịu đầu hàng nghịch cảnh."

Đoạn cười mỉm chi chuyển hướng sang Trương Tẫn Nhai: "Đợi Trẫm đưa tiểu hài tử này về tẩm cung trước đã, sau khi quay trở lại sẽ dạy võ công cho Trương tiểu bằng hữu."

Trương Tẫn Nhai nhìn vẻ mặt tỉnh như ruồi đầy thâm ý của hắn, bất giác run bắn cả người, tay chân lạnh ngắt.

Phương Quân Càn bế Vệ Y mới đi không được bao lâu.

Một bóng dáng mỹ lệ uyển chuyển, y trang thướt tha từ phía xa chăm chú dõi theo nhất cử nhất động của vị công tử áo trắng vô nhiễm bụi trần.

Dáng người của y khi trầm tư tĩnh tọa vẫn nghiêm nghị mà thản nhiên, chẳng hề vướng bận. Tuy cũng còn cách vài bước chân, song các giác quan linh mẫn đã cảm thấy áp khí lãng đãng như nước tỏa ra, lan đến, mà không làm tổn hại đến phong thái ưu nhã, cẩn trọng ngày thường.

Mắt không khỏi dò xét đánh giá y, không hề nghĩ Vô Song cũng đã thấy mình.

"Công chúa."

Thuần Dương công chúa hoa lệ sang cả khoan thai bước đến trước mặt Vô Song, khóe môi thắm mỉm cười nhẹ nhàng, tuyệt diễm như mê như mộng: "Xem ra Bệ hạ rất thích trẻ con nhỉ."

Nàng muốn nói gì đây?

Tiếu Khuynh Vũ bất đắc dĩ thở dài, mơ hồ đoán được ý tứ phía sau câu nói của Nghị Phi Thuần.

Nghị Phi Thuần chăm chú nhìn người trước mặt, thấy vạt áo của y nhẹ nhàng đón gió phất phơ, tư thái xuất trần, phảng phất như tiên nhân lúc nào cũng có thể nương theo gió mà đi mất. Không biết vì sao, nhưng từ dáng hình của y, lại nhận ra chút gì đó cô đơn, tịch mịch ẩn tàng.

"Đáng tiếc công tử là thân nam nhi, bằng không, người cùng Bệ hạ chính là trời sinh một đôi rồi."

Tiếu Khuynh Vũ nhếch cười cao ngạo: "Tiếu mỗ nếu là nữ tử, thì sẽ không còn là Tiếu Khuynh Vũ nữa."

Nhân sinh luống những cô đơn, nên đâu nỡ hỏi nguồn cơn ái tình.

"Nhưng mà, công tử vĩnh viễn không thể kéo dài hương hỏa cho chàng được."

Vòng vo tam quốc, cuối cùng cũng vào vấn đề.

Ngữ khí của Nghị Phi Thuần vẫn nhẹ như gió, êm như mây, tựa hồ đang thì thầm trong giấc mơ không ai nghe thấy: "Nếu một tuyệt thế nam tử nam tử như vậy tuyệt hậu, công tử có cảm thấy mình có lỗi không?"

"Hắn thích trẻ con từ khi nào vậy!?" – Trương Tẫn Nhai có chết cũng không tưởng tượng nổi, ngứa mồm xen vào, khuấy động không khí nặng nề bất đắc dĩ, "Hắn rõ ràng chỉ thích trêu ghẹo trẻ con cho chúng phát khóc lên làm vui thôi thì có!"

Trương tiểu bằng hữu cười tủm tỉm ngắm nghía Nghị Phi Thuần đang nóng như lửa đốt trong lòng: "Dù sao, Bệ hạ cũng nhất định sẽ lưu danh thiên cổ, theo ta thấy chẳng cần có con nối dõi làm gì cho phiền hà! Nhỡ may đám con cháu đó ngang tàng bất chính bị hậu thế cười chê lại làm tổn hại thanh danh của Bệ hạ."

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 180: Chương 180

Ở trên đời, duy chỉ có phụ nữ và tiểu nhân là khó chiều nhất.

Nghị Phi Thuần và Trương Tẫn Nhai, một người là phụ nữ, một kẻ là tiểu nhân, đụng đầu nhau một chỗ tuyệt đối là sai lầm, trăm lần sai nghìn lần sai. Vấn đề mấu chốt chính là, hai người này càng nhìn nhau càng cảm thấy không thể nào để được kẻ kia vào trong mắt, càng chán ghét cực độ!

"Công tử nhà chúng tôi là nhân tài kiệt xuất trong thiên hạ, dốc lòng dốc sức vì Bệ hạ ngày đêm bày mưu tính kế định quốc an bang, làm cho Bệ hạ công tại thiên thu, lưu danh sử sách!" – Trương Tẫn Nhai nhếch mép ngắm nghía nàng từ đầu đến chân, "Cô có thể sao?"

Trương tiểu bằng hữu chính là mẫu người đã nắm đằng cán thì có chết cũng không buông điển hình, mà cho dù… không nắm được đằng cán đi nữa cũng tuyệt đối không tha cho ai, cãi cho tới khi nào đối phương đuối lý đầu hàng mới thôi. Hà huống chi, bà công chúa Nghị Phi Thuần kia châm ai không châm chích ai không chích lại chĩa mũi dùi thẳng vào công tử nhà mình!

Công tử à công tử, người đại nhân đại lượng không thèm so đo chấp nhất với cô ta, chứ Trương Tẫn Nhai này không được khách sáo như thế đâu!

Bị một đứa con nít làm cho mất mặt trước mặt người khác, Thuần Dương công chúa phải phi thường khống chế lửa giận phun trào, cố gắng nặn ra nụ cười nhàn nhã ung dung thường lệ.

"Nếu thật công tử là thân nữ nhi, chắc chắn là một trang thiên kim diễm lệ khuynh quốc khuynh thành, chẳng cần vất vả lao tâm cũng độc chiếm sủng ái giữa nghìn vạn cung nhân."

"Ây da hahaha," – Trương tiểu bằng hữu cười ngặt nghẽo xen vào, "Nếu thật công tử xuất thân từ lầu Tần quán Sở, thì rõ ràng là vưu vật trời sinh, đẹp hơn hết thảy, làm sao có nổi chuyện Đệ nhất hoa khôi Mạc Vũ Yến gì gì đó chứ."

"Tẫn Nhai câm miệng!" – Đứa nhỏ này rốt cuộc là ai giáo dưỡng ra nông nỗi này vậy!?

Tiếu Khuynh Vũ vừa xấu hổ vừa cảm thấy bó tay: "Tiếu mỗ quản giáo không nghiêm, mong không chúa không chấp."

Vấn đề này cứ mãi dây dưa với Nghị Phi Thuần căn bản là không đáng, chỉ càng chẳng ra thể thống gì mà thôi.

Hà huống chi, Nghị Phi Thuần vốn đường hoàng là chính thất nguyên phối của Hoàn Vũ đế.

Nếu như có thể, Vô Song công tử thực lòng chỉ muốn nhượng bộ nàng, nhường được thì cứ nhường. Thể diện của một nam nhi không đo đếm được bằng những chuyện nhỏ nhặt như vậy.

Rốt cuộc, không còn giữ nổi phong thái đoan trang khiêm nhã thường ngày nữa, con người độc địa thâm hiểm của Thuần Dương công chúa bắt đầu bộc phát.

"Công tử đường đường một đấng nam nhi lại gửi thân núp bóng quân vương, cho dù ngươi kinh tài tuyệt diễm cúc cung tận tụy đi nữa, nhưng vĩnh viễn chỉ để lại cái ô danh 'nịnh thần hoặc chủ, tư sắc mị quân' cho hậu thế chê cười mà thôi!"

"Công tử tuổi còn trẻ đã oai chấn tứ phương, vang danh thiên hạ, tài hoa phong lưu, vô song tuyệt thế, vì cái gì lại cam chịu để người ta nắm thóp, cam nguyện làm công cụ trong tay kẻ khác? Hủy đi danh dự bản thân, bêu danh thiên cổ, ngươi bằng lòng như thế sao?"

Nói xong, đôi môi đào xinh đẹp của Nghị Phi Thuần cong lên hàm tiếu, không chớp mắt chăm chú nhìn công tử Vô Song, định thưởng thức dáng vẻ bối rối khốn khổ cùng nhục nhã khó lòng kham nổi của y.

Lời nói khốc liệt như lửa thiêu đồng trống, chặn đứng mọi đường lui.

Tiếu Khuynh Vũ ngẩng đầu lên nhìn nàng, đôi đồng tử mẫn tuệ trong sáng như bóng trăng đáy nước: "Tiếu mỗ hiểu rõ. Không oán thán, không hối hận."

Gió mưa bồi bạn, đời này đã không còn gì hối tiếc. Ái tình không đơn giản dễ dàng, giữa loạn thế phong ba có được một tri tâm tri kỷ là duyên phận mà trời cao ân sủng. Cho dù hậu thế bình xét nghị luận ra sao, đối với hai người họ mà nói vẫn là chuyện xa vời mờ mịt.

Nghị Phi Thuần đột nhiên biến sắc.

Trương Tẫn Nhai kinh ngạc: "Công tử…"

Bạch y công tử lẳng lặng kích hoạt luân y.

"Công chúa, hôm nay Tiếu mỗ còn dùng lời mà nói với nàng là vì Tiếu mỗ còn biết giữ cho nàng chút thể diện. Bằng không, với sự vô lễ thất thố mới rồi, Tiếu Khuynh Vũ đã có thể dạy cho nàng một bài học đích đáng cả đời không quên. Công chúa bảo trọng, Tiếu mỗ cáo từ."

Nói đoạn, kiêu hãnh bỏ đi.

Trương Tẫn Nhai dậm chân bình bịch, trước khi quăng mình đuổi theo công tử gia còn cố ngoái lại bồi thêm cho Nghị Phi Thuần một câu: "Cho dù cô

sinh con nối dõi cho Bệ hạ, thì trái tim hắn cũng chẳng thuộc về cô đâu!"

Một kích trí mạng!

Gương mặt điểm trang diễm lệ của Thuần Dương công chúa tức thì tái mét không còn chút máu!

Vùng phụ cận kinh đô Liêu quốc.

Bốn cỗ khí giới lạnh lẽo thâm trầm dàn hàng ngang trong tư thế sẵn sàng nghênh trận.

Cách mấy cỗ máy bắn đá ước chừng hai trăm năm mươi dặm, sừng sững hàng loạt trướng bồng bằng da trâu dày cộm cùng vô số lá chắn di động.

Liêu Minh quốc chủ Nghị Phi Triết cùng một người thợ sóng vai mà đứng, từ trên sườn núi xa xa nhìn bao quát toàn cảnh phía dưới.

"Chuẩn bị…" – Thị vệ trưởng quát hiệu lệnh, "Bắn!"

Lò xo bật tung, bốn hòn đạn nhất tề lao vút!

Tiếng nổ long trời lở đất! Tựa sấm sét giữa trời quang, đinh tai nhức óc!

Đúng khoảnh khắc mấy hòn đạn lao vun vút từ trên trời giáng xuống chạm vào mặt đất, lại một tiếng nổ oanh lôi bình địa kèm theo nghìn vạn tia lửa ầm ầm bắn ra!

Cát chạy đá bay.

Đất rung núi chuyển.

Lá chắn rách toạc, trướng bồng nát bươm.

Dàn xe thồ lá chắn bị hỏa pháo phá vỡ tan tành cùng với vô số mảnh vụn da trâu rào rào tán loạn trong không khí, rồi lả tả rơi vung vãi đầy đất.

"Chúc mừng quốc chủ!" – Người thợ giỏi nhất của Liêu Minh không nén nổi vui sướng hân hoan, "Cự ly bắn tối đa của 'Hỏa hoàng' đạt tới hai trăm năm mươi dặm, tiến bộ vượt bậc so với trước đây. Càng độc đáo chính là tuy kết cấu cồng kềnh nhưng rất dễ tháo dỡ, vận chuyển phân tán, đưa đến chiến trường thần không biết quỷ không hay!"

Nghị Phi Triết hài lòng gãi cằm: "Công lao của đại sư rất lớn, về phần ban thưởng Trẫm tuyệt đối không nuốt lời. Người đâu, thưởng nghìn lượng hoàng kim."

Người thợ vui mừng khôn xiết: "Tạ Bệ hạ!"

Nhìn người thợ hồ hởi tiếp nhận vàng bạc ban thưởng chẳng chút hoài nghi, Nghị Phi Triết bất giác cong lên một nụ cười lạnh lẽo trào phúng.

"Á!" – Một tiếng hét thất thanh thảm thiết.

Bầu không khí ôn hòa trên sườn núi đột ngột biến đổi!

Liêu Minh đệ nhất công tượng ngây dại nhìn trừng trừng thanh trường kiếm của tên thị vệ đâm thấu ngực mình. Máu tươi vọt ra như suối, đôi mắt hoang mang trợn trắng, thân người lảo đảo gục xuống dưới chân Nghị Phi Triết, vàng bạc trong mâm đồng tung tóe đầy đất.

Có số làm ra tiền, không có số hưởng tiền.

Con người vì có tài mà chết, chim chóc vì tiếng ngon mà chết.

Nghị Phi Triết rút ra một chiếc khăn lụa lau tay, vẻ mặt âm hiểm tàn độc: "Không tự biết thân biết phận, nghĩ mình là ai mà dám cả gan sóng vai cùng với Trẫm?"

"Truyền khẩu dụ của Trẫm, tất cả những ai tham gia chế tạo hỏa hoàng đều thủ tiêu tại chỗ, không ai được phép sống sót!"

Cùng với mệnh lệnh đẫm máu vừa hạ xuống, Liêu Minh quốc chủ tựa hồ nhớ lại điều gì đó, lẩm bẩm tự nói với mình: "Phải mau chóng liên lạc với Thuần Dương hoàng muội mới được, không biết thời gian vừa qua nó ở Đại Khuynh có thoải mái không…"

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 181: Chương 181

Ở trên đời, duy chỉ có phụ nữ và tiểu nhân là khó chiều nhất.

Nghị Phi Thuần và Trương Tẫn Nhai, một người là phụ nữ, một kẻ là tiểu nhân, đụng đầu nhau một chỗ tuyệt đối là sai lầm, trăm lần sai nghìn lần sai. Vấn đề mấu chốt chính là, hai người này càng nhìn nhau càng cảm thấy không thể nào để được kẻ kia vào trong mắt, càng chán ghét cực độ!

"Công tử nhà chúng tôi là nhân tài kiệt xuất trong thiên hạ, dốc lòng dốc sức vì Bệ hạ ngày đêm bày mưu tính kế định quốc an bang, làm cho Bệ hạ công tại thiên thu, lưu danh sử sách!" – Trương Tẫn Nhai nhếch mép ngắm nghía nàng từ đầu đến chân, "Cô có thể sao?"

Trương tiểu bằng hữu chính là mẫu người đã nắm đằng cán thì có chết cũng không buông điển hình, mà cho dù… không nắm được đằng cán đi nữa cũng tuyệt đối không tha cho ai, cãi cho tới khi nào đối phương đuối lý đầu hàng mới thôi. Hà huống chi, bà công chúa Nghị Phi Thuần kia châm ai không châm chích ai không chích lại chĩa mũi dùi thẳng vào công tử nhà mình!

Công tử à công tử, người đại nhân đại lượng không thèm so đo chấp nhất với cô ta, chứ Trương Tẫn Nhai này không được khách sáo như thế đâu!

Bị một đứa con nít làm cho mất mặt trước mặt người khác, Thuần Dương công chúa phải phi thường khống chế lửa giận phun trào, cố gắng nặn ra nụ cười nhàn nhã ung dung thường lệ.

"Nếu thật công tử là thân nữ nhi, chắc chắn là một trang thiên kim diễm lệ khuynh quốc khuynh thành, chẳng cần vất vả lao tâm cũng độc chiếm sủng ái giữa nghìn vạn cung nhân."

"Ây da hahaha," – Trương tiểu bằng hữu cười ngặt nghẽo xen vào, "Nếu thật công tử xuất thân từ lầu Tần quán Sở, thì rõ ràng là vưu vật trời sinh, đẹp hơn hết thảy, làm sao có nổi chuyện Đệ nhất hoa khôi Mạc Vũ Yến gì gì đó chứ."

"Tẫn Nhai câm miệng!" – Đứa nhỏ này rốt cuộc là ai giáo dưỡng ra nông nỗi này vậy!?

Tiếu Khuynh Vũ vừa xấu hổ vừa cảm thấy bó tay: "Tiếu mỗ quản giáo không nghiêm, mong không chúa không chấp."

Vấn đề này cứ mãi dây dưa với Nghị Phi Thuần căn bản là không đáng, chỉ càng chẳng ra thể thống gì mà thôi.

Hà huống chi, Nghị Phi Thuần vốn đường hoàng là chính thất nguyên phối của Hoàn Vũ đế.

Nếu như có thể, Vô Song công tử thực lòng chỉ muốn nhượng bộ nàng, nhường được thì cứ nhường. Thể diện của một nam nhi không đo đếm được bằng những chuyện nhỏ nhặt như vậy.

Rốt cuộc, không còn giữ nổi phong thái đoan trang khiêm nhã thường ngày nữa, con người độc địa thâm hiểm của Thuần Dương công chúa bắt đầu bộc phát.

"Công tử đường đường một đấng nam nhi lại gửi thân núp bóng quân vương, cho dù ngươi kinh tài tuyệt diễm cúc cung tận tụy đi nữa, nhưng vĩnh viễn chỉ để lại cái ô danh 'nịnh thần hoặc chủ, tư sắc mị quân' cho hậu thế chê cười mà thôi!"

"Công tử tuổi còn trẻ đã oai chấn tứ phương, vang danh thiên hạ, tài hoa phong lưu, vô song tuyệt thế, vì cái gì lại cam chịu để người ta nắm thóp, cam nguyện làm công cụ trong tay kẻ khác? Hủy đi danh dự bản thân, bêu danh thiên cổ, ngươi bằng lòng như thế sao?"

Nói xong, đôi môi đào xinh đẹp của Nghị Phi Thuần cong lên hàm tiếu, không chớp mắt chăm chú nhìn công tử Vô Song, định thưởng thức dáng vẻ bối rối khốn khổ cùng nhục nhã khó lòng kham nổi của y.

Lời nói khốc liệt như lửa thiêu đồng trống, chặn đứng mọi đường lui.

Tiếu Khuynh Vũ ngẩng đầu lên nhìn nàng, đôi đồng tử mẫn tuệ trong sáng như bóng trăng đáy nước: "Tiếu mỗ hiểu rõ. Không oán thán, không hối hận."

Gió mưa bồi bạn, đời này đã không còn gì hối tiếc. Ái tình không đơn giản dễ dàng, giữa loạn thế phong ba có được một tri tâm tri kỷ là duyên phận mà trời cao ân sủng. Cho dù hậu thế bình xét nghị luận ra sao, đối với hai người họ mà nói vẫn là chuyện xa vời mờ mịt.

Nghị Phi Thuần đột nhiên biến sắc.

Trương Tẫn Nhai kinh ngạc: "Công tử…"

Bạch y công tử lẳng lặng kích hoạt luân y.

"Công chúa, hôm nay Tiếu mỗ còn dùng lời mà nói với nàng là vì Tiếu mỗ còn biết giữ cho nàng chút thể diện. Bằng không, với sự vô lễ thất thố mới rồi, Tiếu Khuynh Vũ đã có thể dạy cho nàng một bài học đích đáng cả đời không quên. Công chúa bảo trọng, Tiếu mỗ cáo từ."

Nói đoạn, kiêu hãnh bỏ đi.

Trương Tẫn Nhai dậm chân bình bịch, trước khi quăng mình đuổi theo công tử gia còn cố ngoái lại bồi thêm cho Nghị Phi Thuần một câu: "Cho dù cô

sinh con nối dõi cho Bệ hạ, thì trái tim hắn cũng chẳng thuộc về cô đâu!"

Một kích trí mạng!

Gương mặt điểm trang diễm lệ của Thuần Dương công chúa tức thì tái mét không còn chút máu!

Vùng phụ cận kinh đô Liêu quốc.

Bốn cỗ khí giới lạnh lẽo thâm trầm dàn hàng ngang trong tư thế sẵn sàng nghênh trận.

Cách mấy cỗ máy bắn đá ước chừng hai trăm năm mươi dặm, sừng sững hàng loạt trướng bồng bằng da trâu dày cộm cùng vô số lá chắn di động.

Liêu Minh quốc chủ Nghị Phi Triết cùng một người thợ sóng vai mà đứng, từ trên sườn núi xa xa nhìn bao quát toàn cảnh phía dưới.

"Chuẩn bị…" – Thị vệ trưởng quát hiệu lệnh, "Bắn!"

Lò xo bật tung, bốn hòn đạn nhất tề lao vút!

Tiếng nổ long trời lở đất! Tựa sấm sét giữa trời quang, đinh tai nhức óc!

Đúng khoảnh khắc mấy hòn đạn lao vun vút từ trên trời giáng xuống chạm vào mặt đất, lại một tiếng nổ oanh lôi bình địa kèm theo nghìn vạn tia lửa ầm ầm bắn ra!

Cát chạy đá bay.

Đất rung núi chuyển.

Lá chắn rách toạc, trướng bồng nát bươm.

Dàn xe thồ lá chắn bị hỏa pháo phá vỡ tan tành cùng với vô số mảnh vụn da trâu rào rào tán loạn trong không khí, rồi lả tả rơi vung vãi đầy đất.

"Chúc mừng quốc chủ!" – Người thợ giỏi nhất của Liêu Minh không nén nổi vui sướng hân hoan, "Cự ly bắn tối đa của 'Hỏa hoàng' đạt tới hai trăm năm mươi dặm, tiến bộ vượt bậc so với trước đây. Càng độc đáo chính là tuy kết cấu cồng kềnh nhưng rất dễ tháo dỡ, vận chuyển phân tán, đưa đến chiến trường thần không biết quỷ không hay!"

Nghị Phi Triết hài lòng gãi cằm: "Công lao của đại sư rất lớn, về phần ban thưởng Trẫm tuyệt đối không nuốt lời. Người đâu, thưởng nghìn lượng hoàng kim."

Người thợ vui mừng khôn xiết: "Tạ Bệ hạ!"

Nhìn người thợ hồ hởi tiếp nhận vàng bạc ban thưởng chẳng chút hoài nghi, Nghị Phi Triết bất giác cong lên một nụ cười lạnh lẽo trào phúng.

"Á!" – Một tiếng hét thất thanh thảm thiết.

Bầu không khí ôn hòa trên sườn núi đột ngột biến đổi!

Liêu Minh đệ nhất công tượng ngây dại nhìn trừng trừng thanh trường kiếm của tên thị vệ đâm thấu ngực mình. Máu tươi vọt ra như suối, đôi mắt hoang mang trợn trắng, thân người lảo đảo gục xuống dưới chân Nghị Phi Triết, vàng bạc trong mâm đồng tung tóe đầy đất.

Có số làm ra tiền, không có số hưởng tiền.

Con người vì có tài mà chết, chim chóc vì tiếng ngon mà chết.

Nghị Phi Triết rút ra một chiếc khăn lụa lau tay, vẻ mặt âm hiểm tàn độc: "Không tự biết thân biết phận, nghĩ mình là ai mà dám cả gan sóng vai cùng với Trẫm?"

"Truyền khẩu dụ của Trẫm, tất cả những ai tham gia chế tạo hỏa hoàng đều thủ tiêu tại chỗ, không ai được phép sống sót!"

Cùng với mệnh lệnh đẫm máu vừa hạ xuống, Liêu Minh quốc chủ tựa hồ nhớ lại điều gì đó, lẩm bẩm tự nói với mình: "Phải mau chóng liên lạc với Thuần Dương hoàng muội mới được, không biết thời gian vừa qua nó ở Đại Khuynh có thoải mái không…"

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 182: Chương 182

Tháng bảy oi nồng.

Cùng với thời tiết càng lúc càng nóng bức, lòng người cũng bắt đầu xao động bất an.

"Khởi bẩm Bệ hạ, biên giới Liêu Minh động thái khác lạ, đây là quân tình khẩn cấp của tám trăm dặm phía Tây Nam."

Sớm đã có thái giám hầu cận trung gian tiếp nhận, trình lên Hoàng thượng.

Từ hồi Bát Phương quân cùng liên quân Liêu Dã ngầm thiết lập cục diện đối địch đồng thời thoái lui chiến trường Luân Thuần quận, Luân Thuần quận vẫn tiếp tục là vùng đất không ai quản lý, vô pháp vô thiên.

Đối với khu vực nhạy cảm nhập nhằng không rõ ràng này, cả hai bên đều rất thận trọng, không dám manh động khinh suất, tránh châm ngòi căng thẳng thần kinh.

Bất quá lần này, Luân Thuần quận lại một lần nữa vinh hạnh đảm nhận vai trò địa đầu chiến hỏa.

Quân đội Liêu Minh tập kết tại biên giới Luân Thuần quận, nhăm nhe một lần nữa xâm phạm lãnh thổ.

Một điều càng không thể ngờ nổi chính là: Hung Dã, Thiên Tấn, Uy Nô lại không hẹn mà gặp cùng tuyên bố về một phe với Liêu Minh.

Phương Quân Càn đồng học buồn bực, vì cái gì cứ hễ bạo phát chiến tranh là các nước hết thảy đổ dồn về chiến tuyến đối lập với Tuyệt thế song kiêu chứ?

Đại Khánh đã như vậy, Đại Khuynh sau đó cũng chẳng khá hơn, thậm chí còn trầm trọng hơn.

Hoàn Vũ đế nhịn không nổi bèn tự kiểm điểm: chẳng lẽ mình thực sự không được người ta chào đón à? Thiên hạ ghét bỏ mình đến thế ư?

Bất quá…

"Hahahaha."

Vẻ mặt tinh quái hớn hở tức thì lại hiện ra trên gương mặt tà mị tuấn tú của hắn.

Đang lo lắng chưa biết lấy cớ gì châm ngòi chiến tranh đây! Bây giờ thì cơ hội tốt ngàn năm một thuở lại ầm ầm tông cửa lao vào. Quả là trời giúp ta mà!

Kỳ thực lần trước Phương Quân Càn đồng học bị Liêu Minh cùng Hung Dã liên thủ dùng hạ sách, thân trúng độc phải lui binh, Bát Phương quân thương vong nghiêm trọng không nói, quan trọng hơn là vẫn chưa chiếm lại được Luân Thuần quận.

Khuynh Vũ càng vì việc đó mà lao tâm lao lực, để giải độc cho hắn cam lòng phế đôi chân, lại còn mất đi ánh sáng!

Phương đồng học từ ngày thống lĩnh binh mã tới nay, đã bao giờ nếm quả đắng đến nhược này?

Miệng tuy không nói ra, nhưng phàm kẻ hiểu chuyện chỉ cần liếc qua cũng đủ biết trong lòng Hoàn Vũ đế của chúng ta phải nén bao nhiêu lửa giận!

Mà không phải chỉ mình Hoàn Vũ đế mới tâm tâm niệm niệm báo thù rửa hận, hết thảy tướng sĩ bên dưới có ai lại không cay cú ôm mối nhục trong lòng, cả ngày xoa tay múa chân nghiến răng ken két chỉ muốn xông ra san bằng Liêu Minh cho hả giận.

"Đã là sở nguyện của Liêu Minh, có lý nào chúng ta lại làm hảo bằng hữu thất vọng được." – Lần này, chẳng những thu phục Luân Thuần quận làm vốn, lại còn phải kiếm lời nữa, dạy cho Liêu Minh một bài học đích đáng cả đời không dám quên!

Hai mắt Hoàn Vũ đế sáng quắc như điện, đảo quanh bốn phía, nhân hãi thần kinh, "Phải cho Nghị Phi Triết kia mở to mắt ra để thấy ai mới thực sự là bá chủ chân chính của đại lục này!"

Quần thần dưới diện nhất tề quỳ rạp xuống, đồng thanh hô vang như sấm: "Vạn tuế, vạn tuế, vạn vạn tuế!!!"

"Cái gì cơ, Thích quân sư muốn theo quân xuất chinh?" – Trong Ngự thư phòng, Hoàn Vũ đế nghe lời thỉnh cầu của Thích quân sư quả thực cả kinh không kịp phản ứng.

Không phải hắn không tin Thích Vô Ưu, chỉ là Liêu Minh dù sao cũng từng là chủ nhân của Thích Vô Ưu, đối với loại sự việc lần này, lẽ ra Thích Vô Ưu trốn tránh không đụng độ còn không kịp mới phải.

"Bệ hạ, chính bởi vì Liêu Minh là chủ cũ của Vô Ưu, cho nên Vô Ưu mới có ý muốn cùng Liêu Minh chấm dứt dây dưa quan hệ."

"Chấm dứt?" – Hoàn Vũ đế lười biếng chống cằm, mắt lim dim, rất có hứng thú hỏi tiếp, "Chấm dứt như thế nào?"

“Ý của Thích quân sư là muốn giúp quân ta có thể đốn hạ Liêu Minh mà không cần hao binh tổn tướng, giết chóc quá nhiều, tránh thương vong không cần thiết.” – Vô Song công tử mở miệng giải vây cho quân sư.

Thích quân sư cúi gập người kính nể: “Người hiểu ta nhất ngoài công tử ra quả thực không còn ai khác.”

Vô Song công tử phe phẩy chiết phiến: “Thích quân sư nhiều năm sống tại Liêu Minh, tất nhiên đối với địa thế, dân tình rõ như lòng bàn tay, nếu có được sự trợ giúp của Thích quân sư, tin chắc rằng thắng lợi của quân ta chỉ là ngày một ngày hai thôi.”

Hoàn Vũ đế mắt ánh lên tia phức tạp: “Chính là bởi vì vậy, chắc chắn Thích quân sư sẽ lại gánh thêm tiếng xấu bán chủ cầu vinh, chẳng niệm tình xưa cho mà xem.”

Nghe vậy, tròng mắt Thích Vô Ưu nóng lên vì cảm kích, vẻ mặt vốn còn đôi chút do dự thoáng chốc được thay thế bằng nét cười ung dung rạng rỡ.

“Có được lời này của Bệ hạ, Vô Ưu có chết cũng không tiếc.”

Đao thương sáng quắc tua tủa như rừng, trùng trùng điệp điệp ngút ngàn tầm mắt. Khinh bộ binh, trọng giáp bộ binh, thuẫn binh, cung binh, khinh kỵ binh, trọng kỵ binh… Bát Phương quân hàng ngũ chỉnh tề, dàn trận nghiêm cẩn, khí thế hừng hực tung hoành khắp cả bình nguyên mênh mông bên ngoài Hoàng thành.

Tướng sĩ lần này ra chiến trường, hết thảy đều là những lão binh đã theo Hoàn Vũ đế một đường chinh chiến từ bấy đến nay, cũng chính là lực lượng tinh nhuệ nhất của đế quốc! Xông xáo qua nhiều trận địa, lội biển máu, vượt núi thây, băng đồng chết, trên người tự nhiên cũng hình thành một thứ sát khí vô hình được tôi luyện thuần túy từ máu huyết cùng mạng sống của kẻ thù.

Được chứng kiến đoàn quân gươm giáo tuốt trần ở cự ly gần như thế này, bách tính trong Hoàng thành hết thảy đều cảm giác được khí thế mãnh liệt cường ngạnh, lạnh lùng nghiêm nghị tựa mũi kiếm đầu đao toát ra từ mỗi tướng sĩ Bát Phương, bất giác môi khô đắng, lưỡi nóng ran.

Hốt nhiên bên tai vang dội tiếng trống, tại cổng thành yên tĩnh, tiếng trống đột ngột kích động khiến tim người như muốn nhảy ra khỏi ***g ngực.

‘Thùng thùng, thùng thùng thùng…” – Tiếng trống càng đánh càng nhanh, càng đánh càng gấp. Phía sau hàng quân, trầm trầm tiếng tù và vang lên cộng hưởng. Chúng nhân ngoái đầu lại, liền thấy một người thân phục hồng y ruổi ngựa từ xa phóng như bay đến.

Người này lưng theo một thanh trường kiếm nạm ngọc, tóc buộc tử kim quan, con ngựa đen tuyền dưới thân ngửa đầu hí vang, người ấy cũng ngửa đầu cười to một tràng sảng khoái!

Tràng cười vang vọng cả hoàn vũ, rất có khí thế bễ nghễ thiên hạ, thể hiện phong tư lỗi lạc, thần thái phi dương, hào hùng vạn trượng của kẻ đứng đầu thống lĩnh.

Sau lưng hắn là vầng thái dương mới nhú, cả người được bao bọc trong ánh nắng tươi mới đầu ngày, tia sáng nhu hòa chiếu vào mái tóc bay trong gió lóe lên sắc vàng chói lóa mắt, con ngựa đen tuyền chở theo màu đỏ chóe rừng rực như lửa của y phục đón gió phần phật phiêu bồng, nhấp nhô theo từng nhịp vó.

Người này thân thể tráng kiện mạnh mẽ, khí độ tiêu sái thong dong, quả thực là nam nhi trong muôn vạn nam nhi, mà tư thế vừa oai phong trên lưng ngựa vừa ngửa cổ cười dài sảng khoái của hắn càng khiến hắn mang thêm vài phần tự nhiên phiêu sái, phóng khoáng không chịu giam cầm trói buộc!

Tuy nhiên, chỉ có thể từ xa mà nhìn bóng lưng của hắn, chúng nhân ai nấy đều cảm thấy từ người này toát ra phong thái bức người, không dễ dàng đến sát bên.

“Khuynh Vũ!” – Hoàn Vũ đế tâm huyết dâng trào, khó lòng ngăn nổi bản thân xoay người hướng sang vị công tử áo trắng an nhiên tĩnh tọa trong chiếc xe ngựa bên cạnh, “Phương Quân Càn cuối cùng đã hiểu rõ… Kỳ thực, cái ta muốn hướng tới không phải là ngôi vị cửu ngũ chí tôn, so với nỗi cô đơn lạnh lẽo khi ngồi trên Hoàng vị, Phương Quân Càn chỉ muốn chọn lựa quá trình tranh đoạt bá quyền mà thôi!”

Năm nước chen chân mà đứng, quần hùng tranh đoạt mà ăn. Thiên hạ phong vân từ tay ta xuất hiện, hoành đồ phách nghiệp từ khóe miệng nói cười!

Đó mới chính là loạn thế anh hùng!

Nghe những lời ấy, sóng mắt của Vô Song công tử gợn nhẹ lăn tăn, chiết phiến khẽ khàng xếp lại, lắc lắc đầu cười cười: Tiểu tai họa này đúng là chẳng ưa nhàn rỗi chút nào.

“Cứ yên tâm mà đi, Hoàng thành đã có Tiểu mỗ thay huynh trấn giữ.”

Hoàn Vũ đế hạ giọng thật nhỏ, hờn dỗi tố khổ: “Lần này đi sinh tử khó liệu, Khuynh Vũ chẳng lẽ trước khi ly biệt cả một câu chúc bình an thân thiết hơn một chút cũng keo kiệt với ta sao?”

Tiểu Khuynh Vũ nhàn nhạt đáp: “Tiểu mỗ đã cho huynh mượn Bát thập tứ vân kỵ rồi, có bọn họ đi theo bảo vệ thì còn chuyện gì xảy ra được nữa?”

Quả thực, đã thấy tám mươi bốn kỵ sĩ áo đen nghiêm chỉnh ngồi sẵn sàng trên lưng ngựa, cung tiễn trên lưng, trường đao sáng quắc, tập hợp dưới lá cờ Đại Khuynh phần phật trong gió, càng hiển hiện khí thế dũng mãnh kiêu hùng không gì sánh nổi.

Lại nghe từ xa tiếng Bát Phương quân ầm ầm hô lớn tựa cuồn cuộn thần phong: "Bát Phương vô địch! Bát Phương vô địch!" Tiếng hô to liên tiếp như sóng thần dồn dập lớp này tiếp lớp khác, vang động khắp cả bình nguyên bát ngát mênh mông.

Xe ngựa rục rịch lăn bánh, chậm rãi khởi hành.

Y vẫn muốn tiễn hắn đến tận ngoài thành.

Ngữ khí của Tiểu Khuynh Vũ ẩn hiện một tình cảm khó nói cho rõ, khó hiểu cho thông: "Lần này đi Liêu Minh, nhanh là ba tháng, chậm cũng phải đến năm tháng, tiếc là Tiểu Khuynh Vũ không thể cùng Bệ hạ xuất chinh, bất quá đã có Thích quân sư thay Bệ hạ bày mưu tính kế, Tiểu mỗ cũng yên tâm rồi."

"Huynh… bảo trọng."

Nghìn dặm tiễn quân, cũng đến hồi ly biệt.

Hồng y nam tử đưa lưng về phía ánh tịch dương, cả người nhuộm trong ráng đỏ như máu, đối diện với y, ngữ khí ôn nhu dịu dàng: "Khuynh Vũ, đợi ta trở về!"

Tiểu Khuynh Vũ nhè nhẹ gật đầu.

Cả hai nam nhân tuyệt thế thiên hạ ấy trong lòng đều một mực đinh ninh: trận chiến này qua đi, hai chúng ta vĩnh viễn không xa nhau nữa…

"Ta đi đây."

Một câu cuối cùng.

Dứt khoát thúc ngựa quay đầu, trong lòng y rốt cuộc chỉ còn cô đọng lại bóng lưng mỗi lúc một xa kia, mãi mãi không thể xóa nhòa, tựa một dấu ấn khắc cốt ghi tâm.

Ánh mắt lặng lẽ dõi theo đưa tiễn hình bóng xa dần rồi mất hút cuối chân trời, không một ai ngờ nổi, khi gặp nhau lần nữa, chính là lúc chẳng nói được tử sinh.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 183: Chương 183

Phương Quân Càn một thân hồng y đỏ rực, trên mặt đeo theo nụ cười tà mị cố hữu: "Khuynh Vũ chưa từng cho ta biết ngày sinh nha. Thật không ngoan chút nào, ngay cả ta mà cũng muốn giấu sinh nhật nữa."

Mình chẳng nói gì cả, hết thảy chỉ có mình hắn lảm nhảm thôi.

Hồng y nam tử bám dai như đỉa, lẵng nhẵng đeo bám không thôi, liên tục níu níu kéo kéo ống tay áo của mình như đứa con nít làm nũng: "Nói đi nói đi mà, nói cho ta nghe đi mà. Tới lúc đó ta sẽ chúc mừng Khuynh Vũ thật long trọng một phen. Đi mà!!!"

"Sinh nhật của Tiểu mỗ cũng là ngày giỗ của mẫu thân, có gì hay ho đâu mà chúc mừng." – Thanh âm nhàn nhạt lãnh đạm, tựa ánh trăng trong trẻo vô tình, dáng vẻ tĩnh lặng đó, vừa ẩn chứa thê lương ảm đạm, vừa cô độc bàng hoàng.

Hồng y nam tử thôi không quấy nữa.

"Thảo nào Khuynh Vũ chưa bao giờ nhắc đến ngày sinh của mình."

Vẻ mặt thoắt cái biến đổi, vừa cười vừa nói: "Vậy thì Khuynh Vũ đổi ngày sinh khác đi!"

Sinh nhật làm sao mà đổi được? Vô Song công tử nghe hắn nói quả thực dở khóc dở cười.

Nhẹ nhàng vuốt ve lọn tóc mai thả dài trước ngực, đôi mắt bạch y công tử ánh lên nét cười: "Vậy huynh xem, sinh nhật của Tiểu mỗ định vào ngày nào thì tốt hơn?"

Nam nhân kia đi đi lại lại ra chiều suy nghĩ, trường bào như lửa của hắn phấp phới trước mặt như cánh chim ưng toan cất mình bay lượn. Hốt nhiên quay đầu lại, tà tà cười: "Khuynh Vũ chắc chắn sinh sau ta."

Tuy không quen nhìn biểu cảm đoan chắc đến đắc ý của hắn, nhưng bất quá, cũng không thể phủ nhận sự thật: "Không sai."

"Mồng mười tháng tám thì thế nào?"

Cả người bạch y công tử khẽ run lên.

"Chẳng phải dân gian vẫn truyền tụng rằng, ngày mồng mười tháng tám năm đó, tất cả đào hoa vốn đã trút lá úa tàn chỉ trong một đêm bừng nở đẹp đến khuynh quốc khuynh thành đó sao? Phương Quân Càn có cảm giác đó là do ông trời ban tặng món quà tốt đẹp nhất nhân ngày Khuynh Vũ chào đời!"

Một tia biểu cảm phức tạp khó có thể nói ra thành lời rất nhanh xẹt qua dung nhan tuyệt thế vô song, y chăm chú nhìn hắn.

Hắn làm sao đoán biết được…

Gương mặt tươi cười của hồng y nam tử càng ấm áp như nắng xuân: "Khuynh Vũ, huynh cảm thấy thế nào?"

Đào hoa trong gió lả tả lìa cành, như mê như mộng.

Lạc anh phiêu lãng quyện không khí, gió xuân chẳng nói vì ai si.

Tiếu Khuynh Vũ ngồi bật dậy!

Là mơ.

Giấc mơ đang hồi hạnh phúc tột cùng, đột ngột thoát ra…

Ảo ảnh hư vô mờ mịt.

Cõi mộng màu sắc hoang mang.

Khóe môi gượng cười, Tiếu Khuynh Vũ che trán tự trào: "Tại sao lại nghĩ tới những chuyện này…"

Dạo gần đây, ác mộng càng lúc càng nhiều, những quẻ bói cũng hỗn loạn không rõ ràng.

Thiên hạ này, có bao nhiêu người kính trọng hắn, yêu thương hắn, thì cũng có bấy nhiêu người chán ghét hắn, oán hận hắn.

Là phúc? Là họa?

Bên ngoài bức mành, mưa đã ngớt hạt, khiêu lên làn sương mờ màu trắng sữa, trong sương, ẩn ẩn hiện hiện bóng dáng ngọn giả sơn chế tác tinh tế bên Thái Hồ.

Không biết, ở phương xa ấy, hắn có khỏe mạnh hay không…

"Phá trận!" – Cùng với tiếng gầm như rồng ngâm vang dội, Bích Lạc kiếm trong tay Hoàn Vũ đế chĩa thẳng vào trận địa của địch quân!

Trống trận sấm dồn, vạn ngựa cuồng hí!

Trong ráng chiều đỏ bầm như máu, đoàn kỵ binh khôi giáp nhuốm máu tựa mũi đao nhọn hoắt chọc thẳng về phía ba vạn địch quân trước mặt diễu võ dương oai.

Cuồng phong quất sàn sạt lên mặt mũi, quét qua ***g ngực, thổi bùng lên nhiệt huyết bừng bừng…

Gió bắc ***g lộng, chiến kỳ phần phật!

Âm thanh chém giết kinh thiên động địa. Nơi nào thiết kỵ giẫm qua, núi sông nơi ấy tựa hồ bị họa nên Tu la huyết ngục.

Ánh sáng vàng chóe cuối ngày chói lóa trên áo giáp của Phương Quân Càn, phảng phất bóng dáng Chiến thần giáng thế, rực rỡ hào quang làm người ta không dám nhìn thẳng.

Trong ***g ngực, máu huyết cuộn trào. Tiếng ô hô ô hô trong lòng không ngừng rộn rã, trong thoáng chốc cơ hồ lấn át cả tiếng trống dập dồn!

Loạn thế chứng kiến công huân bất hủ, thịnh niên khai mở vạn thế thái bình.

Nam nhi chân chính, phải là như vậy!

"Bái kiến công chúa." – Một tỳ nữ có vẻ như vô tình chạm mặt Thuần Dương công chúa đang ngồi tại đình viện, hoảng hốt quỳ xuống.

Đêm nay, Nghị Phi Thuần tựa hồ có chút ngẩn ngơ bàng hoàng, đưa mắt dửng dưng quan sát người nữ tỳ ấy, nàng ta khoảng mười sáu mười bảy tuổi, dung mạo thanh tú, nhan sắc không tồi, bất quá dường như bản thân nàng chưa từng gặp qua, vô cùng lạ mặt.

"Bình thân."

"Đêm khuya sương lạnh, công chúa cẩn thận coi chừng nhiễm phong hàn." – Người nữ tỳ bước lên phía trước, mang một tấm áo choàng lông thiên nga ân cần khoác lên vai Nghị Phi Thuần.

Nơi xứ lạ quê người lại nhận được sư quan tâm chu đáo như vậy, tuy đối phương chỉ là một tiểu tỳ nhỏ bé, nhưng Nghị Phi Thuần cũng không khỏi cảm động từ tận đáy lòng.

Ai ngờ, bên tai lại vọng đến một thanh âm rất nhỏ như muỗi vo ve: "Vô Song công tử tai mắt khắp nơi, tiểu tỳ không thể ở lâu được. Đêm qua tiểu tỳ đã chuyển đạt ý chỉ của quốc chủ đến công chúa, chẳng hay ý của công chúa như thế nào?"

Nghị Phi Thuần phút chốc như ngã xuống đầm băng.

"Chính là ngươi nhân lúc đêm khuya nhét phong thư ấy dưới gối của bổn cung?"

Tỳ nữ cúi người khiêm thuận: "Tiểu tỳ đáng chết, công chúa thứ tội."

Nghị Phi Thuần hít một hơi khí lạnh, liền sau đó lãnh đạm tự trào: "Bổn cung nào dám bắt tội ngươi."

Cô ta đã có thể nhét phong thư ấy dưới gối mình mà thần không biết quỷ không hay, tất nhiên cũng có thể dễ dàng né tránh thủ vệ tuần tra, đoạt thủ cấp của mình mà không kinh động bất cứ kẻ nào.

Cái này chỉ e là mưu kế đại ca mớm cho, định rung cây nhát khỉ đây.

"Từ khi công chúa gả chồng đất khách, quốc chủ không nguôi thương nhớ, không lúc nào không muốn cho công chúa thoát khỏi cảnh gửi thân sống nhờ ở quê người. Lần này việc ám sát vô cùng trọng đại, chỉ được thành công không được thất bại. Công chúa là Hoàng tộc của Liêu Minh chúng ta, hẳn sẽ ra tay trợ giúp tiểu tỳ…"

"Không."

Tỳ nữ lập tức ngẩng đầu, ánh mắt đáng sợ như thanh trủy thủ ngâm trong độc dược: "Công chúa nói sao?"

"Bổn cung nói, không."

"Công chúa đừng quên, người là người Liêu Minh."

"Bây giờ các ngươi đã chịu nhớ ra ta là Hoàng thất Liêu Minh ư? Vậy sao năm đó khi Hoàng huynh hạ chỉ lệnh cho Thuần Dương hòa thân, huynh ấy không nhớ rằng Nghị Phi Thuần không chỉ là Hoàng thất Liêu Minh mà còn là muội muội ruột thịt của huynh ấy!!"

Chiếc lá khô vàng vỗ thả mình mặc gió đẩy đưa, giữa tiết thu lạnh lẽo, trên người Nghị Phi Thuần chỉ hờ hững một manh áo mỏng giản đơn, lặng lẽ đứng một góc hậu viện. Ánh trăng rọi xuống, bóng nàng đổ dài cô đơn trên nền đá dát nguyệt quang bàng bạc, u buồn.

"Nghị Phi Thuần đã gả cho Phương Quân Càn, đã quỳ lạy hết thảy linh vị tổ tông Phương gia, Nghị Phi Thuần bây giờ sống là người của chàng, chết cũng là quỷ của chàng…"

Giọng nói lãnh khốc của ả tỳ nữ so với Vong xuyên thủy còn giá buốt hơn nhiều lần: "Công chúa muốn quay lưng bỏ mặc Liêu Minh?"

"Là Liêu Minh quay lưng bỏ mặc ta trước!"

Hồi lâu, cả không gian bị im lặng bao trùm.

Ả tỳ nữ chợt cười thản nhiên: "Tiểu tỳ chỉ nói như thế, về phần công chúa quyết định như thế nào là chuyện của cá nhân người, tiểu tỳ không có quyền hỏi."

Nghị Phi Thuần quay đi.

Bóng lưng thoạt nhìn có vẻ uỡn thẳng kiêu hãnh, kỳ thực đã sớm phát run lên rồi.

"Có trợ giúp chúng ta hay không, kính mong công chúa suy nghĩ cho kỹ."

Lưng Nghị Phi Thuần càng uỡn cao ương ngạnh, bước ra khỏi đình viện.

"Nếu như tiểu tỳ là người, tiểu tỳ nhất định sẽ làm."

"Y còn sống, Phương Quân Càn vĩnh viễn sẽ không để mắt đến người. Nếu như y chết đi, công chúa mới có thể có hy vọng."

Đưa lưng về phía ả, từ trong khóe mắt Nghị Phi Thuần, thủy triều trào dâng không thể ức chế, bất cứ lúc nào cũng có thể phá đê tuôn trào.

Nhưng mà, nàng vẫn không hề quay đầu lại, bóng dáng xa dần rồi mất hút trong tầm mắt ả thị nữ đang suy tính ngổn ngang…

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 184: Chương 184

"Công tử, nội tuyến của chúng ta ở Liêu Minh truyền mật báo, nói rất nhiều thợ thủ công của Liêu Minh vô duyên vô cớ mất tích, trong đó có cả Đệ nhất công tượng Kim Đại Trụ chịu trách nhiệm giám sát chế tạo 'Hỏa hoàng'. Sự mất tích bí ẩn của nhóm thợ đó khơi nên khủng hoảng rất lớn trong dân chúng Liêu Minh. Bất quá, quái dị nhất chính là, việc này hết thảy đều bị quan phủ bưng bít."

Vô Song công tử thoáng nhăn mày.

Đôi mày y dù khẽ nhăn vẫn rất đẹp, mà cũng rất lạnh, mang theo vẻ yếu ớt hư nhược khiến người đau lòng, tựa hồ tâm người cũng chợt quặn lên cùng cái nhăn mày ấy.

"Xem ra, 'Hỏa hoàng' đã hoàn thành rồi… Có nghe được chính xác bọn họ sở hữu mấy cỗ 'Hỏa hoàng' không?"

"Nghe nói chỉ hoàn thành có bốn cỗ."

Trương Tẫn Nhai tò mò hỏi: "Công tử, mấy người thợ Liêu Minh kia vì sao mà mất tích vậy?"

Vô Song công tử gập lại chiết phiến, hàng mi dài rậm rủ xuống tựa tán quạt đen mun, che giấu đi sát khí cùng phẫn nộ không nén được lóe ra trong mắt: "Bị diệt khẩu."

Trương tiểu bằng hữu giật mình nhảy dựng: "Diệt… diệt khẩu!?"

Vô Song thu hồi biểu cảm kích động vừa rồi, tiếp tục dáng vẻ thản nhiên lãnh đạm cố hữu.

"Đem tất cả nhân công chế tạo Hỏa hoàng giết đi, là bởi vì sợ phương pháp chế tạo bị lọt ra ngoài. Mà cả thiên hạ tuy chỉ có bốn cỗ Hỏa hoàng này thôi, cũng đủ khiến cho Bát Phương quân đau đầu."

Trên chiến trường, Hỏa hoàng tuyệt đối có thể phát huy sức mạnh cực đại của nó!

"Dù sao, tuy Hỏa hoàng có tầm bắn xa, uy lực lớn, song lại không thể điều chỉnh cự ly ngắm bắn, nếu thay đổi đầu đạn thì cực kỳ bất tiện. Thông thường chỉ cần sau loạt bắn đầu tiên, đối phương đã đủ phán đoán vị trí đặt cỗ máy."

"Thêm nữa, vật này to lớn cồng kềnh, vận chuyển tất nhiên gặp nhiều khó khăn. Mà cũng may mắn nhờ vậy mà quân ta mới có thể sớm có đối sách đề phòng."

Trương Tẫn Nhai trề môi: "Xem ra, Hỏa hoàng gì đó cũng chẳng phải tài tình gì cho lắm!"

Chiếc quạt chế tác tinh xảo gõ lên đầu Trương Tẫn Nhai: "Đừng vội chủ quan khinh địch chứ! Liêu Minh tiêu tốn vô số nhân lực vật lực chế tạo ra thứ vũ khí đó tất đã suy xét lợi hại, há có thể dễ dàng đánh bại như vậy?"

Phất áo, xoay người, vệt chu sa giữa trán long lanh diễm lệ: "Hàn Từ, lập tức cho bồ câu đưa tin, nói Bệ hạ phải cẩn thận hành quân, đừng để sa bẫy quân địch."

"Dạ!"

Đợi cho thân ảnh áo đen biến mất trong không khí, Trương Tẫn Nhai lập tức kéo kéo tay áo công tử: "Công tử, sắp đến Tết Trùng Dương rồi, hội Trùng Dương năm nay đồ nhi cũng muốn đi!"

"Muốn đi đâu?"

"Bát Mặc Khuynh Thành các đó!"

Vô Song công tử mỉm cười, thản nhiên cắt đứt tia hy vọng đang tràn ra trong mắt Trương tiểu bằng hữu chẳng chút lưu tình: "Không được."

Trương Tẫn Nhai nhảy dựng: "Vì sao vậy?"

"Hiện tại Tẫn Nhai vẫn chưa đủ tư cách, đợi vài năm nữa Tẫn Nhai có được chút ít thành tựu, vi sư nhất định tiến cử Tẫn Nhai trước mặt các vị tông sư."

Trương Tẫn Nhai cong lên đôi môi nhỏ xinh xắn: "Trước đây công tử đến đó đều có Lao Thúc đi theo hầu hạ, chẳng lẽ lần này người vẫn muốn mang ông ta theo sao?"

Vô Song công tử xoa cằm.

"Vì sao ông ta được đi mà con lại không được? Con cũng muốn đi con cũng muốn đi con cũng muốn đi… Tẫn Nhai cũng phải đi!" – Trương tiểu bằng hữu liều chết giữ chặt tay áo của công tử, bày ra bộ dạng ngoan cố vô lại như thể 'Không cho ta đi thì ta không buông'. Đôi mắt to tròn ngân ngấn nước so với trẻ sơ sinh còn có vẻ thuần khiết trong sáng hơn ba bốn phần.

Vô Song công tử đầu đầy mồ hôi lạnh: ai dạy nó cái chiêu này, không phải Phương Quân Càn thì còn ai vào đây?

"Tẫn Nhai đừng quấy nữa, Lao Thúc có thể đi vì ông ấy võ công cao tuyệt, chính là nhất đại võ học tông sư. Nếu ngay cả Tẫn Nhai cũng có thể lên cả ba tầng của Bát Mặc Khuynh Thành các thì chẳng phải ai cũng lên đó được hay sao?"

Khi còn đang nói, người gia nô lớn tuổi trầm lặng ít lời, hiền hậu chất phác Lao Thúc bước vào thư phòng.

"Công tử."

Tiếu Khuynh Vũ quay sang ông mỉm cười, gật gật đầu.

Trương Tẫn Nhai đồng học trừng mắt nhìn ông, cánh mũi phập phồng thở ra phì phì hậm hực. Tuy nói thời gian trôi qua, vạn vật đều biến đổi, nhưng Trương Tẫn Nhai đối với việc Lao Thúc phản bội công tử ngày nào vẫn khư khư canh cánh trong lòng.

Trong lời nói ôn nhuận nhã nhặn của Vô Song công tử vẫn lộ ra vẻ lãnh đạm xa cách: "Lao Thúc, mồng chín tháng chín Tết Trùng Dương, phiền thúc đưa Tiếu mỗ đến Bát Mặc Khuynh Thành các một chuyến."

Lao Thúc giật phắt đầu lên, đôi mắt ngây ngốc tựa hồ một nỗi bi thương vừa xẹt ngang: "Dạ."

"Đứng lại! Các ngươi định làm gì?" – Các thủ vệ tận tâm làm nhiệm vụ khoát tay ngăn một đám phu thồ đang định đẩy xe vào thành.

"Binh gia, chúng tôi vào thành mà!"

Đám phu phen này vẻ mặt phong trần, nước da nâu đồng săn chắc của kẻ lâu năm bươn chải dưới ánh nắng thiêu đốt mà có. Cả bọn đi cùng tám chiếc xe thồ, mấy chiếc bao bố to tướng trùm lên thùng xe khá cẩn thận kín đáo.

"Lật bao tải lên, mở ra, kiểm soát!" – Thủ vệ quyết liệt.

"Dạ dạ dạ…" – Một người ra vẻ thủ lĩnh của đám phu thồ khúm núm tuân lệnh, lật ra mấy chiếc bao bố trùm lên thùng xe.

Bao bố hạ xuống, để lộ ra trước mắt một số vật dụng lạ lùng trước nay chưa thấy bao giờ.

Nhìn có vẻ giống như cuốc xẻng, lại có vẻ giống như gậy sắt… Hình thù kỳ quái, sắp xếp ngổn ngang rời rạc.

Do dự nhặt lên một vật thon dài, thận trọng xoay ngang lật ngược ngắm nghía, quan sát kiểm tra. Không phát hiện điểm gì khả nghi, vật này không vát góc, không cắt cạnh, chẳng dấu hiệu nào cho thấy có sức sát thương.

"Những thứ này dùng để làm gì?"

"Binh gia, đây đều là sắt vụn cả, có một vị đại gia trong thành thuê chúng tiểu nhân đưa về tái chế, rèn lại thành cuốc xẻng bán lấy chút ít ngân lượng."

Thủ vệ không khỏi oán thán vài câu, thực sự chẳng có lý do gì làm khó dễ đám dân phu này cả.

Tay phất lên cho qua: "Các ngươi đi đi!"

"Tạ binh gia! Tạ binh gia!" – Đám dân phu vui mừng quá dỗi, vội vội vàng vàng đẩy những chiếc xe thồ vào trong thành.

Người thủ vệ không nhìn thấy, ngay khoảnh khắc anh ta phất tay phóng hành, trên gương mặt có vẻ chất phác đôn hậu của đám dân phu không hẹn mà đều nhếch lên khóe môi, lộ ra một nụ cười đắc ý âm trầm.

Kẻ cầm đầu đám người cười độc địa: "Coi như Vô Song công tử có nằm mơ cũng không ngờ nổi, ưu điểm lớn nhất của Hỏa hoàng không phải là uy lực cao cự ly lớn, mà chính là, một vật to lớn cồng kềnh như thế lại có thể phân ra thành nhiều bộ phận nhỏ riêng biệt, vận chuyển dễ dàng."

Một tên khác tiếp lời: "Mà có lẽ y cũng không ngờ rằng, Hỏa hoàng không hề có mặt ở chiến trường đối phố Hoàn Vũ đế, mà lại được lén lút đưa đến Hoàng thành Đại Khuynh, sử dụng cho chính bản thân y."

"Đi thôi, nơi đây nhiều người chú ý, cẩn thận một chút tốt hơn." – Kẻ cầm đầu dù sao cũng thận trọng, "Bây giờ chúng ta mang bốn cỗ Hỏa hoàng này giấu ở đông tây nam bắc bốn góc Hoàng thành, lấy pháo hoa làm hiệu, đúng vào Tết Trùng Dương y theo kế hoạch hành sự!"

Chớp mắt đã đến Tết Trùng Dương.

Đoan nhiên tĩnh tọa trong luân y trên tầng cao nhất của Bát Mặc Khuynh Thành các, Vô Song công tử nhìn bao quát quang cảnh hoa đèn lung linh tràn ngập không khí lễ hội ở phố phường bên dưới.

Cả Hoàng thành chăng đèn kết hoa, đèn đuốc sáng lòa.

Đèn hoa lấp lánh tựa dải ngân hà uốn lượn, trôi bồng bềnh, len lỏi vào từng ngõ phố.

Dưới lầu, bách tính hỉ hoan thống khoái rung trời, người người đổ ra đường, xô đẩy chen lấn, nói cười râm ran.

Vậy mà trên tầng thứ ba của Bát Mặc Khuynh Thành các lại vắng lặng không một bóng người.

Nhớ lại Tết Trùng Dương năm kia, nam tử vai quàng hồng cân đỏ rực ấy theo yêu cầu của chúng nhân đã tung chân đá xoáy vào quả cầu tống phúc, không biết Trùng Dương năm nay, Tống phúc nhân sẽ là ai?

Người đó có phải là người rất được lòng dân như hắn hay không?

Nếu có hắn ở đây, thì vai trò Tống phúc nhân của năm nay chẳng biết sẽ rơi vào nhà nào…

Bất quá, biết đâu, người may mắn đó không phải là hắn thì sao.

Dù sao, bây giờ đã là nhất quốc chi quân, địa vị tôn quý, còn tham dự vào những hoạt động của dân gian như thế này cũng có chút không hợp thời.

Tiểu Khuynh Vũ đang lúc hồ tư loạn tưởng, hoàn toàn không hay biết, ở nơi nào đó tại bốn góc Hoàng thành, bốn cỗ Hỏa hoàng đã được ráp nối hoàn chỉnh…

‘Chíuuu… Đùngggg!’ Một đóa mẫu đơn màu tím cực lớn bung xòe rực rỡ sáng rực trời đêm!

Đóa hoa lộng lẫy xinh đẹp in dấu trên nền trời trong chốc lát, đoạn lả tả tàn dần, bức màn nhung đen tuyền chỉ còn lưu lại những đốm lửa của cánh hoa nuối tiếc lóe lên trước khi vụt tắt.

Đóa hoa lửa đầu tiên đã mở màn cho đại lễ pháo hoa của đêm hội Trùng Dương, chỉ trong nháy mắt, khắp trời đêm Hoàng thành trăm hoa bừng nở, tranh nhau phô diễn vẻ đẹp rực rỡ, lộng lẫy tột cùng!

Đột nhiên, cả trời đêm bừng lên ánh vàng, sáng chói nhức mắt.

Đột nhiên, tịch dương hiện lên đỏ thẫm, ửng hồng ráng mây.

Ngay thời khắc khắp chốn mừng vui, giữa lúc ánh sáng hòa nhịp cùng cảnh quan trong một điệu vũ không lời, hốt nhiên từ tận đáy lòng Tiểu Khuynh Vũ lại trào dâng một cảm giác tịch mịch cô liêu cùng trống trải vô cùng.

‘Chíuuuu!’ Một tiếng rít sắc lạnh như tiếng hót phượng hoàng xé toạc màn đêm. Pháo hiệu lóe sáng phá không xuất hiện, không biết từ nơi nào vun vút lao lên nhắm thẳng đến chín tầng mây!

Cái đuôi lửa diễm lệ đến thê lương rạch đôi trời đêm sáng lòa như ban ngày. Quầng lửa đỏ rực ma mị đối chọi mãnh liệt với nền trời đen thẳm khiến cho khung cảnh đó kích thích cực độ vào mỹ cảm những người chứng kiến.

Máu lửa ngập trời!

Bắt đầu hành động!

Đó là ám hiệu của Hỏa hoàng.

Cùng lúc ấy, bốn cỗ Hỏa hoàng cất giấu bốn phương đông tây nam bắc nhất loạt khai hỏa, chẳng chút chùn tay hướng thẳng mục tiêu Bát Mặc Khuynh Thành các phát xạ!

Nhân gian thống khoái yên vui trong nháy mắt biến thành Tu la địa ngục.

Hỏa dược rơi vào lầu các nhà cửa lân cận, vô số bách tính bị cảnh khói lửa mịt mù dọa đến chết khiếp, không ngừng xô đẩy giẫm đạp lên nhau tìm cách thoát thân, tiếng la tiếng khóc rung trời dậy đất lập tức bị tiếng đạn pháo đinh tai nhức óc áp đảo.

“Chuyện gì xảy ra!?” – Ngự lâm quân phụ trách bảo vệ chung quanh kinh thành trùng trùng đuổi tới.

Lão tướng Thái Nham gặp nguy cấp vẫn bình tĩnh không hốt hoảng, truyền đạt mệnh lệnh đâu vào đấy: “Tiểu đội Một lập tức giải tán đám đông, không được để chen lấn bị thương! Tiểu đội Hai phụ trách dập lửa! Tiểu đội ba nhanh chóng chạy đi điều tra nguyên nhân vụ nổ, kẻ nào có dấu hiệu khả nghi bắt trước hỏi sau, tuyệt đối không thể để bọn chúng lợi dụng cơ hội phá hỏng đại lễ của ta!”

Vạt áo giật giật, quay sang nhìn, một đôi tay nhỏ bé đang níu chặt! Trương Tẫn Nhai cả người mồ hôi nhễ nhại, vừa nhìn thấy ông liền thất thanh khóc rống lên: "Nhanh nhanh đi cứu công tử! Công tử còn đang ở trong đó!!"

"Cái gì?!" – Thái Nham đại kinh thất sắc.

Một tiếng nổ cực mạnh rất gần, Bát Mặc Khuynh Thánh các rùng rùng kịch liệt rung chuyển.

"Công tử! Công tử!" – Dưới lầu, vô số tướng sĩ thảm thiết kêu gào đến tê tâm liệt phế.

'Rắcccc' Một chiếc cột trụ to lớn vững chãi nháy mắt gãy gập.

Sụp đổ.

Mất đi chiếc cột cái, những đầu hồi sơn son thiếp vàng của Bát Mặc Khuynh Thành các xô đẩy chồng chéo lên nhau, ngọc trụ xiêu vẹo, từ từ nghiêng đổ, từng mảnh ngói trên nóc tòa lầu cao ngất lả tả rơi xuống như lá thu trong gió xoáy.

Vô số con người ánh mắt ngây dại có buồn có vui có hoang mang có kinh hãi lẫn lộn đan xen, Bát Mặc Khuynh Thành các từng trải gió mưa năm tháng, kinh qua biết bao biến cố thăng trầm giờ đây đang hấp hối trước khi sụp đổ.

Vô Song chới với rơi xuống.

Sát na trước khi mất đi ý thức, trong đầu Tiếu Khuynh Vũ hiện lên dáng hình cao ngất thân phục hỏa hồng y xông pha giữa vạn mã thiên binh.

Nhớ lại khung cảnh hoàng hôn đỏ rực như máu ngày hôm ấy, nụ cười của hắn ôn nhu trìu mến lạ lùng.

Hắn nói: "Khuynh Vũ, đợi ta trở về!"

Soái trướng.

Phương Quân Càn lảo đảo ôm ngực, cơn choáng váng bất thình lình ập tới khiến hắn tối tăm mặt mũi suýt ngất đi.

"Hoàng thượng!" "Bệ hạ người làm sao vậy?"

Chúng tướng đại kinh, nhổm người chồm dậy!

Hồng y nam tử miễn cưỡng gượng cười.

"Không sao!" – Cổ họng co rút cuối cùng cũng khó khăn thoát ra hai tiếng, hắn cố gắng hít một hơi thật sâu, ngõ hầu bình ổn trái tim đang đập dồn như trống trận.

"Bệ hạ…" – Thích Vô Ưu chạm nhẹ vào mắt phải, cố gắng lay hắn tỉnh lại.

Hồng y nam tử nghi hoặc xoa lên mắt phải của mình, không thể tin được, rõ ràng là lệ nóng đầy tay…

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 185: Chương 185

Công… công tử… Tỉnh, tỉnh lại đi, đừng ngủ…"

Thân hình Tiếu Khuynh Vũ trôi bồng bềnh trong một khoảng không u ám tối đen, giơ tay lên không thấy ngón, đôi chân như thể đang cưỡi gió đạp mây, cảm giác nhẹ nhàng sảng khoái khiến y chẳng thiết mở mắt ra làm gì nữa.

Một thanh âm trầm trầm chất phác không ngừng đập vào tai y, quấy phá cảm giác tê sướng hiện tại, quả thực là đáng ghét.

Ồn ào quá đi…

Nhắm tịt mắt, Tiếu Khuynh Vũ không buồn phản ứng lại với âm thanh ấy.

"Công tử… Cầu xin người… Lão nô cầu xin người… người mở mắt ra đi! Còn ngủ nữa sẽ không tỉnh lại được nữa đâu! Công tử… Bệ hạ đang đợi người ở ngoài kia… Tiểu hầu gia đang đợi người ngoài kia kìa!… Công tử!"

Phương… Quân… Càn…

Phương Quân Càn?!

Vô Song khó khăn hé mi mắt.

Cả người như bị vùi dập trong thủy triều đập vào bờ rồi lại rút ra, cảm giác tê dại đau đớn khiến y muốn ngất đi lần nữa!

Trên đầu là tiếng Lao Thúc run rẩy vì vui mừng: "Công tử!"

Tiếu Khuynh Vũ định thần, nhướng mắt nhìn lên, nhận ra mình đang bị chôn vùi giữa đống đổ nát, chung quanh tối đen như mực, không có mảy may tia sáng nào lọt qua.

Cảm giác được phía trên, có một thân hình đang cố hết sức chống đỡ, gắng gượng tạo ra một không gian chật hẹp cho y.

Người ấy thân thể cục mịch khỏe mạnh, diện mạo hiền hậu chất phác, không ai khác chính là Lao Thúc!

Giờ phút ấy, người nô bộc già đã dùng cả thân thể cường tráng cùng khí lực phi thường của kẻ luyện võ công từ nhỏ, chịu đựng thanh xà ngang nghìn cân nặng đè lên thân mình!

"Lao Thúc…" – Tiếu Khuynh Vũ hốt nhiên, muốn trào nước mắt.

Cũng y hệt như khi còn thơ ấu, mỗi khi buồn bã hay tủi thân, người đầu tiên nghĩ đến chính là người đàn ông chất phác đôn hậu, hiền từ đầy tin cậy ấy.

Ông ấy rất biết, rằng ở vào hoàn cảnh Ngũ Hành Sơn đè đầu như thế, cách thoát thân duy nhất là buông tay, nhanh chân chạy thoát, nhưng ông đã lựa chọn việc bảo vệ mình!

"Công tử, lão nô nhất định không để người xảy ra việc gì đâu… Sẽ có người nhanh chóng đến cứu chúng ta thôi, công tử, người nhất định phải kiên trì trụ vững!"

Cánh tay gồng cứng chống đỡ lộ cả gân xanh, thân thể cứng như sắt thép vững như bàn thạch ấy đã bắt đầu có chút run rẩy nặng nhọc, dù rất khó nhận ra.

"Lao Thúc, thúc mau đi đi… Đừng lo cho ta." – Tiếu Khuynh Vũ vừa rồi còn có vẻ như không có gì đáng ngại, bây giờ đã bắt đầu nguy kịch.

Y vội đưa tay bụm miệng mà vẫn không kịp chế ngự, dòng máu bầm đen len qua kẽ tay, men theo cánh tay trắng muốt tái nhợt chảy xuống, sự tương phản khốc liệt như chọc vào mắt, kinh hãi cực cùng.

Không nghi ngờ gì nữa, Tiếu Khuynh Vũ vừa rồi khi tòa lầu đổ sụp đã trọng thương, vào đến tận phế phủ.

'Kẹtttt… kẹtt…' Một bộ phận nào đó của khối kiến trúc còn chưa kịp sụp xuống cuối cùng không kham nổi sức nặng nữa, âm thanh trầm đục nặng nề đập vào tai hai người chẳng khác nào tiếng gọi triệu hồi của cái chết.

Một mảng tường gạch đè lên người Lao Thúc đột nhiên đổ ập xuống!

Lao Thúc nghiến răng, cứ như đang cố nặn ra một nụ cười, để rồi từ khóe môi trào ra một dòng máu nóng ngai ngái nồng nồng.

Máu tươi từng giọt, từng giọt rơi xuống nhuộm đỏ tấm áo trắng tinh của Tiếu Khuynh Vũ, mà cũng từng chút từng chút một rơi vào lòng, vào mắt của Vô Song.

"Lão nô đã nhìn công tử lớn lên từng ngày… Lão nô tự biết bản thân không xứng đáng, nhưng mà, lão nô lúc nào cũng xem công tử như con trai của mình…"

Tiếu Khuynh Vũ mấp máy môi: "Lao Thúc…"

Bên ngoài truyền đến tiếng ồn ào không rõ ràng lắm, tựa hồ tiếng vọng từ một nơi nào đó rất xa.

"Nhanh! Nhanh lên!"

"Công tử có khả năng vẫn còn sống, mọi người nhanh nữa lên!"

"Cẩn thận! Đừng kinh động quá mạnh đại lâu sẽ càng sụp xuống! Dùng tay không đào bới đi!"

"Đống đổ nát này quá rộng, công tử rốt cuộc bị chôn ở chỗ nào!?"

Lòng Vô Song bình tĩnh trở lại, yếu ớt nói: "Bọn họ nhất định sẽ tìm thấy chúng ta… Chúng ta sẽ được cứu thôi… Lao Thúc."

Chúng ta rồi sẽ được cứu.

Còn sống, là còn hy vọng.

Lao Thúc mỉm cười trìu mến vô hạn với y, rồi đột ngột giương giọng mạnh mẽ rống lên: "Công tử ở đây!!!"

Âm thanh tựa như tiếng sấm giữa trưa nắng hạn, xuyên thủng màng tai mọi người, lập tức khiến nhóm sĩ binh bên ngoài mừng rỡ đến phát điên!

"Công tử vẫn còn sống!"

"Tiếng nói từ bên kia vọng đến! Công tử ở bên đó!"

"Mau mau cứu người!"

Không quan tâm bên ngoài ồn ào gà bay chó sủa, Tiếu Khuynh Vũ chỉ trân trân nhìn Lao Thúc. Bởi vì, y rõ ràng nhận ra, tấm lưng to rộng mạnh mẽ chưa từng khom cúi ấy, kỳ thực đã sớm phát run lên rồi…

Vị nhất đại võ học tông sư Phong Lôi môn ấy lúc này như đèn treo trước bão, lay lắt phiêu diêu, nhưng lại một mực dùng chút hơi tàn cùng ý chí sinh tồn mãnh liệt của mình bảo vệ cho y được bình an trọn vẹn!

Dáng đứng chống đỡ của người, chẳng khác nào một bức phong bi (1) vững chãi từ vạn cổ hiên ngang cùng phong ba tuế nguyệt.

"Lao Thúc…"

Y yếu ớt gọi.

Trong mắt,

Rỗng không vô lệ.

"Công tử… Công tử…"

Ai gọi ta vậy?

"Công tử… Công tử…"

Một tia sáng lọt qua khe hở hẹp té chiếu vào trong. Đôi mắt Tiếu Khuynh Vũ bị giam trong bóng tối đã lâu nhất thời choáng váng không kịp thích ứng.

Gạch, gỗ, đá tảng từng chút một bị tháo dỡ.

Khe hở càng lúc càng rộng ra, âm thanh cành lúc càng rõ ràng.

Được… cứu… rồi?

"Lao Thúc, chúng ta được cứu rồi…"

Y vui mừng nói với ông.

Lao Thúc gượng cười, gương mặt đôn hậu hiền từ đột nhiên xuất hiện thần thái rạng rỡ, tựa khoảnh khắc hóa thân huy hoàng của Phượng hoàng bất tử.

"A a a a a…" – Ngửa mặt lên trời rống lên khủng khiếp, mặt đỏ như lửa, gân xanh lồi ra cực đại, tròng mắt trương lên muốn nứt, dáng vẻ dữ tợn như dã thú ***g lộn giãy giụa đến cạn kiệt khí lực trong những phút cuối cùng!

Không gian ít ỏi được chống đỡ bên trên Tiếu Khuynh Vũ càng lúc càng nở rộng, đi cùng với tiếng răng rắc tựa chén đĩa vỡ nát của các khớp xương đang gãy lìa từng đoạn.

Lao Thúc nắm chặt cánh tay của Tiếu Khuynh Vũ, gồng hết sức mình đẩy y văng thật mạnh ra ngoài!

"Công tử!" – Thời may đã sớm có những người cứu nạn cận thận đỡ lấy y!

Ngay sát na Tiếu Khuynh Vũ bị ném ra ngoài, Bát Mặc Khuynh Thành các lại một lần nữa run rẩy sụp xuống!

Đá gỗ nặng nề lại một lần nữa nghiến xuống, đè lên thân hình cục mịch mà trung hậu.

"Công tử, xin lỗi…"

Lúc này, đã không còn nhìn thấy gì nữa.

“Công tử, đêm khuya rồi, đừng lo lắng cho tôi, mau nghỉ ngơi sớm đi…”

Tiếu Khuynh Vũ rất muốn khóc.

Lúc này, cơn đau đớn cùng cực như một thứ mê dược đang chậm rãi gặm nhấm, lan tỏa vào từng khớp xương, từng thớ thịt, từng mạch máu.

Ông ấy, hẳn là đã mệt mỏi lắm rồi.

Lãnh thổ Liêu Minh.

Đại doanh Bát Phương quân.

“Trẫm phải trở về.”

Người đang nói câu ấy, hai bên tóc mai nhuốm trắng, bàn tay gắt gao đè chặt lên tay vịn soái tọa, kiên định mạnh mẽ, vô nhiễm hồng trần, khiến người ta có cảm giác bàn tay tự thân có sức nắm giữ, cương tỏa vô biên.

“Nhưng quân ta vừa mới công tiến Huyên Tư quận, phía trước một đường bằng phẳng không hề trở ngại… Bệ hạ làm vậy chẳng phải tốn bao nhiêu công sức lại đem đổ hết xuống sông xuống biển sao.”

“Khuynh Vũ xảy ra chuyện rồi.” – Ngôn từ lạnh băng, sắc nhọn chẳng khác nào ánh mắt của hắn hiện tại.

Chúng tướng nhìn nhau, liên tục cười khổ.

Nghìn dặm cách xa, Hoàng thượng lại có thể khẳng định chắc chắn như đinh đóng cột như vậy, thực sự chẳng biết phải nói thế nào cho phải đây.

Chẳng lẽ trên đời này quả thực có cái gọi là tâm ý tương thông sao?

Gió mạnh tốc màn trướng tung lên, tựa dòng nước đá lạnh buốt rót xuống cổ mỗi người.

“Khởi bẩm Bệ hạ, công tử từ Hoàng thành chuyển lời, hôm mồng chín tháng chín Hoàng thành bị Hỏa hoàng của Liêu Minh tập kích, tử thương vô số. Bất quá công tử không có gì đáng ngại, hiện nay đang ở tại kinh đô trấn thủ, dọn dẹp hậu quả, trấn an bách tính. Kính mong bệ hạ không cần quá lo lắng, con dân Đại Khuynh một lòng chờ đợi Bệ hạ khải hoàn trở về.”

Lời vừa dứt, truyện lệnh binh ngạc nhiên phát hiện, trừ Phương Quân Càn, hết thảy tướng lĩnh trong soái trường đều không ai bảo ai, mà cùng thở hắt ra nhẹ nhõm.

—oOo—

(1): phong bi: tấm bia đá lớn

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 186: Chương 186

Một ngày sau khi Vô Song công tử thoát khỏi đống đổ nát của Bát Mặc Khuynh Thành các.

Tiếu Khuynh Vũ hạ lệnh thuộc hạ hoàn toàn giấu kín chuyện mình an toàn thoát hiểm, còn bản thân thì ẩn trong tiểu lâu, yên tâm dưỡng bệnh.

“Công tử, đến giờ uống thuốc rồi.” – Trương tiểu bằng hữu bưng một chén thuốc đen đặc nghi ngút khói tiến vào phòng riêng của Tiếu Khuynh Vũ.

Bạch y công tử cả người chẳng còn chút sức lực, nghiêng nghiêng nằm trên chiếc giường mây thanh nhã giản đơn. Da thịt trắng tái thoáng ửng đỏ vì bệnh nhược, thần sắc nhợt nhạt tợ cành liễu yếu ớt mảnh mai.

Trên tay y cầm một quyển sách, chuyên tâm đọc, mãi đến khi Trương Tẫn Nhai đã vào phòng rồi mới chịu ngẩng đầu lên.

Trương Tẫn Nhai đồng học làm ra vẻ người lớn hiểu nhiều biết rộng: “Công tử, người làm sao lại không chịu nghỉ ngơi thế!? Ngự y nói tỳ can của người tổn hại nặng, ngũ tạng trọng thương, trong thời gian nghỉ ngơi an dưỡng không được phép lao tâm lao lực, mà cần phải siêng năng uống thuốc điều trị. Bao nhiêu linh đơn diệu dược của Hoàng cung đều đã được mang đến đây cả, linh chi ngàn năm nè, nhân sâm hình người nè, còn có trân châu Nam Hải, lộc nhung rồi phục linh nữa… Cái gì cần có đều có cả!” Lại còn cam đoan chắc chắn như đinh đóng cột, “Nhất định có thể chữa trị hữu hiệu cho công tử!”

Không nhẫn tâm làm tổn thương lòng tốt của người khác, tuy không đồng tình với phương pháp chẩn bệnh bốc thuốc của ngự y, nhưng Vô Song công tử vẫn đón lấy chén thuốc, chậm rãi uống cạn một hơi.

Trương Tẫn Nhai cười mủm mỉm nhận lại chiếc chén không: "Vậy mới đúng chứ! Bằng không đợi đến lúc Bệ hạ trở về nhất định sẽ căn nhằn mãi cho mà xem."

Liên quan gì đến hắn?

Vô Song công tử yếu ớt ho khan vài tiếng, Trương tiểu bằng hữu hoảng hồn vội vàng vỗ vỗ vào lưng y thông khí.

Tiếu Khuynh Vũ nhàn nhạt nói: "Nếu chỉ cần linh đơn diệu dược là có thể sống lâu trăm tuổi, vậy thì lịch đại đế vương kia còn không phải chen chúc nhau loạn lên rồi sao. Huống chi, y thuật của những ngự y này liệu có cao minh hơn vi sư không?"

Trương tiểu bằng hữu xụ mặt: "Người bệnh không tự chữa được cho mình, đây chẳng phải chính miệng công tử nói à."

Vô Song công tử ngắm nhìn cậu thiếu niên mười bốn tuổi một tay mình nuôi lớn trước mặt, mỉm cười vô hạn yêu thương.

Trương Tẫn Nhai tinh ý lót một chiếc gối bông mềm mại dưới lưng công tử: "Công tử, vì sao lại phải giấu kín chuyện người an toàn thoát hiểm vậy?"

Tiếu Khuynh Vũ phì cười: "Tẫn Nhai thông minh lắm mà, tự suy nghĩ xem."

Trương Tẫn Nhai trầm tư một chút: "Công tử trọng thương, không thể dụng võ, làm như vậy sẽ khiến các quốc nghĩ rằng công tử thực sự gặp nạn mà lơ là cảnh giác chúng ta?"

"Đó là cái thứ nhất. Còn nguyên nhân gì khác không?"

"Lần này công tử thân lâm hiểm cảnh, thủ phạm chính là Liêu Minh, công tử muốn khiến cho Bát Phương quân viễn chinh Liêu Minh càng thêm lửa giận cùng chung kẻ thù, sớm ngày đại thắng trở về."

Ánh mắt Tiếu Khuynh Vũ rực lên hân hoan vui mừng: Hài tử Tẫn Nhai này bình thường dù có chút nghịch ngợm tinh quái, nhưng tương lai sẽ còn tiến rất xa, thật không phụ lòng mình khổ công dạy dỗ.

"Đây là thứ hai, thứ ba là gì?"

Trương Tẫn Nhai nhăn mặt: "Còn có thứ ba nữa sao?"

Nghĩ trái nghĩ phải, suy đông xét tây, cuối cùng đành đầu hàng, thành thật thừa nhận: "Tẫn Nhai không biết, mong công tử giải đáp cho."

Vô Song công tử ngả người tựa vào thành giường, làn da tái nhợt trong suốt dưới ánh nắng càng làm cho người ta có cảm giác sáng bóng mỏng manh như gốm sứ cực phẩm, một người thoát tục xuất trần như vậy, lời nói ra lại càng toát ra sự tinh nhạy, sắc sảo, linh hoạt, ngạo nghễ mà thản nhiên: "Tiếu mỗ rất muốn xem thử, khi biết tin Tiếu mỗ chết, kẻ nào sẽ nôn nóng không chờ được nữa mà điên rồ manh động…"

Trương Tẫn Nhai bừng tỉnh đại ngộ: "Công tử là muốn một mẻ hốt trọn bọn nội tuyến đang tiềm phục tại Đại Khuynh!?"

Vô Song công tử xoa cằm: "Đây là cơ hội tuyệt vời không dễ có được."

Trương tiểu bằng hữu đối với cơ hội tuyệt vời không dễ có được này một chút cũng không hứng thú, chỉ một mực lo lắng cho thân thể của công tử: "Công tử à, người vừa bị trọng thương, hay là bớt lao tâm lao lực quán xuyến những chuyện này đi nha! Bát thập tứ vân kỵ đã theo Bệ hạ xuất chinh, còn Lao Thúc cũng… không còn bên cạnh người nữa, trước mắt công tử ngay cả hô hấp cũng khó khăn, không thể vận công dụng võ, không có khả năng tự bảo vệ mình…" Trương Tẫn Nhai càng nói càng thê thiết, "Công tử, kỳ thực con không hề tin tưởng đám ngự y gì đó! Không giấu công tử, con đã nhờ người đi mời Dư thần y đến rồi, chờ Dư thần y đến đây, có ông ta chiếu cố công tử, con mới yên tâm… Công tử người đừng trách mắng con nha! Con biết làm vậy phiền lụy đến Dư thần y là không đúng, nhưng con mặc kệ, chỉ quan tâm đến công tử thôi!"

Tiếu Khuynh Vũ liếc xéo cậu bé: "Chỉ được cái khua môi múa mép là nhanh thôi."

"Nóng quá đi, nóng thật…" – Trương Tẫn Nhai giả ngu cười cười, "Cái gì đã gần sang tháng mười rồi mà vẫn còn nóng như vậy, công tử có phải cũng thấy nóng không?" Đoạn vờ vịt phe phẩy quạt quạt mát cho công tử, bày ra bộ dạng nịnh nọt lấy lòng.

"Tẫn Nhai, di thể của Lao Thúc đã an táng chu tất chưa?"

"Dạ rồi, đã an táng cẩn thận ở Cổ Liệt lăng."

"Cổ Liệt lăng… Định Quốc Vương gia, Lan Di, Vũ Yến, Lao Thúc, và còn có rất nhiều người cùng Tiếu mỗ có duyên có phận, có tình có nghĩa, có cả bứt rứt dằn vặt… cũng đều được an táng ở đó."

"Họ ở trên trời có linh thiêng, tất nhiên rất mong chờ Tiếu mỗ một lúc nào đó đến bái tế…"

Không khí trong tiểu lâu đang vui vẻ bất chợt trầm xuống, nỗi đau xót bi thương len lỏi dâng tràn, liên miên không dứt.

Tiếu Khuynh Vũ ngả người suy tư như phiêu trong mộng, bạch y trắng muốt tựa mây, nhìn mông lung vào khoảng không: "Tẫn Nhai, đàn bản《Phù sinh nhược mộng》cho vi sư nghe đi…"

Trương Tẫn Nhai vội vàng đi lấy cây đàn tỳ bà: "Đàn đoạn đầu ạ?"

《Phù sinh nhược mộng》là nhạc phổ dành cho đàn tỳ ba nổi tiếng của Đại Khuynh, đoạn đầu sôi nổi tươi vui như phong thái của thiếu niên căng tràn sức sống, thúc giục người ta phấn chấn tiến lên, đoạn sau lại mang đến cảm giác man mác u buồn, nhân tình thế thái chẳng qua chỉ là một thoáng phù sinh, tiêu điều tang thương khiến người rơi lệ.

Trương Tẫn Nhai tuổi đời chưa được bao nhiêu, vẫn còn trẻ trung bồng bột, phong nhã hào hoa, tất nhiên chẳng mấy thích đoạn sau của nhạc phổ. Cũng chẳng khác mấy các bạn đồng trang lứa, mỗi khi luyện tập, đều cố ý vô tình lờ đi đoạn sau.

Hơn nữa, cậu cũng không mong công tử lại nghe đoạn sau của《Phù sinh nhược mộng》.

Vô Song công tử nằm duỗi người trên chiếc giường mây, nét sắc sảo tinh anh ngời lên trong đáy mắt đã sớm như sương khói tan đi, tựa hồ đã đi vào giấc ngủ an nhiên tĩnh lặng.

Ngay cả thanh âm cũng lãng đãng như trong mơ vọng về: "Đoạn sau đã tập đàn rồi mà, vi sư muốn nghe…"

Trương Tẫn Nhai cắn cắn môi: "… Dạ."

Lời nói lặng thinh, nhường tỳ bà thanh thanh trầm bổng, mộng cũ lan man, trôi bềnh bồng mà sao khó gặp.

Hoài niệm một thuở hồng nhan, chẳng bi mà lệ hoen mi mắt.

Khúc sinh cuồng ngạo, khúc tận hoang mang…

"Lâm phi, y chết rồi."

Ở hậu cung Vương đình Hung Dã, Mộ Dung Lệ hờ hững trao mật báo của thủ hạ cho Lâm Y Y.

Kẻ tuyệt diễm kinh tài Tiếu Khuynh Vũ đã chết… Vô Song công tử danh chấn thiên hạ đã chết…

Thật sự, cũng không thể nào gọi tên được cảm giác đang giăng mắc ngổn ngang trong lòng lúc này là gì.

Bi thương ư? Khó nói quá.

Tiếc hận ư? Có lẽ…

Công tử Vô Song Tiếu Khuynh Vũ ngửa tay mây về, sấp tay mưa đổ, mỗi động thái dù nhỏ cũng khiến con người ta bất giác không điều khiển nổi cả hơi thở của mình.

Y có thể tạo ra thịnh thế, cũng có thể đảo loạn phồn hoa, chỉ hiềm một nỗi, thân vây loạn cảnh, chú định cả đời trầm luân, không thể chết già.

Bàn tay Lâm Y Y run rẩy đón lấy mảnh giấy.

Mảnh giấy rất mảnh, rất nhẹ, nhẹ tựa lông hồng, đáp lên bàn tay chẳng có mấy phần sức nặng.

"Mồng chín tháng chín, Hỏa hoàng tập kích Hoàng thành Đại Khuynh, làm sụp đổ Bát Mặc Khuynh Thành các, họ Tiếu không kịp thoát ra, chôn vùi dưới lầu mà chết."

Lâm Y Y nhếch mép.

Tựa như, muốn ở trước mặt Mộ Dung Lệ che giấu cảm xúc thực sự của chính mình, cứ cười, lại cười, cười mãi, cười đến tận cùng, rồi rốt cuộc thất thanh khóc rống.

Chiếc mặt nạ diễm lệ vô tình thản nhiên trước mặt người khác phút chốc hoàn toàn vỡ nát, lả tả rơi xuống, nàng giờ đây chỉ là một cô gái bé nhỏ đau đớn vì mất cha, khổ sở vì không còn người gửi trọn ái tình, đất khách tha hương, ăn nhờ sống gửi.

Nhìn Lâm Y Y khóc nức nở đến không ra tiếng, Mộ Dung Lệ lạnh lẽo hỏi: "Lâm phi, nàng vẫn còn yêu y?"

Lâm Y Y không đáp.

Mộ Dung Lệ chỉ thấy một cơn giận điên người đang đùng đùng trỗi dậy!

"Nàng là phi tử của Bổn hãn!"

Lâm Y Y mặt hoa đẫm lệ, nhếch cười mỉa mai: "Đại hãn, ngài đang nói cái gì vậy… Hai chúng ta trong lòng đều biết rõ, đây chỉ là hợp tác, tình cảm ở đâu ra?"

"Nàng!!!" – Mộ Dung Lệ vung tay thật mạnh, bộ dạng như thể muốn giáng cho nàng một cái tát.

Lâm Y Y không chút sợ hãi, quắc mắt nhìn thẳng vào Đại hãn Hung Dã đang tức giận đến sùi cả bọt mép, giọng nói nhẹ như bông: "Ta cho ngài những gì ngài muốn, bù lại ngài thay ta giết chết Tiếu Khunh Vũ, giao dịch quá công bằng, không phải sao?"

Sắc mặt Mộ Dung Lệ hết tái xanh lại đỏ bừng, bàn tay run rẩy lưỡng lự một hồi cuối cùng nặng nề hạ xuống, phi thường trấn áp lửa giận: "Bổn hãn không đánh đàn bà."

Từ sau khi Mộ Dung Chiến bị sủng phi Mạc Vũ Yến ám sát, Mộ Dung Lệ không ngừng tự kỷ ám thị, tuyệt đối không bước lên vết xe đổ của Hãn phụ.

Chỉ là một con đàn bà, hà huống chi lại còn là một con đàn bà không hề yêu thương mình!

Mộ Dung Lệ trừng mắt lạnh lùng với nàng, đoạn phất tay áo sầm sập bỏ đi!

Lâm Y Y ngơ ngác quỵ sụp xuống tấm thảm nhung trắng toát lộng lẫy hoa lệ, có vẻ như không hề để ý đến Mộ Dung Lệ đi hay ở.

Vùi mặt vào tay, nước mắt tuôn rơi như châu sa đứt đoạn, từng giọt, từng giọt lã chã xuống thảm.

Lần trước, y dùng nụ cười lạnh lẽo đến thấu xương mà nói, vĩnh viễn cũng không yêu nàng.

Còn lần này, lại mang hết thảy quá khứ cùng tương lai của cả hai người, tự tay vùi chôn.

Bạch y nam tử ấy có phải ngay đến lúc chết, cũng quyết tâm đẩy nàng ra xa khỏi y?

"Biểu ca… Biểu ca…"

Ta từng chẳng tiếc bằng mọi giá giết huynh cho bằng được,

Nhưng mà…

Huynh chết rồi, ta rồi sẽ về đâu…

Không được bỏ rơi Y Y một thân một mình ở nơi xa lạ tha hương, chẳng có một ai quen biết như vậy…

Lâm Y Y lại càng khóc to hơn…

Khóc nhiều, nhiều lắm, giống như một con bé thơ ngốc dại…

"Đại hãn! Đại hãn, không xong rồi!"

Trong Ngự hoa viên, Mộ Dung Lệ đang cùng mỹ nhân mới nhập cung vui vầy tầm hoan tác lạc, bỗng nghe tiếng thị nữ hốt hoảng cấp báo: "Lâm phi… Lâm phi nàng… tự vẫn rồi!"

Khi Mộ Dung Lệ hớt hải xộc vào Y Thủy các, Lâm Y Y đang hấp hối, hơi thở nặng nhọc.

Máu tươi đỏ bầm, không ngừng túa ra.

A hoàn thị nữ sợ hãi hoảng loạn, rúm ró một góc.

Gương mặt Lâm Y Y tái nhợt không còn huyết sắc, y phục trên người nàng không còn là áo lông cừu hoa lệ tôn quý của Hung Dã nữa, mà đã thay bằng bộ váy dài xanh nhạt trang nhã của Đại Khuynh, lúc này, màu xanh đã thay bằng màu máu đỏ thẫm.

Một nửa thanh đao cắm ngập vào ***g ngực nàng, từ miệng vết thương, máu tươi không ngớt ộc ra thành vũng.

Hoàn cảnh chết của Lâm Y Y cũng hệt như của phụ thân nàng, Lâm Văn Chính…

Ngự y lắc đầu: "Khởi bẩm Đại hãn, Lâm phi đã không còn cứu chữa được nữa."

Mộ Dung Lệ ngồi cạnh bên giường, nắm lấy bàn tay lạnh như băng của nàng.

"Đại hãn, Y Y… cầu xin người… chuyện cuối cùng…" – Có lẽ là hồi quang phản chiếu, Lâm Y Y níu lấy vạt áo của Mộ Dung Lệ chặt đến nỗi khiến người ta hoảng hốt.

"Nàng cứ nói."

"Sau khi Y Y chết, hy vọng Đại hãn… Mang tro cốt của Y Y… đưa về Đại Khuynh. Tuy nói… phụ thân là… người Hung Dã… nhưng quê hương của Y Y… vẫn là ở Đại Khuynh…"

Khóe miệng lãnh khốc của Mộ Dung Lệ giần giật, không nói lời nào.

"Đại… Đại hãn…" – Ánh mắt của nàng ngày càng dại dần đi.

Nàng cầu xin hắn.

Khẩn thiết cầu xin hắn.

Mộ Dung Lệ cuối cùng cũng không thể nhẫn tâm, chậm rãi hạ từng tiếng: "Bổn hãn hứa với nàng."

Lâm Y Y mỉm cười mãn nguyện, tựa hoa xuân nở bừng.

Nàng thoi thóp cảm kích: "Tạ… tạ ơn…"

Câu nói ấy, cũng đã rút đến cạn kiệt chút tàn hơi của nàng.

Đôi đồng tử của Lâm Y Y đờ dẫn, mờ dần, mờ dần, cuối cùng… vĩnh viễn tắt.

Biểu cảm của nàng khi ra đi, là biểu cảm hoàn toàn thanh thản, trữ định mà Mộ Dung Lệ chưa bao giờ được thấy.

Ba ngày sau khi tro cốt của Lâm Y Y rời khỏi Hung Dã, gian tế các nước tiềm phục tại Hoàng thành Đại Khuynh đột ngột bị quét sạch không còn một mống, cùng với nó là tin Vô Song công tử may mắn thoát nạn oanh truyền thiên hạ!

Khi biết được tin ấy, máu nóng trong người Mộ Dung Lệ lập tức xộc đến tận đỉnh đầu, hai mắt tối lại!

Y không chết,

Y rõ ràng là không chết!

Mộ Dung Lệ hốt nhiên rất muốn rống lên mà hỏi – Bỏ qua một bên lập trường, bỏ qua một bên địa vị, chỉ dùng thân phận một người đàn ông mà hỏi y, hỏi người đàn ông danh chấn thiên hạ, tuyệt diễm kinh tài, công tử Vô Song.

Lâm Y Y, rốt cuộc mắt nàng nhìn người kiểu gì vậy!?

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 187: Chương 187

Tháng mười.

Khí trời mát mẻ.

Tiếu Khuynh Vũ tay nâng một chiếc hộp bạch ngọc, những ngón tay thon dài không khỏi run bắn lên.

Chiếc hộp hình chữ nhật, điêu khắc từ một khối cẩm thạch trắng mà thành.

Trên đó vẽ song hạc, khắc cúc hoa.

Đó, không phải gì khác, chính là một hộp tro cốt.

Tiếu Khuynh Vũ chỉ cảm thấy cõi lòng mình không ngừng trầm xuống, trầm xuống…

Ánh nắng từ cửa sổ rọi vào, chói chang nhức mắt, khiến cho Tiếu Khuynh Vũ đột nhiên cảm thấy đất trời choáng váng, đảo điên.

Chiếc hộp trong tay dường như nặng đến ngàn cân, mà cũng yếu nhược dễ vỡ, tựa cánh chuồn chuồn trong suốt mỏng manh, chỉ cần chạm vào, dù rất khẽ cũng đủ khiến nó nát tan, phiêu theo gió lộng mất tích.

"Tiếu công tử, đây là tro cốt của Lâm phi, trong lúc lâm chung, Lâm phi có di nguyện muốn chúng tôi đưa tro cốt trở về Đại Khuynh, nhược bằng công tử vẫn còn chút cố niệm đối với biểu muội ngày xưa, thỉnh cầu công tử đáp ứng nguyện vọng cuối cùng của nàng, an táng chu tất."

Tiểu Khuynh Vũ toàn thân run rẩy, dung nhan tuấn tú thanh nhã lập tức hiện ra biểu cảm thật khó mà hình dung bằng lời lẽ.

Y mở miệng, giọng nói lặng lẽ trầm tư phảng phất nỗi thê lương váng vất: "Tất nhiên rồi."

Trương Tẫn Nhai tiễn sứ giả ra khỏi tiểu lâu.

Bầu trời mang một vẻ lãng đãng thư thái rất đặc trưng của tiết thu.

Cúc hoa trân mình trong gió lạnh, thiên không trong vắt không một gợn mây, gió ***g lộng theo mây ngàn xa tít. Một vẻ đẹp rất khoáng đạt, thoải mái, xa trông không giống cỏ xuân thì rộn ràng sức sống, chẳng như hoa tiết hạ rực rỡ tỏa hương.

Vậy là, đã vào thu rồi.

Trong lòng, đột nhiên trỗi dậy mạnh mẽ nỗi đau sâu kín tưởng đã vùi rất sâu.

Tiểu Khuynh Vũ rốt cuộc, không đủ can đảm chạm vào chiếc hộp bạch ngọc đựng tro cốt ấy lần nữa. Mắt khép lại, phảng phất hiện ra đôi má hồng đào ưng ửng, tựa nụ hoa còn đang thẹn thùa hé mở của người thiếu nữ ngày xưa, đối diện mình ngượng ngùng thổ lộ: "Biểu ca, muội yêu huynh!"

Cảm giác đau đớn âm thầm mà lạnh lẽo tựa lưỡi dao sắc nhọn không ngừng cắt cứa vào trái tim, len lỏi trong từng thớ thịt. Tiểu Khuynh Vũ quả thực không tài nào dám tin, rằng người con gái còn đang tràn đầy sức sống, phơi phới thanh xuân kia, giờ đây lại nằm im lìm, câm lặng trong chiếc hộp tinh xảo, quý giá mà lạnh như băng ấy.

Không thể tưởng tượng.

Càng không dám tin.

Thật nhẹ nhàng, thật khinh nhu như nâng niu một món đồ dễ vỡ, y mang chiếc hộp cẩm thạch quyện vào lòng mình.

Đôi mắt xưa nay trong suốt mà sắc sảo giờ đây nhuốm đẫm ai thống, bi thương: "Biểu muội… Biểu muội…"

"Ngươi tên là gì vậy?"

"… Tiểu Khuynh Vũ."

Quan tâm, xót thương hiện rõ: "Chân ngươi bị làm sao thế?"

"…"

"Biểu ca, tìm được huynh rồi nha!" – Người con gái nhỏ nhắn ngúng nguẩy đôi gót sen, "Không thèm để ý người ta, người ta tới tìm huynh toàn tránh đi không à!"

Thiếu nữ váy lụa xanh nhạt mỏng manh, dung nhan xinh đẹp, mỉm cười quá đỗi ngây thơ: "Biểu ca, đợi muội lớn lên rồi gả cho huynh, chịu không?"

Không rõ là vì sao, Tiểu Khuynh Vũ đột nhiên liên tưởng đến một câu thơ: Nhân sinh nếu mãi như sơ ngộ. (1)

Tro cốt của Lâm Y Y rốt cuộc được an táng tại Cổ Liệt lăng.

Nơi đây sơn thanh thủy tú, tùng bách sâm nghiêm, cỏ thơm thoang thoảng, hươu hót chim reo, có lẽ là, nàng ấy cũng sẽ không đến nỗi quá cô đơn tịch mịch.

Cái chết của Lâm Y Y, không nghi ngờ gì lại khiến bệnh tình của Vô Song công tử càng thêm trầm trọng.

Con trẻ lo lắng không yên, nói: "Công tử, người chết rồi không thể sống lại, người nên cố nén đau buồn, bảo trọng thân thể."

"Là ta… đã hại nàng."

Nếu như không giấu nhẹm sự thật rằng mình còn sống, Y Y cũng đã không đến nỗi sớm lìa trần mà đi như vậy.

Có ai nghĩ được rằng, Lâm Y Y lại nặng lòng chấp niệm đối với y đến thế không?

Tiểu Khuynh Vũ mệt mỏi tựa vào lưng luân y, ánh mắt đen thẳm như mặc ngọc, dung mạo tú nhã tựa trăng thanh, nhưng thần sắc lại mỏi mệt, uể oải, xa xôi muôn trùng.

Chỉ biết rằng gần đây, công tử đêm nào cũng như đêm ấy, đều gặp phải ác mộng.

Đã ra đi hay còn ở lại, này quá khứ, này hiện tại, là quan tâm, hay là xa cách… hết thảy đều sống động rõ ràng, từng gương mặt mơ hồ hư thực hờ hững lướt qua rồi biến mất trong cơn mơ.

“Khí trời trở lạnh rồi, công tử à, người phải mặc thêm áo giữ ấm thôi.”

“Ừ.” – Vô Song nhàn nhạt đáp lại, nỗi lạnh lẽo từ sâu trong ***g ngực, lan tỏa đến từng vạt áo.

Quyền trọng như Phương Gia Duệ, Mộ Dung Chiến, Thác Bạt Mục Hoành, Nghị Phi Táp, trung trinh như Mạc Vũ Yến, Lao Thúc, Du Bân, chí tình như Lan Di, Tiếu Ngữ Mạt, Duẫn Lạc Tuyết… Và còn có, chấp niệm như Lâm Y Y…

Trương Tẫn Nhai nghe công tử mơ hồ lẩm bẩm, thanh âm rất nhỏ, chẳng biết là có, là không, là những hờ: “Rồi một ngày nào đó, cũng sẽ đến phiên Tiếu Khuynh Vũ ta thôi.”

Trương Tẫn Nhai không biết khi nói ra câu ấy, công tử của cậu biểu lộ ra vẻ ngoài như thế nào. Chỉ biết là, ngữ khí của công tử lúc này bình tĩnh thản nhiên đến nỗi khiến cậu tóc tai dựng đứng, đồng thời một cảm giác rét buốt tựa mưa phùn gió thu xông vào tận cốt tủy, bất giác run bắn cả người.

Vũ lịch nguyên niên, ngày mười hai tháng mười.

Từ Hoàng thành dõi về phía Tây, mùa thu năm nay phong hỏa vẫn còn bừng bừng, gót ngựa sắt của Bát Phương quân càng lúc càng tiến gần đến kinh đô Liêu quốc.

Thích Vô Ưu quả nhiên không hổ danh tiếng ‘Liêu Minh đệ nhất mưu sĩ’ một thời, chẳng những thông thạo địa hình, thông thuộc dân phong, thậm chí đối với việc bài binh bố trận của Liêu quân cũng nắm rõ trong lòng bàn tay. Dưới kế sách của y, khí thế Bát Phương quân càng dâng cao mãnh liệt, chỉ một lần đã công phá được Mê Vụ đại hạp cốc, vốn được xưng tụng là yết hầu hiểm yếu bậc nhất của Liêu Minh.

Phía trước, chính là Liêu Minh quốc đô hoàn toàn nằm trong tầm mắt, chu vi vài ngàn dặm, lọt thỏm giữa địa hình đồi núi chập chùng mấp mô phía Nam. Từ trên cao trông xuống, nắm bắt lợi thế địa hình, tiến có thể công, thoái có thể thủ.

Phương Quân Càn dõi mắt ngắm nghía tòa thành kiên cố thâm trầm ẩn hiện giữa núi non mây gió, trong thoáng chốc trí óc bồi hồi phiêu lãng, trở về Bát Phương thành.

Những tháng năm ngựa xe là giường, chiến trường là nhà ấy, dưới tay hắn là trăm vạn hùng binh, viễn chinh nơi đất khách, luôn có bóng dáng bạch y tuyết bạch thanh nhuần lặng lẽ nơi sườn núi cao cao chờ đợi, dõi mắt ngóng trông đại quân khí thế như thủy triều mải miết tung hoành nơi chân trời xa tít.

Trong đôi mắt sâu thẳm vĩnh viễn in sâu một bóng hình hồng y rực lửa. Không phải ai khác, mà chính là mình.

Trận chiến này qua đi, sẽ không bao giờ phân ly nữa.

Lúc này, Khuynh Vũ của hắn đang ở tại Hoàng đô vời vợi xa xôi, một mực chờ đợi câu nói ngày nào “Khuynh Vũ, ta đã về đây.”

Mãi mãi, cho đến khi trời tàn đất tận, tàn lụi phồn hoa.

“Bệ hạ, sứ giả Liêu Minh đã đến.”

Thanh âm của Thích quân sư kéo hắn trở về với thực tại lạnh lùng.

Cõi lòng Hoàn Vũ đế từ lâu đã được mài luyện thành thục, đóng mở tự nhiên không vướng bận: “Là phụng mệnh nghị hòa đúng không?”

“Đúng vậy.” – Thích Vô Ưu do dự phân vân, “Bệ hạ có muốn gặp hay không?”

Phương Quân Càn tư lự trong giây lát: “Thích quân sư, chúng ta dùng thương vong cực đại của Bát Phương quân đánh đổi Liêu đô quỳ rạp dưới chân mình, như vậy đáng không?”

Thích Vô Ưu trầm mặc hồi lâu, đoạn lắc đầu: “Không đáng.”

Một quân một thần, mặt đối mặt.

Thiên hạ ai nấy đều biết, Liêu Minh quốc chủ Nghị Phi Triết từ rất sớm, lúc Bát Phương quân chiếm lĩnh Mê Vụ đại hạp cốc đã dẫn theo một đám đại thần vượt sông chạy thoát mất rồi. Bọn chúng hoàn toàn có thể kiến lập một kinh đô mới, đến lúc đó dù có dụng công chiếm được thành trì cũ này, về cục diện chính trị mà nói chẳng có lợi ích gì cả.

Trước một Liêu đô thành cao hào sâu kiên cố vững vàng như thế này, nếu dốc sức công hạ đoạt thành, Bát Phương quân tất tổn thất nghiêm trọng. Luân Thuần thuận bây giờ đã trở về trong túi, Liêu Minh cũng bị tru diệt đến giáp trụ tả tơi, còn tiếp tục ra công hạ thành chẳng những hoàn toàn không thu được lợi ích gì, ngược lại còn kích thích mối thù chung của toàn thể dân tộc Liêu Minh.

Chuyện không ích lợi gì như thế, kiên quyết không làm!

Quân thần hai người đột nhiên nhìn nhau cười hắc hắc ranh ma, cười đến độ so với yêu hồ ngàn năm còn giảo hoạt hơn vài phần.

Thích quân sư cười tủm tỉm: “Xem ra, trong lòng Bệ hạ đã có sẵn toàn cơ (2) rồi.”

Phương Quân Càn tốc áo choàng lên, cao giọng truyền lệnh: "Người đâu! Đưa sứ giả Liêu Minh đến đây!"

Trong nghị hòa, sự xảo trá là không thể thiếu được.

Hoàn Vũ đế xoa cằm: chẳng biết lần này phắt bắt Nghị Phi Triết chi bao nhiêu tiền để tống khứ đại ôn thần Phương Quân Càn này ra khỏi nước đây?

"Cái gì!! Ba mươi vạn lượng hoàng kim cộng thêm năm tòa thành – Đây là điều kiện mà Liêu Minh đệ nhất thuyết khách nhà ngươi đã thương lượng với Đại Khuynh ư!?" – Nghị Phi Triết run run bấu chặt bản điều khoản nghị hòa trong tay, sắc mặt tái nhợt, chỉ hận đó không phải đồ vật nặng nề mà ném thẳng vào cái mặt nhăn nheo của sứ giả cho hả giận!

"Trẫm nuôi ngươi chi vậy? Chẳng lẽ để cho ngươi đem gia tài sản nghiệp của Trẫm toàn bộ cống nạp à, còn không bằng nuôi chó nữa!" – Giận điên lên đá cho vị sứ giả đáng thương một đá, Nghị Phi Triết nghiến răng kèn kẹt, "Phương, Quân, Càn!"

"Khải bẩm quốc chủ…"

"Cút xéo! Lão tử không tiếp bất cứ kẻ nào!" – Nghị Phi Triết quắc mắt dữ tợn.

Truyện lệnh binh lại càng hoàng sợ, kinh hãi quỳ mọp xuống đất, miệng lắp ba lắp bắp không nên lời: "Dạ dạ dạ dạ…"

"Chờ chút." – Nghị Phi Triết dù sao cũng là nhất đại kiêu hùng, lập tức khống chế tính tình hung bạo của mình, thay bằng tư thái mưu trí thâm trầm thường nhật: "Là ai cầu kiến?"

Truyện lệnh binh trước sự quay ngoắt thái độ không báo trước này lại càng kinh hồn táng đởm, lại tiếp tục cà lăm một tràng: "Khải, khải bẩm quốc chủ… Người đó, người đó tự xưng nguyên là Thái tử Đại Khánh, Phương… Phương Giản Huệ."

—oOo—

(1): Đây là một câu trong bài thơ của Nạp Lan Tính Đức, một nhà thơ đời Thanh, nhắc chuyện Đường Minh Hoàng cùng Dương Quý Phi để giãi bày tâm trạng của mình.

Nguyên văn

人生若只如初見,

何事秋風悲畫扇.

等閒變卻故人心,

卻道故人心易變.

驪山語罷清宵半,

淚雨霖鈴終不怨.

何如薄幸錦衣郎,

比翼連枝當日願.

Hán Việt

Nhân sinh nhược chích như sơ kiến,

Hà sự thu phong bi họa phiến.

Đẳng nhàn biến khước cố nhân tâm,

Khước đạo cố nhân tâm dịch biến.

Ly sơn ngữ bãi thanh tiêu bán,

Lệ vũ lâm linh chung bất oán.

Hà như bạc hạnh cẩm y lang,

Bỉ dực liên chi đương nhật nguyện.

(2): Toàn cơ: Toàn cơ có rất nhiều nghĩa, là một phần của chòm sao Bắc Đẩu, hoặc một dụng cụ xem thiên văn, và cũng có nghĩa là một huyệt vị trên cơ

thể con người, huyệt Toàn Cơ.

Trong truyện, Thích Vô Ưu muốn ám chỉ đến huyệt vị này, với ý nghĩa: đã có sẵn trên người rồi, chẳng cần suy tính làm gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 188: Chương 188

Nghị Phi Triết đương nhiên biết Phương Giản Huệ là ai.

Nếu hỏi trên đời này ai là kẻ căm hận Tuyệt thế song kiêu nhất, câu trả lời tuyệt đối chính xác không cần nghi ngờ gì chính là Phương Giản Huệ.

Nguyên là Thái tử Đại Khánh tiền triều, tất nhiên Phương Giản Huệ nắm rõ như lòng bàn tay rất nhiều chuyện thâm cung bí sử của Hoàng thất. Mà những chuyện đó đối với Nghị Phi Triết mà nói, rành rành ngay cả nghìn vàng cũng khó mà cầu được, thậm chí có khi là tin tức tuyệt mật đủ để dồn Tuyệt thế song kiêu vào chỗ chết chứ chẳng chơi.

"Kẻ tàn phế Tiếu Khuynh Vũ là do người đàn bà điên kia sinh ra, Phụ hoàng thương tình giữ cho y một mạng y mới sống được tới ngày nay! Y đã không biết báo đáp ân tình thì thôi, lại còn cấu kết với Phương Quân Càn mưu đồ làm loạn sát quân thí phụ, đảo lộn triều cương, hãm hại bổn cung … Hại bổn cung đến nỗi… hoảng hốt như chó nhà có đám…" – Tròng mắt sưng đỏ, nước mắt cũng theo khóe mắt lã chã rơi xuống.

Thù giết cha diệt quốc, chưa chết chưa thôi.

Nghị Phi Triết không ngớt cảm thông: "Thái tử điện hạ đại khái chắc cũng nghe nói, trận này Liêu Minh của ta đại bại, Phương Quân Càn chẳng những giết chết mấy chục vạn tướng sĩ, mà lại còn bắt Trẫm không thể không cắt đất bồi thường, đáp ứng điều ước hòa đàm. Mỗi đại nhục đại sỉ này, Nghị Phi Triết ta ngày nào còn sống, một khắc cũng không thể quên được."

Chuyện đã vào chủ đề chung, hai người chẳng mấy chốc bắt đầu xưng huynh gọi đệ.

Phương Giản Huệ nốc ừng ực mấy chén liền, tự dưng nhiều lời hơn hẳn: "Chẳng giấu gì Nghị quốc chủ, bổn cung có biết một mật đạo từ bên ngoài Hoàng thành dẫn thẳng vào Ngự hoa viên trong Hoàng cung…"

Nghị Phi Triết cả kinh: "Có chuyện đó sao!?"

"Bổn cung nào dám lừa gạt ngài chứ? Mật đạo này là do Vũ Tông hoàng đế khai quốc của Đại Khánh bí mật xây dựng, chỉ có lịch đại Hoàng đế cùng Thái tử chính thống cho đích thân Hoàng đế ngự phong mới biết được mà thôi."

Đôi mắt Nghị Phi Triết lóe sáng, phi thường kềm chế kích động: "Chẳng lẽ… ngay cả Vô Song công tử cũng không biết?"

"Phụ hoàng chỉ nói cho một mình bổn cung biết, đừng thấy Phụ hoàng ngoài mặt đối xử rất tốt với Tiếu Khuynh Vũ, nào là phong quan nào là ban thưởng, kỳ thực Phụ hoàng căn bản không hề tín nhiệm kẻ tàn phế đó, đối với y đầy nghi kỵ! Trong lòng Phụ hoàng bổn cung mới chính là người kế thừa Hoàng vị chính thống!"

"Nếu không phải tại Phụ hoàng lúc ngặt nghèo bị Bát Phương quân ép thoái vị cũng không chịu theo mật đạo tẩu thoát, thì Đại Khánh này làm gì đến lượt Phương Quân Càn thao túng trong tay!"

Nghị Phi Triết nghe vậy nhấp rượu nhủ thầm: Phương Gia Duệ kia dù có thối nát đến đâu đi nữa, thì vẫn có được tôn nghiêm cùng phong độ của đế vương một nước, ít nhất cũng gấp mười gấp trăm lần so với đứa con bất tài vô dụng này của lão.

"Nếu vậy, chẳng hay Thái tử điện hạ có đồng ý giúp Liêu Minh ta một tay chăng, nếu giết chết được Tiếu Khuynh Vũ, thì Liêu Minh ta tất nhiên sẽ dốc hết sức giúp đỡ Thái tử lật đổ Hoàn Vũ đế, khôi phục Hoàng vị."

Điều kiện quá sức hấp dẫn, tựa như hương vị mê hoặc của thuốc phiện chậm rãi lan tỏa, kích thích.

Phương Giản Huệ sáng mắt: "Lời này là thật?"

Nghị Phi Triết nhếch cười thay cho lời xác nhận.

Phương Giản Huệ đã sớm bị dục vọng khiến cho mụ mẫm đi rồi.

Hai tên đồng thời nâng chén. Vậy là, một liên minh ma quỷ đã thuận lợi hình thành.

Huynh trưởng cùng cha khác mẹ của Tiếu Khuynh Vũ, cũng là kẻ duy nhất trên đời này cùng chảy một dòng máu với y, đã không hề do dự mà bán rẻ y

như thế.

Phương Giản Huệ lúc này căn bản chưa hề nghĩ, rằng mình có tư cách gì cùng với chủ nhân một nước người ta thương thảo điều kiện.

Gã căn bản cũng chưa hề nghĩ, rằng việc làm này của mình, sẽ mang đến cho Đại Khuynh một tai kiếp cùng tổn thất khủng khiếp vô pháp vãn hồi.

"Phải rồi Thái tử điện hạ, chẳng hay ngài có từng nghe qua người này không?" – Nghị Phi Triết hơi né người sang bên, sau lưng liền hiện ra một thân người trùm kín trong y phục màu xám tro.

Dáng người kẻ ấy cao, gầy, tà đạo mà thần bí. Tùy tùng bên cạnh Nghị Phi Triết không ai lạ gì người này, có điều chưa từng có ai thấy được bộ mặt thật của hắn.

Phương Giản Huệ kinh ngạc, lom lom nhìn chằm chằm người ấy, nhỏ giọng hỏi dò: "Nghị quốc chủ, vị này là…?"

Nghị Phi Triết kiên nhẫn giới thiệu: "Thái tử điện hạ ở trong cung đã lâu, nhiều khi không có dịp được nghe đại danh của Dư Nguyệt tiên sinh đây thôi, chứ bất quá, trên giang hồ, uy danh 'Bách độc lang quân' có thể khiến con nít nín khe như ve sầu mùa đông còn người lớn thì kinh hồn lạc phách đó."

Phương Giản Huệ rối rít cung tay: "Hạnh ngộ hạnh ngộ."

Thấy bộ dạng lạnh nhạt hờ hững của Dư Nguyệt, Nghị Phi Triết sâu xa hàm ý: "Phương huynh đây vốn là Thái tử chí tôn, cha hiền con hiếu, chỉ vì Tiểu Khuynh Vũ mà nước mất nhà tan, cùng đường tuyệt lộ…"

"Lại là Tiểu Khuynh Vũ!" – Dư Nguyệt không ngớt căm phẫn, ngay lập tức nảy sinh hảo ý đồng bệnh tương lân với Phương Giản Huệ chung một kẻ thù.

Trong mắt hắn, chỉ cần là kẻ thù của Tiểu Khuynh Vũ thì chính là bằng hữu của mình.

Nghị Phi Triết cười nói: "Dư tiên sinh xuất thân từ Thảo dược thế gia Dư gia, sở trường điều chế độc dược đến đại la kim tiên cũng phải bó tay không có cách giải. Dư tiên sinh, không biết độc dược của ngài đã điều chế đến đâu rồi?"

Dư Nguyệt cong lên khóe môi mỏng dính bạc phếch: "Đa tạ Nghị quốc chủ đã không tiếc cung cấp rất nhiều thảo dược quý hiếm, nếu không Dư Nguyệt ta dù có lòng cũng dành vô lực mà thôi."

Nghị Phi Triết nôn nóng: "Nói như vậy có nghĩa là đã hoàn thành!"

Gật gật đầu, họ Dư chậm rãi lấy từ trong ngực một chiếc bình sứ nhỏ chạm khắc tinh tế, bề ngoài bóng loáng, sáng lóa nhức mắt.

Cả bọn ai nấy đều hồi hộp nín thở. Nào ai tưởng tượng được, thiên hạ đệ nhất độc vật lúc này đang ngoan ngoãn ở yên trong chiếc bình nhỏ xíu vô hại ấy.

Nghị Phi Triết nghe được sự run rẩy trong lời nói của mình: "Đây chính là thuốc độc 'Kiến huyết phong hầu'?"

Dư Nguyệt cười lạnh: "'Kiến huyết phong hầu' làm thế nào vừa đẹp yêu mị vừa độc tàn khốc, vừa dịu dàng uyển chuyển vừa lạnh lùng băng giá xứng đáng với tên gọi của chất độc này chứ?"

Giọng cười chợt trở nên buồn thảm: "Thứ này so ra còn độc hơn ba phần, những kẻ thử độc suốt một tháng nay hết thảy đều đau đớn thống khổ sống không bằng chết, trừ phi tắt thở, bằng không sẽ đau khổ như giòi bọ phá cốt đục xương, triền miên dai dẳng không dứt, cũng tựa một chữ 'tình', mộng hồn ngày đêm lớn vởn không tan, đến chết mới thôi. Vì vậy, Dư Nguyệt mới đặt cho loại độc này tên gọi là 'Thượng cùng Bích Lạc, hạ Hoàng Tuyền'."

Thượng cùng Bích Lạc, hạ Hoàng Tuyền, lưỡng xử mang mang giai bất kiến.

Một người đàn ông, nhất là một người đàn ông tuổi trẻ chưa đủ vững vàng, nếu trên người không có một thứ khí thế sát phạt liều lĩnh ngang tàng, tung hoành bốn bể, chung quy, sẽ là một niềm nuối tiếc.

Phương Quân Càn hoàn toàn không có sự nuối tiếc ấy.

Gần hai mươi bốn tuổi, xốc màn loạn thế, bức cung đăng cơ, kiến lập phồn hoa. Tiện tay quét sạch dư nghiệt, thu phục quốc thổ, chiến Bắc chinh Nam, chưa từng thất bại.

Lần này thảo phạt Liêu Minh, đồng thời cưỡng bức quốc chủ Liêu Minh cống nạp ba mươi vạn lượng hoàng kim, cộng thêm năm tòa thành.

Có thể nói là, thu hoạch vạn bội, đại chinh toàn thắng.

Trong yến tiệc mừng công, đại trướng đèn đuốc huy hoàng xán lạn. Dưới ánh đuốc, diện mạo quân thần hiện lên ai nấy đều rạng rỡ tươi cười. Rượu quý đổ tràn, hương rượu tinh khiết nồng nàn tỏa lan, chén tiếp chén, chung nối chung, đong đưa nghiêng ngả, ngửa cổ uống cạn, thống khoái cắt cổ nạo xương, đầm đìa nhễ nhại.

Tướng lĩnh Đại Khuynh hết cạn chén lại nâng ly, ai nấy cũng nhiệt tình uống đến say mềm. Thân là mũi tên tiên phong chỉ huy đại quân, Hoàn Vũ đế lại càng bị chúng nhân chuốc rượu đến thất điên bát đảo, đã sớm lui trở về soái trướng.

Thích Vô Ưu thân là quan văn, thư sinh bạch diện, vô hình trung may mắn thoát nạn, không mấy tướng lĩnh có hứng thú kính rượu hắn, cho nên Thích quân sư của chúng ta rất lấy làm tức tối, hét om sòm: "Khinh thường ta là tên thư sinh mọt sách chứ các ngươi có tốt lành gì hả!"

Tiệc rượu ngả nghiêng kéo dài đến tận giờ Dần, trong trướng hết thảy đều say xỉn nằm la liệt.

Kẻ duy nhất còn tỉnh táo là Thích Vô Ưu liếc nhìn đống bừa bộn ngổn ngang, không thôi cười khổ: Nếu ngay lúc này mà Liêu Minh thừa cơ đột nhập, không chừng Bát Phương quân bị diệt không còn một mống…

Vén màn trướng, Thích Vô Ưu định ra bên ngoài hít thở không khí trong lành, chợt từ phía chuồng ngựa vọng đến tiếng ngựa hí cao vút.

Kinh ngạc quay đầu lại, liền thấy Hoàn Vũ đế phóng lên lưng ngựa chuẩn bị rời khỏi đại doanh.

Thích Vô Ưu tức khắc tỉnh ngủ: "Bệ… Bệ hạ?!"

Hoàn Vũ đế ngừng lại, bị thủ hạ lật tẩy, hắn không khỏi có chút ngượng ngùng: "Là Thích quân sư sao, sao giờ này còn chưa đi ngủ?"

Nhìn ánh mắt hắn sáng trong, tư duy mẫn tiệp, nào có nửa điểm hơi rượu còn vương?

"Bệ hạ, người không phải đã uống say rồi ư?"

Phương Quân Càn tiêu sái nhún vai: "Chư vị uống là mỹ tửu, còn Trẫm uống chỉ là nước lã, làm thế nào say được."

Thì ra là vậy, thật ra đã có toan tính từ trước rồi.

Thích Vô Ưu tươi cười nói: "Vậy bây giờ Bệ hạ muốn đi đâu?"

"Trẫm đi trước một bước trở về Hoàng thành, đại quân phải nhờ đến Thích quân sư nhọc công chiếu cố rồi." – Khi nói như thế, hắn vẽ ra một bộ dạng buông tay mặc kệ đến là vô lại, khiến người ta khóc không nổi cười cũng không xong.

Thừa biết là hắn nhớ nhung vị bạch y công tử kia, Thích Vô Ưu cũng không nỡ làm khó dễ: "Trận chiến này xong, Liêu Minh sẽ khó lòng còn sức uy hiếp quá mạnh ở phương Nam Đại Khuynh ta nữa, Bệ hạ cùng công tử đã có thể được phút thanh nhàn, dưỡng thần tu tức rồi."

Chỉ là, Thích Vô Ưu đến giờ phút này vẫn không biết rằng…

Trên thế gian, có một loài chim không chân, cả đời nó chỉ có thể không ngừng giương cánh lao về phía trước. Mệt mỏi, ngủ trong mây, chán chường, mơ trong gió.

Cả một đời chỉ có duy nhất một cơ hội chạm vào mặt đất, đó chính là… gục chết.

Tiểu Khuynh Vũ chính là loài chim ấy.

Phương Quân Càn, cũng vậy.

Hoàn Vũ đế miên man dõi về phía núi xa chập chùng.

Dưới bầu trời tranh tối tranh sáng, núi non hiện lên một màu xám tro, sương mù nặng buông, tựa một bức màn mờ mờ trăng trắng ngăn cách không gian, chỉ còn lại những chóp đỉnh nhọn hoắt thâm thâm vạch lên nền trời.

Giang sơn mờ ảo, mà trang nghiêm.

Đôi mắt đen thẳm chậm rãi trôi vào khoảng không sâu vô tận, một đêm muộn yên tĩnh, trống trải vô cùng.

Phương Quân Càn đăm đăm nhìn sao Mai nhấp nháy trên màn trời đen thẫm, nói như chỉ đủ cho mình nghe: "Mong sao thế sự ổn định, tháng năm yên bình."

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 189: Chương 189

Phương Quân Càn vào đến Luân Thuần quận, băng qua Thục Giang, đi đến đâu cũng đều nghe thiên hạ bàn tán 'Hỏa hoàng tập kích, Vô Song trọng thương', tuy chỉ là đồn đại không hề xác thực, song so với tin tức mà Tiểu Khuynh Vũ gửi đến cho mình thì quả thực, sai biệt quá lớn.

Phương Quân Càn lo lắng như lửa đốt trong lòng, chỉ hận không thể mọc thêm đôi cánh một mạch bay thẳng về kinh thành xác nhận thực hư.

Cho hắc câu ăn uống no căng, Phương Quân Càn vỗ vỗ đầu ngựa yêu, dỗ dành: "Hắc tiểu tử à hắc tiểu tử, ngươi chịu khó ra sức một chút, ta sẽ đưa ngươi về thăm Tiểu bạch (con ngựa trắng của Khuynh Vũ) có chịu không?"

Dùng lợi dụ dỗ, điểm trúng tử huyệt rồi.

Hắc câu vui sướng lắc đầu vẫy đuôi điên cuồng, lông bờm hất lên, cắm đầu cắm cổ phi như bay ngày đêm không nghỉ.

Phương Quân Càn thật không hiểu nổi Tiểu bạch thực ra có sức mê hoặc gì mà khiến cho hắc thần câu yêu dấu tự cao tự đại của mình cuồng chân mà chạy không thèm ngủ nghỉ mặc kệ sống chết, rồi tự dưng liên tưởng tới mình, bất giác có chút ngượng ngùng – Chính mình đây cũng có khác gì, nào có tư cách phê phán kẻ khác chứ…

Thì ra là…

Lối đi bí mật kia, quả thực được giấu trong tòa giả sơn ở Ngự hoa viên.

Nhờ Phương Giản Huệ dẫn đường, khoảng một chục sát thủ tinh nhuệ bậc nhất của Liêu Minh lẻn vào cung trót lọt, thần không biết quỷ không hay.

Cầm đầu cả bọn, chính là tiểu tỳ nữ hôm nọ đã uy hiếp Thuần Dương công chúa.

Bách độc lang quân Dư Nguyệt cũng theo đến. Theo lời hắn nói thì, hắn muốn chính tay báo thù rửa hận cho Mạc Vũ Yến, muốn tận mắt chứng kiến Tiếu Khuynh Vũ ở trước mặt mình đi vào cõi chết.

Vừa ra khỏi giả sơn, liền chạm mặt một tỳ nữ bê hoa quả đang đi đến đó.

Tỳ nữ ấy hiển nhiên không ngờ rằng giữa đại uyển Hoàng cung lại đột nhiên xuất hiện hắc y nhân lai lịch bất minh, nhất thời sợ đến cứng miệng không nói nổi lời nào.

Ả tiểu tỳ liền nhanh tay lẹ mắt chớp thời cơ, bàn tay phải năm ngón như vuốt chim ưng bóp chặt cổ họng của tỳ nữ, tay trái bịt mồm cô gái không cho mở miệng.

"Nói! Tiếu Khuynh Vũ ở đâu?"

Quá kinh sợ, đôi đồng tử của cô gái đáng thương đảo loạn liên tục.

Ả kia biết nàng rất sợ, liền lớn tiếng dọa dẫm: "Chỉ cần cho ta biết Vô Song công tử ở đâu chúng ta sẽ lập tức thả ngươi, yên tâm, sẽ không có ai biết ngươi nói đâu…"

Nàng tỳ nữ toàn thân run lên bần bật, làm như đang cố gắng thỏa hiệp.

Ngón tay run bắn chỉ chỉ lên cổ, ý như muốn bảo ả thả mình ra.

"Kẻ thức thời là trang tuấn kiệt." Tiện tỳ hài lòng thu tay lại.

Nàng tỳ nữ đột nhiên hét lên thất thanh: "Có thích khách!!!"

Ả tiện tỳ vung tay, 'Rắc' một tiếng, cái cổ của cô gái xấu số mềm oặt ngoẹo sang một bên, lảo đảo gục xuống…

Nhưng mà không kịp rồi!

Tiếng thét cảnh báo cuối cùng của cô gái đã kinh động đến thủ vệ tuần tra!

"Kẻ nào!? Kẻ nào ở đâu!?"

Vô số tiếng bước chân rầm rập đến gần, tiếng binh khí va chạm lẫn lộn với tiếng khôi giáp xủng xoẻng tạo nên một âm thanh hỗn tạp.

"Đáng chết." – Rủa thầm trong miệng, ả không nghĩ tới rằng sẽ xảy ra chuyện như vậy!

Còn Phương Giản Huệ chẳng biết từ lúc nào chân tay đã sợ đến run lập cập rồi.

"Phóng tiễn!" – Thị vệ trưởng quát lớn hạ lệnh, mũi tên từ khắp bốn phía vun vút lao đến như mưa!

Ánh sáng loang loáng không ngừng quét tới, những tên sát thủ chưa ra ngoài còn có khả năng âm thầm tìm đường rút chạy, né tránh mưa tên, nhưng những kẻ đã lộ diện bên ngoài hoàn toàn không còn đường lui nữa, kẻ nào kẻ nấy cả người tua tủa mũi tên như lông nhím, chỉ biết rú lên khiếp đảm, chết trong đau đớn cực cùng.

Kế hoạch còn chưa bắt đầu, nhân mã đã thiệt hơn nửa!

Ả tiện tỳ nghiến răng hạ lệnh: "Trở lại mật đạo, ra khỏi cung rồi tính tiếp."

Trong lòng ả tự hiểu, một khi lần theo mật đạo trở ra, thì từ nay con đường này không còn là bí mật nữa.

Muốn quay trở lại hành thích lần nữa, nói thì dễ!

Trước mắt, không có cách nào.

Đầu kia của mật đạo, chính là ngoại vi Hoàng thành.

Bên bờ sông, bóng người loáng thoáng, tiếng người xa xôi.

Nhìn về Hoàng thành Đại Khuynh, ngược lại tiếng người huyên náo, tiếng pháo điếc tai.

Ngày mồng một tháng giêng, tân xuân giai tiết, bao nhiêu lời hát xướng cũng không đủ ngợi ca thịnh thế phồn hoa, ồn ào náo động.

Cả bọn ai nấy đều bị một cảm giác thất bại trước nay chưa từng có xâm chiếm.

Ngay cả cửa cung còn vào không được, lấy gì ám sát công tử Vô Song?

Phương Giản Huệ chợt nhớ ra điều đó, bật ra một câu rất thừa: "Hôm nay là mồng một tháng giêng."

Ả tiện tỳ bực bội: "Tưởng gì!"

Phương Giản Huệ nhếch mép cười âm trầm: "Vậy cô có biết hôm nay là ngày gì không?"

Gã hỏi với vẻ đầy nghiêm túc, cô ả kia cũng bất giác chỉnh đốn thái độ.

"Mồng một tháng giêng…" – Cô ả bừng tỉnh đại ngộ! "Mồng một tháng giêng… chẳng phải là ngày một năm trước Phương Quân Càn đăng cơ sao!"

"Cũng là ngày giỗ của Phụ hoàng ta."

Cả bọn quay lại nhìn gã chằm chằm, bầu không khí căng thẳng quánh lại không thở được.

"Ngày Phương Quân Càn đăng cơ cũng là ngày giỗ của Phụ hoàng ta. Các ngươi không nghĩ ra cái gì sao?"

Phương Giản Huệ cười như điên: "Đúng rồi đúng rồi! Ta đã biết y ở nơi nào rồi! Chỉ có người anh cùng cha khác mẹ này mới biết y hiện tại rúc ở chỗ nào thôi!!! Hahahahahahaha!!!"

Dư Nguyệt không chần chừ đứng phắt dậy: "Nếu đã biết rõ chúng ta còn chờ gì nữa, mau đi thôi!"

"Hãy gượm," – Ả tiện tỳ thủng thẳng, "Trước đó, chúng ta phải tìm ra một người."

"Các ngươi…" – Nghị Phi Thuần mắt trợn trừng miệng há hốc nhìn đám người lạ mặt.

Thuần Dương công chúa dạo gần đây rất ít khi vào cung.

Sau lần chạm trán với ả tiểu tỳ, nàng đã chủ động xin được xuất cung, lánh ra ngoài ở một mình, cũng là tự tìm lấy chút thanh tĩnh tự tại cho mình vậy.

Thanh tĩnh thì thanh tĩnh, nhưng mà càng quạnh vắng cô liêu, tất nhiên nguy hiểm càng rình rập.

Bọn người lạ mặt cứ sầm sầm xông vào bên trong, mà chẳng có một ai phát hiện mà cản lại.

Rất nhanh, bọn chúng đã khống chế được nàng.

Ả tiện tỳ nhanh nhẹn thi lễ: "Công chúa, phiền nàng đi cùng chúng tôi một chuyến."

"To gan! Chuyện các ngươi liên quan gì đến bổn cung!? Mau thả ta ra!"

"Công chúa!" – Ả ta không nhịn được, cao giọng, trong mắt lại lóe lên tia đau khổ rất chân thành thê thiết, "Quân ta đã bại, hỏa hoàng bất thành, thân phận của chúng tôi cũng đã bại lộ. Ngày hôm nay nếu không giết được Tiếu Khuynh Vũ, Liêu Minh chỉ có mất nước thôi…"

"Dù cho công chúa nhất quyết không đồng ý, nhưng mà dù gì đi nữa đó cũng là đất nước đã từng sinh thành dưỡng dục người. Công chúa, người… nhẫn tâm thật sao? "

Thuần Dương mệt mỏi khép mi mắt.

Suy nghĩ hỗn loạn khiến nàng tê liệt, nỗi đau từng lúc dâng lên, như thủy triều hung hãn xô đẩy, dập vùi cõi lòng nàng.

Cổ Liệt lăng.

Lăng mộ lặng thinh, vắng dấu chân người, bao nhiêu từ ngữ cũng không nói hết nỗi cô tịch thê lương.

Sương mù cuối thu còn sót lại lạnh tái tê, lãng đãng mơ màng trong không khí, tựa một hồ nước nhạt nhòa bao trùm lấy vị công tử bạch y thắng tuyết đang ở trong lăng.

Trời chiều, hoàng hôn còn đọng, tĩnh lặng tuyệt đối.

Tiếu Khuynh Vũ lặng lẽ ngồi trước mộ bia của Phương Gia Duệ, lư hương phía trước vẫn còn cắm ba nén hương, làn khói nghi ngút chậm rãi uốn lượn, xoay tròn trong không khí…

Ánh mắt thản nhiên, trong sáng, trước ánh mắt ấy, bao nhiêu huyên náo ồn ào như rơi rụng.

Bỗng, âm thanh ầm ĩ bất thình lình phá vỡ không gian thinh lặng.

"Chát!" – Tiếng bạt tai tàn nhẫn rọn người hốt nhiên đâm vào lỗ tai.

"Tiện nhân, chỗ này là chỗ nào?!"

Có kẻ đang xông vào Cổ Liệt lăng?

Thiếu niên áo trắng bên trong khuôn viên lăng chậm rãi ngẩng đầu lên.

Tia mắt sắc bén phóng xuyên qua dãy mộ bia trùng điệp, đóng đinh trên một người phụ nữ xinh đẹp diễm lệ trong đám người.

Vô Song khẽ nhíu mày – Nghị Phi Thuần?

Thuần Dương công chúa đài các hoa quý ngày nào, lúc này đang bị người ta xô đẩy thô bạo, tóc tai rũ rượi, trâm ngọc xộc xệch, dáng vẻ chật vật đến thê thảm.

Vô Song rất nhanh liền nghĩ ra nguyên nhân, bất giác nhếch mép: không ngờ bọn giặc còn lọt lưới này, trong lúc thắt ngặt chó cùng rứt giậu, ý đồ uy hiếp Thuần Dương công chúa để bỏ trốn.

Nhưng chỉ nghe tiểu tỳ nữ kia lạnh lùng mở miệng, tỏ vẻ cung kính khiêm nhường song chứa đầy kim nhọn: "Công chúa, bọn thuộc hạ cũng chỉ vì bất đắc dĩ, nếu có chỗ nào đắc tội thỉnh công chúa rộng lòng tha thứ. Bất quá, bây giờ công chúa ngoan ngoãn hợp tác, giúp chúng tôi an toàn thoát khỏi nơi đây mới là lựa chọn sáng suốt."

"Bổn cung thực sự không biết…" – Giọng nói của Nghị Phi Thuần có vẻ sợ hãi rất khó nói: "Nơi này là sườn phía Đông của Hoàng lăng, Hoàn Vũ đế từ lâu đã định làm Hoàng gia cấm địa, ngày thường chỉ có một vài người có phận sự mới được vào… Cả bổn cung… cũng chưa từng được đến."

Dư Nguyệt bất ngờ hỏi: "Vũ Yến được chôn cất ở gần đây?"

Vô Song nghe thấy giật mình.

Một khoảnh khắc giật mình, đủ để Dư Nguyệt chớp thời cơ!

Tiếu Khuynh Vũ vừa kịp hồi thần, một chiếc lông công xinh đẹp nhiếp hồn đoạt phách đã lao vút lên trước mặt!

Ám khí tuyệt đẹp, mỹ lệ đa tình.

Cho người ta một cảm giác, đẹp đến rọn người!

Nhưng mà, Vô Song đã bị chiếc lông công tưởng chừng mềm mại hiền lành kia tước đoạt mất tiên cơ!

Trong nháy mắt ánh sáng xanh biếc lóe lên, Tiếu Khuynh Vũ chỉ kịp đập mạnh vào tay vịn nhổm người bật lên ngay lập tức.

Chớp mắt, người đã ngã xuống đất.

Lạnh lùng quét ánh mắt khắp một lượt tám vị khách không mời, Tiếu Khuynh Vũ vẫn giữ nguyên biểu hiện điềm nhiên, tĩnh mặc cố hữu.

Đỏ mắt tìm cũng không ra một chút ấm áp.

Chỉ có cao ngạo, tựa dáng núi cô độc ngất trời.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 190: Chương 190

Phương Giản Huệ cười rú lên: "Tiếu Khuynh Vũ, ta đoán không sai, nhất định ngươi sẽ ở đây!"

"Cũng nhờ Phụ hoàng từng nói, khi ngươi đi bái tế, trên người không bao giờ mang theo ám khí."

"Tiếu Khuynh Vũ, hôm nay ngươi mọc cánh cũng khó thoát! Đừng trách ta, chỉ tại ông trời cũng muốn giết ngươi thôi!"

Trong mắt tiếu Khuynh Vũ là nỗi lo lắng khó lòng xua đuổi hay giấu giếm.

Tuy vậy, y vẫn giữ vững thái độ bình thản, lạnh lùng nhìn người anh cùng cha khác mẹ, giọng nói buốt giá đến khốc liệt: "Phương Giản Huệ, ngươi quả thực đang cấu kết ngoại địch, bán nước cầu vinh."

"Chính ngươi mới cấu kết ngoại nhân mưu đồ soán vị, lật đổ giang sơn Đại Khánh!"

"Phương Giản Huệ," – Vô Song đưa tay lên che miệng, nén tiếng ho khan, "Cho dù như thế, ngươi cũng không nên hàng giặc bán nước…"

Ả tỳ nữ nóng ruột quát mắng: "Bớt nhiều lời đi! Tất cả cùng xông lên, giết y!"

Cánh tay Tiếu Khuynh Vũ vừa vung lên, lập tức một luồng sáng đỏ phóng xẹt qua búi tóc của ả!

Búi tóc xổ tung, tán loạn.

Ả thị nữ tóc tai rũ rượi, mặt hoa tái ngắt.

Tiếu Khuynh Vũ lạnh nhạt nói: "Tiếu mỗ nói chuyện, người ngoài không được phép chen vào."

Ngón tay y kẹp hai thanh nhang.

Thanh còn lại đã được Vô Song tận dụng thành ám khí.

Hết thảy đều bị thanh ám khí của Vô Song làm cho kinh hãi.

Công lực của Tiếu Khuynh Vũ tuy chưa đạt đến cảnh giới cả hoa bay lá rụng cũng biến thành ám khí đả thương người, nhưng nén hương dài mảnh kia, ở trong đôi tay uy lực của y có khác nào thần binh lợi khí đâu?

Có ai dám khinh nhờn!

Đôi đồng tử diễm lệ quét một vòng chung quanh, Vô Song nhếch mép cười lạnh: "Kẻ rảnh rỗi sao nhiều quá vậy?"

Hai tay vận lực, thanh nhang thứ hai gãy làm vô số đoạn nhỏ, đồng thời thi triển thủ pháp 'Hoa múa ngợp trời!'

Nháy mắt,

Đầy trời máu đỏ.

Huyết quang tung hoành.

Sau cơn mưa máu gió tanh, trên mặt đất xuất hiện hơn chục xác chết.

Còn lại vẻn vẹn bốn người.

Dư Nguyệt, nhờ võ công tự thân, kịp thời né tránh.

Còn Phương Giản Huệ là Vô Song cố ý tha cho gã một mạng.

Về phần ả tiện nhân, ngay khoảnh khắc Vô Song xuất thủ, ả không nghĩ ngợi gì lập tức đẩy Nghị Phi Thuần ra phía trước chắn cho mình!

Tiếu Khuynh Vũ hừ lạnh một tiếng, tay phải lập tức bắn ra tiếp một đoạn nhang, cố gắng vận lực đạt tốc độ nhanh hơn để cản phá, khó khăn lắm mới làm chệch hướng mục tiêu.

Thuần Dương cùng tiện nhân kia nhờ vậy mới bảo toàn được tính mạng.

Tiếu Khuynh Vũ bỗng chú ý đến cô gái nhỏ nhắn, dung mạo xinh đẹp mà tàn ác hơn cả rắn độc ấy.

Nhíu mày: "Dạ Oanh?"

"Đích thị."

Tiếu Khuynh Vũ không khỏi thoáng giật mình.

Không ngờ Dạ Oanh – Đầu lĩnh của tổ chức sát thủ đệ nhất Hoàng thất Liêu Minh tuổi lại còn trẻ như vậy.

Quả thực, nhìn người không thể chỉ xét bề ngoài được.

Thanh trủy thủ trong tay ả sát thủ đưa đẩy quanh cái cổ trắng nõn nà của Thuần Dương: "Vô Song công tử ngươi hãy coi chừng, Thuần Dương công chúa đây là chính thất của Hoàn Vũ đế đó."

"Vạn nhất xảy ra việc không hay gì …"

Tiếu Khuynh Vũ ngắt lời ả, ngữ khí càng thêm lãnh khốc, so với băng hàn vĩnh cửu còn buốt giá hơn vài phần: "Có biết bình sinh Tiếu mỗ ghét nhất cái gì không?"

Không buồn đợi Dạ Oanh phản ứng, Vô Song nhàn nhạt đáp luôn: "Tiếu mỗ ghét nhất là bị kẻ khác uy hiếp."

Âm cuối cùng vừa dứt, một luồng sáng đỏ rực đã lập tức vút đến trước mặt ả!

Chân hương xuyên qua kẽ ngón tay thanh mảnh ngọc ngà của Dạ Oanh đang khống chế Nghị Phi Thuần, cắm phập vào thân cây phía sau vài phân.

Ai ngờ, thay vì buông Nghị Phi Thuần và thối lui ra sau, Dạ Oanh lại sấn lên phía trước, liều lĩnh xông đến trước mặt Tiếu Khuynh Vũ, bổ xuống một chưởng! – Hung hãn, tàn nhẫn.

Vô Song ngay tức khắc đề khí, thả lỏng, song vẫn chậm mất một bước.

Chưởng lực của ả tiện nhân khiến phế phủ Vô Song lộn nhào, miệng ộc ra một ngụm máu tươi!

Nhưng cũng nhờ một chưởng đó, y bị văng về phía sau ba trượng.

Vừa vặn ngã nhào xuống trước luân y.

Tay trái của Tiếu Khuynh Vũ lập tức vỗ mạnh vào cơ quan trên luân y!

Chỉ nghe 'Xoẹt' một tiếng.

Thứ vừa bắn ra không phải ám khí, mà chính là thanh bảo kiếm tuyệt thế thiên hạ – Hoàng Tuyền bảo kiếm!

Vô Song vừa buông tay, Hoàng Tuyền liền xuất thủ!

Kim quang rực rỡ chói lọi vun vút lao đi! Đường hoàng xuyên thẳng qua giữa ngực của Dạ Oanh, mang theo chuỗi máu đỏ rực!

Công phu trong nháy mắt, Tiếu Khuynh Vũ đã chính tay xóa sổ mười mấy thích khách tinh nhuệ của Liêu Minh, trong đó có cả Liêu Minh sát thủ đệ nhất thủ lĩnh Dạ Oanh.

Vô Song cảm thấy rất rõ ràng, thân thể đã bắt đầu không chịu nghe mình sai bảo nữa rồi.

Không khỏi cười khổ: cơ thể bị thương, quả nhiên không nên vận công dụng võ mà…

Thi thể la liệt ngổn ngang đầy đất.

Cổ Liệt lăng thanh tịnh, bình yên.

Lúc này đã hóa thành luyện ngục gian trần.

Vì sao vậy?

Vì sao nhiều người như thế vẫn không giết nổi y?

Ngươi giết chết Phụ hoàng, giết chết Lâm thừa tướng, giết quá nhiều người…

Ngươi lại còn muốn giết ta!

Ngươi thật đáng chết!

Tiếu Khuynh Vũ, vì sao ngươi không chết đi!

Phương Giản Huệ nổi điên: "Trước mặt Phụ hoàng, Tiếu Khuynh Vũ ngươi có gan thì giết cả ta đi! Tới đây!!"

Tiếu Khuynh Vũ đánh về phía gã một ánh mắt kỳ quặc: "Ngươi nghĩ ta không dám?"

Khóe mắt Phương Giản Huệ nhất thời đỏ quạch: "Ngươi đương nhiên dám."

"Ngươi giết cha giết vua, tội ác tày trời, còn có thứ gì mà ngươi không dám làm nữa chứ?"

Phương Giản Huệ không có cơ hội dứt lời.

Bởi vì, Vô Song đột nhiên ngẩng đầu lên.

Thế nên, Phương Giản Huệ nhìn thấy đôi đồng tử sáng rực đến run người, mà cũng thẳm sâu không thấy đáy.

"Ta không giết ngươi."

Đó cũng là câu cuối cùng mà gã được nghe Vô Song nói với mình.

Ánh hồng nháng lên, tiếp cận trong gang tấc.

Chính lúc này, Vô Song có linh cảm rất rõ ràng một mối nguy hiểm đang nhắm thẳng vào mình.

Khoảnh khắc mấu chốt, Vô Song xuất thủ, Dư Nguyệt liền lén tập kích hiểm ác, Phương Giản Huệ suýt chút táng mạng.

Đoạn chân hương vốn sẽ ghim vào người họ Dư, lúc này đã cắm vào giữa hai chân mày của Phương Giản Huệ.

Gã cựu Thái tử lập tức lảo đảo quỵ xuống, hôn mê bất tỉnh.

Huyệt đạo giữa chân mày (huyệt Ấn Đường) là đại huyệt của cơ thể.

Trải qua biến cố này, cho dù Phương Giản Huệ còn giữ lại được tính mạng, chỉ e cũng sẽ thần trí bất minh, điên điên khùng khùng.

Gió lạnh như băng.

Tiếu Khuynh Vũ ngồi im lìm trên mặt đất.

Gió phất phơ bạch y, gió tung bay mái tóc.

Đồng thời cũng thổi vào trái tim đang rối loạn, làm nó càng thêm rối loạn.

Tâm loạn như ma.

Thân thể lạnh ngắt, tư tưởng rối tung – Có lẽ, đó chính là hình dung đúng nhất về y lúc này.

Bất quá, vào giờ này, đến phút này, cơ bản Vô Song không được phép suy nghĩ, tính toán gì cả.

Y chỉ có thể đem toàn bộ tinh thần, toàn bộ chú ý, toàn bộ linh lực của mình dồn vào trên người Bách độc lang quân Dư Nguyệt!

Đối phó với Dư Nguyệt, phương pháp đúng đắn và duy nhất chính là không để cho hắn có bất cứ cơ hội nào tiếp cận đối phương.

Bỗng dưng,

Tiếu Khuynh Vũ xuất thủ.

Nói là xuất thủ, chính xác hơn là phất mạnh tay áo.

Bảy chiếc lông công nằm rải rác trên mặt đất tức khắc bị cuốn vào tay áo của y, chính thị thủ pháp ám khí mượn của người giết người – 'Phong quyển lưu vân tán'!

Cao giọng quát lớn: "Trả lại cho ngươi!"

Tay áo lại phất mạnh, bảy chiếc lông công xinh đẹp biến thành bảy bảy bốn mươi chín sát chiêu sắc bén, nhanh như ánh chớp nháng lóe sáng vun vút lao thẳng đến Dư Nguyệt!

Vận lực quá sức, Vô Song thất thanh đau đớn.

Tay phải ôm bụng, chỉ thấy bụng đau như dao cắt, tựa hồ nghìn vạn mũi kim cùng một lúc chích vào.

Dư Nguyệt hoảng hốt thực sự, hoang mang không biết nên làm gì, vụng về lăn tránh những chiếc lông chết chóc.

Chỉ nghe phía sau mấy tiếng phầm phập của lông công lao thẳng vào tấm bia mộ.

Đúng là chỉ mành treo chuông.

Chật vật bò dậy.

Trên trán Dư Nguyệt, mồ hôi lạnh không ngừng rịn ra như một lớp lông màu trắng.

Bất chợt, hắn gằn giọng cười ác độc quái đản: "Tiếu Khuynh Vũ, ngươi chết chắc rồi!"

Không sai, lúc này Vô Song chân khí nghịch chuyển, tự lo còn chưa xong, nói gì đến ra tay phản kích.

Vậy mà giọng y vẫn hoàn toàn thản nhiên: "Thật sao?"

"Ngươi còn…"

Mấy tiếng phẫn hận của Dư Nguyệt đột ngột tắc nghẹn trong cổ họng.

Bất ngờ, hai mắt trừng lớn, lảo đảo gục xuống!

Sau lưng hắn, tua tủa cắm bảy chiếc lông công tẩm độc – Chiêu 'Phong quyển lưu vân tán' của Vô Song công tử không chỉ là mượn của người giết người, mà còn lợi dụng phản lực dội ngược của ám khí, một đòn trí mạng đối thủ.

Một đòn vừa rồi, Dư Nguyệt không kịp tránh né.

Tiếu Khuynh Vũ vẫn ngồi trên mặt đất, khí độ tao nhã đường hoàng.

Chỉ nghe y nói lạnh lùng: "Tiếu mỗ sẽ không để ngươi chết trước mộ Mạc cô nương – Bởi vì, ngươi không xứng."

Dạ Oanh chết, Dư Nguyệt thoi thóp, Phương Giản Huệ hóa điên, tất cả sát thủ đều bỏ mạng tại chỗ, không ai sống sót.

Hai tay Tiếu Khuynh Vũ chống lên mặt đất lấy đà phóng lên, người lại rơi trở vào luân y.

Trải qua trận đại chiến vừa rồi, y đã không còn chút sức lực nào nữa.

Tinh bì lực tẫn.

"Công chúa." – Y kiệt sức mấp máy môi, hiển nhiên lúc này, y chẳng khác nào chiếc nỏ thần đã tàn tạ, giương lên không bắn nổi.

Giữa đôi mày thanh tú.

Là tràn ngập mỏi mệt cùng cô tịch.

Mà y lại khiến người ta có cảm giác một vẻ đẹp diễm lệ song quá đỗi thê lương.

Nhìn Nghị Phi Thuần run rẩy sợ hãi, Vô Song tự nhiên dâng lên một niềm xót xa, thương cảm.

Lá ngọc cành vàng như Thuần Dương công chúa, có lẽ trong đời chưa từng chứng kiến cảnh giết chóc thê thảm tàn bạo như ngày hôm nay.

"Công chúa, không sao rồi." – Thấy Thuần Dương vẫn còn thất hồn lạc phách, Vô Song đành phải cúi người xuống đỡ nàng lên.

Đầu vai bất chợt lạnh buốt, đồng thời một cảm giác đau nhói tê dại chậm rãi bò khắp châu thân.

Vẫn còn nửa thanh đao chưa cắm vào bả vai, lưỡi đao lạnh ngắt phản chiếu ánh mắt ngỡ ngàng đến không thể tin nổi của Tiếu Khuynh Vũ.

Thì ra, nàng ta mới chính là sát chiêu tối hậu của Liêu Minh.

Dáng vẻ chật vật thảm hại ban đầu, bất quá chỉ là đóng kịch, nàng ta đã cùng với bọn người kia diễn một vở kịch.

Quá đỗi tài tình.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 191: Chương 191

Lưỡi đao mỏng như lá lúa, lóe ra ánh thép biếc xanh lạnh ngắt.

Đó chính là thanh trủy thủ đã được tẩm chất độc 'Thượng cùng Bích Lạc, hạ Hoàng Tuyền'!

Bàn tay nắm chặt chuôi dao của Nghị Phi Thuần thoáng run lên.

Bỗng nhiên, "A!!!!" lên một tiếng chói tai, Nghị Phi Thuần như vừa phải bỏng, lập cập rút mạnh thanh trủy thủ đẫm máu vứt sang một bên, ánh mắt hoảng loạn như mãnh thú cùng đường nhìn trân trối hung vật.

Nàng… nàng vừa rồi… rõ ràng… rõ ràng… đã đâm y!?

Như chim lìa cánh, như đàn đứt dây…

Đôi mắt Tiếu Khuynh Vũ như nháng lửa!

Đột nhiên Nghị Phi Thuần có cảm giác cổ mình bị xiết chặt, tức thì hô hấp đình trệ!

Nam tử trước mắt, mắt sắc như dao, sát khí ngùn ngụt. Y tựa vào luân y, mái tóc dài lộng gió lất phất trên vai, trong dáng vẻ yếu nhược bơ vơ cô quạnh ấy toát ra một thứ sát phạt ý khốc liệt, lạnh lùng! Cả người lạnh ngắt, chỉ có ánh mắt sắc bén áp chế tất cả.

Thanh lãnh như băng tuyết.

Cao ngạo đến thê lương.

"Ư…" – Nghị Phi Thuần muốn la lên, nhưng thanh âm đều tắc lại trong cổ họng, từ khóe môi anh đào run rẩy chỉ còn tiếng hớp hớp không khí một cách mệt nhọc.

Sắc mặt Vô Song như nước đọng ao tù, thiên tằm kim tuyến quấn nơi bàn tay không chút lưu tình, ngày càng chậm rãi xiết chặt.

Trên chiếc cổ thiên nga trắng nõn, sợi kim tuyến vàng óng mỏng manh đã làm hằn lên một vệt đỏ ửng, đẹp đến ám ảnh tâm thần.

Nỗi kinh hoàng ban đầu mau chóng qua đi, chỉ còn lại sự oán hận ngập đầy giăng giăng khắp lối.

Nàng hận thù trừng trừng nhìn y.

Mặc dù biết rõ tính mạng của mình hoàn toàn phụ thuộc vào một chút run rẩy của ngón tay Tiếu Khuynh Vũ, song nàng vẫn không thể nào khống chế được cơn giận dữ ai oán đang ngùn ngụt bốc lên.

Chỉ vì ngươi, chàng cưới ta nhưng không hề yêu ta.

Chỉ vì ngươi, dù đã thành thân hai năm, chàng đối với ta vẫn kính cẩn hữu lễ, lãnh đạm như người xa lạ.

Từ ngày sơ ngộ đến nay, chưa bao giờ hôn ta, thậm chí ngón tay ta cũng không hề chạm đến…

Cho dù ta có vì chàng, làm bất cứ điều gì đi nữa, chàng vẫn chỉ vì yêu ngươi, luôn luôn đề phòng ta, chán ghét ta.

Ta đã từng nghĩ, nếu như trên đời này không có ngươi, chàng mới có thể dành tình yêu cho ta?

Tiếu Khuynh Vũ, ngươi có biết đến nỗi hận trong lòng ta không?

Một Nghị Phi Thuần như thế, khiến Vô Song công tử chỉ còn biết thở dài trong câm lặng.

Một tiếng thở dài, đủ nói hết bao nhiêu oán thương trần thế, mà chỉ giãi bày phần nào trăm mối biệt ly.

Tiếu Khuynh Vũ khẽ ho khan, nói: "Cô đi đi."

Lơi tay.

Không khí ngay lập tức xộc vào khoang miệng, Nghị Phi Thuần rốt cuộc không đứng nổi nữa, lảo đảo té nhào xuống đất, hổn hển thở dốc!

Đôi má đào tái nhợt, trong đầu, cảnh tượng ấy không ngừng lướt qua…

Trủy thủ trong tay đâm thấu bả vai Tiếu Khuynh Vũ, máu tươi loang dần ra đỏ thẫm một mảng bạch y trắng muốt không nhuốm bụi trần, tựa như giữa trời tuyết trắng mông lung lại ửng lên một đóa đào hoa thắm sắc.

Mình lại, mình đã thực sự làm y bị thương…

Làm y bị thương…

Không dám tin mình lại có thể còn cơ hội sống trong tay công tử Vô Song, mấy ngón tay của Nghị Phi Thuần không thể nén nổi mà run bắn.

Đừng nói là bỏ chạy, ngay cả sức để gượng đứng dậy cũng không có.

"Đừng để ta đổi ý."

Nói xong cây ấy, Tiếu Khuynh Vũ ngửa cổ cười khan, cười đến thê lương, vô lực.

Nghị Phi Thuần ruốt cuộc đã đi.

Tà dương nhuộm máu.

Vô Song thúc luân y đi xuyên qua dãy mộ bia, tìm thấy một nơi tương đối sạch sẽ, liền tiến đến dưới một gốc cây, lặng lẽ tĩnh tọa.

Y không hề sợ chết.

Y chỉ là không muốn cùng bỏ mạng với những kẻ vừa rồi.

Người đã đi,

Đêm lạnh đổ.

Cổ Liệt lăng, cuối cùng cũng dần chìm trong ánh chiều tàn héo hắt, lạnh căm, câm lặng.

Hoàng cung.

Lúc này trong cung đang người ngã ngựa xiêu, nháo nhác xuôi ngược – Vừa hốt một mẻ thích khách đột nhập Hoàng cung, thì Hoàn Vũ đế lẽ ra còn ở cách ngoài ngàn dặm lại đột ngột xuất hiện mà không ai đoán trước được.

"Bệ hạ vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!"

"Bệ hạ vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!"

Thị thần hoảng hốt quỳ mọp xuống.

Tóc tai Hoàn Vũ đế có chút phờ phạc xác xơ. Ngày nối tiếp đêm không ngừng ruổi ngựa phi như điên, ngõ hầu cưỡi lên sao, ôm lấy trăng mà thẳng tắp quay về.

Hắn cũng rất mệt, rất mỏi, song hắn không chút bận tâm, mà cũng không còn lòng dạ nào bận tâm đến bản thân mình nữa.

Vẫn chăm chăm nhìn những vệt máu vẫn chưa kịp cọ rửa trên thềm đá, giọng nói vốn đầy sức hút của hắn căng lên vì cố gắng giữ bình tĩnh: "Đã xảy ra chuyện gì?"

"Hồi bẩm Bệ hạ, vừa rồi có thích khách theo mật đạo lén lút đột nhập Hoàng cung, ý đồ muốn sát hại công tử, may mắn công tử không ở trong cung, chúng thần lại sớm được tỳ nữ báo động, nên mới kịp thời ra tay khiến bọn chúng tổn thương nặng nề. Lúc này, toàn thành đang thiết lệnh giới nghiêm truy bắt đám thích khách đã đào thoát."

Phương Quân Càn thở hắt ra một hơi kín đáo: y bình an vô sự là tốt rồi.

Ánh mắt đảo quanh quất, ý đồ tìm kiếm bóng dáng đạm mạc, thanh lãnh xuất trần thân thuộc, buột miệng hỏi: "Vô Song công tử đâu?"

Thị tòng đáp, không biết.

Hoàn Vũ đế vừa xoay người, liền bắt gặp Nghị Phi Thuần vừa dợm bước vào cửa cung.

Dung nhan như ngọc ngày nào thảm đạm héo rũ, khóe môi đào đỏ thắm nay run rẩy nhợt nhạt, Thuần Dương công chúa thất hồn lạc phách, tựa cô hồn dạ quỷ đang dần tan như mây khói dưới ánh sáng mặt trời.

Phương Quân Càn nhíu mày: "Thuần Dương?"

Nghị Phi Thuần ngẩng đầu lên, đập vào mắt là bóng dáng cao cao đã khiến lòng nàng dậy sóng, một tia nắng chiều vàng vọt từ đâu đó viền quanh thân người, tịch mịch, xa cách đến tột cùng.

Cả người Thuần Dương run lên, tựa như một cái đầm chết bỗng dưng được hồi sinh, sóng gợn lăn tăn, phản chiếu dương quang lấp lánh.

Khóe môi nàng cong lên thành một nụ cười tuyệt diễm, mong manh: "Bệ hạ."

Phương Quân Càn cười hỏi: "Nàng có gặp Khuynh Vũ không?"

Thiên lý dặm trường không ngơi không nghỉ cấp tốc trở về Hoàng thành, câu đầu tiên hắn nói với nàng chỉ là hỏi – Nàng có gặp Khuynh Vũ không.

Nghị Phi Thuần bất giác run rẩy.

Nàng muốn cười.

Tiểu Khuynh Vũ, ta ngày ngày đều nghĩ, nếu như không có ngươi tồn tại, chàng có yêu ta không?

Kỳ thực, ngay từ ban đầu, ta đã sai rồi.

Trên đời này, nào có nhiều cái 'Nếu như' như thế?

Lầm lúc, lầm người, lầm yêu, cả đời hoàn toàn chìm đắm trong sai lầm vô ích, vô vọng.

Ý trời đã định, chúng ta chỉ là những người gặp gỡ thoáng qua, sướt qua vai đi mất, mãi mãi biệt ly không ngày gặp lại.

Ánh mắt hắn không có vẻ gì để ý đến nàng, chỉ nhìn thấy gương mặt nàng chậm rãi tràn ra ý cười.

Nghị Phi Thuần lấy lại dáng vẻ ưu nhã khoan thai, tư thái cao ngạo cố hữu, thanh âm nhẹ nhàng, hư ảo như khói như sương: "Công tử ở Cổ Liệt lăng…"

Phương Quân Càn đáp: "Đa tạ."

Dứt lời, xoay người đi ngay.

Bỏ lại cho nàng một bóng lưng lạnh lùng cô độc.

Phảng phất như, sự tuyệt vọng của biệt ly.

Lần này chàng quay đi, chỉ e sẽ là vĩnh quyết.

Nghị Phi Thuần khép lại đôi mắt, song vẫn không cầm được hai hàng lệ trân châu ứa nhòa.

Nàng vươn tay ra, ý chừng muốn giữ lại hắn.

Vừa lúc ấy, Phương Quân Càn đưa tay phải áp lên mắt phải của hắn, cũng vừa vặn tránh được mấy ngón tay dài mảnh của Nghị Phi Thuần.

Cũng còn đang không hay không biết, mắt phải bỗng nhiên trào ra hạt lệ trong veo, xuôi theo gương mặt góc cạnh rõ ràng, tuấn mỹ vô song của hắn chảy xuống.

Thoáng thất thần, Phương Quân Càn lại bỏ qua ánh mắt ngưng đọng cuối cùng của Nghị Phi Thuần.

Thật lâu, thật lâu sau.

Mãi đến khi bóng dáng của Hoàn Vũ đế đã hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt, Thuần Dương mới phát hiện ra, cánh tay vươn ra của mình vẫn chưa hạ xuống, vẫn giữ mãi tư thế với về phía trước, với vào hư không.

Tựa như cố với gì đó, níu kéo gì đó, giữ lại gì đó.

Bần thần thu về ánh mắt đã quá xa xôi, đột nhiên nhận ra, hình bóng uy mãnh đường hoàng ấy, từ rất lâu đã chiếm cứ toàn bộ thể xác và linh hồn của nàng rồi.

Thiếp rốt cuộc đã hiểu – Phương Quân Càn, chàng vĩnh viễn sẽ không yêu thiếp.

Làm y bị thương, chàng sẽ chỉ càng căm ghét thiếp, oán trách thiếp, hận thù thiếp.

Đời này, kiếp này, tuyệt đối không bao giờ tha thứ cho thiếp.

Không bao giờ… tha thứ cho thiếp.

Đăng hỏa như sao sáng, tiếng người thưa thớt vang, ngân không dứt bài ca khói lửa loạn thế.

Mây đen che mặt nguyệt, đất tối khuất dấu chân, có bao nhiêu tịch mịch sầu thương mà không lời lẽ nào miêu tả được.

Đêm ấy, Thuần Dương công chúa Nghị Phi Thuần treo cổ tự vẫn trong phòng riêng.

Hắn chính là số kiếp của nàng, là bóng ma đeo đẳng nàng.

Nợ nước,

Thù nhà,

Giữa khói lửa loạn thế phức tạp ngổn ngang này, ai so với ai tàn nhẫn hơn?

Là ai đã nợ ai?

Cổ Liệt lăng.

Sao chi chít như vụn bạc dát lên bức màn nhung đen kịt, quầng trăng trong veo.

Phương Quân Càn lặng lẽ đạp trên thảm lá khô hanh hao trải dài tận cuối con đường.

Trên người hắn là trường bào đỏ như máu, màu đỏ rực lên trong đêm tối, vốn là đẹp đến ám ảnh mắt nhìn, song không hiểu vì đâu lại chỉ thấy hiện lên vẻ tiêu sắt cùng lạnh lẽo thương tâm.

Bước chân của Phương Quân Càn rất ổn định, rất chậm rãi.

Nhưng trái tim hắn lại rất rối loạn, rất nóng ruột.

Hắn biết, y đang chờ đợi hắn.

Đang ở đây chờ đợi hắn.

Quả nhiên, đến dưới một gốc cây to, hắn tìm được y.

Từ xa nhìn đến, bóng dáng của y không khác gì một mạt tuyết trắng nhợt nhạt ánh lên trong đêm tối, tựa hồ chỉ cần một cơn gió tùy tiện thổi qua, cũng sẽ cuốn y trôi đi mất tăm mất tích…

Phồn hoa như mộng, tịch mịch như tư.

"Khuynh Vũ," Hắn khẽ gọi, "Ta đã về đây."

Y không đáp lại hắn.

Những bông tuyết như lông ngỗng lất phất xoay tròn trong không gian, nhẹ nhàng đậu lại trên hai người.

Đây là, trận tuyết đầu tiên của năm nay.

Tuyết rơi, chưa từng bi thương như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 192: Chương 192

Lưỡi đao mỏng như lá lúa, lóe ra ánh thép biếc xanh lạnh ngắt.

Đó chính là thanh trủy thủ đã được tẩm chất độc 'Thượng cùng Bích Lạc, hạ Hoàng Tuyền'!

Bàn tay nắm chặt chuôi dao của Nghị Phi Thuần thoáng run lên.

Bỗng nhiên, "A!!!!" lên một tiếng chói tai, Nghị Phi Thuần như vừa phải bỏng, lập cập rút mạnh thanh trủy thủ đẫm máu vứt sang một bên, ánh mắt hoảng loạn như mãnh thú cùng đường nhìn trân trối hung vật.

Nàng… nàng vừa rồi… rõ ràng… rõ ràng… đã đâm y!?

Như chim lìa cánh, như đàn đứt dây…

Đôi mắt Tiếu Khuynh Vũ như nhánh lửa!

Đột nhiên Nghị Phi Thuần có cảm giác cổ mình bị xiết chặt, tức thì hô hấp đình trệ!

Nam tử trước mắt, mắt sắc như dao, sát khí ngùn ngụt. Y tựa vào luân y, mái tóc dài lộng gió lất phất trên vai, trong dáng vẻ yếu nhược bơ vơ cô quạnh ấy toát ra một thứ sát phạt ý khốc liệt, lạnh lùng! Cả người lạnh ngắt, chỉ có ánh mắt sắc bén áp chế tất cả.

Thanh lãnh như băng tuyết.

Cao ngạo đến thê lương.

"Ư…" – Nghị Phi Thuần muốn la lên, nhưng thanh âm đều tắc lại trong cổ họng, từ khóe môi anh đào run rẩy chỉ còn tiếng hớp hớp không khí một cách mệt nhọc.

Sắc mặt Vô Song như nước đọng ao tù, thiên tằm kim tuyến quấn nơi bàn tay không chút lưu tình, ngày càng chậm rãi xiết chặt.

Trên chiếc cổ thiên nga trắng nõn, sợi kim tuyến vàng óng mỏng manh đã làm hằn lên một vệt đỏ ửng, đẹp đến ám ảnh tâm thần.

Nỗi kinh hoàng ban đầu mau chóng qua đi, chỉ còn lại sự oán hận ngập đầy giăng giăng khắp lối.

Nàng hận thù trừng trừng nhìn y.

Mặc dù biết rõ tính mạng của mình hoàn toàn phụ thuộc vào một chút run rẩy của ngón tay Tiếu Khuynh Vũ, song nàng vẫn không thể nào khống chế được cơn giận dữ ai oán đang ngùn ngụt bốc lên.

Chỉ vì ngươi, chàng cưới ta nhưng không hề yêu ta.

Chỉ vì ngươi, dù đã thành thân hai năm, chàng đối với ta vẫn kính cẩn hữu lễ, lãnh đạm như người xa lạ.

Từ ngày sơ ngộ đến nay, chưa bao giờ hôn ta, thậm chí ngón tay ta cũng không hề chạm đến…

Cho dù ta có vì chàng, làm bất cứ điều gì đi nữa, chàng vẫn chỉ vì yêu ngươi, luôn luôn đề phòng ta, chán ghét ta.

Ta đã từng nghĩ, nếu như trên đời này không có ngươi, chàng mới có thể dành tình yêu cho ta?

Tiếu Khuynh Vũ, ngươi có biết đến nỗi hận trong lòng ta không?

Một Nghị Phi Thuần như thế, khiến Vô Song công tử chỉ còn biết thở dài trong câm lặng.

Một tiếng thở dài, đủ nói hết bao nhiêu oán thương trần thế, mà chỉ giãi bày phần nào trăm mối biệt ly.

Tiếu Khuynh Vũ khẽ ho khan, nói: "Cô đi đi."

Lơi tay.

Không khí ngay lập tức xộc vào khoang miệng, Nghị Phi Thuần rốt cuộc không đứng nổi nữa, lảo đảo té nhào xuống đất, hổn hển thở dốc!

Đôi má đào tái nhợt, trong đầu, cảnh tượng ấy không ngừng lướt qua…

Trủy thủ trong tay đâm thấu bả vai Tiếu Khuynh Vũ, máu tươi loang dần ra đỏ thẫm một mảng bạch y trắng muốt không nhuốm bụi trần, tựa như giữa trời tuyết trắng mông lung lại ửng lên một đóa đào hoa thắm sắc.

Mình lại, mình đã thực sự làm y bị thương…

Làm y bị thương…

Không dám tin mình lại có thể còn cơ hội sống trong tay công tử Vô Song, mấy ngón tay của Nghị Phi Thuần không thể nén nổi mà run bắn.

Đừng nói là bỏ chạy, ngay cả sức để gượng đứng dậy cũng không có.

"Đừng để ta đổi ý."

Nói xong cây ấy, Tiếu Khuynh Vũ ngửa cổ cười khan, cười đến thê lương, vô lực.

Nghị Phi Thuần ruốt cuộc đã đi.

Tà dương nhuộm máu.

Vô Song thúc luân y đi xuyên qua dãy mộ bia, tìm thấy một nơi tương đối sạch sẽ, liền tiến đến dưới một gốc cây, lặng lẽ tĩnh tọa.

Y không hề sợ chết.

Y chỉ là không muốn cùng bỏ mạng với những kẻ vừa rồi.

Người đã đi,

Đêm lạnh đổ.

Cổ Liệt lăng, cuối cùng cũng dần chìm trong ánh chiều tàn héo hắt, lạnh căm, câm lặng.

Hoàng cung.

Lúc này trong cung đang người ngã ngựa xiêu, nháo nhác xuôi ngược – Vừa hốt một mẻ thích khách đột nhập Hoàng cung, thì Hoàn Vũ đế lẽ ra còn ở cách ngoài ngàn dặm lại đột ngột xuất hiện mà không ai đoán trước được.

"Bệ hạ vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!"

"Bệ hạ vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế!"

Thị thần hoảng hốt quỳ mọp xuống.

Tóc tai Hoàn Vũ đế có chút phờ phạc xác xơ. Ngày nối tiếp đêm không ngừng ruổi ngựa phi như điên, ngõ hầu cưỡi lên sao, ôm lấy trăng mà thẳng tắp quay về.

Hắn cũng rất mệt, rất mỏi, song hắn không chút bận tâm, mà cũng không còn lòng dạ nào bận tâm đến bản thân mình nữa.

Vẫn chăm chăm nhìn những vệt máu vẫn chưa kịp cọ rửa trên thềm đá, giọng nói vốn đầy sức hút của hắn căng lên vì cố gắng giữ bình tĩnh: "Đã xảy ra chuyện gì?"

"Hồi bẩm Bệ hạ, vừa rồi có thích khách theo mật đạo lén lút đột nhập Hoàng cung, ý đồ muốn sát hại công tử, may mắn công tử không ở trong cung, chúng thần lại sớm được tỳ nữ báo động, nên mới kịp thời ra tay khiến bọn chúng tổn thương nặng nề. Lúc này, toàn thành đang thiết lệnh giới nghiêm truy bắt đám thích khách đã đào thoát."

Phương Quân Càn thở hắt ra một hơi kín đáo: y bình an vô sự là tốt rồi.

Ánh mắt đảo quanh quất, ý đồ tìm kiếm bóng dáng đạm mạc, thanh lãnh xuất trần thân thuộc, buột miệng hỏi: "Vô Song công tử đâu?"

Thị tòng đáp, không biết.

Hoàn Vũ đế vừa xoay người, liền bắt gặp Nghị Phi Thuần vừa dợm bước vào cửa cung.

Dung nhan như ngọc ngày nào thảm đạm héo rũ, khóe môi đào đỏ thắm nay run rẩy nhợt nhạt, Thuần Dương công chúa thất hồn lạc phách, tựa cô hồn dạ quỷ đang dần tan như mây khói dưới ánh sáng mặt trời.

Phương Quân Càn nhíu mày: "Thuần Dương?"

Nghị Phi Thuần ngẩng đầu lên, đập vào mắt là bóng dáng cao cao đã khiến lòng nàng dậy sóng, một tia nắng chiều vàng vọt từ đâu đó viền quanh thân người, tịch mịch, xa cách đến tột cùng.

Cả người Thuần Dương run lên, tựa như một cái đầm chết bỗng dưng được hồi sinh, sóng gợn lăn tăn, phản chiếu dương quang lấp lánh.

Khóe môi nàng cong lên thành một nụ cười tuyệt diễm, mong manh: "Bệ hạ."

Phương Quân Càn cười hỏi: "Nàng có gặp Khuynh Vũ không?"

Thiên lý dặm trường không ngơi không nghỉ cấp tốc trở về Hoàng thành, câu đầu tiên hắn nói với nàng chỉ là hỏi – Nàng có gặp Khuynh Vũ không.

Nghị Phi Thuần bất giác run rẩy.

Nàng muốn cười.

Tiếu Khuynh Vũ, ta ngày ngày đều nghĩ, nếu như không có ngươi tồn tại, chàng có yêu ta không?

Kỳ thực, ngay từ ban đầu, ta đã sai rồi.

Trên đời này, nào có nhiều cái 'Nếu như' như thế?

Lầm lúc, lầm người, lầm yêu, cả đời hoàn toàn chìm đắm trong sai lầm vô ích, vô vọng.

Ý trời đã định, chúng ta chỉ là những người gặp gỡ thoáng qua, sướt qua vai đi mất, mãi mãi biệt ly không ngày gặp lại.

Ánh mắt hắn không có vẻ gì để ý đến nàng, chỉ nhìn thấy gương mặt nàng chậm rãi tràn ra ý cười.

Nghị Phi Thuần lấy lại dáng vẻ ưu nhã khoan thai, tư thái cao ngạo cố hữu, thanh âm nhẹ nhàng, hư ảo như khói như sương: "Công tử ở Cổ Liệt lăng…"

Phương Quân Càn đáp: "Đa tạ."

Dứt lời, xoay người đi ngay.

Bỏ lại cho nàng một bóng lưng lạnh lùng cô độc.

Phảng phất như, sự tuyệt vọng của biệt ly.

Lần này chàng quay đi, chỉ e sẽ là vĩnh quyết.

Nghị Phi Thuần khép lại đôi mắt, song vẫn không cầm được hai hàng lệ trân châu ứa nhòa.

Nàng vươn tay ra, ý chừng muốn giữ lại hắn.

Vừa lúc ấy, Phương Quân Càn đưa tay phải áp lên mắt phải của hắn, cũng vừa vặn tránh được mấy ngón tay dài mảnh của Nghị Phi Thuần.

Cũng còn đang không hay không biết, mắt phải bỗng nhiên trào ra hạt lệ trong veo, xuôi theo gương mặt góc cạnh rõ ràng, tuấn mỹ vô song của hắn chảy xuống.

Thoáng thất thần, Phương Quân Càn lại bỏ qua ánh mắt ngưng đọng cuối cùng của Nghị Phi Thuần.

Thật lâu, thật lâu sau.

Mãi đến khi bóng dáng của Hoàn Vũ đế đã hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt, Thuần Dương mới phát hiện ra, cánh tay vươn ra của mình vẫn chưa hạ xuống, vẫn giữ mãi tư thế với về phía trước, với vào hư không.

Tựa như cố với gì đó, níu kéo gì đó, giữ lại gì đó.

Bần thần thu về ánh mắt đã quá xa xôi, đột nhiên nhận ra, hình bóng uy mãnh đường hoàng ấy, từ rất lâu đã chiếm cứ toàn bộ thể xác và linh hồn của nàng rồi.

Thiếp rốt cuộc đã hiểu – Phương Quân Càn, chàng vĩnh viễn sẽ không yêu thiếp.

Làm y bị thương, chàng sẽ chỉ càng căm ghét thiếp, oán trách thiếp, hận thù thiếp.

Đời này, kiếp này, tuyệt đối không bao giờ tha thứ cho thiếp.

Không bao giờ… tha thứ cho thiếp.

Đăng hỏa như sao sáng, tiếng người thưa thớt vang, ngân không dứt bài ca khói lửa loạn thế.

Mây đen che mặt nguyệt, đất tối khuất dấu chân, có bao nhiêu tịch mịch sầu thương mà không lời lẽ nào miêu tả được.

Đêm ấy, Thuần Dương công chúa Nghị Phi Thuần treo cổ tự vẫn trong phòng riêng.

Hắn chính là số kiếp của nàng, là bóng ma đeo đẳng nàng.

Nợ nước,

Thù nhà,

Giữa khói lửa loạn thế phức tạp ngổn ngang này, ai so với ai tàn nhẫn hơn?

Là ai đã nợ ai?

Cổ Liệt lăng.

Sao chi chít như vụn bạc dát lên bức màn nhung đen kịt, quầng trăng trong veo.

Phương Quân Càn lặng lẽ đạp trên thảm lá khô hanh hao trải dài tận cuối con đường.

Trên người hắn là trường bào đỏ như máu, màu đỏ rực lên trong đêm tối, vốn là đẹp đến ám ảnh mắt nhìn, song không hiểu vì đâu lại chỉ thấy hiện lên vẻ tiêu sắt cùng lạnh lẽo thương tâm.

Bước chân của Phương Quân Càn rất ổn định, rất chậm rãi.

Nhưng trái tim hắn lại rất rối loạn, rất nóng ruột.

Hắn biết, y đang chờ đợi hắn.

Đang ở đây chờ đợi hắn.

Quả nhiên, đến dưới một gốc cây to, hắn tìm được y.

Từ xa nhìn đến, bóng dáng của y không khác gì một mạt tuyết trắng nhợt nhạt ánh lên trong đêm tối, tựa hồ chỉ cần một cơn gió tùy tiện thổi qua, cũng sẽ cuốn y trôi đi mất tăm mất tích…

Phồn hoa như mộng, tịch mịch như tư.

“Khuynh Vũ,” Hắn khẽ gọi, “Ta đã về đây.”

Y không đáp lại hắn.

Những bông tuyết như lông ngỗng lất phất xoay tròn trong không gian, nhẹ nhàng đậu lại trên hai người.

Đây là, trận tuyết đầu tiên của năm nay.

Tuyết rơi, chưa từng bi thương như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 193: Chương 193

Phương Quân Càn là một người không tin thần phật, nhạo cười mệnh số.

Hắn tài trí hơn người, mưu kế cao thâm, thông minh hiếu học, lại kiên nhẫn cường mạnh, hơn nữa một lòng đinh ninh ‘Mệnh ta bởi ta không bởi trời’.

Vậy mà bây giờ, hắn lại bắt đầu tụng niệm kinh văn Phật pháp.

Một quyển《Niết Bàn kinh》

Vô ngã tướng, vô nhân tướng, vô chúng sinh tướng. Bất sinh bất diệt tam tam hành, vạn kiếp an nhiên tự tại tâm.

Hắn có thể,

Chẳng mong vượt qua tam giới, thấu hiểu hồng trần, chỉ cầu kiếp sau, còn được cùng y tương ngộ, tương giao.

Luật hồng trần nhân quả, có thể nào vùi chôn khối tình khắc cốt ghi tâm.

Tình này, thượng cùng Bích Lạc, hạ Hoàng Tuyền.

Ngày ngày, Tiếu Khuynh Vũ mỗi khi thức giấc, vừa mở mắt liền có thể nhìn thấy gương mặt của hắn, vươn tay ra liền có thể chạm vào thân nhiệt ấm áp của hắn.

Như vậy,

Là tốt quá rồi.

Như vậy,

Là đủ quá rồi…

Dù rằng, chỉ vỏn vẹn một tháng ngắn ngủi thôi.

Tiếu Khuynh Vũ không biết khi nào thì Bích Lạc Hoàng Tuyền sẽ cướp đi mạng sống, đoạt mất thần trí của y, y chỉ biết rằng, ngày nào y còn có thể tỉnh dậy, ngày đó y cũng sẽ vì Đại Khuynh, vì nam nhân ấy mà trao lại tất cả những gì mà bản thân đã tích lũy, đã trải qua trong suốt ngần ấy năm cuộc đời.

Ánh mắt Tiếu Khuynh Vũ xuyên qua bức mành lụa mỏng, xa xa bên ngoài cung môn là trời cao đất rộng, cuồng loạn phong vân…

Đại Khuynh vừa kiến lập, căn cơ chưa ổn định.

Phía Bắc Thiên Tấn, Hung Dã hau háu mắt hổ đói mồi, phía Nam Uy Nô, Liêu Minh chực chờ nước đục thả câu. Giữa cục diện tứ bề thọ địch này, thế của Đại Khuynh chẳng khác nào trứng non trong tổ, ngập tràn nguy cơ.

Tiếu Khuynh Vũ gắng gượng vực dậy thân thể bị tàn phá đau đớn tưởng không cách gì chịu nổi, mài mực, đặt bút, ngày đêm không nghỉ soạn thảo binh pháp chiến thức, luật pháp thương luận, cơ giới binh khí, thuật dụng nhân, chế nhân, đường lối bang giao, quân sự.

Đối với việc này, Phương Quân Càn không có cách chi ngăn cản,

Mà, cũng không có sức lực để ngăn cản…

Hắn biết rõ, Tiếu Khuynh Vũ chính là vì hắn, từng giây từng phút tranh đấu cùng Bích Lạc Hoàng Tuyền.

"Phương Quân Càn, huynh không phải rất muốn xưng bá thiên hạ hay sao… Ta sẽ làm huynh trở thành một vị đế vương lưu danh thiên cổ… Có được không?"

Thanh âm thì thào rất nhỏ, càng nhỏ dần đi, cuối cùng không nghe được nữa.

Phương Quân Càn đột nhiên đưa tay bưng mặt, nước mắt như lũ xiết phá đê!

Khuynh Vũ…

Huynh biết không, kỳ thực, ta không hề muốn trở thành cái gì thiên cổ đế vương.

Huynh biết không, chỉ cần có thể cứu được huynh, ta không tiếc buông bỏ Đại Khuynh, phớt lờ thiên hạ…

Thân thể Tiếu Khuynh Vũ mỗi ngày một yếu dần đi.

Mỗi tấc da thịt trên người y, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, Phương Quân Càn đều phải hạn chế tối đa vuốt ve, tiếp xúc.

Bởi vì, Tiếu Khuynh Vũ sẽ rất đau.

Đừng nói là ôm vào lòng, ngay cả y phục chà xát lên da thịt, cũng đủ khiến Tiếu Khuynh Vũ đau đớn đến đổ mồ hôi lạnh toàn thân.

Đau đớn, thống khổ là vậy, mà tuyệt thế nam tử ấy lại có thể đặt bút, soạn sách!

Sự kiên nhẫn đó khiến cho Bách thảo thần y lòng đau khôn xiết…

Rốt cuộc là sức mạnh nào đã làm cho y nỗ lực duy trì đến tận bây giờ?

Dư Nhật không hiểu.

Tiếu Khuynh Vũ rất mệt. Hiện tại, y đã không còn gắng gượng được nữa, chỉ có thể nằm yên tĩnh nhắm mắt nghỉ ngơi trên giường.

Sắc diện nhợt nhạt nổi bật trên nền tóc dài đen mun, sự đối lập cùng cực ấy khiến lòng người ê ẩm nhói buốt.

Phương Quân Càn không dám chạm vào y, sợ sẽ làm đau y.

Vậy là, Tiếu Khuynh Vũ chủ động chạm vào hắn.

Dù cho, mỗi cử động rất nhỏ này đều bắt y – đau đớn đến không muốn sống nữa.

"Phương Quân Càn… Nhập đông rồi."

"Ừ, ngoài kia tuyết rơi rất đẹp."

"Mùa đông qua, đào hoa sẽ nở…" – Tiếu Khuynh Vũ nằm trên giường thì thào, thanh âm yếu nhược, "Ta… sợ là sẽ không được nhìn thấy hoa đào của năm nay rồi…"

Phương Quân Càn thoáng chốc co chặt nắm tay, lòng đau như dao cắt.

Tiếu Khuynh Vũ nhìn biểu tình không biết phải làm sao của Phương Quân Càn chợt buồn cười, cười xong rồi lại muốn khóc.

Đưa tay giật giật ống tay áo của Phương Quân Càn, vẻ như chỉ là đùa nghịch vô tình.

"Phương Quân Càn…"

"Ơi…"

"… Không có gì. Huynh đọc cho ta nghe một đoạn kinh Phật, có được không?"

Mộng lý bất tri thân thị khách. (1)

Trong thanh âm miên man của Phương Quân Càn, thời gian như ngừng trôi.

Tiếu Khuynh Vũ cuối cùng đã chìm vào giấc ngủ…

Phương Quân Càn gấp lại quyển Phật kinh, rất nhẹ nhàng vuốt ve làn tóc đen nhánh lòa xòa trên gối của Tiếu Khuynh Vũ, đau đớn xé lòng…

—oOo—

(1): Câu này trích trong bài thơ 'Lãng đào sa' của Lý Dục

浪 淘 沙 其 一

李 煜

簾 外 雨 潺 潺

春 意 闌 珊

羅 裳 耐 五 更 寒

夢 裏 不 知 身 是 客

一 晌 貪 歡

獨 自 莫 憑 欄

無 限 江 山

別 時 容 易 見 時 難

流 水 落 花 春 去 也

天 上 人 間

Lãng đào sa kì 1

Lý Dục

Liêm ngoại vũ sàn sàn

Xuân ý lan san

La thường bất nại ngũ canh hàn

Mộng lý bất tri thân thị khách

Nhất hướng tham hoan.

Độc tự mạc bằng lan

Vô hạn giang san

Biệt thời dung dị kiến thời nan

Lưu thuỷ lạc hoa xuân khứ giả

Thiên thượng nhân gian.

Bản dịch của Nguyễn Thành Ân

Song ngoài mưa đổ lăn tăn

Ít nhiều sắp hết ý xuân dập dờn

Năm canh lạnh ngắt chăn đơn

Trong mơ nào biết làm thân khách người

Cuộc vui một chập đầy vơi

Thềm lan ra tựa chuyện đời mênh mang

Đất trời vô hạn giang san

Khi xa dễ, mấy khi gần bên nhau

Thế gian sông núi một màu

Hoa rơi nước chảy dạt dào xuân đi.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 194: Chương 194

Thích Vô Ưu được Trương Tẫn Nhai mời đến tiểu lâu.

Lúc được mời, Thích Vô Ưu rất bất ngờ, không biết Vô Song công tử mời mình đến có việc gì.

Hiện tại, Thích Vô Ưu đang là Thừa tướng Đại Khuynh, quyền khuynh thiên hạ, thế đỉnh nhân thần. Hắn lại còn là chí giao hảo hữu của Vô Song công tử Tiếu Khuynh Vũ nữa.

Bước vào tiểu viện của Tiếu Khuynh Vũ, cảm giác đầu tiên mang lại cho khách nhân là – tĩnh lặng. Hoàn toàn không có chút nào tiếng người cười nói huyên náo ồn ào, thi thoảng lơ đãng tiếng chim thánh thót, hoặc tiếng chân người sột soạt trên nền tuyết lạnh, quấy rầy một chút sự an tĩnh lặng yên của nơi này. Cõi lòng vốn trăm mối lo nghĩ ngổn ngang bỗng bất tri bất giác trở nên lắng đọng, bình ổn trở lại.

Thích Vô Ưu đẩy cửa tiểu lâu bước vào, đưa mắt nhìn quanh, liền thấy Tiếu Khuynh Vũ đang ngồi ở đầu giường soạn thảo ghi chép. Trên chiếc thư án bằng gỗ đàn đen bóng, không biết cơ man nào là giấy, từng cuộn, từng chồng giấy xếp lớp dày đặc.

Thần thái của y điềm nhiên bình thản, thanh quý tuyệt luân.

Sắc diện tái đi vì bệnh nhược, song dung nhan vẫn thanh nhã tuấn tú, giữa đôi chân mày phết nhẹ nhàng một điểm chu sa, phảng phất thu trọn hết thảy tao nhã phong hoa, nét đẹp diễm lệ mà cứng cỏi vẫn như xưa, không hề thay đổi.

Trong một thoáng chốc, Thích Vô Ưu chẳng biết nên nói gì.

Thích Vô Ưu không thể không thừa nhận rằng, trên thế gian này, có một số người tự bẩm sinh đã sở hữu một loại khí chất cao quý, không vấy bẩn bởi bất kỳ sự nhục mạ hèn hạ thấp kém nào.

Nhưng người như vậy, dù trong hoàn cảnh quẫn bách đến cùng cực chăng nữa, vẫn có thể giữ vững khí độ cùng phong thái của bản thân, ngay cả bóng ma chết chóc cũng không cách gì ảnh hưởng, đừng nói đến tước đoạt.

Tiếu Khuynh Vũ trước mặt kia, không nghi ngờ gì, chính là một người như vậy.

Tiếu Khuynh Vũ nhận ra sự có mặt của hắn, liền nhẹ nhàng gác bút: "Thích quân sư đến rồi."

Thích Vô Ưu mấp máy môi: "Công tử…"

Tiếu Khuynh Vũ mỉm cười, lập tức kinh động lục phủ ngũ tạng! Trên tuyết y trắng muốt xuất hiện lốm đốm những đóa hồng mai tuyệt diễm, ám ảnh mắt nhìn, dậy sóng tâm can.

"Công tử!" – Thích Vô Ưu hốt hoảng biến sắc.

"Không sao đâu." – Tiếu Khuynh Vũ chỉ lặng lẽ xua tay.

Thích Vô Ưu nhìn trân trối gương mặt tái nhợt của Tiếu Khuynh Vũ hồi lâu, thương cảm ngập lòng: "Công tử, Vô Ưu đã hỏi ngự y, Bích Lạc Hoàng Tuyền là chất độc không thể giải được, càng ngày độc sẽ càng ăn sâu vào lục phủ ngũ tạng, càng lúc càng đau đớn không thể chịu nổi. Công tử, người hà tất phải khổ sở như vậy?"

Hắn cùng với Tiếu Khuynh Vũ đều là kẻ trí lừng danh thiên hạ. Những người như họ, hết thảy đều sẽ lựa chọn biện pháp hữu hiệu nhất, toàn vẹn nhất để giải quyết sự tình – Bao gồm cả, cái chết!!

Sẽ không, kéo dài một sự sống mà sống không bằng chết…

Hắn không hiểu,

Người tuyệt đỉnh thông minh như Tiếu Khuynh Vũ, cớ sao lại lựa chọn như vậy!?!

Tiếu Khuynh Vũ giật mình, đôi mi cong như nét vẽ thoáng hiện ra cảm xúc phức tạp.

Y biết rõ, nhanh chóng chết đi mới chính là lựa chọn sáng suốt nhất.

Nhưng mà… Tiếu Khuynh Vũ nhẹ rủ xuống rèm mi – Chết rồi, cũng có nghĩa là vĩnh viễn không được nhìn thấy hắn nữa.

"Là vì Bệ hạ ư?" – Thích Vô Ưu khóe mắt đỏ hoe, chăm chăm nhìn Tiếu Khuynh Vũ không chớp, "Công tử, người còn muốn hành hạ bản thân mình đến bao giờ?"

"Được ngày nào hay ngày đó." – Tiếu Khuynh Vũ khép mi mắt, ngữ điệu thản nhiên, chậm rãi, "Vô Ưu, ta có lỗi với các ngươi."

Thích Vô Ưu nặng nề quỵ sụp xuống, khóc không thành tiếng!

"Công tử không có lỗi gì với Đại Khuynh, là Đại Khuynh mới có lỗi với công tử!!"

Tuyệt thế nam tử này, vốn phải trở thành chủ nhân thiên hạ…

Tiếu Khuynh Vũ gật nhẹ đầu: "Vô Ưu, ta thỉnh cầu ngươi một việc."

Thích Vô Ưu cắn răng: "Chỉ cần Vô Ưu có khả năng làm được, xin tùy ý công tử sai khiến!"

Thật lâu, thật lâu sau, vẫn chưa nghe Tiếu Khuynh Vũ nói gì.

Thích Vô Ưu có chút ngập ngừng, dạm hỏi: "Công tử?"

Tiếu Khuynh Vũ hoảng hốt bừng tỉnh.

Hồi lâu sau, y mới chậm chạp rút từ trong ngực ra một dải khăn màu đỏ rực.

Hồng cân rực rỡ thắm sắc ngày xưa giờ ít nhiều đã bạc, trên đó vẫn còn lốm đốm vệt máu đã khô. Vật này, đã từng theo Phương Quân Càn một tấc không rời, cùng hắn vào sinh ra tử, hắn cũng từng nói, chỉ mang hồng cân này trao tặng cho người duy nhất hắn thừa nhận, người mà hắn nguyện lòng cùng nắm tay đi trọn cuộc đời.

Về sau, hắn đã mang hồng cân ấy tặng cho Tiếu Khuynh Vũ.

Nước chảy ba nghìn dòng, ta uống chỉ một gáo mà thôi.

Từ đó về sau, Phương Quân Càn không còn mang theo hồng cân ấy bên người nữa.

Bởi vì đã thừa nhận rằng,

Y là duy nhất.

Dẫu thế gian bách mị thiên hồng, dẫu thiên hạ trăm phương nghìn lối, cũng chỉ duy nhất huynh… là mọi tình cảm của ta…

Những ngón tay lành lạnh tái nhợt của Tiếu Khuynh Vũ dịu dàng vuốt ve dải lụa đỏ rực ấy.

Bao nhiêu thâm tình, bao nhiêu sâu nặng.

Bàn tay man mê, một lần, rồi lại một lần vuốt nhẹ tấm khăn, chảy dài theo thân người tựa dòng dung nham cháy bỏng.

Dải hồng cân màu đỏ, màu lửa, màu máu,

Duy nhất trên đời.

"Sau khi ta chết, hóa cốt thành tro cùng với dải hồng cân này, sau đó để ta an nghỉ dưới gốc đào trên Tụ Thủ Nhai…"

"Vậy còn Bệ hạ?" – Thích Vô Ưu buột miệng, hắn ngờ rằng, một khi Tiếu Khuynh Vũ ra đi, Phương Quân Càn cũng sẽ lập tức bỏ hết tất cả cùng y ra đi.

Kỳ thực, không cần đến sự nghi ngờ của hắn, hết thảy mọi người đều có cùng suy nghĩ đó.

Tiếu Khuynh Vũ trầm mặc một lúc. Sau đó, lấy ra một chiếc bình sứ nhỏ nhắn điêu khắc tinh xảo.

Thanh âm lãng đãng mơ hồ, tựa như từ đâu đó trong không trung thoảng đến.

"Trong bình này, chứa một thứ thuốc gọi là 'Quá khách', nó có khả năng xóa bỏ ký ức của một người đối với người mà hắn yêu thương sâu nặng nhất. Sau khi ta đi, ngươi hãy cho hắn uống…"

Tay Thích Vô Ưu run lên bần bật…

"Đại Khuynh không thể không có hắn. Quốc gia căn cơ chưa ổn, Hoàng đế mà chết đi, thiên hạ chắc chắn đại loạn."

"Nếu là vậy, ta chết cũng không yên lòng."

"Sau khi hắn uống thuốc này rồi, hãy đem hết thảy dấu vết cũng như ghi chép về ta trong sách sử xóa sạch đi."

"Làm cho hắn… quên ta đi…"

Quên ta đi…

Quên ta đi…

Quên ta đi…

Từng câu, từng chữ của Tiếu Khuynh Vũ tất cả đều bình thản, nhẹ như gió thoảng, nhẹ đến nỗi Thích Vô Ưu có cảm tưởng bất cứ lúc nào cũng có thể đứt đoạn, tan đi như không có gì, Tiếu Khuynh Vũ bất cứ lúc nào cũng có thể vứt đi chiếc bình trong tay, tự nhủ rằng mình đã thiếu kềm chế, thiếu kiên nhẫn mà làm vậy. Nhưng mà, chiếc bình sứ trong tay Tiếu Khuynh Vũ từ đầu đến cuối vẫn bị nắm rất chặt, không chút run rẩy.

Chẳng biết nên vui vẻ hứng khởi khi kết giao được với một bằng hữu thông minh cơ trí, tỉnh táo đến thản nhiên như thế, hay là nên đau lòng vì hảo hữu của mình lại có thể tỉnh táo đến thản nhiên mà đối xử với người như thế.

Tỉnh táo,

Chỉ hai chữ thôi, lúc này lại khiến cho Thích Vô Ưu cảm giác một sự lạnh lẽo lạ thường, tàn khốc dị thường,

Thực tương xứng với hai chữ khác,

Vô tình.

Thích Vô Ưu không nói, chỉ lặng lẽ dùng tay áo chậm chạp lau đi dòng lệ chảy dài, một hồi sau hô hấp mới tạm trở về bình thường. Đưa tay nhận chiếc bình, khóe môi run run như muốn nói thêm điều gì đó, song Tiếu Khuynh Vũ đã thản nhiên xua tay, ra dấu kết thúc đối thoại.

Nhìn theo bóng dáng Thích Vô Ưu quay lưng rời đi, Tiếu Khuynh Vũ lập tức như bị rút đến cạn kiệt sức lực toàn thân, chậm chạp buông mình xuống giường.

Từ nay về sau, giữa y và hắn sẽ chỉ còn là khách qua đường, đi lướt qua nhau…

Thế giới của hắn sau này, cuộc sống của hắn sau này, sẽ không còn sự tồn tại của y nữa…

Đợi y đi rồi, Phương Quân Càn sẽ trở lại với hồng trần hoa lệ, quân lâm thiên hạ, thê thiếp hàng đàn, con cháu vô số, đến một lúc nào đó phúc thọ viên mãn, sẽ yên lành thanh thản bước sang thế giới bên kia.

Có lẽ như vậy,

Là tốt nhất…

Dè dặt từng bước, xốc lại trang phục gọn gàng, Thích Vô Ưu bước ra cửa lớn của tiểu lâu, trong sân, tuyết rơi nặng hạt. Tuyết xốp giăng giăng khắp lối, kêu sột soạt dưới đế giày hắn.

Phương Quân Càn đứng lặng dưới tán cây trong sân, trên vai hắn, tuyết đóng thành lớp.

Hắn không buồn đưa tay lên phủi xuống, chỉ nhìn Thích Vô Ưu chậm rãi đến gần, sượt qua vai mà đi.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 195: Chương 195

Tiếu Khuynh Vũ từ từ hé mi mắt, đăm đăm nhìn không chớp mắt sang bên cạnh.

Phương Quân Càn lặng lẽ ngồi ở đó, mắt khép hờ, đầu khẽ cúi xuống, sắc mặt ôn hòa, bình yên, phẳng phất như đang nhắm mắt nghỉ ngơi vậy.

Sau này, cũng không còn cơ hội nào để ngắm hắn nữa…

Trái tim trong ***g ngực run lên, hòa cùng ánh nến leo lét khi mờ khi tỏ, run rẩy co rút… Khó chịu đến mỗi ước gì có thể đem hết mọi đớn đau từ cội rễ triệt để ném ra ngoài, nhưng lại không biết phải vứt nó đi đâu.

Tiếu Khuynh Vũ vẫn trìu mến nhìn hắn:

"Phương Quân Càn…"

"Sao thế?"

"… Không có gì."

Phương Quân Càn khẽ cười, cầm quyển kinh lên.

Không cần nói cũng hiểu được mà, phải không? Vì bản thân huynh chính là lời nói rồi còn gì.

Chẳng cần nói ta một tay thâu tóm vạn dặm giang sơn, khuynh đảo thiên hạ chỉ để được cùng người bên nhau; chẳng cần nói người không tiếc cả đời ngàn dặm tiễn đưa cùng ta sống chết; chẳng cần nói đôi ta đào chi hẹn ước, hồng cân định tình, dây đỏ kết tóc, thề nguyện Bích Lạc Hoàng Tuyền…

Chẳng nói, bởi vì thời gian không còn bao nhiêu, nên mới chẳng nói.

Mà, thời gian kia nếu đủ, huynh liệu có thể lắng nghe không? Làm sao lại không biết mỗi lần như vậy, huynh muốn nhắn nhủ điều chi, muốn hỏi han chuyện gì.

Khuynh Vũ, yêu thương giữa hai ta, cho dù không nói ra, cũng có thể hiểu mà.

Từ khi độc phát đến nay, Tiếu Khuynh Vũ chỉ có thể bàng hoàng hồi tỉnh giữa lúc hôn mê. Dung nhan mỗi ngày mỗi tiều tụy, song tinh thần trước sau vẫn cứng cỏi kiên cường.

Càng gần đến khi lâm chung, giấc ngủ của Tiếu Khuynh Vũ lại càng ngắn ngủi, phần lớn thời gian y dành cho việc soạn thảo văn sách, chấp bút đề thư, vì Đại Khuynh, dốc hết sức lực cùng hết thảy tâm huyết cả đời soạn ra《Định Quốc Ngũ Sách》.

Vậy mà, có khi Phương Quân Càn mơ màng tỉnh giấc, lại phát hiện một đôi mắt trong sáng chan chứa thâm tình dịu dàng ngắm nhìn mình không hề chớp mắt…

Dường như ở đó, có thứ gì đó khiến cho y phải nhìn, nhìn mãi, có nhìn bao nhiêu cũng không thấy đủ.

Nét bút cuối đã hạ, Tiếu Khuynh Vũ gác bút, xoa nhẹ mi tâm.

Rốt cuộc, đã hoàn thành rồi…

Công trình mà y đã vắt kiệt sức lực cũng như tâm trí biên soạn –《Định Quốc Ngũ Sách》

Có nó, Phương Quân Càn nội trong hai mươi năm thôi sẽ thống nhất tứ quốc, đủ bảo vệ cơ nghiệp Đại Khuynh bền vững suốt năm trăm năm!

"Công tử!" – Trương Tẫn Nhai lao tới ôm chầm lấy y, khóc nức nở, khuôn mặt trẻ thơ đầm đìa nước mắt.

Tiếu Khuynh Vũ cắn răng gắng nén chịu cơn đau đớn dội lên từ ***g ngực, vẻ mặt vẫn tươi cười bình thản, gió tản mây nhàn: "Đồ nhi ngốc, sao lại khóc?"

"Công tử, công tử…" – Trương Tẫn Nhai càng khóc đến nức nghẹn! "Con không hiểu…"

Cảm nhận được nỗi hoang mang, thống khổ, giằng xé của đứa học trò yêu thương, Tiếu Khuynh Vũ gắng gồng người lên, mười ngón tay thon dài thanh tú dịu dàng miết nhẹ lên đôi má ngây thơ con trẻ, ôn hòa gạt đi lệ ứa hoen mi:

"Được rồi,

"Còn chưa hay thế nào là tình ái."

"Đợi đến khi ngươi hiểu,"

"Thì hãy đớn đau…"

Di sản mà Vô Song công tử Tiếu Khuynh Vũ để lại cho Phương Quân Càn, ngoài《Định Quốc Ngũ Sách》tâm huyết một đời, còn có danh sách gián điệp được bố trí tiềm phục tại các nước, và hệ thống tình báo anh dũng kiêu hùng cũng như trung thành tuyệt đối – Bát thập tứ vân kỵ.

Mười sáu năm sau, Phương Quân Càn bình định bốn nước, thống nhất thiên hạ, đổi niên hiệu thành Khuynh Càn, luận công ban thưởng, đại xá thiên hạ bát phương.

Mà kỳ lạ là, trong đại yến công thần, ở vị trí tối thượng không phải ngai vàng, cũng không phải ghế tựa, chỉ lặng lẽ an tọa một cỗ luân y hoa lệ, tinh kỳ…

Đối với việc sắp đặt đó, không hề có ai lên tiếng dị nghị.

Không có Tiếu Khuynh Vũ, sẽ không có Hoàn Vũ đại đế cho đời sau truyền tụng.

Năm trăm năm sau đó, biển rộng nương dâu, cảnh còn người mất. Đại Khuynh trải qua thịnh thế phồn hoa, lặn ngụp phong sương mưa gió, rốt cuộc cũng đến hồi suy tàn.

Dân tộc du mục phương Bắc xa xôi xua quân Nam hạ, công thành chiếm đất, sát nhập Hoàng cung, đánh dấu chấm hết cho năm trăm năm phồn hoa thịnh vượng của Đại Khuynh.

Đại hãn của thảo nguyên đại mạc nhập cung, tìm thấy《Định Quốc Ngũ Sách》, cẩn thận đọc qua một lượt, cảm khái vô vàn.

Ông ta nói, người này mưu trí khôn lường, mưu sâu khó đoán, nhược bằng sống cùng thời với Bổn hãn, thì làm gì có đất cho Bổn hãn dung thân.

Lắc đầu.

Bởi vì, có tư cách cùng tuyệt thế nam tử ấy sánh vai ngắm nhìn đất trời bao la rộng lớn,

Có thể nói, chỉ duy nhất một mình Nhất đại Thánh quân Hoàn Vũ đế…

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 196: Chương 196

Ngày cuối cùng của tháng giêng, cả kinh thành ngập trong mưa tuyết, tuyết giăng khắp lối, phủ muôn phương, trên mặt đất tuyết đóng thành ụ, thàng đống, dày đến hơn một thước.

Phóng mắt xa trông, đất trời một màu trắng xóa, này hết thảy những thứ nhơ nhuốc bẩn thỉu hay là tươi tắn đẹp xinh đều bị khoác lên một lớp bạc óng ánh, điểm trang trở nên thánh khiết, cao sang.

Từ khi Tiếu Khuynh Vũ trúng độc đến nay đã tròn một tháng. Tiểu lâu, nơi đã từng ngát hương mực thơm vấn vương tay áo, nay trong không khí chỉ còn mùi thuốc đậm đặc ám ảnh con người.

Tiếu Khuynh Vũ nằm yên trên giường bệnh, ánh nắng rọi lên khuôn mặt nhợt nhạt làm ửng lên một mạt hồng nhàn nhạt như có như không, giữa đôi mày thanh tú, long lanh một vệt chu sa thắm đỏ tuyệt diễm, tựa hồ ôm trọn hết thảy tao nhã phong hoa.

Ngày hôm nay, tinh thần của y rất tốt, tốt đến lạ lùng.

Thế nhưng, sắc diện của tất cả mọi người lại không hề có chút gì tươi vui.

Bởi, ai nấy đều biết, đó chỉ là hồi quang phản chiếu. (1)

Tiếu Khuynh Vũ chậm rãi hé mi: "Có phải bên ngoài tuyết đang rơi không?"

Giọng Phương Quân Càn dịu dàng ôn tồn: "Ừ, tuyết rơi nhiều lắm. Dưới ánh hoàng hôn, tuyết ửng lên màu cam rất đẹp."

Tiếu Khuynh Vũ nhìn sang Phương Quân Càn, tận đáy đôi mắt trong sáng như minh nguyệt ánh lên sự trìu mến cùng chờ mong: "Phương Quân Càn, đưa ta đến Tụ Thủ Nhai ngắm hoa đào đi."

Trời băng đất tuyết, đào hoa ở đâu ra?

Phương Quân Càn ngạc nhiên, quay lại nhìn người đang chìm đắm trong ánh chiều nhập nhoạng.

Đây, có lẽ là lần cuối cùng Tiếu Khuynh Vũ yêu cầu hắn điều gì đó…

"Được…"

Hắn ôm Tiếu Khuynh Vũ vào lòng, khép mắt, ý đồ ức chế thứ chất lỏng đang nghẹn ngào dâng lên, toan trào ra khóe mi.

Đột nhiên, tay vơ lấy chiếc áo choàng lông cừu trắng muốt bên cạnh, bọc thật kín Tiếu Khuynh Vũ vào trong, rồi mới bế xốc y lên, xăm xăm bước ra bên ngoài.

Đưa người bệnh nặng như Tiếu Khuynh Vũ băng qua gió tuyết khắc nghiệt mà đến Tụ Thủ Nhai, đối với y mà nói chắc chắn chỉ có hại mà không chút ích lợi gì. Nhưng đây chính là cách yêu của Phương Quân Càn, cho dù biết hậu quả rành rành, cho dù biết trời giận người căm, hắn vẫn muốn thực hiện cho bằng được tâm nguyện cuối cùng của người mà hắn yêu thương nhất.

Phương Quân Càn ôm Tiếu Khuynh Vũ sải từng bước dứt khoát đến thẳng chuồng ngựa, dọc đường gặp phải rất nhiều người, song tuyệt không có ai dám nghịch ý của Hoàn Vũ đế trong lúc này cả, họ chỉ đưa mắt lặng lẽ nhìn hắn phóng lên yên ngựa, ôm theo Tiếu Khuynh Vũ thân lâm trọng bệnh, phi như bay ra khỏi Hoàng cung.

Phương Quân Càn không biết mình làm thế nào đến được Tụ Thủ Nhau, chỉ nhớ hai bên đường tuyền một màu trắng xóa, trắng đến nhức mắt, trắng đến thốn tim.

Tiếu Khuynh Vũ ở trong lòng ngực của hắn, làn da trắng bệch như sứ, mà cũng không trắng hơn y phục trên người.

Thân thể của Phương Quân Càn điều hòa ấm áp, dù cách một lớp y phục, Tiếu Khuynh Vũ vẫn có thể cảm nhận được nhịp tim gấp gáp mạnh mẽ của nam nhân ấy.

Đôi tay từng chút, từng chút một gắng sức, cố gượng ghì lấy Phương Quân Càn.

Y vẫn muốn được ngắm nhìn hắn nhiều hơn.

Càng nhiều, càng nhiều hơn nữa…

Cho đến khi nhịp đập của quả tim, tiếng phập phồng hô hấp nơi cánh mũi đều ngừng lại, đó mới thực sự là vĩnh viễn.

Đợi y đi rồi, trong thế giới mà đôi mắt Phương Quân Càn nhìn thấy, sẽ không còn tồn tại y nữa.

Trên đỉnh Tụ Thủ Nhai, tuyết cao quá gối, trong gió tuyết, một gốc đào đã ngót trăm năm lặng lẽ đứng cô đơn. Giữa trời đông buốt giá, lá rũ hoa tàn, lạnh lẽo điêu linh.

Đến nơi, Phương Quân Càn khẽ khàng ngồi xuống, vùi đầu vào mái tóc đen mượt mà của Tiếu Khuynh Vũ, bên tai y thì thầm: "Chúng ta đến Tụ Thủ

Nhai rồi.”

Tay phải của Tiếu Khuynh Vũ nắm lấy bàn tay Phương Quân Càn nâng lên, mười ngón đan chặt. Trong lòng ngực hắn, y yếu ớt thều thào, thanh âm càng nhỏ dần đi.

“Phương Quân Càn, ta muốn ngủ một chút…”

Khi bình minh đến, cũng quên ta đi…

Phương Quân Càn ngưng mắt hồi lâu, rồi dịu dàng ghì lấy đầu nam nhân trong ngực: “Ngủ đi, đã có ta ở đây rồi.”

Người ấy rèm mi đã mệt, đôi mày đã mỏi, song thần sắc vẫn bình tĩnh thản nhiên, khóe môi tựa hồ còn cong lên một nét cười.

Thanh âm nhẹ như gió thoảng: “Phương Quân Càn, ta yêu huynh…”

Bạch y nam tử trước khi lâm chung rốt cuộc cũng đã nói ra lời tâm tình đinh ninh son sắt, đáp lại tình cảm sâu nặng suốt đời suốt kiếp của Phương Quân Càn.

Khuynh Vũ… Ta đã rõ rồi.

Người trong lòng ngực ôn nhu ngắm nhìn lại hắn.

Cứ như thế,

Lặng yên không nói

Vô ngữ vô thanh…

Cho đến khi,

Thở ra một hơi cuối cùng.

Phương Quân Càn chợt nghe trong lòng trống rỗng.

Có bao nhiêu ngôn từ cũng không nói hết những bi thương rã rời đang không ngừng cuồn cuộn dâng lên, nghẹn cổ.

Những ngón tay nhè nhẹ giật giật tay áo của y, song, không còn phản ứng.

Lúc này đây, thật sự là… không còn bất kỳ phản ứng nào nữa.

“Khuynh Vũ…”

Tay phải của Tiếu Khuynh Vũ rũ xuống, sức lực tiêu tan…

Bao nhiêu từ ngữ đều đã tắc nghẹn trong cổ họng!

Khế ước tử sinh, cùng người ước thệ.

Nắm chặt tay người, bạc đầu bên nhau.

Hắn dịu dàng ôm chặt hơn Tiếu Khuynh Vũ vào lòng, nhẹ nhàng đặt môi hôn lên vết chu sa diễm tuyệt của ái nhân.

Hắn hôn thật chậm, thật sâu, tưởng chừng muốn đem cả không gian lẫn thời gian ngưng đọng lại ngay khoảnh khắc ấy.

Này tiếng gọi Khuynh Vũ cuối cùng kia, huynh có nghe chăng?

Giữa gió tuyết ngập trời, tại sát na Tiếu Khuynh Vũ lìa trần, gốc đào bách niên…

Vươn cành, đâm chồi, nảy lộc, nở hoa…

Tựa một cội hàn mai cô độc, sừng sững giữa cao sơn.

Giữa phi tuyết cuồng phong.

Đỉnh cheo leo vách dựng.

Đón sương, nghênh tuyết, rực rỡ mãn khai.

Sắc hoa diễm tuyệt, hương hoa quyện người, giữa phong giữa tuyết, tư thái thản nhiên tự tại, như có như không càng nổi bật vẻ tịch mịch, cô liêu không lời lẽ nào diễn tả.

Phương Quân Càn tựa hồ nghe văng vẳng vọng về câu nói nhàn nhạt hôm nào của người ấy…

"Kỳ thực, đào hoa là loài hoa vô cùng tịch mịch…"

Phương Quân Càn nhẹ nhàng phủi đi hoa tuyết đọng trên áo cho y.

Áp lên khuôn mặt thanh tú ôn nhuận còn vương vất chút thân nhiệt chưa kịp tan đi: "Khuynh Vũ xem kìa, đào hoa đã nở rồi… Đẹp lắm…" Bên tai nghe được, chỉ còn duy nhất hơi thở của mình.

Dịch thể nóng hổi, mặn chát rốt cuộc cũng vùng thoát ra khỏi ý chí chế ngự của chủ nhân, len lỏi trào ra khóe mi nhắm chặt, lặng lẽ nhỏ xuống.

Đào hoa sở dĩ tịch mịch, là vì động lòng thế gian mà sinh ra, và cũng vì thiên hạ đau thương mà nở rộ.

Phương Quân Càn gặp được Tiếu Khuynh Vũ, cũng là chú định hắn tịch mịch một đời.

—oOo—

(1): Hồi quang phản chiếu: là hiện tượng thường thấy ở những người sắp qua đời, là lúc mọi nguồn năng lượng của con người dồn tụ và phát xuất lần cuối cùng, họ tỉnh táo, minh mẫn và hoạt bát hơn hẳn bình thường, tuy nhiên đó là chỉ giải phóng nguồn năng lượng cuối cùng trước khi người ấy chết đi mà thôi, không phải là hồi phục.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 197: Chương 197

Sau khi Tiếu Khuynh Vũ đi rồi, theo di nguyện của y, hóa cốt thành tro, cùng với dải hồng cân của Phương Quân Càn vùi chôn dưới cội đào.

Không một ai biết, tại lăng mộ của Vô Song công tử, còn chôn theo một thanh Bích Lạc kiếm.

Bảo kiếm tùy thân của Hoàn Vũ Đế Phương Quân Càn.

Bích Lạc kiếm ở bên bồi bạn cùng Tiếu Khuynh Vũ, mãi mãi ngủ yên dưới lòng đất.

Còn Hoàng Tuyền kiếm của Tiếu Khuynh Vũ, lại đi theo Phương Quân Càn một tấc không tời, cùng hắn chinh chiến sa trường, thống nhất bốn bể, quân lâm thiên hạ.

Phương Quân Càn lặng nhìn chiếc bình sứ nhỏ trong tay. Bên trong đó, chính là loại bí dược có thể khiến người ta quên lãng người mình yêu thương nhất – 'Quá khách'.

Từ trước đến giờ, Phương Quân Càn là kẻ rõ hơn ai hết, rằng nam nhân mà mình trót yêu sâu nặng ấy rốt cuộc ẩn nhẫn vô tình đến thế nào.

Y muốn mình quên y đi…

Phương Quân Càn nhếch cười tự trào.

Quên sao đây, quên sao đành, quên sao được!?

Thích Vô Ưu đứng trơ giữa triều đường, lặng yên không lên tiếng.

Một hồi lâu sau, Thích Vô Ưu mới thấy người đang ngồi lặng trên ngai vàng, Hoàn Vũ Đế, chậm chạp mở miệng, thanh âm trầm thấp tựa hồ đang tự nói với chính bản thân mình.

"Huynh không buông nổi Đại Khuynh, ta sẽ thay huynh bảo hộ."

"Đợi đến khi ta thống nhất thiên hạ, sẽ đi theo huynh."

"Có được không?"

Thích Vô Ưu biết rằng,

Từ giờ phút này trở đi,

Trên trần gian, trong thiên hạ.

Không còn ai có thể đả kích được Phương Quân Càn nữa.

Không còn ai có thể lọt vào trái tim của hắn nữa.

Thời gian như tên bay.

Mười sáu năm chớp mắt đã vụt qua.

Một đời ruổi rong kim qua thiết mã,

Hoàn Vũ Đế rốt cuộc, nhất thống thiên hạ.

Nam tử ấy, dùng cách vắt kiệt bản thân, tổn hao sinh mạng để bảo toàn lời hứa với Vô Song.

Thiên lịch nguyên niên, đổi niên hiệu thành 'Khuynh Càn'.

Mồng năm tháng năm, thọ thần của Hoàn Vũ Đế, yến hội tưng bừng, đại xá thiên hạ.

Thừa tướng Đại Khuynh Thích Vô Ưu hướng ánh nhìn về phía cỗ luân y trống không bên cạnh, tâm tình phức tạp.

Người ấy,

Cho dù người đã không còn bên cạnh nữa, vẫn có thể thao túng đại thế thiên hạ giữa chốn tao loạn rối ren, tăm tối mơ hồ…

Rót một chung rượu, Thích Vô Ưu nghiêng chung tế xuống đất, bật kêu lên…

Công tử.

(1)

Rồi Hoàn Vũ Đế bước lên bảo tháp chín tầng, nước mắt như mưa!

Sau đại yến sinh thần, Phương Quân Càn hạ chiếu nhường ngôi cho Thiên Kỳ vương gia Phương Vệ Y, thiên hạ giật mình, xôn xao bàn tán.

Sang ngày thứ hai, Hoàn Vũ Đế đột ngột biến mất, hành tung bất định.

"Thích thừa tướng, ngài có biết Hoàng huynh đi đâu không?" – Tân đế Phương Vệ Y lúc này tuổi đã gần hai mươi khiêm kính hỏi Thích Vô Ưu.

Thích Vô Ưu trầm ngâm, khẽ lắc đầu.

Chợt từ xa, một bạch y nhân ôm tỳ bà khoan thai bước đến, hốt nhiên khiến Phương Vệ Y có cảm giác thân thuộc, dường như đã quen biết người ngày từ lâu lắm.

"Ngươi là…"

Bạch y nhân nhìn tân đế, khóe miệng mỉm cười: "Khi ngươi còn nhỏ, ta từng bế ngươi."

Phương Vệ Y giật mình, giật phắt đầu lên!

"Ngươi là Tẫn Nhai sư huynh?"

Trương Tẫn Nhai cười mà không đáp, chỉ lặng lẽ đưa tay vuốt ve cây đàn cũ kỹ ôm trong lòng ngực: "Bệ hạ lúc này, có lẽ đang ở Tụ Thủ Nhai."

—oOo—

(1): Trong lần tổng hiệu đính thì Di Mặc đã bỏ đi đoạn Trương Tẫn Nhai xuất hiện với bài 'Khuynh tẫn thiên hạ', nên trong chương 197, nếu nhắc lại chi tiết đó sẽ là vô lý, nên tôi mạo muội lược bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 198: Chương 198

Tụ Thủ Nhai.

Cội hoa đào.

Kể từ sau giây phút Tiếu Khuynh Vũ lìa trần, đào hoa mặc tuyết mặc sương nở bừng rực rỡ năm ấy, cội đào dường như bị hút kiệt tinh hồn, hao gầy quắt queo, héo khô chết cứng.

Bàn tay Phương Quân Càn vuốt ve thân cây khô quắt.

Mười bảy năm trước, trên đỉnh Tụ Thủ Nhai, y đã đưa tay ra cho mình, muốn mình cùng y bỏ đi, từ nay về sau cả hai không màng thế sự, thoái ẩn giang hồ.

Mình đã không đáp lại.

Khi ấy, tay của y chỉ cách mình…

… Vỏn vẹn có nửa thước thôi.

Cho đến khi mình đưa tay ra hồi đáp,

Thì cũng là lúc tử sinh ứa nghẹn…

Bàn tay Phương Quân Càn giữ chặt một dải tóc, trên đó, một sợi chỉ đỏ tươi buộc lên ba vòng.

Món tóc đó là di vật duy nhất Tiếu Khuynh Vũ để lại nhân gian sau khi qua đời.

Ngày xưa, hai người chỉ đỏ kết tóc, ước định nhân duyên. Bây giờ, rốt cuộc, đã có thể thực hiện được rồi.

Phương Quân Càn đứng lặng dưới tán cây.

Phía dưới Tụ Thủ Nhai, sóng mây dập duềnh.

Trên đỉnh, gió thổi vi vu.

Nhẹ nhàng buông tay, thả dải tóc xuống biển mây mịt mù.

Lặng lẽ nhìn từng sợi tóc đen như từng cánh bướm nương theo chiều gió xoay tròn, đảo quanh, rồi dần dần tan vào không trung mê ảo.

Phương Quân Càn trở tay thật nhanh, Hoàng Tuyền kiếm đột ngột xuất vỏ, hàn quang vụt lóe, lạnh lùng, quyết tuyệt, vẽ một đường máu sắc ngọt ngang cổ…

Máu tươi tựa ngàn cánh đào hoa phi diễm, từ từ nhỏ xuống, thấm đẫm thân cây.

Bích Lạc Hoàng Tuyền, sinh tử có nhau…

Hồng trần nhiễu nhương, giờ chỉ còn bài ca loạn thế, phồn hoa tàn lụi, mãi chờ người đến cùng nắm tay.

Huynh thấy không, xuân phong đâu còn, đào hoa vô định.

Mà, ta vẫn còn mải hát khúc ca không liền lạc này.

Khuynh Vũ, huynh có nghe thấy bài ca cuối cùng ấy không…

Cội gào xác xơ héo quắt được tưới đẫm máu đào, đột nhiên hồi sinh như một kỳ tích.

Đâm chồi, nảy lộc, ra hoa.

Hoa phi mãn thiên, lạc anh tân phân.

Thiều âm nhược thệ, yêm một tiền trần.

Đào hoa vẫn như năm nào, lả tả rụng rơi, phiêu diêu, xoay tròn quanh người hắn.

Hắn ngẩng đầu, ngắm nhìn muôn vàn cánh hoa bay múa, phiêu vũ giữa không trung.

Thật chậm rãi, thật nhẹ nhàng, thật thanh thản, khép mắt.

Tuế nguyệt trong một khoảnh khắc, lặng thinh…

Đến khi đoàn người của Trương Tẫn Nhai đuổi đến Tụ Thủ Nhai, tuyệt thế nam tử ấy đã chìm sâu vào giấc ngủ thiên thu dưới tán hoa đào.

Trong tay, vẫn còn nắm chặt Hoàng Tuyền kiếm.

Vô vàn cánh hoa bay phiêu tán, lả tả roi, nhẹ nhàng đáp, phủ lên làn tóc hoa râm, lên y phục của nam tử ngủ say dưới gốc đào.

Cô liêu, diễm tuyệt, tịch mịch, thê lương.

Một dòng máu mỏng manh từ men theo miệng vết thương rỉ xuống, nhuộm thẫm loạn thế đào hoa…

Vũ lịch năm thứ mười bảy, thiên hạ thịnh trị thái bình, Hoàn Vũ Đế Phương Quân Càn dùng Hoàng Tuyền kiếm nửa đời không rời thắt lưng, tự mình kết liễu.

Khi hết thảy phồn hoa náo nhiệt của thế gian đã đọng lại nơi khóe môi mỉm cười an nhiên tự tại, đoạn tình duyên khuynh thế Phương Quân Càn cùng Tiếu Khuynh Vũ cũng theo thời gian mà tan biến theo muôn vàn cánh hoa phiêu linh giữa mùa đào hồng phai tuyệt lệ.

Trở lại khoảnh khắc ấy, đất trời lặng thinh, thời gian ngưng đọng, khiến người cũng bối rối, hoảng kinh.

Nhành cây khô kiệt, thì ra thời gian cũng chỉ lướt qua rất nhẹ.

Giữa hương thơm mát dịu của đào hoa, dường như văng vẳng vọng về giọng nói kiên định của vị thiếu niên vai quàng hồng cân thuở nào: "Đào chi đính ước, trời xanh chứng giám! Tình này, thượng cùng Bích Lạc, hạ Hoàng Tuyền!"

Không rõ vì lẽ gì, Trương Tẫn Nhai đột nhiên lệ ứa tràn mi!

Phương Vệ Y mắt lệ rưng rưng, đưa tay gạt đi, nhưng càng cố gạt, nước mắt ứa ra càng nhiều.

Sương tan, gió ngớt.

Trời quang, mây tạnh, ánh sáng muôn nơi, giang sơn vạn đại.

Tịch dương phủ bóng sơn hà, trong nét lung linh hiện lên muôn hình vạn trạng. Mải mê ngắm gió cuộn mây vần, núi sông uyển chuyển, đó chẳng phải một bức họa non sông gấm vóc xán lạn huy hoàng đó sao.

Hết thảy mọi người đều bị cảnh đẹp hùng vĩ trước mắt làm cho mê muội!

Trương Tẫn Nhai khép mi mắt. Tay áo đột nhiên bị ai đó giật mạnh: "Nhìn kìa!" Bên cạnh, là tiếng kêu thảng thốt không thể tin được của Phương Vệ Y.

Mở bừng mắt, lập tức trừng lên thật to!

Là ảo giác sao?

Giữa trời hoa rơi hồng rực, một nam tử dáng dấp thanh nhã, mi mục như họa bước đến chỗ Phương Quân Càn.

Y đến trước mặt hắn.

Đứng yên ở đó.

Vươn tay ra.

Phương Quân Càn, đưa tay nắm lấy.

Từ nay về sau, sẽ không bao giờ buông ra.

Hai người nhìn nhau mỉm cười, tay trong tay, vĩnh viễn không phân ly.

Loạn trời hoa, phiêu sắc hồng.

Trong nháy mắt, bụi phủ mờ truyền thuyết nghìn năm.

Hai người sánh vai mà đứng.

Y bạch y thắng tuyết, hắn hồng cân tựa hỏa.

Nắng chiều rọi lên, ửng sắc vàng lóa mắt dọc theo thân người, diễm lệ đến độ khiến người không đành lòng nhìn thẳng.

Hắn cùng y, sánh vai nhau trên đỉnh Tụ Thủ Nhai, cùng ngắm nhìn giang sơn vô hạn, trời đất bao la…

~ Chính văn hoàn

~

Bạn đang đọc truyện *Khuynh Tẫn Thiên Hạ* được tải miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.